

VU LÔI

CAO PHƯƠNG THẢO DỊCH

TÊN CỦA CÔ ẤY

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

VU LÔI

CAO PHƯƠNG THẢO DỊCH

TÊN CỦA CÔ ẤY

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

[ebook©vctvegroup]

MỞ ĐẦU

CHÔN XÁC CHÔN RỪNG HOANG

Tiết trời cuối tháng Bảy oi bức đến nỗi ban đêm cũng chẳng có lấy một cơn gió.

Ngoài mấy thằng nhóc nghịch ngợm thi thoảng đến đào tổ chim vào ban ngày ra thì rất ít ai lui tới mảnh rừng hoang này lúc đêm hôm khuya khoắt.

Đám muỗi trong rừng hung ác hết như máy bay oanh tạc đang chiến đấu quên mình lao về phía kẻ địch, lũ lượt vây quanh hòng nhắm nhe kiếm tìm cơ hội hút máu.

Ba gã đàn ông mồ hôi mồ kê nhễ nhại hồi hả vác một bao tải to dùng đi về phía rừng cây. Dường như họ không hề nhìn thấy đám muỗi vây xung quanh, thậm chí còn chẳng có ý định xua đuổi.

Gã cầm đầu có vóc người vạm vỡ, cao to lực lưỡng, đôi mắt ánh lên vẻ sát khí. Một tay gã cầm đèn pin, tay kia vác xẻng, thỉnh thoảng lại ngó nghiêng bốn phía xung quanh, nom cực kỳ cảnh giác. Hai tên phía sau một béo một gầy, bộ dạng có chút hèn hạ. Chúng khiêng bao tải theo sau, vẻ mặt thoát nhìn hơi căng thẳng.

“Đại ca, chắc là được rồi đây.” Tên gầy dừng bước, thở hển hển nói với gã cầm đầu.

Kẻ được gọi là “đại ca” cẩn thận quan sát tình hình xung quanh. Ngoài trừ ánh sáng từ chiếc đèn pin trong tay gã ra thì không nhìn thấy nổi một đốm lửa nhỏ nào nữa, rừng cây tĩnh mịch hết như một thế giới khác.

“Được rồi, ở đây đi.” Gã đại ca cầm xẻng xuống đất.

Bấy giờ tên gầy và tên mập mới đặt bao tải xuống.

“Nặng thật đấy.” Tên gầy than vãn.

“Bọn mày nghỉ lát đi, để tao đào trước, soi đèn pin cho tao là được.” Gã đại ca xoa tay rồi bắt đầu đào hố.

Hai tên còn lại dựa vào gốc cây thở hổn hển. Bỗng đâu truyền tới tiếng chim kêu vọng ra từ chốn rừng sâu khiến chúng sợ đến nổi mềm nhũn cả chân, suýt chút nữa thì ngồì bệt xuống đất. Ngay cả đèn pin cũng trượt khỏi tay, đập vào bao tải.

“Cái lũ nhát gan này, có mấy con chim mà cũng phải sợ như thế.” Gã đại ca quát.

Tên gầy tiện tay đập chết một con muỗi đang hút máu trên cánh tay mình, sau đó chắp hai tay trước ngực rồi cúi đầu trước bao tải khấn: “Oan có đầu nợ có chủ, chúng tôi chỉ là kẻ làm thuê, xin người đừng làm khó chúng tôi.”

Tên mập thấy vậy cũng bắt chước chắp tay vái lạy vài cái theo.

“Sợ cái con khỉ, làm chút việc mà lải nhải. Tiền có thấy chúng mày cầm thiếu đồng nào đâu.” Gã đại ca khạc một cục đờm.

“Thằng béo lại đây, đến lượt mày đào rồi.”

Tên mập nhặt đèn pin lên, đi tới trước mặt đại ca rồi nhận lấy xẻng tiếp tục đào.

Có mỗi một cái xẻng nên cả ba chỉ đành thay phiên nhau đào, tẩn gằn hai tiếng đồng hồ mới đào được một cái hố sâu chừng vài mét.

“Nào, ném bao tải vào đi.” Đại ca phất tay nói.

Tên gầy và tên mập cùng khiêng bao tải lên rồi chậm rãi di chuyển về phía hố. Vừa đi được hai bước, tên gầy đột nhiên khựng lại như bị điện giật, không bước tiếp nữa.

“Sao thế, đi đi chứ mày?” Thấy tên gầy dừng bước, tên mập bèn thúc giục.

“Tao... tao thấy cô ta hơi động đấy.” Tên gầy run rẩy nói.

“Không phải chứ?” Tên mập nghe vậy thì mềm nhũn cả hai chân. Chúng lại một lần nữa đặt bao tải xuống.

“Mẹ kiếp! Sao lại thế được, chúng mày nhanh cái chân lên!” Đại ca sốt ruột hồi thúc.

Tên gầy lại không nghe lời gã, khẳng khẳng mở bao tải ra thì thấy bên trong là khuôn mặt của một cô gái.

Cô gái thoạt trông còn rất trẻ, tuy mặt mũi nhuốm bẩn, trên trán còn dính vết máu nhưng vẫn có thể nhìn ra là một cô bé xinh xắn nếu được chăm chút gọn gàng.

“Không động đây nhỉ?” Tên mập vừa nói vừa ngó về phía trước.

Đúng lúc này, mi mắt cô gái đột nhiên hơi rung lên khiến hấn sợ tới mức liên tục lùi về sau ba bước.

“Vẫn sống, đúng là vẫn sống thật.” Tên mập chỉ vào cô gái và thốt lên với đại ca.

“Đại ca, vụ này không làm được rồi.” Tên gầy vừa nói vừa vươn tay ra thăm dò hơi thở ở mũi cô gái: “Vẫn thở.”

“Chết tiệt, vừa rồi đã kiểm tra kỹ càng còn gì, rõ ràng là tắt thở rồi.” Đại ca vừa phàn nàn vừa tiến lên phía trước, đặt ngón tay vào dưới mũi cô gái, rồi lại xem xét mạch đập ở cổ tay, sau đó nhú mày.

“Làm thế nào bây giờ?” Tên mập hoảng sợ nhìn gã cầm đầu mà hấn một mực tin tưởng.

“Bình tĩnh, để tao gọi cho ông chủ.” Gã đại ca lấy điện thoại trong túi ra, ấn nút gọi đi rồi bước về phía xa xa.

Hai phút sau, gã quay lại.

“600 nghìn tệ.” Gã vừa nói vừa làm ra tư thế “giết”.

Tên gầy im thin thít, tên mập thì sợ đến run cả người.

“Em không làm nữa, em rút.” Tên mập nói đoạn bèn quay người ra chiều muốn rời đi.

Đại ca xông lên túm lấy cổ áo hấn và nói với vẻ dữ tợn: “Mày không làm thì sao bọn tao làm nổi, 200 nghìn tệ đủ để mày lấy vợ xây nhà đấy!”

Tên mập vẫn kiên quyết lắc đầu: “Không được, đã nói là chôn xác chứ đâu phải giết người. Em không giết người đâu, không giết người đâu...”

Sắc mặt đại ca thay đổi, gã móc ra một con dao gấp kề vào cổ tên mập rồi cất giọng uy hiếp: “Có tin tao giết mày trước không?”

“Đại ca, em không làm được thật mà. Anh tha cho em đi, em tuyệt đối sẽ không hé nửa lời.” Tên mập quỳ sụp xuống, dập đầu liên tục.

“Mày chết với tao!” Gã đại ca túm tóc tên mập rồi kéo hẳn từ trên mặt đất lên. Con dao gấp trong tay nhắm nhe như thể muốn cắt cổ hẳn đến nơi.

Tên gầy vội vàng ngăn cản, sau đó vỗ mặt tên mập khuyên: “Lão Trương, đại ca làm thật đấy chứ không phải dọa mày đâu. Lẽ nào mày thật sự muốn bỏ mạng vì một người không quen biết sao, thế có đáng không? Vả lại, dù giờ cô ta còn thở nhưng chưa chắc đã cứu sống nổi đâu.”

Tên mập đỏ mồ hôi đầm đìa, chẳng thốt nổi dù chỉ một câu. Hẳn biết đại ca tàn nhẫn và ác độc đến mức nào, không cần thận là bản thân sẽ mất mạng ngay.

Tên gầy khom lưng buộc bao tải lại rồi cầm lấy xẻng nhét vào tay tên mập.

Gã đại ca trừng mắt lườm hẳn, sau đó cùng tên gầy ném bao tải xuống hố.

“Mày lấp đi!” Đại ca đẩy tên mập: “Nếu không tao sẽ giết mày rồi chôn xuống đây cùng luôn, đỡ phải đào thêm một cái hố nữa!”

Tên mập nghiêng rằng, nhắm nghiền mắt rồi vung xẻng trong tay lấp đất vào hố.

Bao tải đột nhiên chuyển động dữ dội, dường như bên trong loáng thoáng vang lên những tiếng “ô ô” yếu ớt, nhưng chỉ chốc lát sau đã dần dần bị một lớp đất đen bao phủ, chôn vùi.

CHƯƠNG 1

CÔ GÁI MẮT TÍCH

Cố Phi Phi thích mùa thu, nói cách khác, cô thích ngắm nhìn cảnh tượng những chiếc lá úa vàng bay phất phơ khắp trời khi gió thu quét qua.

Chiều hôm nay, từ lúc tan học về cô đã mở cửa sổ rồi ngồi rìt trước bàn học trong phòng ngắm lá rơi lả tả bên ngoài. Trên bàn có một tờ giấy vẽ, tay cô cầm bút chì thả nét thoăn thoắt trên trang giấy.

Mái tóc bị gió thổi tung bay nhưng cô vẫn không đóng cửa sổ, thậm chí còn chẳng có ý định dừng tay mà chỉ tập trung vẽ tranh. Dường như cô quên mất thời gian đang chảy trôi, cho đến khi cửa nhà bị đóng sầm lại và vang lên một tiếng “uỳnh” thật lớn.

Cố Phi Phi biết Mạn Tiểu Lệ - mẹ cô đã về. Điều này đồng nghĩa với việc sắp có một cơn bão lớn càn quét. Cô buông bút chì trong tay xuống, đóng cửa sổ rồi khóa trái cửa phòng, sau đó đeo tai nghe bluetooth với âm lượng to nhất.

“Cố Phi Phi, mày ra đây cho mẹ, mày làm cái trò gì thế hả!”

Dù âm lượng nhạc đinh tai nhức óc nhưng tiếng gào thét của mẹ vẫn lọt vào tai Cố Phi Phi rõ mồn một. Cô khoanh chân ngồi ở mép giường, hai tay ôm lấy đầu tựa như một con ốc sên thu mình trong lớp vỏ.

Ngặt nỗi “tòa lâu đài” thuộc về riêng cô quá yếu ớt, cửa phòng đã được mẹ cô mở ra dễ dàng bằng chìa khóa.

Mạn Tiểu Lệ bốn mươi tuổi, bà đeo kính và mặc bộ đồ công sở màu đen. Dù ở nhà hay cơ quan, bà luôn là một “tay đáng gờm”. Thường ngày, bà mang tới cho người ta cảm giác uy nghiêm ngay cả

khi không hề tức giận, huống hồ lúc này bà còn đang nổi cơn tam bành.

Mạn Tiểu Lệ đẩy cửa ra, thấy con gái đang đeo tai nghe nghe nhạc, ngọn lửa giận dữ trong lòng bà hiển nhiên càng bùng lên dữ dội hơn. Bà giật lấy tai nghe trên đầu Cố Phi Phi rồi ném mạnh xuống đất, thậm chí còn dùng giày giẫm lên.

Tai nghe vỡ tan tành dưới đế đôi giày cao gót.

"Rốt cuộc mày có muốn học nữa không hả? Mày giỏi lắm, lại còn dám quay cóp! Con gái con đũa, mày không biết xấu hổ à!" Miệng Mạn Tiểu Lệ như khẩu súng liên thanh không ngừng nhắm bắn vào Cố Phi Phi.

"Con không quay cóp!" Cố Phi Phi đứng bật dậy, cao giọng cãi.

"Không quay cóp? Thế giáo viên vu oan cho mày à? Thầy giáo đã nói rõ ràng trong điện thoại là mày bị bắt tại trận, chứng cứ rành rành ra đây lại còn giả mồm à!" Mạn Tiểu Lệ túm lấy tay con gái: "Được rồi, mày bảo thầy giáo đổ oan cho mày chứ gì. Đi, giờ tao đưa mày tới trường ba mặt một lời với thầy giáo!"

Mạn Tiểu Lệ kéo tay con gái, lôi cô ra ngoài cửa.

"Con không đi, buông con ra!" Cố Phi Phi hất tay Mạn Tiểu Lệ rồi chạy thẳng một mạch ra ngoài.

"Mày đi đâu? Hôm nay mày dám ra khỏi cái nhà này thì sau này đừng có về nữa!" Mạn Tiểu Lệ bực tức dọa dẫm, đuổi theo từ tầng 2 xuống tầng 1.

Đúng lúc này, Cố Thiên Thành - bố của Cố Phi Phi về nhà. Vừa mở cửa ông đã thấy con gái khóc nức nở.

"Phi Phi, con làm sao thế?" Cố Thiên Thành muốn giữ con gái lại nhưng không ngờ con bé lại hùng hổ đến vậy nên chẳng kịp, lúc định thần lại thì thấy cô đã chạy ra khỏi cửa.

Cố Phi Phi không muốn chờ thang máy, cô vừa chạy về phía thang bộ vừa nghe được tiếng cãi vã của bố mẹ phía sau.

"Con gái lớn rồi, sao em lại mắng nó nữa?"

"Tại anh cưng chiều nó quá đấy, anh xem giờ nó thành ra thế nào rồi, bảo nó đi đi, đi rồi đừng có về nữa!"

Cố Phi Phi chạy thẳng xuống lầu, ra khỏi tiểu khu rồi lao về phía đường lớn. Cho tới khi không còn nghe thấy bố mẹ lời qua tiếng lại, cũng chẳng thấy con phố mà mình quen thuộc nữa, bước chân cô mới dừng lại.

Đây là một con đường vô cùng lạ lẫm với Cố Phi Phi, cô không biết mình đã chạy bao lâu và xa đến mức nào.

Bóng tối ập tới trước cả khi đèn đường kịp sáng lên, màu đen luôn khiến con người ta nảy sinh cảm giác sợ hãi, nhất là với một cô gái mới mười bảy tuổi đầu. Cố Phi Phi quên không khoác áo khi chạy ra khỏi nhà, gió thu xào xạc khiến cô ôm lấy hai cánh tay, cảm giác được cơ thể mình đang run lên nhưng lại chẳng rõ là vì rét hay do sợ hãi.

Cô vịn tường đi về phía có ánh sáng.

Một chiếc xe lướt qua người cô, tiếng động cơ hòa cùng tiếng bánh xe ma sát với mặt đường đầy sỏi đá khiến cô càng muốn thả nhanh bước chân để sớm thoát khỏi con đường này.

Phía sau tối sầm lại, Cố Phi Phi quay đầu nhìn thì thấy chiếc xe dừng đằng sau mình. Tài xế không tắt máy mà chỉ tắt đèn xe.

Cô thấp thỏm lo lắng, bước chân càng nhanh hơn, chỉ còn cách đoạn đường sáng đèn phía trước chừng vài mét.

Nhưng chính vào lúc cô chuẩn bị thở phào thì một bóng đen bỗng nhào tới. Tuy đã đề phòng sẵn nhưng đối phương chẳng khác gì một con sư tử rình rập sẵn cừu. Cố cô bị người nọ chặn lại bằng cánh tay, mũi miệng cảm nhận được sự tiếp xúc với vải bông và một mùi cay nồng xộc thẳng vào mũi. Cơ thể Cố Phi Phi thoáng chốc mất thăng bằng, thậm chí cô còn không kịp kêu cứu đã ngất lịm đi.

Mạn Tiểu Lệ nhìn đồng hồ treo tường, đã 22 giờ 47 phút mà Cố Phi Phi vẫn chưa về nhà. Tuy rất bức bối vì sự phản nghịch của con gái nhưng lúc này bà vẫn lo cho an nguy của con hơn. Dù sao thì một cô gái lang thang ngoài đường buổi đêm hôm khuya khoắt thế này có khác nào cừu lạc trong bầy sói đâu.

Cố Thiên Thành liên tục gọi điện thoại cho họ hàng, bạn bè và giáo viên ở trường Cổ Phi Phi. Hễ ai có quen biết với con gái, ông đều liên hệ hết để hỏi xem họ có biết Cổ Phi Phi đang ở đâu không.

Tuy Mạn Tiểu Lệ không thích chồng mình rêu rao tìm con rùm beng lên như vậy, nhưng bà cũng không ngăn cản.

Đồng hồ treo tường hết như có sinh mệnh. Tiếng chuyển động “tích tắc” của kim giây tựa mạch đập, lại như đang hô hấp dồn dập. Sự nóng lòng hòa cùng nỗi bất an của Mạn Tiểu Lệ khiến không khí trong nhà căng thẳng tới độ, dường như khẽ chạm vào là sẽ bùng nổ ngay.

“Được rồi, đừng có gọi nữa!” Khi Cố Thiên Thành lại một lần nữa cầm điện thoại lên, Mạn Tiểu Lệ đập bàn quát.

“VẬY... vậy anh ra ngoài tìm.” Cố Thiên Thành đặt di động xuống rồi cầm lấy áo khoác. Ông muốn ra ngoài phần là để tìm con gái, phần vì muốn tránh cơn thịnh nộ của Mạn Tiểu Lệ trong giờ phút này.

“Tìm tìm tìm, anh muốn đi tìm ở đâu?” Mạn Tiểu Lệ tức giận nói: “Kệ xác nó ngoài đó đi, xem như tôi chưa từng sinh ra đứa con gái này.”

“Con gái những nhẽo chút thôi mà, nó cũng có phạm lỗi gì lớn đâu, em đừng mắng nó. Chờ nó về, anh sẽ từ từ dạy nó...”

“Tại anh chiều nó quá nên nó mới thành ra như thế đấy!” Mạn Tiểu Lệ phát tay: “Muốn tìm thì anh tự đi mà tìm, tôi còn phải viết báo cáo.”

Cố Thiên Thành cũng không muốn cãi nhau với vợ. Ông vội vàng ra khỏi nhà.

Mạn Tiểu Lệ đi tới bên cửa sổ, nhìn bóng dáng chồng bước ra hành lang dưới ánh đèn đường với trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Giờ phút này bà nào có tâm tư để viết báo cáo, đợi Cố Thiên Thành đi khuất xa, bà cũng thay quần áo ra ngoài tìm con.

Khi tỉnh lại, Cố Phi Phi phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, trước mắt là một mảng đen kịt. Cô cảm nhận được hai mắt mình đang bị bịt kín, thử cử động thì nhận ra tay chân cũng bị trói nốt, muốn kêu cứu nhưng lại không thể phát ra tiếng vì miệng đã bị dán băng dính.

Cố Phi Phi sợ tới mức run rẩy, nước mắt thoát chốc tuôn ra, miệng chỉ có thể thốt lên những tiếng “ô a”.

Trong mười phút đầu hoặc hơn thế, ngoại trừ những cảm xúc hoảng loạn, sợ hãi và không biết phải làm sao ra thì đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Tới tận khi xác nhận mình đã bị bắt cóc, đại não cô như có một dòng điện khẽ chạy qua thì lý trí mới khôi phục phần nào.

Tuy bị bịt mắt nhưng cô vẫn nghe được và cảm nhận thấy xung quanh mình hiện giờ không có người. Nói cách khác, lúc này cô có cơ hội chạy trốn.

Cố Phi Phi khẽ cử động cơ thể, cố gắng tiếp xúc đôi tay đang bị trói của mình với xung quanh hông tìm kiếm một đồ vật sắc nhọn để cứa đứt dây thừng trên cổ tay. Sau một hồi lần mò, đầu cô đụng vào một góc tường nhô ra.

Cô cẩn thận cọ trán vào góc tường cho tới khi cảm giác đau đớn truyền tới da thịt. Cố Phi Phi mừng thầm, lập tức di chuyển để đặt tay vào vị trí sát với nơi đó.

Động tác này thoát nhìn có vẻ đơn giản nhưng trong tình huống hiện tại lại khó khăn khôn cùng. Cả tay và chân của Cố Phi Phi đều bị trói, cô chỉ có thể vịn vẹo cơ thể nhích từng chút một lên. Sau một hồi dốc hết sức bình sinh, cuối cùng cô cũng có thể đặt tay vào sát góc tường.

Cô không dám chậm trễ, cũng chẳng có thời gian lấy hơi mà lập tức cọ dây thừng ở cổ tay vào mép tường.

Dây thừng ma sát với góc tường phát ra những âm thanh “loạt xoạt” khiến Cố Phi Phi run sợ trong lòng, song cô vẫn không dám dừng lại, liên tục cọ xát dây thừng những mong có thể nhanh chóng thoát khỏi sự trói buộc này.

“Nếu cô muốn thì có thể tiếp tục thử, nhưng tôi khuyên cô đừng tốn công. Dăm ba cái phương pháp chạy trốn này toàn là do mấy biên kịch kém cỏi viết ra cả thôi.” Giọng một người đàn ông bất chợt vang lên bên tai Cố Phi Phi.

Cố Phi Phi hoảng hốt, cô muốn kêu lên nhưng quên mất miệng mình đã bị bịt kín, nước mắt lã chã tuôn rơi.

“Cô đừng sợ, chỉ cần cô ngoan ngoãn thì tôi sẽ không làm cô bị thương. Khi thời cơ thích hợp, cô tự khắc sẽ được thả thôi.”

Giọng người đàn ông nghe có vẻ ôn hòa nhưng chỉ cần nghĩ đến việc đối phương đánh thuốc mê rồi trói mình lại, Cố Phi Phi liền rét run cả người.

“Giờ tôi muốn gọi điện thoại cho bố mẹ cô. lát nữa sẽ mở băng dính cho cô một lúc, cô cứ việc kêu gào thỏa thích, nhưng chẳng có ai nghe thấy đâu.” Dứt lời, người đàn ông bèn ấn nút gọi đi.

Hôm qua, hai vợ chồng Cố Thiên Thành tìm ở bên ngoài tới nửa đêm vẫn không có kết quả gì. Trời đã sáng nhưng vẫn chẳng rõ tung tích con gái ở đâu.

Mạn Tiểu Lệ bắt đầu hối hận vì đã đuổi con đi. Lúc đi con bé còn không mặc áo khoác, cũng chẳng mang theo ví tiền hay chứng minh thư, ở đâu được suốt cả đêm cơ chứ?

Rửa mặt xong, Cố Thiên Thành bèn quyết định báo cảnh sát.

Mạn Tiểu Lệ vẫn có chút băn khoăn với việc báo cảnh sát. Bà cũng được xem như một người có tiếng tăm ở thành phố Vũ Khẩu, chuyện con gái chưa thành niên vô cớ mất tích suốt đêm mà truyền ra ngoài thì không hay cho lắm.

Bà lấy điện thoại ra bảo: “Anh đừng có lo việc này, để tôi sắp xếp người đi tìm con.”

“Nó là con tôi, sao tôi không lo cho được?” Cuối cùng Cố Thiên Thành cũng nổi đóa. Nói đoạn, ông đi đến cửa nhà, muốn tự mình nghĩ cách tìm con gái.

“Đồ vô dụng!” Mạn Tiểu Lệ vừa mắng vừa lấy di động ra. Bà đang chuẩn bị gọi đi thì thấy một số lạ gọi tới.

Mạn Tiểu Lệ tiện tay nghe máy.

“Con gái cô ở trong tay tôi.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói cứng nhắc và vô cảm như máy móc.

Mạn Tiểu Lệ còn chưa định thần lại đã nghe thấy một loạt những âm thanh “xoèn xoẹt”, sau đó loa điện thoại truyền tới tiếng la hét của Cố Phi Phi: “Mẹ ơi! Mẹ ơi!”

“Phi Phi!” Mạn Tiểu Lệ hoảng hốt.

Cố Thiên Thành ở cửa cũng nghe thấy tiếng kêu của vợ. Ông sốt sắng chạy ngược vào thì thấy Mạn Tiểu Lệ đang cầm di động nói chuyện với vẻ mặt sợ hãi.

“Đừng hại con gái tôi, anh là ai? Vì sao lại bắt cóc con gái tôi?” Mạn Tiểu Lệ không nén nổi mà liên tục chất vấn.

“Một tiếng nữa tôi sẽ gọi lại.” Đối phương ngắt máy ngay khi vừa dứt lời.

“Phi Phi làm sao vậy?” Cố Thiên Thành đã đoán ra được phần nào khi nghe vợ nói chuyện.

“Phi Phi bị bắt cóc rồi.” Mạn Tiểu Lệ nhìn chồng, bàn tay nắm điện thoại không kìm được mà run lên. Bà ngồi sụp xuống sofa.

“Báo cảnh sát nhé?” Cố Thiên Thành lấy di động ra.

“Không được!” Mạn Tiểu Lệ quát lớn: “Nhỡ đối phương giết con tin thì sao?”

Cố Thiên Thành thấy lời vợ mình nói cũng có lý, lúc này không thể hành động sơ suất được nên ông lại cắt điện thoại đi.

“Đối phương nói thế nào? Muốn bao nhiêu tiền?” Cố Thiên Thành nghĩ nếu đã bắt cóc thì chắc chắn là vì tiền.

“Không nói, chỉ bảo một tiếng sau sẽ gọi lại...” Mạn Tiểu Lệ ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, mới có ba phút trôi qua.

“Sao phải chờ hẵn một tiếng chứ?” Cố Thiên Thành bực bội lau bàu.

Mạn Tiểu Lệ nghiêng răng nói: “Nếu chỉ cần tiền thì để xem chúng cần bao nhiêu.”

Mạn Tiểu Lệ là quản lý ở một doanh nghiệp nhà nước. Lần này phía trên tới cơ quan bà khảo sát, nếu tình hình thuận lợi thì tháng sau bà sẽ được thăng chức, điều từ doanh nghiệp sang tòa thị chính nhậm chức. Chính vì vậy, bà không muốn sự việc của con gái dây cà ra dây muống. Nếu chỉ là bắt cóc tổng tiền thì bà sẽ dùng tiền để giải quyết, miễn là không đến nỗi quá đáng.

Đôi khi chờ đợi cũng là một loại giày vò.

Trong cuộc đời dang dở, một giờ đồng hồ hầu như đều trôi qua tựa gió thoảng, nhưng với Mạn Tiểu Lệ và Cố Thiên Thành thì một tiếng này lại như đứng đông lửa như ngồi đông than.

9 giờ 37 phút. Tròn một tiếng đồng hồ trôi qua, chuông điện thoại vang lên đúng như đã hẹn. Vẫn là dãy số lạ kia.

Cố Thiên Thành đi tới lấy điện thoại, ông muốn nghe máy nhưng Mạn Tiểu Lệ lại nhất quyết giữ chặt.

“Để tôi nghe.” Mạn Tiểu Lệ bắt máy.

“Các người muốn bao nhiêu tiền?” Bà hỏi thẳng vào vấn đề.

“600 nghìn tệ.” Đầu dây bên kia vang lên một giọng nam dùng máy biến âm.

Mạn Tiểu Lệ nhẹ nhõm thở phào một hơi, 600 nghìn tệ hoàn toàn không phải là một số tiền lớn với bà.

“Chỉ cần anh không làm con gái tôi bị thương thì tôi sẽ đưa đủ cho anh 600 nghìn, không thiếu một đồng.”

“Ngoài 600 nghìn còn có một yêu cầu nữa.”

“Đừng có giở trò, anh còn muốn gì?”

“Bảo chồng cô chia tay với nhân tình đi.”

Bàn tay Mạn Tiểu Lệ run lên, suýt nữa thì đánh rơi điện thoại xuống đất. Bà nhìn thoáng qua Cố Thiên Thành đang lo lắng đến cả mồ hôi ở bên cạnh.

“Anh đang nói vớ vẩn gì thế?”

“Đỗ Quyên, người phụ nữ đó tên Đỗ Quyên, ngày mai tôi sẽ gọi lại...” Tên bắt cóc ngất máy.

“Sao rồi, con gái vẫn ổn chứ? Chúng muốn 600 nghìn tệ à? Giao tiền như thế nào?” Cố Thiên Thành lau mồ hôi trên trán, sốt ruột hỏi.

Mạn Tiểu Lệ chẳng nói chẳng rằng mà chỉ nhìn chồng mình với ánh mắt lóe lên tia lửa.

“Em... sao em lại không nói gì?” Ông không hiểu sao Mạn Tiểu Lệ lại nhìn mình bằng ánh mắt ấy.

“Tên là Đỗ Quyên à?” Giọng điệu Mạn Tiểu Lệ bình tĩnh đến đáng sợ, chẳng khác nào một ngọn núi lửa trước lúc tuôn trào.

“Đỗ Quyên gì cơ? Em đang nói gì thế?” Cố Thiên Thành trừng mắt hỏi ngược lại.

“Ngoại trừ 600 nghìn tệ, tên bắt cóc còn đưa ra một yêu cầu là anh phải chia tay với người phụ nữ tên Đỗ Quyên.” Mạn Tiểu Lệ đã bật ghi âm khi nghe điện thoại, lúc này bà ấn mở file, từng câu từng chữ vang lên rõ ràng rành rành.

Cố Thiên Thành liên tục lùi về sau ba bước, mồ hôi lạnh túa ra khắp trán.

Dù ông không nói gì nhưng Mạn Tiểu Lệ vẫn có thể nhìn thấu mọi chuyện thông qua phản ứng đó.

“Cố Thiên Thành, anh được lắm, tôi cho anh ăn, anh ở, anh tiêu tiền của tôi... vậy mà không ngờ anh còn dám bồ bịch ở bên ngoài, gây ra họa lớn thế này. Con gái bị người ta bắt cóc, e là người phụ nữ tên Đỗ Quyên đó cũng chẳng tránh khỏi liên quan đâu!”

“Chắc... chắc là có hiểu lầm gì đó rồi. Lệ Lệ, em hãy tin anh, anh chỉ chơi bời cho vui với người phụ nữ kia thôi, và lại cũng là chuyện lâu lắc từ đời nào rồi.” Cố Thiên Thành muốn bước tới ôm vợ nhưng lại bị đẩy ra.

“Bỏ cái tay dơ bẩn của anh ra! Tôi mặc kệ mấy chuyện rác rưởi đây của anh, anh mau đi tìm người phụ nữ kia hỏi cho rõ ràng rồi đưa con gái về đây!” Mạn Tiểu Lệ đã qua cái tuổi yêu với chẳng đương từ lâu. Tuy bà cũng rất căm hận việc chồng đi ngoại tình, nhưng hiện giờ bà phải lấy đại cục làm trọng. Chờ tới khi chuyện bà

được thăng chức ổn định đầu vào đây rồi từ từ xử lý Cổ Thiên Thành cũng chưa muộn.

Cổ Thiên Thành biết lúc này có nói gì cũng vô dụng, vả lại ông cũng lo cho an nguy của con gái. Lẽ nào thật sự liên quan tới Đồ Quyên sao? Ông hốt hoảng chạy ra khỏi cửa, tức tốc tới tìm Đồ Quyên.

Đôi mắt Triệu Mộ Vân đồng loạt đảo qua hơn chục màn hình giám sát trước mặt, trong lòng chị đã nắm rõ bố cục tổng quát của trung tâm thương mại này.

Một tháng trước, một đám tội phạm hùng hổ khí thế xông vào đánh cướp số lượng kim cương trị giá hơn 2 triệu tệ tại một cửa hàng trang sức nằm ở trung tâm thành phố. Đám người này phân chia công việc rõ ràng, hành động lại nhanh chóng, sau khi gây án một cách gọn ghẽ liền biến mất không chút tăm hơi, bởi vậy đã mang đến những khó khăn nhất định cho cảnh sát trong quá trình điều tra.

Sau khi Đội Cảnh sát Hình sự số 3 của Sở Cảnh sát thành phố Vũ Khẩu tiếp nhận vụ án, đội trưởng Triệu Mộ Vân lập tức quyết định dẫn đội điều tra. Các thành viên trong đội bận bịu cả ngày lẫn đêm suốt một tháng trời, cuối cùng cũng tìm ra tung tích của đám người này. Hiện tại phía cảnh sát đã giăng sẵn lưới, chỉ còn chờ đám cá con mắc câu.

Băng nhóm chỉ có ba người, nhưng kẻ nào cũng xảo trá hết sức. Chúng không phân phát “chiến lợi phẩm” ở các tuyến phố hẻo lánh hay đoạn đường vắng vẻ mà luôn hẹn tại những trung tâm thương mại có lượng người qua lại tương đối lớn.

Lúc này, Triệu Mộ Vân đang phụ trách chỉ huy nhiệm vụ bắt giữ tại phòng giám sát của trung tâm thương mại.

“Đội trưởng, mục tiêu A xuất hiện ở cửa số 2, hiện đang đi về phía thang cuốn.” Cảnh sát Nghiêm Khải cải trang thành một khách hàng bình thường, đang lơ đãng chọn sản phẩm trong một cửa

hàng. Thấy mục tiêu xuất hiện, anh ngay lập tức báo cáo với Triệu Mộ Vân.

Sau khi nghe Nghiêm Khải báo cáo, quả nhiên Triệu Mộ Vân đã xác định được mục tiêu trên camera giám sát.

"Nghiêm Khải theo sát mục tiêu, Kiều Phong Ca thế vào vị trí của Nghiêm Khải, những người còn lại tiếp tục lưu ý xung quanh." Triệu Mộ Vân truyền đạt mệnh lệnh qua bộ đàm.

"Vâng." Tất cả thành viên trong đội đồng thanh đáp.

Nghiêm Khải là cảnh sát mới trong đội, nhưng hồi đại học anh từng hỗ trợ Kiều Phong Ca khi cô vừa tham gia công tác không lâu. Hai người đã cùng phá được một vụ án lớn. Cũng chính bởi trải nghiệm đó mà một sinh viên xuất sắc miệt mài theo ngành IT mới quyết định trở thành cảnh sát.

"Bám theo tổn công quá, em muốn gắn thiết bị theo dõi lên người hắn." Nghiêm Khải bước nhanh hơn, dần tiếp cận với mục tiêu.

"Đừng mạo hiểm..." Triệu Mộ Vân muốn ngăn Nghiêm Khải, nhưng anh đã có tiếp xúc với mục tiêu trước khi kịp dứt lời.

"Xin lỗi, tôi đang vội." Nghiêm Khải ra chiều vội vã, lúc đi ngang qua mục tiêu bèn khẽ đụng vào vai đối phương.

"Vội đi đầu thai à!" Người nọ buông một câu chửi bới rồi đi về hướng khác.

Nghiêm Khải bước tới lối rẽ rồi chia sẻ tín hiệu của thiết bị theo dõi cho Triệu Mộ Vân.

Triệu Mộ Vân đã thấy được dấu vết di chuyển của mục tiêu A trên màn hình điện thoại. Người nọ đi tới một phòng KTV đa dụng trong trung tâm thương mại, nếu không có gì bất ngờ thì đó chính là địa điểm giao dịch của chúng.

"Đội trưởng, có phải lần này em lập công lớn rồi không?" Nghiêm Khải bông đùa nói.

"Nghiêm Khải, chuyện cậu tự ý hành động, lát nữa tôi sẽ tính sổ với cậu!" Triệu Mộ Vân không hề có ý khen ngợi Nghiêm Khải, chỉ nghiêm giọng bảo.

“Đội trưởng, mục tiêu B xuất hiện ở cửa số 1.”

“Đội trưởng, mục tiêu C xuất hiện ở cửa số 4.”

Các thành viên phụ trách giám sát ở những vị trí khác gần như phát hiện hai mục tiêu còn lại cùng một lúc.

“Mọi người theo sát như kế hoạch đã định, chú ý duy trì khoảng cách, đừng rút dây động rừng. Nơi giao dịch có thể là ở phòng KTV tầng 3.” Triệu Mộ Vân nhắc nhở các thành viên khác qua bộ đàm.

Quả nhiên, hai mục tiêu cuối cùng đều tiến vào một phòng KTV.

“Kiều Phong Ca, cô cải trang thành nhân viên phục vụ vào xem xét tình hình của chúng trước.” Triệu Mộ Vân làm việc cẩn thận, khả năng cao đối phương sẽ mang theo vũ khí nên nhất định phải khống chế chúng bằng một đòn duy nhất, bởi nếu hai bên xô xát trong trung tâm thương mại thì ắt sẽ gây náo loạn.

Tuy Kiều Phong Ca còn trẻ nhưng cũng được xem là cốt cán của Đội Cảnh sát Hình sự số 3. Cô nhiều lần góp vai trò quan trọng trong quá trình phá án, thời gian trước vừa được đặc cách đề bạt làm tổ trưởng của đội, thường ngày cũng là một cảnh sát hình sự có thể đảm đương nhiệm vụ một mình.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Triệu Mộ Vân, cô lập tức liên lạc với quản lý quầy lễ tân của KTV để kiểm tra camera trong phòng và xác định ba mục tiêu đều đã vào phòng 208. Kiều Phong Ca thay đồng phục của nhân viên phục vụ, sau đó bước tới cửa phòng KTV, nhìn thoáng qua cửa sổ trong suốt rồi gõ cửa.

“Xin chào quý khách, tôi mang đồ uống tới ạ.” Giọng nói Kiều Phong Ca ngọt ngào, khiến người nghe cảm thấy thoải mái.

“Vào đi.” Một gã đàn ông gầy gò cất tiếng.

Kiều Phong Ca đẩy cửa đi vào với gương mặt tươi cười.

“Chúng tôi đâu có gọi đồ!” Gã đầu trọc to xác ngồi ở giữa sofa trừng mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Kiều Phong Ca.

“Đây là đồ quán chúng tôi tặng ạ.” Kiều Phong Ca vẫn tươi cười như cũ, cô đặt khay trong tay xuống, lặng lẽ thu mọi tình hình trong phòng vào tầm mắt, đồng thời còn nắm bắt được những món đồ ba gã này mang theo bên mình.

“Đại ca đừng có dữ dằn thế chứ, cẩn thận dọa con gái nhà người ta sợ.” Gã gầy gò gọi Kiều Phong Ca vào ban nãy cười cợt, vừa nói vừa túm lấy tay cô.

Kiều Phong Ca tỏ vẻ ngượng ngùng ra mặt, song cũng không đẩy tay gã ra.

“Em gái, phục vụ bọn anh cho tốt, lát nữa sẽ boa cho em.” Gã gầy nắm tay Kiều Phong Ca, nở nụ cười tươi như hoa.

“Phong Hầu, bàn chuyện chính trước đã.” Người đàn ông đeo kính ngồi bên cạnh khẽ ho một tiếng: “Người đẹp, em ra ngoài trước đi.” Kiều Phong Ca thừa dịp rút tay ra, cúi chào bảo: “Nếu quý khách có yêu cầu gì thì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

“Được, lát nữa anh sẽ gọi em nhé.” Phong Hầu đứng lên, muốn vuốt ve khuôn mặt Kiều Phong Ca nhưng cô đã quay người đi ra ngoài.

Hắn tiếc nuốt ra mặt, nước miếng suýt chút nữa rớt ròng ròng.

“Đừng có kém cỏi vậy chứ, có tiền rồi thì muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng được.” Gã đầu trọc hừ lạnh một tiếng.

Kiều Phong Ca đóng cửa lại, không còn nghe thấy mấy lời lải nhải bên trong nữa. Cô đi đến chỗ cách đó một đoạn mới mở tai nghe báo cáo với Triệu Mộ Vân: “Đội trưởng Triệu, đã xác định đúng mục tiêu, trùng khớp với các đặc điểm có được từ camera ở hiện trường vụ án. Không thấy tang chứng trong phòng, nhưng em khá chắc là trên người gã đầu trọc có một khẩu súng. Diện tích căn phòng khoảng hai mươi mét vuông, chỉ có một cửa ra vào duy nhất, bên trong không còn phòng nhỏ nào.”

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Triệu Mộ Vân phát lệnh hành động.

Ba cảnh sát đặc nhiệm được phân công từ trước phá cửa xông vào. Gã đầu trọc ngang nhiên rút súng ra nhưng đã bị cảnh sát hạ gục ngay tại trận, hai nghi phạm còn lại cũng bị khống chế. Chúng nhanh chóng khai ra địa điểm giấu đồ cướp được dưới sự thẩm vấn của cảnh sát.

Lần này Đội Cảnh sát Hình sự số 3 hoàn thành nhiệm vụ vô cùng xuất sắc, phá được vụ án lớn chỉ trong một lần hành động, không những nhận được lời tán dương của cấp trên mà còn lên hần bản tin và được toàn xã hội hết lời khen ngợi.

Nghiêm Khải vui sướng khôn cùng, anh vừa tham gia công tác chưa đến nửa năm mà đã giải quyết thành công một vụ án lớn. Ngặt nỗi, anh chẳng thể ngờ được thứ đợi mình phía trước không phải lời khen mà là một tờ điều lệnh.

“Đội trưởng Triệu, sao lại muốn điều em đến bộ phận kỹ thuật chứ?” Nghiêm Khải dùng dùng nỗi giận cầm điều lệnh xông vào phòng làm việc của Triệu Mộ Vân.

“Cậu tự ý hành động trong quá trình làm nhiệm vụ, không nghe theo mệnh lệnh, tôi không bắt cậu cởi bỏ cảnh phục đã là nường tay lắm rồi đấy.” Triệu Mộ Vân nghiêm túc nói, không hề vòng vo tam quốc đui đờn thẳng cổ Nghiêm Khải.

“Nhưng... Nhưng dùng thiết bị theo dõi tiện hơn theo sát nhiều, còn có thể...”

“Đó là do cậu may mắn thôi!” Triệu Mộ Vân ngắt lời Nghiêm Khải: “Nếu vì hành động xốc nổi của cậu mà đám cướp phát hiện ra thiết bị theo dõi thì hậu quả sẽ ra sao, cậu từng nghĩ tới chưa?”

“Em...”

“Đừng nói gì nữa. Nghiêm Khải nghe lệnh, sáng mai tới bộ phận kỹ thuật điểm danh.” Triệu Mộ Vân chặn đứng mọi lời giải thích của Nghiêm Khải.

Đúng lúc này, Kiều Phong Ca tới báo cáo công việc với tư cách tổ trưởng. Cô đứng ở cửa nhìn gương mặt tức đến độ đỏ bừng của Nghiêm Khải cùng vẻ nghiêm nghị của Triệu Mộ Vân.

“Đội trưởng Triệu...” Kiều Phong Ca khẽ gõ cửa.

“Vào đi.” Triệu Mộ Vân nhìn thoáng qua Kiều Phong Ca, sau đó lại liếc mắt về phía Nghiêm Khải, đoạn nói: “Cậu ra ngoài đi, quay về tự kiểm điểm bản thân cho hần hoi vào.”

Nghiêm Khải quay lại nhìn Kiều Phong Ca với vẻ mặt đơng đay ầm ức, anh cúi đầu ra khỏi phòng làm việc của Triệu Mộ Vân.

Đương nhiên Kiều Phong Ca hiểu đã xảy ra chuyện gì, thật ra cô chỉ muốn tới để nói giúp Nghiêm Khải thôi chứ chẳng có việc gì cần báo cáo cả. Đợi Nghiêm Khải rời khỏi, cô đóng cửa lại rồi dè dặt nói với Triệu Mộ Vân: “Đội trưởng Triệu, Nghiêm Khải cậu ấy...”

“Được rồi, cô đừng nói đỡ cho cậu ta. Thật ra lần điều động này là do sếp bên bộ phận kỹ thuật chỉ đích danh, muốn mượn cậu ta tới giúp đỡ công việc, giải quyết xong là có thể quay về thôi. Tôi không nói ra vì muốn cậu ta điềm đằm lại một chút. Cô cũng thấy bộ dạng cậu ta lúc ở hiện trường rồi đấy, vừa mới làm cảnh sát được dăm ba hôm mà đã ngông nghênh như thế rồi.” Triệu Mộ Vân giải thích rõ ràng với Kiều Phong Ca.

“Hóa ra là đội trưởng đang rèn luyện tâm tính cho cậu ấy.” Kiều Phong Ca đáp.

“Cô cũng biết sở trường của cậu ta mà, một nhân tài máy tính như thế phải ở bộ phận kỹ thuật thì mới phát huy được tối đa khả năng, cũng như cống hiến tốt hơn cho toàn bộ lực lượng cảnh sát.”

Nghiêm Khải là một người có tài năng thiên bẩm trong lĩnh vực IT. Thời sinh viên anh từng hỗ trợ cảnh sát phá được vụ án lớn nhờ vào các mã code do chính anh viết.

“Nhưng mà vẫn nên tôn trọng mong muốn của cậu ấy thì hơn.” Giọng Kiều Phong Ca không lớn nhưng từng câu từng chữ cô nói đều rõ ràng. Cô hiểu lời Triệu Mộ Vân nói có lý, song cô cũng biết Nghiêm Khải thích được làm cảnh sát hình sự hơn là ngồi rịt cả ngày trong văn phòng.

“Đợi giải quyết xong công việc bên bộ phận kỹ thuật rồi tính đi.” Thật ra Triệu Mộ Vân cũng rất đau đầu, Đội Cảnh sát Hình sự số 3 vốn đã nhiều nhiệm vụ, lúc nào cũng trong tình trạng thiếu nhân lực, đã vậy bộ phận kỹ thuật “mượn” Nghiêm Khải đi mà trong cục cũng chẳng bổ sung thêm thành viên cho chị.

“Vâng, cảm ơn đội trưởng Triệu ạ.” Kiều Phong Ca biết Triệu Mộ Vân không thật sự muốn từ bỏ Nghiêm Khải, cô yên lòng nở một nụ cười tươi rói.

Đỗ Quyên năm nay ba mươi tuổi, có tướng mạo ưa nhìn, mấy năm vừa rồi bố mẹ đổ bệnh nên phải vay mượn của bà con họ hàng không ít tiền. Cũng bởi vậy mà cô ta phải rời quê lên thành phố tìm việc, vừa kiếm sống vừa trả nợ nên cuộc sống cũng chẳng dễ dàng gì. Cô ta làm thuê ở một quán ăn mà Cổ Thiên Thành thường lui tới dùng bữa, qua lại dần dà đã trở nên thân quen.

Có một lần, một người họ hàng là chủ nợ tới tìm Đỗ Quyên ép cô ta trả tiền, tình cảnh chật vật hết chỗ nói. Cổ Thiên Thành đứng ra trả nợ giúp Đỗ Quyên, cũng xem như là “anh hùng cứu mỹ nhân”. Số tiền khổng lồ ấy đã đeo bám Đỗ Quyên suốt bao nhiêu năm ròng nhưng với Cổ Thiên Thành lại chẳng đáng là bao.

Mạn Tiểu Lệ là một người phụ nữ mạnh mẽ, bà chưa từng biết thế nào là dịu dàng. Cổ Thiên Thành luôn cảm thấy bên mình thiếu chút gì đó cho tới khi ông gặp được Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không hẳn là xinh đẹp, cũng chẳng đến nổi trẻ trung, nhưng cô ta từng chịu khổ nên rất biết cách săn sóc người khác, lại còn khéo léo biết điều. Cổ Thiên Thành đã tìm thấy tôn nghiêm của đàn ông khi ở bên Đỗ Quyên nên ít nhiều cũng có chút tình cảm gọi là an ủi.

Trước đây, Cổ Thiên Thành là quản lý cấp cao tại một công ty có vốn đầu tư nước ngoài, thu nhập ăn đứt Vạn Tiểu Lệ nên họ mới nên duyên vợ chồng với nhau. Ngặt nỗi mấy năm nay, vì một vài nguyên nhân mà ông đã bị sa thải. Lúc đó Cổ Thiên Thành gần như tán gia bại sản vì đầu tư theo kỳ hạn, nếu không nhờ Vạn Tiểu Lệ thì chắc ông chỉ còn nước lang thang đầu đường xó chợ.

Ban đầu Vạn Tiểu Lệ còn động viên Cổ Thiên Thành bắt đầu lại, nhưng đàn ông trung niên nào có dễ tìm việc, đặc biệt là khi Cổ Thiên Thành còn sĩ diện không muốn bản thân chịu thiệt. Thời gian thất nghiệp kéo dài khiến thái độ của Vạn Tiểu Lệ với ông ngày một gay gắt. Bây giờ, Đỗ Quyên đã trở thành “nơi lánh nạn” của ông.

Hôm nay, Đỗ Quyên làm ca đêm nên giờ vẫn nằm trên giường ngủ. Cổ Thiên Thành dựng cô ta dậy. Đỗ Quyên dụi mắt, vừa thấy Cổ Thiên Thành đã rúc tới ôm lấy ông.

Cố Thiên Thành đẩy Đỗ Quyên ra rồi chất vấn với vẻ mặt hung hãn: “Cô có thằng khác ở bên ngoài đúng không?” Đỗ Quyên chưa từng thấy Cố Thiên Thành dữ dằn với mình như vậy bao giờ nên không khỏi sửng sốt: “Anh nói linh tinh gì thế?”

“Mạng người quan trọng, Đỗ Quyên, đã đến nước này rồi cô đừng có giấu tôi nữa!” Cố Thiên Thành không nghĩ Đỗ Quyên dím dánh gì tới bọn bắt cóc, nếu cô ta có liên quan thì đời nào chúng lại nói tên cô ta ra, nhưng cũng có thể là do ghen tuông không chừng.

Đỗ Quyên ngơ ngác nhìn chằm chằm Cố Thiên Thành, hoàn toàn chẳng hiểu ông đang nói gì.

“Thiên Thành, có chuyện gì anh nói rõ ràng ra xem nào, anh cũng biết là đầu óc em không được nhanh nhạy cho lắm mà...” Đỗ Quyên kéo tay Cố Thiên Thành, cất giọng như đang làm nũng.

Nếu là bình thường thì chắc chắn Cố Thiên Thành sẽ ôm lấy cô ta dỗ dành, nhưng hiện giờ con gái đang xảy ra chuyện, ông nào còn tâm trạng để làm mấy việc ấy.

“Phi Phi bị người ta bắt cóc.” Cố Thiên Thành thở dài, cuối cùng cũng nói ra tình hình.

Đỗ Quyên biết Cố Thiên Thành có một cô con gái tên Cố Phi Phi, nghe vậy cũng không khỏi sửng sốt.

“Sao... sao lại có chuyện như vậy? Anh chắc chứ?”

“Tên bắt cóc đòi 600 nghìn tệ, còn đưa ra một yêu cầu quái dị.” Cố Thiên Thành nhìn Đỗ Quyên, ngập ngừng định nói lại thôi.

“Yêu cầu gì cơ?” Đỗ Quyên hỏi.

“Hắn muốn chúng ta... chia tay.” Cuối cùng Cố Thiên Thành cũng thốt ra lời này.

Đỗ Quyên ngớ người, sau đó cười khẩy: “Cố Thiên Thành, anh xem tôi là loại người gì vậy, muốn chia tay thì cứ nói thẳng đi, việc gì phải bịa đặt ra chuyện như vậy làm cái cớ chứ.”

Cố Thiên Thành cũng há miệng mắc quai, chuyện như thế này đúng là khó mà khiến người ta tin cho nổi. Nhưng sự thật là vậy, ông đã tận tai nghe thấy điều kiện tên bắt cóc đưa ra. Giờ ông cũng chẳng muốn giải thích, nếu buộc phải chọn giữa con gái và nhân tình thì chắc chắn ông sẽ không chút do dự chọn con gái.

Ông vẫn còn nhớ khoảnh khắc lần đầu mình làm bố. Con bé nhỏ xíu, tựa như một con búp bê sứ mong manh dễ vỡ, mắt nhắm nghiền, bàn tay nhỏ bé vươn ra quơ nhẹ trong không trung. Thậm chí ông còn chẳng biết nên đón lấy tinh linh nhỏ nhắn đáng yêu này từ tay y tá như thế nào.

Chớp mắt con bé đã mười bảy tuổi, trở thành cô công chúa nhỏ xinh xắn. Ông có thể hy sinh bất cứ thứ gì vì cô công chúa này.

“Cô nghĩ kỹ đi, còn ai biết chuyện giữa chúng ta nữa không, rất có thể đó sẽ là thông tin hữu ích giúp tôi tìm ra bọn bắt cóc.”

“Không đâu, tôi chắc chắn chưa từng nói với ai về chuyện của chúng ta.” Đỗ Quyên nói chắc như đinh đóng cột.

Cố Thiên Thành nhìn Đỗ Quyên, sau một thoáng trầm tư, ông hít sâu một hơi rồi lớn giọng nói: “Từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ gì nữa.” Nói xong, ông dứt khoát bỏ đi.

Cố Thiên Thành đã từng yêu Mạn Tiểu Lệ, chính vì vậy ông mới lấy bà. Ít nhất là ông luôn tự thuyết phục bản thân như vậy, chỉ có thế ông mới thôi không oán hận cuộc sống hiện tại của mình. Dẫu sao cũng là tự làm tự chịu, trách ai được đây.

Khi đó ông vừa tốt nghiệp đại học và vào làm tại một công ty tài chính có quy mô lớn, tương lai vô cùng xán lạn. Ông gặp Mạn Tiểu Lệ lần đầu trên bàn tiệc trong một buổi tụ tập bạn bè.

Hồi trẻ Mạn Tiểu Lệ rất xinh đẹp. Bà có gương mặt trái xoan và đôi mắt to tròn, đầu đeo băng đô như một chiếc vương miện, bộ váy liền màu hồng phấn trên người càng làm tôn lên nước da trắng nõn của bà lúc bấy giờ.

Cố Thiên Thành đã bị Mạn Tiểu Lệ thu hút ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Ông không bỏ lỡ cơ hội, xin được phương thức liên lạc với Mạn Tiểu Lệ ngay trong bữa tiệc ấy. Sau bao cố gắng, cuối cùng ông cũng hẹn gặp riêng được Mạn Tiểu Lệ. Ít lâu sau hai người đã chính thức xác định quan hệ yêu đương.

Từ khi bên nhau, Cố Thiên Thành phát hiện ra Mạn Tiểu Lệ có chút lẳng nhăng, ngoài ông ra bà còn có mấy người bạn trai khác. Khổ nỗi lúc ấy ông yêu quá hóa khờ, cứ tưởng rằng phụ nữ xinh đẹp được nhiều người theo đuổi cũng là chuyện thường tình.

Ông chỉ một lòng ấp ủ suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể rước được người đẹp về. Tốn bao nhiêu thời gian, sức lực cùng tiền của, rốt cuộc cũng có thể cùng Mạn Tiểu Lệ bước vào lễ đường. Quá trình từ khi quen biết cho tới lúc kết hôn của họ chỉ diễn ra trong vòng vòn vẹn nửa năm.

Cảm giác mới mẻ lúc yêu đương với dần, Cố Thiên Thành bắt đầu nhìn ra những khuyết điểm của Mạn Tiểu Lệ khi ở trong cuộc sống hôn nhân với bà.

Mạn Tiểu Lệ thích so bì ở mọi phương diện, từ ăn, mặc, ở, đi lại, tất cả đều phải tốt hơn bạn bè bên cạnh bà. Hơn nữa tính tình bà còn nóng nảy, thường xuyên nổi cơn tam bành vì vài chuyện nhỏ nhặt, thậm chí còn đập phá đồ đạc.

Nhưng xét cho cùng thì cuộc sống hôn nhân của họ cũng xem như êm đềm. Ai nấy đều bận rộn với công việc của mình, thường ngày có rất ít thời gian bên nhau nên mâu thuẫn gia đình cũng giảm đi đáng kể. Song, việc Cố Thiên Thành thất nghiệp đã phá vỡ cục diện cân bằng này. Mâu thuẫn tích tụ suốt bao năm qua giữa hai vợ chồng cũng bởi vậy mà dần dần lên men.

Nghĩ tới đây, Cố Thiên Thành không khỏi thở dài. Tên bắt cóc dùng con gái để ép ông chia tay với nhân tình, chỉ riêng điểm này thôi đã khó mà phải bỏ được trách nhiệm của ông trong vụ việc này. Nhưng Cố Thiên Thành có thể nhìn ra được thái độ của Đỗ Quyên không giống giả vờ. Nếu cô ta thật sự không quen biết tên bắt cóc, vậy thì tại sao hẳn lại đưa ra một yêu cầu vô lý như thế chứ? Đủ loại nghi vấn chồng chất trong đầu Cố Thiên Thành, song ông vẫn chẳng tài nào nghĩ ra được nguyên do.

“Cứu con gái trước đã rồi tính vậy!” Cố Thiên Thành nghiêng rằng, cuối cùng cũng không chần chừ lưỡng lự ở ngoài nữa mà mở cửa vào nhà.

Mạn Tiểu Lệ ngâm cả thân mình trong bồn tắm, bà gắng sức khiến bản thân bình tĩnh lại. Từ khi biết chồng ngoại tình, bà vẫn luôn tức giận khôn kể, nhưng cơn tức ấy không phải vì bị Cố Thiên Thành phản bội, mà là giận chính bản thân mình trước đây có mắt như mù, lấy phải một người như vậy.

Thật ra bà đã quyết định từ lâu, đợi chuyện thăng chức ổn thỏa đâu vào đấy sẽ ly hôn với Cố Thiên Thành. Vốn dĩ bà còn đắn đo không biết nên giải thích với con gái như thế nào, nhưng giờ Cố Thiên Thành ngoại tình thì chẳng cần phải thêm dặt lý do gì nữa. Đáng giận hơn là hành vi xấu xa ấy của ông còn khiến con gái bị liên lụy.

Mạn Tiểu Lệ chậm rãi bước ra khỏi bồn tắm. Bà nhìn chính mình trong gương, dù đã bốn mươi tuổi nhưng làn da vẫn mịn màng, săn chắc, dáng người cũng được chăm chút rất cẩn thận, chẳng nhìn ra được xúu mỡ thừa nào, ngoại trừ nếp nhăn không thể che đi nổi nơi khóe mắt...

Bỗng nhiên bà có chút tò mò không biết Đỗ Quyên là một người phụ nữ như thế nào? Nếu đã biết tên bắt cóc có liên quan tới Đỗ Quyên thì bà nên cho người đi điều tra lai lịch của người phụ nữ này mới phải, biết đâu có thể tìm được tên bắt cóc.

Nghĩ vậy, Mạn Tiểu Lệ lập tức khoác áo choàng tắm rồi lấy di động gọi cho "em trai nuôi" Trần Kiểm Phi.

Trần Kiểm Phi làm chủ thầu, là một người nhanh nhẹn lại rất được việc. Anh ta có quan hệ rộng, quen biết cả những tổ chức làm ăn hợp pháp lẫn phi pháp. Mạn Tiểu Lệ từng giúp đỡ Trần Kiểm Phi trong nhiều công trình dự án, anh ta cũng rất biết điều tri ân báo đáp, còn nhận Mạn Tiểu Lệ làm "chị nuôi".

"Tiểu Phi, tra giúp chị người này." Mạn Tiểu Lệ nói thẳng.

"Chị đừng ngại, chỉ cần là chuyện chị dặn dò, em sẽ làm ngay lập tức." Trần Kiểm Phi hào sảng đồng ý.

"Một người phụ nữ tên Đỗ Quyên."

“Chị ơi, bên chị có thông tin gì cụ thể hơn không?” Ban nãy Mạn Tiểu Lệ tức đến nổi váng đầu, giờ mới nhận ra rằng ngoài tên của người phụ nữ kia thì bà chẳng biết chút thông tin nào về cô ta nữa.

“Chị... lát nữa chị sẽ nhắn cho cậu.”

“Vâng, em chờ tin nhắn của chị.”

Trần Kiểm Phi rất kiệm lời, đó cũng chính là một trong số những nguyên nhân Mạn Tiểu Lệ thích nhờ anh ta làm việc giúp. Lúc này, Mạn Tiểu Lệ nghe thấy ngoài cửa vang lên một tiếng “sầm”, bà biết Cố Thiên Thành đã trở về nên lập tức ngắt điện thoại, định bụng tra hỏi ông chồng.

Cố Thiên Thành vốn định trốn vào thư phòng ngủ một đêm, nhưng khi thấy Mạn Tiểu Lệ mặc áo choàng tắm hùng hổ bước từ nhà tắm ra thì biết ngay mong muốn đẹp đẽ này của mình sẽ không thể nào thực hiện được rồi.

“Con tiện nhân kia nói sao?” Mạn Tiểu Lệ còn chưa lau khô tóc, lúc nói chuyện cả người run lên, bọt nước trôi theo đuôi tóc nhỏ giọt xuống mặt đất.

Cố Thiên Thành nhíu mày, im lặng trong thoáng chốc rồi đáp: “Cô ấy hoàn toàn không biết gì về chuyện này, tôi cũng đã cắt đứt quan hệ với cô ấy rồi.”

“Xì! Tôi thấy anh bị con tiện nhân đấy làm cho mê muội đầu óc rồi, ả nói gì anh cũng tin sao? Nếu ả thật sự không liên quan gì đến bọn bắt cóc thì sao tên đó lại đưa ra yêu cầu như thế? Anh nói cho tôi biết giờ con tiện nhân đó sống ở đâu, làm việc chỗ nào, quê quán ra sao?” Mạn Tiểu Lệ liên tục truy hỏi, dồn dập ép sát.

Tuy Cố Thiên Thành đã quyết tâm chia tay với Đỗ Quyên, nhưng tình cảm vẫn còn đó, giờ phút này ông lại lo Mạn Tiểu Lệ sẽ đi tìm Đỗ Quyên gây phiền phức nên vội nói: “Cô đừng có gây chuyện, cứu con gái trước đã rồi tính.”

“Anh còn biết cứu con gái cơ à! Tôi nói cho anh hay, có thể con tiện nhân kia không biết chuyện Phi Phi bị bắt cóc, nhưng chắc chắn tên bắt cóc là người có quan hệ với ả ta. Anh cần nhân tình hay là cần con gái đây?” Tuy Mạn Tiểu Lệ đang nổi cơn thịnh nộ nhưng những lời bà nói đều có lý, Cố Thiên Thành không sao phản bác nổi.

Cố Thiên Thành xoa tay, vừa rồi ông cũng đã nghĩ tới điều này. Nếu buộc phải lựa chọn giữa nhân tình và con gái, ông sẽ không chút do dự mà chọn con gái.

"Anh tưởng tôi ghen nên mới muốn tìm con tiện nhân kia gây chuyện ư? Anh nghĩ nhiều rồi, tôi muốn đi cứu con! Rốt cuộc anh có nói không hả? Không nói thì tôi sẽ tự điều tra!"

"Cô... cô ấy là nhân viên phục vụ ở nhà hàng Mỹ Lâm..." Cuối cùng Cố Thiên Thành cũng mở miệng, kể đầu đuôi ngọn ngành về tình hình của Đỗ Quyên cho Mạn Tiểu Lệ.

Mạn Tiểu Lệ lập tức gửi những thông tin này cho "em trai nuôi" Trần Kiếm Phi.

"Cô gửi cho ai thế?" Cố Thiên Thành hỏi.

Mạn Tiểu Lệ không trả lời ông. Bà cắt điện thoại đi rồi lạnh lùng bảo: "Kẻ nào dám hại con gái tôi, tôi sẽ lấy mạng kẻ đó!"

Cố Thiên Thành rùng mình, tuy lời Mạn Tiểu Lệ nói tàn nhẫn nhưng đó cũng chính là điều ông nghĩ. Dù giữa vợ chồng họ có mâu thuẫn gì đi chăng nữa thì tình yêu thương họ dành cho con cái vẫn là điều không thể nghi ngờ.

Cố Phi Phi khóc lóc một hồi liền ngủ thiếp đi. Cô đã mơ một giấc mộng, trong mơ cô ngồi ở phòng thi với một tờ đề không tài nào nghĩ nổi đáp án. Cô lén lút mở sách ra, nhưng chính vào lúc đó, giáo viên túm lấy tay cô, còn cuốn sách thì rơi xuống mặt đất.

Cùng với một tiếng "A" chói tai, cô bị chính mình làm cho sợ hãi thức dậy, lúc này cô mới nhận ra tấm vải che mắt mình đã được gỡ bỏ.

Cô quan sát thấy mình đang bị nhốt trong một căn phòng kín, bốn bề đều là tường xi măng, chỉ có một cánh cửa sắt, trên trần nhà treo một chiếc đèn, thoát nhìn trông như một căn hầm.

Sợi dây thừng trói chân tay Cố Phi Phi đã được thay thế bằng dây xích sắt tương đối lỏng, giúp cô có được một không gian hoạt

động nhất định. Cô chậm rãi xuống khỏi tấm đệm cũ, tay chân tê rần, nghiêng ngả một lát mới đứng vững được.

Căn phòng rộng khoảng mười mét vuông, bên trong có một tấm đệm mềm và một bộ bàn ghế nhựa màu trắng. Trên bàn đặt một chai nước khoáng, một túi bánh mì cùng vài quyển sách. Góc phòng còn có một ống nhổ bằng nhựa được bọc ni lông, bên cạnh là khăn giấy và băng vệ sinh.

Cố Phi Phi khát nước không chịu nổi, nhưng lại hơi chần chừ sợ hãi. Cô chậm chậm dịch từng bước nhỏ tới trước cửa sắt, nghẹn ngào kêu to. Nhưng kêu cả nửa ngày trời vẫn chẳng có ai đoái hoài đến.

Bên dưới cửa sắt có một cánh cửa sổ nhỏ, song cũng bị khóa lại giống cánh cửa lớn kia nên cô không tài nào nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài ra sao.

Cố Phi Phi thoáng tuyệt vọng, cổ họng cô đã khát đến khô khốc, bình nước trên bàn chẳng khác nào quả táo trong vườn địa đàng khiến cô không thể kháng cự nổi.

Cuối cùng cô vẫn cất bước tới trước bàn, vặn chai nước khoáng ra rồi đổ nước vào miệng, vì uống quá vội nên còn bị sặc.

Sau khi giải quyết cơn khát, bụng cô lại bắt đầu sôi sùng sục. Cố Phi Phi không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho trót, thế nên cô ăn luôn cả bánh mì.

Ăn uống no đủ xong, cô ngồi trở lại đệm. Cảm nhận cơ thể không có gì khác thường cả, cô ngẫm lại thì thấy cũng đúng, nếu tên bắt cóc thật sự muốn giết mình thì chẳng cần phải hạ độc làm gì cho phiền phức.

Lúc này Cố Phi Phi đã dần bình tĩnh lại sau cơn hoảng loạn, ít nhất thì trước mắt tên bắt cóc này cũng chưa làm gì quá đáng với cô.

“Hắn chỉ cần tiền, nhận được tiền sẽ thả mình ra thôi.” Cố Phi Phi thầm nghĩ như vậy trong lòng, cả người cũng thả lỏng không ít.

Cô lại nhìn đến những quyển sách đặt trên bàn. Chúng nom có vẻ cũ kỹ, chẳng biết là sách cũ từ đâu mang tới. Đếm qua thì có chín quyển, toàn là tiểu thuyết ngôn tình. Cố Phi Phi thầm nghĩ tên bắt

cóc này thú vị thật, đặt số sách này ở đây là vì lo cô buồn chán, muốn cô đọc sách giết thời gian sao?

Tuy cô chưa từng nghĩ mình sẽ bị bắt cóc, song cũng từng xem qua không ít phim truyền hình và các tin tức tương tự, chưa bao giờ nghe nói đến chuyện kẻ bắt cóc chuẩn bị tiểu thuyết cho con tin.

Nhưng đám bắt cóc này đâu có ngờ rằng, tuy cô là con gái nhưng lại ghét đặc tiểu thuyết ngôn tình, chỉ thích các tác phẩm thuộc thể loại kiếm hiệp, trinh thám, giả tưởng, hay thậm chí là kinh dị.

Cố Phi Phi đứng lên đi xung quanh căn phòng một vòng. Mỗi khi cô đi một bước, xích sắt sẽ vang lên những âm thanh ma sát với mặt đất đinh tai nhức óc, khiến người nghe vô cùng bức bối. Căn phòng không lớn, dù cô chỉ có thể đi những bước rất nhỏ nhưng cũng chẳng mấy chốc đã hết một vòng.

Cố Phi Phi xác nhận trong phòng không có bất cứ lối thoát hiểm hay công cụ hỗ trợ hữu ích nào với cô, việc chạy trốn dường như là vô vọng.

Cô lại hướng về phía cửa hét to vài tiếng, nhưng vẫn chẳng có một ai đáp lại, cuối cùng chỉ đành ủ rũ cúi đầu ngồi lại chỗ cũ. Bây giờ, ngoại trừ chờ đợi thì cô chẳng còn lựa chọn nào khác.

Ngồi yên thêm một lát, rốt cuộc cô vẫn cầm lấy một cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà mình ghét nhất trên bàn lên, chán nản lật xem.

Cố Phi Phi không biết rằng, trong căn phòng cách vách, có một người đang quan sát nhất cử nhất động của cô thông qua camera mini được giấu kín.

Đêm nay Mạn Tiểu Lệ mơ màng ngủ, chốc chốc lại tỉnh giấc vì nơm nớp lo sợ sẽ bỏ lỡ cuộc gọi của tên bắt cóc.

Trời mới tờ mờ sáng bà đã không chịu nổi mà rời giường.

Cố Thiên Thành ngủ trong thư phòng nhưng bà cũng chẳng buồn gọi ông dậy mà tự mình nấu bữa sáng, ăn chút đồ qua quýt rồi bắt

đầu cầm điện thoại xem.

Tên bắt cóc bảo hôm nay sẽ gọi tới nhưng chưa nói giờ cụ thể. Sự chờ đợi này thật sự quá giày vò. Cũng không biết giờ này con gái ra sao rồi? Đã ăn uống gì chưa? Tên bắt cóc có làm gì con bé không? Con gái một thân một mình... Nghĩ tới đây, Mạn Tiểu Lệ chợt thấy rùng mình, hai chân mềm oặt.

Đúng lúc này di động bỗng đổ chuông, Mạn Tiểu Lệ hoảng hốt tới nỗi suýt chút nữa thì đánh rơi điện thoại xuống đất. Bà cầm máy thật chắc, mở lên xem thì thấy là tin nhắn WeChat Trần Kiếm Phi gửi tới.

Trong tin nhắn là hàng loạt thông tin liên quan tới Đỗ Quyên, từ ngày tháng năm sinh, địa chỉ hộ khẩu đến nơi sinh sống hiện tại, v.v... Mạn Tiểu Lệ nhìn một lúc vẫn chẳng hiểu nổi nguyên cớ vì sao.

Cố Thiên Thành đã dậy từ lâu. Nghe thấy tiếng điện thoại bên ngoài, ông đẩy cửa ra thì thấy vẻ mặt Mạn Tiểu Lệ lo lắng sốt ruột nên bèn hỏi: "Bọn bắt cóc à?"

Mạn Tiểu Lệ nhìn thấy quầng thâm mắt của Cố Thiên Thành, biết chắc ông cũng có một đêm chẳng ngon giấc, nghĩ ông vẫn thật lòng yêu thương con gái nên cũng không mặt nặng mày nhẹ mà chỉ khẽ lắc đầu.

Cố Thiên Thành thở dài, đôi lông mày nhíu lại thật chặt. Lòng ông nóng như lửa đốt, song cũng chẳng biết nên làm gì: "Hay là để tôi báo cảnh sát..."

"Không được! Không thể báo cảnh sát!" Mạn Tiểu Lệ lập tức ngắt lời Cố Thiên Thành: "Nhỡ tên bắt cóc giết con tin thì sao?"

"Tối hôm qua tôi đã tra rất nhiều tài liệu, tình huống hiện giờ của chúng ta nhất định phải báo cảnh sát, chỉ cảnh sát mới có thể giúp chúng ta..."

"Không được! Anh không biết xấu hổ nhưng tôi vẫn cần mặt mũi, anh muốn nói chuyện anh bồ bịch với phía cảnh sát chắc?" Mạn Tiểu Lệ vẫn kiên quyết phản đối việc báo cảnh sát: "Tôi còn phải làm việc ở bên ngoài, tôi biết giấu mặt vào đâu đây?"

"Cô..." Cố Thiên Thành muốn nói Mạn Tiểu Lệ chỉ biết nghĩ cho bản thân, hoàn toàn không màng đến con gái, song cuối cùng vẫn

ngậm ngùi nuốt lại lời nói. Nếu cuối cùng chứng thực chuyện bắt cóc thật sự có liên quan tới Đỗ Quyên, vậy thì ông mới chính là kẻ đầu sỏ gây tội.

“Nếu... nếu đưa tiền chúng vẫn không thả người thì chúng ta sẽ báo cảnh sát.” Mạn Tiểu Lệ căng thẳng xoa tay. Bà cũng không chắc chắn, trong lòng cũng do dự giữa việc báo cảnh sát hay không, nhưng cứ nghĩ đến việc báo cảnh sát xong thì chuyện thăng chức của mình sẽ xem như xôi hỏng bỏng không, bà lại cảm thấy nếu tiền có thể giải quyết được thì chẳng cần phải vẽ vời thêm rắc rối làm gì.

Mạn Tiểu Lệ và Cố Thiên Thành đi tới đi lui trong nhà, chốc thì ngồi, chốc lại đứng.

Bà dán mắt vào điện thoại, sợ di động hết pin, tín hiệu không tốt hoặc hết tiền, hay có người gọi tới máy lại bận...

Từ sáng đến tối, điện thoại vang lên mấy chục lần, nhưng lần nào cũng là từ những người không liên quan.

Mạn Tiểu Lệ ngẩn đầu, nhìn đồng hồ treo tường đã sắp điểm 8 giờ. Thật ra mỗi lần bà cúi đầu nhìn điện thoại đều có thể thấy giờ, nhưng bà vẫn ngó xem đồng hồ treo tường, chẳng để làm gì khác ngoài việc xác nhận xem liệu thời gian có đang chảy trôi, hay phải chăng kim giây kia đã ngừng chuyển động.

“Sao vẫn chưa gọi tới, đã giờ nào rồi! Không được, tôi không thể đợi nữa.” Mạn Tiểu Lệ bất chợt đứng lên, cầm điện thoại đi vào phòng ngủ.

“Cô... cô muốn làm gì?” Cố Thiên Thành bỗng nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Mạn Tiểu Lệ khóa trái cửa, mặc kệ Cố Thiên Thành, thẳng thừng nhấn gọi cho Trần Kiểm Phi.

“Em trai, chị muốn nhờ cậu đưa một người tới giúp chị.”

“Là người tên Đỗ Quyên đó sao ạ?”

“Đúng vậy, chị muốn gặp cô ta tại một nơi yên tĩnh.”

“Vâng, em sẽ thu xếp ngay.” Trần Kiểm Phi vẫn nhanh nhẹn dứt khoát như cũ.

Cố Thiên Thành loáng thoáng nghe được vài câu. Ông có thể đoán ra Mạn Tiểu Lệ muốn ra tay với Đỗ Quyên nên bèn lấy điện thoại, muốn báo cho Đỗ Quyên tránh đi. Nhưng màn hình chợt lóe lên, hình nền khóa hiện ra khuôn mặt tươi cười của con gái, ông lại khẽ cắn răng, cất điện thoại đi rồi trở về thư phòng.

Khoảng một tiếng sau, Mạn Tiểu Lệ đi từ phòng ngủ ra, trong tay xách một chiếc túi, bên trong là tiền chuộc bà đã chuẩn bị sẵn từ hôm qua.

Mạn Tiểu Lệ gõ cửa phòng Cố Thiên Thành, đưa túi cho ông rồi bảo: "Tôi ra ngoài một lát, đây là 600 nghìn tệ, chờ tôi gọi cho anh."

Cố Thiên Thành nhận lấy chiếc túi, ông biết nếu tên bắt cóc gọi điện thoại tới thì chắc chắn một người đàn ông như ông sẽ phải đứng ra đưa tiền chuộc. Ông hiểu Mạn Tiểu Lệ ra ngoài làm gì nên cũng không nói nhiều mà chỉ lẳng lặng gật đầu, vờ như không biết gì.

Mạn Tiểu Lệ lái xe đi theo địa chỉ mà Trần Kiểm Phi gửi tới một xưởng sửa chữa ô tô. Lúc này Trần Kiểm Phi đã đứng sẵn ở cửa chờ Mạn Tiểu Lệ tới.

"Chị, người ở bên trong đó, có cần em vào cùng chị không?" Trần Kiểm Phi đeo kính, trông có vẻ nho nhã lịch sự như một người có văn hóa đàn ông.

"Không cần đâu." Mạn Tiểu Lệ đeo kính râm, quấn khăn quàng cổ, gần như chỉ lộ ra khuôn miệng. Bàn tay bà nắm chặt lấy di động, lắc đầu nói: "Chị không muốn để quá nhiều người biết chuyện này."

"Em hiểu rồi, ở trong phòng thứ hai đấy ạ." Trần Kiểm Phi biết điều chỉ về phía bên trong xưởng sửa chữa. Mạn Tiểu Lệ gật đầu, lập tức đi thẳng vào.

Ban đầu Mạn Tiểu Lệ còn có chút thấp thỏm, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Đỗ Quyên vào lúc đẩy cửa ra, trong lòng bà không khỏi dâng lên một ngọn lửa phẫn nộ, khiến bà chẳng nén nổi mà giáng cho người phụ nữ đang bị trói trên ghế hai cái bạt tai.

Đỗ Quyên trừng mắt nhìn Mạn Tiểu Lệ, vừa bất ngờ vừa hoảng hốt. Chân tay cô ta bị trói vào ghế, miệng bị dán băng dính, muốn kêu cũng chẳng kêu được.

“Con đi điếm không biết xấu hổ nhà mày! Nhìn cho rõ vào, tao là Mạn Tiểu Lệ - vợ của Cố Thiên Thành.” Mạn Tiểu Lệ túm tóc Đỗ Quyên: “Con gái tao bị mày bắt cóc đúng không? Mày nói cho tao biết con bé đang ở đâu?”

Đỗ Quyên phát ra những âm thanh “ô a”, lắc đầu quây quạy.

Mạn Tiểu Lệ xé toạc băng dính trên miệng cô ta, đoạn bảo: “Nếu hôm nay mày không trả con gái cho tao thì tao sẽ liều mạng với mày.”

“Chị... chị Mạn, tôi thật sự không biết chuyện của con gái chị... chị thả tôi ra đi mà.” Sau khi ăn hai cái bạt tai, khuôn mặt Đỗ Quyên vừa sưng vừa tấy, những giọt lệ cũng đọng đầy nơi hốc mắt.

“Đừng có ra vẻ đáng thương với tao, tao không phải Cố Thiên Thành, còn lâu tao mới tin mấy lời xằng bậy của mày.” Mạn Tiểu Lệ dữ dằn nói.

“Chắc chắn là có người cố ý hại tôi! Nếu bọn bắt cóc con gái chị cùng một giuộc với tôi thì sao có thể nói tên tôi ra được chứ?” Tuy Đỗ Quyên đang hoảng loạn, nhưng lời nói cũng khá có lý.

Có điều lúc này Mạn Tiểu Lệ chẳng nghe lọt tai câu nào, giờ đây bà giống như đang phát tiết hơn.

“Dù không phải mày làm thì cũng có liên quan đến mày. Tốt nhất mày nghĩ kỹ lại xem kẻ nào có khả năng bắt cóc con gái tao, nếu không thì mày ráng chịu đi!” Mạn Tiểu Lệ hung hăng tát vào đầu Đỗ Quyên khiến cô ta lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trong chốc lát không phân biệt nổi phương hướng.

Đúng lúc này, điện thoại của Mạn Tiểu Lệ đổ chuông.

“Ai?” Mạn Tiểu Lệ đang tức điên người, cầm lấy điện thoại bắt máy.

“Chuẩn bị tiền xong chưa?” Một giọng nói máy móc vô cảm vang lên từ đầu dây bên kia.

Mạn Tiểu Lệ tỉnh táo lại trong chớp mắt, bàn tay cầm điện thoại không khỏi run lên. Bà đi đến góc phòng, cảm giác giờ phút này đôi chân đã không thể chống đỡ nổi trọng lượng toàn thân, chỉ đành chầm chậm ngồi xổm xuống, giọng nói phát ra thiếu kiên định rõ rệt

so với thường ngày: “Chuẩn bị xong hết rồi, con gái tôi thế nào? Anh đừng làm nó bị thương...”

“11 giờ đến xưởng nồi hơi Xương Vũ, chỉ được đến một mình.”
Dứt lời, phía bên kia liền ngắt máy.

“A lô! A lô!” Mạn Tiểu Lệ muốn hỏi lại cho rõ hoặc xác nhận xem con gái có an toàn hay không, nhưng đầu bên kia chỉ còn lại những âm thanh “tút tut” báo bận.

CHƯƠNG 2

HỒC MẮT CẮM ĐỒNG XU

Tên bắt cóc bảo Mạn Tiểu Lệ mang tiền chuộc tới xưởng nồi hơi Xương Vũ bởi nơi đây đã phá sản từ lâu, hiện giờ chỉ còn lại một nhà xưởng bỏ hoang tại vùng ngoại ô, xung quanh hiếm có nhân viên qua lại.

Cố Thiên Thành lái xe tới cổng công xưởng. Khắp nơi toàn là một màu đen kịt, đèn xe rọi vào xưởng nồi hơi khiến nó hết như một thành phố ma.

Ở đây cỏ dại mọc um tùm, hẻm lách không có dấu chân người qua lại. Lúc này, gió rét thét gào tạo nên những thanh âm vi vút khiến lòng người run sợ.

Cố Thiên Thành xem điện thoại, còn mười phút nữa mới tới giờ hẹn. Ông nhìn quanh ngó quất nhưng chẳng thấy bất cứ bóng người nào, sau khi hít sâu một hơi bèn quyết định không chờ nữa mà xách chiếc túi để ở ghế lái phụ xuống xe.

600 nghìn tiền mặt xách trên tay nặng trình trịch mà Cố Thiên Thành lại chẳng hề có chút cảm giác gì, hiện giờ giăng ngập đầu ông chỉ có mình con gái.

Giao tiền cho tên bắt cóc xong hẳn sẽ thả Phi Phi ra thật ư? Ngộ nhỡ chúng là một tổ chức tội phạm đông người thì sao? Liệu ông có thể đưa con gái bình an trở về không đây?

Tay trái Cố Thiên Thành lần mò túi, một con dao gọt hoa quả lẳng lẳng nằm ở đó, chuôi dao truyền tới một cảm giác lạnh lẽo. Ông chẳng biết rốt cuộc món đồ này có tác dụng gì không, nhưng vẫn mang theo nó để an ủi tâm lý.

Cố Thiên Thành bỏ tay ra khỏi túi quần rồi mở đèn pin trên điện thoại di động lên, giẫm trên đám cỏ dại mọc chưa tới mắt cá chân và tiến vào xưởng nồi hơi.

Ánh sáng từ điện thoại yếu ớt, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy con đường dưới chân, xa hơn một chút thì hoàn toàn vô vọng.

Cố Thiên Thành đánh giá quang cảnh bốn phía xung quanh, nơi nơi đều là máy móc bỏ đi và những món đồ linh tinh, mùi gỉ đồng màu xanh len lỏi thoảng trong không khí.

Ông cũng không biết tên bắt cóc đang ở đâu, con gái đã được đưa tới hay chưa, trong chốc lát lòng dạ nhộn nhạo không yên. Đứng giữa nhà xưởng, ông chẳng khác nào một con cừu non đang chờ bị lên thớt.

“Có ai không?” Cuối cùng Cố Thiên Thành hít sâu một hơi rồi lớn tiếng hỏi.

Nhưng chỉ có âm thanh vọng lại từ công xưởng chứ chẳng có ai đáp lại lời ông nói.

“Có ai không? Phi Phi, bố tới rồi đây! Nghe này, tôi mang tiền tới rồi, thả con gái tôi ra đi!” Sau khi hô lớn vài câu, Cố Thiên Thành dần can đảm hơn, ông vừa gọi vừa tìm kiếm khắp nơi.

Loay hoay vài vòng trong nhà xưởng nhưng Cố Thiên Thành vẫn không thấy bóng người nào ở nơi này. Ông nhìn đồng hồ, thấy đã qua thời gian hẹn là 11 giờ từ lâu, lẽ nào Mạn Tiểu Lệ nghe nhầm?

Vào lúc ông định gọi điện hỏi lại Mạn Tiểu Lệ thì trên tầng 2 đột nhiên lóe lên vài tia sáng.

“Ai đó? Tôi mang tiền tới rồi, thả con gái tôi ra!” Cố Thiên Thành hơi kích động, vừa xách túi tiền trong tay vừa chạy về phía có ánh sáng lóe lên. Tối giờ ông mới phát hiện có cầu thang lên tầng 2. Nhưng cầu thang được dựng bằng khung sắt đã lung lay như muốn sập, khi bước lên phát ra những âm thanh “kéo kẹt”, cảm giác có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Song, giờ phút này Cố Thiên Thành chỉ hết lòng lo cho con gái nên không nghĩ được nhiều đến thế, ông chạy một mạch lên tầng 2.

Ánh sáng kia lại bắt đầu lóe lên, Cố Thiên Thành thấy rõ ánh sáng phát ra từ một căn phòng trên đó. Trong không gian nhập

nhoạng, ông thoáng thấy bên trong có người.

“Tôi mang tiền tới rồi, anh đừng có làm càn, tôi chỉ cần con gái thôi, anh cứ việc cầm tiền đi!” Cố Thiên Thành giơ túi tiền ra trước người, từng bước tới gần căn phòng.

Nhưng vẫn chẳng có bất cứ thanh âm nào đáp lại, trong xưởng nôi hơi rộng lớn chỉ vắng vắng duy nhất tiếng nói của ông.

Cố Thiên Thành đi tới cửa phòng, đặt túi tiền xuống rồi móc con dao gọt hoa quả trong túi ra. Tim ông đập thành thịch, bàn tay run rẩy nắm chặt lấy con dao. Ông ngó đầu tới, soi điện thoại vào trong phòng, nhưng lúc này ánh đèn bên trong đã tắt ngóm, ánh sáng lay lắt từ đèn pin điện thoại hoàn toàn chẳng thể thấy rõ gì.

Một tay Cố Thiên Thành cầm di động tay kia run rẩy nắm dao đi vào bên trong. Trong phòng gần như không có đồ đạc gì, chỉ có vài chiếc ghế cũ kỹ cùng với bàn gỗ trên mặt đất.

Cố Thiên Thành gắng sức giơ điện thoại về phía trước những mong có thể soi rõ và nhìn xa hơn một chút. Đúng lúc này, ông thoáng loạng choạng rồi bất cẩn vấp vào một thanh gỗ trên sàn, cả di động và dao đều rơi xuống mặt đất.

Ông cuống quýt nhặt điện thoại lên, đây là nguồn sáng duy nhất mà ông có. Cũng may mà máy không hỏng nhưng đèn pin đã bị tắt. Cố Thiên Thành đứng dậy, ấn mở lại đèn pin trên di động, tia sáng lóe lên chiếu vào một khuôn mặt người.

Đó không phải Cố Phi Phi, mà là gương mặt một người chết.

Một thi thể nằm trên mặt đất, không thấy tròng mắt đâu, chỉ có hai lỗ thủng cùng vết máu loang lổ xung quanh.

Tuy Cố Thiên Thành đã dự trù đến trường hợp xấu nhất nhưng khi đối diện với tình cảnh hãi hùng này, trong phút chốc ông vẫn rối bời ruột gan, liên tục lùi về sau mấy bước, cuối cùng ngã bệt xuống mặt đất.

“Giết người, giết người rồi...” Cố Thiên Thành hét lớn, liên tục co chân, muốn bò lên khỏi mặt đất.

Một hồi lâu sau ông mới ổn định được nhịp thở. Ngay lúc ông vừa đứng lên thì điện thoại vẫn luôn được cầm chắc trong tay bỗng đổ chuông, màn hình hiển thị tên của Mạn Tiểu Lệ.

Cố Thiên Thành vội vàng bắt máy.

"Sao rồi? Đón được con chưa?" Mạn Tiểu Lệ sốt sắng hỏi.

"Giết... giết người rồi... có án mạng rồi..." Cố Thiên Thành lắp ba lắp bắp cất tiếng.

"Con... con gái xảy ra chuyện rồi ư?" Giọng Mạn Tiểu Lệ run rẩy, khóc toáng lên trong điện thoại.

"Không phải, không phải con đâu!" Nhớ tới con gái, cuối cùng Cố Thiên Thành cũng bình tĩnh lại phần nào.

"Vậy là anh giết tên bắt cóc?" Mạn Tiểu Lệ kinh hãi.

"Không phải... không phải tôi làm. Ở đây không có tên bắt cóc, cũng không thấy con gái, chỉ có một thi thể, tôi không biết thi thể này là ai..."

Mạn Tiểu Lệ cũng rồi bởi, chẳng hiểu rốt cuộc Cố Thiên Thành đang nói gì.

"Bà xã, chuyện này lạ lắm, tôi muốn báo cảnh sát..."

"Không thể báo cảnh sát được, anh nghe tôi đi, không được báo cảnh sát..."

Cố Thiên Thành mặc kệ Mạn Tiểu Lệ, ông ngắt điện thoại đi. Tuy không biết sự việc này là sao nhưng sau vố sợ hãi vừa rồi, ông đã hiểu ra một chuyện. Từ điều kiện muốn mình và Đỗ Quyên chia tay mà tên bắt cóc đưa ra đã chứng tỏ kẻ này chắc chắn không đơn giản chỉ là muốn tiền.

Nếu ông không báo cảnh sát, cứ như vậy mà rời khỏi nơi đây thì chưa biết chừng bản thân sẽ trở thành người chịu tội thay cho tên sát nhân, vậy thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa được nỗi oan này.

Cố Thiên Thành tắt hết các cuộc gọi đến của Mạn Tiểu Lệ và nhấn ba số "110" ở giao diện gọi đi.

Hôm nay là một buổi tối rảnh rỗi hiếm hoi của Triệu Mộ Vân. Chị nấu một bữa tối thịnh soạn cho con gái trước, sau đó lại cùng con

xem một tập phim hoạt hình rồi dỗ con ngủ, còn kể một câu chuyện mà con bé thích nhất.

Triệu Mộ Vân nhìn con gái say ngủ, trong lòng rất đổi ngọt ngào. Chị đắp chăn cho con, tắt đèn rồi chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi. Đúng lúc này điện thoại trong túi lại vang lên.

Chị vội ra khỏi phòng ngủ của con gái, đóng cửa cẩn thận vì sợ con bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

"Đội trưởng Triệu, xưởng nồi hơi Xương Vũ xảy ra một vụ án mạng, e là chị phải đích thân tới xem rồi." Người gọi tới là Hoàng Hưng Tài - thành viên trong đội.

"Được, tôi sẽ tới ngay." Triệu Mộ Vân ngắt điện thoại rồi cầm áo khoác chuẩn bị ra ngoài.

"Mộ Vân, lại có vụ án à con?" Lúc này, mẹ của Triệu Mộ Vân nghe thấy tiếng động nên đi từ trong phòng ra hỏi.

"Vâng, mẹ ngủ sớm đi ạ, không cần chờ con đâu." Sau khi ly hôn, Triệu Mộ Vân đã dẫn theo con gái tới sống cùng mẹ.

"Ừ con đi đi, để mẹ trông cháu cho."

"Con cảm ơn mẹ ạ."

"Con bé này thật là..." Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của con gái, mẹ chị cũng chỉ có thể thở dài.

Xung quanh xưởng nồi hơi Xương Vũ đã được giăng dây phong tỏa, có hai, ba cảnh sát trông chừng bốn phía. Vừa thấy Triệu Mộ Vân tới, Hoàng Hưng Tài lập tức chạy đến.

"Đội trưởng ơi, dị quá đi mất." Giọng Hoàng Hưng Tài có chút gấp gáp.

"Đừng có lộn xộn, nói chuyện cho hẵn hoi, chẳng ra dáng cảnh sát chút nào." Triệu Mộ Vân nghiêm mặt nói.

"Vâng, đội trưởng." Hoàng Hưng Tài hít sâu một hơi rồi mới nói tiếp: "Tình trạng của nạn nhân hết sức quái dị, đôi mắt bị móc ra, hốc mắt còn bị nhét hai đồng tiền xu."

“Cái gì?” Triệu Mộ Vân nghe vậy cũng kinh ngạc, chị từng thấy qua không ít vụ án, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải một vụ hốc mắt cầm tiền xu.

“Không những thế, tim nạn nhân cũng bị lấy đi mất.”

“Thi thể được tìm thấy như thế nào?” Triệu Mộ Vân nhận thấy đây là một vụ án nghiêm trọng nên không có nhiều thời gian để kinh ngạc, tiếp tục truy hỏi.

“Hai tiếng trước, ‘110’ nhận được điện thoại báo án, cảnh sát tuần tra khu vực lân cận đã tới hiện trường trước, trước mắt đã đưa người báo án về đồn, đang lấy lời khai ạ.” Hoàng Hưng Tài nói liền một mạch.

“Pháp y tới chưa?” Lúc này, Triệu Mộ Vân gần như vừa nói vừa chạy bước nhỏ, Hoàng Hưng Tài nhanh chóng theo sau đáp lời: “Pháp y Trác vừa đến ạ.”

Pháp y Trác Hàng đã công tác trong ngành pháp y hơn chục năm, kinh nghiệm dày dặn, cũng được xem như một người bạn gần bó với Triệu Mộ Vân. Hiện giờ anh ta đang tiến hành công tác kiểm tra sơ bộ cạnh thi thể.

“Trác Hàng...” Triệu Mộ Vân chẳng có thời gian chào hỏi bạn cũ, lúc này chị chỉ nóng lòng muốn biết thông tin về thi thể.

“Thời gian tử vong chưa quá bốn tiếng, phần cổ có dấu hiệu bị điện giật, bước đầu phỏng đoán là hung thủ gây mê nạn nhân bằng điện trước, sau đó moi tim móc mắt nạn nhân.” Trác Hàng cũng nói thẳng vào vấn đề.

“Nạn nhân bị lấy đi tim và mắt?” Triệu Mộ Vân hỏi.

“Các bộ phận khác của thi thể không có vết thương trí mạng rõ ràng, song vết dao đâm phần ngực có phản ứng rõ với sự sống. Tôi đoán khi hung thủ ra tay đâm nạn nhân vẫn còn sống, chỗ bị đâm ở ngực là vết thương trí mạng, nhưng kết luận chính xác thì vẫn phải đợi báo cáo khám nghiệm tử thi.”

“Hung thủ lấy tim của nạn nhân bằng cách nào?” Triệu Mộ Vân đi tới bên cạnh thi thể, nhìn chăm chăm phần ngực bị mở phanh ra: “Cách thức giết người này, hẳn là người bình thường không làm được đâu nhỉ?”

“Con dao sắc bén, cách thức dùng dao lại thuần thục, khi cắt tim không hề làm tổn hại các bộ phận khác trên cơ thể. Khả năng cao hung thủ có kiến thức chuyên môn về y học.” Trác Hàng vừa nói vừa cời bỏ găng tay.

Nhân viên thu thập bằng chứng đang chụp ảnh thi thể. Nhiệm vụ của Trác Hàng ở hiện trường đã xong, cảnh sát bên cạnh cầm túi đựng xác, chuẩn bị chuyển thi thể về để tiến hành các bước khám nghiệm tử thi tiếp theo.

Triệu Mộ Vân đi một vòng quanh hiện trường, nhìn thấy nhân viên thu thập bằng chứng đang chụp ảnh và niêm phong con dao gấp gọt hoa quả trên mặt đất.

Tuy con dao này ở bên cạnh thi thể, nhưng phía trên không có vết máu, cán dao còn lưu lại dấu vân tay. Theo lý mà nói thì hung thủ sẽ không sơ suất để lại hung khí ở hiện trường như vậy.

“Con dao này là của người báo án.” Hoàng Hưng Tài hiểu rõ tình hình hiện trường hơn nên giải thích cho Triệu Mộ Vân.

“Xưởng nôi hơi bỏ hoang đã lâu, còn hẻo lánh như vậy, rất ít người lui đến, sao người báo án lại tới đây?” Triệu Mộ Vân hỏi Hoàng Hưng Tài.

“Anh ấy nói con gái bị bắt cóc, tới để giao tiền chuộc, kết quả là phát hiện ra thi thể này.” Giọng điệu Hoàng Hưng Tài lộ ra vẻ khó mà tin nổi khi kể lại những lời của người báo án. Tối nay anh ta trực ban, cũng là thành viên đầu tiên trong đội điều tra hình sự tới hiện trường. Sau khi tìm hiểu tình hình vụ án, anh ta cảm thấy vụ án này rất kỳ lạ và phức tạp, bản thân không thể nào xử lý một mình được, cũng chẳng dám trì hoãn thêm nên lập tức gọi cho Triệu Mộ Vân.

Triệu Mộ Vân dặn dò Hoàng Hưng Tài tiếp tục ở lại hiện trường thu thập bằng chứng và phối hợp với công việc của các bộ phận khác, còn chị lái xe về đồn để nói chuyện trực tiếp với người báo án.

Ban này Cổ Thiên Thành vô cùng căng thẳng, bất an và sợ hãi. Nỗi kinh hoàng vì phát hiện ra thi thể dần vơi đi, giờ đây điều ông lo

lẳng nhất lại là sự an toàn của con gái. Tên bắt cóc có biết mình báo cảnh sát không? Nhờ hẩn giết con tin thì phải làm sao?

Một cảnh sát trẻ tuổi lấy lời khai của ông xong đã bảo ông ngồi chờ trong một căn phòng nhỏ, không cho ông rời đi nhưng cũng chẳng thông báo xem tiếp theo ông phải làm gì.

Ông đã hỏi vài lần nhưng cảnh sát chỉ trả lời theo phép lịch sự, bảo ông đừng sốt ruột.

"Sao mà không sốt ruột cho được? Có phải con gái anh bị bắt cóc đâu, đương nhiên là anh không lo rồi!" Cố Thiên Thành muốn nói ra câu này không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn phải nhịn xuống.

Một lúc lâu sau, cuối cùng ông cũng thấy một nữ cảnh sát mặc đồng phục tiến vào phòng.

"Tôi là Triệu Mộ Vân, đội trưởng của Đội Cảnh sát Hình sự số 3..."

"Đội trưởng Triệu, xin hãy cứu con gái tôi!" Cố Thiên Thành bỗng đứng quỳ xuống, sợi dây căng chặt trong lòng giờ phút này cuối cùng cũng không cầm cự nổi mà đứt phụt.

Triệu Mộ Vân đỡ Cố Thiên Thành dậy: "Phía cảnh sát nhất định sẽ dốc hết sức tìm kiếm Cố Phi Phi con gái anh." Trên đường trở về đồn, Triệu Mộ Vân đã tìm hiểu kỹ càng bối cảnh gia đình của Cố Thiên Thành. Tuy hiện giờ vẫn chưa tìm được chứng cứ chứng minh thi thể trong xưởng nồi hơi có liên quan đến vụ bắt cóc, nhưng Triệu Mộ Vân lại không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

"Tốt... tốt quá, các vị biết tung tích của Phi Phi rồi sao?" Nghe Triệu Mộ Vân nói ra tên của con gái mình, Cố Thiên Thành vui đến độ không nén nổi nước mắt.

"Anh đừng lo, tôi đã sắp xếp cảnh sát tới nhà anh. Họ đều là những người đàm phán chuyên nghiệp và có kinh nghiệm dày dặn với các vụ án bắt cóc, sẽ hỗ trợ vợ chồng anh ứng phó với tên bắt cóc."

Biết cảnh sát nghiêm túc giải quyết vụ con gái mình bị bắt cóc, cuối cùng cảm xúc của Cố Thiên Thành cũng dần ổn định lại.

"Tôi tới đây để tìm hiểu thêm về tổng thể vụ án, mong anh có thể hết lòng hỗ trợ phía cảnh sát, biết gì nói đó, giấu giếm bất cứ

điều gì cũng có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng trong quá trình giải cứu con tin, anh hiểu chứ?” Trước kia Triệu Mộ Vân cũng từng giải quyết vài vụ án bắt cóc, người nhà của nạn nhân bị bắt cóc thường vì quá lo lắng cho sự an toàn của con tin mà mất kiểm soát cảm xúc, thậm chí vì sợ con tin bị giết mà không tin tưởng vào cảnh sát.

“Tôi hiểu, tôi hiểu.” Cố Thiên Thành gật đầu lia lịa, đã quyết định báo cảnh sát nên trong lòng ông cũng rất kiên định.

“Anh ngồi đi.” Triệu Mộ Vân mời Cố Thiên Thành ngồi xuống, sau đó bảo đồng nghiệp pha một chén trà cho ông để ổn định cảm xúc lại.

Sau khi ngồi xuống, Cố Thiên Thành uống một ngụm trà nóng, tâm trạng dần dần bình tĩnh hơn.

“Anh Cố, giờ anh hãy kể về việc Cố Phi Phi bị bắt cóc cùng quá trình đàm phán với tên bắt cóc của vợ chồng anh. Mong anh hãy cố gắng hết sức, đừng bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, từ từ nhớ lại, nói dần dần, không cần vội.” Giọng điệu Triệu Mộ Vân rất nhẹ nhàng, dẫn dắt Cố Thiên Thành kể lại toàn bộ quá trình đã trải qua.

Cố Thiên Thành gật đầu. Ban đầu ông còn do dự chẳng biết có nên nói ra chuyện của Đỗ Quyên không, nhưng nghĩ tới con gái vẫn đang bắt vô âm tín, ông lập tức bác bỏ sự lo ngại nhỏ nhặt này. Ông bắt đầu kể lại toàn bộ quá trình từ lúc con gái cãi nhau với vợ cho tới khi mình mang tiền đến chuộc, bao gồm cả những lời Đỗ Quyên nói, cùng chuyện qua lại với cô ta, ông đều kể hết không sót điều gì.

Triệu Mộ Vân cẩn thận lắng nghe từ đầu đến cuối. Chị ghi lại lời khai, thỉnh thoảng còn đưa ra một vài câu hỏi cho Cố Thiên Thành.

“Đội trưởng Triệu, tôi đã nói hết những điều tôi biết rồi, nhưng mà tên bắt cóc chỉ liên lạc với Mạn Tiểu Lệ, có những lời là tôi nghe qua Mạn Tiểu Lệ nên không thể đảm bảo chính xác một trăm phần trăm được.”

“Anh không tin vợ mình sao? Anh nghĩ chị ấy sẽ che giấu những lời tên bắt cóc nói?”

“Ý tôi đâu phải như vậy, không phải cô bảo tôi nói ra hết các chi tiết sao? Tôi chỉ cảm thấy mục đích của tên bắt cóc hoàn toàn không phải vì tiền, cô nói xem hử... rốt cuộc vì sao hử lại bắt cóc con gái

tôi? Thật sự có liên quan tới Đỗ Quyên ư?” Hàng lông mày Cổ Thiên Thành chau lại, trong lòng ông có rất nhiều nghi vấn, hy vọng phía cảnh sát có thể cho mình một câu trả lời.

Triệu Mộ Vân cũng không thể giải đáp vấn đề của ông lúc này. Các vụ bắt cóc không hiếm, nhưng đây là lần đầu chị thấy một vụ bắt cóc như thế này, tên bắt cóc không chỉ đòi tiền mà còn đưa ra điều kiện về “tình cảm”. Bởi vậy, suy nghĩ của chị cũng giống với Cổ Thiên Thành, mục đích của tên bắt cóc căn bản không phải vì tiền.

Nhưng rõ ràng tên bắt cóc đã điều tra bối cảnh nhà họ Cổ trước khi bắt cóc Cổ Phi Phi, hẳn gần như nắm rõ Cổ Thiên Thành và Mạn Tiểu Lệ trong lòng bàn tay. Dù mục đích thật sự của hắn là gì thì cũng đã khiến hai vợ chồng Cổ Thiên Thành và Mạn Tiểu Lệ phải xoay như chong chóng rồi.

“Anh nói có một tia sáng dẫn anh đến căn phòng có thi thể trên tầng 2 sao?” Triệu Mộ Vân lại một lần nữa chú ý tới vụ án moi tim ở xưởng nồi hơi.

“Đúng là vì nhìn thấy ánh sáng nên tôi mới vào căn phòng đó.”

Triệu Mộ Vân nhấn mạnh điểm này trong sổ ghi chép. Không ngờ vụ bắt cóc và án mạng moi tim thật sự có liên quan, khả năng cao là vì muốn Cổ Thiên Thành phát hiện thi thể và báo cảnh sát nên tên bắt cóc mới chọn địa điểm giao tiền chuộc ở xưởng nồi hơi.

Khi cuộc thẩm vấn sắp kết thúc, cửa phòng vang lên tiếng gõ, một cảnh sát đẩy cửa tiến vào.

Cậu ta đưa một tập tài liệu cho Triệu Mộ Vân với vẻ mặt đầy căng thẳng: “Đội trưởng Triệu, chị xem cái này đi.”

Triệu Mộ Vân mở tài liệu nhìn lướt qua một lượt, sau đó trợn tròn mắt kinh ngạc.

Cổ Thiên Thành nhìn ra sự thay đổi cảm xúc của Triệu Mộ Vân, lo lắng hỏi: “Đội trưởng Triệu, có phải con gái tôi...”

Triệu Mộ Vân vội vàng đứng dậy, khẽ giọng nói với Cổ Thiên Thành: “Anh Cố yên tâm, có tin tức của con gái anh tôi sẽ báo cho anh đầu tiên. Giờ tôi có một chuyện gấp cần giải quyết ngay, phiền anh ở đây đợi tôi một lát.” Dứt lời, chị và viên cảnh sát vừa tiến vào lập tức rời khỏi phòng thẩm vấn.

Tài liệu mà Triệu Mộ Vân vừa xem là báo cáo điều tra về nguyên nhân tử vong của xác chết trong xương nổi hơi. Vì không tìm thấy chứng cứ có thể xác minh danh tính của thi thể ở hiện trường nên chỉ có thể dựa vào cách nhận dạng khuôn mặt để xác định thân phận nạn nhân. Cũng may mà hiện giờ hộ khẩu toàn quốc đều đã có một mạng lưới thông tin riêng, nhân viên kỹ thuật của sở cảnh sát thành phố có thể khôi phục diện mạo người chết thông qua ảnh chụp thi thể do pháp y cung cấp, sau đó tiến hành tìm kiếm trên cơ sở dữ liệu và thành công tìm ra thông tin về thân phận của nạn nhân.

Nạn nhân tên Cốc Đại Phúc, là nam, năm mươi một tuổi, người thôn Long Vĩ, huyện Thương Long, thuộc thành phố Vũ Khẩu.

Điều khiến Triệu Mộ Vân bất ngờ chính là, phía cảnh sát đã phát hiện một cách thức giết người tương tự với vụ án của Cốc Đại Phúc trong kho dữ liệu. Hung thủ cũng moi tìm và móc mắt một nạn nhân khác, đồng thời nhét hai đồng xu vào hốc mắt người chết. Chẳng những thế, địa điểm xảy ra vụ án lại chính là huyện Thương Long - quê nhà của Cốc Đại Phúc.

Triệu Mộ Vân dẫn dò cảnh sát tập hợp tư liệu về vụ án tại huyện Thương Long rồi mang tới phòng làm việc cho chị. Sau khi hít sâu một hơi, chị lại tiến vào phòng thẩm vấn của Cố Thiên Thành.

Biết việc Triệu Mộ Vân cần giải quyết không liên quan tới chuyện của con gái mình, Cố Thiên Thành bình tĩnh hơn nhiều, song cả người vẫn toát lên vẻ lo lắng bất an.

Triệu Mộ Vân đưa ảnh chụp Cốc Đại Phúc lúc sinh thời trong tài liệu vừa rồi đến trước mặt Cố Thiên Thành: "Anh có biết người này không?"

Cố Thiên Thành nhìn qua rồi lắc đầu bảo: "Chưa gặp bao giờ."

"Đây chính là người chết mà anh nhìn thấy hôm nay, anh từng nghe thấy cái tên Cốc Đại Phúc bao giờ chưa?"

"Chưa từng nghe." Cố Thiên Thành ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

Triệu Mộ Vân hơi thất vọng, nhưng biết đâu Mạn Tiểu Lệ lại quen biết Cốc Đại Phúc, nếu Cốc Đại Phúc không có quan hệ gì với vợ

chồng Cố Thiên Thành thì hà cớ gì tên bắt cóc lại sắp xếp như vậy? Chị cảm thấy vẫn cần phải tới tìm Mạn Tiểu Lệ lấy lời khai.

“Đội làm thủ tục xong xuôi là anh có thể về được rồi. Ngoài ra, phía cảnh sát sẽ sắp xếp người tới sống ở nhà anh mấy ngày, cho đến khi vụ án có bước tiến triển mới.” Triệu Mộ Vân nói.

“Được thế thì tốt quá, cảm ơn đội trưởng Triệu, cảm ơn đội trưởng Triệu.” Nghe vậy, Cố Thiên Thành như tìm được chiếc phao cứu sinh khi đang trôi nổi trên biển lớn.

Mạn Tiểu Lệ ngồi trên sofa, mặt mày tái mét.

Cảnh sát đang lắp đặt thiết bị chuyên dùng để nghe lén điện thoại và theo dõi định vị trong nhà bà.

Cố Thiên Thành không chịu trả lời cuộc gọi của bà, con gái vẫn chẳng rõ tung tích, bọn bắt cóc thì không liên lạc gì.

Cố Thiên Thành nói ông nhìn thấy một thi thể ở nơi giao tiền chuộc, bà nghe mà như lạc trong lớp sương mù mờ mịt, còn chưa kịp hỏi rõ thì đối phương đã ngắt máy.

Không lâu sau đó, có mấy cảnh sát tới gõ cửa, quả nhiên Cố Thiên Thành đã báo cảnh sát. Bà hỏi cảnh sát vừa tới xem phía Cố Thiên Thành đã xảy ra chuyện gì, nhưng những cảnh sát này không hề trả lời thắc mắc của bà mà chỉ đáp qua loa mấy lời vô thưởng vô phạt cốt để xoa dịu, xem bà chẳng khác nào một người phụ nữ vô tri hay trẻ con chưa hiểu chuyện gì.

Ngày thẳng chúc đến gần, Mạn Tiểu Lệ muốn xử lý kín đáo chuyện con gái bị bắt cóc, nhưng giờ thì vấn đề không thể chỉ đơn giản giải quyết bằng tiền được nữa. Cảnh sát đã can thiệp, song bà vẫn không yên tâm, còn muốn dựa vào chút quan hệ để nhờ phía cảnh sát xử lý vụ bắt cóc này thật nghiêm túc.

Nhờ quan hệ trong công việc nên Mạn Tiểu Lệ cũng quen biết không ít các lãnh đạo trong sở cảnh sát thành phố. Bà muốn chờ tới

khi trời sáng sẽ gọi cho sếp trong cục, ít nhất cũng nên tìm một cảnh sát dày dạn kinh nghiệm tới điều tra vụ án này.

Đúng lúc này, Cố Thiên Thành trở về nhà.

Nếu không phải hiện giờ đang có cảnh sát ở trong nhà, có lẽ Mạn Tiểu Lệ đã ném thẳng ly nước nóng bên cạnh mình lên đầu Cố Thiên Thành.

Song, lúc này bà chỉ lạnh mặt nhìn Cố Thiên Thành và bảo: “Anh vào thư phòng với tôi một lát.”

Cố Thiên Thành biết mình không thoát nổi, chỉ đành cắn răng bước vào thư phòng, dù vậy ông vẫn cố nặn ra một nụ cười để chào hỏi các cảnh sát đang làm việc.

Tới thư phòng, Mạn Tiểu Lệ đã thay đổi sắc mặt ngay khi cửa vừa đóng lại.

“Sao anh không nghe tôi, lỡ tên bắt cóc biết chúng ta báo cảnh sát thì phải làm sao?” Mạn Tiểu Lệ đê thấp giọng, nhưng tay đã chỉ thẳng vào mũi Cố Thiên Thành.

Sau khi bình tĩnh lại, Cố Thiên Thành cũng lo lắng về vấn đề này, nhưng bây giờ ông đã chẳng còn đường lui nữa, chỉ đẩy tay của Mạn Tiểu Lệ ra rồi nói: “Mục đích của tên bắt cóc hoàn toàn không phải vì tiền, cô còn chưa rõ sao? Hẳn ta không hề xuất hiện ở xưởng nồi hơi, ở đó chỉ có một thi thể nếu không báo cảnh sát thì tôi đã thành nghi phạm rồi.”

“Chết người thật sao?” Mạn Tiểu Lệ không khỏi trợn trừng mắt.

“Chẳng thật thì gì? Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh máu me be bét như vậy, tôi... tôi còn không dám nhìn kỹ, nhưng hình như mắt và tim người đó bị hung thủ lấy đi rồi.” Cố Thiên Thành nhớ lại cảnh tượng mình nhìn thấy trong ký ức, dạ dày lại nhộn nhạo một phen.

“Hung thủ tàn nhẫn ác độc thế, Phi Phi nhà chúng ta rơi vào tay kẻ như vậy thì phải làm sao đây! Rốt cuộc tên bắt cóc muốn làm gì?” Mạn Tiểu Lệ bật khóc, lần đầu tiên bà rơi lệ trước mặt Cố Thiên Thành, còn khóc lóc thảm thiết vô cùng.

Cố Phi Phi đã đọc bằng hết tiểu thuyết trên bàn, trong lúc ấy cô ngủ thiếp đi hai lần, cũng chẳng biết cụ thể mình đã ngủ bao lâu. Tỉnh dậy liền uống nước rồi ăn chút đồ, sau đó đi loanh quanh căn phòng nhỏ hẹp.

Thi thoảng lại không tìm được mà hô to mấy tiếng, nhưng chẳng có ai đoái hoài đến cô, thế nên chỉ đành tiếp tục đọc sách giết thời gian. Cô bị giam cầm trong căn phòng dưới tầng hầm như vậy cho tới khi đồ ăn và nước uống cạn sạch.

Lúc này Cố Phi Phi lại vừa đói vừa khát, cô thầm nghĩ liệu có phải tên bắt cóc quên mất mình rồi không, hay là có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, nếu là vậy thật thì chẳng phải mình sẽ chết đói, chết khát ở nơi này sao?

Trong lúc cô đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ vẩn vơ, bên ngoài chợt truyền tới tiếng bước chân.

Cố Phi Phi thót cả tim, nhưng lúc này cô lại không dám kêu to, cả người rúc vào một góc giường, toàn thân run lên bần bật.

Cửa sắt vang lên một tiếng “kéo kẹt”, một người đàn ông có vóc dáng cao lớn đi tới. Trên đầu hắn đeo một chiếc mặt nạ màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt, một tay xách chiếc túi ni lông to đựng đồ ăn và nước, tay còn lại cầm mấy quyển sách.

Sau khi tiến vào, hắn đặt túi ni lông và sách xuống, ánh mắt găm chặt vào Cố Phi Phi. Cố Phi Phi cực kỳ khó chịu trước cái nhìn chòng chọc ấy.

“Chú ơi, cầu xin chú thả tôi ra.” Cô mở miệng cầu xin.

“Đừng sợ, sau khi mọi chuyện kết thúc, tôi sẽ thả cô đi.” Giọng nói người đàn ông nhẹ nhàng bình tĩnh, nghe hơi giống một thầy giáo Cố Phi Phi thường gặp ở trường.

“Rốt cuộc chú muốn bao nhiêu tiền... bố mẹ tôi đã đưa tiền chưa?” Nghe đối phương nói vậy, Cố Phi Phi bỗng can đảm hơn, bèn thử hỏi dò.

Người đàn ông chỉ lắc đầu chứ không trả lời câu hỏi của cô. Cố Phi Phi chẳng hiểu cái lắc đầu của hắn có nghĩa là hắn không muốn tiền, hay bố mẹ cô vẫn chưa giao tiền.

Đương lúc Cổ Phi Phi muốn tiếp tục truy hỏi, người đàn ông lại móc một bao ni lông màu đen từ trong túi ra, đựng tất cả tiểu thuyết mà Cổ Phi Phi đã đọc xong cùng những rác thải sinh hoạt của cô vào đó.

“Có lẽ cô sẽ thích mấy cuốn tiểu thuyết lần này tôi mang tới.” Người đàn ông đặt sách mới lên bàn.

Cổ Phi Phi nhìn thấy hắc mang tiểu thuyết trinh thám tới cho mình.

“Sao chú biết tôi thích thể loại này?” Cô cầm lòng chẳng đành hỏi.

“Con gái mà thích loại tiểu thuyết này, cô quả thật rất giống Mạn Tiểu Lệ.” Thu dọn xong, người đàn ông ngồi xuống, dường như bỗng nhiên lại nổi hứng nói chuyện phiếm.

Cổ Phi Phi nghe ra ý tứ trong lời hắc nói, cô hỏi: “Hóa ra chú biết mẹ tôi?”

“Cô là một đứa trẻ thông minh.”

Khoảnh khắc này, dường như cô lại nhớ đến điều gì đó, lỡ lời bảo: “Chú thả tôi ra, tôi thề là tôi không biết gì cả, tôi sẽ không nói gì đâu.” Cổ Phi Phi sợ tên bắt cóc sẽ giết người diệt khẩu vì mình biết thông tin về hắc. Trong các bộ phim và sách cô từng xem, tất cả những tên bắt cóc đều giết người để che giấu thân phận.

“Cô vẫn không tin tôi nhỉ, tôi đã nói là sẽ không làm cô bị thương.” Người đàn ông cầm lấy một cuốn tiểu thuyết trinh thám mà mình mang tới lên, vì là sách cũ nên bìa không được mới, song vẫn có thể nhìn rõ tên sách là *Thám tử Chu Đồng*.

Cổ Phi Phi im lặng không nói một lời, cô đang nghĩ phải chăng người đàn ông này là một kẻ điên? Hắc nói năng huyền diệu, mà điệu bộ lại nhàn nhã, giọng điệu nhẹ nhàng, trông không giống một kẻ bạo lực thất thường. Nhưng những hành vi này của hắc cách biệt quá lớn với hình tượng mà một tên bắt cóc thường có, khiến Cổ Phi Phi chẳng biết phải làm sao.

“Tiện tay mua ở quán ven đường, cũng chẳng biết có hay không.” Người đàn ông lật vài trang sách, lật bầm một mình.

“Hay... hay lắm.” Cỗ Phi Phi chưa từng đọc quyển sách này, chỉ nói hùa theo hần.

“Tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé.” Người đàn ông chợt nói.

“Tôi... tôi có thể nghe sao?” Cỗ Phi Phi run sợ trong lòng: “Trong phim truyền hình đều nói, biết càng nhiều thì chết càng nhanh.”

Người đàn ông bỗng nở nụ cười, tuy cười không thành tiếng nhưng Cỗ Phi Phi vẫn có thể cảm nhận được hần đã cười.

“Đây là câu chuyện về một cậu bé.” Hần không để ý tới Cỗ Phi Phi, bắt đầu dẫn dắt câu chuyện.

Nhân vật chính trong câu chuyện là một cậu bé, bố mẹ cậu qua đời vì tai nạn giao thông khi cậu vừa sinh ra, cuộc đời cậu chỉ còn lại hai người thân là bà nội và chị gái lớn hơn cậu hai tuổi.

Bà nội làm lao công ở bệnh viện chẳng kiếm được là bao, cộng thêm chút tiền lương hưu ít ỏi, dù rằng không khá giả, nhưng tính bà hiền lành, lạc quan lại rộng lượng, cả nhà họ sống bên nhau vô cùng vui vẻ.

Càng lớn, hai chị em càng biết bà nuôi dạy họ khó khăn nhường nào nên ngày một hiểu chuyện, hiểu thuận và thương bà mình hơn.

Nhoáng cái, hai chị em đã trưởng thành. Năm đó, cậu bé vào lớp 10, còn cô chị học lớp 12.

Bấy giờ bà đã gần bảy mươi tuổi, không thể làm lao công được nữa nên thu nhập trong nhà cũng giảm đi đáng kể. May mà có nhà nước giúp đỡ, cùng với trợ cấp cho học sinh nghèo nên hai đứa trẻ vẫn có thể tiếp tục đi học cấp ba. Hằng ngày, sau khi tan học hai chị em lại đi làm thêm vài việc vặt vặt phụ giúp gia đình. Dù cuộc sống khó khăn, nhưng hai đứa trẻ đều có phẩm chất đạo đức tốt và thành tích học tập xuất sắc.

Khi họ đỗ đại học, bắt đầu đi làm, cuộc sống của cả nhà sẽ tốt hơn, hết thảy đều đẹp để biết bao, nhưng một sự việc ngoài ý muốn bất ngờ xảy ra đã thay đổi tất cả.

Người chị gái bỗng nhiên mất tích.

Chẳng ai biết cô đi đâu, còn sống hay đã chết.

Bà nội lo lắng âu sầu, đau ốm đổ bệnh đến nỗi nằm liệt giường, chưa đầy nửa năm đã qua đời.

Chị gái mất tích, bà nội qua đời, trong phút chốc, cậu bé đau thương đến cùng cực, điên cuồng tìm kiếm chị.

Cứ tìm mãi, tìm suốt hai mươi hai năm ròng.

Hai mươi hai năm này, cậu vừa làm thêm vừa tìm người, dẫu chân rong ruổi khắp mọi miền đất nước.

Kể đến đây, người đàn ông bỗng ngừng lại.

“Tìm thấy rồi sao?” Cố Phi Phi không nén nổi hỏi.

“Tìm thấy rồi.” Người đàn ông đứng lên, quay người muốn rời đi.

“Nhưng vì sao cô gái lại mất tích, những năm đó cô ấy đã đi đâu?” Cố Phi Phi hỏi dồn dập.

“Để lần sau nói đi.” Lúc này, người đàn ông đã đi tới cửa, quay người đóng cửa sập lại.

Cố Phi Phi không ngờ hẳn nói đi là đi ngay. Cô xuống giường, kéo lê dây xích nhảy tới trước cửa.

“Đừng đi mà, chú ơi, khi nào mới thả tôi ra đây?” Cố Phi Phi ra sức gõ cửa sắt.

“Vẫn chưa tới lúc.”

“VẬY... vậy cô gái... cô gái mất tích tên là gì?” Cố Phi Phi không muốn lại bị nhốt một mình nữa nên thuận miệng hỏi.

Tiếng bước chân của người đàn ông bỗng dừng lại.

“MẠN TIỂU LỆ.” Cách cánh cửa sắt, giọng hẳn nghe như một hòn đá ném vào trong hồ nước.

Cố Phi Phi không khỏi dựng tóc gáy.

“Mẹ tôi? Không thể nào! Chú có nhầm không vậy? Này, thả tôi ra, đồ thần kinh!” Cố Phi Phi đập cửa sắt ầm ầm, nhưng người đàn ông đã rời đi, chẳng còn ai đáp lại tiếng gào khóc của cô nữa.

CHƯƠNG 3

NÓI NHẰNG NÓI CUỐI

Triệu Mộ Vân lật xem thông tin về xác chết chưa rõ danh tính ở huyện Thương Long mà cấp dưới thu thập được, càng xem đôi mày chị càng nhíu chặt lại. Các tài liệu rải rác trên bàn cho thấy thi thể vô danh đó được phát hiện ở huyện Thương Long vào tháng Chín, mắt và tim đều bị moi đi, trong hốc mắt nhét hai đồng xu, trạng thái tử vong giống hệt với xác chết ở xưởng nồi hơi tối qua.

Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng làm việc của Triệu Mộ Vân.

“Đội trưởng Triệu, chị tìm em ạ?” Kiều Phong Ca bước vào.

“Có vụ án nên gọi cô tới, chuyện này hơi khó giải quyết, cần cô đến huyện Thương Long một chuyến.” Triệu Mộ Vân đưa tài liệu trên tay cho Kiều Phong Ca.

“Em nghe nói hôm qua phát hiện một thi thể đàn ông bị moi tim móc mắt, có liên quan tới vụ án này sao?”

“Đúng vậy, thông qua nhận dạng khuôn mặt đã xác định được người chết ở xưởng nồi hơi tối qua là Cốc Đại Phúc sống tại thôn Long Vĩ, huyện Thương Long. Sau khi tiến hành điều tra sâu hơn đã phát hiện một vụ án giết người giống hệt với tình trạng của Cốc Đại Phúc xảy ra vào tháng Chín năm nay ở huyện Thương Long.”

Ngày 3 tháng Chín năm nay, một ông lão nông dân lên núi hái thuốc bất chợt gặp trời đổ mưa lớn. Vì mưa to xối xả cuốn theo bùn đất nên ông lão vô tình phát hiện một thi thể trên núi.

Ông lập tức báo cảnh sát, cảnh sát nhanh chóng có mặt tại hiện trường chuyển thi thể đi rồi tiến hành khám nghiệm tử thi.

Báo cáo khám nghiệm cho thấy nạn nhân là nam, thời gian tử vong khoảng ba tháng trước. Thi thể đã bị phân hủy nghiêm trọng,

không thể nhận dạng khuôn mặt được nữa. Mắt và tim của người chết cũng bị lấy đi, hung thủ còn nhét hai đồng xu thời nhà Thanh vào hốc mắt nạn nhân.

Đồn cảnh sát huyện xác định đây là một vụ án giết người có tính chất nguy hiểm, bắt đầu triển khai điều tra vụ án nhưng vẫn không tìm ra được chút manh mối nào, thậm chí đến nay vẫn chưa xác nhận được danh tính nạn nhân. Vụ việc không giải quyết được trong một thời gian nên gần đây đã gửi biên bản báo cáo lên sở cảnh sát thành phố.

“Tôi vừa nói chuyện với cục trưởng, khả năng cao hai vụ án này đều do cùng một hung thủ gây ra nên đã quyết định điều tra hai vụ cùng lúc. Tôi cần cô tới huyện Thương Long phối hợp điều tra vụ án. Việc này không thể chậm trễ, cô gọi theo cả Vu Đức Chính tới huyện Thương Long ngay đi.”

“Vâng.” Kiều Phong Ca thu dọn tài liệu, chào điều lệnh rồi rời đi.

Vu Đức Chính tới sở cảnh sát thành phố trước Kiều Phong Ca hai năm, thường ngày có chút thông dong, thuộc kiểu người sếp giao gì làm nấy, song anh ta cũng có vài ưu điểm như khéo đưa đẩy và giỏi giao tiếp.

Cũng vì nhìn trúng điểm mạnh này của anh ta nên Triệu Mộ Vân mới bảo Kiều Phong Ca dẫn theo Vu Đức Chính, dù sao thì nơi họ tới xử lý vụ án cũng là địa bàn của người khác.

Nhận được mệnh lệnh, Vu Đức Chính xem qua hồ sơ vụ án liền cảm thấy nhức đầu. Đi công tác đã đành, lại còn tới cái nơi nghèo nàn, khỉ ho cò gáy như huyện Thương Long. Quan trọng hơn là, với kinh nghiệm nhiều năm phá án của mình, anh ta thấy vụ án này không hề dễ giải quyết. Nói tóm lại đây là một nhiệm vụ khó nhằn.

“Tổ trưởng Kiều, mấy hôm nay bụng dạ tôi khó chịu, chuyển công tác này, hay là cô tìm Tiểu Hoàng...” Vu Đức Chính ôm bụng, viện cớ thoái thác.

“Anh Vu, đội trưởng Triệu đã chỉ đích danh anh, tôi đâu có quyền quyết định. Nếu anh thật sự không đi được thì chỉ có thể tự mình tới tìm đội trưởng Triệu...” Kiều Phong Ca cố ý kéo anh ta tới phòng làm việc của Triệu Mộ Vân.

“Thôi, thôi, để tôi uống thuốc, không phiền đội trưởng phải lo lắng.” Vu Đức Chính giật tay mình ra khỏi tay Kiều Phong Ca.

“Vậy anh thu dọn nhanh chút, tôi chờ anh ở bãi đỗ xe.” Kiều Phong Ca mỉm cười rồi xuống lầu trước.

Nghiêm Khải chặn Kiều Phong Ca lại trên hành lang.

“Phong Ca, chuyện của em thì sao?” Nghiêm Khải đã cố gắng hết sức nhưng cũng chỉ có thể trì hoãn được buổi sáng, chiều nay sắp phải tới bộ phận kỹ thuật điểm danh, song anh vẫn nuôi hy vọng Kiều Phong Ca có thể thuyết phục được Triệu Mộ Vân thay đổi quyết định.

“Cậu thì có thể có chuyện gì?” Kiều Phong Ca cười, hỏi ngược lại.

“Đừng bảo là chị không nói giúp em chứ? Em là người của chị mà...”

“Này, người của tôi cái gì, đừng có dùng cái trò này nữa.” Kiều Phong Ca sầm mặt nói.

“Ý em là em là người trong tổ chị...”

Kiều Phong Ca xua tay, mỉm cười ngắt lời giải thích của Nghiêm Khải: “Được rồi, không đùa cậu nữa, đội trưởng nói lần điều động này là do bên bộ phận kỹ thuật có việc quan trọng cần xử lý, sắp bên đó chỉ đích danh muốn cậu qua giúp, giải quyết xong thì cậu có thể quay về thôi.”

“Thật ư?” Nghiêm Khải mừng rỡ.

“Chắc là thế đấy.” Kiều Phong Ca vội vàng xuất phát, dứt lời liền đi về phía bãi đỗ xe.

“Lại có vụ án lớn sao?” Nghiêm Khải tiến thêm hai bước, chạy bên cạnh Kiều Phong Ca và hỏi.

“Vụ án giết người.” Kiều Phong Ca gật đầu.

“Có cần giúp không?”

“Nếu cần, chắc chắn tôi sẽ liên lạc với cậu đầu tiên.” Câu này của Kiều Phong Ca không phải nói cho có, cô biết Nghiêm Khải là thiên tài trong lĩnh vực IT, tìm đến Nghiêm Khải chắc chắn là lựa chọn tốt nhất khi cần tra cứu thông tin gì đó.

“Vậy chị cần thận chút...” Nghiêm Khải ngập ngừng.

“Thôi được rồi, mau đi thu dọn rồi tới bộ phận kỹ thuật điểm danh đi.” Lúc này, Kiều Phong Ca đã tới bãi đỗ xe, cô mở cửa xe ra.

Nghiêm Khải vốn định tán gẫu với Kiều Phong Ca một lát nhưng thấy Vu Đức Chính cũng đã xuống lầu nên chỉ đành ủ rũ rời đi.

“Tiểu Nghiêm làm sao thế?” Vu Đức Chính ngồi lên ghế phó lái, nhìn Nghiêm Khải chán nản đi khỏi.

“Đội trưởng Triệu điều cậu ấy tới bộ phận kỹ thuật rồi.” Kiều Phong Ca vừa nói vừa khởi động xe.

“Thích thế còn gì, ngồi trong văn phòng thoải mái biết bao nhiêu.” Vu Đức Chính hạ thấp ghế trong lúc nói: “Tôi chớp mắt chút, cô mệt thì đổi tôi lái thay cho nhé.”

Tuy từ thành phố tới huyện Thương Long chưa đầy hai trăm cây số nhưng vì huyện Thương Long không có đường cao tốc, chỉ có thể đi đường đèo quanh núi nên phải lái xe bốn tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Lúc Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính tới huyện Thương Long trời đã xế chiều, huyện lỵ thoáng vẻ tiêu điều, các cửa hàng trên đường đều đã đóng cửa gần hết, người qua lại cũng thưa thớt.

Xe chạy băng băng trên đường, cuốn lên lớp bụi mịn mù dưới sắc trời chạng vạng, mang tới cảm giác như cận kề tận thế. Cả thị trấn thoạt trông như một di tích của thế kỷ hai mươi.

Thật ra, mười năm trước Thương Long cũng xem như một huyện lớn, giàu có khắp một phương, thậm chí còn được mệnh danh là “Hồng Kông thu nhỏ”. Nơi đây giàu than đá, gần huyện có hàng trăm mỏ than lớn nhỏ, vô số người kéo nhau tới đây “đào vàng”.

Huyện Thương Long lúc bấy giờ nhộn nhịp tấp nập, hàng quán đông đúc, rất nhiều mặt hàng quý hiếm không có ở các thành phố lớn nhưng lại mua được tại nơi này. Các ông trùm than đá lại càng vùng tiền như rác, thoải mái chi tiêu. Làm giàu ở đây là một chuyện

vô cùng dễ dàng, miễn là bạn có thể thỏa mãn yêu cầu của những kẻ lắm tiền nhiều của này.

Tuy nhiên, việc các mỏ than tư nhân bị khai thác bừa bãi đã dẫn đến lãng phí tài nguyên khoáng sản số lượng lớn, môi trường bị ô nhiễm cùng với việc thường xuyên xảy ra các sự cố về an toàn, chính phủ đã tiến hành chấn chỉnh quyết liệt, cộng thêm khoáng sản cạn kiệt nên mọi người dần lục tục rời đi.

Kể từ đó, huyện Thương Long lâm vào tình trạng sa sút.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính tới đồn cảnh sát huyện, Tào Chúc Hâm - đội trưởng đội điều tra hình sự của huyện phụ trách đón khách đã chờ sẵn trong sân.

Thấy hai cảnh sát trẻ tuổi lạ mặt bước từ trên xe xuống, Tào Chúc Hâm không khỏi sửng sốt. Ông vốn tưởng sở cảnh sát thành phố sẽ sắp xếp những đồng chí lão làng, dày dạn kinh nghiệm tới đây, nào ngờ lại là hai đứa "nít ranh".

"Mọi người tới rồi, tốt quá." Tào Chúc Hâm nặn ra một nụ cười theo phép lịch sự.

Tào Chúc Hâm là một cảnh sát hình sự kỳ cựu, năm nay năm mươi bảy tuổi, đã công tác trong ngành suốt một đời, vài năm nữa sẽ nghỉ hưu. Nơi đây tuy nhỏ nhưng cũng xảy ra không ít vụ án ly kỳ, tính ra ông cũng được xem như một người từng trải sự đời. Song ông lại không tìm được bất kỳ manh mối nào trong vụ án mọi tìm lần này, bởi vậy nên mới báo cáo lên thành phố, dù sao thì luận về nhân lực, vật tư hay cách thức điều tra tội phạm ở huyện đều không thể so được với thành phố.

Ông không ngờ thành phố Vũ Khẩu cũng xuất hiện một vụ án giết người với cách thức gây án tương tự. Hóa ra hung thủ đã lén lút tới đó, chẳng trách ông điều tra suốt mấy tháng trời vẫn không truy ra được chút manh mối nào.

"Đội trưởng Tào, em là Tiểu Vu. Có lẽ anh không nhớ, nhưng mấy năm trước em từng là học sinh của anh khi anh tới dạy ở học viện cảnh sát đây." Vu Đức Chính tươi cười, ánh mắt toát lên vẻ ngưỡng mộ.

Đúng là mấy năm trước Tào Chúc Hâm từng được học viện cảnh sát mời tới dạy vài tiết, lúc ấy giảng đường có tới hàng trăm người, ông không nhận ra Vu Đức Chính cũng là lẽ thường tình. Vu Đức Chính rất giỏi nịnh nọt, Tào Chúc Hâm thoát chốc bật cười vui vẻ.

“Ôi dào, đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi.”

“Thầy Tào, em vẫn còn nhớ như in luôn.” Vu Đức Chính nắm chặt lấy tay Tào Chúc Hâm, nhoáng cái đã kéo gần khoảng cách giữa đôi bên. Lúc này anh ta mới tiếp tục giới thiệu: “Đây là đồng chí Kiều Phong Ca - tổ trưởng tổ bọn em, cô ấy là người chịu trách nhiệm chính trong vụ án Hiện trường săn bắn gây chấn động cả nước hai năm trước đây ạ.”

“Quả là hậu sinh khả úy, cuối cùng hôm nay cũng được gặp cô.” Nghe vậy Tào Chúc Hâm mới thu hồi thái độ khinh khỉnh. Vụ án “Hiện trường săn bắn” năm ấy có thể nói là ai ai cũng biết, nhà nhà đều hay. Đó là một kỳ án liên quan tới web chìm, thậm chí đến cả cảnh sát quốc tế cũng tham gia vào, nhưng người phá được vụ án lại chính là một nữ cảnh sát mới tên Kiều Phong Ca.

Kiều Phong Ca phục sát đất với tài giao tiếp của Vu Đức Chính hiện giờ, chỉ bằng dăm ba câu mà anh ta đã có thể kéo gần mối quan hệ với đồng chí cảnh sát tại địa phương, đồng thời xua tan sự ngờ vực của đối phương.

“Đội trưởng Tào quá lời rồi, nhờ vào nỗ lực của cả đội nên mới phá được án ạ.” Kiều Phong Ca cũng ăn nói vô cùng khéo léo.

“Đừng đứng đây mãi nữa, để tôi dẫn hai người đi ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Tào Chúc Hâm nhiệt tình kéo tay Vu Đức Chính: “Giờ này nhà ăn đóng cửa rồi, ăn bên ngoài lại không đảm bảo vệ sinh, tới nhà tôi ăn đi.”

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính cũng không từ chối, chuyện phá án không thể vội được nên đành thuận theo mọi sắp xếp của chủ nhà.

Nhà của Tào Chúc Hâm ở tiểu khu cách đồn cảnh sát không xa, đi bộ năm phút là tới nơi.

“Huệ Phân, có khách tới này, cơm nước xong chưa?” Tào Chúc Hâm mở cửa nhà, lớn giọng nói.

“Xong rồi xong rồi, chỉ còn đợi mọi người thôi.” Một người phụ nữ cất tiếng cười sang sảng đi từ trong bếp ra, trên tay còn bưng hai đĩa rau xào thơm phưng phức. Bà chính là Lý Huệ Phân - vợ của Tào Chúc Hâm.

“Chào chị dâu ạ, thật ngại quá, làm phiền mọi người rồi.” Kiều Phong Ca khách sáo nói.

“Đừng khách sáo, đều là người một nhà cả!” Lý Huệ Phân đặt đồ ăn lên bàn, cuống quýt lau tay rồi nắm lấy tay Kiều Phong Ca, thân thiết tiếp đón họ vào nhà.

“Đúng vậy, hai người đừng khách sáo. Vợ tôi cũng là cảnh sát, kể ra đúng là người một nhà thật.” Tào Chúc Hâm nói.

Sau khi tham gia công tác, Tào Chúc Hâm quen Lý Huệ Phân lúc bấy giờ cũng đang làm việc trong đồn cảnh sát huyện, dưới sự tác hợp của cấp trên, họ yêu đương, kết hôn rồi sinh con. Suốt ba mươi năm qua gần như chưa từng cãi vã, luôn hòa hợp vui vẻ. Bây giờ con cái thành đạt, tới nơi khác phát triển, hai vợ chồng cũng sắp đến tuổi về hưu, chỉ chờ đoàn tụ với con trai.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính cũng không câu nệ mà ngồi vào bàn cơm. Bốn người cười nói cùng nhau ăn bữa cơm nhà.

Tào Chúc Hâm thấy hai người đã ăn được khá khá mới bắt đầu bàn đến chuyện chính. Ông nói ngắn gọn và dễ hiểu hơn nhiều so với xem hồ sơ vụ án.

Đến nay đã phát hiện hai thi thể liên quan tới vụ án moi tim, thi thể đầu tiên vẫn chưa xác định được thân phận do khuôn mặt bị biến dạng nghiêm trọng, còn thi thể của Cốc Đại Phúc được phát hiện kịp thời nên đã nhanh chóng xác nhận được thân phận.

Đội điều tra hình sự huyện đã tiếp nhận trình báo của Mai Hồng - vợ Cốc Đại Phúc từ tháng Sáu. Mai Hồng nói rằng Cốc Đại Phúc ra ngoài đi dạo vào khoảng 7 giờ sáng ngày 15, sau đó không thấy về nhà nữa.

Người nhà tìm ông ta suốt hai ngày vẫn không thấy đâu nên đã tới huyện báo cảnh sát vào 3 giờ 14 phút chiều ngày 17.

Bấy giờ, đồn cảnh sát phối hợp với dân làng tiến hành tìm kiếm ở khu rừng gần đó nhưng vẫn không có manh mối gì, bởi vậy đã trở

thành một vụ án mất tích.

Đội hình sự huyện lần lượt điều tra bạn bè thân thích xung quanh Cốc Đại Phúc, cùng một số người có qua lại với ông ta, nhưng vẫn không tìm ra chút manh mối nào. Quan hệ xã hội của Cốc Đại Phúc rất đơn giản, ông ta là công nhân làm việc ở mỏ, sau khi mỏ quặng phá sản vẫn luôn ở nhà làm nông, phạm vi hoạt động cơ bản đều ở trong thôn và huyện. Qua lời người dân trong làng, điều tra viên được biết Cốc Đại Phúc tính tình hiền lành, thường xuyên giúp đỡ mọi người, hiếm khi nổi nóng với ai, quan hệ với gia đình cũng rất hòa hợp. Hai vợ chồng làm ruộng ở quê, có một cậu con trai đã kết hôn sinh con và đang làm việc ở nơi khác.

Thôn quê chẳng thể so được với thành phố lớn, hoàn toàn không có camera, bốn bề đều là rừng núi, địa hình lại phức tạp nên việc điều tra án khó khăn khôn cùng, nhất là với các vụ mất tích. Tra mãi, tra mãi cũng chẳng có tiến triển gì.

Tối giờ vẫn chưa xác định được danh tính người bị hại ở vụ án đầu tiên, manh mối ít đến đáng thương nên quá trình điều tra diễn ra không hề thuận lợi.

“Nói thật, chúng tôi bận bịu suốt mấy tháng trời nhưng chẳng tìm được chút manh mối nào.” Tào Chúc Hâm thở dài.

“Kể ra cũng thật là, đã lâu lắm rồi huyện Thương Long không xảy ra án mạng, đều do trận mưa to ấy, nếu không thì cũng chẳng có chuyện này.” Lý Huệ Phân không khỏi phàn nàn khi thấy chồng buồn phiền như vậy.

“Bà là cảnh sát, không thể nói như vậy được. Vì sợ khó mà bỏ qua cho kẻ ác ư?” Giọng Tào Chúc Hâm hơi to, kèm theo khẩu khí chắt vắn, nghiêm khắc phê bình lời vợ mình vừa nói.

“Ông thì giỏi rồi! Tôi đi rửa bát, mọi người nói chuyện đi!” Lý Huệ Phân có chút xấu hổ và bực tức, bà cầm lấy bát đĩa trước mặt đi vào bếp.

Tào Chúc Hâm thở dài, cũng tự thấy áy náy vì vừa rồi nói với vợ bằng giọng điệu như vậy, nhưng vì thể diện nên ông vẫn bảo: “Mặc kệ bà ấy, chúng ta nói chuyện tiếp.”

“Chị dâu chỉ quan tâm anh thôi.” Vu Đức Chính cất giọng an ủi.

Tào Chúc Hâm gật đầu: “Vụ án khó giải quyết nên dạo này tôi hơi nóng tính, giờ không chỉ trong thôn mà cả huyện cũng bắt đầu đồn thổi linh tinh nên phía cảnh sát áp lực vô cùng.”

“Đồn thổi linh tinh?” Kiều Phong Ca sửng sốt, buông bát trong tay xuống.

“Haiz, ở một vùng nhỏ, dân làng lạc hậu mê tín, đồn thổi vài chuyện ma quỷ, tóm lại là không hay cho lắm. Đợi phá được án, bắt được hung thủ thì mấy lời đàm tiếu sẽ tự hết thôi.”

Ba người im lặng trong chốc lát, Kiều Phong Ca mới lên tiếng nói: “Tôi muốn tới nhà Cốc Đại Phúc một chuyến trước để gặp vợ anh ta.”

“Được, tôi dẫn hai người qua đó.” Tào Chúc Hâm đứng lên, nói thật thì ông nóng lòng muốn phá được vụ án này hơn bất cứ ai.

Thôn Long Vĩ cách huyện Thương Long hơn hai mươi cây số. Đúng như tên gọi, cả huyện Thương Long có hình dạng hệt một con rồng, và thôn Long Vĩ chính là cái đuôi của con rồng ấy. Thôn nằm ở sườn núi, bốn phía được bao bọc bởi núi rừng, chỉ có duy nhất một con đường bùn đất để đi vào làng.

Vài năm trước, dân làng chủ yếu dựa vào công việc khai thác mỏ để mưu sinh. Mấy năm nay nơi đây bắt đầu thay đổi, nhà nước tạo điều kiện cho người dân trồng cây ăn quả, phát triển đặc sản vùng miền. Dù vậy, thu nhập của họ vẫn giảm đi đáng kể so với trước kia, những người trẻ tuổi đều tới thành phố lớn làm, hầu như chỉ còn người già và trẻ em ở lại thôn.

Xe không thể lái vào trong thôn, Kiều Phong Ca và mọi người phải đi bộ nửa tiếng mới đến nơi.

Tào Chúc Hâm quen đường, cầm theo đèn pin dẫn Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đi.

Con đường nhỏ hẹp đến độ hai người sánh bước còn khó khăn, bên đường là rừng núi trập trùng kín bưng, ánh đèn pin lướt qua khiến người ta có ảo giác như đang lạc trong chốn mê cung nào đó.

“Đã thời nào rồi mà vẫn không làm đường vào thôn thế này?” Vu Đức Chính than vãn.

“Chẳng giấu gì cô cậu, huyện chúng tôi nghèo, tiền lương của tôi thi thoảng còn hai tháng mới trả một lần.” Tào Chúc Hâm cười khổ.

Vu Đức Chính nghe vậy cũng ngại nói thêm gì.

Ba người đi được khoảng mười phút thì Kiều Phong Ca bỗng nhìn thấy bóng người thấp thoáng nơi rừng cây, cô lập tức rọi đèn pin trong tay mình qua đó.

Bóng người vụt qua rồi nhoáng cái biến mất trong rừng rậm.

“Ai thế?” Kiều Phong Ca hô lên một tiếng.

Chẳng ai đáp lại cô, chỉ có tiếng gió từ trong rừng quét qua.

“Chắc là nhìn nhầm thôi?” Vu Đức Chính soi đèn xung quanh, không thấy động tĩnh gì khác.

“Tôi cũng nhìn thấy có bóng người.” Tào Chúc Hâm cầm đèn pin bước về phía rừng cây, lớn tiếng tự xưng: “Chúng tôi là cảnh sát!”

Nhưng đối phương vẫn im thin thít.

Ông ra hiệu bằng ánh mắt cho Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính. Ba người đi vào trong rừng, muốn bắt được kẻ đang lẩn trốn.

Nhưng họ vừa tiến vào, người nọ như hiểu được ý đồ, tức thì nhảy ra khỏi bụi cây rồi chạy biến vào rừng sâu.

Người này biết rõ họ là cảnh sát mà vẫn bỏ chạy, không phải gian thì cũng là trộm, đám người Kiều Phong Ca vội vàng đuổi theo không chút do dự.

Rừng cây rậm rạp, cỏ mọc um tùm, ba người đuổi theo nhưng vô ích. Người nọ như thể bốc hơi khỏi thế giới, hoàn toàn biến mất trong rừng sâu.

“Gặp ma à, người đâu rồi?” Vu Đức Chính thở hỗn hển.

“Tối quá nên khó bắt.” Tào Chúc Hâm đổ mồ hôi đầm đìa.

“Liệu có phải người trong thôn không?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Chắc không phải đâu, sức vóc người này có vẻ khá trẻ, giờ trong thôn chủ yếu là người già trên sáu mươi tuổi, hoặc là trẻ con tám, chín tuổi. Để lát nữa vào thôn hỏi xem có con cái nhà ai về quê không.” Tào Chúc Hâm lại cầm đèn soi khắp bốn phía.

Ba người tiếp tục tìm kiếm xung quanh một lượt nhưng chẳng có kết quả gì, chỉ đành ra khỏi khu rừng.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính vừa tới thôn Long Vĩ đã gặp phải một chuyện như vậy, trông có vẻ không liên quan gì đến vụ án đang điều tra nhưng vẫn khiến họ dâng lên cảm giác bất an ngập lòng.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ trở nải, cuối cùng họ cũng vào thôn.

Hơn 8 giờ tối, cả thôn gần như đã không còn thấy ánh sáng. Nơi đây không có đèn đường, nhà nào nhà nấy hầu như cũng đã tắt ngóm đèn.

Ngoài mấy tiếng chó sủa thi thoảng vọng tới từ trong thôn ra thì không còn động tĩnh gì khác, chẳng hề có cảm giác ảm cúng nơi con người sinh sống chút nào.

“Chỗ này quanh quẽ thật.” Vu Đức Chính suyt chút nữa vấp ngã bởi những hòn đá vụn dưới chân.

“Tới rồi, phía trước chính là nhà của Cốc Đại Phúc.” Tào Chúc Hâm thở dốc, rốt cuộc cũng không thẳng nổi tuổi tác.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính nhìn thấy phía trước có một căn nhà hai tầng, trước nhà có một khoảnh sân.

Quanh sân được bao bọc bởi những cọc gỗ, còn có một cánh cửa gỗ đang khóa trái. Cọc gỗ chỉ cao chừng hơn một mét, “phòng người ngay không phòng kẻ gian”, ai có tâm tư muốn trèo vào cũng dễ như trở bàn tay. Trong nhà và ngoài sân đều tối om như mực, Vu Đức Chính tiến lên gõ cửa nhưng chẳng có ai đáp lại.

“Sao ngủ sớm vậy?” Anh ta quay đầu hỏi Tào Chúc Hâm.

Tào Chúc Hâm cũng đi tới gõ cửa, gọi vài câu: “Chị Mai có ở nhà không, tôi là Tào Chúc Hâm.”

Trước đây, vì điều tra vụ mất tích của Cốc Đại Phúc mà Tào Chúc Hâm từng tới nơi này bảy, tám lần nên đã quen với Mai Hồng. Nhưng ông gọi vài tiếng vẫn không có ai trong nhà đáp lại.

“Hay là đi ra ngoài rồi?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Không đâu, trước khi tới tôi đã gọi cho chị ấy, bảo chị ấy ở nhà đợi chúng ta.” Tào Chúc Hâm cảm thấy có gì đó kỳ lạ, dứt lời bèn nhẩy qua tường rồi mở cửa gỗ ra từ bên trong: “Chúng ta vào xem thế nào.”

Ba người đi vào sân rồi nhanh chóng rảo bước tới cửa nhà.

Nào ngờ cửa nhà chỉ khép hờ, Tào Chúc Hâm khẽ khàng đẩy ra.
Một tiếng “kéo kẹt” vang lên, cửa từ từ mở ra.

Ba người chiếu đèn pin vào bên trong. Dưới ánh sáng lay lắt, họ nhìn thấy một người phụ nữ treo cổ trên xà nhà. Sợi dây thừng siết quanh cổ bà ta, mặt mũi tái nhợt, con người trợn trừng, đầu lưỡi lộ ra, cả thân mình nhẹ nhàng đong đưa theo sợi dây tựa như chiếc chuông gió im lìm không tiếng động.

“Chị Mai!” Tào Chúc Hâm nhìn thoáng qua đã nhận ra người treo mình trên đó chính là Mai Hồng - vợ của Cốc Đại Phúc. Ông vội vàng tiến tới nâng chân Mai Hồng lên.

Vu Đức Chính cũng nhanh chóng chạy đến giúp đỡ, hai người hợp sức ôm Mai Hồng xuống khỏi vòng dây trên xà nhà.

Cùng lúc đó, Kiều Phong Ca tìm được công tắc đèn và ấn mở lên.

Tuy không phải pháp y chuyên nghiệp nhưng dựa vào kinh nghiệm, nhóm Kiều Phong Ca cũng xác định được Mai Hồng đã tắt thở nhiều giờ.

Ba người đều từng chứng kiến nhiều vụ án nên dù ngạc nhiên nhưng không hề hoảng loạn.

Tào Chúc Hâm gọi tiếp viện, đồng thời bố trí pháp y và cảnh sát tới khám xét hiện trường.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính tìm kiếm toàn bộ căn nhà nhưng không phát hiện ra có người nào khác, cũng không hề có dấu vết bị đột nhập.

Tào Chúc Hâm cũng tiến hành khám nghiệm sơ bộ thi thể Mai Hồng. Tuy ông không phải pháp y chuyên nghiệp nhưng vẫn rất dày dặn kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

“Ngoại trừ vết dây siết trên cổ ra thì không còn vết thương nào khác, móng tay cũng rất sạch sẽ, trông có vẻ giống tự sát.” Nói là vậy nhưng sắc mặt Tào Chúc Hâm lại tràn đầy nghi hoặc: “Hai người có phát hiện gì không?”

“Cửa sổ đều khóa bên trong, ngoài cửa chính ra thì không thấy bất kỳ dấu vết nào cho thấy có người đột nhập.” Kiều Phong Ca thoáng dừng lại rồi hỏi tiếp: “Lúc đội trưởng Tào nói chuyện với Mai Hồng có nghe được điều gì bất thường không?”

Tào Chúc Hâm ngấm nghĩ giây lát rồi lắc đầu bảo: “Cái chết của Cốc Đại Phúc gây ra đả kích rất lớn cho chị ấy, nhưng tôi nghĩ không đến nỗi phải tự sát, chuyện tối nay quả thật rất kỳ lạ.”

“Liệu người chúng ta gặp phải trên đường có liên quan tới cái chết của Mai Hồng không?” Vu Đức Chính bất chợt lóe lên một ý nghĩ.

Kiều Phong Ca và Tào Chúc Hâm nghe vậy đều sửng sốt, tuy chưa có chứng cứ nhưng suy đoán của Vu Đức Chính không hề vô lý, tất cả đều trùng hợp quá đổi.

“Cũng chưa thể khẳng định có phải tự sát hay không, đợi báo cáo chi tiết của pháp y mới có thể đưa ra kết luận được. Nếu không phải tự sát thì hẳn là có kẻ muốn giết người diệt khẩu.” Kiều Phong Ca siết chặt nắm tay.

Sau khi cảnh sát địa phương tới hiện trường, Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính lại một lần nữa cùng họ tiến hành công tác tìm kiếm chứng cứ toàn diện, tỉ mỉ với căn nhà của Cốc Đại Phúc. Đến tận tờ mờ sáng mới xong việc, nhưng vẫn hệt như lần kiểm tra trước đó, trong nhà không có bất cứ dấu vân tay hay vết chân nào, đồng thời, Mai Hồng đã chết cũng không hề để lại di thư. Tuy nhiên cảnh sát phát hiện trước khi chết bà ta đã nói chuyện điện thoại với con trai là Cốc Tuyền.

Cốc Tuyền vừa chịu tang bố, giờ lại đột ngột nhận được cuộc gọi của cảnh sát thông báo việc Mai Hồng - mẹ anh ta xảy ra chuyện.

Khi nghe cảnh sát nói trước mắt nghi ngờ Mai Hồng tự tử, Cốc Tuyền chỉ nói đúng ba chữ: “Không thể nào!”

Vì vừa mới cách đó mấy tiếng thôi, mẹ còn nói chờ lo liệu xong tang sự của bố sẽ tới chỗ anh ta thăm cháu trai, vậy thì sao lại tự tử cho được?

Tóm lại, cái chết của Mai Hồng quá đáng ngờ.

Tào Chúc Hâm là đội trưởng đội điều tra hình sự ở đây, vụ án trước còn chưa giải quyết xong, giờ lại tòi ra thêm một án mạng, ông buộc phải dẫn đội điều tra nên cũng không có thời gian tiếp đón nhóm Kiều Phong Ca nữa.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính chào tạm biệt Tào Chúc Hâm ở cửa thôn rồi quay lại xe, hai người chợp mắt trên ghế sau một đêm thức trắng. Tỉnh dậy, họ bàn bạc với nhau và quyết định tiếp tục tiến hành điều tra xoay quanh cái chết của Cốc Đại Phúc.

Kiều Phong Ca dự định tới địa điểm phát hiện nạn nhân bị moi tim đầu tiên xem sao. Song trước đó cô còn muốn đi tìm một người, chính là ông lão lên núi hái thuốc và phát hiện ra thi thể.

Đó là một nông dân bình thường tên Nông Hoảng Vĩ, năm nay sáu mươi một tuổi, ông chỉ thi thoảng vào núi hái chút thảo dược thông dụng để dùng trong nhà chứ không phải bác sĩ.

Hồ sơ vụ án có ghi lại lời khai của Nông Hoảng Vĩ, nhưng trong đó vẫn có một số chi tiết cần dừng lại hiện trường lúc bấy giờ.

Khi nhóm Kiều Phong Ca tới tìm, Nông Hoảng Vĩ đang làm đồng.

Thấy cảnh sát lại tới, ông biết ngay là có chuyện gì đó. Ông đi từ ruộng lên bờ, châm tẩu thuốc hít một hơi rồi phả ra làn khói.

“Đồng chí cảnh sát, các vị muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Nông Hoảng Vĩ đã bị hỏi không dưới bảy, tám lần nên vô cùng quen thuộc với quá trình này.

“Ông ơi, chúng ta không nói chuyện ở đây, ông dẫn chúng cháu tới địa điểm xảy ra sự việc rồi dừng lại cảnh tượng lúc bấy giờ giúp chúng cháu được không ạ?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Dừng lại? Dừng lại thế nào?” Nông Hoảng Vĩ nhìn Kiều Phong Ca với vẻ mặt nghi hoặc.

“Ông ơi, chính là đến nơi ông phát hiện ra thi thể rồi chỉ cho chúng cháu xem và kể lại tình hình lúc đó ấy.” Vu Đức Chính giải thích bằng tiếng địa phương.

Bấy giờ Nông Hoảng Vĩ mới vỡ lẽ, ông cất tẩu thuốc đi rồi nói: “Không thành vấn đề.”

Ba người vào trong núi, dưới sự dẫn dắt của Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính, cuối cùng Nông Hoảng Vĩ cũng mở lời và kể lại tường tận, chi tiết tình hình ngày hôm đó.

Ấy là một buổi sáng trời trong xanh, Nông Hoảng Vĩ thấy thời tiết đẹp nên muốn vào núi hái ít thuốc. Nhưng tiết trời trong núi thay đổi

thất thường, ông vừa hái đầy một giỏ thuốc, đương dự định ra ngoài thì cơn mưa ào ạt bất chợt ập tới.

Nông Hoàng Vĩ vội vàng chạy ra phía ngoài núi rồi bất cẩn trượt chân ngã lăn xuống sườn đồi. Ông xây xẩm mặt mày bò dậy, bùn đất dính đầy người đến nỗi nước mưa cũng không gột rửa được. Ông cuống quýt lau mặt rồi xác định phương hướng, đang định đi tiếp thì bỗng nghe thấy trên núi truyền đến những tiếng “rào rào”, ngay cả bùn đất dưới chân cũng bị cuốn theo.

Nông Hoàng Vĩ thầm nghĩ “Không ổn rồi”, đây là dấu hiệu của việc sạt lở đất nên ông lập tức cất bước bỏ chạy.

Bấy giờ, toàn bộ đỉnh núi như trôi nổi giữa đại dương, dù là đá lớn hay cây to đều bị cuốn lại với nhau rồi ào ào đổ xuống.

Chỉ chậm nửa bước thôi là Nông Hoàng Vĩ sẽ bị chôn sống, song lúc đó ông lại kẹt nửa người giữa một đồng bùn.

“Chính là ở đây, tôi đang kéo lê thân mình bò ra thì bắt được một bàn tay trong vũng bùn.” Nông Hoàng Vĩ vừa nói vừa chỉ vào một đồng bùn đất hỗn độn.

Bùn đất đã khô cứng nhưng vẫn có thể thấy được sức tàn phá khủng khiếp của vụ sạt lở đất lúc bấy giờ thông qua những mảnh đá vụn cùng cành cây gãy xung quanh.

“Triền núi này vốn dĩ dài khoảng bảy, tám mươi mét, nhưng giờ cùng lắm còn chưa đến năm mươi mét.” Ông chỉ vào một bên sườn đồi bảo.

“Bình thường có nhiều người vào núi này không ạ?” Kiều Phong Ca chợt cất tiếng hỏi.

“Vài năm trước cũng có một số người tới đây tản bộ, nhưng giờ không còn quặng nữa nên cũng chẳng ai thèm tới cái nơi khi ho cò gáy này, thỉnh thoảng tôi tới đây cũng chưa từng thấy có người nào khác.” Nông Hoàng Vĩ xua tay đáp.

Kiều Phong Ca quan sát môi trường xung quanh, lại hỏi: “Sau khi chạm thấy thi thể, ông có thử kéo thi thể ra khỏi vũng bùn không ạ?”

Trong hồ sơ vụ án không hề ghi chép lại điểm này, chỉ nói cảnh sát chuyển thi thể ra khỏi bùn lầy rồi gột rửa sạch sẽ ngay sau khi

nhận được điện thoại báo án của Nông Hoảng Vĩ.

“Sao tôi dám chứ?” Nông Hoảng Vĩ thẳng thừng xua tay, chỉ vào một thân cây to: “Tôi trèo lên cây cái là gọi điện báo cảnh sát ngay.”

Kiều Phong Ca không hỏi Nông Hoảng Vĩ nữa mà nói với Vu Đức Chính: “Đi, chúng ta lên trên xem sao.”

Hai người đi dọc theo triền núi lên tới đỉnh. Đây là một đồi núi khá cheo leo, tuy không biết trước khi sạt lở đất ra sao nhưng dựa vào địa hình bốn phía đều là đất trũng thì có thể thấy trước kia nơi này còn cao hơn bây giờ nhiều.

“Chúng ta tay không trèo lên mà còn tổn biết bao nhiêu sức lực, e là chuyển một thi thể lên lại càng khó khăn hơn.” Kiều Phong Ca vừa nói vừa cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

“Thế thì khả năng cao đồi núi này chính là hiện trường gây án. Nói như vậy hung thủ có thể là người quen, dù sao thì cũng ít có ai lại tới một nơi hẻo lánh thế này với người lạ.” Vu Đức Chính nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

“Khả năng cao là vậy.” Kiều Phong Ca mím môi suy tư, dường như không tìm ra chút liên hệ nào trong những manh mối hiện có.

“Nếu hung thủ là người quen thì chỉ cần xác định được thân phận người bị hại là phạm vi khoanh vùng hung thủ sẽ thu nhỏ lại.” Vu Đức Chính nhớ tới những ghi chép điều tra liên quan mình từng nhìn thấy trong hồ sơ vụ án.

Kiều Phong Ca nói: “Chúng ta tới chỗ pháp y xem thi thể đi.”

Vừa rồi Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đi tới chỗ cách Nông Hoảng Vĩ một đoạn khá xa mới bắt đầu thảo luận vụ án, xong xuôi họ quay lại cảm ơn đối phương đã giúp đỡ.

Sau khi chào tạm biệt Nông Hoảng Vĩ, hai người bèn lái xe tới đồn cảnh sát để xem xét thi thể đầu tiên trong vụ án moi tìm.

Vu Đức Chính liên lạc với Tào Chúc Hâm trước nên ông đã đợi họ sẵn ở đó.

Pháp y dẫn Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính tới phòng ướp lạnh. Đúng như miêu tả trong báo cáo hồ sơ vụ án, thi thể đã bị phân hủy nghiêm trọng, rất khó nhận dạng được. Nhãn cầu trong hốc mắt bị

người ta móc đi, hiện giờ đồng xu đã không còn ở đó nữa. Phần ngực có vết dao, trái tim cũng bị lấy mất.

“Khi phát hiện thi thể, lồng ngực dính rất nhiều bùn cát, nhưng có lẽ là do sạt lở đất gây ra, phần trái tim và hốc mắt có vết dao cắt rõ ràng nên có thể kết luận chắc chắn không phải do thú hoang mà là do tác động của con người.” Pháp y vừa nói vừa dùng kẹp mở lồng ngực ra, đẩy vị trí trái tim tới cho nhóm Kiều Phong Ca xem vết dao cắt.

“Còn nữa, việc móc mắt và dùng dao cắt tim không hề dễ, người bình thường làm vậy hầu như đều sẽ căng thẳng hoặc sợ hãi khiến các bộ phận xung quanh bị tổn hại nghiêm trọng. Đáng lưu ý là, miệng vết thương cho thấy hung thủ xuống tay cắt khi nạn nhân vẫn còn sống, hẳn đã mổ tim của một người sống sờ sờ. Dựa vào kết quả khám nghiệm tử thi, có thể thấy tay nghề của hung thủ rất thành thạo, đặc biệt là trong việc cắt bỏ trái tim, mỗi nhát dao đều cực kỳ dứt khoát, vết nào vết nấy vô cùng gọn gàng.”

Dứt lời, pháp y lại một lần nữa dùng nhíp kẹp phần miệng vết thương bị dao cắt cho nhóm Kiều Phong Ca xem.

Đúng như lời pháp y nói, tuy miệng vết cắt đã phân hủy phần nào nhưng vẫn có thể nhìn ra được vị trí đó bị cắt bằng một nhát dao duy nhất, xung quanh không hề có vết dao lệch nào.

“Đội hình sự của chúng tôi cũng đã điều tra theo hướng này nhưng vẫn không tìm được bất cứ manh mối nào.”

Kiều Phong Ca gật đầu. Hung thủ có sự hiểu biết nhất định với cấu tạo cơ thể người, lại dùng dao thành thạo, điều này hoàn toàn trùng khớp với suy luận của Trác Hàng. Khả năng hai vụ án đều do cùng một hung thủ gây ra lại càng tăng cao hơn. Hiện giờ Kiều Phong Ca có hai phỏng đoán, thứ nhất là hung thủ có kinh nghiệm làm việc trong lĩnh vực này, ví dụ như làm một bác sĩ ngoại khoa hoặc người giết mổ gì đó, thứ hai là hung thủ đã chuẩn bị sẵn và luyện tập kỹ càng trước khi ra tay giết người.

“Đúng rồi, còn hai đồng xu kia nữa, có điều tra thêm được gì không?” Kiều Phong Ca nhìn hai lỗ thủng đen ngòm trên hốc mắt thi thể.

“Chúng tôi đã xét nghiệm đồng xu, đó là loại tiền xu phổ biến ở thời nhà Thanh, có thể dễ dàng tìm thấy ở các chợ đồ cổ.”

“Tôi nghĩ hung thủ nhét đồng xu vào hốc mắt, đồng thời moi tim của nạn nhân đi vì muốn nói trong mắt nạn nhân chỉ có tiền, không có lương tâm.”

“Liệu cái chết của Cốc Đại Phúc có liên quan đến tiền không? Cốc Đại Phúc có vấn đề gì trong chuyện tiền bạc không?” Kiều Phong Ca đến quá vội, đội điều tra của thành phố vẫn chưa đi sâu vào phương diện này.

“Sau khi nhận được thông báo của thành phố, tôi đã phái người đi điều tra qua. Thu nhập của Cốc Đại Phúc cũng giống đại đa số dân làng, hằng năm kiếm được khoảng 30 nghìn tệ, hai vợ chồng sống tiết kiệm nên cũng không có tranh chấp nợ nần gì.”

Kiều Phong Ca trầm tư một lát. Trước mắt vẫn có quá ít manh mối, họ cần thu thập thêm nhiều thông tin hơn nữa, đây cũng chính là mục đích Triệu Mộ Vân cử họ tới nơi này, thế nên cô nói: “Đội trưởng Tào, chúng tôi muốn tiếp tục tới gặp những người có quan hệ với Cốc Đại Phúc, nếu vụ án của Mai Hồng có tiến triển gì xin hãy báo cho chúng tôi biết ngay, đặc biệt là khi có kết quả khám nghiệm tử thi.”

“Tôi sẽ sắp xếp một người đi cùng cô cậu...”

“Cảm ơn anh, nhưng mà tôi thấy bây giờ anh cũng bận lắm rồi, chúng tôi tự mình tới đó thì hơn.” Kiều Phong Ca tận mắt nhìn thấy cả đội điều tra hình sự của huyện bao gồm đội trưởng lẫn đội phó cũng chỉ có tổng cộng năm người, trước mắt có thể nói là lượng công việc đang bị quá tải so với sức người hiện có.

Tào Chúc Hâm cũng không cố thuyết phục, giờ ông chỉ ước mọi người có thể phân thân để làm việc chứ quả thật không còn thừa nhân lực.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính rời khỏi đồn cảnh sát huyện, ngẩng đầu lên thì nhận ra một ngày nữa lại gần qua, mặt trời đã ngả về phía Tây, màn đêm sắp sửa buông xuống.

Kiều Phong Ca ngồi ở ghế phó lái, dùng điện thoại báo cáo kết quả điều tra được trong hai ngày qua cho Triệu Mộ Vân.

“Hai người vừa tới huyện Thương Long thì Mai Hồng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” Nghe tin Mai Hồng đã chết, Triệu Mộ Vân bèn hỏi.

“Em đã xem qua lời khai của Cố Thiên Thành, anh ta nói do bị một luồng sáng thu hút nên mới phát hiện ra thi thể. Điều này chứng tỏ rất có thể hung thủ cố ý để cảnh sát phát hiện ra thi thể của Cốc Đại Phúc. Nếu vậy thì chắc hẳn hẳn có thể lường trước được rằng cảnh sát sẽ căn cứ vào những thông tin về thi thể để điều tra tới huyện Thương Long.”

“Đúng, chắc chắn hai vụ án moi tìm có mối liên quan mật thiết với nhau, chỉ là chúng ta chưa phát hiện ra thôi. Hôm nay Cốc Tuyền - con trai Cốc Đại Phúc đã tới đồn cảnh sát nhận thi thể rồi, để đề phòng bất trắc, chúng ta vẫn nên sắp xếp làm xét nghiệm DNA thì hơn.” Triệu Mộ Vân dặn dò.

“Vâng.”

“Có đủ nhân lực không?”

“Không thành vấn đề ạ.”

“Được, chú ý phối hợp với các đồng chí cảnh sát tại địa phương, có tiến triển gì mới thì báo với tôi ngay.”

Sau khi Kiều Phong Ca kết thúc cuộc gọi với Triệu Mộ Vân, Vu Đức Chính ở bên cạnh bức bối than vãn: “Tổ trưởng, vụ án này khó giải quyết quá, cô nên bảo đội trưởng Triệu cử thêm người tới đây chứ.”

“Tôi cũng muốn vậy, nhưng người trong đội vốn đã chẳng nhiều nhận gì, giờ còn thêm cả vụ bắt cóc lần án mạng, dù tôi có mở miệng xin người thì e là đội trưởng Triệu cũng không thể cử người tới ngay được.”

Vu Đức Chính chẳng biết nói gì, chỉ có thể mở cửa xe ra ngoài đi loanh quanh.

Kiều Phong Ca cũng thấm mệt, tối qua cô bận rộn khám xét nhà Mai Hồng, sáng sớm chỉ chợp mắt được một lát ở trong xe, hôm nay lại bận tối mắt tối mũi cả ngày nên không chịu nổi mà vươn vai một cái. Đúng lúc này, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi về phía mình.

Người tới là Nghiêm Khải, anh mặc bộ đồ thể thao ngoài trời và đeo một chiếc ba lô, dáng vẻ trông lang bạt sương gió.

"Em tới hỗ trợ đây." Nghiêm Khải mở cửa xe phía sau rồi đặt ba lô xuống, nhếch môi cười với Kiều Phong Ca.

Kiều Phong Ca tóm lấy Nghiêm Khải, sốt sắng nói: "Cậu không muốn đi làm nữa hả?"

"Muốn chứ."

"Nhưng cậu đang vắng mặt đấy! Trái với mệnh lệnh!" Kiều Phong Ca giận sôi người, Nghiêm Khải tùy ý quá rồi. "Cậu không tới bộ phận kỹ thuật, có tin là đội cảnh sát sẽ sa thải cậu không!"

"Đừng lo, phía bộ phận kỹ thuật nhờ em hỗ trợ mở một hệ thống nghiệp vụ cảnh sát. Em đã nói với trưởng ban là cần một môi trường yên tĩnh để tập trung nghiên cứu và phát triển, trưởng ban phê duyệt cho em làm việc ở nhà bảy ngày." Nghiêm Khải vừa nói vừa cười hì hì đi vòng qua Kiều Phong Ca, ngồi vào ghế phó lái rồi cầm hồ sơ vụ án lên xem, điệu bộ như thể sẽ ngồi rìt ở đó luôn vậy.

"Cậu tới đây thì có thể hoàn thành nhiệm vụ trong bảy ngày à?" Kiều Phong Ca chỉ đành ngồi vào ghế lái, cất giọng hỏi.

Nghiêm Khải không buồn ngẩng đầu lên, chỉ đáp: "Em làm xong cả rồi, chờ bảy ngày sau gửi là được."

Kiều Phong Ca dở khóc dở cười, dù giờ cô cũng đang cần người, nhưng Nghiêm Khải làm vậy vẫn khiến cô khó xử, chẳng biết có nên báo cáo tình hình với đội trưởng Triệu hay không?

"Sao cậu lại hăng hái trong việc điều tra vụ án vậy?" Kiều Phong Ca cầm lòng chẳngặng hỏi.

Nghe vậy, Nghiêm Khải buông hồ sơ vụ án trong tay xuống, nhìn Kiều Phong Ca rồi bảo: "Em thừa nhận, ban đầu khi quyết định gia nhập đội cảnh sát, em đã chịu ảnh hưởng từ chị..."

"Cậu nói vậy tôi không gánh vác nổi trách nhiệm đâu..." Kiều Phong Ca lập tức ngắt lời Nghiêm Khải.

Hai năm trước, khi Kiều Phong Ca điều tra một vụ án giết người đã vô tình quen biết Nghiêm Khải bấy giờ còn đang là sinh viên đại học. Lúc ấy Nghiêm Khải là sinh viên xuất sắc năm thứ tư chuyên

ngành IT, anh đã tự mình phát triển một hệ thống tìm kiếm và giám sát, đồng thời giúp Kiều Phong Ca phá được vụ án.

Sau khi vụ án kết thúc, Nghiêm Khải nộp đơn vào đội cảnh sát, thuận lợi vượt qua kỳ thi và trở thành một cảnh sát nhân dân. Nghiêm Khải bật cười rồi nói tiếp: "Nhưng từ khi nghiêm túc làm công việc điều tra hình sự này em mới phát hiện ra ý nghĩa của nó."

"Cảm động đấy, nói nghe xem nào."

"Em không bao giờ quên được vụ án đầu tiên mà mình tham gia cùng cảnh tượng kẻ ác bị đưa ra trước công lý, gia đình người bị hại khóc lóc cảm ơn em trước cửa tòa án. Chính vào khoảnh khắc đó, em biết công việc của chúng ta không chỉ là đòi lại công bằng cho người đã mất, mà còn có thể an ủi những người đang sống."

"Giác ngộ lớn đấy, tôi thích câu này. Nhưng tôi vẫn phải báo cáo với đội trưởng Triệu việc cậu tới đây." Kiều Phong Ca làm bộ muốn gọi điện thoại.

"Đừng mà." Nghiêm Khải túm lấy tay Kiều Phong Ca: "Đội em... lập được ít công lao rồi chị hãy nói với đội trưởng Triệu, em muốn chứng minh rằng mình phù hợp với công việc điều tra hình sự này."

Gương mặt Kiều Phong Ca thoáng ửng hồng khi bị Nghiêm Khải túm tay, trong lòng cũng dâng lên những cảm xúc lạ thường. Cô rút tay khỏi Nghiêm Khải, cố ý ra chiều nghiêm mặt nói: "Ở lại cũng được, nhưng mọi hành động đều phải nghe theo lệnh của tôi."

"Tuân lệnh." Nghiêm Khải giơ tay chào điều lệnh với Kiều Phong Ca.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Kiều Phong Ca lại ngập tràn bất an.

Lúc này, Vu Đức Chính đã quay lại, nhìn thấy có người ngồi ở ghế phó lái thì không khỏi bất ngờ, tới khi nhận ra là Nghiêm Khải thì anh ta chỉ đành mở cửa xe phía sau rồi ngồi vào đó.

"Tiểu Nghiêm, chẳng phải cậu tới văn phòng rồi ư, sao thế, không nhớ xa tổ trưởng Kiều của chúng tôi à?" Vu Đức Chính nói năng chẳng chút lựa lời.

"Em không nhớ xa bánh bao của anh Vu đấy." Nghiêm Khải giật lấy túi ni lông trong tay Vu Đức Chính, bên trong là bánh bao nóng

hồi vừa mới ra lò.

“Không được, tôi chỉ mua cho hai người ăn thôi.” Vu Đức Chính quýnh lên.

“Đi mua thêm đi, đừng có keo kiệt vậy chứ.” Nghiêm Khải chẳng hề nể nang, nhét một cái bánh bao vào miệng.

Kiều Phong Ca bật cười. Sự xuất hiện của Nghiêm Khải khiến bầu không khí làm việc thoải mái hơn phần nào. Bây giờ công việc đang chất đống, có thêm một người là thêm một phần sức lực. Cô nói qua tình hình của Nghiêm Khải cho Vu Đức Chính nghe, đồng thời dặn anh ta tạm thời đừng báo cáo việc này cho đội trưởng Triệu.

Vu Đức Chính đồng ý ngay tức thì. Anh ta cũng đang sầu lo không thôi, có Nghiêm Khải tới giúp thì chắc chắn sẽ giảm bớt được gánh nặng.

Sau khi xem qua hồ sơ vụ án, Nghiêm Khải không khỏi vã mồ hôi khắp trán.

“Hai người vừa tới điều tra thì Mai Hồng chết, không phải quá trùng hợp sao?” Nghiêm Khải nói ra nghi hoặc của bản thân.

“Đây cũng chính là việc chúng ta phải điều tra.” Kiều Phong Ca bảo.

“Em có một giả thiết táo bạo.” Nghiêm Khải nói.

“Nói nghe xem nào.” Vu Đức Chính dứt lời bèn nhét bánh bao vào miệng.

“Việc Cốc Đại Phúc mất tích lúc trước có liên quan tới Mai Hồng! Nói đơn giản hơn là, Mai Hồng không hề nói thật. Bà ta giúp hung thủ che giấu tình hình, vì thế cái chết của bà ta là do sợ tội tự sát hay bị giết người diệt khẩu thì phải đợi báo cáo khám nghiệm tử thi mới có thể nói rõ được.” Nghiêm Khải khoanh tay trước ngực nói.

“Đúng là có khả năng này.” Vu Đức Chính gật đầu, tiếp tục ăn bữa sáng.

“Nhưng để giả thiết này được thành lập thì phải thỏa mãn một số điều kiện: Một là Mai Hồng có động cơ giết Cốc Đại Phúc; hai là xác chết vô danh kia có quan hệ với Mai Hồng; ba là Mai Hồng quen biết hung thủ, thậm chí còn có mối quan hệ thân thiết thì mới có thể cấu kết với hắn, hoặc là muốn che giấu sự thật để bảo vệ hung thủ.”

Kiều Phong Ca nói: "Hơn nữa việc này còn liên quan tới một vụ bắt cóc. Thi thể ở xưởng nồi hơi bị phát hiện là bởi tên bắt cóc sai người nhà nạn nhân mang tiền tới chuộc. Rõ ràng khả năng cao tên bắt cóc chính là hung thủ, hoặc là do đồng bọn trong nhóm chúng gây ra."

"Để tôi nghỉ ngơi một lát, tôi cảm thấy đầu tôi hết chỗ chứa rồi." Vu Đức Chính ngả đầu ra sau, dùng tay day day huyệt thái dương.

"Mấy vụ án tiếp nối nhau, tên bắt cóc thì vẫn ở ngoài tầm ngắm của chúng ta, chỉ có thể bắt đầu điều tra từ chỗ Cốc Đại Phúc thôi. Bán anh em xa mua láng giềng gần, chúng ta tới thôn tìm hàng xóm của Cốc Đại Phúc nói chuyện xem sao, chắc hẳn sẽ có manh mối." Nghiêm Khải nóng lòng muốn hành động.

"Hôm qua chúng tôi đã đi rồi, trong này là lời khai." Lúc tới tìm Nông Hoảng Vĩ, Kiều Phong Ca đã nhân tiện hỏi thăm hàng xóm của Cốc Đại Phúc và ghi chép được một đồng tài liệu: "Theo lời hàng xóm, vợ chồng họ rất hòa thuận, chưa từng thấy họ nổi nóng hay cãi nhau bao giờ."

"Lời của người trong thôn cũng không có tính tham khảo cao đâu. Toàn là mấy ông già bà cả, đứng nói chuyện với họ mà tôi phải hét khàn cả cổ, vả lại họ già cả mắt mờ rồi, biết được gì mấy đâu." Vu Đức Chính than thở.

"Quả thật là vậy." Kiều Phong Ca cũng tán thành với lời Vu Đức Chính, nhưng cô vẫn nói với vẻ đầy tự tin: "Mọi chuyện có nhân ắt có quả, chuyện ở hiện tại chưa nhìn rõ được thì chúng ta đi tìm hiểu về quá khứ của họ xem sao."

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính vỡ lẽ ngay tức thì khi nghe Kiều Phong Ca nói vậy. So với việc mắc kẹt ở hiện tại, không bằng tìm kiếm dấu vết để lại ở quá khứ thì hơn.

"Tổ trưởng Kiều, đúng là tổ trưởng có khác, tôi phục rồi." Vu Đức Chính giơ ngón tay cái lên cười nói.

Tối qua ba người ở trên xe suy luận tới nửa đêm mới đến khách sạn trong huyện tìm chỗ ở. Dù sao thì vẫn chưa biết điều tra án phải mất mấy ngày nên vẫn cần có chỗ để nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm nay họ đã thức dậy bắt tay vào điều tra theo kế hoạch đã định tối qua.

Cốc Đại Phúc tốt nghiệp cấp ba vào thời điểm đó cũng coi như là người có học lực cao trong huyện. Sau khi thi trượt đại học, ông ta tới mỏ làm việc, vài năm sau đã trở thành giám đốc kinh doanh trong xưởng mỏ, công tác ở đó mấy chục năm, tới khi xưởng đóng cửa mới về nhà làm nông.

Muốn tìm hiểu về quá khứ của Cốc Đại Phúc, ắt hẳn nhóm Kiều Phong Ca không thể bỏ qua mỏ quặng. Ngặt nỗi xưởng đã đóng cửa hơn chục năm, lại còn là mỏ tư nhân khai thác trái phép, công nhân luân chuyển nhiều nên muốn tìm những người từng làm việc với Cốc Đại Phúc hoàn toàn không phải chuyện dễ dàng. Trước đây Đội Cảnh sát Hình sự số 3 của huyện cũng từng điều tra phương diện này, nhưng cuối cùng vẫn phải đắp chiếu vì không có kết quả gì.

Kiều Phong Ca cũng từng liên lạc với Cốc Tuyên để tìm hiểu về quá khứ của Cốc Đại Phúc, nhưng từ nhỏ Cốc Tuyên đã không thân thiết với bố mẹ. Hồi cấp hai anh ta sống ở trường, sau đó lên cấp ba, vào đại học hay đi làm đều sống ở bên ngoài, có thể nói là cực kỳ ít về nhà, thế nên chẳng biết nhiều chuyện của Cốc Đại Phúc - bố mình.

Đội hình sự huyện cũng điều tra ra được một vài chi tiết, ít nhất họ biết Cốc Đại Phúc từng làm việc tại một xưởng quặng có tên "Mỏ quặng Kim Phong", đồng thời xác định được vị trí sở tại của xưởng quặng đó.

Nhóm Kiều Phong Ca quyết định tới đó khảo sát một chút xem có thể tìm được manh mối gì hay không.

Mỏ quặng Kim Phong đã đóng cửa hơn chục năm, hiện giờ ở biển hiệu chỉ còn lại hai chữ "Mỏ Phong". Rào sắt bao quanh xưởng đều đã gỉ sét loang lổ, phòng ốc bên trong cũng xập xệ gần hết, chỉ còn lại đồng đồ nát thê lương.

Thấy tình trạng như vậy, nhóm Kiều Phong Ca không khỏi thất vọng. Muốn tìm được manh mối trong đồng sắt vụn này quả thật là

nằm mơ giữa ban ngày.

Song, Nghiêm Khải vẫn ngập tràn háo hức. Anh trèo lên đỉnh mỏ quan sát xung quanh.

“Nghiêm Khải, cậu cẩn thận chút, mấy khối đá đó không chắc đâu.” Kiều Phong Ca vội hô lên.

“Tổ trưởng, em nhìn thấy một căn nhà cách đây không xa, hình như vẫn đang có người ở, chúng ta xuống hỏi chút xem sao.” Nghiêm Khải nhìn về phía căn nhà ở chân núi.

“Cũng được, chúng ta tới xem đi.” Kiều Phong Ca gật đầu, đã tới đây rồi thì không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Ba người đi dọc theo con đường nhỏ tới trước căn nhà.

Đây là một căn nhà gỗ, trước nhà trồng rau xanh, nhưng trông như đã lâu không có người vun vén, cỏ dại tràn lan trên đất trồng rau.

Kiều Phong Ca tiến tới gõ cửa. Cửa không khóa, khi đẩy ra vang lên một tiếng “kéo kẹt”.

Trong phòng bốc lên thứ mùi kỳ dị khó ngửi, pha tạp giữa đồ ăn ôi thiu và chất bài tiết tanh tưởi.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca đều không chịu được mà bịt mũi.

Hình như trong nhà không có ai, trông bữa bộn hỗn loạn vô cùng. Trên sàn nhà toàn là rác rưởi, kiếm chỗ đặt chân cũng khó khăn.

“Không có ai, đi thôi.” Vu Đức Chính bịt mũi lùi về sau.

Kiều Phong Ca lại ra hiệu bảo Vu Đức Chính đừng lên tiếng, sau đó chỉ vào bên trong căn phòng. Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đều hiểu ý, họ nhìn thấy một tấm thảm khế dao động trong góc khuất.

Dường như đang có người núp bên dưới.

Ba người lập tức bao vây bước tới.

Nghiêm Khải duỗi tay muốn lật tấm thảm lên nhưng anh còn chưa kịp chạm tới thì người bên dưới đã bật dậy.

Người nọ đầu bù tóc rối, áo quần rách rưới, giờ đã cuối mùa thu nhưng chỉ mặc một chiếc áo mỏng, nom giống một kẻ điên.

“Giết người, giết người rồi, có ma...” Người đó nói nhăng nói cuội, vừa hét vừa chạy ra bên ngoài.

Kiều Phong Ca nhanh tay lẹ mắt ngáng chân khiến kẻ điên vấp ngã, sau đó vịn tay khổng chế hấn.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính cũng bước tới còng tay người điên đó lại.

“Đừng giết tôi, đừng giết tôi, không phải tôi, tôi không biết gì hết!” Kẻ điên ra sức giãy giụa la hét, nhằm nhe muốn bỏ chạy.

“Đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát!” Kiều Phong Ca đỡ hấn dậy: “Bình tĩnh chút, nhìn rõ đi, chúng tôi là cảnh sát.”

“Cảnh... cảnh sát...” Kẻ điên trợn trừng mắt nhìn ba người Kiều Phong Ca.

“Anh vừa nói ai muốn giết anh?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Ai?” Kẻ điên sững sốt, sau đó lắc đầu quây quây, đê thấp giọng nói: “Không phải người, là ma, tôi nói cho các người biết nhé, trong núi này có ma đấy, ghê lắm!”

Ba người Kiều Phong Ca liếc nhìn nhau, lẽ nào gặp phải một tên điên?

“Ban ngày ban mặt ma quỷ ở đâu ra chứ, tôi thấy anh đang giả thần giả quỷ thì có, thành thật chút đi!” Vu Đức Chính muốn thử dọa kẻ điên này xem có phải hấn đang giả ngây giả ngô thật hay không.

“Có thật mà, không tin các người thử nghe mà xem, trong núi đầy rẫy những tiếng khóc than thét gào của mấy con ma chết oan đấy.” Kẻ điên bỗng hạ giọng, một cơn gió lạnh bất chợt ủa tới khiến cánh cửa đóng sầm lại. Căn phòng thoát chốc bị bao trùm bởi bóng tối đen kịt.

“Ma tới, ma tới rồi...” Tên điên vừa hét vừa nhảy lên.

Kiều Phong Ca khổng chế hấn rồi nói với Nghiêm Khải ở bên cạnh: “Mở cửa ra đi.”

Nghiêm Khải bật đèn pin trên điện thoại lên, chậm chậm đi về phía cánh cửa. Cánh cửa này thoát trông hơi cũ kỹ, mặt sau loang lổ vết sơn không đều, bên trên còn khắc vài con số ngoằn ngoèo xiêu vẹo.

Nghiêm Khải thử kéo cửa nhưng lại phát hiện ra cửa bị kẹt rất chắc, lần mò một hồi lâu mới tìm thấy ổ khóa và mở được cửa ra.

Ánh mặt trời rọi vào khiến căn phòng trở nên sáng sủa, cuối cùng kẻ điên cũng bình tĩnh lại.

"Vu Đức Chính, sao anh lại đổ nhiều mồ hôi thế?" Kiều Phong Ca nhìn thấy Vu Đức Chính túa mồ hôi đầy trán.

Anh ta xấu hổ lau mồ hôi, đoạn nói: "Trong phòng này nóng thật."

"Anh Vu, tư tưởng chủ nghĩa duy vật của anh không đủ vững rồi." Nghiêm Khải cười trêu.

"Nói linh ta linh tinh, giữ cửa cho chắc vào." Vu Đức Chính ho nhẹ mấy tiếng để che đi bộ dạng lúng túng sợ hãi vừa rồi của mình.

Nghiêm Khải dùng cây gậy chống cửa để phòng bị sập lần nữa.

"Anh tên là gì?" Kiều Phong Ca tiếp tục hỏi.

"Tôi tên là gì? Tôi tên là gì? Cô bảo tôi tên là gì?" Kẻ điên vẫn nói hươu nói vượn, toàn là những lời vô nghĩa.

"Tổ trưởng, hay là đưa anh ta về đồn?" Nhìn tình hình của kẻ điên này, Vu Đức Chính cảm thấy không thể hỏi ra được điều gì, chỉ muốn rời khỏi cái nơi hôi thối này càng nhanh càng tốt nên cố ý hỏi.

"Không cần đâu, mở còng tay cho anh ta, chúng ta đi thôi." Kiều Phong Ca lắc đầu, cô cảm thấy không cần thiết phải tốn thời gian cho việc này.

Nghiêm Khải tháo còng tay cho kẻ điên, hắn lại chạy tới núp vào phía dưới tấm thảm.

Kiều Phong Ca cùng Nghiêm Khải và Vu Đức Chính ra ngoài, nhưng đúng lúc họ đi đến cửa, kẻ điên lại hét to một tiếng.

"Ma giết người, ma giết tên gầy đây!"

Nhóm Kiều Phong Ca dừng bước, quay đầu nhìn nhưng hắn lại im bặt.

"Đi thôi, đừng nghe kẻ điên này nói nhăng nói cuội nữa." Vu Đức Chính đã ra khỏi phạm vi bốc mùi hôi thối, hít một hơi thật sâu.

Kiều Phong Ca có chút thất vọng, cất công tới mỏ quặng mà vẫn chẳng thu thập thêm được ít manh mối nào.

“Tổ trưởng, em chợt nghĩ ra một cách, có lẽ sẽ tìm được manh mối.” Nghiêm Khải đột nhiên lóe lên một ý tưởng trong đầu: “Trước kia Cốc Đại Phúc làm kinh doanh, chúng ta có thể tới tìm đơn vị mua than, tuy giờ các mỏ quặng đóng cửa hết rồi nhưng vẫn mua được than thô mà.”

Kiều Phong Ca chưa từng nghĩ tới điểm này, nghe Nghiêm Khải nói xong bỗng cảm thấy khoan khoái hơn nhiều.

10 giờ sáng, Triệu Mộ Vân dẫn Hoàng Hưng Tài tới nhà Cỗ Thiên Thành. Theo thông tin các đồng nghiệp cung cấp, trước mắt tên bắt cóc vẫn chưa liên lạc với người nhà nạn nhân, ai nấy đều sốt ruột, lo lắng cho tình hình của Cỗ Phi Phi.

Không khí trong nhà Cỗ Thiên Thành vô cùng nặng nề, Mạn Tiểu Lệ sa sầm mặt mày, Cỗ Thiên Thành thì lặng thinh không nói một lời, chỉ nhìn chăm chú vào điện thoại di động.

Trên đường tới đây Triệu Mộ Vân đã nhận được điện thoại của cục trưởng. Cục trưởng vô cùng quan tâm tới vụ bắt cóc này, nói thẳng rằng có sếp trên ủy ban thành phố gọi tới hỏi thăm tình hình vụ án, thế nên đốc thúc đội điều tra hình sự nhanh chóng phá án và giải cứu con tin. Triệu Mộ Vân thầm nghĩ nhà này cơ to thật, nhưng dù cấp trên không đánh tiếng thì họ cũng sẽ dốc hết sức điều tra vụ án này thôi. Song chị cũng hiểu cho hành động của Mạn Tiểu Lệ. Những mặt tiêu cực trong xã hội này khiến một số người bất kể có chuyện gì cũng đều nghĩ đến việc nhờ cậy quan hệ trước tiên, dường như họ nghĩ nếu không có quan hệ, không gây áp lực thì đối phương sẽ chẳng nghiêm túc làm việc vậy.

Thấy Triệu Mộ Vân đến, Cỗ Thiên Thành lập tức đứng dậy, sốt sắng hỏi: “Đội trưởng Triệu, có tiến triển gì không?”

“Chúng tôi đang điều tra, anh chờ thêm một chút, đừng sốt ruột.” Triệu Mộ Vân nói rồi di chuyển tầm mắt về phía Mạn Tiểu Lệ: “Chị Cỗ, cảnh sát có vài việc cần nói chuyện với chị.”

“Gọi tôi là bí thư Mạn được rồi.” Mạn Tiểu Lệ thấy hai chữ “chị Cố” khó nghe cực kỳ, bèn khoe ra chức vụ bí thư đảng ủy của mình.

Sắc mặt Cố Thiên Thành ở bên cạnh thoạt trông hơi khó coi.

“VẬY, bí thư Mạn, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh trò chuyện nhé.” Triệu Mộ Vân biết vợ chồng họ không hòa thuận nên cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Mạn Tiểu Lệ dẫn Triệu Mộ Vân và Hoàng Hưng Tài tới thư phòng. Ba người ngồi xuống, Hoàng Hưng Tài thuận thục lấy sổ và bút ra, chuẩn bị ghi chép lời khai.

“Tiểu Hoàng, không cần ghi chép đâu, chúng tôi chỉ tán gẫu vài chuyện thôi.” Triệu Mộ Vân bảo Hoàng Hưng Tài cất sổ bút đi.

“Những gì nên nói tôi đã nói hết với các cảnh sát bên ngoài rồi, còn gì muốn hỏi nữa sao? Có thời gian làm những việc này thì thà rằng các cô cậu nhanh chóng đi tìm người đi còn hơn.” Mạn Tiểu Lệ hùng hổ nói một tràng.

“Bí thư Mạn, tôi muốn chị xem giúp chúng tôi một người.” Triệu Mộ Vân không vòng vo tam quốc mà đưa ảnh chụp Cốc Đại Phúc cho Mạn Tiểu Lệ xem.

Mạn Tiểu Lệ nhận lấy bức ảnh, nhìn thoáng qua rồi bảo: “Không quen.”

“Đây là nạn nhân được Cố Thiên Thành phát hiện khi tới địa điểm giao dịch mà tên bắt cóc hẹn.” Triệu Mộ Vân chậm rãi nhả chữ, sau một thoáng tạm dừng, chị nhìn Mạn Tiểu Lệ rồi nói tiếp: “Có vẻ mục đích của tên bắt cóc không đơn giản là vì tiền. Đối phương chỉ liên lạc với chị, giờ còn bị nghi ngờ có liên quan đến vụ giết người. Căn cứ vào tình hình này, tôi nghĩ rất có khả năng tên bắt cóc là người quen của chị.”

“Sao nghe cứ như là tôi lừa các người thế, con gái ruột của tôi bị bắt cóc đấy, tôi giấu cái gì được đây? Tôi không quen biết người trên bức ảnh này, tên bắt cóc càng không thể có quan hệ gì với tôi được, các người nên đi tìm con Đỗ Quyên tiện...” Vì bị nghi ngờ nên Mạn Tiểu Lệ càng nói càng tức giận, song cuối cùng vẫn giữ được lý trí để không nói hết cả câu.

“Bí thư Mạn, chị đừng hiểu lầm ý tôi. Tôi chỉ hy vọng chị có thể suy nghĩ cho kỹ xem trong công việc hay cuộc sống có xích mích với ai hay không thôi. Nói thẳng ra thì mấy vụ bắt cóc đa phần đều có hai mục đích, hoặc là vì tiền, hoặc là để báo thù. Giờ xem ra mọi hành vi của tên bắt cóc đều không giống tổng tiền, thế nên thiên về cố ý trả thù hơn.” Triệu Mộ Vân tiếp tục kiên nhẫn giải thích.

Nghe vậy, Mạn Tiểu Lệ thoáng sửng sốt. Thật ra sau khi nói chuyện với Cố Thiên Thành, bà cũng biết mục đích của tên bắt cóc không phải vì tiền, mà công việc của bà thì khó tránh khỏi sẽ đắc tội với một số người, song cũng chưa đến mức phải bắt cóc con gái nếu như muốn trả thù.

Thấy Mạn Tiểu Lệ im lặng, Triệu Mộ Vân chờ một lát mới nói tiếp: “Chúng tôi đã phái người đi điều tra người tên Đỗ Quyên mà tên bắt cóc nhắc tới và nắm được tình hình cụ thể của cô ấy. Trước mắt, không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh tên bắt cóc có quan hệ với cô ấy, thế nên tôi cũng muốn nhắc nhở bí thư Mạn một điều. Tôi hiểu cảm xúc của chị, nhưng mọi việc đều phải tuân theo pháp luật. Đỗ Quyên nói vết thương trên người cô ấy là do bị ngã, nhưng trong lòng chúng ta đều rõ mọi chuyện là như thế nào.”

Mạn Tiểu Lệ hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng mở lời: “Đội trưởng Triệu, cô nói tới nói lui vẫn chẳng nói vào trọng điểm. Tôi hỏi cô, có cách nào tìm ra tên bắt cóc, cứu được con gái tôi không?”

“Chắc chắn phía cảnh sát sẽ cố gắng hết sức, nhưng cũng cần sự phối hợp của người nhà, mong chị hãy báo cho cảnh sát ngay khi có bất kỳ manh mối hữu ích nào.” Triệu Mộ Vân cũng rất lo lắng, nếu tên bắt cóc muốn báo thù thì sẽ rất khó mà lường trước được hậu quả, so với bắt cóc tổng tiền lại càng hóc búa hơn.

Cuối cùng Mạn Tiểu Lệ cũng gật đầu. Dù những lời Triệu Mộ Vân nói hơi khó nghe nhưng lại rất có lý. Nếu chuyện này không liên quan tới Đỗ Quyên, vậy thì ắt hẳn tên bắt cóc cố tình nói như vậy để bêu riếu vợ chồng họ.

Đúng lúc này, điện thoại của Mạn Tiểu Lệ vang lên, thông báo hiển thị một dãy số lạ.

Cảnh sát chịu trách nhiệm nghe lén bên ngoài cũng chú ý tới cuộc gọi này, tức thì nâng cao cảnh giác.

Triệu Mộ Vân lập tức dẫn Mạn Tiểu Lệ đi ra bên ngoài.

"Nhớ kỹ, đừng căng thẳng, hãy cố gợi chuyện với tên bắt cóc." Chuyên gia đàm phán phía cảnh sát dặn dò.

"Đã chuẩn bị xong thiết bị theo dõi." Cảnh sát phụ trách giám sát tín hiệu lên tiếng.

Mạn Tiểu Lệ hít sâu một hơi rồi ấn nút nghe máy.

"Cô có muốn giữ mạng cho con gái không?" Trong điện thoại truyền tới âm thanh máy móc cứng nhắc.

Nhóm Triệu Mộ Vân đều đang đeo tai nghe nên có thể nghe thấy những gì tên bắt cóc nói.

"Đừng hại con gái tôi, cầu xin anh, muốn chém muốn giết thì anh cứ tìm tôi..." Mạn Tiểu Lệ không cầm lòng nổi, cảnh sát bên cạnh liên tục ra hiệu cho bà kiểm soát cảm xúc, nhưng bà vẫn sợ tới mức bật khóc.

Chuyên gia đàm phán cạnh đó cầm giấy bút nhanh chóng viết một hàng chữ: "Hỏi xem hẳn muốn gì?"

"Rốt cuộc anh muốn gì? Phải làm gì anh mới chịu trả con gái lại cho tôi?" Mạn Tiểu Lệ nhìn lời nhắc, lập tức cất tiếng hỏi.

"Tôi muốn cô giúp tôi tìm một người."

"Tìm người?"

Chuyên gia đàm phán lại tiếp tục viết lên giấy: "Đồng ý với hẳn."

"Tìm ai? Anh nói đi, chắc chắn tôi sẽ tìm được cho anh." Mạn Tiểu Lệ vội vàng nói.

"Trần Võ Ninh, Nhĩ Đông Trần, Võ trong võ thuật, Ninh trong ninh tịnh."

Triệu Mộ Vân lập tức ra hiệu cho Hoàng Hưng Tài tìm kiếm cái tên này.

Mạn Tiểu Lệ sửng sốt.

"Cho cô thời gian ba ngày." Âm thanh máy móc vang lên.

Chuyên gia đàm phán tiếp tục viết trên giấy: "Xác định tình hình của con tin."

“Tôi muốn biết con gái tôi có an toàn hay không, anh để tôi nói vài câu với con bé...” Mạn Tiểu Lệ còn chưa dứt lời thì đối phương đã ngắt điện thoại.

“Xác định được vị trí chưa?” Triệu Mộ Vân lập tức hỏi cảnh sát chịu trách nhiệm định vị.

“Vẫn chưa, thời gian ngắn quá!” Cảnh sát định vị tiếc nuối xoa tay: “Đối phương nhằm chuẩn thời gian, chỉ thiếu hai giây nữa thôi là tôi định vị được rồi. Giờ tôi sẽ liên lạc với công ty viễn thông để xem có thể tra được số điện thoại hay không.”

“Phi Phi, Phi Phi của tôi...” Mạn Tiểu Lệ siết chặt điện thoại, ngồi phịch xuống sofa.

“Đội trưởng Triệu, vậy... vậy phải làm sao bây giờ? Phi Phi có an toàn không?” Giọng Cố Thiên Thành run rẩy, ông tóm lấy cánh tay Triệu Mộ Vân, mong mỏi nhận được câu trả lời.

“Mọi người đừng hoảng loạn quá. Tên bắt cóc vẫn chưa đạt được mục đích nên chắc Phi Phi vẫn an toàn. Điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta cần tìm ra mục đích thật sự của hắn.” Triệu Mộ Vân an ủi vợ chồng Cố Thiên Thành.

“Đội trưởng Triệu, cả thành phố có tám mươi một người tên Trần Võ Ninh, còn cả nước thì có một nghìn bảy trăm bốn mươi hai người.”

Lúc này Hoàng Hưng Tài đã tra ra được số liệu.

“Anh Cố, bí thư Mạn, hai người nhất định phải nghĩ cho kỹ xem có quen biết người nào tên Trần Võ Ninh hay không.” Triệu Mộ Vân biết người mà tên bắt cóc muốn tìm chắc chắn có quan hệ với Cố Thiên Thành hoặc Mạn Tiểu Lệ.

“Trần Võ Ninh, Trần Võ Ninh...” Mạn Tiểu Lệ lẩm nhẩm cái tên này rồi thoáng chốc thất thần.

Ba người Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đã tìm được một trong số những đơn vị mua than thô từ mỏ quặng Kim

Phong thật, đó là tập đoàn Thiên Môi.

Căn cứ vào thông tin công khai từ tài liệu của huyện Thương Long năm xưa, tập đoàn Thiên Môi là đơn vị mua nhiều quặng than nhất của huyện Thương Long.

Tập đoàn Thiên Môi ban đầu là một công xưởng sản xuất than cỡ nhỏ, sau đó phát triển thành một tập đoàn năng lượng toàn diện có quy mô lớn trong nước.

Một công ty lớn như vậy hiển nhiên rất dễ tìm, hơn nữa trong tập đoàn chắc hẳn cũng có những hồ sơ ghi chép tương đối rõ ràng.

Ba người Kiều Phong Ca tính toán chia nhau ra hành động. Vu Đức Chính tiếp tục ở lại huyện Thương Long phối hợp điều tra với công an huyện, bám sát các bước tiến triển mới của vụ án. Còn Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải thì tới tập đoàn Thiên Môi tìm nhân viên phụ trách mua than thô từ mỏ quặng Kim Phong.

Xuất phát từ huyện Thương Long mất khoảng ba tiếng đi xe mới tới tập đoàn Thiên Môi.

Trước khi đến, Kiều Phong Ca đã liên lạc với tập đoàn Thiên Môi thông qua cảnh sát địa phương, họ vừa tới cửa đã có nhân viên đứng đợi sẵn.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải thành công tìm ra manh mối. Nhân viên phụ trách mua than thô ở huyện Thương Long mười năm trước tên Vương Thịnh. Họ đã tìm thấy hóa đơn mua hàng từ mỏ quặng Kim Phong trong hồ sơ thu mua mà anh ta từng quản lý, bên trên còn có chữ ký của Vương Thịnh và Cốc Đại Phúc.

Kiều Phong Ca lập tức dò hỏi những người trong tập đoàn về tung tích của Vương Thịnh, nhưng câu trả lời nhận được lại khiến họ hơi bất ngờ. Hai năm trước Vương Thịnh đã bị bắt vì tội nhận hối lộ trong quá trình thu mua, hiện giờ đang bị giam trong tù.

"Xui thật, lại phải đi thêm một chuyến."

"Thế cũng được, may mà anh ta đang ở trong tù nên không chạy được, nếu ra nước ngoài hay gì đó thì phiền to." Kiều Phong Ca cảm thấy mọi chuyện cũng xem như thuận lợi, cuối cùng đã tìm ra được một manh mối quan trọng.

Vụ án vô cùng cấp bách, không thể chậm trễ thêm nên Kiều Phong Ca vội vàng gọi điện giải thích tình hình với phía trại giam, đồng thời cùng Nghiêm Khải lái xe tới đó và hẹn gặp Vương Thịnh ngay tức thì.

“Tổ trưởng, em thấy mọi người vừa tới huyện Thương Long thì Mai Hồng chết, thời gian trùng hợp quá...”

“Chỉ có hai nhóm người biết tôi và Vu Đức Chính tới điều tra vụ án, một là người trong Đội Cảnh sát Hình sự số 3 của chúng ta, hai là người của đồn cảnh sát huyện Thương Long, thế nên... cũng khó tránh khỏi nghi ngờ.” Kiều Phong Ca nhíu chặt hàng chân mày, quả thật cô cũng từng ngờ vực hết như vậy, nhưng việc này vô cùng quan trọng, nếu không phải Nghiêm Khải hỏi tới thì cô sẽ không tùy tiện nói ra.

“Hay là đội trưởng Tào kia có vấn đề?” Nghiêm Khải từng nghe Kiều Phong Ca kể về tình hình khi họ tới nên cũng biết Tào Chúc Hâm - đội trưởng đội điều tra hình sự của huyện.

“Chưa chắc, trong đồn đâu chỉ có mình anh ta biết chúng tôi tới.” Kiều Phong Ca cũng không dám chắc.

“Có cần báo cáo chuyện này cho đội trưởng Triệu không?”

“Tất cả đều chỉ là suy đoán của tôi chứ không có chút bằng chứng nào, nói ra đội trưởng Triệu cũng không xử lý được. Tóm lại chúng ta cứ hành động cẩn thận thôi.” Kiều Phong Ca lắc đầu, suy đoán tào bạo thì được nhưng không có chứng cứ thì đâu thể nói bừa, nhất là khi chuyện còn liên quan tới đồng nghiệp.

Nghiêm Khải vẫn nhíu mày thật chặt, cúi đầu lặng thinh.

Kiều Phong Ca vỗ vai Nghiêm Khải: “Phá án khác với viết tiểu thuyết, không thể chỉ dựa vào suy nghĩ là phá được, tới trại giam trước đã, chúng ta tiếp tục điều tra theo hướng Cốc Đại Phúc.”

“Tổ trưởng, chị vào đội cảnh sát trước em không lâu mà sao em thấy khác biệt giữa chúng ta lớn quá.” Nghiêm Khải lại một lần nữa khởi động xe, bấy giờ mới nhận ra cả người mình đã đổ đầy mồ hôi giữa tiết trời lạnh lẽo này.

“Nghề nào chẳng cần chuyên môn, thời đại học cậu học IT là chính, còn tôi học về điều tra hình sự.” Kiều Phong Ca tươi cười nhìn

Nghiêm Khải.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đã gặp Vương Thịnh trong phòng thăm hỏi của trại giam.

Vương Thịnh đeo kính mắt, vóc người mập mạp đến độ khiến người ta nhìn vào không khỏi cảm thấy đồ ăn trong trại giam cũng chẳng đến nổi tẻ.

"Vương Thịnh, chúng tôi là cảnh sát của Đội Cảnh sát Hình sự số 3 thành phố Vũ Khẩu, lần này chúng tôi tới là vì muốn hỏi anh một số chuyện." Kiều Phong Ca lấy giấy tờ của mình ra.

"Quản giáo đã nói với tôi rồi." Vương Thịnh liếc mắt nhìn thoáng qua, anh ta đã biết được thân phận của những người tới thăm hỏi thông qua quản giáo.

"Anh có quen Cốc Đại Phúc không?" Kiều Phong Ca đi thẳng vào vấn đề, lấy ảnh chụp của Cốc Đại Phúc ra.

Vương Thịnh cầm bức ảnh ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu bảo: "Tôi quen, anh ta ở mỏ quặng... Kim Phong."

"Hai người có thân không?" Kiều Phong Ca biết mình đã tìm đúng người nên tiếp tục đặt câu hỏi.

Vương Thịnh hơi cảnh giác, đảo mắt hỏi ngược lại: "Hai sếp ơi, mỏ quặng Kim Phong đã đóng cửa mấy chục năm rồi, rốt cuộc hai người muốn hỏi cái gì?"

"Chúng tôi biết trước kia hai người có giao dịch làm ăn, anh yên tâm, tôi chỉ muốn tìm hiểu thêm về tình hình cá nhân của Cốc Đại Phúc thôi." Kiều Phong Ca nhìn ra được Vương Thịnh đang lo mình bị dính dáng gì nên đã giải thích rõ ràng.

Vương Thịnh dựa người ra sau, đoạn hỏi: "Cốc Đại Phúc có chuyện gì à?"

Kiều Phong Ca trầm tư một lát rồi quyết định nói tình hình thực tế cho Vương Thịnh: "Cốc Đại Phúc bị giết rồi."

Vương Thịnh sững sốt, ngạc nhiên bảo: "Đại Phúc là một người hiền lành, không thể tin nổi mà."

"Nói vậy là hai người rất thân." Nghiêm Khải ở bên cạnh chen lời vào.

“Cũng không thể nói là thân, chỉ là làm ăn với nhau nên không tránh khỏi rượu chè, ca hát các kiểu, xã giao thôi ấy mà.” Vương Thịnh biết cảnh sát không tới để đào bới chuyện cũ của mình nên đã buông bỏ đề phòng, nói năng cũng thoải mái hơn.

“Anh vừa nói Cốc Đại Phúc là một người hiền lành, cụ thể là như thế nào?” Kiều Phong Ca hỏi tiếp.

“Chưa từng thấy anh ta nổi nóng với ai, dù có bị người ta ức hiếp thì vẫn ngậm đắng nuốt cay. Tôi nhớ rõ câu cửa miệng của anh ta là: Tránh voi chẳng xấu mặt nào, bỏ đi, bỏ đi.” Nghĩ tới đây, Vương Thịnh không khỏi bật cười, anh ta nhớ tới một chuyện năm xưa.

Lần đó Vương Thịnh và Cốc Đại Phúc đã chốt xong hợp đồng, hai người định đi ăn mừng nhưng giữa đường lại bị một chiếc xe tông vào đuôi. Họ xuống xem xét tình hình thì thấy đối phương không những thô lỗ mà còn uống rượu.

Bấy giờ Vương Thịnh nổi đóa muốn báo cảnh sát, nhưng Cốc Đại Phúc lại cản anh ta rồi nói ra câu kia: “Tránh voi chẳng xấu mặt nào, bỏ đi, bỏ đi.”

“Thế mà vẫn nhịn được, hai người nói xem có phải anh ta hiền lành lắm không?” Nhớ lại chuyện năm đó, Vương Thịnh vẫn tức tối khôn nguôi.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải liếc nhìn nhau, ghi nhớ chuyện này trong lòng.

“Lúc ấy, Cốc Đại Phúc có người bạn thân thiết nào không?” Kiều Phong Ca khá để tâm đến chuyện này bởi theo tình hình điều tra hiện giờ, ngoại trừ qua lại với người trong thôn thì vợ chồng Cốc Đại Phúc gần như không có quan hệ gì với người bên ngoài.

“Bạn thân ư?” Vương Thịnh ngẫm nghĩ rồi nói thêm: “Hình như lúc ấy anh ta có mấy người anh em, thỉnh thoảng cũng hay uống rượu cùng. Tôi không nhớ được tên, chỉ nhớ hình như có biệt danh là cá mực, tên gầy gò đó, đúng rồi, chính là mực với gầy. Chắc là quan hệ giữa họ và Cốc Đại Phúc rất tốt...”

“Anh vừa nói là tên gầy?” Kiều Phong Ca chợt nghĩ đến một chuyện, hơi thở cũng trở nên dồn dập khi nhắc tới vấn đề này.

“Đúng vậy, tên gầy, lúc ấy hay ra ngoài chơi với Cốc Đại Phúc, nhưng tên là gì thì tôi quên rồi.” Vương Thịnh gật đầu.

“Tổ trưởng, người điên ở khu mỏ kia...” Nghiêm Khải nhìn Kiều Phong Ca, câu cuối cùng mà kẻ điên họ gặp ở mỏ quặng Kim Phong nói chính là: “Ma giết tên gầy rồi.”

“Đúng thế, người điên đó từng nhắc đến tên gầy.” Kiều Phong Ca vừa nói vừa vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Vu Đức Chính, bảo anh ta lập tức đi tìm người điên đó rồi đưa hân tới đồn cảnh sát.

Vu Đức Chính vừa nghe đã thấy nhức đầu. Nơi đó quả thật đã để lại ám ảnh đen tối trong lòng anh ta, nhưng giọng Kiều Phong Ca trong điện thoại đầy nôn nóng, có thể thấy chuyện hết sức quan trọng nên Vu Đức Chính cũng không dám chậm trễ mà tạm gác lại công việc đang dang dở rồi tới mỏ quặng Kim Phong ngay.

Song khi Vu Đức Chính tới mỏ quặng Kim Phong lại phát hiện nơi đây chỉ còn lại những mảnh gỗ cháy sém cùng với đám khói mịt mù.

Kẻ điên kia đã biến mất, sống không thấy người, chết chẳng thấy xác.

CHƯƠNG 4

BỐC HƠI KHỎI THẾ GIỚI

Trần Võ Ninh là ai, vì sao hung thủ muốn tìm hắn, quan trọng hơn là tại sao lại muốn Mạn Tiểu Lệ đi tìm, lẽ nào chỉ bà mới có thể tìm được người này?

Hết thầy ngờ vực của Triệu Mộ Vân đều tạm thời chưa tìm ra đáp án.

Mạn Tiểu Lệ một mực khẳng định mình không quen biết người tên Trần Võ Ninh, Cổ Thiên Thành cũng nói ông chưa từng nghe thấy cái tên này. Nhưng nếu đúng như vậy thì tên bắt cóc việc gì phải mất công bảo họ đi tìm người đó, thật sự quá sức vô lý.

“Việc khác thường ắt có vấn đề” nên Triệu Mộ Vân càng thêm tin rằng kẻ bắt cóc Cổ Phi Phi có mục đích khác. Cổ Phi Phi chỉ là một đứa trẻ, chắc hắn không có thù sâu hận nặng gì với tên bắt cóc, vậy thì vấn đề rất có thể đến từ bố mẹ cô.

Tên bắt cóc cho Mạn Tiểu Lệ thời hạn ba ngày, nếu ba ngày sau không tìm được Trần Võ Ninh thì hắn sẽ giết con tin. Nếu vợ chồng Mạn Tiểu Lệ thật sự không quen biết người tên Trần Võ Ninh thì việc tìm kiếm người này quả thực chẳng khác nào mò kim dưới đáy biển. Đừng nói là ba ngày, dù có cho ba tháng cũng khó mà xác định được đâu là Trần Võ Ninh mà tên bắt cóc muốn tìm.

Người trong đội cảnh sát tạm thời rút khỏi nhà Mạn Tiểu Lệ. Tên bắt cóc đã đưa ra yêu cầu nên họ tiếp tục ở lại đây cũng chẳng ích gì khi chưa tìm được “Trần Võ Ninh”.

Một mặt, Triệu Mộ Vân sắp xếp Hoàng Hưng Tài tiến hành sàng lọc toàn bộ những người tên Trần Võ Ninh trên khắp thành phố, mặt

khác chị cũng muốn chạy đua với thời gian, cố gắng tìm được tung tích của Cố Phi Phi trong thời gian ba ngày.

Theo điều tra, Cố Phi Phi rời khỏi nhà vào khoảng 6 rưỡi chiều ngày 14 tháng Mười một, tức là thời điểm cô bị bắt cóc xảy ra sau khoảng thời gian này.

Triệu Mộ Vân đã kiểm tra camera giám sát của khu vực lân cận nhà Cố Phi Phi, phát hiện Cố Phi Phi lúc bảy giờ chạy về phía Tây dọc theo con đường Bạch Vân trước cửa nhà. Ba mươi bảy phút sau, cô xuất hiện trên đường Lệ Loan cách nhà khoảng năm ki lô mét. Đây cũng chính là hình ảnh cuối cùng của cô mà camera ghi lại được, sau đó không tìm ra chút dấu vết nào của Cố Phi Phi nữa.

Nói một cách đơn giản, rất có thể Cố Phi Phi đã bị bắt ở gần đường Lệ Loan.

Triệu Mộ Vân đi tới đường Lệ Loan, tuyến đường trải dài khoảng hai ki lô mét từ Nam tới Bắc, tổng cộng có bốn cái camera. Hình ảnh cuối cùng của Cố Phi Phi được ghi lại bởi camera số hai, đồng nghĩa với việc cô đã bị bắt trước khi đi tới vị trí của camera số ba.

Lệ Loan là tuyến đường chính, hơn 7 giờ tối vẫn có rất nhiều người qua lại, bắt cóc ở đây hiển nhiên sẽ gây chú ý. Triệu Mộ Vân đoán tên bắt cóc không ra tay ở tuyến đường chính mà đợi Cố Phi Phi rẽ vào con ngõ nhỏ nào đó mới theo đuôi phía sau rồi nhân cơ hội tấn công.

Có ba ngã rẽ trên con đường này, trong đó hai ngã rẽ cũng là đường chính nên ít khả thi, chỉ còn con đường nhỏ sau phố là có khả năng cao nhất.

Con đường nhỏ này đang thi công, không có đèn đường cũng chẳng có camera. Rõ ràng đây là địa điểm thích hợp nhất để ra tay.

Rất có thể tên bắt cóc đã bám đuôi Cố Phi Phi suốt dọc đường, và cuối cùng hẳn cũng tìm ra cơ hội tấn công khi đi tới nơi này.

Triệu Mộ Vân thu hẹp phạm vi vào một con phố giúp quá trình điều tra trở nên đơn giản hơn nhiều. Chị tiếp tục phân tích xe cộ và những người ra vào đường Lệ Loan khi Cố Phi Phi mất tích. Đáng tiếc xung quanh con đường nhỏ hẹp ấy không có camera nên buộc phải điều tra tất cả xe cộ ra vào ở thời điểm đó.

Thông qua hệ thống giám sát, cảnh sát nhận thấy có tổng cộng một trăm tám mươi ba chiếc xe đi vào đường Lê Loan trong nửa tiếng Cổ Phi Phi ở đó.

Sau khi đối chiếu kiểm tra biển số của những chiếc xe này qua cơ quan quản lý phương tiện giao thông, cảnh sát phát hiện một chiếc xe Volkswagen Sedan dùng biển số giả. Nói cách khác, rất có thể đây chính là ô tô mà tên bắt cóc sử dụng.

Nơi cuối cùng chiếc xe khả nghi xuất hiện là đường tỉnh ở ngoại thành, sau đó đã biến mất không thấy bóng dáng, cũng không có bất kỳ camera nào ghi lại được dấu vết của chiếc xe.

Triệu Mộ Vân cảm thấy khả năng cao Cổ Phi Phi đã bị tên bắt cóc đưa ra khỏi thành phố.

“Ở đâu được đây?” Triệu Mộ Vân lẩm bẩm, chị tô những nét bút không theo quy tắc nào lên quanh khu vực cuối cùng mà chiếc xe khả nghi xuất hiện quy trên bản đồ.

Nơi này không có camera, tên bắt cóc không thể đưa Cổ Phi Phi đi quá xa trong tình trạng không có xe, thế nên chắc hẳn con tin bị giam giữ tại nơi nào đó xung quanh khu vực này.

Dùng một tay là có thể che kín khu vực này trên bản đồ nhưng diện tích thực tế e là phải trên một trăm ki lô mét vuông. Chị nhất định phải nghĩ cách thu hẹp phạm vi hơn nữa.

Dù biết Trần Võ Ninh là ai nhưng Mạn Tiểu Lệ không nói với cảnh sát vì trong lòng bà còn đang ngần ngừ. Rốt cuộc tên bắt cóc là kẻ nào? E rằng hẳn đã biết chuyện quá khứ của bà nên mới bảo bà đi tìm Trần Võ Ninh.

Mạn Tiểu Lệ rối bời, chẳng biết phải làm sao, có nên đi tìm Trần Võ Ninh hay không? Nếu không đi, biết đâu tên bắt cóc sẽ giết con tin thật? Nhưng nếu tìm thấy thì chỉ sợ có vài chuyện sẽ không giấu nổi.

Song lần này tên bắt cóc cho bà thời hạn ba ngày, trong ba ngày có lẽ sẽ nghĩ ra cách gì đó vụn cả đôi đường.

Bà không thể đưa ra quyết định một mình, mà Cố Thiên Thành lại không phải đối tượng để thương lượng cùng được. Cuối cùng bà chỉ đành đi tìm một người.

Nhớ tới người kia, Mạn Tiểu Lệ cảm thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn. Đã lâu lắm rồi Mạn Tiểu Lệ không tới gặp ông. Người đó bảo bà bớt tới, mà bà cũng chẳng muốn chạm mặt.

Cân nhắc một hồi, cuối cùng Mạn Tiểu Lệ cũng thay quần áo, trang điểm nhẹ nhàng rồi cầm túi xách đi ra ngoài.

Thấy Mạn Tiểu Lệ ra cửa, Cố Thiên Thành lặng lẽ đi theo phía sau. Họ là vợ chồng hơn chục năm nhưng đồng sàng dị mộng. Ông đã nhìn ra vẻ bất thường từ thái độ của Mạn Tiểu Lệ. Tên bắt cóc không ngừng đưa ra những yêu cầu khó hiểu, nếu không phải nhằm vào ông thì chắc chắn là nhằm vào Mạn Tiểu Lệ. Ông cho rằng Mạn Tiểu Lệ đang giấu giếm chuyện gì đó, nhất là khi nghe thấy cái tên "Trần Võ Ninh", ánh mắt bà không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Để cứu được con gái, Cố Thiên Thành buộc phải làm rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đồng thời ông cũng rất tò mò muốn biết đến tột cùng vợ mình đang giấu giếm chuyện gì.

Mạn Tiểu Lệ gọi một chiếc taxi ở ven đường, tới trung tâm thương mại dạo một vòng rồi vào một cửa hàng thời trang, tiện tay cầm một bộ vào phòng thử đồ.

Cố Thiên Thành chẳng thể ngờ nổi lúc này rồi mà bà vẫn còn tâm trạng đi mua sắm, trong lòng dâng lên những cảm xúc khó tả.

Nhưng ông ở ngoài đợi hơn mười phút vẫn không thấy Mạn Tiểu Lệ ra ngoài. Cảm thấy có gì đó là lạ, ông khẽ căn răng rồi đi vào trong tiệm, song lại không thấy Mạn Tiểu Lệ đâu.

Mạn Tiểu Lệ đã nhận ra Cố Thiên Thành đi theo mình từ lâu, thế nên mới cố tình đến trung tâm thương mại để cắt đuôi ông rồi mới lên xe tới viện dưỡng lão Khang An.

Sau khi xuống xe, Mạn Tiểu Lệ quấn khăn quàng cổ, đội mũ, đeo kính râm và mặc áo khoác gió kín người. Bà tới quầy lễ tân đăng ký bằng tên giả rồi lên tầng 3, đến trước cửa phòng 307.

Cửa khép hờ, bên trong là một ông lão với mái đầu bạc trắng đang dựa người trên chiếc ghế bập bênh. Đùi ông phủ một tấm chăn lông, hơi nghiêng đầu nheo nheo mắt, thoát nhìn như đã ngủ.

Mạn Tiểu Lệ ngó nghiêng hai bên hành lang, xác nhận không có ai mới đẩy cửa tiến vào, sau đó khóa trái lại.

“Bố.” Tới gần ông lão, Vạn Tiểu Lệ gọi một tiếng.

Ông lão mở mắt khi nghe thấy tiếng gọi, đôi con ngươi giãn ra tức thì khi trông thấy Vạn Tiểu Lệ.

“Phi Phi, con... sao con lại tới đây?” Ông lão nắm lấy tay Vạn Tiểu Lệ: “Đã bảo con đừng tới đây nữa mà?”

Mạn Tiểu Lệ ngồi xuống nói: “Bố ơi, Phi Phi bị bắt cóc, tên bắt cóc muốn con tìm Trần Võ Ninh.”

Ông lão vốn đang ngồi dựa vào ghế bỗng chốc thẳng lưng lên, nhìn Vạn Tiểu Lệ và hỏi: “Con nói gì cơ?”

Mạn Tiểu Lệ kể lại rõ ràng chi tiết mọi chuyện từ lúc phát hiện con gái bị bắt cóc cho tới khi tên bắt cóc yêu cầu họ tìm Trần Võ Ninh. Nhớ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, bà vừa sợ vừa lo, rưng rưng nước mắt hỏi: “Giờ con phải làm sao đây?”

Ông lão lặng thinh không nói nhưng cả người lại thoáng run lên, bàn tay ông gõ vào tay vịn ghế, hồi lâu sau mới lẩm bẩm thành lời: “Diệt cỏ không tận gốc, xuân về gió thổi lại sinh sôi.”

Mạn Tiểu Lệ túa mồ hôi khắp trán, cất giọng run rẩy: “Lẽ nào là hãn? Hãn tra ra được gì rồi sao?”

Ông lão gật đầu bảo: “Ngoài hãn ra thì không còn ai khác, hãn muốn tìm Trần Võ Ninh thì e là đã biết gì đó về chuyện của con rồi.”

“Vây... Vây Phi Phi nó...” Vạn Tiểu Lệ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, đến ngồi cũng không vững.

“Bố già rồi, chẳng còn tiền nữa, có một số chuyện bố cũng lực bất tòng tâm, con chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.” Ông lão lắc đầu.

“Bố, con là con gái duy nhất của bố, Phi Phi cũng là cháu ngoại ruột thịt của bố mà!” Vạn Tiểu Lệ kích động nói.

Ông lão ngẩng đầu nhìn tấm ảnh Cố Phi Phi trên bộ cửa sổ. Ảnh chụp năm Cố Phi Phi lên bảy, đó cũng là bức ảnh duy nhất mà ông có của cháu gái ngoại.

“Cháu ngoại? Nó cũng đâu biết mình có người ông ngoại này.” Ông lão thở dài.

“Bố...”

“Địa vị con ngày một cao, nhưng thủ đoạn lại chẳng tiến bộ chút nào.” Ông lão nhìn Mạn Tiểu Lệ với vẻ thoáng thất vọng rồi xua tay, run rẩy đứng lên.

Mạn Tiểu Lệ vội vàng đỡ ông.

Ông chậm rãi đi tới trước kệ sách, mở ngăn kéo lục lọi một hồi rồi lấy ra một phong thư.

Phong thư màu kaki, được dán lại bằng keo dính.

“Nếu đối phương đã muốn con tìm Trần Võ Ninh thì chính là gửi thư khiêu chiến, muốn lật bài ngửa rồi. Hẳn biết con là ai, mà con cũng biết hẳn là ai đấy!” Dứt lời, ông lão đưa phong thư cho Mạn Tiểu Lệ.

“Bức thư này là...” Mạn Tiểu Lệ nhận lấy phong thư với vẻ mặt ngờ vực, muốn mở ra ngay.

“Không phải cho con đâu, đừng có nhìn.” Ông lão ngăn Mạn Tiểu Lệ lại.

“Vậy thì cho ai?” Mạn Tiểu Lệ hỏi.

Ông lão thò tay vào ly nước bên cạnh, nhúng ít nước rồi viết một cái tên lên mặt bàn.

Mạn Tiểu Lệ không khỏi tròn mắt kinh ngạc khi trông thấy cái tên này.

“Giờ bố chẳng có năng lực gì nữa, nhưng chuyện này không chỉ là chuyện của riêng chúng ta nữa rồi, thế nên ông ta có thể giúp con, đương nhiên cũng chính là giúp bản thân ông ta.” Dứt lời, ông lão lau vệt nước trên bàn đi rồi lại dựa vào ghế. Thấy Mạn Tiểu Lệ đang đứng ngây ra, ông ta lại thúc giục: “Đừng có đứng đó mãi nữa, đi đi.”

Sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát, Hoàng Hưng Tài vốn định làm công việc văn thư trong đồn nhưng cuối cùng lại trở thành một cảnh sát hình sự. Mãi sau anh ta mới biết, lúc đó Đội Cảnh sát Hình sự số 3 đang thiếu người nên mới "lôi kéo" anh ta vào đội.

Sau khi gia nhập đội điều tra hình sự, ban đầu Hoàng Hưng Tài luôn run rẩy sợ hãi, hễ nhìn thấy xác chết là nôn mửa. Song bây giờ anh ta đã dần thích ứng và học được thêm nhiều kiến thức mà trước đây bản thân chưa từng tiếp xúc. Từ khi vào nghề anh ta đã trải qua vài vụ án lớn nên kinh nghiệm cũng phong phú hơn nhiều.

Triệu Mộ Vân đánh giá Hoàng Hưng Tài làm việc nghiêm túc, cẩn thận, tính tình lại điềm đạm, bởi thế chị mới giao nhiệm vụ tìm kiếm Trần Võ Ninh cho anh ta.

Thật ra Hoàng Hưng Tài và Triệu Mộ Vân đều suy nghĩ giống nhau. Tên bắt cóc để lại một cái tên "Trần Võ Ninh" để vợ chồng Mạn Tiểu Lệ đi tìm, vậy nên khả năng cao là người này có liên quan tới hai vợ chồng họ. Nếu không thì thật sự quá phi logic, vợ chồng Mạn Tiểu Lệ có mò kim dưới đáy biển cũng chẳng thể tìm ra người có cái tên này.

Hoàng Hưng Tài nghĩ chắc chắn vợ chồng Mạn Tiểu Lệ đang giấu giếm gì đó, muốn tìm được Trần Võ Ninh thì phải tìm hiểu về lai lịch của vợ chồng nhà này trước, rồi từ đó tìm ra những manh mối liên quan tới người tên Trần Võ Ninh.

Có điều, việc này nói thì dễ chứ làm lại hết sức rườm rà, chẳng khác nào tìm vừng trong cát, chớp mắt một cái là chẳng thấy tăm hơi hạt vừng đâu nữa.

Hoàng Hưng Tài bắt đầu từ Cổ Thiên Thành trước. Thông tin về Cổ Thiên Thành khá đầy đủ và toàn diện, tìm kiếm rất dễ dàng.

Cổ Thiên Thành năm nay bốn mươi bốn tuổi, sinh ra và lớn lên tại thành phố Vũ Khẩu, bố mẹ là giáo viên trung học, mấy năm trước đã lần lượt qua đời. Sau khi tốt nghiệp đại học, ông làm việc tại một công ty có vốn đầu tư nước ngoài, làm về đầu tư tài chính. Nhưng năm bốn mươi tuổi, ông vi phạm quy định doanh nghiệp,

tham gia đầu tư trái phép gây thiệt hại nặng nề cho công ty nên đã bị sa thải. Ông còn phải đền bù một khoản tiền lớn để tránh bị công ty khởi tố.

Kể từ đó, Cố Thiên Thành vẫn luôn thất nghiệp ở nhà, ngày nào cũng cà phê cà pháo hoặc là ở bên nhân tình Đỗ Quyên.

Hoàng Hưng Tài điều tra Cố Thiên Thành từ hồi tiểu học cho đến những người thân họ hàng, bạn bè, bạn học, đồng nghiệp, hàng xóm, nhân tình... hiện giờ của ông. Thậm chí còn tìm hiểu cả các mối quan hệ bên ngoài của những người này, tổng hợp lại có cả thầy hơn sáu trăm người, nhưng trong đó không có ai tên Trần Võ Ninh, đến cả những tên đồng âm cũng chẳng thấy.

Trong lúc bế tắc, Hoàng Hưng Tài chỉ đành tạm thời bỏ qua Cố Thiên Thành rồi tiến hành điều tra Mạn Tiểu Lệ. Khi bắt tay vào anh ta mới nhận ra thông tin về Mạn Tiểu Lệ ít ỏi vô cùng.

Mạn Tiểu Lệ sinh năm 1981, bốn mươi tuổi. Bây giờ thành phố Vũ Khẩu còn chưa có mạng lưới đăng ký thông tin hộ khẩu chứ nói gì tới nơi nhỏ bé như huyện Thương Long. Bởi vậy hiện giờ thông tin trên hộ khẩu chỉ cho thấy bố mẹ bà đều đã qua đời, sống cùng bà nội là Mạn Thái Vân ở huyện Thương Long. Sau khi lên đại học, Mạn Tiểu Lệ chuyển hộ khẩu sang hộ khẩu tập thể của trường đại học, tốt nghiệp xong thì đi làm ở công ty tới nay, hộ khẩu cũng thay đổi theo. Bây giờ hộ khẩu của Mạn Tiểu Lệ đang ở thành phố Vũ Khẩu với danh nghĩa là vợ của Cố Thiên Thành.

Hai trường Mạn Tiểu Lệ từng học là trường Tiểu học Vân Hải và trường Trung học số 2 ở huyện đều đã bị sáp nhập, không thể tìm được thông tin về học bạ trên Internet hay điện thoại nữa, e là phải đến tận nơi mới xác nhận được.

Tới giai đoạn đại học thì những thông tin cá nhân của Mạn Tiểu Lệ mới phong phú lên.

Nhưng Hoàng Hưng Tài cũng không tìm thấy người nào tên Trần Võ Ninh qua những thông tin này.

Anh ta làm việc trong văn phòng tới 3 giờ sáng vẫn không tìm ra chút manh mối nào nên đứng dậy định pha cốc cà phê cho tỉnh táo,

lúc đi qua tấm bảng đen trong phòng lại bất chợt nhìn thấy ba chữ “huyện Thương Long” to đùng trên đó.

Những chữ này là Triệu Mộ Vân viết mấy hôm trước khi phân tích án mạng tại huyện Thương Long với đại đội. Hiện giờ Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính vẫn đang tiến hành điều tra ở đó.

Hoàng Hưng Tài nhớ ra Mạn Tiểu Lệ cũng là người huyện Thương Long, chẳng phải quá trùng hợp sao? Anh ta cảm thấy như có dòng điện xoẹt qua người, tức tốc chạy về bàn làm việc rồi mở máy tính lên tra xem ở huyện Thương Long có người nào tên Trần Võ Ninh hay không.

Sau một lượt tìm kiếm, không ngờ lại tìm ra thật.

Huyện Thương Long chỉ có một người tên Trần Võ Ninh, là nam, sinh năm 1970, sau khi tốt nghiệp đại học đã trở thành giáo viên ở trường Trung học số 2 huyện Thương Long. Đây cũng chính là ngôi trường Mạn Tiểu Lệ từng theo học. Năm 1999, trường Trung học số 2 và trường Trung học số 1 sáp nhập, Trần Võ Ninh xin thôi việc và rời khỏi huyện Thương Long.

Hoàng Hưng Tài tiếp tục tìm kiếm thông tin về Trần Võ Ninh trong hệ thống, nhưng chẳng tra ra được bất cứ thông tin nào sau khi ông ta rời đi vào năm 1999, hết như bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

“Vãi chưởng, cái quái gì thế này?” Hoàng Hưng Tài túm tóc, anh ta biết sự tình e rằng không đơn giản, nếu không tra được trong hệ thống thì chỉ có hai khả năng: Một là Trần Võ Ninh đã chết; hai là ông ta đã thay tên đổi họ và sống với một thân phận khác.

Trong hệ thống quản lý hộ gia đình không có ghi chép về cái chết của ông ta, vậy thì khả năng cao chính là trường hợp thứ hai.

Vì sao một người phải thay tên đổi họ và sống bằng một thân phận giả? Lẽ nào ông ta là nghi phạm đang bỏ trốn? Người tên Trần Võ Ninh này không hề có tiền án tiền sự, cũng chẳng có trong danh sách truy nã của cảnh sát. Hay là ông ta đang trốn nợ, tránh kẻ thù?

Hoàng Hưng Tài nhìn đồng hồ, đã 4 giờ sáng nhưng vụ án lại có bước tiến triển lớn. Anh ta quyết định gọi cho Kiều Phong Ca, vừa

hay họ đang ở huyện Thương Long nên có thể điều tra về Trần Võ Ninh ngay.

Trên đường trở về huyện Thương Long, Kiều Phong Ca nhận được tin kẻ điên đã biến mất, ngôi nhà gỗ cũng bị thiêu rụi, sống lưng cô bỗng lạnh toát. Cô cảm thấy dường như có một bóng đen sau lưng đang ngăn cản họ đến gần với chân tướng. Bị động hơn nữa là, họ ở ngoài sáng nhưng đối phương ở trong tối, thậm chí còn nắm rõ nhất cử nhất động của họ trong lòng bàn tay.

Lúc này cô vừa mới chớp mắt không lâu thì nhận được điện thoại của Hoàng Hưng Tài.

Nghe Hoàng Hưng Tài kể lại tình hình xong, cả người cô tỉnh táo tức thì. Rốt cuộc điều gì ẩn chứa sau một vụ bắt cóc và hai vụ giết người rồi rắc phức tạp. Có vẻ như kẻ thủ ác chính là tên bắt cóc kiêm hung thủ giết người. Mọi kế hoạch đều tỉ mỉ chặt chẽ, thận trọng trong từng đường đi nước bước. Dường như cả vợ chồng Cố Thiên Thành lẫn phía cảnh sát đều đang điên cuồng lao về một phía dưới sự điều khiển của hắn. Sau cùng, thứ chờ đợi họ phía trước là vực sâu vách đổ hay đầm rồng hang hổ đây?

Mọi việc đều phải dựa theo mức độ nặng nhẹ, án mạng đã xảy ra chẳng thể nào cứu vãn được nữa, nhưng việc tránh để nạn nhân tiếp theo phải hy sinh ắt hẳn là ưu tiên hàng đầu. Kiều Phong Ca quyết định tìm Trần Võ Ninh trước để giải cứu con tin Cố Phi Phi.

Tờ mờ sáng, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đã tới trường Trung học huyện Thương Long.

Nơi đây tiền thân là trường Trung học số 1 huyện Thương Long, về sau sáp nhập với trường Trung học số 2 đã đổi tên thành trường Trung học huyện Thương Long, cũng là ngôi trường trung học duy nhất tại huyện này.

Kiều Phong Ca lo họ đến sớm quá không có ai, nhưng vừa tới cổng trường đã nghe thấy tiếng đọc sách lanh lảnh.

“Bọn trẻ ở đây cũng khổ thật.” Nghiêm Khải nhìn đồng hồ đeo tay, thấy mới hơn 6 rưỡi thì không khỏi bùi ngùi.

“Ở đây đâu so được với thành phố lớn, cơ hội phát triển duy nhất của bọn trẻ là thi đỗ vào một trường đại học tốt, không nỗ lực học tập thì sao góc đầu lên nổi.” Kiều Phong Ca là trẻ mồ côi bị bố mẹ bỏ rơi. Từ nhỏ cô đã lớn lên ở cô nhi viện, chẳng biết đã phải chịu bao nhiêu khổ sở mới có thể thi đỗ đại học, thế nên cô hiểu rõ vì sao những đứa trẻ này lại cố gắng đến vậy.

Nghiêm Khải lặng lẽ gật đầu, anh cũng hiểu những lời Kiều Phong Ca nói là sự thật, thi đỗ đại học là cơ hội duy nhất cho phần lớn những đứa trẻ nghèo khó ở nơi này.

Sau khi xác nhận thân phận với bảo vệ trường, họ tới gặp hiệu trưởng.

Hiệu trưởng trông khoảng ngoài bốn mươi, hai mươi năm trước vẫn là sinh viên, mấy năm gần đây mới được điều tới nhậm chức nên gần như hoàn toàn không hay biết gì về tình hình của ngôi trường này trước khi sáp nhập.

Nhưng trường học có phòng lưu trữ, ở đó chứa hồ sơ nhân viên của trường Trung học số 2. Hiệu trưởng đã sắp xếp nhân viên lưu trữ dẫn Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải tới tìm kiếm hồ sơ.

Họ tìm thấy một hộp giấy kraft bầm đầy bụi trong góc, bên trong chính là hồ sơ được lưu trữ lại của trường Trung học số 2.

“Chỉ có nhiều đây thôi sao?” Kiều Phong Ca ngỡ ngàng, dầu sao trường Trung học số 2 cũng có lịch sử hơn ba mươi năm, dù bị sáp nhập cũng không đến nỗi chỉ còn lại một hộp hồ sơ với nội dung ít ỏi thế này.

“Chỉ có vậy thôi, từ lâu lắm rồi, lúc chúng tôi tiếp nhận cũng chỉ có mỗi hộp này.” Nhân viên lưu trữ giải thích.

Lòng Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải bỗng lạnh đi phân nửa. Mở hộp ra, tài liệu bên trong phủ đầy bụi, còn thiếu sót đủ thứ. Họ vốn muốn tìm hồ sơ học tập của Mạn Tiểu Lệ ở đây nhưng đến một danh sách học sinh giáo viên cũng chẳng có.

Cũng may là họ đã tìm được hồ sơ của Trần Võ Ninh, xác nhận ông ta đúng là giáo viên dạy Ngữ văn ở trường Trung học số 2 trước

kia. Qua hồ sơ, có thể thấy trước đây ông ta là một giáo viên Ngữ văn trẻ tuổi cực kỳ giỏi giang, từng đạt được rất nhiều bằng khen và giải thưởng.

Tuy trường Trung học số 2 và trường Trung học số 1 đã sáp nhập, nhưng một nhà giáo ưu tú như ông ta tiếp tục ở lại dạy học cũng đâu có vấn đề gì. Vì sao ông ta lại rời đi? Và đã đi đâu rồi?

“Anh ơi, giáo viên trước kia của trường Trung học số 2 có còn dạy ở đây không?” Kiều Phong Ca hỏi nhân viên lưu trữ.

Nhân viên lưu trữ quay trở lại trước bàn làm việc, mở máy tính lên tra tài liệu một lát rồi bảo: “Có, thầy Phương Nhân Hiệp từng là giáo viên của trường Trung học số 2, hiện giờ vẫn đang công tác tại trường.”

“Phiền anh dẫn chúng tôi đến gặp thầy Phương một lát ạ.” Kiều Phong Ca muốn tìm hiểu chút tình hình từ những đồng nghiệp trước kia của Trần Võ Ninh.

Phương Nhân Hiệp năm nay đã sáu mươi tuổi, là giáo viên dạy Toán trong trường. Ông luôn là một nhà giáo được mọi người yêu mến, kính trọng suốt bao năm.

Khi Kiều Phong Ca tìm tới, Phương Nhân Hiệp đang giảng bài cho các học sinh trong phòng học. Nhân viên quản lý gọi thầy Phương ra.

“Thầy Phương, ngại quá, làm phiền thầy rồi ạ.” Kiều Phong Ca khách sáo nói.

Phương Nhân Hiệp biết Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải là cảnh sát qua lời của đồng nghiệp, song ông cũng không biết cảnh sát tới tìm mình vì lý do gì.

“Cảnh sát Kiều, có chuyện gì cần tôi giúp ư?” Phương Nhân Hiệp khẽ đẩy gọng kính.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi rồi nói chuyện nhé.” Kiều Phong Ca đề nghị.

Phương Nhân Hiệp gật đầu rồi dẫn Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải vào phòng họp. Đây vốn là nơi để giáo viên mời phụ huynh tới nói chuyện, ngày thường vô cùng yên tĩnh.

Sau khi ba người ngồi xuống, Kiều Phong Ca mới lên tiếng: “Chúng tôi muốn gặp thầy để tìm hiểu chút về thầy Trần Võ Ninh, chẳng hay thầy còn ấn tượng gì không ạ?”

“Thầy Trần, nhớ chứ, cậu ấy là một giáo viên tốt hiếm thấy, đáng tiếc...”

“Sao lại đáng tiếc?” Kiều Phong Ca truy hỏi.

“Lúc sắp nhập, hiệu trưởng đã cố giữ cậu ấy lại nhưng cậu ấy vẫn xin thôi việc.”

“Thầy Phương có biết Trần Võ Ninh đã đi đâu không?”

“Tôi không biết nữa, nghe bảo là vào Nam khởi nghiệp, nhưng cũng chẳng rõ có phải thật không.” Phương Nhân Hiệp lắc đầu.

“Thầy có biết gì về tình hình của thầy Trần không? Ví dụ như họ hàng, bạn bè gì đó, hoặc là thầy ấy có đặc tội với ai không?”

Nghe vậy, Phương Nhân Hiệp sửng sốt, hỏi ngược lại: “Cảnh sát Kiều, có chuyện gì vậy?”

“Thật ra có một vụ án cần Trần Võ Ninh phối hợp điều tra, nhưng bố mẹ Trần Võ Ninh đều đã qua đời, cũng không có anh chị em gì nên chúng tôi nhất thời không tìm được anh ấy. Trước mắt chúng tôi cũng chỉ biết thầy là đồng nghiệp cũ của Trần Võ Ninh, thế nên hy vọng thầy Phương có thể cố gắng hết sức cung cấp manh mối giúp chúng tôi.” Kiều Phong Ca kiên nhẫn giải thích.

Dẫu sao Phương Nhân Hiệp cũng đã sáu mươi tuổi, nghe cảnh sát nói không tìm được tung tích của Trần Võ Ninh bèn hiểu chuyện này không hề đơn giản. Ông im lặng chốc lát, ngẫm nghĩ rồi bảo: “Thầy Trần tới trường tầm năm 1994, tôi và cậu ấy làm việc cùng nhau khoảng năm năm. Người thầy như cậu ấy quả thật không còn gì để nói, là một giáo viên chủ nhiệm rất giỏi, chẳng những lo lắng cho việc học của học sinh mà còn quan tâm tới cả cuộc sống của chúng. Cô cậu cũng biết đấy, gia cảnh của phần lớn học sinh ở đây đều khá khó khăn. Chẳng phải nói quá đâu, có một số em đến cơm cũng không đủ ăn, cậu ấy thường trích lương của mình ra để trợ cấp cho những em học sinh này.”

Nghe vậy, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đều thầm cảm động. Theo lời Phương Nhân Hiệp, Trần Võ Ninh quả đúng là một giáo viên

tốt hiếm thấy.

Kiều Phong Ca là trẻ mồ côi sống ở cô nhi viện từ nhỏ, nếu không phải được viện trưởng giúp đỡ cùng sự đóng góp của những nhà hảo tâm thì cô chẳng thể nào học đại học được. Bởi vậy cô không khỏi sinh lòng kính nể khi nghe câu chuyện về Trần Võ Ninh.

“Trong điều kiện khó khăn vất vả như thế mà thầy Trần vẫn dẫn dắt tất cả các em học sinh trong lớp đạt được thành tích xuất sắc, nhiều em thi đỗ đại học. Cô cũng biết đấy, ở nơi nhỏ bé này của chúng tôi, đỗ đại học chính là một thắng lợi, bởi thế cậu ấy giành được không ít lời tán dương. Cho nên khi biết tin cậu ấy muốn xin thôi việc, chúng tôi đều hết sức ngạc nhiên.” Phương Nhân Hiệp không khỏi thốt thức khi nhớ lại chuyện cũ.

“Lý do là vì trường sáp nhập sao?” Kiều Phong Ca suy đoán phải chăng là do trường sáp nhập, đãi ngộ của giáo viên giảm xuống, hoặc là Trần Võ Ninh phải chịu bất công nên mới muốn xin thôi việc.

“Không phải đâu, cậu ấy nộp đơn xin thôi việc trước khi có thông báo sáp nhập, chỉ là gửi tới cùng lúc thôi. Và lại hiệu trưởng cũng cố gắng giữ cậu ấy lại, nghe đâu còn hứa hẹn sẽ điều chỉnh bậc lương và tăng lương cho nữa, nhưng mà cậu ấy vẫn đi.”

“Hơi vô lý nhỉ, một giáo viên hết mình với nghề giáo như vậy đâu có lý do gì để đột nhiên bỏ việc.” Nghiêm Khải đứng bên cạnh góp lời.

“Đúng vậy, nhưng mà người trẻ tuổi muốn ra ngoài xông pha, tự gây dựng sự nghiệp cũng chẳng có gì lạ, thế nên lúc ấy chúng tôi đều không nghĩ nhiều.” Phương Nhân Hiệp nói.

Trong lòng Kiều Phong Ca đã có một suy đoán, có lẽ kẻ bắt cóc Cố Phi Phi có liên quan đến Trần Võ Ninh.

“Thầy Phương, Trần Võ Ninh có người bạn thân thiết nào không, hoặc là người có quan hệ thân cận với anh ấy chẳng hạn?” Kiều Phong Ca từ từ dẫn dắt Phương Nhân Hiệp hồi tưởng lại chuyện quá khứ, dù sao thì chuyện cũng đã qua được hai mươi năm.

“Để tôi nghĩ xem nào.” Phương Nhân Hiệp ngẫm nghĩ chốc lát rồi bảo: “Tôi nhớ là Trần Võ Ninh có một cô bạn gái, tên là gì nhỉ... Hình như là Thiến Thiến, đúng rồi, Dương Thiến Thiến. Tôi còn nhớ bấy

giờ cô ấy là con gái phó giám đốc Dương của Sở Giáo dục huyện, chúng tôi còn từng trêu chọc Trần Võ Ninh vì chuyện này, bảo cậu ta là leo lên cành cao, tiền đồ rộng mở.”

Nghiêm Khải ở bên cạnh ghi chép, viết tên “Dương Thiến Thiến” lên cuốn sổ.

“Lúc ấy Dương Thiến Thiến không đi cùng Trần Võ Ninh sao?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Không, nghe bảo họ chia tay rồi.”

Kiều Phong Ca chau mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Trần Võ Ninh từ bỏ cả tình yêu lẫn sự nghiệp để sống mai danh ẩn tích như vậy?

“Thầy Phương, tôi muốn hỏi thầy một chuyện nữa, thầy có nhớ một học sinh tên là Mạn Tiểu Lệ không? Chị ấy tốt nghiệp trường Trung học số 2 năm 1999, đã thi đỗ Đại học Hạ Bắc.” Kiều Phong Ca biết Trần Võ Ninh và Mạn Tiểu Lệ từng ở chung trường, e rằng đây cũng chính là nguyên nhân tên bắt cóc muốn Mạn Tiểu Lệ tìm Trần Võ Ninh, xem chừng họ cũng có mối liên hệ mật thiết.

“Mạn Tiểu Lệ?” Phương Nhân Hiệp trầm tư, một hồi lâu sau mới lắc đầu cười khổ: “Chắc là không nhớ nổi tên học sinh nữa đâu.”

Kiều Phong Ca không quá để ý tới câu trả lời này, cô cũng chỉ muốn hỏi thử xem vận may thế nào thôi. Phương Nhân Hiệp có biết bao nhiêu học sinh, lại còn là chuyện của hơn hai mươi năm trước, nhớ được mới là lạ.

Vừa rời khỏi trường, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải lập tức bắt tay vào tìm Dương Thiến Thiến - bạn gái cũ của Trần Võ Ninh.

Đáng mừng là Dương Thiến Thiến vẫn ở huyện Thương Long. Hiện bà đang làm công chức, đảm nhiệm vị trí quản lý tại nhà văn hóa huyện, đã lấy chồng sinh con.

Nhà văn hóa tọa lạc tại trung tâm sầm uất của huyện, gần trung tâm thương mại và chợ nên có rất đông người qua lại.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải lái xe tới hầm gửi xe của nhà văn hóa. Sau khi xác nhận thân phận với bảo vệ, họ đi vào văn phòng của Dương Thiến Thiến.

Dương Thiến Thiến năm nay bốn mươi lăm tuổi, nhưng thoát nhìn chỉ như một người phụ nữ ba mươi. Làn da bà trắng đến phát sáng, đường nét gương mặt hài hòa, toát lên phong thái thùy mị, thướt tha của một người đàn bà trưởng thành.

Nhìn là biết hơn hai mươi năm trước bà xinh đẹp đến nhường nào.

Dương Thiến Thiến không ngờ cảnh sát của thành phố Vũ Khẩu lại tới tìm mình nên hết sức kinh ngạc. Bà bảo người trong văn phòng pha trà rót nước, tiếp đón Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải vào văn phòng ngồi.

“Quản lý Dương, chúng tôi tới đây là muốn hỏi chị vài chuyện về Trần Võ Ninh.” Vừa ngồi xuống Kiều Phong Ca đã nói thẳng vào vấn đề.

Vẻ tươi cười trên gương mặt Dương Thiến Thiến thoát chốc khựng lại.

“Trần... Trần Võ Ninh làm sao cơ?” Sau một hồi sững sốt, cuối cùng Dương Thiến Thiến cũng thốt ra một câu.

“Trần Võ Ninh liên quan tới một vụ án, chúng tôi biết hai người từng có quan hệ yêu đương nên tới để điều tra cho rõ tình hình hơn.” Kiều Phong Ca cố ý nói lấp lửng, phản ứng của Dương Thiến Thiến khiến cô nảy sinh nghi ngờ.

Dương Thiến Thiến uống một ngụm nước, ổn định cảm xúc rồi bình tĩnh nói: “Đã là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi, e là tôi không giúp được gì về chuyện của anh ta đâu.”

“Chúng tôi muốn tìm hiểu xem tại sao hai mươi năm trước anh ấy lại đột ngột rời khỏi huyện Thương Long?” Kiều Phong Ca hỏi dồn.

Sắc mặt Dương Thiến Thiến thoáng tái nhợt, như thể gặp ma giữa đêm khi nghe thấy câu hỏi này.

“Không biết... tôi cũng không rõ, anh ta cứ thế đi thôi.” Dương Thiến Thiến đặt ly nước xuống, khẽ vén tóc rồi bỗng đứng lên: “Lát nữa tôi phải tham gia một cuộc họp quan trọng, nếu không có việc gì khác thì tôi xin phép đi trước.”

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải không ngờ Dương Thiển Thiển lại bài xích chuyện của Trần Võ Ninh đến vậy, việc này càng khiến họ thêm nghi ngờ rằng Dương Thiển Thiển biết bí mật gì đó của Trần Võ Ninh, nhưng vì sao bà ta lại không chịu nói ra? Nếu là bình thường, họ có thể từ từ nghĩ cách khiến Dương Thiển Thiển mở lời, nhưng hiện giờ việc cứu người đang cực kỳ cấp bách, sao có thể kéo dài được!

Kiều Phong Ca đuổi tay ngăn Dương Thiển Thiển đang định ra khỏi cửa, cô nói: "Chuyện này rất quan trọng, xin quản lý Dương đừng bước."

Dương Thiển Thiển không ngờ Kiều Phong Ca sẽ chặn mình lại, khuôn mặt bà ta ánh lên vẻ tức giận.

"Tôi đã bảo là chuyện từ đời thuở nào rồi, tôi không biết, cũng chẳng nhớ gì cả, phiền cô tránh đường cho." Dương Thiển Thiển vừa nói vừa đẩy Kiều Phong Ca đang chắn trước người mình ra.

"Dương Thiển Thiển!" Kiều Phong Ca hô lên một tiếng.

Dương Thiển Thiển không khỏi sửng sốt.

"Kể từ khi Trần Võ Ninh rời khỏi huyện Thương Long vào năm 1999 thì không rõ tung tích, cũng chẳng xác định được còn sống hay đã chết, lẽ nào chị không muốn làm rõ xem rốt cuộc anh ấy đã xảy ra chuyện gì sao?" Kiều Phong Ca tin rằng năm đó Dương Thiển Thiển có thể coi trọng một kẻ nghèo kiết xác như Trần Võ Ninh thì hẳn là giữa hai người có tình cảm chân thật.

Quả nhiên, cả người Dương Thiển Thiển không khỏi thoáng run lên khi nghe thấy câu nói này.

"Quản lý Dương, chẳng giấu gì chị, tung tích của Trần Võ Ninh liên quan đến mạng sống của một đứa trẻ, thế nên dù năm đó đã xảy ra chuyện gì đi nữa cũng xin chị hãy nói cho chúng tôi những gì chị biết." Kiều Phong Ca tiếp tục gây áp lực.

Dương Thiển Thiển hít sâu một hơi, vẫn lạnh lùng bảo: "Tôi thật sự không biết." Dứt lời bèn nhanh chóng rào bước khỏi phòng làm việc.

"Người này..." Nghiêm Khải ở bên cạnh nhìn mà sốt ruột, muốn đi theo chặn Dương Thiển Thiển lại.

“Vô ích thôi.” Kiều Phong Ca ngăn Nghiêm Khải: “Chị ta đang kiêng dè điều gì đó, sẽ chẳng nói ra đâu, chắc chắn việc Trần Võ Ninh mất tích không phải tình cờ.”

“Vậy cứ để chị ta đi như vậy sao? Gọi chị ta lại, thậm chí tám tiếng trước!” Nghiêm Khải có chút bức bối sốt sắng khi thấy manh mối ở ngay trước mắt mà không làm gì được.

“Chị ta không muốn phối hợp thì đừng nói là tám tiếng, dù có tám ngày cũng vô dụng thôi, chúng ta nghĩ cách khác xem.” Kiều Phong Ca lắc đầu.

Nghiêm Khải chỉ đành từ bỏ, cuộn chặt tay thành nắm đấm bảo: “Hay là chúng ta đi tìm hiệu trưởng trước đây của trường Trung học số 2, chắc hẳn hiệu trưởng sẽ biết gì đó.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy, biết cách làm việc rồi đấy.” Kiều Phong Ca cười nói.

“Đừng có xem thường em, giải pháp luôn nhiều hơn khó khăn mà, em là thiên tài đấy.” Nghiêm Khải ngẩng cao đầu đáp.

Kiều Phong Ca không lạc quan được như Nghiêm Khải. Khả năng tìm được Trần Võ Ninh mất tích hai mươi hai năm trời trong vòng ba ngày là bao nhiêu? Nếu không tìm thấy, tên bắt cóc sẽ giết con tin thật ư?

“Thiên tài, có chỗ cho cậu phát huy sở trường rồi đây, chúng ta cũng có thể tiết kiệm thời gian hơn chút. Dùng máy tính của cậu tra xem hiệu trưởng năm đó đang ở đâu?” Kiều Phong Ca hơi lo lắng rằng hiệu trưởng không còn ở đây nữa, như vậy thì sẽ mất rất nhiều thời gian cho việc di chuyển.

Nghiêm Khải lấy laptop trong ba lô ra, ngón tay lướt nhanh như gió.

“Không còn ở huyện Thương Long nữa sao?” Kiều Phong Ca ở bên cạnh đợi một lúc lâu, không nén nổi suy đoán.

“Không còn trên đời nữa rồi, vị hiệu trưởng này đã mất hai năm trước.” Nghiêm Khải trầm lặng chốc lát, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Kiều Phong Ca với vẻ mặt chán nản.

“Hết cách rồi, chuyện này tạm thời phải giao cho đội trưởng Triệu xử lý thôi, giờ chỉ còn một người có thể nói ra sự thật trong thời gian

ngắn nhất.” Kiều Phong Ca định gọi điện cho Hoàng Hưng Tài để cung cấp tình hình điều tra.

“Ai?”

“Mạn Tiểu Lệ.”

Cố Phi Phi cảm thấy toàn thân lạnh đến phát run, bài hoải không còn chút sức lực nào, cổ họng thì bỏng rát như lửa đốt. Cô cuộn tròn người lại, quấn chặt mình trong chăn.

Cô chẳng ăn được gì, chỉ thi thoảng uống ngụm nước, nhưng giờ đến cả sức uống nước cũng không còn nữa, ý thức bắt đầu dần mờ hồ.

Cô nhớ bố, mẹ, rồi thầy giáo, bạn học, thậm chí cả cậu bạn hay bắt nạt mình nữa. Nếu cậu ta có thể xuất hiện trước mặt cô, cô tình nguyện để cậu ta túm tóc mà không than một tiếng nào. Cô không biết mình làm sao thế này, lẽ nào cô sẽ phải chết thật ư? Không, cô không muốn chết, cô không muốn chết, cô còn rất nhiều chuyện muốn làm. Cô muốn tới bảo tàng Louvre xem “Mona Lisa”, muốn yêu đương hẹn hò, muốn nhìn thấy đỉnh Everest...

Cố Phi Phi bật khóc khi thả mình theo dòng suy nghĩ, nhưng dù khóc cũng chẳng bật nổi thành tiếng, chỉ có những giọt lệ lăn dài trên khóe mắt.

Đúng vào lúc cô đang tuyệt vọng bất lực thì bỗng cảm thấy có một bàn tay đặt lên trán mình. Ngay sau đó, cô cảm giác mình bị người ta bế lên, và rồi ngất lịm đi trong cơn mê man.

Cũng không biết đã bao lâu trôi qua, khi Cố Phi Phi tỉnh lại một lần nữa thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường ấm áp mềm mại. Tay phải và chân trái của cô bị xích vào thành giường, tay trái cầm kim tiêm, bên cạnh là bình truyền nước. Căn phòng đang truyền dịch này giống như một phòng ngủ sạch sẽ, có giường, bàn ghế, tủ quần áo, tủ đầu giường,... Trên tường còn treo đồ trang trí và tranh. Điều khiến Cố Phi Phi bất ngờ là bên cạnh giường còn có cửa sổ.

Cửa đóng chặt, bên ngoài là một mảng đen kịt không thấy chút ánh sáng nào.

Cố Phi Phi muốn hét thật to hoặc là vùng vẫy thoát khỏi dây xích, nhảy ra cửa sổ chạy trốn nhưng suy nghĩ này chỉ vừa lóe lên là cô đã biết bản thân không thể nào làm được. Cô vẫn đang rất yếu, vừa đói lại vừa khát. Chẳng còn sức để ngồi dậy, cô chỉ có thể khẽ gọi một tiếng: “Có ai không?”

Vừa dứt lời thì một người đàn ông đẩy cửa tiến vào.

Người nọ đeo mặt nạ, nhưng nhìn dáng người thì vẫn là gã hôm trước.

Hắn vén rèm lên nói: “Tốt nhất là cô nên giữ im lặng. Nếu cô dám la hét hay bỏ chạy thì tôi chỉ đành nhốt cô xuống dưới một lần nữa thôi, hiểu chưa?”

Cố Phi Phi gật đầu, dù có muốn hét to cũng chẳng đủ sức.

“Tôi muốn ăn gì đó.”

Nghe vậy, người đàn ông bước ra phía ngoài bưng một bát cháo vào. Hắn đặt bát cháo xuống trước, sau đó đỡ Cố Phi Phi dậy, để cô dựa vào đầu giường rồi bón từng thìa cháo lên miệng cô.

Một bát cháo trứng bắc thảo thịt băm có vị vừa vặn, âm ấm không bỏng miệng.

Ăn cháo xong, người Cố Phi Phi dần ấm lên, cũng có sức sống hơn hẳn.

“Chú ơi, mẹ tôi đã đưa tiền chưa?” Cố Phi Phi hỏi.

Người đàn ông lắc đầu.

“Chú này, tôi biết chú là người tốt, cầu xin chú hãy thả tôi đi, tôi nhất định sẽ bảo bố mẹ đưa tiền cho chú.” Cố Phi Phi mở đôi mắt to tròn, ngây thơ cất lời.

Người đàn ông đeo mặt nạ, chỉ để lộ đôi mắt. Hắn ngồi ở đầu giường, ánh mắt nấn ná phía đuôi giường chứ không hề nhìn Cố Phi Phi. Dường như hắn đang suy nghĩ gì đó, lặng thinh không nói lời nào.

Cố Phi Phi vừa sợ bị nhốt về căn phòng kia vừa sợ người đàn ông này sẽ hại mình nên cô muốn thử lôi kéo làm quen với hy vọng hắn

có thể thả mình ra.

“Chú ơi, cô gái trong câu chuyện mà chú kể là mẹ của tôi, nhưng đã bao giờ mẹ tôi bảo là có em trai đâu?”

Cơ thể người đàn ông thoáng run lên, song vẫn lặng im như cũ.

Cố Phi Phi không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng cô có thể cảm nhận được cảm xúc của hắn đang dao động.

“Mẹ tôi nói...”

“Im mồm, cô nói nhiều quá đấy.” Người đàn ông đột nhiên đứng dậy, bước ra phía ngoài và đóng sầm cửa lại.

CHƯƠNG 5

BÍ MẬT CỦA KẺ ĐIÊN

Sau khi khoanh vùng phạm vi những nơi mà tên bắt cóc có khả năng đang ở, Triệu Mộ Vân bắt đầu điều tra những khu vực trọng điểm như làng mạc, thị trấn, nhà máy... Nơi nào có camera giám sát thì sẽ tiến hành kiểm tra camera, nơi nào không có camera thì sẽ sắp xếp người đi tìm hiểu kỹ càng. Đây là công việc đòi hỏi sự cẩn thận và tỉ mỉ nhất. Người ta vẫn thường nói, tầm ngấm tầm ngấm mà đâm chết voi. Tên bắt cóc cũng là người chứ đâu phải ảo thuật gia, hắn chẳng thể nào khiến người và xe cùng biến mất trong hư không được.

Triệu Mộ Vân tin rằng việc tìm ra tung tích của tên bắt cóc và Cổ Phi Phi chỉ là vấn đề thời gian, thế nên điều quan trọng bây giờ là phải kéo dài thời gian và đảm bảo an toàn cho con tin.

Hoàng Hưng Tài tới phòng làm việc của Triệu Mộ Vân để báo cáo về tình hình điều tra Trần Võ Ninh cho chị. Cơ bản có thể xác định Trần Võ Ninh mà tên bắt cóc muốn tìm chính là thầy giáo từng công tác tại trường Trung học số 2 huyện Thương Long.

Những điều Kiều Phong Ca điều tra ra cũng chứng thực suy đoán của Hoàng Hưng Tài. Nhưng hiện giờ vẫn chưa rõ Trần Võ Ninh đang ở đâu, ông ta đã "biến mất" sau khi rời khỏi huyện Thương Long vào hai mươi hai năm trước. Nếu không phải tên bắt cóc đưa ra yêu cầu muốn tìm người này thì e rằng sẽ chẳng còn ai nhớ đến Trần Võ Ninh nữa.

Hoàng Hưng Tài và Kiều Phong Ca đều tra ra được một manh mối quan trọng, đó là Trần Võ Ninh và Mạn Tiểu Lệ từng ở chung một trường.

Rõ ràng Mạn Tiểu Lệ biết Trần Võ Ninh là ai nhưng khi tên bắt cóc đưa ra yêu cầu tìm người, bà lại liên tục phủ nhận việc bản thân quen biết Trần Võ Ninh. Vì sao bà lại muốn giấu chuyện này? Phiền phức nhất là chuyện trường học sáp nhập nên không thể tìm được hồ sơ của học sinh trường Trung học số 2 năm ấy nữa, do đó không thể tra ra Mạn Tiểu Lệ học lớp nào, bạn học gồm những ai và giáo viên lúc bấy giờ là người nào.

“Đội trưởng Triệu, chị có cảm thấy cách nói chuyện của tên bắt cóc rất kỳ lạ không?” Lúc ấy Hoàng Hưng Tài cũng có mặt tại hiện trường, nhớ lại tình hình lúc bấy giờ, anh ta cầm lòng chẳng đành hỏi.

“Ý cậu là lúc kẻ bắt cóc nói ra tên ‘Trần Võ Ninh’ ư.”

“Đúng vậy, chắc hẳn tên bắt cóc biết Mạn Tiểu Lệ quen Trần Võ Ninh nên mới bảo chị ta đi tìm, vậy thì việc gì phải cố tình nói rõ ra ba chữ ‘Trần Võ Ninh’ là chữ nào trong điện thoại?”

“Không phải nói cho Mạn Tiểu Lệ nghe, mà là nói cho chúng ta nghe.” Triệu Mộ Vân đã nhận ra điều này từ lâu, nhưng đây cũng chính là chuyện khiến chị cảm thấy rối rắm khó hiểu.

“Có nghĩa là tên bắt cóc biết Mạn Tiểu Lệ báo cảnh sát nhưng hẳn hoàn toàn không nhắc tới việc này trong điện thoại.”

“Xảy ra án mạng, tên bắt cóc đã lường trước được rằng Cổ Thiên Thành chắc chắn sẽ báo cảnh sát, thế nên việc báo cảnh sát là điều đương nhiên.” Triệu Mộ Vân vừa nói vừa chỉnh lại trang phục, sau đó cầm chìa khóa xe trên bàn lên.

“Tên bắt cóc làm vậy không phải để Mạn Tiểu Lệ tìm người cho hẳn, mà là muốn lợi dụng phía cảnh sát tìm người giúp hẳn?” Nghĩ tới đây, Hoàng Hưng Tài không khỏi túa mồ hôi khắp trán. Kẻ bắt cóc này cũng to gan thật.

“Tên bắt cóc nghĩ như vậy, và đã làm như thế thật.” Triệu Mộ Vân lắc chìa khóa trong tay: “Đi, chúng ta tới tìm Mạn Tiểu Lệ đổi chất, dù thế nào đi nữa chị ta cũng phải cho chúng ta một lời giải thích rõ ràng vì Cổ Phi Phi.”

Hoàng Hưng Tài nhận lấy chìa khóa từ tay Triệu Mộ Vân, hai người ra khỏi phòng làm việc và đi về phía bãi đỗ xe.

“Đội trưởng Triệu, nếu tên bắt cóc muốn tìm Trần Võ Ninh thì liệu vụ bắt cóc này có liên quan đến việc Trần Võ Ninh mất tích không nhỉ?” Hoàng Hưng Tài suy đoán.

“Liên quan thì hẳn là có, nhưng không đơn giản vậy đâu. Giờ còn dây dưa đến ba vụ án mạng nữa. Một là Cốc Đại Phúc, một người thì chưa xác định được thân phận, người còn lại là Mai Hồng - vợ của Cốc Đại Phúc. Phải làm rõ mối liên hệ trong này thì chúng ta mới có thể điều tra ra chân tướng.”

Trong lúc trò chuyện, họ đã đi tới bên cạnh xe. Hoàng Hưng Tài mở cửa, hai người ngồi lên xe.

“Đau đầu thật, lâu lắm rồi không đụng phải vụ án khó giải quyết thế này.” Hoàng Hưng Tài vừa nói vừa khởi động xe.

Triệu Mộ Vân im lặng ngồi ở ghế lái phụ. Vấn đề mà chị nghĩ tới còn nhiều hơn cả Hoàng Hưng Tài. Tên bắt cóc tính toán tỉ mỉ kỹ càng trong từng bước đi, ngày nào con tin còn ở trong tay hẳn thì dù là vợ chồng Cố Thiên Thành hay cảnh sát đều phải ưu tiên việc cứu người lên hàng đầu. Mà tên bắt cóc cũng lợi dụng chính điểm này để bức bách vợ chồng Cố Thiên Thành và phía cảnh sát phải làm theo mọi yêu cầu mà hắn đưa ra.

Cảnh sát muốn lật ngược tình thế từ bị động sang chủ động thì buộc phải giải cứu con tin trước, nhưng nếu chỉ đắm đầu vào việc cứu con tin thì sẽ rơi vào cái bẫy do tên bắt cóc giăng ra.

Có điều, dù tên bắt cóc rất xảo trá nhưng hẳn đã xem nhẹ một chuyện. Đó là phía cảnh sát không phải chỉ là một cá thể, cũng chẳng hoạt động dựa vào một người nào đấy. Cảnh sát là một lực lượng mang tính kỷ luật, coi trọng tinh thần đồng đội, có đủ điều kiện cũng như năng lực để tiến hành song song nhiều nhiệm vụ cùng lúc.

Nghĩ đến đây, Triệu Mộ Vân vô cùng tự tin rằng ý đồ dặt mồi cảnh sát của tên bắt cóc chắc chắn chỉ là một mộng tưởng hảo huyền.

“Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, nếu hẳn là Tôn Ngộ Không thì chúng ta chính là Phật Tổ Như Lai.” Triệu Mộ Vân ngồi trên xe, chỉ

một câu nói của chị đã vực dậy tinh thần vốn đang thấp thỏm lo âu của Hoàng Hưng Tài.

Khi Triệu Mộ Vân và Hoàng Hưng Tài đến nhà Mạn Tiểu Lệ, chỉ có một mình bà ở nhà.

Trông dáng vẻ Mạn Tiểu Lệ khá hơn hôm qua rất nhiều, còn trang điểm nhẹ, có vẻ như vừa ra ngoài về. Tinh thần bà cũng không còn hoảng loạn bối rối, cố làm ra vẻ bình tĩnh như hôm trước nữa, thay vào đó là bộ dạng cực kỳ tự tin.

Còn hai ngày nữa là tới thời gian tên bắt cóc yêu cầu nhưng vẫn chưa xác định được tung tích của Trần Võ Ninh, lẽ nào Mạn Tiểu Lệ đã có manh mối hay biết được Trần Võ Ninh đang ở đâu rồi?

Triệu Mộ Vân tràn đầy nghi hoặc, chỉ có thể hỏi thẳng vào vấn đề: “Bí thư Mạn, theo chúng tôi được biết thì Trần Võ Ninh là thầy giáo cấp ba của chị, chị còn nhớ chứ?”

“Hôm qua tôi đã suy nghĩ rất lâu, giờ mới nhớ ra. Dẫu sao cũng là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi, đang định nói cho mấy người thì đúng lúc mấy người tới đây.” Câu này của Mạn Tiểu Lệ nghe thì như viện cớ nhưng lại không thể tìm ra sơ hở gì.

“Bí thư Mạn, thời gian đang rất cấp bách nên phía cảnh sát hy vọng chị có thể phối hợp làm việc với chúng tôi, nói rõ tình hình, làm vậy cũng là để cứu con gái chị.” Triệu Mộ Vân nghiêm túc nói.

“Cô có cấp bậc gì? Một nhân viên cấp ngành thôi mà dám nói với tôi như vậy à. Dù cục trưởng của các cô có tới đây cũng phải khách sáo với tôi đấy, chẳng biết phép tắc gì hết!” Mạn Tiểu Lệ rất không ưa giọng điệu nói chuyện của Triệu Mộ Vân. Bà cho rằng đó là cách thức nói chuyện của cấp trên với cấp dưới, nhưng bà đường đường sấp là phó lãnh đạo cấp tỉnh hần hoi, thân phận cao quý này quan trọng hơn bất cứ thứ gì với bà.

Triệu Mộ Vân không ngờ tới lúc này rồi mà Mạn Tiểu Lệ vẫn còn ra vẻ quan cách như thế nên cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Bí thư Mạn, cảnh sát chỉ làm việc theo pháp luật thôi!” Triệu Mộ Vân cứng rắn đáp lại.

“Được lắm, được lắm, tôi thấy cô chán cái ghế đội trưởng này rồi đấy.” Mạn Tiểu Lệ tức đến độ mặt mũi đỏ bừng, bà không hề nói

suông dọa dẫm mà gọi điện thoại cho cục trưởng cục cảnh sát thành phố ngay trước mặt Triệu Mộ Vân.

Sau khi Mạn Tiểu Lệ nói chuyện điện thoại xong, di động của Triệu Mộ Vân vang lên.

Triệu Mộ Vân nhìn lướt qua, quả nhiên là cục trưởng gọi tới. “Chào cục trưởng Hồ ạ.”

“Tiểu Triệu, vụ án nhà bí thư Mạn ấy, phía cô đã điều tra thêm được gì chưa?”

“Đội cảnh sát hình sự đang cố gắng hết sức điều tra ạ.”

“Lãnh đạo ủy ban thành phố khá coi trọng vụ án này. Việc cấp bách trước mắt là giải cứu con tin bằng bất cứ giá nào, nhất định phải tìm ra tên bắt cóc! Nếu phía cô cần gì thì cứ nói, bên cục sẽ dốc toàn lực trợ giúp.”

“Cảm ơn cục trưởng Hồ ạ.”

“Tôi còn muốn dẫn dò cô một chuyện nữa.”

“Xin cục trưởng cứ chỉ thị ạ.”

“Làm việc phải có phương pháp, bí thư Mạn ấy mà, giờ con gái đang bị bắt cóc nên khó tránh khỏi có chút phiền lòng âu lo, chúng ta nên nghĩ tới cảm nhận của chị ấy một chút...”

Nghe tới đây, Triệu Mộ Vân hiểu ngay ý của cục trưởng. Trong suy nghĩ của chị, dù là con gái của ai bị bắt cóc đi nữa thì chị cũng sẽ làm việc công bằng, khách quan và dốc toàn lực để phá án. Nhưng chị cũng hiểu nhân tình thế thái ra sao nên không thẳng thừng thể hiện thái độ với cục trưởng trong điện thoại, vụ án nên giải quyết ra sao thì giải quyết thế đó thôi.

Mạn Tiểu Lệ nhìn Triệu Mộ Vân với vẻ mặt đặc ý. Bà cực kỳ hưởng thụ khoái cảm mà quyền lực mang tới này.

Sau khi ngắt điện thoại, Triệu Mộ Vân bình tĩnh nhìn Mạn Tiểu Lệ, điều chị suy nghĩ bây giờ không phải là sự “ân cần dạy dỗ” của cục trưởng, cũng chẳng phải vẻ dương dương tự đắc của Mạn Tiểu Lệ, mà là vì sao thái độ của bà lại thay đổi rõ rệt như vậy. Tuy hôm qua Mạn Tiểu Lệ cũng ra vẻ tự cao tự đại, nhưng vì lo lắng cho sự an toàn của con gái nên bà vẫn rất phối hợp với yêu cầu điều tra từ

phía cảnh sát, còn hôm nay lại quyết liệt thế này, đặc biệt là từ khi nhắc tới Trần Võ Ninh.

Rốt cuộc Mạn Tiểu Lệ đang muốn giấu giếm điều gì về Trần Võ Ninh? Nếu bà không muốn nói thì phải làm sao mới có thể khiến bà mở lời? Hơn nữa bây giờ xem ra Mạn Tiểu Lệ có vẻ rất chắc chắn về việc tìm thấy con gái, lẽ nào bà đã âm thầm đạt được thỏa hiệp với tên bắt cóc?

“Đội trưởng Triệu, nếu không còn chuyện gì khác thì cô vẫn nên tranh thủ thời gian đi tìm tên bắt cóc đi.” Mạn Tiểu Lệ hạ lệnh đuổi khách.

“Bí thư Mạn, hiện giờ không chỉ riêng con gái chị bị bắt cóc mà còn liên quan tới một vụ án mạng nữa, dù chị muốn hay không muốn thì vẫn phải trả lời câu hỏi của tôi. Nếu chị nhất quyết không chịu hợp tác thì tôi chỉ đành tiến hành triệu tập chị, mời chị về đồn phối hợp điều tra.” Triệu Mộ Vân nói năng chẳng kiêng nể gì.

“Cô dám...” Mạn Tiểu Lệ tức đến xanh cả mặt, bà không ngờ Triệu Mộ Vân vẫn không biết điều như vậy sau khi nghe điện thoại.

“Tôi làm việc theo pháp luật, chẳng có gì là dám hay không dám cả.” Giọng điệu Triệu Mộ Vân vô cùng đanh thép.

Mạn Tiểu Lệ sững sốt, nếu Triệu Mộ Vân thật sự triệu bà tới đồn cảnh sát thì bà không thể nào xuống nước được nữa. Sau khi cân nhắc thiệt hơn, bà quyết định đưa ra lời khai, đợi chuyện này xong xuôi sẽ từ từ nghĩ cách cho cô đội trưởng này một bài học.

“Cô muốn tôi nói gì?” Cuối cùng, Mạn Tiểu Lệ tức giận nặn ra mấy chữ này từ kẽ răng.

“Bí thư Mạn, tôi muốn biết chị có suy nghĩ gì về thầy Trần Võ Ninh.” Triệu Mộ Vân biết mấy lời khuyên nhủ nhẹ nhàng của mình đều vô ích. Dù bây giờ có dùng cách thức cứng rắn cũng chưa chắc khiến Mạn Tiểu Lệ phối hợp. Nhưng tính cách chị cứng cỏi, tuyệt đối sẽ không khuất phục trước bộ dạng ỷ vào quyền thế để ức hiếp người khác của Mạn Tiểu Lệ. Trái lại, Mạn Tiểu Lệ càng ra vẻ như thế thì càng chứng tỏ bà đang bất chấp cả sự an toàn của con gái để che giấu điều gì đó, hẳn là có một bí mật không muốn để ai biết ở phía sau. Với kinh nghiệm phong phú của mình, Triệu Mộ Vân tin

rằng đôi lúc con người sẽ lỡ lời khi đứng dưới áp lực nặng nề, Mạn Tiểu Lệ có như thế hay không thì phải thử mới biết.

Mạn Tiểu Lệ ngẩng đầu, hướng ánh mắt về phía cây ngân hạnh bên ngoài cửa sổ và hồi tưởng trong chốc lát, không ngờ lòng lại dâng lên chút cảm xúc.

Trong ấn tượng của tất cả học sinh, khi nhắc tới Trần Võ Ninh đều sẽ nhớ đến nụ cười của ông trước tiên. Nụ cười ấy tựa như ánh mặt trời buổi sớm mai.

Thầy Trần không nghiêm khắc như các giáo viên khác nhưng học sinh trong lớp đều rất nghe lời ông, kể cả những đứa trẻ ngỗ nghịch cũng vô cùng ngoan ngoãn trong tiết của ông.

Vì bọn trẻ biết nếu không tập trung nghe giảng trong lớp của thầy Trần thầy không đánh không mắng nhưng sẽ tới nhà hỏi thăm. Dù có chạy lên núi hay trốn xuống biển, thầy Trần đều có cách bắt được chúng, sau đó thuyết giảng riêng cho một bài ngay tại nhà.

Thầy Trần còn mang theo chút đồ ăn đến, ăn bữa cơm nhẹ nhàng trong nhà học sinh và vui vẻ chuyện trò tán gẫu với phụ huynh.

Bất kể đứa trẻ nào gặp được người thầy như vậy cũng sẽ không chịu nổi áp lực dăm ba bữa giáo viên tìm tới nhà phụ đạo, thế nên sau khi lĩnh hội được sự kiên nhẫn và tính bền bỉ của thầy Trần, đứa nào đứa nấy đều phải khuất phục.

Ngoài việc là giáo viên Ngữ văn, thầy Trần còn có một "bí kíp thất truyền", đó chính là đàn ghi-ta và hát. Ông thường dẫn học sinh tham gia hoạt động ngoài trời, ngồi trên bãi cỏ cầm ghi-ta dạy chúng hát, cứ hát là say sưa suốt nửa ngày.

Đó có thể xem như "nổi kinh hoàng" trong ngành giáo dục huyện Thương Long lúc bấy giờ. Sắp thi đại học đến nơi, học sinh nào có thời gian thanh thoi cho mấy thú vui "vớ vẩn" đó? Rất nhiều phụ huynh tới trường bày tỏ thái độ không hài lòng, lãnh đạo nhà trường cũng nhiều lần tìm thầy Trần nói chuyện về vấn đề này.

Nhưng thầy Trần cũng là một người cứng cỏi, vẫn kiên quyết tổ chức hoạt động ngoài trời đều phải chịu áp lực từ phía trên. Song

mỗi lần có kết quả thi đại học, lớp của thầy đều đứng thứ nhất, dần dà cũng không còn ai tìm thầy gây phiền phức vì chuyện này nữa.

“Thầy ấy hát rất hay, nếu là bây giờ có khi lại trở thành hiện tượng mạng cũng nên.” Mạn Tiểu Lệ bỗng nhiên thốt ra một câu nói thấm thía cảm xúc hiếm thấy, còn nở nụ cười rất dối dịu dàng. Ký ức thời học sinh đã khiến bà tạm thời quên mất thân phận và cấp bậc của mình hiện giờ.

“Nói như vậy là thầy Trần cực kỳ yêu nghề giáo, chị có biết nguyên nhân thầy ấy xin thôi việc không?” Triệu Mộ Vân bình tĩnh hỏi.

“Sao mà tôi biết được? Sau khi tôi tốt nghiệp thầy ấy mới từ chức.” Mạn Tiểu Lệ lại tiếp tục nghiêm mặt.

Triệu Mộ Vân trầm ngâm giây lát rồi gật đầu hỏi tiếp: “Bí thư Mạn, chị có nhớ bạn học trước đây không? Hoặc là chị còn liên lạc với người bạn nào không?” Chúng tôi muốn hỏi thêm các học sinh hồi đó về tình hình của thầy Trần.”

Mạn Tiểu Lệ rút một tờ khăn giấy từ trong túi ra lau tay, lắc đầu nói: “Tôi không hòa nhập với tập thể cho lắm nên chẳng liên lạc với bạn học cũ nào nữa.”

“Bí thư Mạn cứ nói đùa, chúng tôi biết hồi đại học chị là trưởng câu lạc bộ văn nghệ của hội sinh viên, cũng khá năng động mà.” Triệu Mộ Vân cười nói.

Mạn Tiểu Lệ đập bàn rồi đứng dậy cao giọng bảo: “Những điều tôi nhớ, tôi biết đều đã nói cho các người hết rồi, phiền các người tập trung vào việc tìm con gái tôi chút đi!”

Triệu Mộ Vân cũng không tỏ vẻ gì trước thái độ gay gắt của Mạn Tiểu Lệ. Chị đã từng gặp vô số tình huống kiểu này nên sẽ chẳng để tâm đến lời nói của Mạn Tiểu Lệ. Lúc này chị chỉ cảm thấy lạ khi Mạn Tiểu Lệ hoàn toàn không liên lạc gì với các bạn học cũ cấp ba, chuyện này quả thật hơi vô lý. Vốn dĩ cảnh sát muốn điều tra học bạ lúc bấy giờ cũng chẳng phải chuyện khó gì, ngặt nỗi trường Mạn Tiểu Lệ học đã không còn tồn tại từ hai mươi năm trước nên hồ sơ lúc đó không đầy đủ nữa, cũng chẳng tìm thấy ghi chép tài liệu điện

tử nào nên muốn điều tra bạn học cùng lớp năm đó của bà thật sự là một chuyện vô cùng tốn thời gian và công sức.

“Nếu chị nhớ ra chuyện gì thì có thể liên lạc với phía cảnh sát bất cứ lúc nào.” Cuối cùng Triệu Mộ Vân cũng đứng lên.

Mạn Tiểu Lệ không buồn liếc mắt nhìn Triệu Mộ Vân và Hoàng Hưng Tài lấy một cái, quay người đi về phòng rồi đóng cửa lại.

“Thái độ kiểu gì vậy...” Hoàng Hưng Tài tức tối không có chỗ xả. Anh ta đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi, bây giờ rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa. Vì vụ bắt cóc này mà anh ta gần như đã thức thâu đêm hai ngày trời, đó là còn chưa kể đến các đồng nghiệp khác, có thể nói họ đã dốc hết tâm sức, vậy mà lại nhận được thái độ như thế này từ người nhà của con tin.

“Thôi bỏ đi, Tiểu Hoàng, chúng ta đi thôi.”

Triệu Mộ Vân dẫn theo Hoàng Hưng Tài rời khỏi căn phòng, đi ra ngoài cửa.

“Đội trưởng Triệu, Mạn Tiểu Lệ quá đáng thật đấy. Chị ta làm thế này, rốt cuộc có muốn cứu con gái không đây?”

“Chắc chắn chị ta đang che giấu chuyện gì đó, hơn nữa e rằng chuyện này cũng chính là nguyên nhân khiến tên bắt cóc muốn trả thù.” Triệu Mộ Vân suy đoán.

“Không chịu nói ra thì hẳn là một chuyện đáng xấu hổ.” Hoàng Hưng Tài tức tối nói.

Triệu Mộ Vân quay đầu nhìn thoáng qua cửa sổ phòng Mạn Tiểu Lệ. Cùng lúc đó Mạn Tiểu Lệ cũng đang đứng phía sau tấm rèm, nhìn Triệu Mộ Vân qua khe hở.

Ánh mắt hai người không hẹn mà giao nhau, Mạn Tiểu Lệ vội vàng kéo kín rèm lại, hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải tới đồn công an huyện để tiến hành tìm hiểu thêm kết quả điều tra về cái chết bí ẩn của Mai Hồng.

Làm rõ nguyên nhân tử vong chắc chắn là chìa khóa quan trọng cho manh mối mà họ đang tìm kiếm.

Đúng lúc Tào Chúc Hâm đang ở văn phòng, thấy hai người Kiều Phong Ca tới, ông lập tức đứng dậy tiếp đón nhiệt tình với khuôn mặt đầy vẻ tươi cười.

“Tổ trưởng Kiều, có tiến triển gì mới không?”

“Tạm thời vẫn chưa có, chúng tôi tới để tìm hiểu thêm về vụ án của Mai Hồng qua đội trưởng Tào.” Kiều Phong Ca luôn nói chuyện rất thẳng thắn, không vòng vo quanh co như Vu Đức Chính.

“Chúng tôi đã điều tra cẩn thận vụ án này và đi đến kết luận là tự sát.” Tào Chúc Hâm vừa nói vừa rót trà cho Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải.

“Có phải là hơi sớm không?” Kiều Phong Ca chẳng ngờ Tào Chúc Hâm lại kết án nhanh như vậy, cô không khỏi hỏi thẳng ra nghi vấn của mình.

Sắc mặt Tào Chúc Hâm thoáng thay đổi, đôi mày hơi chau lại nhưng vẫn lên tiếng giải thích: “Sau khi điều tra, chúng tôi không phát hiện ra dấu vết đột nhập hay gây gỗ gì, trên người chị ấy cũng không còn vết thương nào khác. Mai Hồng vừa mất chồng nên rất suy sụp, có động cơ tự sát cũng không lạ. Mọi dấu hiệu đều cho thấy nguyên nhân cái chết là do tự sát.”

Kiều Phong Ca sững sốt, có rất ít manh mối liên quan tới vụ án của Mai Hồng, ngay cả báo cáo khám nghiệm tử thi cũng chưa thấy nên cô không thể đưa ra bằng chứng phủ định việc Mai Hồng tự sát. Nhưng việc Tào Chúc Hâm chỉ dựa vào kết quả khám xét hiện trường đã nhanh chóng kết luận vụ án cũng không hợp lý chút nào. Huống hồ vừa mới mấy hôm trước họ còn thảo luận về vụ án này. Bây giờ Tào Chúc Hâm vẫn khá nghi ngờ việc Mai Hồng tự sát, nay thái độ lại thay đổi hoàn toàn, quay ngoắt 180 độ.

“Tôi sẽ tìm ra chứng cứ!” Sau một thoáng trầm tư, cuối cùng Kiều Phong Ca cũng nhìn Tào Chúc Hâm bằng đôi mắt sáng ngời và nói với giọng đầy kiên định.

Tào Chúc Hâm né tránh ánh mắt Kiều Phong Ca, ngồi lại vào bàn làm việc rồi lạnh nhạt bảo: “Tôi còn có vụ án cần giải quyết, nếu tổ

trưởng Kiều không còn chuyện gì khác thì mời đi cho.”

Kiều Phong Ca cũng không nhiều lời, quay người rời đi. Nghiêm Khải chẳng hiểu tình hình ra sao, lập tức theo sau.

“Tổ trưởng, đội trưởng Tào này không thích chúng ta à?” Nghiêm Khải có chút khó hiểu hỏi.

“Xem ra chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình thôi...” Kiều Phong Ca ngày càng có cảm giác mãnh liệt rằng có một thế lực nào đó luôn theo sát phía sau cản trở họ điều tra ra chân tướng vụ việc. Cũng như những kịch tính mà chính vụ án mang lại, đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là một vụ bắt cóc và mưu sát. Rốt cuộc đằng sau đó ẩn chứa điều gì? Nghĩ đến đây, Kiều Phong Ca bất giác rung mình.

Lần đầu tiên Nghiêm Khải nhìn thấy vẻ sợ hãi hiển hiện trên khuôn mặt Kiều Phong Ca, dường như thoáng qua trong giây lát.

“Có phải lên núi đao xuống biển lửa thì em vẫn sẽ đồng hành cùng chị, đến cả tổ chức web ngầm quốc tế mà chúng ta còn xử lý được thì cái huyện nhỏ như Thương Long này có nhằm nhò gì!” Nghiêm Khải giơ nắm tay lên cổ vũ Kiều Phong Ca.

Kiều Phong Ca bật cười, cảm giác như trút được gánh nặng khi nghe Nghiêm Khải nói xong. Vừa rồi cô đã quên mất một chuyện, cô đâu có tác chiến một mình, bên cạnh cô còn có đội trưởng Triệu, có Nghiêm Khải, Vu Đức Chính, Hoàng Hưng Tài... Họ đều là những đàn anh đàn chị, những đồng nghiệp chiến hữu đáng tin cậy.

Kiều Phong Ca lấy lại tinh thần, bỗng nhiên nhớ tới kẻ điên họ gặp được ở mỏ quặng. Tuy hiện giờ ngôi nhà đã bị cháy, nhưng Vu Đức Chính không hề phát hiện thi thể ở hiện trường, tức là có thể kẻ điên vẫn còn sống. Rốt cuộc kẻ đó là ai? Điên thật hay giả vờ? Hẳn biết người đàn ông có biệt danh “tên gậy”, mà người này khả năng cao chính là bạn thân của Cốc Đại Phúc.

Lẽ ra đây là một manh mối quan trọng cần tiếp tục điều tra nhưng đã phải tạm gác lại vì chuyện của Trần Võ Ninh.

“Nghiêm Khải, ứng dụng tìm người trên máy cậu có thể sử dụng được ở đây không? Tôi muốn tìm ra kẻ điên kia.” Kiều Phong Ca hỏi.

“Em cũng từng nghĩ đến việc này, nhưng phải có ảnh cơ. Với lại em đã quan sát thấy khu mỏ đó không có lấy một cái camera, xung quanh cũng chẳng có cư dân, e là chỉ có thể tìm người bằng phương pháp truyền thống thôi.” Nghiêm Khải bất đắc dĩ nhìn Kiều Phong Ca, quả đúng là có bột mới gột nên hồ.

“Phương pháp truyền thống?” Kiều Phong Ca cắn môi, chẳng dễ gì để tìm một người nếu không có sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật hiện đại. Bây giờ không biết ai đã phóng hỏa, nếu là kẻ điên tự thiêu thì chứng tỏ hẳn có ý định bỏ trốn, muốn tìm người lại càng khó hơn.

“Tổ trưởng, chị có từng nghĩ tới chuyện vì sao kẻ đó lại muốn đốt căn nhà không?” Nghiêm Khải trầm ngâm nói.

“Người phóng hỏa muốn che giấu gì đó!” Kiều Phong Ca buột miệng thốt lên. Nghiêm Khải không nhắc đến thì cô cũng quên khuấy mất chuyện này. Nếu tên điên chỉ muốn bỏ trốn thì việc gì phải đốt nhà, nếu người phóng hỏa là kẻ khác thì rốt cuộc hẳn đang muốn che giấu điều gì?

“Đúng vậy, dù là ai phóng hỏa đi nữa thì ắt hẳn trong nhà cũng có thứ gì đó không muốn để người khác thấy.” Nghiêm Khải vừa nói vừa nhớ lại xem mình đã thấy những gì trong căn nhà hôm ấy.

“Đã đốt nhà thì hẳn là không mang theo đồ đi...” Kiều Phong Ca cũng cẩn thận suy nghĩ, lục lại trong trí nhớ những đồ vật từng thấy ở căn nhà kia.

“Cái cánh...”

“Cửa...”

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải gần như đồng thanh thốt lên, họ nhớ tới cánh cửa của căn nhà đó.

Bấy giờ, cánh cửa bị đóng sầm lại do một cơn gió bất thành linh thổi tới khiến họ giật nảy mình.

“Lúc em ra mở cửa, nhớ là trên đó có khắc mấy con số xiêu vẹo. Khi ấy chẳng để ý, giờ nhớ lại mới thấy phải chẳng trong đó có manh mối gì?” Nghiêm Khải ôm đầu, cố gắng hồi tưởng mấy con số đó.

“Tôi cũng nhìn thấy.” Lúc đó Kiều Phong Ca ở ngay sau Nghiêm Khải, khi Nghiêm Khải dùng điện thoại soi đèn, cô cũng liếc nhìn những con số được khắc trên cánh cửa.

Nghiêm Khải lấy giấy và bút trong túi ra, chẳng màng tới hình tượng mà ngồi xổm xuống bên đường, bắt đầu viết lên giấy. Từ nhỏ anh đã luyện tập khả năng ghi nhớ mọi thứ mình nhìn thấy, việc học lập trình máy tính cũng khiến anh càng thêm nhạy cảm với các con số. Tuy rằng hôm đó chỉ nhìn thoáng qua cánh cửa trong nhà kẻ điên, nhưng anh vẫn nhớ mang máng những con số đó.

“Từ trên xuống dưới lần lượt là 7, 2, 0, 7, 4, 5, 0, tổng cộng bảy số.” Nghiêm Khải cắn bút trong miệng.

“Cậu chắc chắn những con số này là toàn bộ nội dung trên cánh cửa chứ?” Lúc ấy Kiều Phong Ca đứng sau Nghiêm Khải nên không thấy rõ lắm. E rằng hiện giờ cũng chỉ có Nghiêm Khải là người duy nhất biết được trên cánh cửa đó khắc gì.

Nghiêm Khải im lặng trong chốc lát mới nói: “Em có thể chắc chắn, nhưng nó có nghĩa là gì nhỉ? Nhìn không giống số điện thoại, cũng chẳng liên quan gì đến toán học, liệu có phải mật mã không?”

“Nếu những con số này không phải do kẻ điên khắc bừa thì khả năng hắn khắc lên cánh cửa vì sợ bản thân sẽ quên mất. Chắc là một thứ rất quan trọng với hắn...” Kiều Phong Ca cuốn những lọn tóc của mình, sau đó khẽ lắc đầu, suy đoán: “Nếu căn nhà không phải do kẻ điên đốt thì người phóng hỏa chắc chắn hiểu được những con số này, sợ bị người khác phát hiện ra nên mới đốt luôn cả căn nhà.”

“Vậy thì chẳng phải người điên đó đang gặp nguy hiểm sao!”

“Giờ nghĩ lại mới thấy chưa chắc hắn đã điên thật, nếu hắn chưa chết thì có thể trốn ở đâu được đây?” Kiều Phong Ca lẩm bẩm một mình.

“Cũng chưa biết được, khả năng cao là trốn trong rừng sâu núi thẳm. Nếu như cố ý lẩn trốn ở một nơi như thế này thì đến thần tiên cũng chẳng tìm thấy.” Nghiêm Khải thuận miệng bảo.

“Chúng ta sơ suất quá.” Kiều Phong Ca đột nhiên vỗ đùi: “Sao người điên có thể trồng rau, trong nhà còn có vài món đã nấu chín

và đồ ăn nhanh nữa. Rõ ràng hắn vẫn luôn giả điên giả dại trước mặt chúng ta.”

“Một người còn sống thì chắc chắn phải đi tìm đồ ăn thức uống, bộ dạng hắn như vậy cũng khiến người ta chú ý. Chúng ta tới thôn lân cận hỏi xem, biết đâu có người từng thấy hắn.” Nghiêm Khải đề nghị.

“Được, mở bản đồ ra xem có những thôn nào gần mỏ quặng nhất, chúng ta tới hỏi thăm...”

Chưa đợi Kiều Phong Ca nói xong, Nghiêm Khải đã lấy điện thoại ra mở ứng dụng bản đồ tìm kiếm khu vực xung quanh mỏ.

Hai người nhanh chóng lái xe tới thôn Phúc An cách khu mỏ gần nhất. Nơi này náo nhiệt hơn thôn Long Vĩ nhiều, lại gần quốc lộ nên giao thông cũng thuận lợi hơn không ít.

Trong thôn có khoảng mấy chục hộ gia đình, có một tiệm tạp hóa nhỏ thì thoáng có người ra người vào, ngoại trừ dân làng còn có vài vị khách là tài xế đi ngang qua, xem ra kinh doanh khá tốt.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đỗ xe bên đường rồi đi tới tiệm tạp hóa nghe ngóng xem bà chủ đã từng gặp kẻ điên kia hay chưa.

Chủ tiệm tạp hóa là một phụ nữ trung niên. Bà ngồi sau quầy thu ngân, trên bàn là một chiếc máy tính bảng đang phát bộ phim cung đình thời nhà Thanh.

Nghe thấy có người hỏi về kẻ điên, bà chủ lập tức đập bàn đứng dậy mắng: “Cái tên khốn nạn đó đã trộm đồ ở chỗ tôi đây, đừng có để tôi bắt được, không thì tôi cho hắn biết tay!”

Kiều Phong Ca nghe vậy lại mừng rỡ, xem ra kẻ điên thường xuyên lui tới thôn này, họ tìm đúng nơi rồi.

Hai người nhanh chóng thông báo thân phận cảnh sát của mình cho bà chủ, hy vọng bà có thể cung cấp tình hình cụ thể và chi tiết của kẻ điên. Vừa nghe nói họ là cảnh sát, bà chủ càng thêm hăng hái, tức thì kêu ca phàn nàn rằng tên điên đó nên sớm bị bắt.

Hóa ra kẻ điên đó thường xuyên tới thôn này trộm đồ vào ban đêm. Có điều hắn không trộm những món đồ giá trị, thậm chí cũng chẳng hề lấy tiền mà chỉ trộm đồ ăn và nước uống, thì thoảng lại chôm ít đồ dùng hằng ngày. Ban đầu, vì chỉ mất vài món đồ không

đáng giá nên người trong thôn cũng chẳng để ý, một số người còn tưởng do con cái nhà ai ăn trộm.

Người đầu tiên phát hiện ra là bà chủ tiệm tạp hóa. Bà ta là một người cẩn thận, thấy đồ trong quán rơi đi bèn nghi ngờ có người lấy cắp. Thế là bà ta gọi người tới lắp camera trong quán, bởi vậy mới phát hiện ra có một tên đầu bù tóc rối, ăn mặc bẩn thỉu lang thang giữa đêm hôm khuya khoắt trèo qua cửa sổ trên mái nhà vào ăn trộm.

Việc này nhanh chóng lan truyền khắp thôn, không ít người cũng nhớ ra từng gặp một tên vô gia cư điên điên khùng khùng như vậy. Cứ thỉnh thoảng đồ ăn trong nhà lại rơi bớt, chắc hẳn chính là tên điên này ăn trộm.

Bà chủ tiệm tạp hóa còn đi báo cảnh sát nhưng phía cảnh sát không thể lập án vì cộng lại tất cả những món đồ tên điên đó lấy cắp còn chưa tới 100 tệ. Dù vậy, phía cảnh sát cũng tìm kiếm mấy bận song vẫn không thấy tung tích của hắn nên chỉ có thể dặn dò người dân tăng cường phòng bị và báo cảnh sát ngay khi phát sinh tình huống.

Kể ra cũng lạ, từ khi cảnh sát tới, tên điên không hề xuất hiện nữa.

“Camera ghi lại được vào khi nào?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Tầm mấy tuần trước...” Bà chủ nhớ lại.

“Video vẫn còn chứ?”

“Vẫn lưu.”

Bà chủ nhấn vài cái trên máy tính bảng rồi phát đoạn video đã được ghi lại.

Dù ánh sáng trong video không tốt nhưng Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải vừa nhìn đã nhận ra kẻ trộm bên trong chính là tên điên mà họ gặp ngày hôm đó.

Kẻ đó chậm rãi bò từ cửa sổ trên mái nhà xuống, lấy một bọc mì ăn liền to dùng cùng chai nước khoáng trên quầy hàng. Rõ ràng trong tiệm còn rất nhiều đồ ăn thức uống khác tốt hơn nhưng tên điên lại hoàn toàn phớt lờ.

Video hiển thị ngày 28 tháng Mười, tức là cách đây khoảng nửa tháng.

"Sau đoạn video này, tên điên đó có xuất hiện trong quán thêm lần nào nữa không?" Kiều Phong Ca tiếp tục hỏi bà chủ.

"Không, ngày hôm sau tôi thấy cảnh này trên camera bèn báo cảnh sát ngay. Sau đó hắn cũng xem như biết điều đấy, chứ để tôi bắt được thì tôi đập cho chết!" Bà chủ hung hăng nói.

"Chị ơi đừng tàn nhẫn thế chứ, hắn cũng chỉ trộm ít đồ ăn thôi mà, đâu đến nỗi phải đánh chết!" Nghiêm Khải nhíu mày, cầm lòng chẳngặng góp lời.

"Không phải đồ nhà cậu nên cậu mới nói thế thôi, đây gọi là giết một người răn trăm người đấy!" Bà chủ hiển nhiên chẳng coi sự khoan dung của Nghiêm Khải ra gì.

Nghiêm Khải vốn định đáp trả vài câu nhưng Kiều Phong Ca đã kéo anh lại, đoạn bảo: "Cũng chỉ là lời nói trong lúc tức giận của chị ấy thôi."

Bà chủ hừ lạnh một tiếng.

Nghiêm Khải nhún vai, anh cũng biết bà chủ sẽ không giết người thật, chỉ là thái độ của bà ta khiến anh khó chịu. Nếu không phải khó khăn cùng đường thì ai lại đi trộm đồ ăn chứ.

"Chị ơi, chị bớt giận, tên trộm này xuất hiện trong thôn chị từ khoảng thời gian nào thế?" Kiều Phong Ca lựa lời hỏi.

Bà chủ đã hơi mất kiên nhẫn nhưng vẫn đáp: "Không rõ lắm nhưng ít cũng phải hơn nửa năm rồi đấy."

"Trước đó không thấy sao?"

"Không."

Nghe vậy, Kiều Phong Ca thoáng sửng sốt. Nói vậy là tên điên mới xuất hiện gần đây, cô còn tưởng hắn đã ở đây rất lâu rồi.

"Đúng rồi." Bà chủ chợt nhớ tới một chuyện: "Hôm qua tôi nghe ông Tăng bảo thấy hắn ở trong núi đấy."

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải lập tức hỏi thăm địa chỉ nhà ông Tăng, muốn tới đó tìm hiểu cho rõ ràng.

Ông Tăng thuê một mỏm núi gần đó để trồng cây ăn quả, mấy hôm nay đang đúng vụ thu hoạch nên cây nào cây nấy đều sai trĩu. Tuy ông cũng thuê người tới hái quả nhưng vẫn không thể hái xong trong vài ba ngày. Lo trái cây bị người ta trộm nên đêm nào ông cũng đi tuần tra quanh núi.

Lúc đi tuần đêm qua, ông nhìn thấy tên điên đang trộm quả ăn. Ông cầm gậy đuổi theo một lúc nhưng vẫn để hắn chạy thoát mất.

Kiều Phong Ca lo ông Tăng nhìn nhầm, còn cẩn thận đưa video được chủ tiệm tạp hóa ghi lại cho ông ấy xác nhận. Ông Tăng khẳng định chắc chắn tên trộm trong video chính là kẻ điên kia.

Tối nay, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đã biết được người điên kia vẫn chưa chết. Tổng kết toàn bộ manh mối thu thập được đến thời điểm hiện tại, họ suy đoán rằng kẻ đó chỉ giả điên, có lẽ nửa năm trước đã xảy ra chuyện gì đó nên hắn mới trốn trong căn nhà gỗ dưới chân mỏ.

Họ buộc phải tìm được tên điên mới có thể làm rõ hắn ta rốt cuộc là ai, có quen biết "tên gậy" và Cốc Đại Phúc hay không, đồng thời giữa ba người đó có mối quan hệ gì!

Qua lời ông Tăng, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải được biết tên điên đã băng qua rừng núi, chạy về phía Tây.

"Mùa này ở trong núi mà không muốn bị chết rét thì chắc chắn phải nhóm lửa ban đêm, hai người muốn tìm hắn thì tìm vào buổi tối để hơn ban ngày đấy." Ông Tăng nói.

Mùa này, gió trong núi lạnh cắt da cắt thịt, nhiệt độ ban đêm đều giảm xuống âm độ, tuy không có tuyết rơi nhưng sáng ra đều thấy cây cối phủ một lớp sương. Tên điên không có nơi nào để đi, muốn sưởi ấm trong rừng thì chỉ còn cách nhóm lửa. Ánh lửa ban đêm chẳng khác nào biển báo chỉ đường, dễ tìm hơn nhiều so với ban ngày.

Cố Thiên Thành không phải kẻ ngốc, nếu ông ngốc thì sao có thể thi đỗ trường đại học danh tiếng rồi công tác trong ngành đầu tư

được chứ? Ông luôn cảm thấy bản thân chỉ thiếu chút may mắn, chính chút may mắn ít ỏi ấy đã đẩy ông vào tình cảnh khốn đốn hiện giờ.

Sau mấy ngày con gái bị bắt cóc, ông đã dần bình tĩnh lại và thoát ra khỏi cảm giác chật vật hốt hoảng lúc ban đầu. Vốn dĩ ông tưởng chuyện ngoại tình của mình đã gây ra rắc rối thật, nhưng bây giờ xem ra Mạn Tiểu Lệ - vợ ông mới là nguồn cơn thật sự.

Hiện giờ Cố Thiên Thành đã biết mục đích của tên bắt cóc không phải vì tiền, tất cả những gì hắn làm đều để trả thù Mạn Tiểu Lệ, bao gồm cả việc tố giác ông ngoại tình.

Đương nhiên, mọi việc có lẽ không đơn giản đến vậy, bởi trong đó còn liên quan tới một vụ án mạng.

Cố Thiên Thành phỏng đoán người mà tên bắt cóc giết và người mà hắn muốn tìm hiện giờ hẳn là có quen biết với Mạn Tiểu Lệ, thế nên rốt cuộc Mạn Tiểu Lệ đã gây ra chuyện gì và chọc phải kẻ nào vậy?

Ông và Mạn Tiểu Lệ là vợ chồng hơn chục năm, tuy hiện giờ tình cảm đôi bên không còn mặn nồng nhưng ông vẫn có thể nhìn ra được Mạn Tiểu Lệ đang nói dối, thậm chí còn chẳng màng đến sự an toàn của con gái. Rốt cuộc bà đang giấu giếm chuyện gì?

Trong đầu Cố Thiên Thành chợt lóe lên một ý nghĩ tàn ác, liệu cuối cùng tên bắt cóc có giết Mạn Tiểu Lệ hay không? Ông không khỏi rùng mình khi nghĩ tới khả năng này. Cố Thiên Thành cố gắng khuyên bản thân nên tập trung vào việc cứu con gái, không được suy nghĩ linh tinh, nhưng càng tạo áp lực lên mình ông càng suy đi nghĩ lại chuyện này. Thậm chí ông còn nghĩ nếu Mạn Tiểu Lệ chết thì mình có thể thừa hưởng toàn bộ tài sản, sau đó hàn gắn lại với Đỗ Quyên...

"Bố ơi..." Bỗng nhiên bên cạnh Cố Thiên Thành vang lên tiếng gọi của một bé gái.

Cả người ông run rẩy. Ông nhìn thấy bé gái chạy về phía bố mình, hai bố con ôm nhau, thắm thiết nói cười.

Nhớ tới Cố Phi Phi, Cố Thiên Thành lại thở dài một hơi. Dù thế nào đi nữa ông cũng không thể chấp nhận chuyện mất đi con gái,

hết thầy mọi việc phải chờ cứu được con gái rồi tính tiếp.

Nhưng ông đã để mất dấu Mạn Tiểu Lệ trong lúc bám theo, đáng giận hơn là Mạn Tiểu Lệ đã phát hiện ra ông đi theo từ lâu, về đến nhà còn cười nhạo ông một trận.

Cố Thiên Thành cảm thấy tâm trạng Mạn Tiểu Lệ đã thay đổi hoàn toàn sau khi ra ngoài một chuyến về. Bà không còn lo lắng cho sự an toàn của con gái nữa, còn tự mình xuống bếp nấu bữa trưa.

Sau bữa cơm, Mạn Tiểu Lệ thậm chí còn mở nhạc cổ điển trong phòng mình rồi chợp mắt ngủ trưa.

Cố Thiên Thành đã chứng kiến tất cả những việc này. Ông biết Mạn Tiểu Lệ yêu con gái đến nhường nào, mà tình thương ấy chỉ có hơn chứ không hề thua kém ông.

Tuy Cố Thiên Thành không biết vì sao Mạn Tiểu Lệ lại có bộ dạng yên tâm tự tin như vậy, nhưng điều này cũng khiến ông tin tưởng thêm phần nào về việc cứu được con gái.

Mấy ngày qua Cố Thiên Thành cũng không ngủ yên được giấc nào. Ăn cơm tối xong, ông mơ màng thiếp đi trên sofa trong phòng khách. Ông ngủ không sâu giấc, nửa đêm bị đánh thức bởi tiếng bước chân, phát hiện Mạn Tiểu Lệ ra khỏi phòng ngủ.

Cố Thiên Thành giả vờ ngủ tiếp nhưng lại chú ý tới mọi hành động của bà.

Bà thay quần áo rồi lặng lẽ đi xuống tầng.

Bấy giờ Cố Thiên Thành cũng vội vàng nhảy khỏi sofa để nhìn về phía dưới nhà qua cửa sổ.

Quả nhiên, cửa gara mở ra, chiếc xe chậm chậm lái ra ngoài.

Cố Thiên Thành nhìn đồng hồ, bây giờ là 9 giờ tối, Mạn Tiểu Lệ muốn đi đâu vào giờ này? Ông rất tò mò nhưng không hề sốt sắng, ban ngày ông đã lén đặt điện thoại dự phòng của mình vào một góc kín ở ghế sau xe lúc Mạn Tiểu Lệ vắng nhà. Hai chiếc di động của ông đều đăng nhập cùng một tài khoản, chỉ cần kiểm tra định vị trên ứng dụng là sẽ xác định được tuyến đường xe chạy của Mạn Tiểu Lệ qua camera hành trình. Mà camera hành trình trên xe cũng đăng nhập tài khoản của Cố Thiên Thành nên ông có thể nghe được các

cuộc đối thoại phát sinh trên xe thông qua chức năng xem video hành trình trong ứng dụng.

Dẫu hiện giờ Cố Thiên Thành muốn cứu con gái hay ôm tâm tư khác thì ông vẫn buộc phải làm rõ xem rốt cuộc Mạn Tiểu Lệ đang giấu giếm bí mật gì. Ông mở phần mềm định vị trên điện thoại di động, nhìn thấy quãng đường di chuyển của xe và xác nhận chiếc điện thoại còn lại của mình trên xe Mạn Tiểu Lệ vẫn hoạt động bình thường. Đoạn video được đồng bộ với điện thoại từ camera hành trình trên xe truyền tới tạp âm, có điều Mạn Tiểu Lệ không nói gì, ông cũng chẳng nghe được tin tức hữu ích nào khác.

Sau khi xuống lầu, Cố Thiên Thành lái xe của mình đuổi theo Mạn Tiểu Lệ. Ông không dám đi quá gần vì sợ bà sẽ nhận ra chiếc xe này, thế nên chỉ có thể đi theo quãng đường trên hệ thống, duy trì khoảng cách chừng một cây số với xe Mạn Tiểu Lệ.

Cố Thiên Thành vừa lái xe vừa chú ý động tĩnh trong video, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng điện thoại di động của Mạn Tiểu Lệ vang lên sau khoảng hơn mười phút chờ đợi.

Mạn Tiểu Lệ không bật loa bluetooth trên xe mà cẩn thận trả lời cuộc gọi qua loa điện thoại nên Cố Thiên Thành chỉ có thể nghe thấy giọng bà chứ không rõ là ai gọi tới.

Trong toàn bộ quá trình nói chuyện, Mạn Tiểu Lệ chỉ nói vài từ đơn giản như: “Ừ”, “Được”, “Tôi biết rồi”.

Hai mươi phút sau, xe của Mạn Tiểu Lệ đã ra khỏi khu vực nội thành. Bà dừng xe tại một con đường nhỏ yên tĩnh.

Thấy xe Mạn Tiểu Lệ dừng lại trên bản đồ, Cố Thiên Thành vội vàng tăng tốc. Nhưng khi tới ngã rẽ bỗng có một chiếc xe màu trắng bất ngờ lao tới rồi đột ngột chuyển làn và phanh gấp trước đầu xe của ông.

Cố Thiên Thành cũng phản ứng nhanh nhạy, song dù đã phanh gấp ngay lập tức mà vẫn đụng phải xe phía trước.

Hai chiếc xe va chạm vang lên một tiếng “ầm”.

Cố Thiên Thành tức tối giậm chân, hạ cửa sổ xe xuống quát chiếc xe đằng trước: “Lái xe cái kiểu gì thế hả!”

Bốn bề nơi họ va chạm xe tối đen như mực, không có đèn đường cũng chẳng còn phương tiện nào khác, chỉ có ánh sáng chói mắt từ đèn hai chiếc xe chiếu tới.

Một người bước từ chiếc xe màu trắng xuống. Cổ Thiên Thành không nhìn rõ dáng vẻ người đó, đang định xuống xe nói lý với đối phương thì người nọ lại dùng tay chặn cửa xe ông lại, không cho ông ra ngoài.

Cổ Thiên Thành ngẩng đầu, thấy một gương mặt đeo mặt nạ thì giật nảy mình, vội vàng chất vấn: “Anh muốn làm gì?”

“Anh muốn cứu con gái không?” Giọng người đeo mặt nạ vô cảm và lạnh lẽo như sương.

Nghe vậy, đồng tử Cổ Thiên Thành tức thì căng ra, tiện tay túm lấy cây gậy đã chuẩn bị sẵn trên ghế phụ, muốn xuống xe liều mạng với gã đeo mặt nạ một phen.

“Muốn cứu thì đừng có làm loạn.” Gã đeo mặt nạ bình thản nói tiếp.

Bàn tay cầm gậy của Cổ Thiên Thành run lên, mồ hôi lạnh túa ra khắp trán, lát sau đành buông cây gậy ra.

“Thả con gái tôi ra!” Cổ Thiên Thành cắn răng nhả ra từng câu từng chữ.

“Giúp tôi tìm một người, tôi sẽ thả con gái anh.”

“Tôi thề, tôi thật sự không quen Trần Võ Ninh...”

“Không, giúp tôi tìm bố của Mạn Tiểu Lệ.” Gã đeo mặt nạ ngắt lời Cổ Thiên Thành.

Cổ Thiên Thành sửng sốt ra mặt, không rõ gã đeo mặt nạ này có ý gì. Theo ông biết thì Mạn Tiểu Lệ vợ mình là cô nhi, bố mẹ bà đã qua đời từ khi bà còn rất nhỏ.

“Có phải anh nhầm rồi không...”

“Tin tôi đi, anh không hề hiểu vợ mình đâu.” Gã đeo mặt nạ vươn tay ra vỗ nhẹ khuôn mặt Cổ Thiên Thành, sau đó xoay người rời đi.

“Tôi... con gái tôi ở đâu... để tôi gặp nó...” Cổ Thiên Thành đẩy cửa xe ra, muốn đuổi theo gã đeo mặt nạ.

“Nếu anh bước xuống thì đợi nhặt xác con gái mình đi.” Gã đeo mặt nạ không hề quay đầu lại. Hắn nói với giọng vừa đủ nghe, dứt lời liền trở về xe của mình.

Cố Thiên Thành chỉ có thể buông thõng đôi chân giữa chừng, rốt cuộc cũng không thể lấy tính mạng con gái ra đánh cược được.

Chiếc xe màu trắng khởi động, cuốn theo một lớp bụi mịn mù rồi biến mất trong đêm tối miên man.

Cố Thiên Thành thoáng sửng sốt, nhất thời chẳng biết có nên tiếp tục bám theo xe của Mạn Tiểu Lệ hay không.

Đúng lúc này, video từ camera hành trình trên xe truyền tới một tiếng “sầm”, là âm thanh đóng mở cửa xe.

Ông hít sâu một hơi, chuyển ánh mắt về phía điện thoại di động. Xe của Mạn Tiểu Lệ trên màn hình vẫn bất động. Vị trí hiện giờ của ông cách bà chừng ba mét, chiếc xe không thể tiến thêm về phía trước nữa để tránh bị lộ.

Cố Thiên Thành dừng xe ở ven đường, sau đó xuống xe. Một tay ông cầm điện thoại, tay kia nắm cây gậy gỗ để tiếp thêm sức mạnh, cẩn thận đi về phía Mạn Tiểu Lệ từng chút một.

Ông đeo tai nghe, vừa đi vừa để ý đến động tĩnh trong xe Mạn Tiểu Lệ.

Cuối cùng trong xe cũng vang lên tiếng nói chuyện.

“Chị Mạn, em đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi.” Một người đàn ông trầm giọng nói.

“Kiểm Phi, chị trông cậy hết vào cậu đấy.” Giọng Mạn Tiểu Lệ nghe rất đổi dịu dàng.

Cố Thiên Thành biết “Kiểm Phi”. Người này tên đầy đủ là Trần Kiểm Phi, trước kia lúc tới nhà Mạn Tiểu Lệ làm lễ dạm ngõ, ấn tượng của ông về anh ta là một doanh nhân rất biết đối nhân xử thế.

“Chị, chị yên tâm, chuyện của Phi Phi cũng là chuyện của em...” Nói tới đây Trần Kiểm Phi lại ngập ngừng trong giây lát mới tiếp lời: “Chỉ là việc này khá lớn, ngộ nhỡ phía cảnh sát truy ra...”

“Cậu yên tâm, chị có thể hại cậu sao? Chị đã đánh tiếng với các sếp bên trên rồi, chắc chắn không liên lụy tới cậu đâu. Đương nhiên sau này cậu cũng sẽ được lợi thôi.”

“Sao em có thể không tin chị được...” Sau một thoáng im lặng, hô hấp của Trần Kiểm Phi bỗng trở nên dồn dập: “Chị, Tiểu Lệ, em... em nhớ chị lắm...”

“Giờ chị không có tâm trạng làm chuyện này đâu...” Mạn Tiểu Lệ “ngghien mà còn ngại”, thốt lên những âm thanh kiểu diêm: “Cậu... cậu nhẹ chút, đừng có kéo rách quần áo chị...”

“Chị... chị ngồi lên đi, em muốn chị!” Trần Kiểm Phi nói năng chẳng chút dè chừng.

“Hư quá đi mất, cậu... đừng mà...” Những tiếng rên rĩ của Mạn Tiểu Lệ không ngừng vang lên trong điện thoại di động.

Cố Thiên Thành tức đến nổi run rẩy cả người, lúc này ông đã thấy xe của Mạn Tiểu Lệ.

Chiếc xe dừng ở ven đường, nhấp nhô dập dềnh như một con thuyền nhỏ lênh đênh trên biển.

“Anh không hề hiểu vợ mình đâu...” Lời của gã đeo mặt nạ quần quanh đầu óc Cố Thiên Thành. Cơn giận trong ông dần lắng xuống, có lẽ đây là một cơ hội, cơ hội để thoát khỏi Mạn Tiểu Lệ hoàn toàn và giành được toàn bộ tài sản.

Cố Thiên Thành lạnh lùng nhìn thoáng qua chiếc xe đang lắc lư, siết chặt cây gậy gỗ trong tay rồi lặng lẽ tiến vào rừng cây bên đường.

Trần Kiểm Phi mặc lại quần áo chỉnh tề, nhìn xe của Mạn Tiểu Lệ biến mất nơi cuối đường rồi khẽ liếm đầu ngón tay, khuôn mặt nở một nụ cười thiếu đứng đắn.

Anh ta nhìn xung quanh, nơi này yên ắng đến mức tách biệt với thế giới, bốn bề không có lấy một tia sáng. Trần Kiểm Phi lấy điện thoại ra, định gọi cho đàn em lái xe tới đón mình nhưng vừa nhấn

được hai số thì bỗng nhiên cảm thấy có cơn gió lạnh ập đến, sau đó vùng trán truyền tới cảm giác đau nhói, chưa kịp kêu than tiếng nào đã ngã gục xuống đất.

Khi tỉnh lại, Trần Kiếm Phi thấy cả người mình bị ánh đèn xe chiếu rọi. Anh ta muốn dùng tay che đi ánh sáng nhưng lại nhận ra bản thân đang ngồi dưới đất, đôi tay bị trói sau một thân cây, muốn kêu lên vài tiếng song miệng cũng bị dán băng dính.

Lúc này, cuối cùng đèn pha đã được chuyển sang thành đèn chiếu gần, rất cuộc Trần Kiếm Phi cũng có thể mở to mắt và nhìn thấy một người đang cầm cây gậy gỗ đứng trước mặt mình.

Anh ta thấp thỏm ngẩng đầu lên, toàn thân bất giác rùng mình khi trông thấy Cổ Thiên Thành.

Cây gậy gỗ từ trên trời giáng xuống, đập thẳng vào mặt Trần Kiếm Phi. Anh ta đau đớn rên rỉ, máu cùng nước mắt hòa lẫn vào nhau. Phát gậy thứ hai nhắm vào ngực Trần Kiếm Phi.

“Ngủ với vợ tao này, ngủ với vợ tao này, ngủ với vợ tao này...” Cổ Thiên Thành vừa mắng chửi vừa điên cuồng vung gậy đánh vào người Trần Kiếm Phi.

Trần Kiếm Phi không thốt nổi thành lời, chỉ có thể rên rỉ mấy tiếng “a a”.

Trút cơn giận xong, Cổ Thiên Thành đánh đến mệt mới dừng tay lại rồi xé toạc băng dính trên miệng Trần Kiếm Phi xuống.

“Anh Cỗ, hiểu nhầm thôi... hiểu nhầm...” Trần Kiếm Phi khóc lóc, nước mắt nước mũi và máu me tèm nhem dường như cùng phun ra từ miệng ngay tức thì.

Cổ Thiên Thành ngồi xổm xuống bên cạnh Trần Kiếm Phi, móc ra một bao thuốc lá, rút một điếu châm lửa rồi hút một hơi thật dài. Ông đã bỏ thuốc lá mười bảy năm. Kể từ ngày Cổ Phi Phi ra đời, ông không còn động tới thuốc lá nữa, mấy ngày nay xảy ra chuyện lại khiến ông không chịu nổi mà mua một bao.

“Cậu đừng sợ, chuyện cậu ngủ với vợ tôi, tôi đánh cậu một trận là món nợ này coi như xong!” Dứt lời, Cổ Thiên Thành nhả ra một làn khói: “Có điều, cậu phải giúp tôi một việc.”

“Anh Cố, anh nói đi, có gì anh cứ nói ạ.” Giờ đây Trần Kiếm Phi chỉ mong được thoát thân.

“Mạn Tiểu Lệ muốn cậu làm gì?” Cố Thiên Thành gảy tàn thuốc, nhìn Trần Kiếm Phi và hỏi.

“Làm... làm gì? Đâu có làm gì... ạ...” Trần Kiếm Phi còn chưa kịp nói xong, Cố Thiên Thành đã ấn điều thuốc đang hút dở lên cánh tay anh ta, khiến anh ta kêu thất thanh vì bỏng rát.

“Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì vì con gái, tốt nhất cậu nên thành thật nói cho tôi biết Mạn Tiểu Lệ đang giở trò gì, rồi cuộc bà ta muốn cậu làm gì, nếu không.” Cố Thiên Thành chọc cây gậy trong tay lên miệng viết thương trên người Trần Kiếm Phi.

Trần Kiếm Phi xuýt xoa một tiếng, mồ hôi lạnh túa ra khắp trán.

“Chị... chị Mạn bảo muốn cứu Phi Phi thì phải đâm... đâm chiếc xe...”

“Đâm xe? Là sao? Chuyện này thì có liên quan gì tới việc cứu Phi Phi?” Cố Thiên Thành khó hiểu, túm tóc Trần Kiếm Phi và hỏi.

“Em... em cũng không rõ lắm. Chị Mạn bảo em tìm một chiếc xe công trình không có giấy phép tới huyện Thương Long dàn dựng một vụ tai nạn giao thông. Em... em đã sắp xếp xe qua đó trước rồi. Anh Cố, chỉ cần anh nói một câu thì em sẽ gọi điện thoại... bảo họ dừng lại ngay... em thật sự chỉ biết có vậy thôi. Anh Cố, tha... tha cho em đi mà!” Thường ngày Trần Kiếm Phi hống hách ngang tàng, dáng vẻ không sợ trời không sợ đất, vậy mà lúc này cũng phải ướm đứng quỳ khi cái chết thật sự cận kề trước mắt.

Cố Thiên Thành im lặng, ông lại rút một điều thuốc nữa ra, nhưng lần này không châm lửa mà chỉ cầm trong tay gõ lên bao thuốc. Ông biết Mạn Tiểu Lệ sẽ không hại con gái, tuy chẳng rõ vì sao bà lại làm như vậy, nhưng biết đâu có thể cứu được con gái thật thì sao? Nghĩ vậy, ông bèn hạ quyết tâm.

“Khi nào?” Cố Thiên Thành hỏi.

“Chỉ chốc lát nữa thôi.” Trần Kiếm Phi vội đáp.

“Được lắm.” Cố Thiên Thành cười lạnh: “Chuyện tối nay chỉ có hai ta biết thôi, cậu hiểu chứ?”

“Em hiểu, em hiểu ạ.” Trần Kiếm Phi liên tục gật đầu nhưng trong lòng lại thở than, dù lúc này anh ta có muốn bảo thuộc hạ dừng tay lại cũng không kịp nữa. Giờ đã bị Cố Thiên Thành nắm thóp nên e là sau này có muốn trả thù chuyện ngày hôm nay cũng chẳng dễ gì.

Tiết trời giá rét, Cố Thiên Thành phủi mũng đứng dậy, lại một lần nữa dán băng dính lên miệng Trần Kiếm Phi, còn mình thì quay trở vào trong xe cho ấm.

Lúc này, sương mù bao phủ bốn bề, đèn xe màu vàng nhạt tựa như tròng mắt của một con thú hoang đang ẩn mình quan sát con mồi từ góc khuất bí ẩn nọ.

CHƯƠNG 6

GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải tìm kiếm dọc hướng Tây trên núi theo chỉ dẫn của ông Tăng.

Đường núi nơi đây gập ghềnh khúc khuỷu, thậm chí có những chỗ còn không có đường nên hai người chỉ đành chặt vật trèo đèo lội suối. Sau khi huyện Thương Long ngừng khai thác mỏ, tuy kinh tế sa sút nhưng cảnh quan thiên nhiên lại nhờ đó mà khôi phục được trạng thái ban đầu. Thảm thực vật dày đặc, suối chảy róc rách, xung quanh có rất nhiều thỏ hoang, khỉ macaca và gà rừng.

Mặt trời dần ngả về phía Tây, thời điểm đẹp nhất trong ngày cũng là lúc báo hiệu đêm tối đang dần buông.

“Rừng hoang phủ bóng chiều tà, chim muông lạnh lẽo về vườn quanh hiu.”^[1] Nhìn rừng cây dưới sắc trời chạng vạng, Nghiêm Khải bùi ngùi thốt lên hai câu thơ Đường.

“Tôi cứ tưởng người học ban Tự nhiên không biết đọc thơ Đường cơ.” Kiều Phong Ca nghe vậy bèn cười nói.

“Chị hiểu nhầm sinh viên ban Tự nhiên quá rồi đấy.” Nghiêm Khải xoa mũi bảo.

“Ừ, ngẫm lại mới thấy tôi đã hiểu nhầm rất nhiều chuyện.” Nụ cười trên khuôn mặt Kiều Phong Ca bỗng tan biến, đôi mắt dõi theo ráng chiều chắt chứa một nỗi buồn khó tả.

“Em đùa thôi mà, sao một câu thơ Đường lại khiến chị trở nên đa sầu đa cảm thế này? Chẳng giống Kiều Phong Ca mà em quen chút nào.” Nghiêm Khải nhìn Kiều Phong Ca, không hiểu sao cảm xúc của cô lại thay đổi như vậy.

“Tôi thường hay nghĩ, rốt cuộc điều gì đã khiến cho một số người điên cuồng và tàn nhẫn đến vậy... Nói thật, cho đến bây giờ, khi nhìn thấy những thi thể không toàn vẹn và những người thân trong gia đình họ đau thương đến cùng cực, tôi vẫn khó mà giữ bình tĩnh nổi.” Dứt lời, Kiều Phong Ca bất giác thở dài thườn thượt.

“Đúng là em không trả lời được câu hỏi này của chị, nhưng dù lòng dạ con người thâm sâu khó lường đến mấy thì luật pháp vẫn là phòng tuyến cuối cùng cho sự công bằng trong xã hội. Chúng ta chỉ cần tìm ra sự thật, bắt được kẻ tình nghi, còn lại cứ để cho pháp luật quyết định!” Nghiêm Khải luôn ngẩng cao đầu khi nói những lời này, đây là niềm tin bất di bất dịch của anh.

Kiều Phong Ca không nói gì. Cuộc đời cô và Nghiêm Khải hoàn toàn khác nhau, thậm chí tới giờ cô vẫn chẳng biết bố mẹ đẻ của mình là ai. Cô đã trải qua quá nhiều chuyện khi lớn lên ở cô nhi viện, đã thấm thía ánh sáng của tình người và cũng nếm trải cái gọi là mặt tối của nhân tính. Cô chọn nghề cảnh sát không chỉ bởi lý tưởng chính nghĩa trong tim mà còn vì hy vọng có đủ năng lực để bảo vệ những người bên cạnh mình. Những trải nghiệm từ thời thơ ấu cho tới khi trưởng thành cũng như công việc hiện tại khiến cảm xúc của cô nhạy bén hơn nhiều so với người bình thường.

Dù tạm thời chưa biết sự thật rốt cuộc ra sao nhưng cô đã nhận thấy kẻ đứng sau có một khả năng không hề tầm thường.

Nghiêm Khải tin vào pháp luật, còn Kiều Phong Ca lại kính sợ pháp luật. Đây chính là khác biệt lớn nhất giữa hai người.

Những tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà tắt dần, mặt trời khuất sau đỉnh núi nhường chỗ cho đêm tối bao trùm. Nhiệt độ giảm nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải mang theo hai tấm chăn lông chống rét khi lên núi, nhưng dù đã phủ chăn kín người vẫn khó mà ngăn được cái lạnh luồn lách vào cơ thể. Đến họ còn muốn nhóm lửa để sưởi ấm thì nói gì tới kẻ điên trong bộ dạng phong phanh lếch thếch.

Đúng như suy đoán của ông Tăng, khoảng nửa đêm đã có một đốm lửa bùng lên ở phía Tây khu rừng. Ánh lửa nom vô cùng bắt

mắt giữa núi rừng tối tăm.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cất chân lông đi, chậm rãi tiến gần tới phía có ánh lửa. Họ sợ rút dây động rừng nên chỉ có thể nường vào chút ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động để cẩn thận tiến về phía trước.

Âm thanh “xào xạc” phát ra từ những cành cây khi gió to quét qua núi rừng đã trở thành tấm chắn bảo hộ tốt nhất cho Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải, họ không cần lo sẽ bị phát hiện bởi tiếng bước chân. Dù vậy, họ vẫn dừng lại cách đồng lửa chừng bảy, tám mét.

Hai người ngồi xổm xuống sau lùm cây rồi kiên nhẫn chờ đợi bên ánh lửa, cuối cùng cũng nhìn rõ người ngồi sưởi ấm nơi đó chính là kẻ điên kia.

Kiều Phong Ca nháy mắt với Nghiêm Khải, họ chia ra bao vây từ hai phía để đề phòng kẻ điên chạy trốn. Trong lúc kẻ điên không chú ý, họ bất ngờ ập về phía hắn với tốc độ nhanh không tưởng.

Kẻ điên sửng sốt vì không ngờ lại có người tìm được mình, song hắn đã hết đường trốn thoát.

Nghiêm Khải giữ chặt kẻ điên rồi đeo còng tay cho hắn. Hắn vừa la hét vừa cực lực phản kháng nhưng chẳng ích gì.

“Có ma, có ma...”

“Đừng giả điên nữa!” Kiều Phong Ca lớn giọng nói: “Chúng tôi là cảnh sát của Đội Cảnh sát Hình sự số 3 thành phố Vũ Khẩu, thành thật chút đi!”

Kẻ điên ngớ ngàng nhìn Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải, trán hắn đầm đìa mồ hôi, ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

“Tên anh là gì?” Kiều Phong Ca kéo hắn lên từ mặt đất.

Đôi tay kẻ điên bị còng, cơ thể gầy gò ốm yếu thoáng run rẩy dưới ánh lửa, nhưng vẫn im lìm không lên tiếng.

“Nói đi, anh đang sợ cái gì?” Nghiêm Khải túm lấy cổ áo hắn, ép hỏi. Kẻ điên cắn chặt răng, nhất quyết không hé miệng.

“Anh tưởng không nói gì là xong sao? Chúng tôi vẫn sẽ điều tra thân phận của anh và những chuyện anh từng làm, nhưng để chúng tôi tự tra ra thì không còn được nhẹ nhàng như chủ động khai đầu!

Tôi khuyên anh nên phối hợp chút, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị xử nghiêm.” Nghiêm Khải tiếp tục gây áp lực.

Kẻ điên dứt khoát quay đầu, không những im thin thít mà còn chẳng thèm liếc mắt nhìn Nghiêm Khải lấy một cái.

Nghiêm Khải không ngờ hắn lại chống đối như vậy nên tức đến nỗi muốn đánh người, song cuối cùng vẫn phải cố nhịn.

“Đưa hắn về thẩm vấn.” Kiều Phong Ca không vội, dù sao cũng đã bắt được người, kể cả hắn không chịu nói gì thì vẫn có thể điều tra ra thân phận và lai lịch của hắn. Tới lúc đó hắn sẽ phải thành thật khai ra thôi.

Hai người áp giải kẻ điên ra khỏi khu rừng rồi lên xe. Kiều Phong Ca lái xe, còn Nghiêm Khải canh chừng hắn ở phía sau.

Kẻ điên luôn tìm cách chạy trốn suốt dọc đường đi nhưng đều không tránh nổi tầm mắt của Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải, họ không để hắn có bất cứ cơ hội nào. Dù đã lên xe nhưng Nghiêm Khải vẫn không lơ là cảnh giác, còn còng cả chân hắn lại để đề phòng.

Kiều Phong Ca tính đưa hắn về đồn công an huyện trước. Đêm đã khuya nên trên đường không còn bóng dáng chiếc xe nào khác. Cô cẩn thận lái xe thật chậm.

Họ đang đi qua một con đường đèo với một bên đường là vách đá, bên còn lại là vực sâu.

Đúng lúc này, một chiếc xe tải bỗng nhiên lao tới từ phía đối diện. Chiếc xe đó bật đèn pha, ánh đèn rọi thẳng khiến Kiều Phong Ca gần như không mở nổi mắt. Cô liên tục nháy đèn và bấm còi nhưng đối phương nhất quyết không chịu tắt.

Động cơ xe tải vang rền, bánh xe cuốn theo khói bụi bay khắp trời.

Kiều Phong Ca phanh gấp, vì đường quá hẹp nên cô dừng sát vào một bên nhường cho xe tải đi qua trước.

“Chạy mau, chạy, chạy mau!” Kẻ điên vốn đang ngồi yên ở ghế sau bỗng hô hoán lên và dịch chuyển thân mình về phía cửa xe.

“Đừng có làm loạn!” Nghiêm Khải giữ chặt hai tay hắn, ánh mắt cũng không khỏi hướng về phía trước.

Khi sắp sửa đi qua, chiếc xe tải bỗng nhiên tăng tốc nhắm về phía xe Kiều Phong Ca khiến người ta trở tay không kịp.

Kiều Phong Ca thầm nghĩ không hay rồi, nhưng chuyện xảy ra quá bất ngờ nên cô chẳng thể nào tránh nổi.

Một tiếng “âm” vang lên, chiếc xe tải đâm sầm vào một bên xe hơi. Xe hơi đâm gãy hàng rào bảo vệ rồi rơi ào xuống vách núi.

Kiều Phong Ca cảm giác bản thân đã bị đâm bật ra ngoài nhưng dây an toàn nhanh chóng kéo cô trở lại vị trí, cùng với đó là túi khí an toàn bung ra bốn phía xung quanh. Sau một trận quay cuồng đầu óc, cô đã mất đi ý thức.

Tới khi bị mùi khói dầu nồng nặc làm cho ngạt thở, Kiều Phong Ca mới tỉnh lại.

Đèn xe vẫn nhấp nháy, bên ngoài xe có ánh lửa, mùi xăng gây mũi ngập tràn khắp nơi.

“Nghiêm Khải, Nghiêm Khải...” Kiều Phong Ca cảm thấy toàn thân rã rời như tan tác thành từng mảnh, chẳng biết trán đập vào đâu mà chảy máu đầy mặt, tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ.

Không nghe được tiếng đáp lại của Nghiêm Khải nên cô vội vàng lau máu trên mặt để nhìn cho rõ hơn.

Cô quay đầu về hàng ghế sau, thấy Nghiêm Khải và kẻ điên đều ở đó, nhưng vì họ không cài dây an toàn nên đã bất tỉnh sau cú va chạm mạnh vừa rồi.

Kiều Phong Ca lại gọi vài tiếng “Nghiêm Khải” nhưng anh vẫn không có phản ứng. Sợ ô tô phát nổ nên cô vội vàng tháo dây an toàn và bò tới hàng ghế sau.

Kiều Phong Ca đỡ Nghiêm Khải dậy rồi ngay lập tức kiểm tra tình hình của anh. Cả trán, cánh tay và chân của Nghiêm Khải đều bị sây sát, nhưng cũng may mà vẫn còn hơi thở với nhịp tim, có vẻ chỉ là hôn mê.

Cô gắng sức mở cửa xe rồi kéo Nghiêm Khải ra ngoài trước, sau đó lại quay trở vào trong xe để cứu kẻ điên kia.

Song khi chuẩn bị kéo kẻ điên ra ngoài thì lại thấy chân hấn bị kẹp dưới ghế, Kiều Phong Ca muốn rút chân hấn khỏi ghế nhưng máu đột nhiên tuôn ra.

Tới tận lúc này cô mới phát hiện chân hấn bị thanh thép gãy chỗ ghế ngồi đâm xuyên qua. Kẻ điên tỉnh lại sau cơn hôn mê cùng với những tiếng kêu thảm thiết.

"Đừng sợ, tôi sẽ tìm cách đưa anh..." Kiều Phong Ca còn chưa dứt lời đã nghe đầu xe vang lên một tiếng "rầm". Ngọn lửa càng bùng lên dữ dội hơn, còn ánh đèn trong xe lại tắt ngóm.

"Báo ứng... tất cả là báo ứng..." Kẻ điên khổ sở thở hổn hển, mồ hôi trên trán túa ra như mưa.

Kiều Phong Ca lại thử kéo hấn một lần nữa, bị tác động đến chân khiến hấn đau tới nỗi khóc thét.

"Tên anh là gì? Tên gầy mà anh nói là ai? Có phải anh quen Cốc Đại Phúc không? Anh bảo ma giết tên gầy là sao?" Kiều Phong Ca đã thăm hiểu rằng mình không thể nào kéo kẻ điên ra khỏi xe được, mà xe lại có nguy cơ phát nổ bất cứ lúc nào nên mới sốt sắng hỏi.

"Tổng Kim, tôi tên Tổng Kim. Mã Quý, Cốc Đại Phúc và tôi, là chúng tôi... là chúng tôi chôn sống cô gái đó, chúng tôi đúng là lũ súc sinh, súc sinh!" Kẻ điên nức nở nói.

"Cô gái, cô gái nào? Tên cô ấy là gì?" Kiều Phong Ca túm lấy tay hấn, truy hỏi dồn dập.

"Không phải chúng tôi muốn giết cô ấy, là người khác sai khiến, người khác sai khiến, oan có đầu nợ có chủ, cô đừng giết tôi, đừng giết tôi..." Kẻ điên trừng mắt nhìn Kiều Phong Ca, hất tay cô ra. E là giờ phút này hấn thật sự phát điên rồi.

"Cánh cửa... mấy con số 7207450 phía sau cánh cửa có ý nghĩa gì?" Nghĩ tới những con số đằng sau cánh cửa, Kiều Phong Ca lại tiến tới túm lấy kẻ điên rồi quát lên.

"Ma, là ma, là ma..." Hấn ra sức giãy giụa.

Lúc này lửa đã lan vào trong xe, Kiều Phong Ca buộc phải lùi ra ngoài, cô muốn tìm thứ gì đó để dập lửa nhưng vừa quay người thì

xe đã nổ tung.

Cú nổ hất văng người Kiều Phong Ca lên không trung rồi ngã xuống.

Trước khi bất tỉnh, khoảnh khắc cơ thể còn chưa tiếp đất, trong đầu cô bất giác lóe lên một suy nghĩ: Phải chăng mình sẽ chết ở đây?

Kiều Phong Ca mới hai mươi sáu tuổi nên không suy nghĩ quá nhiều về cái chết, dầu sao thì đó cũng là một chuyện vô cùng xa vời với một cô gái trẻ như cô.

Dù vậy, cô cũng từng phải đối mặt cận kề với cái chết hai lần trước tối nay.

Lần đầu tiên là thời trung học, mấy bạn học nam đặt cho cô biệt danh "Khi đá cái", hồi ấy cô không cao, lại còn gầy gò ốm yếu như rơm. Bạn học đặt cho cô biệt danh này không chỉ bởi ngoại hình, mà còn bảo cô giống như con khỉ sinh ra từ đá, không cha không mẹ.

Trẻ mồ côi ghét nhất là bị người khác nói không có bố mẹ, những lời ấy chẳng khác nào xát muối vào tim cô.

Bấy giờ cô cầm dao định liều mình tính sổ với mấy nam sinh kia, nếu không phải bị giáo viên phát hiện thì e là cô đã bỏ mạng trong vụ xô xát năm mười bốn tuổi ấy.

Lần thứ hai là khi viện trưởng cô nhi viện qua đời. Viện trưởng là người đối xử tốt với cô nhất trên đời này. Cô chẳng biết mình sẽ trở nên thế nào nếu không có sự dạy dỗ, động viên, ủng hộ và yêu thương của viện trưởng, nhưng chắc hẳn là sẽ không có cô của bây giờ. Khoảnh khắc nhìn thấy di thể của viện trưởng, chứng kiến bà bị đẩy vào lò hỏa táng là lúc cô nếm trải cảm giác đau đớn tột cùng về cái chết.

Còn giờ phút này, cô cảm nhận được sức nóng hầm hập mà vụ nổ mang lại, cùng với tiếng thở dài của Tử thần kề cận bên tai...

Nghiêm Khải cảm thấy mặt mình nóng rát, cả người đau nhói như bị cắt thành từng khúc, đầu óc vận hành chậm hơn cơ thể nửa nhịp mới chợt nhớ ra vụ lật xe vừa rồi.

Anh bừng tỉnh, mở to mắt và thấy một chiếc ô tô đang bốc cháy hừng hực trước mắt.

“Kiều Phong Ca, Kiều Phong Ca!” Nghiêm Khải bật dậy khỏi mặt đất, chạy vọt tới bên cạnh xe rồi lớn tiếng gọi.

Có người kẹt trong xe, lửa đã lan tới toàn thân, đang đau đến quằn quại với những tiếng thét gào trên ghế ngồi.

Thấy người nạn chính là kẻ điên, anh muốn cứu hãn ra nhưng lửa cháy quá to nên hoàn toàn không có cách nào tới gần.

“Kiều Phong Ca, Kiều Phong Ca...” Nghiêm Khải vừa di chuyển quanh xe vừa gọi tên Kiều Phong Ca. Đây là lần đầu tiên trong đời anh thấy sợ hãi, không chỉ vì cảnh tượng trước mắt, điều khiến anh sợ hơn cả là Kiều Phong Ca xảy ra chuyện.

Nghiêm Khải nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cũng trông thấy Kiều Phong Ca nằm trên mặt đất dưới ánh lửa.

Anh bước nhanh tới ôm cô vào lòng. Sau khi kiểm tra hơi thở và nhịp tim của cô, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

Nhưng anh lại nhanh chóng phát hiện ra tình hình không được khả quan cho lắm, phía sau lưng Kiều Phong Ca bị một mảnh thép găm chặt.

Mảnh thép có kích thước chừng hai ngón tay, hai phần ba mảnh đã cắm vào cơ thể cô.

Nghiêm Khải không dám rút mạnh mảnh thép ra mà chỉ có thể cởi áo trong của mình làm băng gạc cầm máu cho vết thương của cô.

Lúc này, lửa đã nhỏ dần, những ánh chiều tà cuối cùng còn sót lại bừng sáng phía chân trời. Kiều Phong Ca chớp mắt vài cái, nhìn Nghiêm Khải.

“Nghiêm... Nghiêm Khải... Tên điên đâu?” Cô cảm giác toàn thân không còn chút sức lực nào, sau lưng khẽ nhói đau.

Nghiêm Khải nghe vậy bèn lắc đầu, thoáng nghiêng người để Kiều Phong Ca nhìn về chiếc xe phía sau anh.

Xe đã biến thành một đồng sắt, còn thi thể kẻ điên đã cháy như than, đang nằm vẹo vọ trên giá sắt với những làn khói xanh nghi ngút.

“Chị thấy sao rồi?” Nghiêm Khải quan tâm hỏi.

“Tôi không... không sao...” Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng Kiều Phong Ca phải gắng hết sức mới thốt nên câu.

“Rốt cuộc là kẻ nào muốn ngăn cản chúng ta phá án? Đúng là điên rồ mà!” Nhìn chiếc xe bị thiêu rụi cùng kẻ điên đã chết, trong lòng Nghiêm Khải hiểu rõ chuyện này chắc chắn không phải ngẫu nhiên, chiếc xe tải cỡ lớn đó cố ý đâm tới với mục đích giết người diệt khẩu.

“Đối phương có thể bám theo chúng ta để chặn giết dọc đường, đây không phải chuyện mà người bình thường có thể làm được.” Nghĩ đến đây, Kiều Phong Ca bất giác rung mình.

“Rốt cuộc kẻ điên biết được điều gì mà khiến chúng sợ hãi đến thế, quyết tâm giết người diệt khẩu, còn dám ra tay với cảnh sát. Tiếc là hắn chết mất rồi...” Nghiêm Khải thở dài.

“Lúc tôi cứu hắn, hắn bảo mình tên là Tống Kim. Hắn còn nói với tôi vài câu nữa, nhưng tôi vẫn chưa hiểu được.” Kiều Phong Ca kể lại những lời kẻ điên nói trước khi chết cho Nghiêm Khải.

“Nói vậy thì chắc hắn Mã Quý chính là tên gầy, họ từng nhận lệnh giết một cô gái từ nhiều năm trước... Chắc chắn là kẻ sai khiến đó muốn giết người diệt khẩu!” Nghiêm Khải phân tích.

“Chắc là vậy, tiếc là cuối cùng Tống Kim vẫn không nói ra kẻ đứng sau là ai, còn cả cô gái bị họ chôn sống kia nữa...” Nói tới đây, Kiều Phong Ca lại thấy hoa mắt chóng mặt, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Phong Ca, tạm thời đừng nói nữa, chị cố lên, em đưa chị ra ngoài!” Nghiêm Khải sờ trán Kiều Phong Ca, thấy cô sốt rất cao.

“Cậu thả... thả tôi xuống... lên trước đi...” Mắt Kiều Phong Ca đã nhắm nghiền, cô ngày một yếu hơn nhưng ý thức vẫn còn đó, biết nếu Nghiêm Khải cố mình thì sẽ khó mà trèo lên được.

Nghiêm Khải cũng biết một mình trèo lên sẽ dễ hơn nhiều, nhưng anh không thể nào bỏ Kiều Phong Ca lại được.

Anh nghiến răng, kiên quyết cống Kiều Phong Ca, sau đó dùng áo khoác làm dây thừng buộc hai người lại với nhau.

Lúc đi ngang qua thi thể Tống Kim, anh chấp tay nói: "Xin thứ lỗi."

Dứt lời, Nghiêm Khải nín thở, dùng tay mở hàm xác chết ra rồi nhổ một chiếc răng mang về làm bằng chứng.

Kiều Phong Ca đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, những lời nói trong lúc mê man cũng ngưng bật.

Nghiêm Khải biết mình không thể chậm trễ, cần phải leo lên trên ngay rồi tìm cách đưa Kiều Phong Ca tới bệnh viện. Anh ngẩng đầu nhìn, cũng may mà họ ở trên một sườn núi chứ không rơi xuống đáy vực nên chỉ cách quốc lộ chừng một trăm mét.

"Phong Ca, em sẽ không để chị xảy ra chuyện gì đâu!" Nghiêm Khải biết Kiều Phong Ca không thể nghe thấy những lời mình nói, dường như anh đang tự nói với chính bản thân mình.

Sau bao vất vả nhọc nhằn, cuối cùng Nghiêm Khải cũng cũng được Kiều Phong Ca trèo lên vào sáng sớm hôm sau. Điều anh không ngờ tới là dấu vết của vụ va chạm trên đường đã bị xóa sạch, thậm chí hàng rào bảo vệ mà xe họ đâm gãy cũng được sửa chữa hết như ban đầu. Nếu không phải họ sống sót trở về, chắc hẳn sẽ chẳng ai biết nơi đây từng xảy ra một vụ tai nạn giao thông.

Sự thu xếp ổn thỏa cẩn thận ấy của hung thủ khiến anh rung mình. Đối phương làm vậy chắc hẳn có lý do. Hắn nắm rõ tình hình của họ trong lòng bàn tay, biết có hai cảnh sát trên xe mà vẫn xuống tay giết người.

Nhưng hiện giờ Nghiêm Khải chẳng còn tâm tư nào để tiếp tục suy nghĩ về vụ án. Anh vội vàng chạy về huyện, chuyện cấp bách nhất lúc này là đưa Kiều Phong Ca vào bệnh viện.

Cũng may có một chiếc xe đi ngang qua, Nghiêm Khải chặn xe lại rồi sốt sắng xin tài xế đưa họ tới bệnh viện.

Kiều Phong Ca được đưa vào phòng cấp cứu trong bệnh viện huyện.

Nghiêm Khải biết việc mình phải làm bây giờ là gọi điện cho đội trưởng Triệu Mộ Vân để báo cáo tình hình vụ án.

Triệu Mộ Vân chưa bao giờ nổi giận như lần này. Cảnh sát chị cứ bám theo Mạn Tiểu Lệ tối qua đã để mất dấu, giàn giáo bất chợt đổ ập xuống tại giao lộ trên đường chặn đứng lối đi. Rõ ràng là có người cố ý gây rối, nhưng họ không thể nào tìm được kẻ ra tay.

Sáng sớm, Triệu Mộ Vân nhận được điện thoại của Nghiêm Khải. Nội dung cuộc trò chuyện khiến chị toát mồ hôi lạnh. Không ngờ tên nhãi Nghiêm Khải này lại dám tự ý chạy tới huyện Thương Long để tham gia vào việc điều tra vụ án, đã vậy Kiều Phong Ca còn bị thương nặng đến nỗi phải nhập viện. Hơn nữa, chị không ngờ lại có kẻ điên rồ tới mức dám sát hại cả cảnh sát để giết người diệt khẩu.

Triệu Mộ Vân vốn định dạy dỗ Nghiêm Khải một trận, nhưng tình hình vụ án hiện giờ đang hết sức cấp bách nên vẫn phải đợi mọi việc xong xuôi rồi mới tính tiếp. Chị lập tức dặn dò Nghiêm Khải phối hợp với Vu Đức Chính trước, hai người tiếp tục theo dõi điều tra vụ án. Qua các dấu vết tìm được, có thể thấy vụ án tại thành phố Vũ Khẩu và vụ án tại huyện Thương Long có liên quan tới nhau. Tuy nhiên, vì vụ án bắt cóc mà trước mắt trong cục gần như đã điều động toàn bộ lực lượng tìm kiếm tên bắt cóc để giải cứu con tin, thế nên tạm thời chị không thể điều thêm nhân lực tới huyện Thương Long được.

“Đội trưởng, có chuyện này em nhất định phải nói.” Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng Nghiêm Khải cũng quyết định nói ra nghi ngờ của mình với đội trưởng Triệu: “Đối phương nắm rõ mọi hành động của chúng ta, em nghi ngờ trong đồn cảnh sát huyện có nội gián.”

Triệu Mộ Vân cũng có chung suy nghĩ như vậy khi nghe Nghiêm Khải báo cáo xong, nhưng không có chứng cứ mà tùy tiện hành động thì sẽ rất dễ đánh rắn động cỏ.

“Tiểu Nghiêm, tôi sẽ báo cáo chuyện này với cấp trên, đốc thúc cảnh sát huyện Thương Long phối hợp làm việc với mọi người...” Triệu Mộ Vân đáp một câu cho có lệ, sau đó mới nói ra những suy nghĩ thật lòng của mình: “Tình hình trước mắt chưa rõ ràng, cậu và Vu Đức Chính nhớ làm việc cẩn thận, đề cao cảnh giác.”

“Em biết rồi ạ.” Nghiêm Khải hiểu nỗi khó xử của Triệu Mộ Vân, song anh còn chẳng định tiếp tục trao đổi công việc sắp tới với cảnh sát huyện Thương Long chứ nói gì tới hợp tác làm việc.

“Tình hình trước mắt quan trọng nên tôi tạm thời gác chuyện cậu vi phạm kỷ luật sang một bên. Tôi sẽ lựa lời với bên bộ phận kỹ thuật, đồng thời báo cáo với cấp trên, xem như cậu đã về đơn vị.” Triệu Mộ Vân buộc phải giải tỏa lo lắng cho Nghiêm Khải trước. Giờ đang là lúc thiếu người, Nghiêm Khải lại nắm rõ tình hình nên chắc chắn là người phù hợp nhất để tiếp tục điều tra vụ án.

“Đội trưởng Triệu, em mà không tìm ra kẻ hại bọn em thì không mang họ Nghiêm!” Nghiêm Khải nén giận nói.

“Còn nữa, Kiều Phong Ca phẫu thuật xong thì báo với tôi ngay.” Triệu Mộ Vân rất quan tâm đến sức khỏe của Kiều Phong Ca.

Nghiêm Khải cũng lo cho Kiều Phong Ca. Khoảng một tiếng sau, Vu Đức Chính đã tới bệnh viện.

Mấy ngày vừa rồi Vu Đức Chính quay lại thành phố Vũ Khẩu để chuyển thi thể chưa rõ danh tính kia về đồn, ba người sợ giữa đường xảy ra chuyện nên quyết định để Vu Đức Chính lái xe tới đón.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính sốt ruột chờ đợi ở cửa phòng cấp cứu.

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng mở. Một y tá đi từ bên trong ra.

Hai người vội vàng tiến tới hỏi thăm tình hình.

Y tá nói Kiều Phong Ca không có gì đáng ngại, chỉ bị thương bên ngoài. Hiện giờ bác sĩ đã xử lý ổn thỏa, đưa về phòng bệnh tỉnh dưỡng mấy ngày là sẽ không sao.

Nghe vậy hai người mới yên tâm, muốn vào thăm Kiều Phong Ca nhưng y tá lại bảo bệnh nhân cần nghỉ ngơi, khuyên họ không nên vào phòng bệnh.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính chỉ có thể nhìn qua cửa sổ, thấy Kiều Phong Ca vẫn hôn mê bất tỉnh. Trên người cô còn cắm kim tiêm, bên cạnh có một vài vật dụng y tế, nhưng nhìn nhịp thở ổn định nên hẳn là không có gì đáng ngại.

Lúc này, Vu Đức Chính đã nghe Nghiêm Khải kể lại tình hình. Bằng sự khôn khéo của mình, anh ta cũng nghĩ tới một chuyện, đó là mọi hoạt động của họ ở huyện Thương Long dường như đều bị nắm rõ mồn một.

"Huyện Thương Long này tuy nhỏ nhưng lại lắm kẻ đáng gờm. Nếu chúng ta muốn điều tra tiếp, e rằng vẫn có không ít người ra mặt gây rối." Vu Đức Chính luôn nghĩ gì nói vậy, song lời anh ta nói hiện giờ cũng chính là những gì Nghiêm Khải nghĩ.

Nghiêm Khải kéo Vu Đức Chính tới lối thoát hiểm ở bệnh viện. Đi đến hành lang, anh nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Anh Vu, em muốn mạo hiểm một phen."

Vu Đức Chính nhìn thoáng qua Nghiêm Khải, sau đó vuốt cằm.

"Tiểu Nghiêm này, tôi phải nhắc nhở cậu một chuyện. Chúng ta là cảnh sát, phải tuân thủ pháp luật, làm theo phép tắc, quy củ, chứ không phải anh hùng trong phim, động một tí là..."

"Em nghe các đồng nghiệp khác kể là trước đây anh còn bảo bạn gái giúp mình điều tra vụ án, chị dâu suýt nữa thì bị nổ chết." Nghiêm Khải ngắt lời Vu Đức Chính, nghiêm túc nói.

Vu Đức Chính sững sốt, không ngờ lũ nhiều chuyện kia lại nói với Nghiêm Khải việc này. Anh ta cũng chẳng thể diễn tiếp được nữa.

"Bạn gái, chị dâu cái gì chứ, nói linh ta linh tinh, là bạn gái cũ, chia tay lâu rồi."

"Giờ tổ trưởng Kiều của chúng ta vẫn đang nằm trên giường bệnh, nếu không phải em với chị ấy may mắn thì đã hy sinh vì nhiệm vụ rồi. Còn không tranh thủ bắt kẻ đứng sau thì chẳng biết sẽ có bao nhiêu người bị hại nữa!" Nghiêm Khải nắm lấy bả vai Vu Đức Chính.

"Được rồi, sợ cậu rồi đấy, nói suy nghĩ của cậu xem nào." Thật ra trong lòng Vu Đức Chính cũng đã đoán được phần nào nhưng vẫn hỏi.

"Dụ răn ra khỏi hang." Nghiêm Khải nói.

"Mỗi đầu mà dụ?"

"Đương nhiên chúng ta chính là mồi, chúng ta chẳng những phải điều tra tiếp mà còn phải để họ biết chúng ta đang điều tra!"

“Cậu muốn ép họ ra tay sao?”

“Đúng vậy, có điều lần này chúng ta đã có kế hoạch.” Nghiêm Khải nắm chặt tay nói.

“Được rồi, điều tra thế nào?”

“Đương nhiên là bắt đầu từ Mã Quý...” Nghiêm Khải lấy chiếc răng trong túi ra: “Và cả cái răng này nữa.”

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính thành công tìm ra thân phận của Mã Quý sau khi tra cứu hệ thống thông tin nội bộ của cảnh sát.

Mã Quý là nam, năm nay bốn mươi chín tuổi, hiện đang là chủ của một tiệm sửa xe ở huyện Thương Long.

Hai người tức tốc tìm tới tiệm sửa xe đó nhưng cửa tiệm lại đóng chặt, không mở cửa kinh doanh. Họ hỏi thăm cửa hàng tạp hóa gần đó và được biết tiệm sửa xe đã đóng cửa khoảng hơn nửa năm. Chủ quán tạp hóa bảo đã lâu lắm rồi không gặp Mã Quý.

Tiệm sửa xe có hai tầng, tầng 1 để kinh doanh, còn tầng 2 là nơi Mã Quý ở. Mã Quý chưa lập gia đình và cũng không có con cái, thường ngày ngoài sửa xe ra thì chỉ uống rượu hoặc chơi mạt chược với hàng xóm xung quanh.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính ghé thăm mấy hàng xóm thường xuyên qua lại với Mã Quý, họ đều nói lần cuối nhìn thấy Mã Quý là vào khoảng cuối tháng Năm.

“Mã Quý không xuất hiện trong thời gian dài như vậy mà anh không nghĩ tới việc báo cảnh sát sao?” Vu Đức Chính hỏi.

“Báo cảnh sát ư? Tôi chưa từng nghĩ tới việc đó, anh ta là một người trưởng thành mà, và lại tôi thường nghe anh ta bảo muốn tới Quảng Châu, kêu là tới đó để kiếm tiền...” Một người bạn thường xuyên đánh bài với Mã Quý nói.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đã hỏi thăm mấy người, câu trả lời nhận được hầu như đều là họ tưởng Mã Quý đi xa.

Cũng khó mà trách được, làm ăn ở huyện Thương Long không tốt, nơi đây vốn đã ít xe cộ, còn chẳng có mấy người qua lại, nhu cầu sửa xe cũng không nhiều nên Mã Quý muốn tìm con đường khác để mưu sinh cũng chẳng có gì lạ.

“Anh Vu, em thấy thời gian Mã Quý mất tích trùng với thời gian tử vong của thi thể chưa rõ danh tính kia, anh nghĩ liệu thi thể đào được trong núi ấy có phải Mã Quý không?” Sau khi hỏi thăm xong một lượt, Nghiêm Khải suy đoán.

“Có thể là vậy lắm, để tôi báo cáo tình hình với đội trưởng Triệu.” Vu Đức Chính cảm thấy suy đoán của Nghiêm Khải rất có khả năng, dứt lời bèn lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Mộ Vân để cảnh sát thành phố tìm kiếm người thân của Mã Quý, đồng thời xác nhận thân phận.

Báo cáo xong, Vu Đức Chính và Nghiêm Khải tới một quán ven đường ăn trưa. Hai người vừa ăn vừa thảo luận về vụ án.

Họ sắp xếp lại các manh mối hiện có và đưa ra một vài giả thiết cùng phỏng đoán. Thế nhưng họ chẳng những không tìm được thêm manh mối mà ngược lại còn gặp nhiều vấn đề nan giải hơn.

Cốc Đại Phúc, Tống Kim và Mã Quý đã nhận lệnh giết một cô gái từ nhiều năm trước. Bây giờ kẻ đứng sau có vẻ lo lắng chuyện năm đó bị bại lộ nên đã giết Tống Kim để diệt khẩu, còn “con ma” trong lời Tống Kim nói khả năng cao chính là hung thủ. Tống Kim bảo Mã Quý bị “ma” giết, có nghĩa là Tống Kim đã nhìn thấy “ma” giết người, thế nên hắn mới trốn chui trốn nhủi, song cuối cùng vẫn chẳng tránh được kết cục bị đuổi giết.

Nhưng Cốc Đại Phúc thì sao? Về cơ bản đã có thể xác nhận Cốc Đại Phúc bị tên bắt cóc ở thành phố Vũ Khẩu giết, lẽ nào tên bắt cóc chính là “ma”? Nếu vậy thì tại sao hắn lại bắt cóc Cố Phi Phi? Cả nhà Cố Phi Phi có liên quan gì tới ba người này?

Hay là tên bắt cóc chỉ được thuê làm việc theo lệnh? Và vì sao hắn lại muốn tìm Trần Võ Ninh? Qua những tài liệu mà họ có, có thể thấy Trần Võ Ninh và ba người nhóm Cốc Đại Phúc hoàn toàn không có bất kỳ liên hệ nào.

Một vụ bắt cóc, ba vụ giết người, cùng với một vụ án từ xa xưa, chúng chẳng khác nào bùn lầy trong nước đục, mà sự thật lại chính là hạt đậu xanh bị giấu trong lớp bùn ấy.

Kiều Phong Ca mơ thấy mình trở thành một bé gái, ôm gấu bông trên tay và chạy không ngừng nghỉ trong mê cung tăm tối.

Quái vật hiện hữu trước mắt không hề đáng sợ, thứ đáng sợ thật sự là những điều mà ta chưa biết.

Trong bóng đêm, bé gái hoảng loạn vì cảm nhận được có thứ gì đó đang đuổi theo mình. Tuy không biết là người hay ma nhưng cô bé nghe thấy tiếng thở gấp gáp của đối phương, nó tựa như một con dã thú đang há to miệng chờ nuốt chửng con mồi sắp dâng mình tới.

“Bố ơi! Mẹ ơi!” Bé gái thương tâm thét gào nhưng chẳng có ai đáp lại tiếng gọi ấy trong thế giới tối tăm này.

Đúng lúc đó, phía trước đột nhiên xuất hiện một tia sáng. Tia sáng ấy càng lúc càng lớn rồi hóa thành vòng sáng giống như một cửa động.

Bé gái liều mạng chạy về phía vòng sáng, nhưng thỉnh thoảng lại đụng phải vách tường, chỉ có thể loay hoay chuyển hướng, cứ lòng vòng một hồi như vậy...

Cuối cùng, đôi tay cô bé gần như sắp chạm tới ánh sáng.

Vào lúc bé gái tưởng mình sắp chạy thoát thì sau lưng lại truyền tới một lực hút cực lớn khiến cô bé không thể nào chống lại. Nó tựa như một lỗ xoáy trong dòng nước xiết, cuốn cô bé vào vực sâu.

“A!” Kiều Phong Ca hét lớn một tiếng và tỉnh dậy khỏi cơn mơ. Trước mắt cô không có bé gái, cũng chẳng có gấu bông, thay vào đó là màu trắng - một màu sắc đặc trưng của bệnh viện bao trùm.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, cô biết mình đã được đưa vào viện. Nhớ tới cảnh Nghiêm Khải cố gắng leo lên vách núi, cô lập tức tìm kiếm bóng hình anh. Nhưng trong phòng bệnh trống không, chẳng còn một ai khác. Ánh mắt cô không giấu nổi vẻ bất an. Nghiêm Khải đâu rồi, anh có sao không?

Kiều Phong Ca ấn chuông ở đầu giường, y tá bên ngoài chạy tới.

“Cảnh sát Kiều, cô tỉnh rồi à.” Y tá vừa nói vừa kiểm tra tình hình của Kiều Phong Ca: “Huyết áp và độ bão hòa oxy đều bình thường, vết thương còn đau không?”

“Y tá, cho tôi hỏi đồng nghiệp của tôi đang ở đâu, cậu ấy không sao chứ?” Kiều Phong Ca vội hỏi, chẳng màng đến tình trạng của bản thân.

“Anh ấy chỉ bị trầy da một chút, không sao đâu... À, đúng rồi, anh ấy bảo tôi chuyển lời tới cô rằng anh ấy cùng một đồng nghiệp khác có chút việc nên sẽ tới thăm cô sau.” Dứt lời, y tá bèn thay thuốc cho Kiều Phong Ca.

“Tôi... tôi đi tìm họ.” Kiều Phong Ca muốn rút kim tiêm khỏi tay, bò xuống giường.

“Không được!” Y tá lớn tiếng quát: “Vết thương sau lưng cô vừa khâu xong, chẳng may đứt chỉ thì nguy to, mau nghỉ ngơi đi.”

Quả nhiên, Kiều Phong Ca vừa khẽ cử động mà sau lưng đã âm ỉ đau.

“Ít nhất cũng phải nghỉ ngơi hai ngày, chờ vết thương liền lại.” Y tá lắc đầu nhìn Kiều Phong Ca, chưa thấy bệnh nhân nào liễu lĩnh thế này bao giờ. Cô ấy lại kiểm tra vết thương của Kiều Phong Ca lần nữa, xác định không có vấn đề gì mới dặn dò thêm mấy câu rồi ra khỏi phòng bệnh.

Kiều Phong Ca nằm trên giường, ngơ ngẩn nhìn trần nhà. Giờ phút này đầu óc cô lại cực kỳ tỉnh táo, nhớ tới những lời Tống Kim nói trước khi chết.

Câu nói để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho cô không phải là thân phận của “tên gày”, mà là những gì hắn nói về các con số đằng sau cánh cửa. Kẻ điên bảo những con số đó là “ma”, ánh mắt hắn lúc ấy toát lên vẻ sợ hãi khiến người ta khó mà quên nổi, giống như thật sự nhìn thấy ma vậy.

“7207450...” Kiều Phong Ca lẩm bẩm mấy con số này, trong đầu lại thoáng hiện lên cảnh tượng cánh cửa bị gió thổi đóng sầm lại. Cô chợt láng máng cảm giác mình đã nhìn thấy dãy số này ở đâu đó, là ở đâu nhỉ?

Kiều Phong Ca không thể nào bình tĩnh nằm ở đây được. Cô lại nhớ tới Tống Kim bị thiêu sống ở trong xe, chiếc xe tải đâm thẳng đến, và cả Mai Hồng bị treo cổ cùng với xác chết chưa rõ danh tính đang ở trong nhà xác kia...

Kiều Phong Ca hít sâu một hơi rồi chậm rãi ngồi dậy. Đột nhiên cô muốn tới một nơi, nhưng trên người đang là đồ bệnh nhân, khỏi cần nghĩ cũng biết quần áo của mình đã rách tươm, còn nhuốm đầy bùn đất và máu me, e là đã bị quăng vào thùng rác từ lâu. Điện thoại rơi xuống núi hồng rồi, ví tiền cũng chẳng thấy đâu, mặc bộ đồ này thì đến cửa bệnh viện cô cũng không ra được.

Chẳng còn cách nào khác, Kiều Phong Ca chỉ đành buông bỏ suy nghĩ tự mình đi điều tra. Sau khi bình tĩnh, cô lại gọi y tá tới rồi mượn điện thoại để gọi cho Nghiêm Khải.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính vừa ăn cơm xong, họ không ngờ sẽ nhận được điện thoại của Kiều Phong Ca nên ngay lập tức muốn quay về viện thăm cô.

Nhưng Kiều Phong Ca lại bảo họ tới nhà văn hóa lần nữa chứ đừng quay lại viện.

"Tìm Dương Thiến Thiến? Nhưng chị ta có chịu nói gì đâu..." Nghiêm Khải cũng cảm thấy Dương Thiến Thiến đang che giấu điều gì đó, nhưng bà ta không muốn nói thì còn lâu mới cạy được miệng nếu không có chứng cứ.

"Không phải tới hỏi chuyện." Kiều Phong Ca ngắt lời Nghiêm Khải, sau đó hít sâu một hơi rồi bảo: "Cậu còn nhớ những con số đằng sau cánh cửa nhà Tống Kim chứ?"

"Đương nhiên là em nhớ, 7207450." Đây là những con số Nghiêm Khải vô tình phát hiện, còn dựa vào khả năng ghi nhớ của mình để viết lại: "Lẽ nào chị từng nhìn thấy những con số này ở đâu sao?"

"Hôm gửi xe ở nhà văn hóa, tôi nhớ hình như mình từng nhìn thấy những con số tương tự ở đó, thế nên mới muốn hai người tới xác nhận xem." Kiều Phong Ca nói.

Nghiêm Khải nhớ lại ngày họ tới tìm Dương Thiến Thiến. Đúng là đã gửi xe ở gara nhà văn hóa, nhưng anh lại không nhìn thấy dãy số này.

“Được, em và anh Vu sẽ tới đó ngay.” Nghiêm Khải ngắt máy, biết Kiều Phong Ca không sao nên tâm trạng cũng tốt hơn hẳn.

Anh lại gọi cho Triệu Mộ Vân để thông báo tin tức Kiều Phong Ca đã bình an vô sự.

Tới giờ Vu Đức Chính mới biết rằng Nghiêm Khải phát hiện ra một dãy số lạ sau cánh cửa vào hôm họ gặp Tống Kim lần đầu tiên, và khả năng cao dãy số này chính là nguyên nhân khiến hung thủ thiêu rụi căn nhà.

“Liệu có khiên cưỡng quá không?” Vu Đức Chính có chút ngờ vực, rốt cuộc mấy con số do một kẻ nửa điên nửa khùng khắc bừa lên cửa thì có ý nghĩa gì được chứ?

Nghiêm Khải lắc đầu, anh biết suy đoán của mình và Kiều Phong Ca hầu như là dựa vào trực giác chứ không có nhiều chứng cứ.

“Nếu chúng ta tìm được thứ gì đó tương ứng với dãy số ấy thì có thể chứng thực phỏng đoán này thôi.”

“Cũng chẳng còn manh mối nào khác, đi xem thế nào.”

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính vào hầm gửi xe của nhà văn hóa. Họ tìm kiếm rất cẩn thận, chỉ thiếu điều cầm kính lúp để soi từng góc ngách ở nơi đây. Các con số tìm được khá nhiều, nhưng lại không liên quan gì đến “7207450. Hầu như đều là số vị trí đỗ xe, và lại vị trí đỗ chỉ có hai chữ số, một trong số đó còn là ký tự tiếng Anh.

“Liệu tổ trưởng Kiều có nhầm không?” Vu Đức Chính gãi đầu, họ đã loanh quanh trong hầm gửi xe này hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Nghiêm Khải nhìn quanh bốn phía, đúng là họ đã tìm khắp nơi nhưng không thấy bất cứ thứ gì liên quan tới dãy số kia. Kiều Phong Ca cũng không nói rõ, chẳng lẽ là cô nhớ nhầm thật?

Một linh cảm chợt lóe lên trong đầu Nghiêm Khải, anh vội vàng đi vào phòng giám sát của bãi đỗ xe.

Bảo vệ biết họ là cảnh sát nên không dám cản trở, cũng phối hợp để họ truy cập camera giám sát.

Nghiêm Khải mở lại video hôm anh và Kiều Phong Ca đi vào bãi đỗ xe, tua đi tua lại khung hình để tìm kiếm manh mối.

Vu Đức Chính đứng bên cạnh cũng hỗ trợ quan sát, lúc này anh ta đã hiểu vì sao Nghiêm Khải lại muốn tới đây. Bởi vì có lẽ thứ mà Kiều Phong Ca nhìn thấy lúc bấy giờ nằm đâu đó trong bãi đỗ xe nên khả năng cao là có liên quan tới một chiếc xe nào đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, họ nhanh chóng tìm được một chiếc xe có liên quan tới dãy số "7207450".

Đó là một chiếc máy xúc màu vàng cỡ nhỏ, đỗ ở trong cùng hầm gửi xe, chiếm khoảng một nửa vị trí đậu xe. Dãy số này không phải biển số xe mà là hàng số được sơn ở đuôi xe.

Nghiêm Khải ngay lập tức tìm ra người điều khiển máy xúc qua camera. Khoảng một tiếng sau khi anh và Kiều Phong Ca rời khỏi bãi đỗ xe, một người đội mũ bảo hiểm đã lái máy xúc đi.

Nghiêm Khải hỏi bảo vệ vấn đề liên quan tới chiếc máy xúc, bảo vệ nói hôm trước con đường gần đó thi công nên máy xúc tạm thời đỗ trong hầm gửi xe, ngoài ra thì không biết chuyện gì khác.

Nghiêm Khải cũng nhớ là có một con đường đang được sửa chữa lúc họ lái xe qua.

Bây giờ đã tìm thấy máy xúc và tài xế, có lẽ sẽ phát hiện thêm gì đó nếu lần theo manh mối này để điều tra tiếp.

"Tiểu Nghiêm, cậu và tổ trưởng Kiều của chúng ta đúng là cộng sự hoàn hảo đấy!" Vu Đức Chính không ngờ có thể tìm ra manh mối thật. Tuy giọng điệu anh ta mang theo vẻ trêu chọc, nhưng Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đã tìm ra được manh mối mấu chốt từ mớ thông tin hỗn độn tưởng chừng như chẳng liên quan gì đến nhau này, còn đưa ra những suy đoán hợp lý, sau đó tiến hành kiểm chứng, loại trừ giác, năng lực và sự phối hợp ăn ý giữa hai người quả thật khiến người ta kinh ngạc.

Mặt Nghiêm Khải thoáng ửng đỏ khi nghe vậy, trong đầu bất giác nhớ tới nụ cười sáng rỡ của Kiều Phong Ca.

"Được đấy nhóc, may mà có cậu." Vu Đức Chính tấm tắc khoác vai Nghiêm Khải.

"Anh... Anh Vu, em thấy không khó để tìm ra chiếc xe và người này, chúng ta không nên chậm trễ." Nghiêm Khải vội chuyển chủ đề.

Vu Đức Chính cũng biết chuyện này quan trọng nên không đùa nữa. Hai người lập tức tiến hành tìm kiếm những thông tin liên quan tới chiếc máy xúc và tài xế.

Chẳng khó để tìm một chiếc máy xúc và một tài xế không che mặt ở nơi nhỏ bé như huyện Thương Long. Nghiêm Khải và Vu Đức Chính nhanh chóng tìm ra thông tin về chiếc xe và tài xế trong video.

Chiếc máy xúc thuộc sở hữu của công ty xây dựng Mậu Thắng, tài xế tên Trần Hồng, là nhân viên công ty.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính tiếp tục di chuyển tới Mậu Thắng, quả nhiên đã tìm thấy chiếc máy xúc mang số hiệu "7207450" trong nháy mắt.

Hai người đi quanh xe mấy vòng nhưng không nhìn ra dấu vết bất thường gì từ chiếc xe.

Bảo vệ công ty thấy bộ dạng "lén la lén lút" của họ bèn tiến tới kiểm tra, bấy giờ hai người mới nói ra thân phận cảnh sát của mình.

Sau khi hỏi thăm bảo vệ xong, họ càng thêm chắc chắn rằng máy xúc thuộc sở hữu của công ty Mậu Thắng còn Trần Hồng đúng là người điều khiển chiếc xe đó.

"Giám đốc công ty còn ở đây không?" Vu Đức Chính hỏi.

"Có, có, giám đốc Hồ ở trên tầng 9." Bảo vệ chỉ về phía tòa nhà công ty.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính tìm được giám đốc Hồ - người phụ trách công ty, bắt đầu tiến hành tìm hiểu về tình hình của chiếc máy xúc và người điều khiển xe qua ông ta. Sau khi nói chuyện, hai người thu thập thêm được một số thông tin quan trọng.

Đầu tiên là người điều khiển chiếc máy xúc không cố định, Trần Hồng là nhân viên trực ban ngày hôm đó nên anh ta lái máy xúc tới công trường làm việc. Ngoài ra, xe công trình của Mậu Thắng không chỉ riêng công ty sử dụng mà còn cho bên ngoài thuê. Tóm lại là có rất nhiều người sử dụng chiếc xe này.

Trần Hồng hai mươi chín tuổi, đã kết hôn, là người huyện Thương Long. Anh ta có hai đứa con, hoàn toàn không có quan hệ

gì với Cốc Đại Phúc và những người kia. Ít nhất thì trước mắt xem ra anh ta không có động cơ gây án.

Nhưng Tổng Kim nhớ rõ số hiệu của chiếc xe này thì chắc chắn hẳn đã nhìn ra gì đó nên mới khắc chúng lên cánh cửa.

Án mạng tại huyện Thương Long xảy ra vào tháng Sáu, vì vậy ít nhất Nghiêm Khải và Vu Đức Chính phải biết được những người đã sử dụng chiếc máy xúc này từ tháng Năm cho tới tháng Bảy, từ đó tìm ra manh mối giải thích cho việc Tổng Kim ghi lại những con số liên quan tới chiếc xe này.

"Giám đốc Hồ, tôi thấy cách đánh số xe công trình ở chỗ các anh hơi khó hiểu, vì sao chiếc máy xúc này lại có số 7207450?" Nghiêm Khải tò mò hỏi.

"À, đây là bảy chữ số cuối của số khung xe, chủ yếu để tiện cho chúng tôi quản lý." Giám đốc Hồ giải thích.

"Hóa ra là vậy." Nghiêm Khải gật đầu: "Phiền anh cho chúng tôi xem qua danh sách sử dụng chiếc máy xúc này với."

Giám đốc Hồ lấy mấy cuốn sổ dày cộp trong tủ văn phòng ra.

"Chúng tôi ghi chép sử dụng xe theo ngày tháng nên không có danh sách riêng cho từng xe, mọi người có thể xem trong này."

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính nhận lấy chồng sổ sách. Hai người phân chia công việc rồi bắt đầu sắp xếp ghi chép sử dụng máy xúc. Để không bỏ sót bất cứ thông tin nào, họ xem tất cả các ghi chép sử dụng từ tháng Tư cho tới nay.

Sau khi tìm kiếm, quả nhiên đã phát hiện ra điều bất ngờ.

Trong ghi chép sử dụng ngày 15 tháng Sáu, chiếc máy xúc mang số hiệu "7207450" được cho thuê vào lúc 3 giờ chiều. Cột người thuê đề tên Cốc Đại Phúc, ngoài ra còn có chứng minh thư của ông ta.

Nghiêm Khải lập tức đưa sổ cho Vu Đức Chính xem, cả hai đều sửng sốt.

"Giám đốc Hồ, anh có quen người tên Cốc Đại Phúc này không? Tôi thấy Cốc Đại Phúc thuê máy xúc ngày 15 tháng Sáu và trả ngay vào ngày hôm sau." Nghiêm Khải vội hỏi.

Giám đốc Hồ nhìn sổ ghi chép rồi bảo: "Nhiều người thuê xe quá, tôi thật sự không có ấn tượng gì. Nhưng chữ ký của người phụ trách ở đây là 'Lưu Nghị', để tôi gọi lão Lưu tới hỏi xem."

Giám đốc Hồ nói xong bèn gọi cho Lưu Nghị - người phụ trách ngày hôm đó.

Lưu Nghị là một nhân viên lâu năm, hiện bốn mươi tuổi, đeo mắt kính, trông vô cùng điềm đạm. Ông ta ngay lập tức nhớ ra khi được hỏi về Cốc Đại Phúc - người thuê xe vào ngày 15 tháng Sáu.

"Tôi nhớ người này!"

Nghiêm Khải mừng ra mặt, đoạn bảo: "Xin anh nói rõ hơn về tình hình lúc ấy ạ."

Lưu Nghị gật đầu, hồi tưởng một lát rồi kể: "Tôi nhớ hôm đó trời mưa, có hai người đến cùng nhau. Cốc Đại Phúc hơi béo, người kia thì gầy hơn, đội mũ và đeo kính râm. Bình thường chúng tôi cho thuê xe đều kèm tài xế, bởi vì không phải ai cũng lái được xe công trình, song hai người này lại kiên quyết chỉ thuê mỗi xe chứ không cần người. Tôi sợ xảy ra chuyện nên không ký, nhưng người gầy kia nói anh ta biết lái. Tôi chẳng tin cho lắm, anh ta bảo không tin thì để anh ta lái thử cho xem, thế nên tôi cũng để anh ta lái thử, không ngờ lại biết lái thật. Bấy giờ tôi mới cho họ thuê xe."

"Còn một người nữa ư?" Nghiêm Khải nghe vậy thì sững sốt: "Người kia trông như thế nào, có ấn tượng gì không?"

Lưu Nghị ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, đáp: "Không có ấn tượng gì, người đó đội mũ và đeo kính râm nên không nhìn rõ mặt."

"Người béo hơn trông như thế này đúng không?" Nghiêm Khải nói xong bèn mở ảnh chụp Cốc Đại Phúc trong điện thoại ra.

"Đúng rồi, chính là anh ta!" Lưu Nghị nhận ra Cốc Đại Phúc ngay khi nhìn thấy bức ảnh.

"Anh biết họ lái xe đi đâu không?"

"Tôi không rõ lắm, nghe nói là đi dỡ nhà." Lưu Nghị xoa đầu, hầu như người thuê máy xúc đều dùng cho mục đích này. Loại xe này không thể lái nhanh hay đi xa được, giá thành lại rẻ nên công ty không lo có người lấy trộm.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính hỏi tiếp một lúc nhưng không tìm được thêm thông tin gì. Dù vậy, lần điều tra này cũng có thu hoạch lớn, bởi vì rất có khả năng người tới thuê xe cùng Cốc Đại Phúc chính là hung thủ. Hiện giờ họ đã xác định được thời gian, loại xe và địa điểm Cốc Đại Phúc thuê xe, chỉ cần tìm được camera trên đường ghi lại lúc ấy là có thể biết được Cốc Đại Phúc lái máy xúc đi đâu.

“Tiểu Nghiêm, e là vẫn phải đến đồn cảnh sát huyện để tra camera trên đường, nếu bên đó có nội gián thật thì...” Vu Đức Chính ngập ngừng, anh ta biết Nghiêm Khải cũng hiểu ý mình muốn nói.

“Lần này chúng ta sẽ cố tình tới tìm họ!” Nghiêm Khải siết chặt tay và nói.

Vu Đức Chính cảm thấy da đầu tê rần, xem ra Nghiêm Khải rất quyết tâm. Nhưng anh ta vẫn hơi do dự, cầm lòng chẳng đặt bảo: “Chuyện nội gián còn rất nhiều điểm đáng ngờ, bây giờ tất cả đều chỉ là suy đoán, cậu tuyệt đối đừng kích động, chẳng may hiểu nhầm thì khó mà vớt vát được.”

“Không nói chuyện lúc trước, riêng việc tung tích của Tống Kim thôi, ngoài em với tổ trưởng Kiều ra thì chỉ có người trong đồn cảnh sát biết tung tích của hắn, bởi vì dân làng và ông Tăng từng báo cảnh sát. Huyện Thương Long còn ai có năng lực đến mức biết bọn em đã tìm được Tống Kim rồi chặn giết giữa đường nữa?” Không phải vô duyên vô cớ Nghiêm Khải lại nghi ngờ trong đồn cảnh sát huyện có nội gián.

“Tôi hiểu, nhưng để tôi ra mặt giữ thể diện.” Vu Đức Chính sợ Nghiêm Khải sẽ nói năng gay gắt trong lúc kích động, rồi lại đắc tội với đồng liêu của mình để tìm ra nội gián.

Nghiêm Khải gật đầu, anh cũng biết lời Vu Đức Chính nói có lý. Giờ chưa có bằng chứng rõ ràng nên không thể nói chuyện quá trớn được.

“Hy vọng là do chúng ta nghĩ nhiều thôi.” Nghiêm Khải thở dài.

CHƯƠNG 7

NỘI GIẢN

Thấy Cố Thiên Thành lết thân xác mỗi một với đôi mắt sưng vù như thể thức trắng cả đêm về nhà, Mạn Tiểu Lệ nhú mày nhưng không hề để tâm, chuẩn bị đi ra ngoài.

Hai người chạm mặt nhau trên cầu thang. Mạn Tiểu Lệ xuống lầu, còn Cố Thiên Thành thì đi lên.

Bà không nói năng gì mà chỉ đi lướt qua người Cố Thiên Thành.

Ông vươn tay tóm lấy cánh tay Mạn Tiểu Lệ, ghim ánh nhìn vào người bà. Nhớ tới chiếc xe rung lắc bên đường tối qua, cảm giác tức giận trong ông vẫn không thể nguôi ngoai hết.

“Làm cái gì đấy?” Mạn Tiểu Lệ hất tay Cố Thiên Thành ra.

Giờ phút này Cố Thiên Thành đã hoàn toàn hiểu rõ, hai người họ đều găm vào lòng đối phương một cái gai, chẳng thể nào vẫn hồi được nữa. Chuyện ông phải làm bây giờ là cứu con gái và giành lấy tài sản.

“Có tin tức gì của Trần Võ Ninh chưa?” Cố Thiên Thành hỏi.

“Chưa.” Mạn Tiểu Lệ né tránh ánh mắt ông.

“Nếu không tìm được Trần Võ Ninh, tên bắt cóc...”

“Không đâu, chắc chắn sẽ tìm thấy Phi Phi.” Mạn Tiểu Lệ ngắt lời Cố Thiên Thành.

“Liệu Trần Võ Ninh có phải người ở quê cô không, tôi có thể về quê cô một chuyến.” Cố Thiên Thành thử dò hỏi. Ông chỉ biết Mạn Tiểu Lệ là người huyện Thương Long, nhưng theo những lời Mạn Tiểu Lệ nói thì bố mẹ bà đã qua đời từ lâu, bà nội cũng mất rồi, quê nhà chẳng còn người thân nào. Ông và Mạn Tiểu Lệ kết hôn bao

hiều năm nhưng chưa từng thấy họ hàng hay bạn học cũ nào tới thăm bà. Thậm chí họ còn không đến tham dự hôn lễ của hai người.

Hồi ấy ông cũng chẳng để ý, giờ nhớ lại mới thấy là lạ.

“Anh đừng có lảm chuyện, tôi sẽ nghĩ cách cứu con gái ra!” Mạn Tiểu Lệ vội nói.

Cố Thiên Thành không lên tiếng. Ông quá hiểu Mạn Tiểu Lệ, bà càng nói như vậy càng chứng tỏ đang giấu giếm chuyện gì đó.

Mạn Tiểu Lệ ra ngoài, song lần này bà không lái xe mà gọi một chiếc taxi.

Cố Thiên Thành không định đi theo Mạn Tiểu Lệ. Ông nằm lên giường nhắm mắt lại, cảnh tượng tối hôm qua cứ quẩn quanh trong đầu. Ông cần thời gian yên tĩnh một mình để sắp xếp lại suy nghĩ và tính toán xem tiếp theo nên làm gì?

Xét từ những thông tin ông đang nắm giữ hiện giờ thì chắc hẳn Mạn Tiểu Lệ đã tìm được ai đó. Có vẻ như người này có cách tìm ra tên bắt cóc nên bà mới răm rắp nghe lời như vậy. Tuy ông không biết cách làm của Mạn Tiểu Lệ có tác dụng hay không, nhưng nếu có cách để cứu con gái thì dù khả năng có thấp đến mấy cũng nên thử xem sao. Đây cũng chính là lý do vì sao tối qua ông không bảo Trần Kiểm Phi dừng hành động lại.

Còn kẻ bí ẩn xuất hiện vào tối hôm qua nữa, rất có thể hẳn chính là tên bắt cóc. Nhưng tại sao một mặt hẳn công khai đưa ra điều kiện tìm Trần Võ Ninh để đổi lấy con tin, mặt khác lại lén tìm ông và bảo ông tìm bố của Mạn Tiểu Lệ?

Cố Thiên Thành không thể hiểu nổi vì sao tên bắt cóc lại làm vậy, nhưng có một điều ông chắc chắn là, hẳn hiểu rõ Mạn Tiểu Lệ hơn ông rất nhiều. Chung chẵn chung gối mười mấy năm trời, vậy mà lại chẳng hề hay biết vợ mình là người như thế nào. Nghĩ đến điều này, cảm giác thê lương bất giác dâng ngập lòng ông.

Nhưng chẳng mấy chốc gương mặt tươi cười của Cố Phi Phi lại chiếm cứ toàn bộ đầu óc ông.

Ông vẫn nhớ khi Phi Phi mới biết đi, ngày nào tan làm ông cũng thấy Phi Phi đứng chờ sẵn ở cửa, sau đó nghe được tiếng gọi “bố” bập bẹ non nớt.

Phi Phi loạng choạng nhào về phía ông, ông cất bước chạy tới ôm lấy cô bé xoay một vòng, rồi lại thơm lên hai bên má, dùng râu trêu chọc khiến cô bé cười khúc khích không thôi.

Bản thân ông cũng cười, cười đến nỗi gập cả người. Lúc ấy ông cảm thấy cuộc đời tốt đẹp biết bao, thế giới có Phi Phi tuyệt đến nhường nào!

Nhớ tới Phi Phi, Cố Thiên Thành tức thì bật dậy khỏi giường. Ông cần phải làm gì đó.

Cố Thiên Thành bắt đầu lục tung tủ đồ trong nhà. Hơn mười năm qua, ông chưa từng tự ý chạm vào đồ của Mạn Tiểu Lệ chứ nói gì tới việc thăm dò sự riêng tư của bà. Nhưng giờ ông làm vậy một phần vì nghi ngờ, phần là vì con gái, không thể tiếp tục mơ hồ mãi như vậy được. Ông phải làm rõ vì sao tên bắt cóc lại bắt Phi Phi và mục đích thật sự của hắn là gì thì mới có thể nhanh chóng cứu được con gái về.

Càng tìm kiếm ông lại càng thấy lạ, nghĩ kỹ mới thấy quá khứ của Mạn Tiểu Lệ gần như trống không. Đồ đạc của bà hầu như không có bất kỳ dấu vết gì của lúc trước khi vào đại học, chẳng hạn như ảnh chụp, thư từ, nhật ký, người thân hay bạn bè...

Điều này quá vô lý, Mạn Tiểu Lệ đang cố tình che giấu quá khứ của mình.

Cố Thiên Thành ngồi ngơ ngẩn trên ghế vì chẳng tìm được gì. Bỗng nhiên ông nảy ra một ý, nhớ tới sao kê ngân hàng của Mạn Tiểu Lệ.

Ông ngay lập tức mở máy tính trong phòng sách ra rồi tìm cách đăng nhập tài khoản ngân hàng của bà.

Cố Thiên Thành cẩn thận suy nghĩ, thử nhập mật mã hai lần đều sai, chỉ còn lại một lần cuối cùng. Nếu như nhập sai một lần nữa thì ngân hàng sẽ khóa tài khoản, đồng thời gửi tin nhắn cho Mạn Tiểu Lệ. Ông đã thử nhập ngày sinh của Mạn Tiểu Lệ và sinh nhật con gái nhưng đều không đúng. Cố Thiên Thành vô đầu bứt tai, sau đó ra sức vỗ mặt để bản thân tỉnh táo lại. Trước đây ông từng vô tình nhìn thấy Mạn Tiểu Lệ nhập mật khẩu, nhưng lúc ấy hoàn toàn không để

tâm, giờ có hồi hận cũng chẳng ích gì nên chỉ có thể cố gắng nhớ lại.

Cố Thiên Thành ngồi trước máy tính hơn mười phút. Ông chỉ nhớ được hai số "9" và "6", mật khẩu có tám số nên đành phải đánh cược một phen. Trùng hợp là ngày sinh của cả ba người trong nhà họ đều không có hai số "9" và "6". Ông ghi những ngày đặc biệt còn lại ra, chỉ có sinh nhật của bà nội Mạn Tiểu Lệ là có khả năng cao nhất.

Ông nhớ rõ như vậy bởi vì hằng năm cứ đến ngày này là Mạn Tiểu Lệ lại thu xếp để cả nhà ra ngoài ăn bữa cơm tưởng nhớ bà nội. Thậm chí bà còn tích cực hơn cả sinh nhật của chính mình. Ông luôn cảm thấy Mạn Tiểu Lệ vô cùng hiếu thuận với người bà đã nuôi dạy mình, dù bà qua đời đã lâu nhưng vẫn nhớ mãi không quên. Mấy năm đầu kết hôn, ông đã đề xuất đi tảo mộ bà vào tiết Thanh minh mấy lần nhưng Mạn Tiểu Lệ đều viện đủ loại lý do để từ chối.

Rất có thể Mạn Tiểu Lệ đã dùng ngày sinh của bà nội để làm mật khẩu. Cố Thiên Thành hít sâu một hơi rồi nhập ngày tháng năm vào, tổng cộng tám chữ số.

Màn hình chợt lóe lên, giao diện thay đổi, tài khoản ngân hàng của Mạn Tiểu Lệ đã được mở ra.

Cố Thiên Thành lau mồ hôi trên trán, cầm chuột nhấn vào tài khoản và bắt đầu xem xét chi tiết các giao dịch của Mạn Tiểu Lệ trong đó. Ông nhanh chóng phát hiện ra một số giao dịch chuyển tiền bất thường. Tháng nào cũng có một khoản tiền lớn được chuyển dần vào tài khoản ngân hàng của Mạn Tiểu Lệ, sau đó Mạn Tiểu Lệ lại chuyển sang một tài khoản khác của mình, cuối cùng phần lớn số tiền đều được chuyển đến một tài khoản nước ngoài. Cố Thiên Thành xuất thân từ dân tài chính, liếc mắt một cái là nhìn ra Mạn Tiểu Lệ đang rửa tiền. Nói cách khác, số tiền có nguồn gốc không rõ ràng này khả năng cao là đến từ việc nhận hối lộ.

Cố Thiên Thành lập tức sao chép toàn bộ thông tin vào USB của mình. Ông biết những thông tin này cực kỳ quan trọng, nếu giao cho Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật thì chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc là có thể tra ra được chứng cứ Mạn Tiểu Lệ nhận hối lộ ngay.

Đương nhiên, ông sẽ không dễ dàng dùng đến nó khi chưa lâm vào đường cùng. Chỉ cần có được những thông tin này trong tay, chắc chắn ông có thể nắm giữ quyền chủ động lớn nhất nếu muốn ly hôn với Mạn Tiểu Lệ.

Nhưng những thứ này chỉ là tình cờ tìm được chứ hoàn toàn không phải manh mối mà Cố Thiên Thành đang tìm kiếm. Ông chấn chỉnh tinh thần rồi tiếp tục lục lọi dấu vết còn sót lại.

Cố Thiên Thành phát hiện cứ ba tháng Mạn Tiểu Lệ lại chuyển một khoản tiền không cố định trong khoảng 30 đến 40 nghìn tệ vào tài khoản của Cố Phi Phi. Ban đầu ông còn tưởng đó là tài khoản tiết kiệm Mạn Tiểu Lệ lập cho con gái, nhưng kiểm tra kỹ hơn lại phát hiện số tiền ở tài khoản của con gái luôn được chuyển vào một tài khoản công trong ngày hôm sau.

Tài khoản công này thuộc sở hữu của một viện dưỡng lão tên Khang An, ghi chú chuyển khoản là phí dịch vụ.

Mạn Tiểu Lệ nói bố mẹ bà đã qua đời từ lâu, vậy thì rốt cuộc người trong viện dưỡng lão ấy là ai? Vì sao Mạn Tiểu Lệ lại dùng phương thức vòng vo như vậy để chi trả khoản phí dưỡng lão cao ngất ngưởng đến thế?

Lẽ nào những gì kẻ đeo mặt nạ nói là sự thật. Bố của Mạn Tiểu Lệ vẫn còn sống, nếu thế thì sao bà phải che giấu chuyện này, thậm chí còn chưa một lần nhắc tới người thân trong nhà?

Sau khi xóa lịch sử duyệt web, Cố Thiên Thành tắt máy tính. Ông day trán rồi đứng dậy, quyết định tới viện dưỡng lão Khang An một chuyến.

Mạn Tiểu Lệ ngồi ở hàng ghế sau taxi. Bà nghiêng đầu dựa vào cửa sổ xe, nhớ đến vẻ mặt của Cố Thiên Thành ban nãy. Bà có thể cảm giác được rằng Cố Thiên Thành đã biết hoặc là đang nghi ngờ điều gì đó, nhưng bà chẳng quan tâm, điều duy nhất bà để ý là sợ Cố Thiên Thành sẽ gây cản trở kế hoạch cứu con gái của mình.

Bà đã làm theo lời của người kia. Giờ là lúc để ông ta thực hiện lời hứa, không chỉ cứu được con gái mà còn phải tìm ra tên bắt cóc và khiến hắn biến mất khỏi thế giới này mãi mãi.

Điện thoại bỗng đổ chuông trong lúc Mạn Tiểu Lệ đang trầm tư, bà nhấn nghe.

“Có hai cảnh sát, biển số xe WUA6854, cắt đuôi họ đi.” Trong điện thoại vang lên một giọng nói trầm thấp.

Mạn Tiểu Lệ nhìn qua gương chiếu hậu và thấy chiếc xe kia. Bà ngắt máy rồi bảo tài xế taxi dừng xe trước cổng trung tâm thương mại.

Mạn Tiểu Lệ xuống xe rồi vội vàng đi vào nhà vệ sinh trong trung tâm thương mại, rút thẻ sim ra quăng vào thùng rác và lắp một sim khác vào điện thoại.

Bà ra khỏi nhà vệ sinh rồi đi thang máy lên tầng 6, sau đó nhanh chóng rẽ vào hành lang và vội vã xuống hầm gửi xe.

Khi xuống tầng, bà ném áo khoác ngoài vào thùng rác, đeo kính râm lên, đồng thời xoa tung mái tóc vốn đang được búi gọn ra.

Đến bãi đỗ xe bà vẫn không dừng bước, một lần nữa tiến vào thang máy quay lại tầng 1 trung tâm thương mại. Mạn Tiểu Lệ ra khỏi trung tâm thương mại và đi thẳng lên chiếc xe hơi màu xám đang dừng bên đường. Chiếc xe di chuyển lên đường cao tốc rồi nhanh chóng biến mất trong dòng xe cộ nườm nượp.

Mạn Tiểu Lệ nhìn về phía trung tâm thương mại qua cửa kính xe, biết rằng đã cắt đuôi được những kẻ đang theo dõi mình.

Tài xế không nói lời nào, Mạn Tiểu Lệ cũng im lặng.

Xe dừng lại tại cổng một sân vận động.

Hôm nay không có hoạt động gì nên bên ngoài sân vận động vắng tanh, lượng người đi lại xung quanh cũng cực kỳ ít.

Tài xế đưa cho Mạn Tiểu Lệ một chiếc chìa khóa tủ có treo biển số bên trên.

Mạn Tiểu Lệ cầm chìa khóa xuống xe, tài xế không chờ bà mà chậm chậm lái xe rời đi. Bà quay người nhìn chiếc xe khuất xa dần

rồi hít sâu một hơi, cất bước băng qua quảng trường phía trước sân vận động.

Bà tiến vào sân vận động từ cửa hông, đi dọc vài bước trên hành lang liền thấy tủ chứa đồ. Chiếc thẻ trên chìa khóa đánh số 79, bà tìm đúng tủ đồ rồi dùng chìa khóa mở cửa. Bên trong đặt một tờ giấy.

Mạn Tiểu Lệ lấy tờ giấy ra nhưng lại phát hiện bên trên trống không, chẳng hề có gì. Bà giơ lên xem đi xem lại vẫn không nhìn ra được chữ nào.

Trong lúc bà đang kinh ngạc cực độ thì cơn gió lạnh bỗng ập đến từ phía sau, mặt bị người ta bịt kín, còn mũi thì xộc tới mùi thuốc nồng nặc.

Mạn Tiểu Lệ chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, thoát chốc mất đi ý thức.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Mạn Tiểu Lệ tỉnh lại trong một căn phòng tắm tối. Bà bị trói trên một chiếc ghế, không thể nào cử động được.

Bà quan sát xung quanh. Hình như đây là một căn nhà gỗ, có cửa sổ trong suốt nhìn ra được bên ngoài phòng.

Lúc này ngoài trời đang mưa gió bão bùng, sấm sét ầm ầm, cây to nghiêng ngả như thể sắp bị quật gãy đến nơi.

Bên cạnh bà có hai người đàn ông mặc âu phục màu đen. Sau chiếc bàn gỗ vuông cách giá gỗ trước mặt bà là một người đàn ông mặc áo khoác nỉ màu xám.

Tuy bà không quen ba người này nhưng lại biết họ là người của ai.

“Làm cái gì thế, thả tôi ra! Ông chủ của các người có biết làm thế này sẽ phải chịu hậu quả thế nào không?” Dù bị trói nhưng thái độ của Mạn Tiểu Lệ vẫn ngạo mạn như trước.

“Ông chủ bảo cô bình tĩnh một chút. Cô biết rõ mục đích của tên bắt cóc mà, tất cả những gì cô làm bây giờ chính là những điều hắn muốn thấy. Chúng tôi đã tiếp nhận chuyện này thì sẽ khiến hắn phải biến mất mãi mãi.” Người đàn ông áo xám nói với giọng điệu lạnh nhạt.

“Con gái tôi đâu, con gái tôi thì sao, lẽ như... lẽ như...” Mạn Tiểu Lệ sốt sắng bức bối, vừa nói vừa giãy giụa khỏi sự trói buộc: “Tôi đã làm theo lời ông chủ các người rồi, ông ta hứa sẽ cứu con gái tôi... Nếu con gái tôi có mệnh hệ gì thì tôi sẽ kéo các người chết cùng.”

Người đàn ông áo xám vẫy tay, gã đứng cạnh Mạn Tiểu Lệ dùng băng dính dán miệng bà lại.

Trong phòng không còn tiếng gào thét của Mạn Tiểu Lệ nữa, âm thanh mưa gió bên ngoài cửa sổ bỗng trở nên dễ nghe hơn hẳn.

Người đàn ông áo xám đứng lên, chậm rãi đến bên cạnh Mạn Tiểu Lệ. Hắn vươn tay xoa đầu bà như đang trêu chọc một con mèo nhỏ.

“Chết cùng? Tôi nghĩ kết quả tệ nhất cũng chỉ là cả nhà cô chết sạch với nhau mà thôi.”

Mạn Tiểu Lệ rùng mình, không dám động đậy thêm nữa.

Triệu Mộ Vân ở trong phòng khám nghiệm tử thi của sở cảnh sát thành phố. Trong phòng đặt hai thi thể bị moi tim móc mắt. Một trong số đó là Cốc Đại Phúc đã xác định được thân phận, thi thể còn lại chưa rõ danh tính, được Vu Đức Chính chuyển từ huyện Thương Long về. Dựa vào những manh mối hiện có thì khả năng cao thi thể này chính là Mã Quý.

Triệu Mộ Vân rời mắt khỏi thi thể, nhìn Trác Hàng hỏi: “Anh thấy thế nào, hai người này bị giết bởi cùng một hung thủ sao?”

“Cách thức moi tim móc mắt của hung thủ giống nhau, nhìn từ góc độ chuyên môn của mình, tôi cho rằng là cùng một người gây án.”

Triệu Mộ Vân gật đầu. Cốc Đại Phúc và Mã Quý là bạn thân, hơn nữa Kiều Phong Ca còn nói nguyên nhân cái chết của họ có khả năng là do bị trả thù. Kiều Phong Ca báo cáo rằng trước khi chết Tống Kim đã nói họ từng giết một cô gái. Vậy thì có thể hung thủ là người có quan hệ với cô gái. Nếu tìm ra được thân phận của cô gái ấy thì chắc hẳn cũng sẽ tra ra được manh mối liên quan tới hung thủ.

Nhưng hiện giờ Cốc Đại Phúc, Mã Quý và Tống Kim đều đã chết, rốt cuộc cô gái họ giết là ai?

Triệu Mộ Vân ngẫm nghĩ, cảm thấy việc này vẫn nên bắt tay điều tra từ huyện Thương Long. Trước hết phải tìm cách tra ra được khoảng thời gian ước chừng nhóm Cốc Đại Phúc giết người, sau đó tiếp tục điều tra vụ án cô gái mất tích vào năm đó.

“Còn có một chuyện tôi cảm thấy rất lạ.” Trác Hàng bỗng lên tiếng.

“Chuyện gì cơ?” Triệu Mộ Vân chuyển tầm nhìn về phía hai thi thể.

“Không liên quan tới thi thể, lạ ở chỗ vì sao hung thủ lại nhét tiền xu cổ vào hốc mắt người chết? Dùng xu thời nay không phải tiện hơn nhiều sao?” Trác Hàng vừa nói vừa dùng nhíp gấp đồng tiền ra. So với tiền xu ngày nay, xu cổ nhẹ hơn nhiều, đường kính cũng nhỏ hơn một chút.

“Phòng pháp y đang tiến hành xét nghiệm một đồng tiền cổ trong số đó, hy vọng họ sẽ có phát hiện mới.” Triệu Mộ Vân cũng không ôm quá nhiều hy vọng với xét nghiệm này. Thật ra đồn cảnh sát huyện Thương Long cũng đã làm xét nghiệm tương tự nhưng không phát hiện ra điểm nào khác thường. Xem ra hung thủ đang cố tình muốn che mắt thiên hạ.

“Thật ra tôi nghĩ tiền cổ không chứa manh mối gì đâu, có lẽ nó mang một ngụ ý khác. Đương nhiên đây cũng chỉ là trực giác của tôi thôi.” Trác Hàng đặt đồng tiền xuống khay.

Triệu Mộ Vân cũng suy tính đến khả năng này nhưng không có manh mối. Mà hiện giờ thời gian đang hết sức cấp bách, phải đặt việc giải cứu con tin lên hàng đầu nên phần lớn tâm sức của chị đều

dốc vào vụ bắt cóc. Việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm ra tên bắt cóc. Đây là con đường tắt để phá được vụ án giết người, trừ phi tên bắt cóc không phải kẻ giết Cốc Đại Phúc. Song khả năng này cực kỳ mong manh.

Đúng lúc này, Hoàng Hưng Tài gọi cho Triệu Mộ Vân.

"Đội trưởng Triệu, Mạn Tiểu Lệ mất tích rồi..."

"Gì cơ? Không phải bảo cậu sắp xếp người đi theo chị ta sao?" Triệu Mộ Vân sửng sốt.

"Người của chúng ta bị chị ta cắt đuôi rồi... Hình như chị ta biết chúng ta bám theo..." Hoàng Hưng Tài vã mồ hôi khắp trán. Bọn họ để mất dấu Mạn Tiểu Lệ hai lần, quả thật khó mà phải bỏ được trách nhiệm.

"Đưa ra thông báo ngay lập tức, yêu cầu các đơn vị hỗ trợ điều tra. Nhất định phải tìm được chị ta trước thời hạn mà tên bắt cóc đưa ra!" Triệu Mộ Vân vừa dặn dò vừa nhanh chóng ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi: "Có thể theo dõi tín hiệu di động của chị ta không?"

"Giờ chị ta đang tắt máy, bộ phận kỹ thuật đã nắm được số điện thoại của chị ta, chỉ cần có tín hiệu là sẽ biết ngay."

"Tìm được chị ta thì báo cho tôi ngay."

"Vâng ạ."

Triệu Mộ Vân ngắt máy. Chị càng thêm chắc chắn rằng Mạn Tiểu Lệ đang giấu giếm cảnh sát. Rốt cuộc lý do gì khiến bà ta không tiếc mạo hiểm cả tính mạng của con gái? Mục đích của tên bắt cóc là gì? Những chuyện này có liên quan gì tới ba người nhóm Cốc Đại Phúc?

Mấy ngày nay, Triệu Mộ Vân luôn tìm kiếm manh mối giữa đồng thông tin bộn bề nhưng vẫn không phát hiện thêm được gì. Thật ra có rất nhiều hướng điều tra cho vụ án này, nhưng đó cũng chính là lý do khiến phía cảnh sát phải mệt mỏi bở hơi tai.

Tên bắt cóc cho thời gian ba ngày, chỉ còn chưa đầy hai mươi tư tiếng đồng hồ nữa mà Mạn Tiểu Lệ lại biến mất, Trần Võ Ninh thì vẫn chưa rõ manh mối, liệu tên bắt cóc có giết con tin không?

Nghĩ tới đây, Triệu Mộ Vân không khỏi nhúm mày, lòng âm thầm lo lắng. Chị cử nhân viên tìm kiếm xe của tên bắt cóc ở vùng ngoại

thành nhưng trước mắt vẫn chưa có tin tức gì. Mặt khác, tiến độ điều tra của nhóm Kiều Phong Ca ở huyện Thương Long bị hạn chế, Kiều Phong Ca còn đang phải nằm viện. E rằng trong thời gian ngắn khó mà có được bước đột phá gì cho vụ án.

Thái độ từ chối hợp tác với cảnh sát của Mạn Tiểu Lệ rất bất thường nhưng nó cũng cho thấy rõ rằng tên bắt cóc đang nhắm vào bà. Triệu Mộ Vân trở lại phòng làm việc của mình rồi mở máy tính lên. Trường đại học Hạ Bắc - nơi Mạn Tiểu Lệ từng học đã phản hồi lại thư điện tử của chị.

Chị nhấn mở email, bên trong là thông tin liên lạc của các bạn học cùng lớp với bà.

Triệu Mộ Vân lần lượt bấm gọi từng số để hỏi họ về chuyện của Mạn Tiểu Lệ.

Tổng cộng có ba mươi bảy bạn học, có mười một cuộc gọi được kết nối. Dù sao cũng là những số điện thoại được lưu trong sổ liên lạc từ hơn chục năm trước, chẳng có mấy ai không đổi số trong nhiều năm như vậy.

Mười một bạn học này bao gồm bảy nữ, bốn nam. Nhắc tới quá khứ của Mạn Tiểu Lệ, họ đều không biết gì về tình hình của bà trước khi vào đại học. Một người phụ nữ trong số đó còn là bạn cùng phòng của Mạn Tiểu Lệ, chính vì vậy Triệu Mộ Vân dành thời gian nói chuyện với người này nhiều nhất.

"Hồi ấy, bạn bè và họ hàng ở quê nhà của Mạn Tiểu Lệ có tới thăm chị ấy không? Hoặc là chị đã từng nghe chị ấy nhắc về cuộc sống hay việc học tập trước khi vào đại học chưa?"

Bạn cùng phòng ở đầu bên kia điện thoại im lặng giây lát, nhớ lại chuyện cũ rồi bảo: "Tiểu Lệ thích một mình... nhưng mà hình như... có một chú thường tới thăm cậu ấy..."

"Chú? Chị có thể nói rõ hơn không?" Triệu Mộ Vân trầm sững sốt. Chị từng xem qua hộ tịch của Mạn Tiểu Lệ, bố mẹ bà qua đời từ lâu, từ nhỏ đã sống cùng bà nội, giờ bà nội cũng không còn nữa. Hộ tịch đã bị xóa bỏ, tài liệu của nhà nước cũng ghi rõ Mạn Tiểu Lệ không còn người thân nào khác.

“Tình hình cụ thể thì tôi không rõ, nhưng cứ một thời gian lại nhìn thấy chú đó tới thăm và đưa cho cậu ấy chút đồ. Ban đầu tôi còn tưởng là bố cậu ấy, nhưng cậu ấy bảo không phải, chỉ là một người họ hàng xa thôi.” Bạn cùng phòng kể lại.

“Chú ấy trông như thế nào, chị có ấn tượng gì không?”

“Nhìn giống Mạn Tiểu Lệ lắm, thế nên tôi mới tưởng là bố của cậu ấy. Nhưng mà lâu lắm rồi nên không nhớ rõ dáng vẻ ra sao nữa.”

Triệu Mộ Vân tiếp tục xác nhận thông tin có một ông chú thường xuyên tới thăm Mạn Tiểu Lệ với các bạn học khác, nhưng họ đều không biết quá nhiều về ông chú đó nên chẳng thể tra ra manh mối gì.

Nếu ông chú đó là họ hàng của Mạn Tiểu Lệ thì có lẽ Cố Thiên Thành sẽ biết người này. Triệu Mộ Vân quyết định đến gặp Cố Thiên Thành.

Cố Thiên Thành tới viện dưỡng lão Khang An. Ông cực kỳ cẩn thận, không lố mẫm xông vào tìm người ngay mà đứng ở cổng quan sát một lúc. Ông nhận thấy viện dưỡng lão không thể tùy tiện ra vào, khách đến thăm các ông bà già ở đây đều phải đăng ký, quan trọng nhất là trước tiên phải nói ra được tên của người mà mình muốn thăm.

Lần này ông đến thăm chỉ để thử vận may thôi chứ đâu biết Mạn Tiểu Lệ và ông lão đó có quan hệ gì. Nhưng đăng nào cũng đã tới rồi, vẫn nên tìm cách vào xem sao.

Cố Thiên Thành đứng ở cửa nghĩ cách lén vào. Đúng lúc ấy có hai ông lão đi từ bên trong ra, lướt qua người ông.

“Trông Chu Phương già đi nhiều quá nhỉ, mấy đứa con của bà ấy bất hiếu quá.”

“Đúng vậy, chiếm nhà của bà ấy rồi đưa bà ấy tới viện dưỡng lão... Thằng con tôi mà dám làm thế thì chết với tôi...”

Cố Thiên Thành ghi nhớ cái tên “Chu Phương”. Ông nhanh chóng tới quầy lễ tân của viện dưỡng lão để đăng ký.

“Chào cô, tôi tới thăm Chu Phương.” Cố Thiên Thành lịch sự nói.

Nhân viên quản lý quầy lễ tân nhìn thoáng qua Cố Thiên Thành rồi đưa sổ đăng ký cho ông và bảo: “Phòng 209, anh điền tên họ với số điện thoại trước đã.”

Dứt lời, quản lý lại lướt xem video trên di động, vừa xem vừa cười thành tiếng.

Cố Thiên Thành mở sổ đăng ký ra, ông không vội viết luôn mà lật lại những thông tin đăng ký trước đó xem Mạn Tiểu Lệ đã từng tới đây hay chưa.

Mở từ đầu tới cuối cuốn sổ nhưng không hề nhìn thấy tên Mạn Tiểu Lệ. Cố Thiên Thành đặt sổ xuống, chuẩn bị đi loanh quanh tòa nhà thì chợt nhớ tới một chuyện, cảm giác như có một luồng điện lóe qua đầu ông. Nếu ông có thể bịa ra tên và số điện thoại giả thì chắc hẳn Mạn Tiểu Lệ cũng có thể làm thế, vậy nên có cố tìm tên bà trong sổ đăng ký cũng vô dụng.

Ông lại một lần nữa cầm cuốn sổ lên rồi bắt đầu xem nét chữ.

Dù cuộc hôn nhân của Cố Thiên Thành và Mạn Tiểu Lệ chẳng tốt đẹp gì cho cam, nhưng dẫu sao họ cũng đã sống với nhau hơn chục năm trời, nhận ra nét chữ của Mạn Tiểu Lệ không phải việc khó khăn gì với Cố Thiên Thành.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc ông đã phát hiện Mạn Tiểu Lệ từng tới viện dưỡng lão Khang An vào ngày hôm kia, cũng chính là ngày mà tên bắt cóc gọi điện thoại tới yêu cầu họ tìm Trần Võ Ninh.

Mạn Tiểu Lệ đăng ký với tên “Lý Hân”, số điện thoại cũng khác hoàn toàn. Có thể thấy nhân viên ở đây không kiểm tra cẩn thận chút nào. Mạn Tiểu Lệ có thói quen chệch nét bút cuối cùng lên phía bên phải một chút, chỉ cần nhìn kỹ là sẽ dễ dàng nhận ra.

Cố Thiên Thành vô cùng chắc chắn “Lý Hân” chính là Mạn Tiểu Lệ.

Theo ghi chú trên cột đăng ký, Mạn Tiểu Lệ tới phòng 307 thăm một ông lão tên là Lưu Chí Phong.

“Lưu Chí Phong...” Cố Thiên Thành lẩm nhẩm cái tên này, lục lại thông tin về nó trong trí nhớ nhưng không phát hiện ra điều gì.

Ông viết tên Lưu Chí Phong lên sổ đăng ký, sau đó lại bịa ra một cái tên và số điện thoại cho mình rồi lặng lẽ gấp sổ lại. Thay vì ở đây nghĩ ngợi không đầu thì chi bằng đến gặp thẳng Lưu Chí Phong là sẽ rõ ngay thôi.

Ông lập tức vào thang máy, nhấn tầng 3 và tới trước cửa phòng 307.

Cửa đang đóng, Cố Thiên Thành vươn tay gõ cửa nhưng đợi một lúc vẫn không có ai đáp lại.

Ông lại gõ cửa tiếp song không nhận được phản hồi. Cố Thiên Thành xoay tay nắm nhưng cửa bị khóa trái, xem ra bên trong không có ai. Lẽ nào đã đi rồi?

Đúng lúc này có một y tá đi ngang qua.

“Cô y tá, Lưu Chí Phong phòng 307 không ở đây nữa sao?” Cố Thiên Thành giữ y tá lại hỏi.

“Ông ấy được người nhà đón đi rồi.” Y tá nhìn Cố Thiên Thành.

Nghe vậy, Cố Thiên Thành sửng sốt. Khó khăn lắm mới tìm được manh mối, vậy mà người lại không ở đây nữa.

“Cô y tá... Tôi là họ hàng xa của Lưu Chí Phong, lặn lội đường xá xa xôi tới đây thăm ông ấy. Tôi chỉ biết ông ấy sống ở đây thôi, phiền cô giúp tôi tìm phương thức liên lạc của ông ấy được không?” Cố Thiên Thành giả bộ khá giống, trưng ra khuôn mặt đau buồn, nói với vẻ tha thiết.

“Chuyện này tôi cũng không biết, hay là anh tới quầy lễ tân hỏi xem, chắc họ sẽ có phương thức liên lạc...” Y tá đang nói thì tiếng chuông ở phòng 309 bên cạnh vang lên, có vẻ như ông lão ở đó đang có chuyện gì cần giúp đỡ.

Cô y tá lập tức đi tới phòng 309.

Cố Thiên Thành vốn định tới quầy lễ tân nhưng ngẫm nghĩ lại thấy vẫn nên vào trong xem sao. Biết đâu có thể tìm thấy manh mối gì trong đó.

Ông nhìn quanh ngó quất, hành lang không có ai, cũng không thấy camera nên mạnh dạn vặn tay nắm cửa lần nữa và kiểm tra khung cửa. Trông có vẻ như một kiểu khóa cũ.

Cố Thiên Thành lấy một chiếc thẻ tín dụng từ trong ví ra, nhét thẻ vào khe hở bên hông cửa lay vài cái đã nhẹ nhàng mở ra được.

Ông đẩy cửa ra, nhìn thoáng qua đã thấy khung ảnh trên bàn sách, người trong ảnh chính là Phi Phi - con gái ông vào năm lên bảy.

Sao một ông lão mình không hề quen biết lại có ảnh chụp của con gái mình?

Cố Thiên Thành tiện tay đóng cửa lại, sau đó bước nhanh tới bàn sách và cầm khung ảnh lên. Khung ảnh gỗ trông hơi cũ kỹ nhưng không hề nhuộm bụi.

Đây là bức ảnh do chính Cố Thiên Thành chụp Phi Phi ở vườn hoa vào ngày sinh nhật bảy tuổi của cô bé. Lúc ấy chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số, ảnh gốc vẫn được lưu trong máy tính nên ông càng thêm chắc chắn.

Người rửa tấm ảnh này hẳn là Mạn Tiểu Lệ, nhưng vì sao bà lại đưa ảnh chụp của con gái cho ông lão này? Lẽ nào ông lão tên Lưu Chí Phong này chính là bố của Mạn Tiểu Lệ?

Cố Thiên Thành không khỏi đổ mồ hôi khắp trán. Ông không thể hiểu nổi lý do Mạn Tiểu Lệ che giấu chuyện này, hoặc có lẽ đằng sau nó còn ẩn chứa bí mật gì đó.

Ông đặt khung ảnh xuống và lấy điện thoại ra gọi cho Mạn Tiểu Lệ ngay lập tức. Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Vì con gái, Mạn Tiểu Lệ nhất định phải cho ông một câu trả lời rõ ràng.

Nhưng điện thoại của Mạn Tiểu Lệ đã tắt máy nên không thể liên lạc được.

Cố Thiên Thành đột nhiên thấy sợ hãi. Tên bắt cóc luôn liên lạc với Mạn Tiểu Lệ qua điện thoại, giờ bà tắt nguồn, biết đâu hẳn không liên lạc được lại làm ra hành động gì khiến Phi Phi bị thương thì sao? Không đâu, sao Mạn Tiểu Lệ có thể nhẫn tâm như vậy được. Bà yêu thương con gái thật lòng, không thể nào tắt máy được, chắc chắn là do điện thoại hết pin.

Cố Thiên Thành lau mồ hôi trên trán rồi cất điện thoại đi, vẫn tính đi tìm Lưu Chí Phong trước.

Ông lục lọi mọi ngăn tủ và góc ngách trong phòng nhưng không tìm ra được thứ gì hữu ích, thậm chí đến một tấm hình của Lưu Chí Phong cũng không có.

Tuy nhiên, quần áo, giày dép và đồ dùng hằng ngày của Lưu Chí Phong vẫn ở trong phòng, trên bàn còn có một ly cà phê đã pha sẵn. Có lẽ Lưu Chí Phong rời đi đột xuất chứ không hề có sự chuẩn bị trước.

Cố Thiên Thành lấy bức ảnh con gái ra khỏi khung hình rồi cẩn thận cất vào túi áo khoác của mình. Để ảnh của con gái ở chỗ của một ông lão không rõ lai lịch khiến ông cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ông rời khỏi phòng và quay lại quầy lễ tân hỏi nhân viên về hướng đi của Lưu Chí Phong.

"Tôi không rõ, ông ấy không để lại số điện thoại." Nhân viên quản lý mất kiên nhẫn đặt điện thoại xuống, nói với giọng điệu cứng nhắc.

"Thế ông ấy đi cùng ai, đi đâu vậy?" Cố Thiên Thành hơi sốt ruột, tiếp tục truy hỏi.

Quản lý hắng giọng: "Chỗ chúng tôi không phải trại giam, ông ấy đủ tay đủ chân, muốn đi đâu chẳng được!"

"Cô ơi, cô cũng vô trách nhiệm quá đấy. Người ta già cả thế rồi, nhờ đâu đi lạc mất thì sao?" Cố Thiên Thành chất vấn.

Quản lý trợn mắt nhìn Cố Thiên Thành, đứng dậy nói: "Chẳng phải anh bảo tới thăm Chu Phương à, sao lại hỏi về Lưu Chí Phong, rốt cuộc anh là người nhà của ai?"

Cố Thiên Thành giật mình khi bị hỏi như vậy, nhưng phản ứng của ông cũng rất nhanh nhạy, ngay lập tức bảo: "Chu Phương gì chứ, lúc mới đến tôi đã bảo là thăm Lưu Chí Phong mà, cô xem sổ đăng ký đi!"

Vừa rời quản lý mãi xem video trên điện thoại di động nên không để ý, nhất thời cũng chẳng biết là mình nghe nhầm hay nhớ lộn. Cô ta cầm sổ đăng ký lên, nhìn thông tin đăng ký ở hàng cuối cùng thì thấy đúng là đối phương tới thăm Lưu Chí Phong thật.

“Cô ơi, tôi là cháu trai của Lưu Chí Phong, lặn lội đường sá xa xôi tới đây thăm chú mình. Phiền cô xem giúp tôi ông ấy đi từ lúc nào, hoặc là có để lại phương thức liên lạc gì không với. Nhờ cô ạ.” Giọng điệu Cố Thiên Thành dịu xuống, vừa lựa lời nói vừa nhìn quanh ngó quất bốn bề vắng lặng, rồi nhét 200 tệ vào tay nhân viên quản lý.

Đúng như người ta thường nói, há miệng thì mắc quai, biểu cảm trên khuôn mặt nhân viên quản lý tức thì chuyển từ trạng thái âm u sang trời quang mây tạnh.

“Anh này... đúng thật là... để tôi giúp anh xem... xem là được chứ gì.” Quản lý vừa nói vừa tiện tay nhét tiền vào túi.

Tiền là tiên là Phật, quả không sai chút nào.

Quản lý bắt đầu nghiêm túc kiểm tra hồ sơ, thậm chí còn giúp Cố Thiên Thành truy cập camera giám sát.

“Ông ấy rời đi lúc 5 giờ chiều hôm qua, bảo là muốn qua nhà họ hàng ở mấy ngày.” Nhân viên quản lý cầm một cuốn sổ nội bộ màu xanh, mở ra cho Cố Thiên Thành xem: “Ở đây còn có video từ camera, ông ấy đi ra ngoài một mình vào khoảng 5 giờ 3 phút. Hôm qua tôi không trực, hồ sơ cũng không để lại số điện thoại.”

Cố Thiên Thành nhón chân, vươn cổ nhìn màn hình camera. Đúng như quản lý nói, ông lão đó đi một mình ra khỏi đại sảnh. Ông không quen biết ông lão này, nhưng quả thật nhìn ông ta khá giống Mạn Tiểu Lệ.

“Cô tra giúp tôi camera lúc 11 giờ trưa hôm kia với.” Cố Thiên Thành muốn xác nhận xem Mạn Tiểu Lệ đã từng tới đây chưa.

Quản lý nhanh chóng mở video từ camera ngày hôm kia ra. Cố Thiên Thành vừa nhìn đã nhận ra Mạn Tiểu Lệ, quả nhiên bà đã tới đây và dùng tên giả để đăng ký.

Rất có thể Lưu Chí Phong chính là người bố của Mạn Tiểu Lệ mà tên bắt cóc muốn tìm. Cuối cùng Cố Thiên Thành cũng tìm được manh mối. Tuy giờ vẫn chưa rõ tung tích của Lưu Chí Phong, nhưng chắc chắn Mạn Tiểu Lệ biết ông ta đi đâu.

Cố Thiên Thành định quay về nói rõ ràng với Mạn Tiểu Lệ. Có những chứng cứ này, và lại còn vì con gái, ông không tin Mạn Tiểu Lệ sẽ không nói thật.

Ông tải hai video mà quản lý cho xem về điện thoại và định dùng nó để đổi chất với Mạn Tiểu Lệ. Dù thế nào đi nữa ông cũng phải hỏi cho bằng được tung tích của Lưu Chí Phong.

Cuối cùng Cố Thiên Thành đã thu hoạch được một chút, trong lòng cũng thư thái hơn hẳn. Ông ra khỏi viện dưỡng lão rồi chuẩn bị về nhà.

Vừa lên xe ông lại nhận được điện thoại của Triệu Mộ Vân.

"Anh Cố, anh đang ở đâu thế, tôi có chuyện cần nói với anh."

Cố Thiên Thành chần chừ giây lát. Ông biết dù Triệu Mộ Vân nói rất khách khí nhưng mình không thể nào từ chối yêu cầu của đối phương được.

"Được, tôi sẽ tới Đội Cảnh sát Hình sự số 3 ngay." Cố Thiên Thành không nói mình đang ở đâu. Trước khi biết rõ sự thật, ông sẽ không để lộ bất kỳ tin tức gì về chuyện của Mạn Tiểu Lệ cho phía cảnh sát.

Kiều Phong Ca dựa vào giường bệnh. Vừa rồi y tá mang đồ ăn tới, khẩu vị cô khá tốt nên ăn được gần hết, cảm thấy cả người khỏe hơn hẳn.

Giờ phút này cô lại rục rịch muốn ra viện để tụ họp với Nghiêm Khải và Vu Đức Chính.

Cô đã gọi cho Nghiêm Khải và bảo anh mang một bộ quần áo tới cho mình, nhân tiện mua luôn một chiếc điện thoại dùng tạm. Nhưng đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua vẫn không thấy Nghiêm Khải và Vu Đức Chính quay lại.

Kiều Phong Ca biết họ đang phá án nên cũng ngại thúc giục, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Kiều Phong Ca mừng thầm, tưởng rằng Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đã quay lại nên lớn tiếng nói ngay: "Vào đi."

Cánh cửa bị đẩy ra vang lên một tiếng “cọt kẹt”. Không ngờ người tiến vào lại là Tào Chúc Hâm - đội trưởng đội cảnh sát hình sự huyện Thương Long.

Kiều Phong Ca hơi bất ngờ, nhưng ngẩng lại thấy cũng chẳng có gì lạ. Cô và Nghiêm Khải xảy ra chuyện lớn như vậy ở địa bàn huyện Thương Long, về công hay về tư thì lãnh đạo địa phương đều phải tới đây thăm cô.

“Tổ trưởng Kiêu, cô không sao là tốt rồi.” Tào Chúc Hâm cầm theo một giỏ hoa quả đẹp đẽ trên tay, mặt đầy vẻ quan tâm.

“Đội trưởng Tào, anh khách sáo quá, mời anh ngồi.” Vốn dĩ Kiêu Phong Ca cũng muốn tới tìm Tào Chúc Hâm, giờ ông lại tới đây thì đúng là không còn gì tốt hơn.

“Tôi đã nghe đội trưởng Triệu nói qua tình hình rồi.” Tào Chúc Hâm đặt giỏ hoa quả xuống rồi ngồi đối diện Kiêu Phong Ca.

Kiều Phong Ca tưởng ông sẽ nói tiếp vài lời khách sáo kiểu như “Tôi đang điều tra hung thủ” gì đó, nhưng Tào Chúc Hâm chỉ rút một điều thuốc ra, nhưng sau khi ngẩng đầu nhìn Kiêu Phong Ca thì lại ngượng ngùng cất đi.

Kiều Phong Ca thấy Tào Chúc Hâm hơi lạ, song cô vẫn kiên nhẫn chờ đối phương lên tiếng trước.

Tào Chúc Hâm lấy điện thoại ra tắt nguồn. Sau đó ông đứng dậy đi quanh phòng bệnh một vòng, xác nhận cửa sổ đều đã được khóa chặt mới quay lại ngồi vào ghế lần nữa.

“Đội trưởng Tào, anh sao thế?” Lưng Kiêu Phong Ca còn đau, nhưng cô vẫn cố ngồi thẳng một chút. Dáng vẻ này của Tào Chúc Hâm quả thật có chút kỳ lạ.

“Tôi thấy chuyện này hơi lạ...” Cuối cùng Tào Chúc Hâm cũng cất lời: “Người sắp xếp xe đâm hai người biết hai người đi đâu, tìm được ai và ngồi xe gì. Có thể thấy chúng cũng biết hai người là cảnh sát, nhưng dù vậy vẫn ra đòn trí mạng trên con đường hai người buộc phải đi qua, đúng là bất chấp tất cả để che đậy sự thật.”

Kiều Phong Ca có thể đoán được là Nghiêm Khải đã báo cáo tình hình với Triệu Mộ Vân, sau đó Triệu Mộ Vân lại gọi điện thông báo chuyện này cho Tào Chúc Hâm nên ông mới tới đây.

“Đội trưởng Tào, thứ cho tôi nói thẳng, hành trình, phương tiện cùng thông tin điều tra của tôi với Nghiêm Khải hầu như đều chỉ thông báo và phối hợp với đồn cảnh sát huyện. Mà cảnh sát địa phương cũng biết tình hình của Tổng Kim rồi, thế nên chúng tôi nghi ngờ có người tiết lộ những tin tức này.” Nói đến chuyện này, Kiều Phong Ca thẳng thắn bày tỏ ngờ vực của bản thân.

“Tôi có thể hiểu được sự nghi ngờ của mọi người. Tôi tới đây cũng chính vì chuyện này.” Tào Chúc Hâm chau mày, dường như đang cân nhắc xem nên chọn lọc từ ngữ sao cho phải.

Kiều Phong Ca quả thật không ngờ thái độ của Tào Chúc Hâm lại bình tĩnh đến vậy. Cô vốn tưởng ông sẽ nổi cơn thịnh nộ, thế nên cũng không thúc giục mà chờ đợi đối phương nói tiếp.

“Tôi cũng nghi ngờ...” Tào Chúc Hâm im lặng một lát rồi ngẩng đầu nhìn Kiều Phong Ca, giọng điệu thoáng run rẩy.

Nghe vậy, Kiều Phong Ca sửng sốt. Cô hiểu những lời này của Tào Chúc Hâm có sức nặng đến nhường nào. Cô và Nghiêm Khải có thể nghi ngờ việc này, thậm chí ngay cả Triệu Mộ Vân cũng có thể nghi ngờ. Sự ngờ vực của họ cùng lắm chỉ là một khả năng cần phải điều tra, nhưng Tào Chúc Hâm đã chính miện nói ra thì chứng tỏ nó không hề đơn giản.

“Đội trưởng Tào, có gì anh cứ nói thẳng.” Kiều Phong Ca ngồi thẳng người dậy.

Tào Chúc Hâm đã ngả hoa râm hơn nửa mái đầu, nếu không có gì bất ngờ thì hai năm nữa ông có thể nghỉ hưu. Ông đã do dự rất lâu trước khi tới gặp Kiều Phong Ca, và rồi cuối cùng vẫn quyết định đến.

“Có hai việc bất thường. Đầu tiên là vụ án của Mai Hồng, đồn cảnh sát huyện đột nhiên mở một cuộc họp đảng bộ và yêu cầu chúng tôi báo cáo tình hình vụ án. Tôi đã báo cáo những tình huống liên quan theo đúng thực tế. Với những chứng cứ hiện có, khả năng tự sát là lớn hơn cả, song động cơ tự sát vẫn còn rất nhiều nghi vấn. Nhưng họ đã yêu cầu chúng tôi kết án ngay sau khi các thành viên đảng ủy thảo luận trong cuộc họp. Tiếp đó là ngày hôm qua, kho lưu trữ hồ sơ trong đồn đã bị thất lạc một xấp tài liệu...”

“Tài liệu gì?” Kiều Phong Ca quan tâm hỏi ngay lập tức.

“Chẳng phải mấy hôm trước mọi người bảo chúng tôi hỗ trợ điều tra tung tích của Trần Võ Ninh sao? Tôi đã tới phòng lưu trữ tìm hồ sơ vụ án mất tích năm đó của anh ta để xem có phát hiện ra manh mối gì hay không. Nhưng khi tới phòng lưu trữ thì thấy toàn bộ hồ sơ vụ án năm 1999 được đồn cảnh sát cất giữ đều đã biến mất, cũng không tìm thấy bất kỳ ghi chép nào.” Nói tới đây, lòng bàn tay Tào Chúc Hâm thấm đẫm mồ hôi.

“Toàn bộ hồ sơ vụ án trong một năm sao?” Kiều Phong Ca hỏi với vẻ kinh ngạc.

“Đúng vậy, cả một năm, không thấy một trang giấy nào nữa.” Tào Chúc Hâm gật đầu chắc nịch: “Có người muốn che giấu gì đó, hơn nữa kẻ này còn ở trong đồn cảnh sát huyện.”

Giờ đây Kiều Phong Ca đã hiểu vì sao vừa rồi Tào Chúc Hâm lại cẩn trọng đến vậy. Có thể lấy đi số lượng lớn tài liệu trong đồn một cách thần không biết quỷ không hay như vậy thì hẳn không phải người bình thường hay một người là có thể làm được.

“Nhân viên quản lý hồ sơ nói sao khi nhiều hồ sơ biến mất như thế?”

“Hồ sơ từ hơn hai mươi năm trước, quản lý bảo không rõ. Đương nhiên là có thể truy cứu trách nhiệm của cô ấy, nhưng không tìm ra được hồ sơ thì cũng chẳng ích gì. Và lại tôi thấy cô ấy không biết thật.” Tào Chúc Hâm hiểu rõ, nhân viên quản lý hồ sơ cũng chỉ là một công an bán chuyên trách, một cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi đầu chắc chắn không dám to gan như vậy. Thế nên nếu vạch trần việc này thì e rằng cô gái ấy sẽ phải đứng ra gánh tội thay, hơn nữa còn rút dây động rừng.

“Lấy hồ sơ vụ án đi chứ không thể lấy được những chuyện đã xảy ra vào năm đó. Tôi nghĩ chúng ta có thể tìm hiểu bằng cách khác, xem rốt cuộc năm 1999 đã xảy ra chuyện gì!” Kiều Phong Ca không nhìn Tào Chúc Hâm khi nói những lời này. Ánh mắt cô hướng về phía cửa sổ, giống như đang tự nói với chính mình hơn.

“Mọi người cẩn thận.” Tào Chúc Hâm nói đoạn bèn đứng lên, chuẩn bị ra về.

“Đội trưởng Tào...” Kiều Phong Ca bỗng gọi Tào Chúc Hâm khi ông đi tới cửa.

Tào Chúc Hâm dừng bước, quay đầu lại.

“Đội trưởng Tào, anh quen đội trưởng Triệu đúng không?” Kiều Phong Ca hỏi, cô cảm thấy rất có thể việc Tào Chúc Hâm tới tìm mình và nói những lời này có liên quan tới Triệu Mộ Vân.

Tào Chúc Hâm nở một nụ cười thật tươi, đoạn bảo: “Cô ấy là học trò mà tôi ưng ý nhất.” Dứt lời, Tào Chúc Hâm bước ra khỏi phòng bệnh rồi khẽ khàng đóng cửa lại.

Ông chợt nhớ tới lời Triệu Mộ Vân nói với mình trong điện thoại, cả người bất giác run lên. Ngay sau đó, ông ưỡn ngực và ngẩng cao đầu rồi cất những bước phóng khoáng rời khỏi bệnh viện.

“Thầy, trước đây thầy từng nói với chúng em rằng, thiện và ác đối lập nhau, nhưng xung đột thật sự lại nằm giữa lẫn ranh của sự thật và giả dối, mà cảnh sát chúng ta thì luôn luôn đứng về phía sự thật.”

CHƯƠNG 8

NGHĨA TRANG MA THẠCH SƠN

Sau khi gọi điện cho Tào Chúc Hâm, Triệu Mộ Vân biết vụ án phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của chị. Thậm chí có khả năng còn kéo theo cả những mặt tối trong nội bộ đội cảnh sát nữa. Chị cũng có thể nghe ra được Tào Chúc Hâm lo lắng rất nhiều, và chị vô cùng hiểu cho điều đó.

Tào Chúc Hâm làm cảnh sát hình sự hơn ba mươi năm, có kinh nghiệm dày dặn, lại thường xuyên được cử đến dạy tại trường cảnh sát hoặc tham gia vào các chuyên án điều tra. Lúc Triệu Mộ Vân mới gia nhập đội cảnh sát hình sự, Tào Chúc Hâm từng là giáo viên hướng dẫn điều tra hình sự của chị khi tham gia huấn luyện tại trường cảnh sát.

Thương Long là một huyện nhỏ, trước đây có mỏ nên nhiều dân ngoại lai, thường xuyên xảy ra các vụ án hình sự. Tào Chúc Hâm từng phá được không ít vụ án lớn. Song mấy năm gần đây, số dân nhập cư cũng với dần đi theo sự đóng cửa của các mỏ quặng. Trong huyện phần lớn chỉ còn vài vụ trộm cắp vặt chứ không có vụ án hình sự gay go nào nữa. Bởi vậy lượng thành viên của Đội Cảnh sát Hình sự số 3 không nhiều, thường ngày cũng rất rảnh rang. Có thể nói, Tào Chúc Hâm vô cùng mong chờ được về hưu dưỡng lão, nhưng bây giờ một vụ án mạng bất ngờ xảy ra đã phá vỡ sự bình yên vốn có của huyện thành nhỏ này.

Triệu Mộ Vân biết “mời tướng không bằng khích tướng”, Tào Chúc Hâm đã không còn lý tưởng cao cả của năm xưa nữa, vì thế chị mới nhắc lại lời ông từng nói với học trò khi còn là giáo viên.

Chiêu này quả nhiên có hiệu quả. Tào Chúc Hâm đã quyết tâm giúp đỡ nhóm Kiều Phong Ca bằng mọi giá.

Triệu Mộ Vân thấy an tâm hơn một chút khi nhận được thái độ như vậy của Tào Chúc Hàm. Chị tin rằng nhóm Nghiêm Khải có thể tìm được manh mối ở huyện Thương Long. Mà bản thân chị trước mắt phải tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực vào vấn đề giải cứu con tin.

Cố Thiên Thành vừa tới đồn cảnh sát. Triệu Mộ Vân bảo đồng nghiệp dẫn ông tới phòng dành cho khách. Dù sao cũng không phải thẩm vấn, ông cũng chẳng phải nghi phạm. Theo chị thấy, Cố Thiên Thành chưa hẳn là một người chồng tốt, nhưng với cương vị một người cha thì ông vẫn làm tròn chức trách.

Cố Thiên Thành bồn chồn bất an ngồi ở phòng khách. Tay ông cầm một ly nước nhưng không uống ngụm nào, trong lòng chỉ nghĩ đến việc vì sao Triệu Mộ Vân đột nhiên lại muốn gặp mình. Lễ nào chuyện tối qua bị phát hiện rồi sao? Trán ông bất giác lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh.

Một tiếng “cạch” vang lên, cửa bị đẩy ra, Triệu Mộ Vân cất bước tiến vào.

Cố Thiên Thành đặt ly nước xuống rồi cuống quýt đứng dậy.

“Đội trưởng Triệu, có tin tức gì của con gái tôi chưa?”

Triệu Mộ Vân lắc đầu, song vẫn trấn an: “Phía cảnh sát đang dốc toàn lực điều tra, nhất định sẽ tìm được vị trí của tên bắt cóc.”

Không phải Cố Thiên Thành không tin lời Triệu Mộ Vân nói. Ông tin nếu phía cảnh sát có thời gian một tuần hay thậm chí là dăm ba ngày thì còn có thể làm được, nhưng giờ chỉ còn chưa đầy hai mươi tư tiếng, sao có thể tìm ra tên bắt cóc chỉ bằng việc điều tra cơ chứ? Ông thầm lắc đầu, thở dài một hơi.

“Vậy đội trưởng Triệu tìm tôi có việc gì?”

Triệu Mộ Vân thoáng khựng lại, hỏi: “Anh có biết giờ Mạn Tiểu Lệ đang ở đâu không?”

Cố Thiên Thành ngẩn ra, hỏi ngược lại: “Nghĩa là sao?”

“Cảnh sát không liên lạc được với Mạn Tiểu Lệ, chị ấy mất tích rồi.”

“Sáng nay tôi đã gặp cô ta...” Cố Thiên Thành nghĩ tới chuyện vừa rồi mình không gọi được cho Mạn Tiểu Lệ, lúc này lại lấy di động ra nhấn số gọi thử, nhưng vẫn không kết nối được: “Hay là... hay là điện thoại cô ta hết pin...”

Triệu Mộ Vân không thể nói cho Cố Thiên Thành biết chuyện cảnh sát theo dõi Mạn Tiểu Lệ nên chỉ đành bảo: “Bản thân anh cũng không tin chuyện điện thoại của Mạn Tiểu Lệ hết pin nhỉ.”

Cố Thiên Thành trầm ngâm không đáp, ông nói vậy chỉ để viện một cái cớ cho mình mà thôi. Bởi vì ông không tin Mạn Tiểu Lệ sẽ không màng tới sự an nguy của con gái.

“Từ khi cảnh sát bắt đầu tiếp nhận vụ án bắt cóc này, chúng tôi đã phát hiện Mạn Tiểu Lệ có rất nhiều hành vi khác thường. Chúng tôi không loại trừ khả năng tên bắt cóc nhắm vào Mạn Tiểu Lệ, thế nên đặc biệt lưu tâm đến những chuyện liên quan tới chị ấy. Nếu như có thể biết được mục đích tên bắt cóc bắt Cố Phi Phi thì sẽ giúp ích rất lớn cho việc phá án.” Triệu Mộ Vân nhấn nại khuyên bảo, bởi vì chị cảm thấy ít nhiều Cố Thiên Thành cũng sẽ biết chút chuyện của Mạn Tiểu Lệ, dù sao thì hai người cũng từng chung sống dưới một mái nhà.

“Đội trưởng Triệu, tôi hiểu ý của cô.” Đương nhiên Cố Thiên Thành cũng nghe ra ý tứ trong lời Triệu Mộ Vân nói. Ông cười khổ: “Chẳng giấu gì cô, có khi tôi còn chẳng hiểu Mạn Tiểu Lệ bằng các cô ấy.”

“Thế thì cũng....”

“Tôi lấy một ví dụ cụ thể nhé.” Cố Thiên Thành ngắt lời Triệu Mộ Vân. Ông biết hầu hết mọi người sẽ không tin những lời mình vừa nói, thế nên tiếp tục giải thích: “Mạn Tiểu Lệ giống như một người mang áo giáp, chẳng ai biết người bên trong bộ giáp ấy là ai.”

Triệu Mộ Vân sửng sốt khi nghe vậy, chị không thể tưởng tượng nổi một người chồng lại có thể hình dung về người vợ từng chung sống với mình gần hai mươi năm trời như vậy.

“Nếu tìm thấy Mạn Tiểu Lệ, tôi sẽ liên lạc với các cô ngay.” Cổ Thiên Thành đứng dậy xin phép rời đi. Hiện giờ ông nóng lòng muốn tìm được Mạn Tiểu Lệ hơn bất cứ ai.

Triệu Mộ Vân vốn định ngăn Cổ Thiên Thành lại để hỏi ông xem muốn đi đâu tìm Mạn Tiểu Lệ, nhưng Hoàng Hưng Tài lại đột nhiên gọi điện thoại tới.

“Đội trưởng, tổ điều tra tìm thấy xe của tên bắt cóc rồi.” Giọng Hoàng Hưng Tài đơng đầy vẻ phấn khích.

“Ở đâu?” Triệu Mộ Vân sững sốt, cuối cùng cũng tìm được một manh mối hữu ích.

“Một xưởng cát đá cạnh đường 307 ạ.”

“Xưởng cát đá?” Triệu Mộ Vân trầm ngâm giây lát, cảm thấy hơi bất ngờ song vẫn nói ngay: “Chúng ta tới đó ngay bây giờ.”

Lúc này, Triệu Mộ Vân không rảnh để quan tâm xem rốt cuộc Cổ Thiên Thành muốn đi đâu tìm Mạn Tiểu Lệ nữa. Việc tìm được xe của tên bắt cóc chắc chắn là một bước đột phá quan trọng, điều này chứng tỏ suy đoán trước đây của chị không sai. Địa điểm hung thủ đưa con tin tới nằm trong khu vực chị đã khoanh vùng ban đầu. Tìm được xe sẽ giúp thu nhỏ phạm vi hơn, đồng thời tiến thêm một bước trong việc giải cứu con tin.

Triệu Mộ Vân và Hoàng Hưng Tài cùng lái xe tới xưởng cát đá. Trên đường đi, chị được nghe kể lại quá trình phát hiện ra xe của tên bắt cóc.

Hai cảnh sát phụ trách điều tra đã được một công nhân của xưởng cát đá cung cấp manh mối trong lúc tìm hiểu tình hình tại một thị trấn gần đó. Công nhân đó nói có một chiếc xe hơi màu đen bỗng nhiên dừng ở phía sau nhà máy mấy hôm, cũng không thấy có ai tới lái. Chiếc xe đó rất giống với mô tả của cảnh sát.

Cảnh sát phụ trách điều tra lập tức tới xưởng cát đá. Quả nhiên đã tìm thấy chiếc xe hơi Volkswagen màu đen, hoàn toàn trùng khớp với chiếc xe mà tên bắt cóc dùng để bắt Cổ Phi Phi. Thậm chí biển số giả mà camera quay được vẫn còn nguyên trên đó.

Xưởng cát đá không đến nỗi xa, đi từ đồn cảnh sát tới đây mất khoảng bốn mươi phút lái xe.

Khi Triệu Mộ Vân và Hoàng Hưng Tài tới nơi, toàn bộ xưởng cát đá đã bị cảnh sát phong tỏa. Đội thu thập bằng chứng cũng tiến vào hiện trường và triển khai công tác thu thập chứng cứ trong chiếc xe và nhà xưởng.

Sau khi xuống xe, Triệu Mộ Vân đi về phía chiếc xe hơi màu đen.

Xe dừng phía sau một đồng cát đá cao ngất, nếu không đi vòng ra phía sau thì quả thật không thể phát hiện ra chiếc xe này.

Triệu Mộ Vân bước tới phía trước xe, có hai đồng nghiệp đang thu thập chứng cứ bên trong xe, cẩn thận lấy ra những manh mối để lại trong đó.

“Có lấy được dấu vân tay không?” Triệu Mộ Vân khom lưng hỏi.

“Trước mắt đã tìm được hơn mười dấu vân tay, ngoài ra còn có tóc, da chết, bình nước và khăn giấy. Về phòng thí nghiệm sẽ tiến hành kiểm tra và phân loại.” Một đồng nghiệp trong đội thu thập chứng cứ vừa cẩn thận nhét mấy sợi tóc vào túi đựng vật chứng vừa đáp.

“Mọi người vất vả rồi.”

Triệu Mộ Vân đứng dậy đi một vòng quanh xe, sau đó lại ngồi xổm xuống vị trí bánh sau bên phải. Chị vươn tay sờ lớp bùn đất bám trên đó rồi gảy một viên đá nhỏ trong lớp ra.

“Đội trưởng Triệu, cảm giác tên bắt cóc bỏ xe lại đây cứ lạ lạ sao ấy.” Hoàng Hưng Tài xáp tới nói: “Vút bừa ở một khu rừng nào đó cũng khó tìm hơn nơi này. Và lại hầy còn không loại bỏ hết dấu vết trên xe, sao có thể sơ suất như vậy được chứ?”

Triệu Mộ Vân im lặng gật đầu. Chị bỏ bùn đất và viên đá vừa lấy được vào hai túi riêng biệt.

“Mang tới cho đồng nghiệp trong đội thu thập bằng chứng.” Triệu Mộ Vân dặn dò.

“Vâng.” Hoàng Hưng Tài nhận lấy túi vật chứng, cầm tới chỗ đội thu thập chứng cứ rồi dặn đồng nghiệp mang về.

Triệu Mộ Vân bảo cảnh sát phụ trách hiện trường tìm giúp chị công nhân phát hiện ra chiếc xe hơi sớm nhất để tiến hành tìm hiểu tình hình rõ hơn.

Công nhân đó rất trẻ, thân hình gầy gò, nom như chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi. Cậu ta mặc bộ đồ nhem nhuốc, ánh mắt đơng đầy lo lắng nhìn Triệu Mộ Vân với vẻ căng thẳng.

“Cậu tên là gì? Bao nhiêu tuổi?” Triệu Mộ Vân hỏi với giọng điệu ôn hòa, nhẹ nhàng giúp cậu ta phỉn bụi bám trên tóc.

“Mười... mười tám, à, tên tôi là Trần Mạch, mọi người thường gọi tôi là Mạch Tử.”

Triệu Mộ Vân biết cậu ta khai gian tuổi, nhưng chị có thể hiểu được. Ở nông thôn, trẻ em trong độ tuổi này chỉ có thể ra ngoài học hoặc là đi làm thuê kiếm tiền thôi.

“Họ nói cậu là người đầu tiên nhìn thấy chiếc xe, đúng không?”

Mạch Tử ra sức gật đầu.

“Cậu kể rõ tình hình lúc đó được không?”

Mạch Tử tiếp tục gật đầu, nhớ lại tình huống lần đầu mình nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen kia, chính xác là vào ngày 18 tháng Mười một.

“Hôm đó một mình tôi tăng ca bốc dỡ đá, khoảng tầm 8 giờ tối tôi nghe thấy tiếng xe chạy nên ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua. Đèn xe chói quá nên không nhìn rõ là xe gì, cứ tưởng là ông chủ tới kiểm tra nên cũng chẳng để ý. Sau đó tôi thấy chiếc xe đó lái về phía sau đồng cát đá kia.”

“Ngoài cậu ra thì trong xưởng cát đá còn công nhân nào khác hay bảo vệ không?” Triệu Mộ Vân hỏi.

“Không có, đó đều là đá chưa qua gia công nên không có ai trộm.” Mạch Tử giải thích.

“Vậy sau đó cậu có nhìn thấy người đi từ trong xe ra hoặc là người lạ nào xuất hiện trong xưởng cát đá không?”

“Tôi nghe thấy tiếng mở cửa xe nhưng đứng xa quá, trời lại tối nên không thấy người. Dỡ xong đá thì tôi đi luôn. Nào ngờ chiếc xe đó cứ dừng ở đấy mãi không đi. Ông chủ còn hỏi sao trong xưởng lại có xe nhưng chẳng ai biết. Sáng nay tôi vào thị trấn mua đồ thì thấy có cảnh sát hỏi về chiếc xe nên mới nói với bọn họ.”

“Các công nhân có từng mở cửa xe trước khi chúng tôi tới không?”

“Chắc là không đâu, tôi thử kéo cửa xe thì thấy khóa.”

Triệu Mộ Vân hơi thất vọng, xem ra chàng trai này không hề nhìn thấy người lái xe. Chị quay lại xe của mình, lấy một tấm bản đồ ra trải lên mui xe rồi dùng bút vẽ một vòng tròn lên vị trí xưởng cát đá, sau đó đặt bút xuống.

Cố Phi Phi bị bắt cóc ngày 14 tháng Mười một, thời gian tử vong của Cố Đại Phúc là ngày 17 tháng Mười một, và tên bắt cóc bỏ xe lại công trường vào ngày 18 tháng Mười một. Vì sao hẳn lại vớt xe tại một nơi dễ bị người ta phát hiện như thế, thậm chí còn không hề xóa bỏ bất kỳ dấu vết gì lưu lại trên xe? Đáp án cho câu hỏi này quả thật khiến Triệu Mộ Vân có chút nghệt thờ. Rõ ràng đúng như lời Hoàng Hưng Tài nói, tên bắt cóc cố ý để cảnh sát phát hiện ra chiếc xe. Những manh mối này là tên bắt cóc chủ động dâng tới cửa, hẳn làm vậy để khiêu khích cảnh sát hay là có mục đích khác?

Rõ ràng Triệu Mộ Vân biết tên bắt cóc cố ý để lại manh mối nhằm dẫn dắt phương hướng điều tra của cảnh sát nhưng chị vẫn buộc phải điều tra, bởi vì việc truy ra nguồn gốc và hành trình của chiếc xe có thể dẫn tới việc tìm ra tên bắt cóc hoặc tung tích của con tin.

Triệu Mộ Vân ngẩng đầu nhìn về nơi núi rừng rậm rạp phía xa xăm, đây cũng là con đường buộc phải đi qua để tới huyện Thương Long. Trực giác mách bảo chị rằng mấu chốt của vụ án này không nằm ở thành phố Vũ Khẩu, mà là ở huyện Thương Long.

“Kiều Phong Ca, chỗ mọi người có tiến triển gì không?” Triệu Mộ Vân thầm nói với chính mình.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính tới đồn cảnh sát huyện Thương Long với hy vọng có thể tìm được hướng đi của chiếc máy xúc kia thông qua hệ thống camera giám sát trên đường. Họ vốn tưởng rằng đội cảnh sát hình sự huyện sẽ từ chối bởi dù sao đây cũng là

chuyện của mấy tháng trước, nếu muốn giấu giếm điều gì thì chỉ cần một câu lấy lệ rằng camera hỏng rồi là có thể cho qua ngay.

Nhưng không ngờ Tào Chúc Hâm lại đồng ý, còn đích thân dẫn họ tới phòng điều khiển của đội cảnh sát giao thông và truy cập lịch sử camera, đồng thời giúp họ phân tích phương hướng chiếc máy xúc có thể đi qua.

Bởi vậy, kế hoạch “dụ rắn ra khỏi hang” mà nhóm Nghiêm Khải nghĩ trăm phương ngàn kế chuẩn bị hoàn toàn không thể dùng đến được.

“Hôm qua vừa mới kết án qua loa vụ Mai Hồng tự sát, nay lại giúp chúng ta điều tra phá án, rốt cuộc đội trưởng Tào này muốn gì đây?” Vu Đức Chính nói nhỏ với Nghiêm Khải.

Mãi cho tới khi gặp Kiều Phong Ca thì họ mới vỡ lẽ ra.

Tuy Nghiêm Khải vẫn luôn duy trì cảnh giác nhưng cũng nhờ có sự phối hợp của Tào Chúc Hâm mà họ đã xác định được hướng đi của chiếc máy xúc ở huyện Thương Long vào ngày hôm đó. Đáng tiếc là dù camera quay được Cốc Đại Phúc nhưng người đàn ông đi bên cạnh ông ta luôn đội mũ trong suốt quá trình, chần tằm nhìn camera nên không thể nào thấy rõ mặt.

Dựa vào hình ảnh camera ghi lại, chiếc máy xúc đó lái ra khỏi quốc lộ vào lúc 13 giờ 17 phút trưa hôm ấy và tiến tới một bãi đất hoang, mãi tới 23 giờ 38 phút tối mới quay lại quốc lộ.

Sau khi phát hiện ra manh mối quan trọng này, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính không dám ngơi nghỉ giây phút nào mà tức tốc chạy tới nơi chiếc máy xúc lái đến.

Máy xúc lái tới bãi đất hoang dưới lòng đường. Nơi này dân cư thưa thớt, cỏ dại mọc um tùm, còn có rải rác vài cây non. Dù đã năm tháng trôi qua nhưng vẫn có thể thấy rõ những nhánh cây nhỏ và bụi cây rời rạc bị vùi dập kia.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính lần theo những dấu vết còn sót lại này để điều tra xem rốt cuộc Cốc Đại Phúc cùng người kia đã lái máy xúc tới đâu và làm những gì.

Khi họ chuẩn bị đi sâu vào bên trong thì nghe có tiếng người gọi.

“Nghiêm Khải, anh Vu!”

Vừa quay đầu lại nhìn, Nghiêm Khải đã sửng sốt khi thấy Kiều Phong Ca mặc một bộ đồ rộng thùng thình không hề vừa với thân mình chút nào. Sắc mặt cô tái nhợt, nhẹ nhàng rảo bước về phía họ.

“Sao chị lại tới đây, vừa mới phẫu thuật xong mà!” Nghiêm Khải lập tức nói với vẻ lo lắng.

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi, đừng có quan trọng hóa vấn đề!” Kiều Phong Ca xua tay, vẻ mặt hết sức thản nhiên.

“Tổ trưởng Kiều, cô liệu thật đấy. Bộ đồ này chắc cũng trộm được đúng không?” Vu Đức Chính trêu chọc.

“Xì! Bảo hai người mang quần áo tới mà mãi không thấy đâu, chẳng lẽ tôi lớn bằng này mà còn không biết tự mình giải quyết sao, một cái điện thoại thôi là xong rồi.” Kiều Phong Ca mỉm cười lấy một chiếc điện thoại mới mua ra.

Hóa ra sau khi mượn điện thoại của y tá, Kiều Phong Ca đã dùng tài khoản của mình chuyển cho y tá hơn 1000 tệ và nhờ cô ấy mua giúp mình một chiếc điện thoại mới ở cửa bệnh viện. Y tá có năm mơ cũng chẳng ngờ Kiều Phong Ca lấy điện thoại không phải để giải sầu, mà là để “chạy trốn”.

Cô đi rất vội nên thay bừa một bộ quần áo. Biết được mục đích của Nghiêm Khải và Vu Đức Chính qua Tào Chúc Hâm, cô lập tức lái xe thẳng tới đây.

“Phong... Tổ trưởng Kiều, em và anh Vu đi điều tra là được rồi. Đường bên trong khó đi, hay là chị đứng đây đợi bọn em đi.” Nghiêm Khải vẫn không yên tâm, khuyên nhủ với ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Không sao đâu, chúng ta tranh thủ thời gian đi.” Kiều Phong Ca dẫn đầu, giẫm lên những nhánh cây đứt gãy và tiến vào bãi đất hoang.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính thấy không thể khuyên nổi cô nên chỉ đành cẩn thận đi bên cạnh Kiều Phong Ca, để mắt đến tình trạng của cô.

Ba người vừa đi vừa bàn về vụ án. Kiều Phong Ca kể cho Nghiêm Khải và Vu Đức Chính chuyện Tào Chúc Hâm tới tìm cô.

Nghe xong, hai người họ đều túa mồ hôi lạnh khắp trán, đồng thời hiểu ra nguyên nhân vì sao Tào Chúc Hâm đột nhiên lại ra sức giúp họ điều tra vụ án.

“Hóa ra đội trưởng Triệu là học sinh cũ của đội trưởng Tào. Thế mà không nói sớm, làm tôi lo lắng bao lâu!” Vu Đức Chính phàn nàn. Trong lòng anh ta vẫn luôn nghi ngờ Tào Chúc Hâm chính là nội gián, bởi vì ông là người tiếp xúc gần nhất với ba người họ.

“E là đội trưởng Triệu cũng không ngờ tình hình trong đồn cảnh sát huyện lại phức tạp đến thế.” Kiều Phong Ca giải thích.

“Rốt cuộc năm 1999 đã xảy ra chuyện gì mà đối phương phải giấu giếm toàn bộ hồ sơ trong năm đó bằng mọi giá như vậy?” Nghiêm Khải tiến về phía trước, cầm gậy gạt đám cỏ dại ra để tìm kiếm vết bánh xe máy xúc đi qua.

“Nếu biết đáp án thì sự thật sẽ được khắc họa rõ nét.” Lòng bàn tay Kiều Phong Ca vẫn ướt đầm mồ hôi. Cô cảm thấy mình đã nhìn thấy đầu sợi dây, nhưng vẫn cần phải xác nhận một vài chuyện mới có thể gỡ được đồng manh mối rối như tơ vò này.

“Tổ trưởng Kiều, hình như cô có suy nghĩ gì à?” Vu Đức Chính quả thật rất giỏi nhìn mặt đoán ý. Anh ta thấy ánh mắt Kiều Phong Ca toát lên vẻ tự tin nên cho rằng vị tổ trưởng trẻ tuổi này của họ đã có cách gì đó.

“Giờ vẫn khó mà nói được, trước mắt chúng ta xem xem lần này đối phương để lại manh mối gì đã.” Kiều Phong Ca không định nói ra suy nghĩ của bản thân ngay bây giờ.

“Đối phương để lại cho chúng ta?” Nghiêm Khải trầm kinh ngạc. “Đối phương” trong lời Kiều Phong Ca đương nhiên là chỉ hung thủ, nếu sau cuộc điều tra hôm nay, hung thủ thật sự tự “mua dây buộc mình” thì anh quả thật khó mà chấp nhận nổi.

“Chuyện này không quan trọng, có lẽ chúng ta và hung thủ có cùng mục đích trong một số chuyện đây.” Kiều Phong Ca nói ra những lời đầy kinh ngạc.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính mở to mắt nhìn cô, đồng thanh hỏi: “Sao lại thế?”

Vốn dĩ Kiều Phong Ca không muốn nói luôn nhưng để xua tan sự ngờ vực của Nghiêm Khải và Vu Đức Chính, cô vẫn bảo: “Hai người không nhìn ra sao? Tên bắt cóc bắt Cố Phi Phi hoàn toàn không phải vì tiền, hắn từng bước dẫn dắt cảnh sát tham gia, rồi lại cung cấp manh mối cho cảnh sát. Hai người nói xem vì sao hắn phải làm nhiều chuyện như vậy? Vì sự thật đấy!”

“Sự thật gì cơ?” Nghiêm Khải đã loáng thoáng hiểu được ý của Kiều Phong Ca, nhưng anh vẫn không tin nổi nên mới cầm lòng chẳng đặt hỏi tiếp.

“Tôi cũng chưa biết, nhưng mà tôi nghĩ câu hỏi này sẽ có đáp án nhanh thôi.” Kiều Phong Ca không nói thêm nữa. Lúc này ba người đã đi tới trước rừng cây, mà dấu vết của máy xúc cũng biến mất ngay tại đây.

“Rừng cây rậm rạp thế này, chắc là máy xúc không vào được.” Nghiêm Khải ngồi xổm trên mặt đất tìm xem có dấu vết nào khác hay không.

“Ở đây có dấu vết máy xúc chuyển hướng!” Vu Đức Chính phát hiện ra một hàng vết lõm bình bán nguyệt cạnh đó. Tuy đã một thời gian trôi qua, phía trên phủ đầy lá khô nhưng bánh xích của máy xúc vẫn in hằn vết tích trên mặt đất.

Ba người men theo rừng cây đi một đoạn, dấu vết lại một lần nữa thay đổi.

Máy xúc quay đầu tại đây và hướng về phía ven đường.

“Chiếc xe vòng lại tại đây.” Vu Đức Chính bối động cỏ dại trên mặt đất ra.

“Chắc địa điểm đào ở gần đây thôi nhỉ?” Nghiêm Khải nhìn bốn phía xung quanh xem gần đó có vết tích đào bới hay không.

“Không cần tìm nữa, hai người nhìn chỗ này đi!” Kiều Phong Ca chỉ vào rừng cây, đôi mắt cô tựa như một thanh kiếm sắc bén xuyên qua nhánh cây úa vàng, nhắm thẳng tới nơi tận cùng của bóng tối.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính hướng tầm mắt về phía rừng cây theo ngón tay Kiều Phong Ca.

Lúc này trời đã chạng vạng, ánh chiều tà cuối thu nhuộm đỏ cả mảnh rừng trơ trụi.

Dưới tàng cây ngô đồng to lớn cách họ khoảng mười mét có một móm đất gồ lên, bên trên phủ đầy lá ngô đồng vàng óng, còn có thể loáng thoáng thấy được một tấm biển gỗ.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca tiến vào rừng cây và tới trước móm đất. Bây giờ họ mới nhìn rõ tấm biển gỗ trên móm đất khắc dòng chữ: *Mộ Trần Võ Ninh*.

Bốn chữ đơn giản trên tấm biển gỗ khiến ba người nhóm Kiều Phong Ca sửng sờ ngay tại chỗ.

Những con chữ được khắc bằng dao lên tấm biển gỗ, vết khắc vô cùng rõ ràng, nét chữ thẳng thớm chứng tỏ tay nghề người khắc cực kỳ điêu luyện.

“Dưới này chôn ai?” Vu Đức Chính cũng nhìn thấy tấm biển gỗ, nhưng anh ta vẫn hỏi câu này. Nếu Trần Võ Ninh thật sự được chôn ở đây thì chẳng phải người mà tên bắt cóc muốn tìm đã chết từ lâu rồi hay sao.

“Nhìn móm đất và cỏ mọc bên trên thì có lẽ ngôi mộ này mới được dựng lên mấy tháng gần đây thôi.” Kiều Phong Ca ngồi xuống, gạt đồng lá rụng bên trên đi rồi sờ vào lớp đất khô cứng.

Một khoảng lặng ngắn ngủi bao trùm lên ba người, họ đều cần thời gian để sắp xếp lại suy nghĩ.

Nếu ngôi mộ này là thật, vậy rốt cuộc tên bắt cóc có biết người mà hắn muốn tìm đã chết rồi hay không; còn nếu không phải thật thì sao lại có chuyện trùng hợp đến mức có người dựng mộ giả cho Trần Võ Ninh ngay lúc tên bắt cóc yêu cầu họ tìm ông ta chứ.

Cũng có thể là những gì họ nhìn thấy căn bản chỉ là “trò đùa dai” của hung thủ, đây chỉ là một trong những thủ đoạn hắn dùng để đánh lạc hướng cảnh sát mà thôi.

“Liệu dưới này có thi thể không?” Vu Đức Chính lên tiếng trước, hỏi ra vấn đề mà cả ba cùng ngờ vực.

“Đào lên xem xem.” Kiều Phong Ca vừa nói vừa dùng tay vỗ vào phần mộ nhô lên.

Nghiêm Khải quay trở lại xe, lái xe đi mua dụng cụ rồi cùng Vu Đức Chính đào mộ.

Kiều Phong Ca không thể dùng sức nên chỉ có thể ngồi bên cạnh nhìn hai người họ làm việc.

Sắc trời tối dần, gió rét thét gào giữa rừng cây nhưng Nghiêm Khải và Vu Đức Chính lại đổ mồ hôi đầm đìa.

“Tổ trưởng Kiêu, sao cô vừa nhìn đã phát hiện ra chỗ này vậy?” Vu Đức Chính dừng tay lau mồ hôi, thuận miệng hỏi.

Kiều Phong Ca cầm một cành cây khô xoay trên ngón tay như một cây bút, đoạn bảo: “Máy xúc không thể lái vào trong được, thế nên hung thủ căn bản không dùng máy xúc để đào gì cả. Hẳn cố tình thuê một chiếc máy xúc để gây chú ý nhằm dẫn dắt chúng ta tới nơi này. Những dấu vết chuyển hướng kia chính là mũi tên chỉ đến ngôi mộ này.”

“Không những thế, Tổng Kim còn nhìn thấy chiếc máy xúc này, có lẽ lúc ấy hẳn ở gần đây.” Nghiêm Khải thở hỗn hển, chống cây xẻng xuống đất nghỉ ngơi một lát.

“Rốt cuộc hung thủ là ai, vì sao Tổng Kim lại sợ hãi đến vậy, thậm chí còn bất chấp giả điên giả dại để sống cầu bơ cầu bất như thế?” Vu Đức Chính vừa nói vừa cầm xẻng đào tiếp, như thể đáp án đang bị chôn vùi dưới lớp bùn đất này.

“Có gì đó!” Thấy xẻng đụng phải thứ gì đó, Vu Đức Chính lập tức dừng động tác lại rồi ngồi xổm xuống gạt những lớp đất mềm ẩm ướt kia ra.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cũng cầm đèn pin tới xem. Sau khi Vu Đức Chính gạt đi lớp đất, bên dưới phần mộ xuất hiện một chiếc đầu lâu trắng dã.

Thấy vậy, Kiêu Phong Ca mặc kệ vết thương sau lưng để nhập đội đào đất và vệ sinh. Ba người sợ làm hỏng chứng cứ nên hành động vô cùng cẩn thận, mất gần hai tiếng đồng hồ mới sắp xếp ra được một bộ hài cốt hoàn chỉnh.

“Người chết là nam, thời gian tử vong ít nhất mười năm trở lên.” Kiêu Phong Ca suy đoán giới tính của người chết thông qua phần xương chậu trên hài cốt.

“Chúng ta mang bộ hài cốt này về thành phố Vũ Khẩu hay là...” Vu Đức Chính phui tay, nhìn Kiêu Phong Ca.

“E rằng tất cả mọi người trong đồn cảnh sát huyện đều biết chúng ta tới đây rồi, nếu chuyển hài cốt về thành phố Vũ Khẩu thì rõ ràng quá. Báo cho đội trưởng Tào để họ tới tiếp nhận đi.” Kiều Phong Ca trầm ngâm giây lát rồi nói.

“Nhưng mà nhờ đâu có nội gián giờ trò thì sao?” Nghiêm Khải nhíu mày phản đối.

“Câu không muốn dụ răn ra khỏi hang sao?” Kiều Phong Ca nở một nụ cười xảo trá: “Ngoài bộ hài cốt này ra, chúng ta còn có một kế hoạch nữa.”

“Gì cơ?” Nghiêm Khải sửng sốt, nhưng ngay sau đó đã hiểu ra ý định của Kiều Phong Ca: “Tổ trưởng, chắc không phải chị muốn ngục tạo chứng cứ đấy chứ.”

“Đừng có nói khó nghe thế. Đây gọi là vô trung sinh hữu, ám độ trần thương^[2]!” Kiều Phong Ca khẽ vỗ đầu Nghiêm Khải.

“Tổ trưởng, cô tin đội trưởng Tào sao? Việc này muốn thành công thì bắt buộc phải có sự phối hợp của anh ta mới được.” Vu Đức Chính hiểu ý của Kiều Phong Ca, cô muốn dụ kẻ trộm hồ sơ ra tay một lần nữa.

“Người đội trưởng Triệu tin thì tôi cũng tin!” Kiều Phong Ca nói với vẻ vô cùng chắc chắn.

“Nhưng phải làm thế nào mới có thể ép kẻ đứng sau ra tay đây?” Nghiêm Khải gãi đầu, cảm thấy lập trình máy tính vẫn dễ hơn với mình.

“Con mồi tốt nhất chính là những vật chứng mơ hồ, ngày nào hắn còn chưa rõ là thứ gì thì ngày đó hắn còn bứt rứt khó chịu vì vật chứng ấy.” Kiều Phong Ca đã có sẵn dự tính trong lòng: “Anh Vu, tôi nhớ là trong túi anh có giấy bút.”

Nghe vậy, Vu Đức Chính lập tức lấy bút và sổ ghi chú trong túi ra.

Kiều Phong Ca xé một tờ giấy từ cuốn sổ ra, viết bừa mấy chữ lên trên sau đó dùng chút nước thấm ướt tờ giấy, rồi lại bôi ít bùn vào, vo tròn lại, cuối cùng xé nát tờ giấy và rải xuống bên cạnh hài cốt.

Sau khi nhìn thấy những thao tác “mơ hồ” này của Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính không hẹn mà cùng giơ ngón tay cái lên.

Nhận được điện thoại của Kiều Phong Ca, Tào Chúc Hâm lập tức triệu tập đội cảnh sát hình sự và pháp y tới hiện trường triển khai công tác. Có thể nói là hừng hực khí thế, mảnh đất hoang vu tỉnh mịch bỗng chốc “náo nhiệt” hẳn lên.

Ánh đèn xe cảnh sát nhấp nháy, còi xe vang dội, nếu không phải điều kiện không cho phép thì Kiều Phong Ca đã mở ngay một cuộc họp báo luôn rồi.

Sau khi làm xong công tác hiện trường, Tào Chúc Hâm lại gọi điện thoại báo cáo tỉ mỉ về vụ án cùng với tình hình hợp tác của Đội Cảnh sát Hình sự số 3 cho cấp trên. Tuy trong lòng ông hơi bất an nhưng kế hoạch mà Kiều Phong Ca nói với ông thật sự rất khả thi. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ông phải “yểm hộ” cho họ.

Tào Chúc Hâm lấy lý do vụ án quan trọng để tự mình bảo quản mảnh giấy vụn phát hiện được bên cạnh hài cốt. Đồng thời, ông còn thông báo cho nhân viên kỹ thuật ở bộ phận pháp y tới phòng thí nghiệm vào 9 giờ sáng mai để hợp tác với ba người trong Đội Cảnh sát Hình sự số 3 của thành phố Vũ Khẩu nhằm tiến hành khôi phục hiện trạng ban đầu của mảnh giấy vụn đó.

Tào Chúc Hâm bỏ “chứng cứ” quan trọng này vào két sắt trong văn phòng trước sự chứng kiến của tất cả thành viên trong đội. Đương nhiên đây cũng là một phần trong kế hoạch của ông và Kiều Phong Ca. Nếu người lấy hồ sơ đã quá quen thuộc với đồn cảnh sát huyện thì đây là nơi thích hợp nhất để đặt mồi nhử.

Việc còn lại là ôm cây đợi thỏ.

Tào Chúc Hâm thoải mái ra khỏi đồn cảnh sát huyện, còn lớn tiếng chào hỏi bảo vệ ngoài cổng, tán gẫu vài câu xong mới về nhà.

Nhà ông cách đồn chưa đầy ba trăm mét. Ngày nào ông cũng đi bộ đi làm và tan ca, nhưng tối nay ông lại không lên lầu luôn khi về

đến sân tiểu khu.

Theo kế hoạch đã định với Kiều Phong Ca, ông lén đi từ cửa hông tiểu khu ra ngoài và lên một chiếc xe van màu trắng.

Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đã chờ sẵn trên xe.

“Ồn thỏa cả rồi!” Tào Chúc Hâm thở hắt ra một hơi.

Nghiêm Khải mở laptop, trên màn hình xuất hiện hình ảnh phòng làm việc của Tào Chúc Hâm.

“Tôi đã giấu camera rất kỹ rồi.” Tào Chúc Hâm nhìn hình ảnh trên màn hình máy tính và nói.

“Chắc chắn đối phương không ngờ đội trưởng Tào lại giăng ra cái bẫy như vậy đâu.” Vu Đức Chính nhếch miệng cười.

Tào Chúc Hâm chỉ có thể cười khổ. Chẳng may người tới lấy “vật chứng” là sếp trong đồn thật thì đúng là có chút xấu hổ.

“Tổ trưởng Kiều, chúng ta có nên lái xe tới gần đồn cảnh sát huyện để lát nữa tiện bắt giữ không?” Nghiêm Khải vừa thao tác trên máy tính vừa hỏi.

“Không cần đâu, thế thì lộ liễu quá. Nơi này cũng chỉ cách văn phòng hơn ba trăm mét, vả lại đội trưởng Tào đã thêm vài thứ vào túi đựng vật chứng, chẳng sợ kẻ kia cắt đuôi đâu.” Kiều Phong Ca lấy một chiếc đèn UV cầm tay ra.

Tào Chúc Hâm vươn tay, tay ông lập tức xuất hiện một vết đỏ dưới ánh đèn UV.

“Đây là chất huỳnh quang, chỉ hiển thị màu sắc dưới ánh đèn UV, không thể rửa sạch bằng nước thường mà phải dùng những loại chất dung môi hữu cơ như cồn, glycerin thì mới có thể loại bỏ sạch.” Kiều Phong Ca giải thích.

“Hay thật, nhìn hơi giống bút dạ quang.” Nghiêm Khải nắm lấy tay Tào Chúc Hâm rồi lật qua lật lại xem, nhớ đến bút dạ quang mình từng dùng khi đi học.

“Càng đơn giản thì đối phương càng không ngờ đến.” Kiều Phong Ca cười nói.

Bốn người trong xe thay phiên nhau giám sát màn hình máy tính, chờ “con cá” cắn câu.

Từng giây từng phút trôi qua, màn hình hiển thị camera vẫn không có động tĩnh gì.

“Mồi chưa đủ thơm nên cá không tới sao?” Vu Đức Chính vươn vai ngáp dài một cái.

“Muốn câu được cá lớn thì phải kiên nhẫn.” Kiều Phong Ca đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tào Chúc Hâm khoanh tay trước ngực nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, trong lòng thấp thỏm không yên. Ông thầm mong sẽ không có ai đến, ít nhất là không phải người mà ông quen ở huyện.

Nghiêm Khải lấy một bình cà phê đưa cho Tào Chúc Hâm.

“Đội trưởng Tào, uống đi cho tỉnh.”

“Không cần đâu.” Tào Chúc Hâm xua tay: “Bụng dạ tôi không tốt nên chẳng dám uống mấy món đồ này.”

Nghiêm Khải tự mình mở một chai cà phê rồi uống một ngụm lớn xong mới tiếp lời: “Đội trưởng Tào, anh nghỉ ngơi đi để tôi trông chừng cho.”

Tào Chúc Hâm gật đầu rồi đưa máy tính cho Nghiêm Khải, khế day mắt nhưng cũng chẳng ngủ nổi.

“Nghe đội trưởng Triệu bảo cậu là cao thủ hacker?” Tào Chúc Hâm hỏi.

“Không... không, hacker là phạm pháp, tôi chính trực, chính trực. Đội trưởng Triệu biết nói đùa ghê.” Nghiêm Khải có chút xấu hổ, nhưng giọng nói vẫn không giấu nổi vẻ đắc ý.

“Người tài giỏi như cậu mà tới công ty kỹ thuật thì lương một tháng thấp nhất cũng bằng lương cả năm của chúng tôi, sao phải làm trong ngành cảnh sát này?” Tào Chúc Hâm hướng ánh nhìn về phía Nghiêm Khải, muốn xem chàng trai này sẽ trả lời ra sao.

Nghiêm Khải liếc trộm Kiều Phong Ca ở phía trước, mặt hơi nóng lên nhưng ngoài miệng lại nói: “Nhân viên công chức, công việc ổn định cũng tốt mà.”

Biết anh đang nói vớ vẩn nhưng Tào Chúc Hâm không truy hỏi, dù sao cũng chỉ là vài ba câu chuyện phiếm.

Đúng lúc này, điện thoại của Tào Chúc Hâm vang lên, là Lý Huệ Phân - vợ ông gọi tới.

"Lão Tào, ông tăng ca à? Tối nay có về không?" Lý Huệ Phân hỏi qua điện thoại.

"Tôi tăng ca, không về đâu." Tào Chúc Hâm đáp.

"Tối nay tôi để quên tập tài liệu ở cơ quan, ngày mai lại không đi làm, ông tiện thì cầm về giúp tôi nhé."

"Tôi không ở văn phòng, để mai nói nhé." Tào Chúc Hâm ngắt máy.

"Đội trưởng Tào, vợ chồng lâu năm rồi mà vợ anh vẫn quản ghê thế nhỉ?" Vu Đức Chính quay đầu lại trêu chọc Tào Chúc Hâm.

"Đây gọi là quan tâm săn sóc." Tào Chúc Hâm cười bảo.

"Có động tĩnh!" Lúc này, Nghiêm Khải bỗng ngồi thẳng người, lớn tiếng nói.

Mọi người trong xe lập tức xúm tới, tập trung nhìn vào màn hình laptop của Nghiêm Khải thì thấy một người đàn ông mặc áo gió màu đen, đội mũ lưỡi chai và đeo khẩu trang tiến vào phòng làm việc của Tào Chúc Hâm.

Người nọ đi tới trước két sắt, thuận thực xoay mặt mã mở khóa tủ và nhanh chóng lấy được vật chứng đặc biệt kia rồi nhét vào túi áo.

Tào Chúc Hâm toát mồ hôi lạnh khi thấy cảnh tượng này.

Tuy ông không biết người đàn ông mặc đồ đen đó là ai, nhưng hẳn cực kỳ quen thuộc tình hình trong phòng làm việc, lại còn biết mặt mã mở khóa thì chắc chắn là người của đồn cảnh sát huyện.

Kiều Phong Ca khởi động xe, nhanh chóng lái tới cổng đồn cảnh sát huyện để chuẩn bị chặn đường kẻ mặc đồ đen và vạch trần bộ mặt thật của hắn.

"Hắn không đi về phía cổng lớn mà đi bằng cổng sau." Nghiêm Khải đã xâm nhập được vào hệ thống camera của đồn cảnh sát huyện, nhìn thấy kẻ mặc đồ đen đi tới cổng sau.

“Bên kia có một cửa hông.” Tào Chúc Hâm dẫn đầu nhảy xuống xe, chạy thẳng tới cổng sau tòa nhà.

Giờ đây Tào Chúc Hâm càng thêm chắc chắn kẻ mặc đồ đen đó chính là người trong đồn. Người ngoài không hề biết sân sau có cổng phụ, và lại bình thường cánh cửa đó luôn khóa, đến cả ông cũng chẳng có chìa khóa.

“Nghiêm Khải, cậu đi theo đội trưởng Tào. Vu Đức Chính, chúng ta chặn hắn từ phía bên phải!” Kiều Phong Ca vừa nói vừa vội vàng chạy tới hướng khác để chặn kẻ áo đen kia.

Kẻ áo đen vừa ra khỏi cửa hông thì thấy hai người lao về phía mình nên không khỏi co giò bỏ chạy.

Tào Chúc Hâm và Nghiêm Khải theo sát phía sau. Tòa nhà của đồn cảnh sát huyện được xây dựa núi nên tên áo đen không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chạy về phía bên phải, trừ lối đó ra thì không còn đường nào nữa.

Khi hắn vừa chạy tới lối rẽ, một cặp chân dài bỗng ngang qua, chính là Kiều Phong Ca đang truy đuổi từ hướng còn lại.

Tên áo đen phản ứng khá nhanh, bật người nhảy lên tránh khỏi cái ngang chân rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Đòn tấn công thất bại, Kiều Phong Ca muốn tiếp tục truy đuổi nhưng vết thương sau lưng lại âm ỉ đau khiến cô không thể dùng sức nổi, cũng may mà còn có Vu Đức Chính phía sau cô.

Vào những lúc quan trọng, Vu Đức Chính cũng không hề nường tay. Cả người anh ta tựa như một con đại bàng giương cánh nhào về phía kẻ áo đen. Lúc này hắn không còn đường nào để tránh, bị đánh gục đến nỗi lăn mấy vòng trên mặt đất.

Tào Chúc Hâm và Nghiêm Khải kịp thời đuổi tới, tiến lên phía trước khống chế kẻ áo đen. Hắn bị còng tay và ấn mạnh xuống đất, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Nghiêm Khải lấy túi vật chứng từ trong túi áo kẻ đó ra, có thể nói là tóm gọn cả người lẫn vật. Tào Chúc Hâm kéo khẩu trang của hắn xuống, nhưng xuất hiện trước mắt ông lại là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

“Vì sao anh lại trộm thứ này?” Nghiêm Khải cầm túi vật chứng, đánh giọng hỏi.

“Tôi không trộm, là người khác... người khác bảo tôi tới lấy...” Sắc mặt tên áo đen hoảng loạn, ra sức giải thích.

“Ai bảo anh tới trộm?” Nghiêm Khải truy hỏi.

“Không... không biết...” Hắn lắp bắp trả lời.

“Dám giở trò à, tôi nói cho anh biết, hiện giờ anh bị tình nghi có liên quan tới một vụ mưu sát.” Nghiêm Khải túm lấy cổ áo hắn, cất giọng uy hiếp.

Kiều Phong Ca đứng bên cạnh. Cô không nhìn nghi phạm mà quan sát bốn phía xung quanh.

Trên đường, một chiếc xe hơi màu đen chậm chậm lái tới rồi dừng ở đầu con ngõ.

Cửa sổ xe hạ xuống, cách khoảng trăm mét giữa đêm đen, cô không nhìn rõ khuôn mặt người lái xe nhưng lại cảm nhận được đối phương đang nhìn họ.

Kiều Phong Ca nhanh chóng rảo bước về phía chiếc xe theo bản năng, nếu không phải do bị thương thì cô có thể chạy nhanh hơn.

Chiếc xe hơi màu đen đó phát ra những tiếng nổ rền vang rồi bắt đầu tăng tốc.

“Đứng lại!” Kiều Phong Ca nén cơn đau, cắn răng chạy tới. Cô biết mình không thể đuổi kịp chiếc xe, nhưng vẫn muốn tới gần để nhìn rõ gương mặt đối phương.

Nhóm Nghiêm Khải nghe thấy tiếng động bèn ngẩng đầu, nhìn thấy Kiều Phong Ca đang ra sức đuổi theo chiếc xe hơi màu đen kia. Nghiêm Khải buông kẻ áo đen đang bị khống chế ra, cũng tiến lên đuổi theo.

Nhưng rồi cuộc họ vẫn chậm một bước, chiếc xe màu đen đó đã lao đi vùn vụt.

“Tổ trưởng, chị không sao chứ?” Nghiêm Khải thấy trán Kiều Phong Ca lấm tấm mồ hôi, lưng khom lại, sắc mặt tái nhợt nên không khỏi lo lắng.

“Không sao...”

“Chiếc xe đó có vấn đề gì sao?” Nghiêm Khải thở hồn hển nhìn về phía xa xăm, nhưng chiếc xe đã hoàn toàn khuất dạng.

“E là lần này chẳng những không câu được cá... mà còn rút dây động rừng rồi...” Kiều Phong Ca thở dài, quay đầu nhìn tên áo đen vẫn đang không ngừng kêu oan. Cô nhú mày, đối phương cẩn trọng và khó lường hơn nhiều so với cô tưởng.

Sau khi vội vã rời khỏi đồn cảnh sát, Cố Thiên Thành lập tức tới bệnh viện tìm Trần Kiếm Phi.

Sáng nay, ông đã đưa Trần Kiếm Phi vào viện. Nằm được điểm yếu của Trần Kiếm Phi trong tay, ông hoàn toàn không lo đối phương dám báo cảnh sát hay trả thù. Cố Thiên Thành đã ghi âm lại lúc Trần Kiếm Phi chính miệng thừa nhận sắp xếp xe tải giết người, cũng đã mở cho Trần Kiếm Phi nghe và cảnh cáo anh ta rằng một khi ông xảy ra chuyện thì bản ghi âm này sẽ được lan truyền trên khắp các trang mạng.

Trần Kiếm Phi có tật giật mình nên chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay. Tội qua anh ta bị thương không hề nhẹ, xương sườn đã gãy làm đôi, chân cũng không còn lành lặn, vết trầy xước trên người thì chẳng đếm xuể. Hiện giờ anh ta nằm trên giường bệnh như một xác ướp quấn băng gạc khắp mình.

Nhưng điều anh ta không ngờ tới là, Cố Thiên Thành lại đến nữa.

Trần Kiếm Phi có hai thuộc hạ trong phòng bệnh nhưng anh ta nén giận, không dám báo đàn em trả thù cho mình, thay vào đó lại bảo chúng ra ngoài chờ.

Cố Thiên Thành vào thẳng vấn đề, hỏi Trần Kiếm Phi xem Mạn Tiểu Lệ đang ở đâu. Theo những gì ông thấy, Mạn Tiểu Lệ và Trần Kiếm Phi có mối quan hệ rất thân thiết, ngoài việc ngoại tình ra thì hai người còn hợp tác làm ăn. Có thể nói Trần Kiếm Phi chính là chiếc “găng tay trắng” của Mạn Tiểu Lệ.

Trần Kiếm Phi thề thốt không biết Mạn Tiểu Lệ đang ở đâu. Anh ta gọi cho Mạn Tiểu Lệ ngay trước mặt Cố Thiên Thành, nhưng di

động vẫn tắt nguồn, không thể kết nối được.

Cố Thiên Thành im lặng. Ông không biết mình có nên tin Trần Kiểm Phi hay không, đang cân nhắc xem tiếp theo nên làm gì thì điện thoại bỗng nhận được hai tin nhắn gửi tới từ số lạ.

Tin nhắn đầu tiên là ảnh chụp của con gái kèm theo một dòng chữ: "*Tới đỉnh núi Ma Thạch.*"

Trong ảnh, Cố Phi Phi đang say giấc trên giường với sắc mặt hồng hào.

Cố Thiên Thành suýt thì đánh rơi di động xuống đất khi nhìn thấy cô con gái đã mấy ngày không gặp. Chẳng còn hơi đâu để hỏi Trần Kiểm Phi nữa, ông vội vã cất bước, hận không thể bay ngay tới núi Ma Thạch.

Ma Thạch Sơn là một nghĩa trang nổi tiếng ở thành phố Vũ Khẩu. Ngoại trừ tiết Thanh minh, thường ngày rất ít người lui tới ngọn núi này. Hiện giờ trời đã xế chiều, người trên đường dù chỉ đi ngang qua cũng sẽ thả nhanh bước chân, tránh núi Ma Thạch càng xa càng tốt.

Cố Thiên Thành leo dọc theo thềm đá lên núi. Hai bên đường dày đặc bia mộ, gió lạnh cuối thu cuốn theo những chiếc lá rụng phất phơ càng khắc họa rõ nét vẻ tiêu điều nơi đây.

Núi Ma Thạch không cao, mà cũng không hẳn là thấp. Cố Thiên Thành gần như nín thở leo một mạch tới đỉnh núi cao vài trăm mét với hơn ngàn bậc thang.

Phía xa xa, mặt trời đã bị đường chân trời nuốt chửng, ánh tà dương như máu nhuộm đỏ núi Ma Thạch.

Những tấm bia mộ màu đỏ hòa vào sắc xanh của cỏ cây toát lên vẻ quỷ dị khó nói thành lời.

Cố Thiên Thành không mê tín nhưng cũng bất giác rùng mình khi đứng trước cảnh sắc này.

"Có ai không?" Ông nhìn quanh ngó quắt, không nén nổi mà gọi một tiếng. Gọi xong, ông lại loáng thoáng cảm thấy câu này không

thích hợp để nói ở đây cho lắm.

Cố Thiên Thành lần mò con dao gọt hoa quả trong túi. Ông đã nghĩ kỹ rồi, dù thế nào đi nữa thì hôm nay cũng phải giữ bằng được tên bắt cóc lại và liều mạng cứu con gái ra.

“Anh tới rồi.” Một giọng nói quen tai vang lên phía sau lưng Cố Thiên Thành.

Cả người Cố Thiên Thành run lên. Âm thanh này còn khiến ông sợ hơn cả ma quỷ. Ông chậm rãi quay người lại, quả nhiên đã nhìn thấy một gương mặt rất đỗi quen thuộc.

“Đỗ... Đỗ Quyên...” Giọng Cố Thiên Thành run rẩy.

Đỗ Quyên buộc tóc cao, mặc áo khoác nỉ màu đen và đeo khăn quàng màu trắng. Vết thương trên mặt vẫn còn đó nhưng thoát nhìn đã không còn chút vẻ yếu đuối nào của khi xưa.

“Đúng là cô, đúng là cô thật, cô cùng một giuộc với tên bắt cóc!” Cố Thiên Thành tiến lên phía trước hai bước, vẻ mặt vừa giận dữ vừa nghi hoặc.

“Nếu không phải tôi thì sao lại nắm rõ chuyện của nhà các người trong lòng bàn tay như vậy được chứ.” Giọng điệu Đỗ Quyên lạnh nhạt, không hề che giấu việc mình có liên quan đến vụ bắt cóc Cố Phi Phi.

Cố Thiên Thành cảm thấy như bị sét đánh, hết thảy mọi chuyện giữa ông và Đỗ Quyên năm xưa đều lướt qua trong đầu. Lần đầu tiên họ gặp nhau; lần đầu tiên cô ta nấu cơm cho ông, rồi ân cần săn sóc; ông ra mặt giúp đỡ, còn trả hết nợ cho cô ta; và cả những lời âu yếm giữa đôi bên hay những buổi triền miên ân ái...

“Chúng ta quen nhau ba năm, ba năm đó, lẽ nào cô đã lừa tôi suốt ba năm? Chúng ta có thù sâu oán nặng gì mà cô phải làm vậy? Hay là cô muốn tiền của tôi, cần bao nhiêu tiền cô cứ nói, bao nhiêu tiền cô mới chịu thả con gái tôi?” Cố Thiên Thành cho rằng Đỗ Quyên làm vậy vì tiền như một lẽ đương nhiên.

Đỗ Quyên lắc đầu, nhìn Cố Thiên Thành bằng ánh mắt thương hại: “Ông trời có mắt nên mới để chúng ta quen nhau. Tiền ư? Đến giờ anh vẫn nghĩ mục đích của chúng tôi là vì tiền?”

“Thế thì vì cái gì?” Cố Thiên Thành rống lên hỏi.

“Vì một lẽ công bằng!” Đỗ Quyên siết chặt tay, ánh mắt sắc bén.

“Công bằng?” Cố Thiên Thành thoáng thất thần khi nghe vậy: “Công bằng gì cơ?”

Đỗ Quyên bỗng nhiên bật cười, tiếng cười tựa như hơi nước sôi chực trào bật tung nắp.

“Tôi thật sự không ngờ...” Cuối cùng tiếng cười của Đỗ Quyên cũng chậm chậm ngưng lại: “Không thể ngờ có một ngày tôi lại trở thành nhân tình của chồng Mạn Tiểu Lệ, anh nói xem có buồn cười không cơ chứ? Báo ứng cả đấy, ai bảo ông trời không có mắt! Anh có nhớ lần đầu tiên nghe được vợ anh tên là Mạn Tiểu Lệ, trông tôi như thế nào không?”

Ngay từ đầu Đỗ Quyên đã biết Cố Thiên Thành là người đã có gia đình, nhưng cô ta chưa bao giờ hỏi rốt cuộc vợ ông là ai. Có lẽ cô ta cố ý lảng tránh, bởi dù sao quan hệ giữa hai người cũng chẳng hay ho gì cho cam. Sâu thẳm bên trong nội tâm, cô ta vẫn cảm thấy có lỗi với vợ Cố Thiên Thành. Mà Cố Thiên Thành đương nhiên cũng không muốn nhắc đến những chuyện liên quan tới vợ mình. Hai người vừa như vô tình lại vừa như cố ý, đều tránh nói đến chủ đề liên quan tới Mạn Tiểu Lệ.

Toàn thân Cố Thiên Thành run lên, không khỏi toát mồ hôi lạnh khi nhớ lại chuyện cũ.

Nửa năm trước, Cố Thiên Thành thuê phòng khách sạn đợi Đỗ Quyên.

Thời gian ấy, Đỗ Quyên vốn định kết thúc mối quan hệ này nên hôm đó cô ta tính gặp mặt Cố Thiên Thành lần cuối rồi biến mất hoàn toàn khỏi thành phố này.

Cố Thiên Thành cũng không biết Đỗ Quyên muốn rời đi, đầu óc ông chỉ nghĩ đến việc lên giường.

Đỗ Quyên vừa tới, Cố Thiên Thành đã ôm chầm lấy và đè cô ta xuống giường.

“Quyên Nhi, anh nhớ em chết mất!” Cố Thiên Thành cắn môi Đỗ Quyên, bàn tay sốt sắng lần mò.

Hôm ấy, Đỗ Quyên đã gắng sức đáp lại sự nhiệt tình của Cố Thiên Thành. Mấy năm qua, Cố Thiên Thành đã bầu bạn và giúp cô ta vượt qua quãng thời gian khó khăn. Dù thế nào đi nữa thì trong lòng cô ta vẫn thấy cảm kích. Đây là lần cuối cùng hai người gặp nhau, cô ta giống như một người đi vay trả cho bằng sạch món nợ của mình.

Xong việc, hai người nằm trên giường một lát Cố Thiên Thành mới vào phòng tắm.

Đỗ Quyên đứng dậy mặc quần áo rồi chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, điện thoại Cố Thiên Thành để ở đầu giường lại rung lên.

Đỗ Quyên nhìn thoáng qua, thấy màn hình di động hiển thị ba chữ: Mạn Tiểu Lệ.

Lúc Cố Thiên Thành ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy bà xã gọi điện thì trong lòng không khỏi hoảng hốt, chẳng biết có nên nghe máy hay không.

“Mạn Tiểu Lệ là ai?” Đỗ Quyên trừng mắt hỏi Cố Thiên Thành.

“Vợ... vợ anh, anh nghe điện thoại cái đã, em đừng nói gì...” Cố Thiên Thành cầm di động lên rồi trốn vào nhà vệ sinh.

“Khi biết vợ anh tên Mạn Tiểu Lệ, tôi quyết định không đi nữa. Tôi phải làm rõ xem Mạn Tiểu Lệ đó có phải là người mà tôi luôn tìm kiếm hay không.” Nói tới đây, Đỗ Quyên hít sâu một hơi: “Cũng xem như ông trời có mắt, cuối cùng cũng để tôi tìm được chị ta.”

Nghe Đỗ Quyên nói xong, ít nhất Cố Thiên Thành đã hiểu Đỗ Quyên không hề gài bẫy ông từ đầu, mà vì Mạn Tiểu Lệ nên mối quan hệ giữa họ mới thay đổi. Giờ nghĩ lại mới thấy, từ khi biết Mạn Tiểu Lệ là vợ ông, Đỗ Quyên đã không ngừng dò hỏi những chuyện liên quan tới bà.

“Dù Mạn Tiểu Lệ có thù sâu hận nặng gì với cô đi nữa thì Phi Phi cũng vô tội, các người thả con bé ra đi. Tôi cầu xin cô!” Giờ đây, Cố Thiên Thành không muốn truy hỏi ân oán giữa Đỗ Quyên và Mạn Tiểu Lệ nữa, ông chỉ một lòng muốn tìm con gái về.

Đỗ Quyên liếc nhìn Cố Thiên Thành, lạnh lùng nói với sắc mặt vô cảm: “Có biết vì sao hôm nay tôi lại tới gặp anh không?”

Vừa rồi tâm trí rối bời nên Cố Thiên Thành không nghĩ tới điểm này. Đúng như lời Đỗ Quyên nói, nếu cô ta không ra mặt thì sẽ chẳng ai biết cô ta tham gia vào vụ bắt cóc. Việc cô ta chủ động tiết lộ thân phận như bây giờ đúng là khiến cho người ta nghi ngờ.

Lẽ nào muốn giết người diệt khẩu? Nghĩ vậy, Cố Thiên Thành lại rút tay vào túi để lần mò con dao, đồng thời quan sát xung quanh hòng kiếm tìm đồng bọn của Đỗ Quyên.

“Yên tâm, bảo anh tới đây không phải để làm khó anh đâu.” Đỗ Quyên liếc mắt một cái đã nhìn thấu được suy nghĩ của Cố Thiên Thành.

“Vậy sao cô lại...” Cố Thiên Thành vẫn nhìn Đỗ Quyên với vẻ cảnh giác như cũ.

“Vì tôi sắp đi tự thú, nên anh có biết là tôi cũng chẳng vấn đề gì.” Đỗ Quyên nói bằng giọng điệu bình thản.

“Tự thú?” Cố Thiên Thành khó mà tin nổi.

“Đúng vậy, sau khi gặp anh tôi sẽ xuống núi và tới đồn cảnh sát đầu thú.”

“Mặc kệ cô muốn làm gì, trả con gái lại cho tôi là được!”

“Nếu anh muốn cứu Cố Phi Phi thì hãy làm theo những lời tôi nói, chắc chắn sẽ nhanh chóng đón được con gái thôi.”

“Đồng bọn của cô bảo tôi đi tìm bố của Mạn Tiểu Lệ, tôi đi tìm rồi. Nhưng Lưu Chí Phong đã rời khỏi viện dưỡng lão, tôi cũng không biết ông ta đi đâu.” Cố Thiên Thành sốt sắng nói.

“Chính là chuyện này. Sau khi tôi đầu thú, cảnh sát tìm anh hỏi về chuyện của bố Mạn Tiểu Lệ, anh cứ nói theo những gì được viết trong lá thư này. Xong xuôi mọi chuyện, chúng tôi sẽ thả con gái anh. Nếu anh dám làm loạn thì chờ nhặt xác Cố Phi Phi đi.” Dứt lời, Đỗ Quyên đưa cho Cố Thiên Thành một phong thư.

Nhận lấy lá thư, Cố Thiên Thành có chút nghi hoặc nhưng vẫn mở ra xem.

Thấy Cố Thiên Thành mở thư ra, Đỗ Quyên cũng không để ý tới ông mà quay người đi về phía chân núi.

“Cô muốn đi tự thú thật sao?” Cố Thiên Thành cầm lá thư trong tay, nhìn bóng lưng Đỗ Quyên rời đi lại cầm lòng chẳng đặt hỏi một câu.

Dường như Đỗ Quyên không nghe thấy lời Cố Thiên Thành, vẫn tiếp tục cất bước mỗi lúc một xa hơn.

CHƯƠNG 9

KẺ BẮT CỐC TỰ KHAI

Triệu Mộ Vân không ngờ sẽ có người tới đầu thú, mà người đó lại còn là Đỗ Quyên.

Nơi Đỗ Quyên tới đầu thú là đồn cảnh sát Thành Bắc. Sau khi trình báo ở đại sảnh, cô ta tới tìm thẳng cảnh sát trực ban.

“Tôi đã tham gia vào một vụ bắt cóc và hỗ trợ tên bắt cóc bắt Cổ Phi Phi.”

Sự việc vô cùng quan trọng, sau khi xác nhận vụ án theo lời Đỗ Quyên nói cùng với thân phận của cô ta, cảnh sát đó ngay lập tức báo cáo với Đội Cảnh sát Hình sự số 3 của sở cảnh sát thành phố.

Nghe được tin báo, Triệu Mộ Vân đích thân tới đồn cảnh sát và nhìn thấy Đỗ Quyên. Chị biết Đỗ Quyên là nhân tình của Cổ Thiên Thành, cũng đã cử người tới tìm Đỗ Quyên lấy lời khai, nhưng đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Yêu cầu đầu tiên mà tên bắt cóc đưa ra là muốn Cổ Thiên Thành chia tay với Đỗ Quyên, cũng chính vì vậy mà phía cảnh sát chưa bao giờ xem Đỗ Quyên là đối tượng tình nghi.

“Cổ Phi Phi đang ở đâu?” Triệu Mộ Vân vào thẳng vấn đề. Việc quan trọng nhất bây giờ là tìm được Cổ Phi Phi, những chuyện khác có thể xử lý sau.

“Không biết.” Đỗ Quyên lắc đầu: “Tôi chỉ cung cấp thông tin về gia đình Cổ Thiên Thành cho anh ta thôi.”

“Anh ta trong lời cô nói là ai?” Triệu Mộ Vân không tin lời Đỗ Quyên, nhưng nếu cô ta đã tới đầu thú thì ắt hẳn có thể cung cấp một vài manh mối mà trước đây cảnh sát chưa nắm được.

Đỗ Quyên ngẩng đầu, nhìn Triệu Mộ Vân và nói từng câu từng chữ: “Anh ta là em trai của Mạn Tiểu Lệ - Mạn Hoa.”

“Em trai?”

“Chắc hẳn họ tịch hiện giờ của Mạn Tiểu Lệ không có người em trai này, nhưng nếu mọi người muốn tra thì nhất định sẽ tra được.”

Nghe vậy, Triệu Mộ Vân sửng sốt. Đúng như lời Đỗ Quyên nói, những thông tin trước đây của Mạn Tiểu Lệ vô cùng mơ hồ, gần như không hề có chút tin tức gì của bà khi còn ở huyện Thương Long. Nhưng nếu Mạn Tiểu Lệ thật sự có một người em trai thì chỉ cần tiến hành điều tra thực địa và tìm ra người quen biết với họ trước đây là sự thật sẽ tự khắc được đưa ra ánh sáng.

“Vậy vì sao Mạn Hoa lại muốn bắt cóc Cố Phi Phi?” Có thể nói vấn đề này là mấu chốt cho toàn bộ vụ án.

Đỗ Quyên vuốt tóc, không trả lời câu hỏi của Triệu Mộ Vân mà lại nói: “Phiền cô cho tôi một ly nước, được không?”

Triệu Mộ Vân bình tĩnh lại, cũng không sốt sắng bởi vì quả thật có quá nhiều vấn đề cần hỏi, thế nên chị bảo cảnh sát bên cạnh rót cho Đỗ Quyên một ly nước.

Đỗ Quyên uống một ngụm nước rồi chậm rãi đặt ly lên bàn, ngừng một lát mới lên tiếng: “Tôi biết chắc hẳn cô có rất nhiều điều muốn hỏi. Hay là để tôi kể hết những chuyện tôi biết, nếu thấy thiếu hay là nghi vấn gì thì cô hỏi lại tôi.”

“Thế thì tốt quá.” Triệu Mộ Vân dựa người ra sau rồi khoanh tay trước ngực. Chị có thể cảm nhận được Đỗ Quyên đã chuẩn bị rất kỹ càng trước khi tới đầu thú.

“Chuyện bắt đầu từ hai mươi hai năm trước, cũng chính là năm 1999...”

Bố mẹ Đỗ Quyên đều là thợ mỏ. Năm cô lên sáu, bố mẹ đều qua đời trong một lần gặp nạn khi khai thác mỏ. Đỗ Quyên chỉ còn lại một người thân duy nhất, đó là cậu của cô - Trần Võ Ninh.

Đỗ Quyên rất thích người cậu này. Mất đi cả cha lẫn mẹ, nhưng may thay vẫn có cậu bầu bạn bên cạnh và an ủi cô. Cô biết bấy giờ cậu mới đi làm không lâu thì nghe tin chị gái cùng anh rể gặp nạn nên cũng bị thương chẳng kém gì mình. Ông bà ngoại đã qua đời từ

lâu, cậu và mẹ cô sống nương tựa vào nhau. Từ lúc có việc làm, bố mẹ vẫn luôn giúp đỡ để cậu có thể học xong đại học.

Cô thích nghe cậu kể chuyện, và vô cùng thích nghe cậu hát. Mỗi khi cô nhớ bố mẹ, cậu đều giúp cô lau nước mắt và hát cho cô nghe.

Nhoáng cái ba năm trôi qua, năm 1999 đã tới.

Năm đó, Trần Võ Ninh hai mươi bảy tuổi, trở thành giáo viên dạy Ngữ văn tại trường Trung học số 2 huyện Thương Long; còn Đỗ Quyên chín tuổi, đang học lớp 3.

Năm đó, Mạn Tiểu Lệ mười tám tuổi, học lớp 12; còn Mạn Hoa mười sáu tuổi, học lớp 10.

Với hầu hết mọi người, 1999 là một năm đầy hứng khởi. Ai nấy đều đầy ắp mong chờ vào một thế kỷ mới sắp tới. Huyện Thương Long lúc bấy giờ rục rĩ náo nhiệt, phồn hoa đô hội, là một nơi xứng với cái danh "thành phố không ngủ".

Nhưng ít ai biết rằng, nỗi bất hạnh và những chuyện không thể tưởng tượng nổi đã bất ngờ ập tới với hai gia đình tại nơi đây trong năm đó.

Tháng Bảy, Mạn Tiểu Lệ mất tích, không rõ sống chết ra sao. Bà Mạn bởi vậy mà sầu lo khôn nguôi, ba tháng sau đã qua đời vì bệnh. Mạn Hoa cũng vì thế mà phải bỏ học và bắt đầu công cuộc làm thuê khắp nơi để tìm kiếm chị gái là Mạn Tiểu Lệ.

Tháng Chín, Trần Võ Ninh mất tích sau khi xin nghỉ việc. Đỗ Quyên được nhận nuôi.

Mà Trần Võ Ninh lại chính là giáo viên chủ nhiệm lúc bấy giờ của Mạn Tiểu Lệ.

Khi đó mọi người đều bảo Trần Võ Ninh bỏ rơi Đỗ Quyên, thôi việc để vào Nam kiếm tiền. Nhưng Đỗ Quyên không tin cậu sẽ vứt bỏ mình. Cho tới bây giờ cô vẫn nhớ lời cậu nói trước khi rời đi vào năm mình lên chín.

"Đỗ Quyên, cậu có chút việc phải ra ngoài mấy ngày. Cháu ngoan lắm, cậu đưa cháu tới nhà dì Vương ở mấy hôm được không?" Trần Võ Ninh vừa nói vừa chải đầu và tết tóc cho Đỗ Quyên.

“Không được, cậu đã đồng ý với cháu là mai sẽ đưa cháu đi vườn bách thú chơi mà!” Đỗ Quyên trề môi, lắc đầu quây quây.

“Đừng cử động, rồi hết tóc bây giờ...” Buộc tóc cho Đỗ Quyên mỗi ngày là việc khiến Trần Võ Ninh đau đầu nhất suốt ba năm qua. Nhưng dù vậy, nhờ sự chăm sóc của Trần Võ Ninh mà ngày nào Đỗ Quyên cũng ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ, chẳng khác gì những đứa trẻ có mẹ trong trường.

“Cậu hứa là khi trở về sẽ đưa cháu tới vườn bách thú ở thành phố Vũ Khẩu xem hươu cao cổ và voi!” Cuối cùng cũng buộc xong tóc cho Đỗ Quyên, Trần Võ Ninh như trút được gánh nặng.

“Vây... vậy chúng ta móc tay.” Đỗ Quyên vươn ngón trỏ trắng nõn ra.

“Móc tay!” Trần Võ Ninh nở nụ cười tươi rói.

Cậu chưa bao giờ lừa cô, dù người khác có nói gì chẳng nữa thì cô vẫn một mực đợi cậu trở về đưa mình đi vườn bách thú. Sự chờ đợi đó đã kéo dài hai mươi hai năm.

Đỗ Quyên không chờ được Trần Võ Ninh, nhưng cô đã gặp Mạn Hoa vào mùa hè năm nay.

Mạn Hoa không tới để tìm Đỗ Quyên, Trần Võ Ninh mới thật sự là người anh ta muốn tìm. Mạn Hoa tra ra được Đỗ Quyên là người thân duy nhất trên đời này của Trần Võ Ninh.

Đỗ Quyên đã ba mươi một tuổi, từng có một đời chồng. Cô nản chồng chất, trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống và hiểu quá rõ cái gọi là lòng người. Cô không còn là cô gái nhỏ bé tràn đầy hy vọng trước kia, và cũng chẳng còn giữ vững niềm tin rằng Trần Võ Ninh không bỏ rơi mình nữa. Dù sao thì khi đối mặt với một cuộc sống tàn khốc, đừng nói là cháu gái, đến cả con gái ruột cũng bị không ít người vứt bỏ nơi đầu đường xó chợ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mạn Hoa, cô không thích người này, thậm chí còn ghét anh ta. Bởi vì anh ta đã gợi lên những hồi ức cùng đốn đau trong tim cô. Cô luôn cho rằng nếu cậu vẫn ở bên thì mình sẽ chẳng thành ra như bây giờ.

“Tôi không quen người này, cũng không biết ông ta đang ở đâu!” Dứt lời, Đỗ Quyên đóng sầm cửa lại.

“Có lẽ Trần Võ Ninh không còn trên đời này nữa, cô không muốn biết ông ấy chết như thế nào sao?” Giọng Mạn Hoa điềm tĩnh mà bình thản, không hề mang theo vẻ tức giận khi bị bỏ lại ngoài cửa.

Đỗ Quyên ngó người khi nghe vậy. Cô không khỏi nhớ về hơn hai mươi năm trước, cậu buộc tóc cho mình mỗi sáng và kể chuyện cho mình hằng đêm, rồi cả khi vẫn còn bố mẹ ở bên, cả nhà quây quần nói cười dùng bữa... Tất cả những hồi ức này đều là một phần đẹp đẽ nhất trong cuộc đời cô.

Nghĩ tới đây, cuối cùng Đỗ Quyên vẫn cầm lòng chẳng dặng mà mở cửa.

“Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?” Đỗ Quyên túm lấy cổ áo Mạn Hoa.

“Có tiện không? Chúng ta ngồi xuống rồi nói.” Mạn Hoa từ từ tránh khỏi bàn tay của Đỗ Quyên.

Ngày hôm đó là lần đầu tiên Đỗ Quyên biết việc cậu mình mất tích có khả năng liên quan tới một cô gái. Cô gái ấy tên là Mạn Tiểu Lệ - chị của Mạn Hoa, đồng thời là học sinh của Trần Võ Ninh.

Ngày Mạn Tiểu Lệ mất tích cũng chính là ngày cô ấy tới trường nhận giấy báo trúng tuyển.

Thời đó chưa có dịch vụ chuyển phát nhanh như bây giờ. Giấy báo trúng tuyển đại học đều gửi qua đường bưu điện tới trường của học sinh tại địa phương, sau đó học sinh sẽ tới trường nhận giấy báo.

Hôm ấy Mạn Tiểu Lệ rời đi với vẻ căng thẳng, trong lòng lại ngập tràn mong đợi. Mạn Hoa còn đùa chị mình rằng nếu chị sợ thì để mình tới nhận giấy báo trúng tuyển thay cho.

Mạn Hoa vẫn luôn hồi hận. Nếu ngày hôm ấy anh ta chạy nhanh hơn một bước, tới lấy giấy báo trúng tuyển giúp chị mình thì phải chẳng sẽ không xảy ra chuyện sau đó.

Nhưng trên đời làm gì có nếu như.

Mạn Hoa báo cảnh sát vào 9 giờ tối. Trước đó, anh ta đã chạy khắp các con phố cùng ngõ ngách gần nhà và trường học, hỏi thăm bạn bè lẫn giáo viên trong trường nhưng không có ai biết Mạn Tiểu Lệ đã đi đâu.

Bấy giờ chỉ có duy nhất một người tiếp tục cùng Mạn Hoa đi tìm Mạn Tiểu Lệ, chính là giáo viên chủ nhiệm lớp cô ấy - Trần Võ Ninh.

Ngoài việc tự mình tìm kiếm, ngày nào Mạn Hoa cũng tới đồn cảnh sát hỏi xem có tung tích gì của chị mình hay không. Dần dà, bảo vệ ở đồn cảnh sát cứ thấy anh ta là chặn lại không cho vào, chỉ nói nếu có tin tức thì cảnh sát sẽ gọi điện báo cho, đồng thời yêu cầu anh ta ngừng tới quấy nhiễu công việc trong đồn.

Khi ấy, Mạn Hoa vẫn là một đứa trẻ mười sáu tuổi. Anh ta chỉ có thể trở về nhà, nhưng ngày ngày vẫn miệt mài tìm kiếm bên ngoài.

Không lâu sau đó, bà Mạn qua đời. Chính quyền địa phương muốn đưa Mạn Hoa tới trại trẻ mồ côi nhưng anh ta đã bỏ trốn.

Về sau, anh ta vừa đi làm thuê vừa tìm kiếm chị gái trên khắp mọi miền đất nước.

Hơn hai mươi năm ròng rã vẫn không thấy bất kỳ tin tức gì của chị mình, nhưng vào nửa năm trước khi tới tìm Đỗ Quyên, anh ta đã tình cờ biết được một tin, đó là việc Trần Võ Ninh xin từ chức vì chuyện của Mạn Tiểu Lệ. Mạn Hoa cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, tiếp tục điều tra thì phát hiện Trần Võ Ninh cũng đã biến mất không lâu sau khi chị gái mình mất tích.

Mạn Hoa nghĩ việc Trần Võ Ninh mất tích có liên quan tới Mạn Tiểu Lệ nên mới đến tìm Đỗ Quyên với hy vọng có được chút manh mối về Trần Võ Ninh ở nơi này.

Nhưng bấy giờ Đỗ Quyên mới có chín tuổi, hoàn toàn không biết cậu mình đã đi đâu, mà sau khi cậu rời đi cũng không hề liên lạc lại với cô.

Mạn Hoa im lặng lắng nghe Đỗ Quyên kể lại, sau đó mới chậm rãi nói: "Tôi đoán là hiện giờ thầy Trần đang lành ít dữ nhiều."

Sâu thẳm trong lòng Đỗ Quyên cũng biết cậu mình có khả năng đã gặp phải bất trắc, nhưng cô thà tin rằng cậu vứt bỏ mình để vào Nam bắt đầu một cuộc sống mới còn hơn.

Mạn Hoa nói với Đỗ Quyên rằng chuyện Trần Võ Ninh mất tích chắc chắn có liên quan tới chị mình, mong cô nhớ ra được điều gì hoặc có bất cứ manh mối nào thì hãy liên hệ với anh ta.

Nào ngờ vận mệnh lại kỳ diệu đến vậy. Trời xui đất khiến thế nào Đỗ Quyên lại trở thành nhân tình của Cố Thiên Thành và gặp được Mạn Tiểu Lệ đã mất tích.

Đỗ Quyên không thể xác nhận được rốt cuộc Mạn Tiểu Lệ này có phải chị gái của Mạn Hoa không hay chỉ là một người cùng tên, thế nên cô ta đã báo tin này cho Mạn Hoa.

Vài ngày sau, Mạn Hoa đã tới tìm Đỗ Quyên và nói với cô ta rằng chị mình đã bị người ta chiếm đoạt thân phận.

“Chiếm đoạt thân phận? Ý cô là Mạn Tiểu Lệ không phải Mạn Tiểu Lệ thật...” Nghe tới đây, Triệu Mộ Vân nổi da gà khắp người.

“Mạn Hoa nói với tôi rằng anh ta biết vợ của Cố Thiên Thành. Chị ta tên thật là Lưu Phi, là bạn học của Mạn Tiểu Lệ - chị gái anh ta. Để làm rõ xem rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, Lưu Phi đã mạo danh Mạn Tiểu Lệ để lên đại học như thế nào, và cả việc Trần Võ Ninh - cậu tôi mất tích ra sao, chúng tôi đã lên kế hoạch bắt cóc Cố Phi Phi nhằm ép Mạn Tiểu Lệ nói ra chân tướng.” Kể tới đây, Đỗ Quyên uống cạn ly nước.

Cuối cùng Triệu Mộ Vân cũng hiểu ra vì sao Mạn Tiểu Lệ luôn lảng tránh việc Cố Phi Phi bị bắt cóc, thậm chí còn từ chối hợp tác với cảnh sát. Hóa ra nguyên nhân là vậy, bà ta sợ thân phận thật sự của mình bị bại lộ.

“Nếu hai người đã phát hiện thân phận của Mạn Tiểu Lệ đáng ngờ thì sao không báo cảnh sát?”

“Báo cảnh sát?” Đỗ Quyên cười khẩy: “Cô tưởng chúng tôi là đứa trẻ không biết gì sao? Năm đó Lưu Phi là một cô gái mười bảy tuổi, thay đổi thân phận để vào đại học rồi đi làm... Sao chị ta có thể làm được những chuyện này một mình, phía sau phải có bao nhiêu quan hệ chống lưng và tổn biết bao tiền của mới làm được!”

Triệu Mộ Vân trầm ngâm. Nếu những lời Đỗ Quyên nói là thật thì chuyện này quả thực không đơn giản. Chuyện thay đổi thân phận, mạo danh người khác không hiếm thấy, lên mạng tra bừa cũng thấy

một đồng tin tức. Để làm được việc này cần sự tham gia của rất nhiều người, thậm chí còn có cả sự nhúng tay của công chức nhà nước. Sống bằng thân phận của một người khác tuyệt đối không đơn giản như việc thay tên đổi họ.

“Dù chuyện của Mạn Tiểu Lệ có liên quan đến ai đi chăng nữa thì phía cảnh sát cũng sẽ điều tra đến cùng, tôi đảm bảo với cô. Nhưng Cố Phi Phi vô tội, cô hãy nói cho chúng tôi biết tung tích của cô ấy.” Triệu Mộ Vân khuyên nhủ Đỗ Quyên. Chị không tin đối phương không biết Cố Phi Phi đang ở đâu.

“Tôi thật sự không biết. Trước khi bắt cóc, tôi và Mạn Hoa đã thương lượng với nhau rằng sau khi bắt đầu hành động sẽ cắt đứt mọi liên hệ với nhau, thế nên tôi không hề biết bây giờ Mạn Hoa đi đâu và sẽ làm gì tiếp theo.” Đỗ Quyên nói với vẻ đầy chắc chắn.

Triệu Mộ Vân không hoàn toàn tin tưởng những gì Đỗ Quyên nói, nhưng nhất thời lại không tìm ra sơ hở gì trong lời cô ta. Thật ra trong lòng chị còn có một nghi vấn lớn hơn, đó là vì sao Đỗ Quyên lại ra đầu thú? Rõ ràng cô ta nhận tội không phải vì áp lực từ phía cảnh sát, trông cô ta cũng chẳng có vẻ gì giống lương tâm trỗi dậy. Nếu không tham dự vào việc bắt cóc Cố Phi Phi thì hành động và lời nói của cô ta giống với việc đang báo tin cho cảnh sát hơn.

“Vì sao các người lại giết Cốc Đại Phúc?” Ánh mắt Triệu Mộ Vân trở nên sắc bén, như một con dao nhọn hoắt nhắm về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên mở to hai mắt, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng.

“Giết... giết người...” Cô ta sợ đến nỗi liên tục lắc đầu: “Không thể nào, sao có thể giết người, Cốc Đại Phúc là ai? Tôi còn chẳng quen người này!”

Triệu Mộ Vân bình tĩnh nói: “Mạn Hoa bảo Cố Thiên Thành tới đưa tiền chuộc, nhưng anh ta không ra mặt mà chỉ có một thi thể. Người chết chính là Cốc Đại Phúc. Đây cũng là một phần trong kế hoạch của các người sao?”

Sắc mặt Đỗ Quyên tái mét, vẫn lắc đầu và kiên quyết phủ nhận: “Tôi chỉ cung cấp thông tin trong nhà Cố Thiên Thành cho Mạn Hoa,

những chuyện khác tôi hoàn toàn không biết gì. Tôi chỉ hy vọng có thể làm rõ xem rốt cuộc tại sao cậu mình lại mất tích thôi.”

Trước mắt, Triệu Mộ Vân không thể đoán được Đỗ Quyên đang nói thật hay diễn kịch. Rất nhiều lời của cô ta vẫn cần phải xác nhận thêm.

“Nếu vậy thì sao cô lại ra tự thú khi chưa đạt được mục đích?” Triệu Mộ Vân bắt đầu đặt ra nghi vấn về động cơ Đỗ Quyên tới đầu thú. Có thể đây chính là bằng chứng chứng minh những lời cô ta nói đáng tin đến mức nào.

“Lưu Phi bị người ta đưa đi rồi, tôi lại không liên lạc được với Mạn Hoa nên bây giờ chỉ có thể tìm tới cảnh sát để cảnh sát làm rõ vụ việc cậu tôi mất tích thôi!”

“Cô nói Lưu Phi bị người ta đưa đi? Sao cô biết?” Triệu Mộ Vân kinh ngạc khi nghe thấy điều này.

“Theo như kế hoạch ban đầu thì trưa nay tôi sẽ đi tìm Lưu Phi và ép hỏi chị ta về chuyện của Mạn Tiểu Lệ và cậu tôi. Tôi bám theo từ lúc chị ta ra khỏi nhà tới khi đến sân vận động thì phát hiện chị ta bị mấy người đeo kính râm, mặc vest cường chế lên xe. Sau đó, điện thoại của chị ta cũng không liên lạc được nữa.” Đỗ Quyên nhớ lại.

Thấy thời gian và địa điểm Đỗ Quyên nói đều rõ ràng, hơn nữa đúng là Mạn Tiểu Lệ đã mất tích thật, Triệu Mộ Vân không khỏi tin tưởng hơn phần nào. Song trước khi có bằng chứng xác thực, chị sẽ không vội vàng dựa vào những lời nói đến từ một phía Đỗ Quyên để kết luận việc Mạn Tiểu Lệ hiện giờ là do Lưu Phi mạo danh.

Triệu Mộ Vân trầm tư giây lát rồi bảo: “Tôi sẽ điều tra những gì cô nói. Phía cảnh sát nhất định sẽ tìm ra sự thật.”

Dứt lời, Triệu Mộ Vân bảo cảnh sát dẫn Đỗ Quyên tới trại tạm giam trước, đợi điều tra tình hình rõ hơn sẽ tiến hành các bước thẩm vấn tiếp theo với cô ta.

Khi đi tới cửa, Đỗ Quyên quay đầu lại nói: “Đội trưởng Triệu, tôi nhớ ra một chuyện, hình như Cố Thiên Thành biết bố ruột của Lưu Phi là Lưu Chí Phong.”

Triệu Mộ Vân chau mày khi nghe vậy. Chị không nói gì mà chỉ xua tay bảo cảnh sát dẫn Đỗ Quyên ra ngoài. Đây là lần đầu tiên chị

gặp phải một vụ ra đầu thú “khó hiểu” như thế này. Chị sắp xếp lại suy nghĩ một chút rồi phân công cảnh sát trong đội hình sự điều tra những thông tin liên quan tới Lưu Chí Phong và Lưu Phi. Dù thế nào đi chăng nữa thì sự thật vẫn luôn là sự thật.

Giải quyết xong những chuyện này, Triệu Mộ Vân quyết định gọi cho Nghiêm Khải. Thân phận thật sự của Mạn Tiểu Lệ có thể là một manh mối quan trọng nên nhóm Nghiêm Khải cần được biết chuyện này.

Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Tào Chúc Hâm thẩm vấn kẻ áo đen tới đồn cảnh sát trộm vật chứng suốt cả đêm.

Hắn tên Trương Viễn, biệt danh là “Sâu lười”. Trương Viễn là một tên nghiện chuyên trộm cắp vật để kiếm tiền. Hắn vốn đang ngủ dưới gầm cầu thì bị một người đánh thức vào khoảng hơn 10 giờ tối và bảo hắn tới đồn cảnh sát trộm đồ.

Trương Viễn rất kinh hãi khi nghe vậy, làm gì có ai tới đồn cảnh sát để trộm đồ chứ! Hắn vội vàng lắc đầu, chỉ muốn đuổi kẻ đó ra khỏi gầm cầu ngay lập tức.

Nhưng người nọ lại lấy ra một xấp tiền mặt rồi rút năm tờ đưa cho Trương Viễn, đồng thời bảo rằng sẽ đưa toàn bộ số tiền cho hắn khi hoàn thành xong công việc.

Trương Viễn thấy tiền là sáng mắt lên, lá gan cũng to hơn không ít.

“Bao nhiêu tiền?”

“10 nghìn tệ.”

Nhìn xấp tiền trong tay người nọ, Trương Viễn xoa tay, cơn nghiện lại tái phát, run bần bật hỏi: “Nhưng... đồn cảnh sát không dễ vào, anh muốn... muốn lấy cái gì?”

“Một vật chứng. Tôi có chìa khóa và bản đồ, anh chỉ cần làm theo những gì viết bên trên và đảm bảo không có sơ hở là được.” Người nọ ném một túi giấy cho Trương Viễn.

Nhận lấy túi giấy, Trương Viễn sờ thấy bên trong có chìa khóa. Hẳn lại nhìn người kia, nhưng gầm cầu tối đen, đối phương còn đeo khẩu trang và kính râm nên hoàn toàn không thấy rõ dáng vẻ.

“Ở đây còn có một gói hàng nhỏ, có thể thỏa cơn thèm của anh, hút xong thì làm việc cho tốt.” Người nọ lại lấy một gói bột trắng nhỏ từ trong túi ra.

Hai mắt Trương Viễn sáng lên, không chút do dự đoạt lấy gói đồ nhỏ đó trong tay người nọ.

“Tôi làm, tôi làm...” Trương Viễn gấp gáp mở túi ra hít lấy hít để thứ bột trắng kia.

“Lấy được đồ xong thì quay lại đây, tôi sẽ tới tìm anh. Tiền trao cháo múc.” Dứt lời, người nọ liền xoay người rời khỏi gầm cầu.

Nói tới đây, Trương Viễn đã khóc lóc thảm thiết, chỉ lên trời thề thốt rằng mình hoàn toàn không biết lai lịch và mặt mũi của người kia như thế nào.

Nhóm Kiều Phong Ca biết không thể hỏi ra điều gì từ chỗ Trương Viễn. Tuy vẫn cần xác minh một số chuyện nhưng chắc hẳn những lời hắn nói là thật.

Bốn người không khỏi có chút thất vọng. Cái bẫy mà họ dày công sắp đặt vẫn không thể thành công tóm được con mồi.

Đúng lúc này, Triệu Mộ Vân gọi cho Nghiêm Khải.

Nghiêm Khải vội vàng bắt máy, vốn định báo cáo tiến triển ở phía mình cho Triệu Mộ Vân thì chị đã quăng cho anh một quả “bom” trước.

“Đỗ Quyên ra đầu thú?” Nghiêm Khải cầm điện thoại, ngỡ ngàng khó thốt nên lời.

Nghe vậy, Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính cũng nhìn chăm chăm Nghiêm Khải, bước nhanh tới bên cạnh anh.

“Đội trưởng Triệu, tổ trưởng Kiều, đội trưởng Tào và Vu Đức Chính đều đang ở cạnh em.” Nghiêm Khải dứt khoát mở loa ngoài.

“Sao Kiều Phong Ca lại ra ngoài, không phải cô ấy đang ở bệnh viện à?” Triệu Mộ Vân không nhịn được mà chất vấn.

“Đội trưởng Triệu, em không sao.” Kiều Phong Ca vội vàng giải thích.

Triệu Mộ Vân lo lắng cho sức khỏe của Kiều Phong Ca, nhưng hiện giờ mọi chuyện đang hết sức cấp bách, phải tạm dừng mọi thời cơ nên chỉ đành dặn đi dặn lại Kiều Phong Ca đừng gắng sức quá, hết thảy đều phải nghe theo bác sĩ.

Nhóm Kiều Phong Ca nghe Triệu Mộ Vân kể xong cũng cảm thấy khó hiểu trước hành vi tự thú của Đỗ Quyên. Nhưng ba người họ đều cho rằng chuyện Mạn Tiểu Lệ là Lưu Phi mạo danh có khả năng cực kỳ cao.

Kiều Phong Ca báo cho Triệu Mộ Vân biết chuyện phát hiện mộ của “Trần Võ Ninh” trong rừng, đồng thời đã lấy được hài cốt ra và đang tiến hành xét nghiệm, nhưng rất khó xác định được thân phận bởi vì không có mẫu DNA để đối chiếu.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Triệu Mộ Vân, nhóm Kiều Phong Ca lại mở một cuộc họp ngắn.

Tuy hiện giờ kế hoạch “câu cá” đã thất bại, nhưng ít nhất có thể xác nhận chuyện đồn cảnh sát huyện Thương Long có nội gián. Nói tới chuyện này, sắc mặt Tào Chúc Hâm lại đỏ bừng. Ông vừa giận vừa xấu hổ, nhưng dẫu sao chuyện cũng đã vậy rồi.

“Tôi dùng danh dự cảnh sát cả đời mình để đánh cược rằng sẽ tóm được tên cặn bã này!” Tào Chúc Hâm rất nóng lòng muốn bắt tay vào hành động.

Nhóm Kiều Phong Ca cũng tỏ vẻ tán đồng. Không ai hiểu rõ tình hình trong đồn cảnh sát huyện Thương Long hơn Tào Chúc Hâm, để ông ấy điều tra chuyện nội gián là hợp lý nhất.

Tào Chúc Hâm cũng không ngơi nghỉ, nói là làm ngay. Bây giờ ông sẽ tới dựng bảo vệ quản lý chìa khóa dẫy và hỏi cho rõ mọi chuyện trước.

Trời đã tối, Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính định về khách sạn nghỉ ngơi, ít nhất phải ngủ năm, sáu tiếng. Nhất là Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải, gặp phải tai nạn xe đã đành, lại còn phải làm việc liên tục suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ không ngơi nghỉ. Cứ

tiếp tục như vậy thì chưa biết có phá được án hay không, nhưng sức khỏe thì chắc chắn chẳng trụ nổi.

Sáng sớm, nắng thu như bàn tay dịu dàng của thiếu nữ khẽ khàng vuốt ve núi non, cỏ cây, sông nước... và cả khuôn mặt mọi người.

Thị trấn nhỏ ở huyện Thương Long chìm trong sương mù như một di tích ẩn mình giữa đồi núi. Ánh mặt trời phản chiếu tỏa ra những tia nắng ban mai mờ ảo.

Kiều Phong Ca ngủ một giấc ngon lành, sương mù trong thị trấn đã tan hết khi cô thức dậy. Cô vén rèm mở cửa sổ ra, không khí tươi mới và gió lạnh ùa vào mang tới cảm giác thoải mái vô cùng. Cô có thể cảm nhận được vết thương sau lưng không còn đau như trước, suy nghĩ cũng đã trở nên rõ ràng hơn. Kiều Phong Ca nhìn đồng hồ, thấy đã hơn 9 giờ sáng.

Cô gọi điện thoại cho Nghiêm Khải mới biết anh và Vu Đức Chính đã dậy từ lâu. Họ không muốn quấy rầy cô nghỉ ngơi nên vẫn đợi ở đại sảnh khách sạn.

Kiều Phong Ca vội vàng thay quần áo rồi tới đại sảnh tụ họp với Nghiêm Khải và Vu Đức Chính.

"Tổ trưởng Kiều, chúng tôi vừa mới liên lạc với đội trưởng Tào. Phía anh ấy tạm thời chưa có tiến triển gì thêm." Vu Đức Chính nói lại tình hình điều tra phía Tào Chúc Hâm cho Kiều Phong Ca.

Tào Chúc Hâm tới tìm thủ kho quản lý chìa khóa, nhưng thủ kho hoàn toàn không hay biết gì. Hơn nữa chìa khóa mà anh ta giữ đều đủ cả, không hề thất lạc cái nào. Nói cách khác, có lẽ nội gián đã tự đi đánh chìa khóa. Trước mắt, Tào Chúc Hâm đang điều tra tất cả các thương nhân và cửa hàng đánh khóa trong huyện, hy vọng có thể tìm thấy manh mối.

"Tổ trưởng Kiều, chúng ta có cần tới đồn cảnh sát huyện giúp đội trưởng Tào điều tra manh mối về chìa khóa không?" Nghiêm Khải biết trước khi tra ra rõ ràng chuyện ai là nội gián thì Tào Chúc Hâm

chỉ có thể hành động một mình. Cũng chỉ có mấy người họ mới giúp được thôi.

“Không cần đâu, đội trưởng Tào quen với nơi này hơn chúng ta, chúng ta có đi cũng chẳng giúp được gì.” Kiều Phong Ca lắc đầu.

“Vậy chúng ta...” Hiện giờ Nghiêm Khải hoàn toàn bế tắc với vụ án này.

“Tôi nghĩ giờ là lúc chúng ta tới gặp Dương Thiển Thiển lần nữa.” Dứt lời, Kiều Phong Ca nhanh chóng rảo bước ra bên ngoài khách sạn.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính vội vàng theo sau, trong lòng hai người tràn đầy nghi hoặc. Thái độ của Dương Thiển Thiển như vậy, Kiều Phong Ca có cách khiến bà ta mở lời sao?

Kiều Phong Ca ngăn Nghiêm Khải và Vu Đức Chính lại, đoạn bảo: “Hai người không cần đi đâu, nhiều người lại không hay. Có vài lời phụ nữ nói riêng với nhau sẽ hợp hơn. Hai người tới trường học một chuyến nữa, tìm thầy Phương Nhân Hiệp xem có thể hỏi thêm gì về chuyện của Trần Võ Ninh, Mạn Tiểu Lệ và Lưu Phi hay không. Hoặc là tìm được vài bạn học cùng khóa đó cũng tốt.”

“Một mình chị đi không sao chứ?” Nghiêm Khải hỏi.

“Tiểu Nghiêm, tôi thấy cậu sắp thành bà mẹ già đến nơi rồi đấy. Lo lắng vừa thôi, tinh thần tổ trưởng Kiều phần chấn ngời ngời thế này, sức khỏe không có gì đáng ngại đâu!” Vu Đức Chính lên tiếng trêu chọc.

“Anh Vu, lúc này rồi anh đừng có nói đùa nữa, ngộ nhỡ...”

Đương nhiên Kiều Phong Ca biết Nghiêm Khải đang lo cho mình. Cô bật cười, mặc cho Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đứng đó đấu võ mồm với nhau.

“Gấp lắm rồi, có gì chúng ta liên lạc qua điện thoại nhé.” Vừa nói Kiều Phong Ca vừa bước lên taxi.

Nghiêm Khải chỉ đành nhìn Kiều Phong Ca rời đi. Anh không chỉ lo cho sức khỏe của Kiều Phong Ca mà còn sợ tên ác nhân sẽ bí quá hóa liều lần nữa.

Kiều Phong Ca kiên quyết tới gặp Dương Thiển Thiển một mình không phải vì nhất thời nổi hứng mà đây là quyết định sau khi cô suy nghĩ kỹ càng. Sau lần gặp Dương Thiển Thiển trước đó, tuy đối phương nói năng không rõ ràng nhưng cô vẫn có thể nhìn ra được bà ta có tình cảm với Trần Võ Ninh. Phụ nữ hiểu rõ tâm tư của nhau nhất, chỉ khi lay động được cảm xúc của Dương Thiển Thiển thì mới có thể tác động tới bà ta và khiến bà ta nói ra sự thật.

Nếu nhiều người tới vây quanh thì Dương Thiển Thiển sẽ không thể buông lỏng cảnh giác và chẳng bao giờ chịu nói ra những lời thật lòng. Chính vì vậy, Kiều Phong Ca mới quyết định tới gặp Dương Thiển Thiển một mình để nói chuyện riêng với bà ta.

Kiều Phong Ca không gọi điện hẹn trước. Cô chỉ nhờ Tào Chúc Hâm tra giúp được sáng nay Dương Thiển Thiển tham gia cuộc họp ở ủy ban huyện, thế nên cô đã tìm một quán cà phê trước ủy ban ngồi đợi Dương Thiển Thiển họp xong.

Khoảng 10 rưỡi, Dương Thiển Thiển sải bước ra khỏi cổng ủy ban huyện.

Kiều Phong Ca vội vàng nghênh đón, tươi cười vẫy tay về phía bà ta.

Dương Thiển Thiển nhíu mày khi nhìn thấy Kiều Phong Ca, song bước chân vẫn dừng lại.

“Quản lý Dương, có thể nói chuyện riêng với tôi một lát được không?” Giọng Kiều Phong Ca không lớn, tuy đang trưng cầu ý kiến nhưng lại toát lên khí thế khiến người ta không thể từ chối.

Dương Thiển Thiển gật đầu, nhìn thoáng qua xung quanh như thể đang kiêng dè điều gì đó.

Lúc này trước cổng ủy ban không có ai khác ngoài bảo vệ, đường phố cũng vắng tanh.

“Để tôi mời chị cốc cà phê nhé.” Dứt lời, Kiều Phong Ca bước về phía quán cà phê trước.

Dương Thiển Thiển thở dài một hơi rồi đi theo.

Quán cà phê được bài trí theo phong cách cổ điển và nghệ thuật. Ánh nắng lúc này vừa đẹp, hai người thoải mái ngồi dựa vào sofa.

Giờ này trong tiệm không còn ai khác, Kiều Phong Ca gọi hai ly latte, Dương Thiến Thiến cũng không từ chối.

Kiều Phong Ca không sốt sắng hỏi chuyện ngay. Dường như Dương Thiến Thiến cũng có tâm sự, hai người im lặng uống cà phê, chẳng ai mở lời trước.

"Trần Võ Ninh có một cô cháu ngoại tên Đỗ Quyên, chị biết chứ?" Cuối cùng Kiều Phong Ca đã lên tiếng trước. Cô hỏi như vậy trước là để thăm dò Dương Thiến Thiến, sau là để chứng thực lời nói phía Đỗ Quyên.

Vẻ mặt Dương Thiến Thiến thoáng bất an khi nghe thấy tên Đỗ Quyên.

"Cô... cô ấy vẫn ổn chứ?" Câu hỏi này của Dương Thiến Thiến cho thấy bà ta đã xác nhận lời Kiều Phong Ca nói.

Kiều Phong Ca lắc đầu bảo: "Để truy tìm tung tích của Trần Võ Ninh, trước mắt cô ấy bị nghi ngờ có liên quan tới một vụ bắt cóc nên mấy hôm trước đã tới đồn cảnh sát tự thú."

Kiều Phong Ca không nói chi tiết, thậm chí còn cố tình đẩy thời gian Đỗ Quyên tới tự thú lên nhằm thể hiện cảnh sát đã kiểm soát được tình hình.

"Bắt cóc? Bắt cóc ai?" Dương Thiến Thiến buột miệng hỏi.

"Con gái của..." Kiều Phong Ca cố ý dừng lại một chút, nhìn thoáng qua Dương Thiến Thiến rồi nói tiếp: "Mạn Tiểu Lệ."

Bàn tay cầm ly cà phê của Dương Thiến Thiến khẽ run lên.

"Mạn Tiểu Lệ là học sinh của thầy Trần, Đỗ Quyên nghi ngờ Mạn Tiểu Lệ có liên quan tới việc Trần Võ Ninh mất tích. Lúc chị và Trần Võ Ninh yêu nhau có từng nghe anh ấy nhắc tới học sinh này không?" Kiều Phong Ca tranh thủ hỏi.

Dương Thiến Thiến cúi đầu, nhìn cà phê trong tay rồi lắc đầu, nhất quyết không nói lời nào.

Nhưng vẻ mặt và những cử chỉ nhỏ này của bà ta sao thoát khỏi đôi mắt Kiều Phong Ca.

“Tôi biết chị đang e dè điều gì, nhưng chị nên tin tưởng cảnh sát...”

“Cô có cấp bậc gì?” Dương Thiến Thiến ngắt lời Kiều Phong Ca, đoạn hỏi.

Kiều Phong Ca ngẩn ra, cô không hiểu Dương Thiến Thiến có ý gì.

“Quản lý nhà văn hóa huyện như tôi là cán bộ cấp huyện, còn cô có cấp bậc gì?” Dương Thiến Thiến nói cụ thể hơn.

“Nhân viên ban ngành.” Cấp bậc hành chính của Kiều Phong Ca chỉ là một nhân viên ban ngành. Tuy có chức vụ tổ trưởng nhưng đây chỉ là phân công nội bộ trong đội hình sự. Thế nên nếu so về cấp thì cô còn thấp hơn Vu Đức Chính một bậc, Vu Đức Chính là phó trưởng ban.

Dương Thiến Thiến bật cười, không chút che giấu vẻ coi thường trong đó: “Em gái này, tôi khuyên cô một câu, đây không phải vụ án mà cô có thể tra được đâu.”

Lúc này cuối cùng Kiều Phong Ca cũng hiểu ra ý tứ trong lời Dương Thiến Thiến, cô đáp lại với giọng đanh thép: “Dù kẻ phạm tội có cấp bậc gì đi chăng nữa thì cũng sẽ bị trừng trị trước pháp luật!”

“Cô còn non lắm.” Dương Thiến Thiến vẫn lắc đầu.

“Quản lý Dương.” Kiều Phong Ca muốn tiếp tục khuyên nhủ nhưng lại bị Dương Thiến Thiến ngắt lời.

“Mạn Tiểu Lệ không phải Mạn Tiểu Lệ, nhưng phải chứng minh thế nào đây?” Dương Thiến Thiến đặt cốc cà phê xuống, đứng dậy nói: “Có bản lĩnh thì cô chứng minh cho tôi xem, bằng không tôi sẽ không nói gì đâu.”

Kiều Phong Ca không ngờ Dương Thiến Thiến lại công khai thừa nhận chuyện “Mạn Tiểu Lệ” không phải Mạn Tiểu Lệ. Đỗ Quyên nói như vậy bởi cô ta quen Mạn Hoa, mà Mạn Hoa là em trai Mạn Tiểu Lệ nên đương nhiên biết chị mình là ai. Nhưng tại sao Dương Thiến Thiến lại biết “Mạn Tiểu Lệ” không phải Mạn Tiểu Lệ?

“Nếu điều chị nói là thật thì cảnh sát chúng tôi sẽ kiểm chứng việc này.” Kiều Phong Ca không tin vào cái ác, thế giới này rất công

bằng, lẽ nào vẫn có người có thể đổi trắng thay đen, một tay che trời như vậy ư?

Dương Thiển Thiển đã ra ngoài, chẳng biết bà ta có nghe thấy lời Kiều Phong Ca nói hay không, mà dù có nghe được thì e là cũng không tin.

Tào Chúc Hâm tìm khắp các quán đánh chìa khóa mà mình biết, còn lần theo một số cửa hàng tìm được trên bản đồ điện thoại nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Huyện Thương Long không hẳn là lớn, nhưng cũng không hề nhỏ. Ông cũng chẳng dám nói mình đã tìm tất cả các thợ làm khóa ở nơi đây.

Ông không khỏi nhớ tới một người, người đó hiểu về khóa và chìa khóa hơn ông, còn từng là một kẻ trộm.

“Kẻ trộm” là một từ có hàm nghĩa quá rộng. Trên thực tế có vô vàn kiểu ăn trộm, trong đó bao gồm một kiểu trộm rất giỏi mở khóa.

Tào Chúc Hâm là một cảnh sát lâu năm, đương nhiên đã tiếp xúc với không ít tên trộm kiểu như vậy. Ông quyết định sẽ đi đường tắt, tìm một “người thạo nghề” trong phương diện này để hỏi thăm.

Ít có tên trộm nào hành động một mình, phần lớn đều chia bè kết phái để bao che cho nhau, thậm chí còn có những nhóm tội phạm có tổ chức.

Hồi trẻ Tào Chúc Hâm từng xóa sổ một băng nhóm trộm cắp và đích thân tổng cổ tên cầm đầu vào trại giam.

Kẻ đứng đầu nhóm trộm đó có biệt danh “Lỗ mập”. Lỗ mập không mang họ Lỗ, hẳn có biệt danh này bởi tay nghề khéo léo, điêu luyện hết như Lỗ Ban^[3], dường như không có ổ khóa nào trên thế giới này mà hắn không mở được. Nhờ vào kỹ năng độc đáo này, Lỗ mập đã chiêu mộ được một nhóm người và thực hiện rất nhiều phi vụ lớn.

Lúc bắt Lỗ mập, Tào Chúc Hâm phát hiện hắn mới ngoài ba mươi, là một người đàn ông trung niên trạc tuổi với mình. Thời điểm

vào tù, Lỗ mập còn có một đứa con mười tuổi. Vợ hắn đã bỏ đi theo người khác khi đứa con vừa tròn một tuổi, thế nên Lỗ mập dẫn theo con trai bôn ba khắp nơi và kiếm sống bằng nghề trộm cắp.

Nhìn đứa trẻ bơ vơ không ai dạy dỗ, Tào Chúc Hâm lại động lòng trắc ẩn. Ông biết hoàn cảnh sống trong trại trẻ mồ côi thế nào nên đã đón đứa bé đó về nhà nuôi dưỡng cho tới khi nó vào học cấp hai tại một trường nội trú.

Lỗ mập ở trong trại giam biết được chuyện này thì cảm động đến nỗi bật khóc, hạ quyết tâm sẽ cải tà quy chính.

Năm năm sau, Lỗ mập được phê chuẩn giảm án do cải tạo tốt trong tù. Sau khi ra ngoài, quả nhiên ông ta không còn tái phạm nữa mà tập trung vào công việc sửa chữa xe máy. Sau đó, ông ta để con trai nhận Tào Chúc Hâm làm bố nuôi. Đứa trẻ này cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện, thường xuyên tới nhà Tào Chúc Hâm phụ việc.

Lỗ mập rất ít khi tới gặp Tào Chúc Hâm. Thứ nhất là do hổ thẹn với những việc mình từng làm; thứ hai là sợ mình sẽ làm ảnh hưởng tới Tào Chúc Hâm.

Tuy nhiên, Tào Chúc Hâm lại rất vui khi thấy Lỗ mập biết sai mà sửa. Trong sự nghiệp cảnh sát của ông, hiếm ai có thể đi đúng đường như Lỗ mập.

Tào Chúc Hâm quyết định tới tìm Lỗ mập xem ông ta có thể tìm ra manh mối gì từ chìa khóa hay không.

Lỗ mập không ngờ Tào Chúc Hâm lại tới tìm mình nên vội vàng gác hết việc trong tay để chạy tới nghênh đón.

“Đội trưởng Tào, sao anh lại có thời gian tới đây thế. Tiểu Khang đi làm rồi, chắc phải chiều mới về.” Lỗ mập vừa nói vừa lau tay vào quần áo. Xong xuôi mới rót nước cho Tào Chúc Hâm rồi nhiệt tình kéo ông ngồi xuống.

“Tôi tới tìm anh chứ không phải tìm Tiểu Khang.” Tào Chúc Hâm lấy chìa khóa ra, nói thẳng vào vấn đề: “Xem giúp tôi cái chìa khóa này với.”

Lỗ mập nhận lấy chìa khóa, lật qua lật lại xem rồi nói: “Đây là một chiếc chìa khóa được đánh lại, đơn giản lắm, không có gì đặc biệt cả.”

“Tôi muốn tìm ra người làm chiếc chìa khóa này, đi khắp các cửa hàng đánh khóa trong huyện rồi mà vẫn không tìm được.” Tào Chúc Hâm chau mày.

“Hóa ra là vậy... cũng không phải là không có cách.” Lỗ mập tung chìa khóa trong tay: “Đánh chìa phải có khuôn đúc, mỗi thợ khóa lại dùng một khuôn đúc khác nhau, nhãn hiệu cũng rất đa dạng. Anh xem, trên mặt chiếc chìa khóa này có viết ‘Đông Phương’.”

Tào Chúc Hâm đã nhìn thấy hai chữ này trên chìa khóa từ trước, nhưng lại không nghĩ tới khuôn đúc mà chỉ mãi hy vọng tìm được thợ đánh khóa nhanh nhất có thể.

“Khuôn đúc này được thợ khóa nhập từ đâu?” Tào Chúc Hâm mù tịt ở phương diện này, nhưng ông biết chỉ cần tìm được nơi nhập hàng là có thể tra ra người.

“Bây giờ đều mua ở trên mạng. Anh lên mạng tìm thử xem, tìm ra cửa hàng bán khuôn đúc Đông Phương rồi xem danh sách giao hàng tới huyện Thương Long là có thể tìm được người.” Lỗ mập nói rồi trả chìa khóa lại cho Tào Chúc Hâm.

Tào Chúc Hâm vỗ lể, vui mừng ra mặt.

“Mập ơi, anh giúp tôi một việc lớn rồi!” Tào Chúc Hâm vỗ vai Lỗ mập.

“Đội trưởng Tào, anh khách sáo quá...” Lỗ mập đỏ mặt.

“Đợi tôi xong việc sẽ mời anh và Tiểu Khang cùng ăn bữa cơm.” Tào Chúc Hâm đặt ly nước xuống rồi vội vàng rời đi. Ông phải về đồn tìm đồng nghiệp ở bộ phận an ninh mạng giúp đỡ, có lẽ sẽ hiệu quả hơn so với việc tự tìm kiếm trên mạng.

Dưới sự giúp đỡ của đồng nghiệp trong bộ phận an ninh mạng, Tào Chúc Hâm nhanh chóng tìm ra bảy cửa hàng bán khuôn đúc chìa khóa hiệu Đông Phương. Sau khi hỏi thăm từng quán, cuối cùng ông cũng tìm được một cửa hàng có biên bản giao hàng tới huyện Thương Long.

Tào Chúc Hâm nhận được hồ sơ giao hàng của quán. Cột họ tên người nhận hàng của huyện Thương Long ghi “Anh Dịch”, địa chỉ nhận hàng là “Tiểu khu Duyệt Tâm, số 8 đường Khang Bình, huyện Thương Long”, số điện thoại 182****1208. Ông ngay lập tức gọi tới

số này. Đúng là có một cửa hàng trong tiểu khu này, nơi đây chủ yếu bán khóa vân tay, ngoài ra còn cung cấp một số dịch vụ tiện ích như đánh chìa, mở khóa.

Chủ cửa hàng cũng quảng cáo và treo biển, nhưng nếu không phải khách quen hoặc chủ tiểu khu thì quả thực không biết cửa hàng trông như công ty kinh doanh sản phẩm công nghệ cao này còn nhận đánh chìa khóa.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Tào Chúc Hâm chạy đến gãy cả chân vẫn không tìm thấy cửa hàng này.

Ông đi vào trong quán, nhân viên đánh khóa đã xác nhận đây là chìa khóa do anh ta đánh.

“Đúng vậy, đây là chìa tôi đánh. Khoảng 8 giờ tối qua, tôi đang chuẩn bị đóng cửa thì có một người phụ nữ tới đánh chiếc chìa khóa này.” Nhân viên cửa hàng nhớ lại.

“Người phụ nữ?” Tào Chúc Hâm thoáng kinh ngạc. Theo lời Trương Viễn thì anh ta nhận chìa khóa từ một người đàn ông. “Anh có nhớ người phụ nữ ấy trông như thế nào không?”

“Chuyện này đơn giản thôi, trong quán có camera, để tôi mở cho anh xem.” Nói rồi nhân viên cửa hàng đi tới quầy thu ngân mở màn hình máy tính lên và phát video từ camera tối qua. “Đúng rồi, 8 giờ 17 phút tối qua, chính là người phụ nữ này...”

Một tiếng “leng keng” vang lên, chiếc chìa khóa trong tay Tào Chúc Hâm rơi xuống đất.

Tuy màn hình chỉ hiển thị góc nghiêng của người phụ nữ, nhưng Tào Chúc Hâm vừa nhìn đã nhận ra ngay, người phụ nữ đó không phải ai khác mà chính là vợ ông - Lý Huệ Phân.

CHƯƠNG 10

TÊN CỦA CÔ ẤY

Ngày nay, mỗi người khi ra đời đều sẽ được bệnh viện cấp cho một tờ giấy chứng sinh.

Tờ giấy chứng sinh này bao gồm nơi sinh, ngày tháng năm sinh, cha mẹ, nhóm máu,... Nhờ nó, bạn có thể đăng ký hộ khẩu và làm chứng minh thư khi trưởng thành.

Ở góc độ pháp luật, bạn sẽ có thân phận của riêng mình.

Đương nhiên, về mặt xã hội thì bạn vẫn là bạn. Bởi vì những người bên cạnh bạn biết bạn từ đâu tới, bố mẹ là ai, đi học ở đâu và quan hệ xã hội như thế nào... Bạn không cần chứng minh những điều này bằng tài liệu pháp lý, những người quen bạn tự khắc sẽ biết bạn là ai.

Vậy thì một người muốn trở thành người khác cần phải làm hai việc: Thứ nhất là giả mạo giấy tờ pháp lý, thứ hai là ngụy tạo quan hệ xã hội.

Việc đầu tiên cần có tiền và quyền để khơi thông quan hệ. Nói đơn giản thì không hẳn là đơn giản, mà nói khó thì cũng chẳng đến nỗi quá khó.

Việc thứ hai phức tạp hơn một chút. Bạn buộc phải cắt đứt mọi mối quan hệ trước đây của mình, sau đó tới một môi trường mới và xây dựng các mối quan hệ xã hội mới bằng thân phận mới này để những người xung quanh biết bạn là ai. Việc này cần thời gian, có thể là mười năm, hai mươi năm hay thậm chí là cả đời.

Triệu Mộ Vân đã thấy nhiều trường hợp như thế. Không chỉ trên tin tức, mà trong các vụ án chị từng xử lý cũng có ít nhất hai đến ba vụ gia đình có tiền có quyền vì muốn con cái vào được đại học mà

để con mạo danh thân phận của những đứa trẻ nhà nghèo. Tóm lại chính là đánh cắp cuộc đời của một người khác.

Trong những vụ án này, kẻ mạo danh sẽ hành động âm thầm và cực kỳ bí ẩn. Những người bị mạo danh hầu hết đều mất rất nhiều năm sau mới phát hiện ra sự thật. Cuối cùng dẫu kẻ mạo danh có bị vạch trần, bị truy cứu trách nhiệm trước pháp luật lúc bấy giờ thì những năm tháng đẹp đẽ nhất của người bị mạo danh cũng đã trôi qua, chẳng thể nào làm lại cuộc đời được nữa.

Tuy những vụ án này có tính chất nguy hiểm và đáng coi thường nhưng rất ít khi dẫn đến hành vi giết người, bất kể là kẻ mạo danh hay người bị mạo danh.

Dù lời Đỗ Quyên có là thật, thân phận thật sự của “Mạn Tiểu Lệ” là Lưu Phi, Lưu Phi giả mạo Mạn Tiểu Lệ để vào trường đại học danh tiếng, đánh cắp cuộc đời của cô ấy đi chẳng nữa, thì vẫn không thể lý giải được nguyên nhân dẫn tới những vụ án nối tiếp nhau kia.

Triệu Mộ Vân ôm theo vô vàn nghi vấn tra cứu hồ tịch của Lưu Chí Phong. Thông tin trên đó chỉ có ông ta và vợ, hai vợ chồng không có con cái, hoàn toàn không tồn tại người tên Lưu Phi trên phương diện pháp lý. Đương nhiên những thông tin này đều có thể khai gian được. Nhóm Nghiên Khảo đang tìm kiếm bạn cấp ba của Mạn Tiểu Lệ ở huyện Thương Long. Chỉ cần tìm được vài ba bạn học năm đó là có thể phân biệt được ngay ai là Mạn Tiểu Lệ, ai là Lưu Phi.

Cả lớp có mấy chục người, không thể nào có chuyện tất cả đều biến mất được. Thế nên việc tìm được bạn học chỉ là vấn đề thời gian, Triệu Mộ Vân không hề lo lắng về chuyện này.

Việc cấp bách nhất bây giờ là sự an toàn của Cố Phi Phi. Rốt cuộc Mạn Hoa muốn làm gì? Chuyện Đỗ Quyên ra đầu thú có phải kế hoạch của hãn không? Đây mới là vấn đề khiến chị đau đầu nhất.

Hiện tại vẫn chưa rõ tung tích của Mạn Tiểu Lệ, vậy thì tên bắt cóc sẽ liên lạc với ai? Xem ra chỉ Cố Thiên Thành là có khả năng cao nhất. Lúc tới đầu thú, Đỗ Quyên cũng cố ý dẫn dắt chị tới tìm Cố Thiên Thành, điều này thật sự có chút kỳ lạ.

Song dù biết rõ Mạn Hoa đang cố tình chỉ dẫn thì trước mắt Triệu Mộ Vân vẫn buộc phải đi tìm Cổ Thiên Thành, bởi vì chị không có quá nhiều lựa chọn.

Cổ Thiên Thành đã học thuộc lòng những điều ghi trên giấy. Giờ đây ông chỉ hơi băn khoăn giữa việc nên giữ lại hay đốt tờ giấy đi.

Sau một hồi suy nghĩ, Cổ Thiên Thành vẫn quyết định kẹp tờ giấy vào khe hở trên giá sách. Trừ khi ông chủ động lấy ra, bằng không sẽ chẳng ai phát hiện ra được vị trí bí ẩn này.

Ông lại thử liên lạc với Mạn Tiểu Lệ nhưng điện thoại vẫn không thể kết nối được như cũ. Trước khi đi bà cũng không để lại lời nhắn gì. Nếu là bình thường thì không sao, nhưng giờ con gái đang bị bắt cóc mà bà còn chơi trò mất tích thì đúng là chẳng ra làm sao.

Cổ Thiên Thành bất giác nhớ tới Đỗ Quyên. Không biết những lời cô ta nói là thật hay giả? Cô ta đã đi đâu thú thật sao? Bao giờ cảnh sát tới đây... Đủ mọi vấn đề rối rắm ập tới khiến ông cảm thấy nhức hết cả đầu.

Nhưng ít ra vẫn có thể khẳng định một vài điều. Tấm ảnh Đỗ Quyên gửi cho ông là thật, Phi Phi đang ở trong tay họ. Dù thế nào đi nữa thì người họ muốn đối phó cũng là Mạn Tiểu Lệ, không liên quan gì đến Phi Phi. Chỉ cần ông làm theo yêu cầu của họ thì không lý nào họ lại khiến Phi Phi bị thương. Nghĩ vậy, Cổ Thiên Thành mới thoáng an tâm hơn.

Giờ đây Cổ Thiên Thành không thể làm gì khác ngoài việc đợi cảnh sát tìm tới. Nằm trên sofa, ông bất giác thiếp đi lúc nào không hay.

Ngủ được một lúc, điện thoại trong tay ông bỗng vang lên. Quả nhiên là Triệu Mộ Vân gọi tới.

Triệu Mộ Vân không hề đề cập tới chuyện của Đỗ Quyên mà chỉ nói với Cổ Thiên Thành rằng ngày mai là tới thời hạn tên bắt cóc

đưa ra nên phía cảnh sát sẽ phái người tới nhà ông để tiến hành bố trí nghe lén điện thoại.

Đương nhiên Cố Thiên Thành không dám chủ động hỏi việc Đỗ Quyên có tới đồn cảnh sát đầu thú hay không. Ông chỉ liên tục trả lời mấy chữ “Vâng”, “Được”.

Không bao lâu sau, cảnh sát đã tới nhà.

Cố Thiên Thành biết họ vì lần trước cũng là mấy cảnh sát này tới. Song lại không thấy Triệu Mộ Vân đâu. Trong lòng ông bồn khoăn, thầm nhủ lẽ nào Đỗ Quyên lừa mình, hoàn toàn không có chuyện tự thú gì hết?

“Đồng chí, à... sao đội trưởng Triệu không tới thế?” Cố Thiên Thành cầm lòng chẳng đành hỏi.

“Tôi không biết.” Cảnh sát lắc đầu, không rảnh để ý tới Cố Thiên Thành mà tập trung vào việc lắp đặt thiết bị.

“Các anh cứ tự nhiên nhé.” Cố Thiên Thành khách khí nói một câu. Ông không giúp được gì nên ngồi ở một bên, tiện tay cầm cuốn tạp chí lên, lơ đãng lật xem.

Khoảng một tiếng đồng hồ trôi qua, trời đã sáng dần. Mặt trời lười biếng lộ dạng rồi lại ẩn mình sau những đám mây. Đúng lúc Cố Thiên Thành đang ngáp dài một cái thì tiếng gõ cửa vang lên.

Ông ra mở cửa, người bên ngoài chính là Triệu Mộ Vân.

“Đội trưởng Triệu... mời cô vào.” Cơn ngái ngủ của Cố Thiên Thành với đi hẳn một nửa.

“Cố Thiên Thành, tôi tới đây để hỏi anh một việc, anh biết chuyện về bố ruột của Mạn Tiểu Lệ sao?” Triệu Mộ Vân không hề khách sáo, vừa thấy Cố Thiên Thành đã hỏi thẳng.

Cố Thiên Thành nghe vậy thì ngẩn ra, xoa xoa tay rồi mới gật đầu đáp: “Tôi cũng mới biết không lâu. Đội trưởng Triệu, vào nhà đã rồi nói.”

Triệu Mộ Vân theo Cố Thiên Thành vào thư phòng. Đây là lần thứ hai chị tới đây.

“Tôi nghi ngờ vợ mình có thể không phải là Mạn Tiểu Lệ...” Tuy Cố Thiên Thành đã học thuộc lời thoại, nhưng đúng là vợ ông có rất

nhiều điểm kỳ lạ. Có lẽ bà vẫn luôn sống với một thân phận giả, đáng sợ hơn là ông đã sống cùng bà gần hai mươi năm trời mà hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này.

Triệu Mộ Vân không hề ngạc nhiên. Dù sao thì Đỗ Quyên cũng từng nói những lời tương tự. Chị chỉ tò mò không biết vì sao Cố Thiên Thành lại nói như vậy.

“Sau khi Phi Phi bị bắt cóc, tôi nghi ngờ tên bắt cóc nhắm vào Mạn Tiểu Lệ nên mới điều tra xem rốt cuộc cô ta đã gây thù chuốc oán với ai. Không ngờ tôi lại phát hiện ra cô ta có mối quan hệ mật thiết với một ông lão tên Lưu Chí Phong....”

“Mật thiết như thế nào?” Triệu Mộ Vân ngắt lời Cố Thiên Thành.

Tờ giấy Đỗ Quyên đưa không viết tường tận đến vậy, nhưng cũng may là Cố Thiên Thành từng tới viện dưỡng lão nên dù không có tờ giấy kia thì ông vẫn có thể đại khái đoán ra được phần nào.

“Chỗ ông lão đó có ảnh chụp của Cố Phi Phi - con gái tôi. Hơn nữa thi thoảng Mạn Tiểu Lệ còn dùng tên giả để tới thăm ông lão đó và chi trả phí dịch vụ tại viện dưỡng lão cho ông ta.” Cố Thiên Thành kể lại chi tiết những gì mình điều tra được.

“Viện dưỡng lão nào?”

“Khang An.”

Triệu Mộ Vân ghi lại tên viện dưỡng lão vào sổ ghi chú.

Thấy Triệu Mộ Vân ghi chép xong, Cố Thiên Thành mới tiếp tục nói theo sắp xếp của Đỗ Quyên: “Lúc ở nhà tôi tình cờ nghe thấy Mạn Tiểu Lệ gọi điện thoại cho ông ta, nhắc tới chuyện Cố Phi Phi bị bắt cóc là lại rất dễ tâm.”

“Mạn Tiểu Lệ nói những gì với ông lão đó?” Triệu Mộ Vân truy hỏi.

“Tôi cũng chỉ nghe câu được câu chăng, nhưng đại khái chắc là Phi Phi bị bắt cóc bởi Lưu Chí Phong từng làm gì đó tắc tị với người ta, thế nên tên bắt cóc mới lên kế hoạch trả thù.” Nói tới đây, Cố Thiên Thành thoáng dừng lại: “Cô thử nghĩ xem, tên bắt cóc muốn trả thù thì sao không tới tìm thẳng Lưu Chí Phong luôn? Có thể là vì không tìm thấy ông ta, hoặc do Mạn Tiểu Lệ là người thân thiết nhất với Lưu Chí Phong nên tên bắt cóc mới chọn ra tay với Phi Phi.”

Tuy đây đều là những lời Đỗ Quyên viết trên giấy, nhưng Cố Thiên Thành cũng có nghi vấn và suy đoán tương tự. Khi ông bám theo Mạn Tiểu Lệ, tên bắt cóc xuất hiện và đưa ra một yêu cầu khác là ông phải đi tìm bố của Mạn Tiểu Lệ, mà khả năng cao Lưu Chí Phong chính là người đó.

Cố Thiên Thành hiểu Đỗ Quyên viết nhiều như vậy là vì muốn dẫn dắt cảnh sát điều tra Lưu Chí Phong.

“Sau khi biết Lưu Chí Phong ở viện dưỡng lão Khang An, tôi bèn muốn tới đó tìm ông ta hỏi cho rõ ràng. Nhưng khi tôi tới nơi đã là sáng hôm sau, Lưu Chí Phong không còn ở viện dưỡng lão nữa, cũng chẳng biết đã đi đâu.” Nói tới đây, Cố Thiên Thành nhìn Triệu Mộ Vân, cảm xúc kích động thấy rõ: “Đội trưởng Triệu, chỉ cần mọi người tìm được Lưu Chí Phong thì chắc chắn có thể tra ra nguyên nhân vì sao tên bắt cóc lại bắt con gái tôi!”

Triệu Mộ Vân lặng im không nói lời nào. Đương nhiên họ phải tìm được Lưu Chí Phong, nhưng điều hiện giờ chị quan tâm hơn cả là tung tích của Cố Phi Phi. Dù Đỗ Quyên nói gì đi chăng nữa thì chị vẫn không thể trông chờ vào viễn cảnh tươi đẹp rằng tên bắt cóc sẽ không khiến Cố Phi Phi bị thương. Phải nhanh chóng giải cứu con tin và tìm ra tên bắt cóc thì hết thảy câu đố mới có lời giải đáp.

Đúng lúc này, điện thoại của Cố Thiên Thành bỗng đổ chuông. Là một cuộc gọi video từ số lạ.

Triệu Mộ Vân lập tức báo cho các đồng đội dò tìm tín hiệu điện thoại.

Cố Thiên Thành bắt máy.

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh Cố Phi Phi. Cô nằm ngửa trên giường, cánh tay cầm kim tiêm, giá đỡ bên cạnh còn treo một túi truyền dịch gì đó.

“Phi Phi, Phi Phi!” Cố Thiên Thành vội vàng kêu lên.

Nhưng Cố Phi Phi ở bên kia màn hình chẳng hề nghe thấy bất cứ tiếng gì, cũng không phản ứng lại chút nào.

“Phi Phi, Phi Phi, con làm sao thế, đừng làm bố sợ... Khốn kiếp! Rốt cuộc mày muốn gì, thả con gái tao ra, thả con gái tao ra ngay!”

Cố Thiên Thành cầm điện thoại, không thể kiểm soát nổi cảm xúc mà gào lên đầy phần uất.

Triệu Mộ Vân nắm lấy bả vai Cố Thiên Thành, ra hiệu khuyên ông bình tĩnh lại.

Bàn tay Cố Thiên Thành siết chặt di động, quỳ rạp xuống đất cầu xin với đôi mắt đẫm lệ: "Các người muốn tôi làm gì tôi đều làm cả, xin các người, hãy thả con gái tôi ra, thả con gái tôi ra."

Đầu bên kia điện thoại không có bất kỳ âm thanh nào. Lúc này trên màn hình lại xuất hiện một hàng chữ màu đỏ vô cùng bắt mắt.

"Ngày 4 tháng 7 năm 1999, Mạn Tiểu Lệ và Lưu Phi đã xảy ra chuyện gì?"

Hàng chữ này tồn tại trong khoảng ba giây thì màn hình đen kịt, cuộc gọi video đã kết thúc.

"Đội trưởng Triệu, đây không phải cuộc gọi video theo thời gian thực mà là được ghi hình lại. Vị trí truyền tải là quảng trường Thái An - nơi tập trung đông người qua lại." Nhân viên kỹ thuật phụ trách theo dõi vội nói.

"Có quay lại được video không?" Triệu Mộ Vân hỏi.

"Quay lại được rồi, đã gửi cho bộ phận kỹ thuật phối hợp phân tích ạ." Nhân viên kỹ thuật đáp.

Triệu Mộ Vân gật đầu, nhìn Cố Thiên Thành đang thất thần, chỉ thầm nhắm lại hàng chữ vừa rồi trên màn hình điện thoại.

"Ngày 4 tháng 7 năm 1999, Mạn Tiểu Lệ và Lưu Phi đã xảy ra chuyện gì?"

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính nói chuyện với Phương Nhân Hiệp hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm ra được một manh mối quan trọng.

Dẫu sao thì Phương Nhân Hiệp cũng đã lớn tuổi rồi, không phải ông ấy không muốn hợp tác điều tra với cảnh sát mà quả thật là không nhớ nổi gì cả. Nhưng dưới sự dẫn dắt của Nghiêm Khải và Vu

Đức Chính, rốt cuộc ông ấy cũng nhớ ra mình có một cuốn album ảnh cũ, bên trong có vài tấm ảnh chụp từ lâu, còn có không ít ảnh tập thể chụp lúc tốt nghiệp.

Nghe vậy, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính ngay lập tức cùng Phương Nhân Hiệp trở về nhà để tìm cuốn album ảnh đó.

Album ảnh nằm trên gác xép đã bám đầy bụi bặm.

Phương Nhân Hiệp còn chưa kịp lau chùi sạch sẽ, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đã nóng lòng mở ra xem để tìm kiếm bức ảnh tốt nghiệp của tập thể lớp 12A3 khóa 96 mà Mạn Tiểu Lệ từng theo học.

“Đây rồi, chính là tấm này!” Lật đến giữa album, Nghiêm Khải nhìn thấy ngay dòng chữ nhỏ “Lớp 12A3 khóa 96” được in ở góc dưới cùng bên phải một bức ảnh. Tuy hàng chữ đã hơi ố vàng và bong tróc nhưng vẫn không quá khó đọc.

Trong ảnh, lãnh đạo nhà trường, giáo viên và học sinh đứng theo hàng, gương mặt ai nấy đều nở một nụ cười tươi rói.

Mặt sau tấm ảnh còn viết tên ứng với vị trí đứng của người đứng trước.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính tìm thấy Mạn Tiểu Lệ bây giờ trên bức ảnh. Hồi ấy bà buộc tóc đuôi ngựa, mặc váy hoa đẹp đẽ, đôi mắt to tròn, gương mặt mang nụ cười rạng rỡ, ngập tràn nét thanh xuân. Nhưng khi lật tấm ảnh lại, cái tên ứng với vị trí của cô gái không phải “Mạn Tiểu Lệ”, mà là “Lưu Phi”.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính liếc nhìn nhau. Tuy cả hai đều đã chuẩn bị trước, nhưng trong lòng vẫn không khỏi sửng sốt khi xác nhận được chuyện này.

Để đảm bảo chắc chắn, họ còn hỏi Phương Nhân Hiệp xem tên ở mặt sau bức ảnh có ứng với từng người thật hay không.

Tuy Phương Nhân Hiệp không nhớ chính xác tên của các học sinh, nhưng ký ức về ban lãnh đạo nhà trường cùng các đồng nghiệp ở hàng đầu tiên vẫn còn nguyên vẹn. Sau khi xem xong, ông gật đầu xác nhận tên ở mặt sau đều đúng với vị trí đứng của người trên ảnh.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính tìm thấy tên “Mạn Tiểu Lệ” ở ngoài cùng bên phải hàng cuối của danh sách.

Họ lật bức ảnh lại, nhìn thấy một cô gái gầy gò, đôi mắt nheo thành một đường thẳng. Cô mặc chiếc áo sơ mi ố vàng không hề vừa với thân mình, tóc tai hơi rối, trên mặt nở một nụ cười ngại ngùng.

“Cô... Cô ấy chính là Mạn Tiểu Lệ nhỉ?” Nghiêm Khải sờ bức ảnh, nhất thời bỗng dâng lên cảm giác bất an. Bây giờ cô gái này đang ở đâu, bộ hài cốt kia là cô ấy ư? Rồi cuộc cô ấy đã gặp phải chuyện gì? Vì sao Lưu Phi lại dùng thân phận của cô ấy để vào đại học?

“Thầy Phương, bức ảnh này là một vật chứng quan trọng nên chúng tôi phải mang nó đi.” Vu Đức Chính lấy tấm ảnh ra khỏi album.

“Đương nhiên là được.” Phương Nhân Hiệp đẩy gọng kính, dường như nhớ tới vài chuyện, ông chỉ vào Mạn Tiểu Lệ trên ảnh và hỏi: “Mọi người đang tìm cô gái này sao?”

“Đúng vậy, cô ấy tên là Mạn Tiểu Lệ, cả Lưu Phi nữa. Thầy Phương, thầy biết họ sao?” Vu Đức Chính đưa ảnh chụp cho Phương Nhân Hiệp.

“Cũng có chút ấn tượng với Mạn Tiểu Lệ, tôi nhìn ảnh chụp mới nhớ ra.” Phương Nhân Hiệp phúi bụi bám trên tấm ảnh: “Ngày nào tan học cô bé này cũng nhặt hộp giấy và vỏ chai nhựa trước cổng trường học, thấy con bé vừa học vừa làm nên bây giờ tôi thường mang bình nước trong văn phòng tới cho nó... Nghe nói lúc ấy gia cảnh nhà cô bé rất khó khăn, bố mẹ không còn, trong nhà chỉ có bà nội với cậu em trai nhỏ tuổi. Nhưng cô bé học rất giỏi, khá lắm, là một cô bé vô cùng kiên cường. Đúng rồi, bây giờ con bé thế nào?”

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính không thể trả lời câu hỏi của Phương Nhân Hiệp. “Mạn Tiểu Lệ” mà họ biết và Mạn Tiểu Lệ trong tấm ảnh này là hai người hoàn toàn khác nhau.

Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính xúm lại trên xe để trao đổi tình hình điều tra.

Nhìn thấy ảnh chụp, Kiều Phong Ca biết đây là bằng chứng đầu tiên về thân phận thật sự của Mạn Tiểu Lệ mà họ tìm được, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Cũng may mà trên ảnh còn có tên của các bạn học khác và giáo viên, họ có thể tìm những người này làm nhân chứng, từ đó xác nhận danh tính thật của “Mạn Tiểu Lệ”.

Trong lòng Kiều Phong Ca hiểu rõ, việc điều tra “Mạn Tiểu Lệ” là thật hay giả không hề khó, cái khó là ở chuyện sau khi điều tra xong. Ai đã giúp “Mạn Tiểu Lệ” thay đổi thân phận. Hộ tịch, học bạ, hồ sơ... Tất cả đều phải được sửa đổi bằng bàn tay con người. Chắc hẳn lúc bấy giờ những người đó có quyền thế rất lớn nên mới có thể lợi dụng lỗ hổng trong quản lý để biến một Lưu Phi đang sống sờ sờ thành “Mạn Tiểu Lệ”. Đây là công việc yêu cầu độ khó cực cao, buộc phải có sự đồng ý và giúp đỡ trực tiếp từ nhân viên ở các bộ phận liên quan.

Hành vi xấu xa này không chỉ thuộc diện tình nghi dính líu đến lạm dụng chức quyền, lơ là nhiệm vụ, mà còn bị nghi ngờ liên quan tới giả mạo, sửa đổi văn bản và chiếm đoạt tài liệu, giấy tờ của cơ quan nhà nước, đánh cắp thông tin cá nhân, thiên vị học sinh nhằm mục đích tư lợi, gây rối loạn kỷ cương cùng nhiều tội danh khác. Nếu nhân viên liên quan có hành vi nhận hối lộ thì sẽ bị xếp vào diện nghi ngờ nhận hối lộ.

Sau hai mươi năm, những người đó đang làm công việc gì? E rằng có những kẻ còn ngồi lên vị trí cao hơn và có thêm nhiều mối quan hệ rối rắm khác. Để vén được tấm màn đen tối này, ắt hẳn sẽ gặp phải vô vàn trắc trở. Chính vì vậy, Dương Thiển Thiển mới thận trọng với những gì mình biết đến thế.

Nghe Kiều Phong Ca phân tích xong, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính cũng tán đồng. Kẻ chủ mưu đằng sau sự việc năm đó bại lộ nên mới tìm cách tiêu hủy chứng cứ, thậm chí còn không ngần ngại giết người diệt khẩu.

“Lẽ nào họ đã giết Mạn Tiểu Lệ để giả mạo thân phận?”

“Không cần suy đoán nữa, chúng ta tiến hành điều tra thêm là biết ngay thôi. Bí ẩn sẽ luôn có lời giải đáp.” Nói tới đây, Kiều Phong Ca hướng ánh nhìn về phía Mạn Tiểu Lệ gầy gò yếu ớt trong tấm ảnh, nói thầm: “Tôi nghĩ tên bắt cóc cũng vì muốn làm rõ xem rốt cuộc năm đó Mạn Tiểu Lệ đã xảy ra chuyện gì nên mới bắt cóc Cổ Phi Phi...”

“Không biết phía đội trưởng Tào đã tìm được nội gián hay chưa?” Nghiêm Khải bỗng nhiên nhớ tới chuyện này.

“Đúng rồi, không thấy anh ấy liên lạc gì với chúng ta, chắc là điều tra không thuận lợi cho lắm.” Vu Đức Chính suy đoán.

“Chúng ta tới chỗ đội trưởng Tào bàn chuyện tìm người với anh ấy đi. Dù sao thì dân địa phương cũng sẽ quen thuộc nơi này hơn.” Dứt lời, Kiều Phong Ca bèn khởi động xe.

Tào Chúc Hâm vội vã về nhà. Hôm nay Lý Huệ Phân - vợ ông được nghỉ, đang ngồi trên sofa xem phim.

“Lão Tào về rồi đấy à, ăn gì chưa? Trong nhà vẫn còn đồ ăn đấy...” Lý Huệ Phân mãi nhìn tivi, không hề chú ý đến vẻ mặt xanh mét của chồng mình.

Tào Chúc Hâm không lên tiếng. Ông đóng chặt cửa lại, sau đó đi vào từng phòng đóng cửa sổ, kéo kín rèm, đồng thời xác nhận trong nhà không còn ai khác.

“Làm cái gì thế, ban ngày ban mặt sao lại kéo rèm...” Thấy Tào Chúc Hâm có chút kỳ lạ, Lý Huệ Phân bèn tắt tivi đi rồi đứng dậy khỏi sofa.

Tào Chúc Hâm lấy chiếc chìa khóa kia ra, giơ lên trước mặt Lý Huệ Phân và hỏi từng câu từng chữ: “Bà biết chiếc chìa khóa này chứ?”

“Chìa khóa gì cơ, không biết!” Lý Huệ Phân lắc đầu phủ nhận.

“Chìa khóa cổng sau của đồn, bà đi đánh mà. Tôi có video từ camera ở cửa hàng đánh khóa. Huệ Phân, bà còn không chịu thừa nhận sao?” Tào Chúc Hâm hung hăng ném chìa khóa xuống bàn.

Mặt Lý Huệ Phân hết đỏ lại trắng, im lặng trong chốc lát mới đập bàn hỏi ngược lại: “Sao thế, đánh chìa khóa là phạm pháp à?”

Tào Chúc Hâm chỉ cảm thấy lòng như lửa đốt. Ông chống bàn rồi chầm chậm ngồi xuống, hít một hơi thật sâu để bản thân bình tĩnh lại.

Hai vợ chồng im lặng không nói lời nào, căn nhà yên tĩnh như chìm dưới biển sâu.

“Chẳng trách tối qua bà lại gọi hỏi tôi đang ở đâu. Bà đang xác nhận xem tôi có ở văn phòng hay không.” Tào Chúc Hâm làm cảnh sát hình sự suốt một đời, sau khi bình tĩnh lại, ông đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Lý Huệ Phân nhìn chồng mình, bà chớp mắt rồi thở dài một hơi, nắm lấy tay chồng và bảo: “Lão Tào, ông... ông mặc kệ vụ án này đi...”

Tào Chúc Hâm rút tay ra khỏi tay vợ, nhìn người phụ nữ đã bầu bạn bên mình suốt nửa đời người mà giờ đây lại rất đối xa lạ.

“Năm 1999, tôi nhớ lúc ấy bà làm phó phòng đăng ký hộ tịch. Bà tham gia vào chuyện của Mạn Tiểu Lệ đúng không? Bà... sao bà lại hồ đồ thế hả!” Tào Chúc Hâm đau đớn khôn cùng chỉ vào vợ mình.

Lý Huệ Phân lùi lại mấy bước rồi ngã phịch xuống sofa, toàn thân thoáng run lên.

Tào Chúc Hâm đứng dậy, đi tới bên cạnh vợ mình rồi nắm lấy bả vai bà, đoạn hỏi: “Một mình bà không thể to gan như vậy được, nói cho tôi biết là ai chỉ thị bà, ai bảo bà làm những chuyện này?”

Lý Huệ Phân đẩy Tào Chúc Hâm ra, giận dữ nói: “Tôi không hiểu ông đang nói gì, tôi không biết gì cả!”

“Lý Huệ Phân, vụ án này liên quan tới mấy mạng người, thậm chí có người còn bất chấp tấn công cả cảnh sát để giết người diệt khẩu. Bà không nói thật thì chẳng ai cứu nổi bà đâu!”

“Ông đang nói gì thế? Không thể nào, không thể nào...” Sắc mặt Lý Huệ Phân tái mét.

“Tôi là chồng bà, chẳng lẽ tôi lại lừa bà? Tĩnh táo lại đi, Huệ Phân!” Tào Chúc Hâm bắt lấy tay Lý Huệ Phân.

“Tôi... Tôi chỉ sửa lại thông tin hộ tịch. Những chuyện khác tôi thật sự không biết!” Lý Huệ Phân bật khóc, ngã vào lòng Tào Chúc Hâm.

“Bà... sao bà lại làm vậy chứ?” Tào Chúc Hâm thở dài.

“Vì sao ư? Vì tiền! Năm đó con trai phải phẫu thuật, đào đâu ra 100 nghìn tệ hả? Ông có bản lĩnh kiếm được sao?” Lý Huệ Phân ngồi thẳng dậy, lấy lại vẻ tự tin và nói với giọng điệu đầy oán trách Tào Chúc Hâm.

“Chẳng phải bà bảo số tiền đó là vay từ nhà mẹ đẻ sao?” Tào Chúc Hâm không bao giờ quên chuyện con trai phải phẫu thuật vì bệnh tim bẩm sinh vào năm ba tuổi. Chi phí phẫu thuật 100 nghìn tệ thời bấy giờ đủ để mua được mấy căn nhà ở huyện.

“Ông còn không biết hoàn cảnh nhà mẹ tôi à, sao có thể cho chúng ta mượn nhiều tiền như vậy chứ?” Lý Huệ Phân thẳng thừng hỏi vặn lại.

Tào Chúc Hâm không còn gì để nói. Lúc ấy ông cũng hoài nghi, nhưng việc cứu con trai quan trọng nên sao có thể nghiêm túc hỏi vợ mình về nguồn gốc của số tiền đó cho được. Bây giờ nhớ lại mới thấy, đúng là ông biết rõ tình hình kinh tế bên ngoại khi đó quả thật không thể có số tiền lớn như vậy được.

“Tôi làm như thế chẳng phải vì con, vì cái nhà này hay sao...” Lý Huệ Phân tiếp tục khóc lóc kể lể.

“Đi tự thú đi, giải thích rõ ràng mọi chuyện với cảnh sát...”

“Không được!” Lý Huệ Phân hùng hổ ngắt lời chồng: “Mấy tháng nữa là tôi về hưu rồi, tôi không muốn thân bại danh liệt, vả lại... vả lại chúng ta không đấu lại được những người đó đâu... Làm thế sẽ hại chết tôi đấy... Lão Tào, ông nghe tôi, cứ giả vờ như không biết gì đi, tôi cầu xin ông, vì tình nghĩa vợ chồng bấy lâu nay, vì con trai của chúng ta...”

Lý Huệ Phân vừa nói vừa khóc lóc ôm chân Tào Chúc Hâm, khổ sở van nài.

Tào Chúc Hâm ôm lấy vợ. Ông quá hiểu tính tình của vợ mình, chuyện này một khi đã dính vào thì khó mà dứt ra. Những năm qua, ông vẫn luôn giao tiền lương cho vợ, tình hình chi tiêu trong nhà đều do vợ lo liệu nên ông cũng không hỏi nhiều. Nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy, học phí của con trai, rồi cả những khoản chi tiêu tổn

kém khác, hay thậm chí là tiền mua nhà đều không thể đủ nếu chỉ dựa vào chút đồng lương ít ỏi của hai vợ chồng được.

Nếu chỉ nhúng tay vào việc sửa đổi hộ tịch hai mươi năm trước thì sau khi ra đầu thú, Lý Huệ Phân sẽ có công tố giác, chắc hẳn cũng không phải chịu phạt quá nặng.

“Huệ Phân, có phải bà còn giấu tôi chuyện gì không?”

Lý Huệ Phân né tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào Tào Chúc Hâm.

Ông biết suy đoán của mình không sai, chắc chắn sau chuyện đó vợ mình đã tiếp tục nhận làm những chuyện khác, bằng không thì lần này cũng chẳng bán đứng mình để làm đồng lõa cho kẻ khác như vậy.

“Tin tôi đi, Huệ Phân, tôi tới Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật cùng bà, nói rõ ràng mọi chuyện. Không còn cách nào khác đâu, đây là cơ hội duy nhất để bà được khoan hồng.”

“Ông thật sự không coi tình nghĩa vợ chồng giữa chúng ta ra gì sao?” Lý Huệ Phân lau nước mắt, nhìn Tào Chúc Hâm chăm chăm.

“Tôi đang giúp bà mà!” Tào Chúc Hâm nói với vẻ đau lòng.

“Được, tôi đi theo ông.” Lý Huệ Phân đứng lên.

Tào Chúc Hâm thở dài, quay người định đi ra cửa.

Lý Huệ Phân tiện tay cầm chiếc gạt tàn trên bàn trà lên, nện vào gáy Tào Chúc Hâm.

Có năm mơ Tào Chúc Hâm cũng không ngờ vợ sẽ tấn công mình. Ông cảm thấy phía sau đầu nặng trĩu, và rồi ngất lịm đi trên mặt đất.

Kiều Phong Ca tới đồn cảnh sát huyện nhưng không tìm được Tào Chúc Hâm, gọi điện thoại cũng chẳng có ai bắt máy, những đồng nghiệp khác trong đồn cũng không thấy ông ấy.

Thường ngày Tào Chúc Hâm làm việc rất nghiêm chỉnh, không bao giờ biến mất mà không có lý do. Nhóm Kiều Phong Ca không

khỏi lo cho sự an toàn của ông ấy. Vu Đức Chính đề xuất gọi cho Lý Huệ Phân - vợ của Tào Chúc Hâm, nhưng vẫn không liên lạc được.

“Hơi lạ nhỉ, đi thôi, chúng ta tới nhà lão Tào xem.” Kiều Phong Ca bỏ điện thoại xuống, bỗng nhiên rùng mình khi nhớ tới một chuyện.

“Tổ trưởng, sắc mặt chị không tốt lắm, không sao chứ?” Thấy Kiều Phong Ca như vậy, Nghiêm Khải quan tâm hỏi.

“Hai người có cảm thấy cuộc gọi của Lý Huệ Phân vào tối hôm qua có chút kỳ lạ không?” Kiều Phong Ca hỏi.

Vu Đức Chính và Nghiêm Khải phản ứng lại rất nhanh, họ cùng đồng thanh đáp: “Cô/Chị nghi ngờ Lý Huệ Phân?”

“Tối hôm qua tôi đã cảm thấy thời điểm Lý Huệ Phân gọi tới và nội dung cuộc nói chuyện cứ là lạ. Bây giờ không liên lạc được với cả Tào Chúc Hâm lẫn chị ta thì chắc hẳn không phải trùng hợp đâu, tới nhà họ trước xem sao.” Vừa nói, Kiều Phong Ca vừa thả nhanh bước chân hơn.

Ba người nhanh chóng tới trước cửa nhà Tào Chúc Hâm. Họ gõ cửa nhưng bên trong không có ai đáp lại.

“Hình như không có nhà.” Nghiêm Khải lại gõ cửa thêm vài lần và gọi mấy câu nữa.

Kiều Phong Ca chậm rãi ngồi xổm xuống. Cô vươn tay sờ lên tấm thảm chống trượt trước cửa, trên đó dính chút đất màu vàng còn ướt.

“Ở cổng sau đồn cảnh sát mới có loại đất vàng này, mọi người nhìn xem, giống hệt với loại dính ở giày chúng ta.” Nói đoạn, Kiều Phong Ca nhắc chân lên. Nghiêm Khải và Vu Đức Chính cũng làm theo, quả nhiên dưới đế giày họ đều có loại đất vàng này.

“Vậy là chứng tỏ Tào Chúc Hâm từng về qua nhà.” Nghiêm Khải nói.

“Chúng ta cứ vào xem sao.” Kiều Phong Ca kéo tay nắm cửa, nhưng cửa đã bị khóa.

“Thế này... hình như không hay cho lắm, nhớ đâu hiểu nhầm thì mất mặt lắm.” Vu Đức Chính sợ làm thế này lỗ mắng quá. Thứ nhất là không đúng pháp luật; thứ hai là chưa có sự đồng ý của chủ nhà,

nếu để Tào Chúc Hâm hay Lý Huệ Phân biết thì e là họ khó mà ăn nói cho được.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm, xong việc sẽ xin lỗi đội trưởng Tào.” Kiều Phong Ca hạ quyết tâm. Mọi chuyện quá kỳ lạ, cô cần phải vào trong để làm rõ.

Thấy Kiều Phong Ca đã quyết định như vậy, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính cũng không phản đối thêm, chỉ đành bấm bụng cạy khóa.

Hai người không có quá nhiều kinh nghiệm ở phương diện này nên chỉ có thể dốc hết sức lực để làm. Cũng may mà khóa cửa nhà Tào Chúc Hâm khá đơn giản, thuộc loại khóa dễ mở.

Sau một hồi cố gắng, cuối cùng họ cũng đã cạy được khóa ra.

Kiều Phong Ca đẩy cửa vào. Ba người đều kinh hãi khi thấy Tào Chúc Hâm ngã sõng soài trên mặt đất.

“Đội trưởng Tào!” Kiều Phong Ca vội vàng tiến tới đỡ Tào Chúc Hâm dậy và kiểm tra tình trạng của ông ấy: “Không sao, vẫn còn nhịp tim và hơi thở, chắc chỉ hôn mê thôi. Đưa anh ấy tới sofa đi.”

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đỡ Tào Chúc Hâm dậy rồi từ từ đặt ông nằm lên sofa.

Kiều Phong Ca lấy một chiếc khăn trong nhà tắm ra lau mặt cho Tào Chúc Hâm.

Sau khi bị kích thích bởi nước lạnh, Tào Chúc Hâm dần có phản ứng rồi chậm chậm mở mắt ra. Nhìn thấy ba người Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính vây quanh mình, đồng thời cảm nhận được cơn đau truyền tới từ sau gáy khiến ông khó tránh khỏi có chút hốt hoảng.

“Đội trưởng Tào, ai đánh ngất anh vậy?” Kiều Phong Ca hỏi.

Khóe miệng Tào Chúc Hâm khẽ động, nhưng lại không nói nên lời. Ông không đành lòng nói cái tên ấy ra, vẫn hy vọng mình có thể thuyết phục được vợ ra đầu thú.

Thấy Tào Chúc Hâm ngập ngừng muốn nói lại thôi, Kiều Phong Ca cũng đã đoán được người đánh ngất ông ấy có lẽ chính là Lý Huệ Phân.

“Là chị dâu đánh ngất anh đúng không?” Kiều Phong Ca hỏi thẳng.

“Không... không phải bà ấy...” Rõ ràng Tào Chúc Hâm không hề biết nói dối.

“Đội trưởng Tào, thứ cho tôi nói thẳng. Khi tôi và Vu Đức Chính mới tới huyện Thương Long, ngoài anh ra thì chỉ có chị dâu biết chúng ta tới thôn Long Vĩ tìm Mai Hồng. Trùng hợp là chúng ta vừa tới thôn Long Vĩ thì Mai Hồng tự sát. Còn cả chuyện tối qua nữa, chị dâu gọi điện thoại tới, ngoài mặt thì bảo anh cầm tài liệu về giúp nhưng thật ra là đang thăm dò xem anh có ở văn phòng hay không. Nếu tôi đoán không nhầm thì chắc hẳn chiếc chìa khóa cổng sau có liên quan tới chị dâu.” Nói tới đây, Kiều Phong Ca lấy điện thoại ra rồi ấn vài cái lên màn hình, mở ra một tệp tài liệu: “Hồ sơ này ghi rằng Lý Huệ Phân là phó phòng đăng ký hộ tịch tại sở cảnh sát huyện năm 1999, nếu việc hộ tịch của Mạn Tiểu Lệ và Lưu Phi bị thay đổi là thật thì rất có thể chị ấy cũng liên quan.”

Nghe Kiều Phong Ca nói xong, Tào Chúc Hâm đổ mồ hôi đầy trán. Không phải ông muốn bao che cho vợ, mà chỉ hy vọng bà ấy có thể ra đầu thú để được khoan hồng. Nhưng bây giờ Kiều Phong Ca đã nắm rõ sự việc như vậy rồi thì bản thân ông có giấu giếm cũng chẳng ích gì nữa.

“Đội trưởng Tào, tôi tin anh sẽ không bao che cho chị dâu, nếu không thì chị dâu đã chẳng đánh ngất anh. Điều tôi lo lắng nhất bây giờ là kẻ chủ mưu sẽ gây bất lợi cho chị dâu, anh hiểu ý tôi chứ?” Thấy Tào Chúc Hâm vẫn im lặng như cũ, Kiều Phong Ca không thể không nói ra nỗi lo của mình.

Những lời này chẳng khác nào một đòn cảnh tỉnh Tào Chúc Hâm. Đúng như Kiều Phong Ca nói, nếu kẻ đứng sau biết Lý Huệ Phân đã bị lộ, hoặc là Lý Huệ Phân vẫn tiếp tục làm những chuyện mất trí thì chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

“Đúng vậy, chiếc chìa khóa kia là do Huệ Phân đánh, có lẽ bà ấy đã tham gia vào việc thay đổi hộ tịch năm đó. Nhưng tôi tin bà ấy sẽ không giết người, xin hãy cho tôi thêm thời gian, tôi sẽ khuyên bà ấy ra đầu thú.” Đời này, Tào Chúc Hâm chưa cầu xin ai bao giờ. Ông

ngồi thẳng người dậy, nhìn Kiều Phong Ca và khẩn cầu cô cho mình thêm chút thời gian.

“Tạm thời không nói chuyện này nữa, việc cấp bách trước mắt là phải tìm được chị dâu. Tôi lo chị ấy gặp nguy hiểm, anh nghĩ chị ấy sẽ đi đâu?” Kiều Phong Ca sốt sắng hỏi.

Nghe vậy, Tào Chúc Hâm cũng ngớ người. *Sau khi đánh ngất mình, bà xã có thể đi đâu đây?*

“Có bệnh mới lo tìm thầy, nếu là tôi thì chắc chắn sẽ đi tìm kẻ ra lệnh cho mình để xin sự giúp đỡ.” Vu Đức Chính góp lời.

“Nếu thế thật thì nguy to.” Kiều Phong Ca nhíu mày.

“Đi thôi, mau tới đồn cảnh sát!” Tào Chúc Hâm đỡ gáy đứng dậy rồi sốt sắng chạy ra khỏi nhà, bất chấp việc đầu óc vẫn đang quay cuồng.

Tuy nhóm Kiều Phong Ca không biết vì sao Tào Chúc Hâm lại muốn tới đồn cảnh sát vào lúc này, nhưng họ vẫn theo sát ông. Nghiêm Khải và Vu Đức Chính sợ Tào Chúc Hâm té ngã nên đi bên cạnh đỡ ông.

Tào Chúc Hâm đi thẳng tới chốt bảo vệ trước cổng đồn cảnh sát hỏi thăm xem Lý Huệ Phân có qua đây hay không.

“Có, chị Lý vội vội vàng vàng đi vào, tôi chào mà còn phớt lờ tôi cơ. Sao thế, vợ chồng anh cãi nhau à?” Ông Tăng bảo vệ rất thân quen với vợ chồng Tào Chúc Hâm nên nói với vẻ trêu đùa.

“Tôi vào tìm bà ấy...” Tào Chúc Hâm còn chưa kịp cất bước thì đã bị ông Tăng bảo vệ giữ lại.

“Không ở trong đó nữa rồi, tôi vừa thấy chị ấy lái xe ra ngoài, đi về phía đường Đại Phong ấy.” Ông Tăng nói.

“Lái xe nào thế? Một mình bà ấy đi sao?” Tào Chúc Hâm truy hỏi.

“Xe của nhà anh đấy, chắc là đi một mình... Tôi thấy chị ấy lên xe một mình...” Ông Tăng cũng không chắc có mấy người trong xe.

“Đội trưởng Tào, lên xe chúng tôi đuổi theo đi!” Xe của nhóm Kiều Phong Ca đỗ ngay trong đồn cảnh sát.

Bốn người vội vàng lên xe và phóng đi như bay.

Kiều Phong Ca lái xe, Tào Chúc Hâm ở bên cạnh vừa chỉ đường vừa liên hệ với trung tâm giám sát trong đồn để truy tìm xe của Lý Huệ Phân.

“Nói cho tôi biển số xe, để tôi tra!” Thấy trung tâm giám sát phản hồi quá chậm, Nghiêm Khải lập tức lấy laptop của mình ra kết nối vào mạng.

“WUC7589.” Tào Chúc Hâm nói ra biển số xe.

Nghiêm Khải nhập biển số xe vào chương trình theo dõi mình tạo, trên màn hình máy tính tức thì xuất hiện hình ảnh một chiếc xe hơi màu lam, chính là chiếc xe mà Lý Huệ Phân điều khiển.

“Đội trưởng Tào, tìm thấy rồi!” Nghiêm Khải đưa máy tính cho Tào Chúc Hâm.

Tào Chúc Hâm rất sốc khi thấy hình ảnh trên camera hành trình, bấy giờ mới thật sự biết Nghiêm Khải lợi hại đến mức nào. Có điều ông cũng không còn tâm tư nào để cảm thán nữa, nhanh chóng dựa vào hướng đi của chiếc xe trên màn hình để chỉ đường cho Kiều Phong Ca.

Cuối cùng xe của Lý Huệ Phân đã lái tới khách sạn bốn sao cao cấp duy nhất của huyện - khách sạn Lan Đình.

Lan Đình là khách sạn được xây dựng từ hơn hai mươi năm trước, có tổng cộng hai mươi bảy tầng với hơn một trăm căn phòng. Lúc bấy giờ có thể nói là nguy nga tráng lệ, nhưng bây giờ lại có chút cũ kỹ, kém xa những khách sạn sang trọng ở các thành phố lớn. Song khách sạn Lan Đình vẫn được xem như một ngọn cờ độc nhất của huyện Thương Long, không một khách sạn nào tại nơi đây có thể so bì được. Đồng thời nó cũng là công trình kiến trúc cao nhất cả huyện.

Tào Chúc Hâm nhanh chóng phát hiện xe của Lý Huệ Phân trong bãi đỗ xe của khách sạn, nhưng ông không hiểu vì sao vợ mình lại tới đây.

“Chắc là đang ở trong khách sạn, chúng ta tới quây lể tân hỏi thăm xem.” Tào Chúc Hâm nhảy xuống xe trước rồi vội vàng đi về phía đại sảnh khách sạn.

Nhóm Kiều Phong Ca cũng theo sát ngay sau Tào Chúc Hâm. Trong lòng họ tràn ngập bất an, không biết lát nữa tìm được Lý Huệ Phân nên khuyên nhủ thế nào cho phải.

Khi họ sắp tiến vào khách sạn, một tiếng hét chói tai bỗng vang vọng bốn bề.

Tào Chúc Hâm ngẩng đầu nhìn theo bản năng, chỉ thấy một người rơi từ trên cao xuống, tiếp sau đó là một tiếng "bịch" vang lên, cách vị trí ông đứng chưa đầy hai mét, máu bắn cả lên mặt ông.

Đầu người nọ cắm xuống đất, máu me thấm đẫm toàn thân.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, trong chốc lát chưa có ai phản ứng lại kịp.

Những người xung quanh không ngừng la hét, có người đã gọi điện báo cảnh sát.

Cơ thể Tào Chúc Hâm run rẩy, linh hồn như sắp lìa khỏi xác. Ông đã nhận ra người rơi xuống là ai ngay từ khoảnh khắc thân xác ấy vẫn còn lơ lửng giữa không trung. Đó chính là Lý Huệ Phân - người vợ đã bầu bạn bên ông quá nửa đời người. Ông không kêu la cũng chẳng gào khóc, chỉ nhìn chăm chăm thi thể nát bét trước mắt. Giống như một cơn ác mộng, một cơn ác mộng mà tìm đủ mọi cách cũng chẳng thể thoát ra.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòn vẹn vài giây, nhưng mấy giây này lại dài như một thế kỷ. Mãi đến khi thanh âm của Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải, Vu Đức Chính cùng những người Tào Chúc Hâm hoàn toàn không quen biết lục tục truyền tới tai, ông mới ý thức được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tào Chúc Hâm xông lên phía trước, ôm lấy vợ và lẩm bẩm: "Bà xã, không sao đâu, tôi đưa bà tới bệnh viện, chúng ta tới bệnh viện..."

Nhóm Kiều Phong Ca cũng kinh hoàng trước cảnh tượng bất ngờ ấy. Sau khi bình tĩnh, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính ngay lập tức tiến lên giữ Tào Chúc Hâm đang gần như phát điên lại.

"Đội trưởng Tào, bình tĩnh, bình tĩnh!" Nghiêm Khải ôm lấy Tào Chúc Hâm: "Có lẽ hung thủ vẫn còn ở trên kia, anh phải tỉnh táo lên!"

Lúc này bàn tay Tào Chúc Hâm nhuộm đầy máu, nghe Nghiêm Khải nói vậy thì ngẩn ra, cả người như có một dòng điện lướt qua.

Ông ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất, cuối cùng cũng thốt ra được tiếng khóc than xé lòng rồi quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

CHƯƠNG 11

ÁN LÔNG ÁN

Trong rừng sâu vô tận, bốn bề là tiếng gầm rú của thú hoang.

Mạn Tiểu Lệ chạy giữa rừng cây, một cô gái máu me khắp người bám rịt phía sau bà. Một con hổ sặc sỡ nhảy từ trên cây xuống chặn đường Mạn Tiểu Lệ. Tiếng gầm của nó khiến lòng người run sợ. Trong thoáng chốc chần chừ, bà đã bị cô gái máu me đẩy mặt kia đẩy ngã xuống đất.

“Trả cho tôi, trả cho tôi...” Cô gái vừa túm tóc Mạn Tiểu Lệ vừa ra sức xé rách quần áo bà.

Mạn Tiểu Lệ liều mạng giãy giụa, đẩy cô gái ra rồi kéo lê thân thể trần trụi về phía trước, chẳng màng đến quần áo ra sao.

Nhưng bà chưa bò được bao xa thì lại bị móng vuốt của con hổ dè ngã xuống đất. Nó thè lưỡi ra, thở hỗn hển, hàm răng sắc bén gần như dán sát vào vành tai Mạn Tiểu Lệ, phát ra những tiếng “hừ hừ”.

Mạn Tiểu Lệ sợ tới mức không dám động đậy, cô gái kia thì chẳng chút dè chừng con hổ ấy, lại một lần nữa lao lên kéo quần và giày Mạn Tiểu Lệ ra, dường như muốn lột sạch cả quần áo lẫn bộ mặt thật của bà.

“Đừng mà... đừng mà... đừng mà...”

Mạn Tiểu Lệ bừng tỉnh giữa cơn mơ. Không có cô gái máu me đầm đìa, cũng chẳng có con hổ sặc sỡ nào hết. Trước mắt bà chỉ là một mảng đen kịt. Bấy giờ Mạn Tiểu Lệ mới nhớ ra mình đang bị giam trong một căn nhà gỗ.

“Có ai không? Thả tôi ra, con gái tôi thế nào rồi?” Mạn Tiểu Lệ kêu to, mắt bà bị bịt bằng vải đen, tay chân bị trói trên ghế.

Một tiếng “bộp” vang lên, Mạn Tiểu Lệ chỉ cảm thấy mặt mình bồng rớt, đau nhức khắp trán khi cái tát mạnh mẽ giáng xuống.

“Câm miệng, phiền chết mất, đen vãi!” Người đàn ông vừa thốt ra những tiếng chửi rửa thô tục vừa dán băng dính lên miệng Mạn Tiểu Lệ. “Sao lại cử chúng ta tới trông chừng con mụ này chứ. Cái nơi khi ho cò gáy này còn chẳng có tí tin hiệu nào. Tối nay tôi cược lớn vào trận Barcelona với Real Madrid, không biết đá thế nào đây?”

“Đừng có kêu ca, trông chừng cho cẩn thận vào, xảy ra chuyện thì không xong đâu.” Một gã đàn ông khác nói với giọng ôn hòa hơn.

Gã đàn ông thô lỗ kia bất bình: “Còn sợ ả ta chạy được chắc... Nào nào nào, bốc bài tiếp đi, vừa nãy con mụ này kêu làm loạn hết cả lên rồi.”

“Tối nay tao sẽ khiến mày thua đến mức phải cời quần!” Người đàn ông điềm đạm đắc ý cười bảo.

“Có cái rắm ấy!”

Nghe bọn họ nói chuyện, Mạn Tiểu Lệ mới biết chắc hẳn đêm đã khuya, vậy thì chỉ còn vài tiếng nữa là tới thời gian tối hậu thư mà tên bắt cóc đưa ra. Vì con gái, bà buộc phải tìm cách thoát khỏi đây. Nhưng tay chân bà đều bị trói chặt, lẫn mò một hồi lâu vẫn không thể làm gì được.

“Ô ô... a a... ư ư...” Mạn Tiểu Lệ ra sức giãy giụa, dù không thể nói chuyện nhưng vẫn gắng sức phát ra tiếng ồn.

Những hành động của bà cuối cùng cũng khiến gã thô bỉ kia tức giận, lại còn đúng lúc hắn đang hậm hực vì thua bài.

“Chờ tao cho con mụ này một bài học đã...” Gã thô bỉ đặt bài xuống.

“Đừng có ra tay nặng quá.” Kẻ điềm đạm dặn dò.

Gã thô bỉ xé băng dính trên miệng Mạn Tiểu Lệ ra, vung tay chuẩn bị đánh bà.

“Tôi cho các người tiền!” Sợ cú đấm của tên kia giáng xuống nên Mạn Tiểu Lệ vội vàng thốt lên.

Nghe vậy, quả nhiên gã thô bỉ đã dừng tay lại, không tiếp tục ra đòn.

“Chẳng phải các người làm những việc này cũng vì tiền sao? Tôi có thể cho các người nhiều hơn! Các người muốn bao nhiêu tiền thì mới chịu thả tôi ra?” Mạn Tiểu Lệ thấy may mắn vì tên kia không đánh mình, chứng tỏ có khả năng mua chuộc được chúng.

Gã thô bỉ quay đầu nhìn thoáng qua kẻ điềm đạm. Hắn không nói gì, như thể chẳng hề nghe thấy lời của Mạn Tiểu Lệ.

“Tôi có tiền, các anh tin tôi đi, các anh cần bao nhiêu tiền?” Mạn Tiểu Lệ không nhìn thấy gì nên chỉ có thể tiếp tục dụ dỗ hai kẻ này bằng tiền.

Gã thô bỉ túm tóc Mạn Tiểu Lệ, hung hăng kéo đầu bà.

“Muốn giở trò với bọn tao à, có tin tao giết mày ngay lập tức không!”

“Không đâu, thật đấy. Các anh dẫn tôi ra ngoài, tôi sẽ dùng điện thoại chuyển tiền cho các anh ngay. Tôi mà lừa các anh thì sẽ không được chết tử tế!” Mạn Tiểu Lệ thề thốt.

Gã thô bỉ cười gằn, nhưng kẻ điềm đạm phía sau vẫn chẳng tỏ thái độ gì nên hắn cũng không lên tiếng. Căn phòng bỗng nhiên rơi vào khoảng lặng. Ba người đều có những suy nghĩ riêng, không một ai mở miệng nói chuyện.

“1 triệu, mỗi người 1 triệu tệ.” Kẻ điềm đạm nói với giọng điệu đùa giỡn.

Ban đầu gã thô bỉ còn sững sốt, sau đó lại cảm thấy kẻ điềm đạm đang trêu đùa người phụ nữ này, thế nên cũng bật cười theo.

“Được, không thành vấn đề, mỗi người 1 triệu!”

Nụ cười trên gương mặt gã thô bỉ thoát chốc cứng đờ. Hắn lại một lần nữa túm tóc Mạn Tiểu Lệ, đoạn bảo: “Mày tưởng bọn tao là trẻ lên ba đấy à, đừng có nói mồm, nằm mơ đi!”

Dáng vẻ nói chuyện của gã thô bỉ trông thì hung ác, nhưng giọng điệu đã dịu đi không ít so với ban nãy.

“Không lừa các anh đâu. Các anh có biết tôi là ai không, tôi là bí thư đảng ủy của tập đoàn Hóa Năng. Tôi tuyệt đối sẽ không hứa suông với các anh đâu.” Việc Mạn Tiểu Lệ thích nhất là giới thiệu chức vụ của mình với người khác, dẫu có ở trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa.

Gã thô bỉ buông Mạn Tiểu Lệ ra rồi quay trở lại chỗ ngồi. Hắn nhìn kẻ điếm đạm kia, dù không lên tiếng nhưng ai cũng biết rằng hắn đã lung lay.

Kẻ điếm đạm đặt bài trong tay xuống, gõ nhẹ lên mặt bàn rồi lại nhìn đồng hồ, đoạn bảo: “Điện thoại của cô không ở chỗ chúng tôi.”

“Không sao, tôi có thể đăng nhập tài khoản bằng điện thoại của các anh.” Mạn Tiểu Lệ biết đối phương đã dao động nên nói ngay lập tức.

Hai gã đàn ông liếc mắt nhìn nhau rồi lại trầm tư trong giây lát. 1 triệu tệ không phải con số nhỏ, họ cật lực đi theo ông chủ làm mấy việc phạm pháp cũng chỉ kiếm được bảy, tám nghìn tệ một tháng.

“Dẫn cô ta tới chỗ có tín hiệu.” Cuối cùng kẻ điếm đạm cũng hạ quyết tâm.

“Nếu dám lừa chúng tôi thì tôi sẽ cho cô biết thế nào là chết thảm!” Gã thô bỉ vừa uy hiếp vừa cười trối cho Mạn Tiểu Lệ.

Dây thừng trên người và bịt mắt đều đã được gỡ bỏ, lúc này Mạn Tiểu Lệ mới nhìn thấy hai gã đàn ông canh giữ mình.

Gã nói chuyện với giọng điệu thô lỗ là một người đàn ông có râu quai nón, mặc áo da với quần jeans, trông hơi lồi thối. Người đàn ông nói chuyện nhẹ nhàng kia nom sạch sẽ hơn nhiều, hắn mặc áo gió và quần kaki, đôi mắt ánh lên vẻ xảo trá.

“Đi!” Gã thô bỉ kéo cánh tay Mạn Tiểu Lệ, nóng lòng muốn có được 1 triệu tệ kia ngay. Kẻ điếm đạm cầm đèn pin đi bên cạnh.

Hai người đàn ông áp giải Mạn Tiểu Lệ ra ngoài, không chừa cho bà đường nào để chạy trốn.

Ba người băng qua một rừng cây và nhìn thấy một ngọn núi nhỏ.

Gã thô bỉ buông Mạn Tiểu Lệ ra rồi chạy tới đỉnh núi giơ điện thoại lên xem, cuối cùng cũng có tín hiệu. Hắn mừng rỡ vẫy tay về phía kẻ điếm đạm.

Kẻ điếm đạm đẩy Mạn Tiểu Lệ leo lên đỉnh núi, sau đó đưa điện thoại cho bà chuyển khoản.

Mạn Tiểu Lệ hỏi số tài khoản của từng người rồi nhanh chóng chuyển cho mỗi người 500 nghìn tệ.

Gã thô bỉ ngay lập tức đăng nhập vào tài khoản của mình, mặt mày hớn hờ khi nhìn thấy 500 nghìn tệ vừa được chuyển tới.

Kẻ điếm đạm cũng nhận được 500 nghìn tệ, song hăn lại không hài lòng, bởi vì vừa rồi đã nói rõ rằng mỗi người 1 triệu tệ.

“Còn 500 nghìn nữa đâu?” Giọng kẻ điếm đạm lộ ra vẻ áp bức.

“Đúng thế, sao mới có 500 nghìn, cô muốn chết à?” Gã thô bỉ cũng trợn mắt chắt vẩn, nhưng dù sao cũng vừa nhận được tiền của Mạn Tiểu Lệ nên lần này hăn không động tay động chân.

“Đây là tiền ứng trước, hai người giúp tôi... giúp tôi tìm con gái rồi tôi sẽ cho mỗi người 1 triệu rưỡi.” Mạn Tiểu Lệ bất chấp bằng mọi giá, bà biết mình không thể chuyển tiền cho bọn chúng trong một lần được.

“Mẹ kiếp...” Gã thô bỉ đang định ra tay, nhưng nghĩ tới việc có thể lấy được 1,5 triệu tệ, rốt cuộc hăn vẫn buông nắm đấm xuống.

“Chúng tôi có thể cưỡng ép...” Ánh mắt kẻ điếm đạm toát lên vẻ hung ác.

“Tài khoản của tôi chỉ còn từng ấy tiền, các người có ép tôi thì cũng chẳng nhận được thêm đồng nào đâu. Nhưng nếu chịu giúp tôi thì chắc chắn tôi sẽ nghĩ cách kiếm thêm tiền cho các người.” Mạn Tiểu Lệ đã lên kế hoạch sẵn, tiếp tục nói: “Vả lại... vả lại điều quan trọng nhất là số tiền đó sẽ được coi như tiền hoa hồng do tôi tự nguyện trả, các người nhận tiền xong cũng thấy an tâm thoải mái, không lo phạm pháp, chẳng cần sợ bị truy cứu.”

“Nếu không tìm được con gái cô thì sao?” Kẻ điếm đạm suy tính kỹ càng.

“Chỉ cần các anh chịu giúp tôi thì dù cuối cùng không tìm thấy, tôi vẫn sẽ đưa tiền cho các anh.” Mạn Tiểu Lệ nói chắc như đinh đóng cột.

“Dựa vào đâu để chúng tôi tin cô, nếu cô chỉ nói vậy để thoát thân thôi thì sao?” Kẻ điếm đạm không dễ gì tin vào những lời Mạn Tiểu Lệ nói. Hăn tóm lấy tay Mạn Tiểu Lệ, tiếp tục truy hỏi.

“Bởi vì bây giờ tôi chỉ có thể tin vào những người bán mạng vì tiền thôi.” Mạn Tiểu Lệ nhìn thẳng vào kẻ điếm đạm và nói ra những lời xuất phát từ tận đáy lòng.

Hai gã đàn ông nghe vậy thì ngẩn ra. Kỳ thực chúng cũng không biết vì sao ông chủ lại muốn bắt người phụ nữ này. Nói thẳng ra thì bọn hăn cũng chỉ là hai kẻ xui xẻo phải canh chừng theo lệnh, giờ tự dưng có một đồng tiền dăng tới tận miệng thì sao mà không dao động cho được.

“Người anh em, chuyện này... nhờ ông chủ biết được thì...” Trong lòng gã thô bỉ vẫn dè chừng vì sợ sếp.

“Tới nước này rồi, dù có thả hay là giết chết cô ta thì chắc ông chủ cũng sẽ biết thôi. Không làm thì chớ, đã làm thì làm cho trót.” Giờ phút này, kẻ điềm đạm đã hạ quyết tâm.

Khóe mắt gã thô bỉ khẽ nheo lại. Đúng như kẻ điềm đạm nói, họ đã nhận tiền rồi, vả lại ông chủ cũng chỉ cần họ canh chừng người phụ nữ này nên dù có giết hay thả bà ta, hoặc là bắt trở về thì e rằng cũng không giấu nổi ông chủ. Nếu ông chủ biết được chuyện này thì chắc hẳn sẽ phải nôn ra bằng sạch mấy trăm nghìn tệ kia.

“Người anh em, tao theo mày.” Gã thô bỉ cắn môi, quyết định liều một phen vì cái gọi là “đầu tư mạo hiểm”.

“Tôi tên Liêu Tuấn, người anh em này tên Hùng Đào, chúng tôi sẽ nhận vụ này!” Liêu Tuấn buông tay Mạn Tiểu Lệ ra.

Mạn Tiểu Lệ thở phào một hơi. Vừa rồi bà nói như vậy chủ yếu là vì sợ Liêu Tuấn và Hùng Đào sẽ nuốt lời sau khi nhận tiền, song trước mắt quả thật không còn ai đáng tin có thể giúp bà được nữa. Cổ Thiên Thành chẳng được tích sự gì, hoàn toàn không thể trông cậy vào việc ông có thể tìm thấy con gái. Trần Kiểm Phi cũng không trông chờ được, sáng nay bà đã liên lạc nhưng anh ta không bắt máy, nhắn tin cũng chẳng trả lời, không biết là đang giờ trò gì. Điều khiến bà bất ngờ hơn cả là người mà bố bảo mình đi tìm lại muốn giết người diệt khẩu, việc này thật sự nằm ngoài dự liệu của bà.

Bây giờ bà có thể dựa vào sức mạnh của đồng tiền để mua chuộc hai tên “lính canh”, nhưng kế tiếp thì phải làm sao? Phía trước có sói, đằng sau có hổ, không còn lối nào để thoát ra, con gái bị bắt đi đâu cũng chẳng biết.

“Tìm con gái cô ở đâu?” Thấy Mạn Tiểu Lệ ngây ra, Hùng Đào không nhịn được mà thúc giục.

Mạn Tiểu Lệ lấy lại tinh thần, song những lời này cũng khiến bà bưng tỉnh và nảy ra một ý tưởng táo bạo. Hiện giờ bà đã biết được đại khái tên bắt cóc muốn gì, so với việc tự đi tìm hắt thì không bằng để hắt tới tìm mình. Vì con gái, bà tình nguyện mạo hiểm một phen.

“Chúng ta đăng một thông báo tìm người trước đã.” Mạn Tiểu Lệ ngẩng đầu lên nhìn Liêu Tuấn và Hùng Đào.

Sau khi nhận được báo cáo về tiến độ điều tra mới nhất từ Kiều Phong Ca gửi tới, kết hợp với lời khai của Đỗ Quyên và Cố Thiên Thành thì về cơ bản Triệu Mộ Vân đã có thể xác nhận chuyện Lưu Phi mạo danh Mạn Tiểu Lệ để vào đại học và tham gia công tác cho tới tận bây giờ. Tất cả các giấy tờ như hộ tịch, chứng minh thư hay hồ sơ cá nhân của Lưu Phi đều đã bị thay đổi. Tóm lại, có người đã biến bà ta trở thành Mạn Tiểu Lệ bằng một loạt hành động mờ ám trái với pháp luật.

Hai mươi hai năm trước Lưu Phi vẫn là một học sinh, bà ta không thể có năng lực làm được nhiều chuyện như vậy. Rất có thể Lưu Chí Phong - bố bà ta mới là người dàn xếp tất cả chuyện này.

Sau khi Cố Phi Phi bị bắt, Lưu Chí Phong cũng đã mất tích. Tuy nhiên, thông qua video điều tra được từ camera, cảnh sát đã phát hiện Lưu Chí Phong tự mình rời khỏi viện dưỡng lão. Ông ta đang trốn ai sao? Có lẽ ông ta biết kẻ bắt cóc Cố Phi Phi là ai nên mới cố tình trốn đi.

Hiện giờ mục đích tên bắt cóc bắt Cố Phi Phi đã rõ như ban ngày. Hắt đang từng bước ép Lưu Phi vạch trần sự thật năm đó, nhưng việc Lưu Phi mất tích lại không hề nằm trong kế hoạch của hắt.

Lúc này Triệu Mộ Vân đã suy nghĩ thấu đáo nguyên nhân Đỗ Quyên ra đầu thú. Sự biến mất của Lưu Phi khiến tên bắt cóc buộc phải dừng việc dùng Cố Phi Phi để ép bà ta nói ra sự thật, thế nên chỉ có thể tìm một con đường khác. Người đưa Lưu Phi đi chắc chắn là một trong những kẻ đã tham gia vào vụ việc mạo danh năm xưa,

vì sợ mọi chuyện bị bại lộ nên hắn mới không chế Lưu Phi. Việc tìm ra Lưu Chí Phong là chìa khóa mấu chốt để làm rõ xem những ai từng nhúng tay vào phi vụ mạo danh ấy.

Tên bắt cóc cũng khá mạo hiểm. Hắn để Đỗ Quyên ra đầu thú vì muốn lợi dụng cảnh sát hồng tìm ra tung tích của Lưu Chí Phong, nhưng dù cảnh sát có tìm thấy ông ta đi chăng nữa thì cũng chẳng đời nào có chuyện họ sẽ bắt tay với kẻ bắt cóc! Hắn là hắn cũng hiểu rõ điều này nên chắc chắn đã có một kế sách khác.

Tuy biết tên bắt cóc đang lợi dụng cảnh sát nhưng Triệu Mộ Vân vẫn phải dốc toàn lực để tìm kiếm tung tích của Lưu Chí Phong. Ngoài ra chị còn phải nhanh chóng tìm được Cố Phi Phi, bởi chẳng ai dám đảm bảo sau cùng tên bắt cóc có gây tổn hại tới con tin vì thẹn quá hóa giận hay không. Dù sao thì trước mắt cũng đã có hai vụ án mạng liên quan tới tên bắt cóc này.

Triệu Mộ Vân bảo Hoàng Hưng Tài đốc thúc phòng xét nghiệm mau chóng cung cấp báo cáo giám định chiếc xe mà tên bắt cóc sử dụng, đặc biệt là mẫu phân tích lớp đất bám trên bánh xe.

Hoàng Hưng Tài làm việc vô cùng nghiêm túc, xứng với cái danh “kẻ cường chế thi hành”. Anh ta đã tới thẳng cửa phòng thí nghiệm của bộ phận khám nghiệm ngủ hai đêm liền.

Nhân viên khám nghiệm thấy vậy đành phải ngậm đắng nuốt cay mà tăng ca theo.

Hoàng Hưng Tài cũng xem như hào phóng, hôm nào cũng mua cà phê cho các đồng nghiệp trong phòng khám nghiệm, sáng trưa tối mỗi buổi một ly, đều như cơm bữa.

Trưa hôm nay anh ta cầm theo năm, sáu ly cà phê tới phòng thí nghiệm, nhưng vừa đẩy cửa đã bị nhân viên thí nghiệm Tiểu Mã chặn lại với một đôi mắt gấu trúc thâm quầng.

“Hoàng Thế Nhân đừng vào trong nữa, có kết quả rồi.” Mấy ngày này Tiểu Mã và các nhân viên trong phòng thí nghiệm đều gọi đùa Hoàng Hưng Tài là “Hoàng Thế Nhân” vì luôn áp bức, chèn ép họ.

“Thật ư?” Hoàng Hưng Tài vội vàng đưa sổ cà phê trong tay cho Tiểu Mã, sau đó giật lấy báo cáo khám nghiệm trên tay cậu ta.

“Trả cà phê cho anh đấy, tôi phải ngủ.” Tiểu Mã đặt cà phê xuống rồi chuồn khỏi phòng thí nghiệm.

Hoàng Hưng Tài tùm tùm cầm báo cáo xét nghiệm chạy thẳng tới văn phòng của Đội Cảnh sát Hình sự số 3.

“Đội trưởng Triệu, có manh mối rồi!” Hoàng Hưng Tài kích động đẩy cửa tiến vào.

Nhìn tờ báo cáo xét nghiệm trên tay Hoàng Hưng Tài, Triệu Mộ Vân cũng sốt sắng đứng dậy hỏi: “Kết quả xét nghiệm thế nào?”

“Tìm thấy bảy mẫu đất trên bánh xe. Dựa vào độ axit và tính kiềm cùng với bảng phân tích thành phần của những loại đất này, bộ phận thí nghiệm đã chỉ ra sự phân bố của chúng ở các khu vực xung quanh.” Dứt lời, Hoàng Hưng Tài đi tới phía trước bàn làm việc của Triệu Mộ Vân và đưa báo cáo khám nghiệm cho chị.

Triệu Mộ Vân nhận lấy bản báo cáo. Chị chỉ nhìn thoáng qua một vài số liệu chuyên ngành rồi chuyển thẳng tầm mắt đến cột kết luận và đề xuất ở cuối cùng.

Bộ phận xét nghiệm còn chèn một tấm bản đồ vào cột này, trên đó đánh dấu điều kiện địa chất trong phạm vi bán kính mười lăm cây số xung quanh địa điểm phát hiện chiếc xe. Từ đó, Triệu Mộ Vân có thể thấy rõ tình hình phân bố của mẫu đất bám trên bánh xe.

Căn cứ vào tấm bản đồ này, Triệu Mộ Vân và Hoàng Hưng Tài có thể đại khái suy đoán được những nơi chiếc xe từng đi qua. Việc này đã thu hẹp phạm vi tìm kiếm hơn rất nhiều so với ban đầu.

“Nếu tìm thấy Cổ Phi Phi thì cậu nên mời các đồng nghiệp ở bộ phận thí nghiệm một bữa.” Triệu Mộ Vân cầm báo cáo xét nghiệm, vỗ vai Hoàng Hưng Tài rồi ra khỏi phòng làm việc. Chị dự định tới tìm cục trưởng một chuyến để xin thêm nhân lực tham gia vào việc tìm kiếm Cổ Phi Phi.

“Đội trưởng Triệu, à... đề xuất thanh toán tiền cà phê giúp em với...” Hoàng Hưng Tài móc một đồng hóa đơn mua cà phê trong túi ra.

“Để phá án xong tính một thể.” Triệu Mộ Vân bỏ lại câu này rồi biến mất tùm.

Triệu Mộ Vân đã tới văn phòng của cục trưởng phụ trách điều tra hình sự với hy vọng ông ta có thể phái thêm lực lượng cảnh sát tham gia vào chiến dịch truy bắt, song chị còn chưa kịp lên tiếng thì đã phải hứng một tràng từ cục trưởng Hồ Minh Viễn.

"Cô đến đúng lúc lắm, tôi đang định tới tìm cô!" Sắc mặt cục trưởng Hồ cực kỳ khó coi.

"Cục trưởng Hồ có gì dặn dò ạ?" Triệu Mộ Vân hỏi với vẻ khó hiểu.

"Có phải nhóm Kiều Phong Ca đang điều tra vụ án ở huyện Thương Long không?" Cục trưởng Hồ chất vấn.

"Đúng vậy, chúng tôi nghi ngờ vụ án ở đó có khả năng liên quan tới vụ bắt cóc, thế nên..." Triệu Mộ Vân muốn giải thích nhưng vừa nói được nửa câu thì đã bị cục trưởng Hồ gắt gỏng cắt ngang.

"Thế nên bọn họ mới làm xằng làm bậy bên đó!" Cục trưởng Hồ đập bàn.

"Làm xằng làm bậy?" Triệu Mộ Vân hỏi ngược lại.

"Cục trưởng Bành ở huyện Thương Long vừa gọi điện thoại cho tôi bảo rằng nhóm Kiều Phong Ca điều tra án quá quyết liệt nên đã ép chết một trưởng phòng ở huyện, gây ra ảnh hưởng nặng nề cho địa phương. Kiều Phong Ca đã báo cáo chuyện này với cô chưa?" Cục trưởng Hồ nói một tràng dài.

"Không thể nào!" Triệu Mộ Vân ngay lập tức phản bác: "Từ trước tới nay nhóm Kiều Phong Ca luôn làm việc có chừng mực, chắc là trong chuyện này có hiểu nhầm gì đó, vả lại đội trưởng Tào của đội điều tra hình sự huyện luôn phối hợp điều tra cùng họ..."

"Người chết chính là Lý Huệ Phân - vợ của đội trưởng Tào!" Cục trưởng Hồ nói với biểu cảm cực kỳ nghiêm trọng.

Triệu Mộ Vân mở to mắt nhìn cục trưởng Hồ, gương mặt ngập tràn vẻ khó tin.

Khách sạn Lan Đình bị giăng dây phong tỏa bốn phía, rất nhiều cảnh sát đã có mặt ở hiện trường để tiến hành sơ tán người dân và bắt đầu triển khai điều tra nhân viên trong khách sạn.

Pháp y đã chuyển thi thể của Lý Huệ Phân đi sau khi khám nghiệm sơ bộ tại hiện trường. Tào Chúc Hâm cũng được đồng nghiệp dẫn đi do quá mức kích động.

Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đã bị gọi đến sở cảnh sát huyện. Cục trưởng Bành Trung Hoa đích thân tới gặp họ.

Từ khi tới huyện Thương Long, nhóm Kiều Phong Ca vẫn chưa từng chạm mặt vị cục trưởng này. Việc một trưởng phòng trong sở cảnh sát huyện bất ngờ bỏ mạng đã kinh động đến cục trưởng Bành. Biết chuyện này liên quan tới vụ án mà nhóm Kiều Phong Ca đang điều tra, ông ta ngay lập tức gọi họ tới văn phòng để báo cáo về vụ việc.

Trên đường tới sở cảnh sát huyện, ba người nhóm Kiều Phong Ca đã thống nhất những chuyện có thể nói và những chuyện tạm thời chưa thể nói. Tình hình hiện giờ rất phức tạp, trước khi tìm ra được những người dính dáng tới vụ việc năm đó và làm sáng tỏ hoàn toàn vụ án, họ sẽ không tiết lộ toàn bộ thông tin mà nhóm thu thập được, dù đó có là cục trưởng cục cảnh sát huyện đi chăng nữa.

Văn phòng của cục trưởng Bành nằm trên tầng cao nhất. Ngoài ông ấy ra thì còn có một văn phòng chính ủy, ba văn phòng của cục phó và một văn phòng của trưởng ban kiểm tra kỷ luật cũng ở tầng này.

Nhóm Kiều Phong Ca đi thang máy lên, nhìn ngó xung quanh và xác định văn phòng của cục trưởng nằm ở trong cùng bên phải. Kiều Phong Ca đã tìm hiểu thông tin về ban lãnh đạo trong sở cảnh sát huyện từ mấy hôm trước. Cục trưởng Bành Trung Hoa hiện bốn mươi hai tuổi, trẻ trung khỏe mạnh, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, ba năm trước được điều từ nơi khác tới huyện Thương Long nhậm chức và quản lý nghiệp vụ. Chính ủy cục Lỗ Cẩm là một cảnh sát lão làng, năm nay năm mươi chín tuổi, quê gốc ở huyện Thương Long; ông ta từng bước đi lên và đã tham gia không ít vụ án lớn, tới khi sắp nghỉ hưu mới được thăng từ phó cục trưởng lên làm chính

ủy. Ba phó cục trưởng còn lại cũng lần lượt được điều từ nơi khác tới, thời gian nhậm chức ở huyện Thương Long chưa lâu.

Sau khi gõ cửa, ba người nhóm Kiều Phong Ca tiến vào phòng làm việc. Thấy họ, cục trưởng Bành vẫy tay rồi mời họ vào với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Chào cục trưởng Bành, tôi tới từ Đội Cảnh sát Hình sự số 3 của thành phố Vũ Khẩu...” Kiều Phong Ca lịch sự giới thiệu trước nhưng lại bị cục trưởng Bành ngắt lời.

“Tôi biết thân phận của mọi người, gọi mọi người tới đây vì hy vọng có thể nhận được lời giải thích cho chuyện của Lý Huệ Phân.” Giọng điệu cục trưởng Bành hơi cứng nhắc.

“Cục trưởng Bành, chuyện này để đội trưởng Tào nói thì thích hợp hơn.” Không phải Kiều Phong Ca muốn thoái thác, cô cũng có thể đoán được đại khái những chuyện Lý Huệ Phân đã làm, nhưng vẫn nên để Tào Chúc Hâm nói ra thì hơn.

“Cô cậu đừng có đẩy trách nhiệm cho lão Tào, huống hồ bây giờ cảm xúc của anh ấy không ổn định...” Nói tới đây, cục trưởng Bành đứng lên đi tới trước bàn làm việc, quét mắt nhìn thoáng qua Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính rồi mới nói tiếp: “Lão Tào làm loạn, nói năng linh tinh ở khách sạn, cô cậu ở ngay bên cạnh cũng nghe và nhìn thấy cả rồi đấy.”

Kiều Phong Ca hiểu những lời cục trưởng Bành nói. Lúc bấy giờ Tào Chúc Hâm không kiểm soát được cảm xúc nên đã hét lớn ở đại sảnh khách sạn rằng chính lãnh đạo cục hại chết Lý Huệ Phân, còn chất vấn nhân viên lễ tân xem lãnh đạo cục đang ở phòng nào trong khách sạn.

“Lúc ấy đội trưởng Tào bị kích động, mong cục trưởng Bành thông cảm.” Kiều Phong Ca biết những lời Tào Chúc Hâm nói đều là suy đoán hàm hồ trong lúc cấp bách, hoàn toàn không có chứng cứ. Nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ để gây ra sức ảnh hưởng nghiêm trọng.

“Đương nhiên tôi thông cảm cho anh ấy, nhưng tôi không biết rốt cuộc các người đang muốn cái gì đây?” Lời này của cục trưởng Bành gần như là chỉ thẳng mũi ba người Kiều Phong Ca mà mắng.

“Cục trưởng Bành, anh gọi chúng tôi tới vì muốn tìm hiểu tình hình, hay là...” Nghiêm Khải không nén nổi tức giận, đứng lên thể hiện sự bất mãn.

“Nghiêm Khải!” Kiều Phong Ca nhìn qua Nghiêm Khải, lên tiếng ngăn cản anh nói tiếp.

Tuy Nghiêm Khải vô cùng tức tối nhưng vẫn ngậm miệng lại khi nhìn Kiều Phong Ca.

“Cục trưởng Bành, có phải có hiểu nhầm gì không?” Vu Đức Chính vội vàng đứng ra hòa giải.

“Hiểu nhầm? Các người tự xem đi, đây là di thư được tìm thấy trong phòng làm việc của Lý Huệ Phân.” Nói rồi cục trưởng Bành ném một túi vật chứng vào tay Vu Đức Chính.

Trong túi vật chứng có một tờ giấy dày đặc chữ, đúng là một bức di thư.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cũng xúm lại cùng xem bức thư với Vu Đức Chính.

Chữ trên thư tuyệt mệnh được viết bằng tay, chưa biết có phải bút tích của Lý Huệ Phân hay không nhưng đọc nội dung cũng đủ để nhóm Kiều Phong Ca thấy toàn là những lời xằng bậy.

Toàn bộ bức thư tuy dài nhưng nội dung cốt lõi chỉ có một: Nhóm Kiều Phong Ca vu khống Lý Huệ Phân chỉnh sửa ghi chép hộ tịch, Tào Chúc Hâm là chồng mà cũng không tin tưởng bà, thế nên bà đã tìm tới cái chết để chứng minh sự trong sạch của mình.

Kiều Phong Ca cũng chỉ vừa suy đoán chuyện này có liên quan tới Lý Huệ Phân vào mấy tiếng trước, họ còn chưa gặp mặt thì vu khống ở đâu ra? Chỉ có Tào Chúc Hâm từng đối chất với Lý Huệ Phân về chuyện chỉnh sửa ghi chép hộ tịch, nhóm Kiều Phong Ca cũng không hề biết gì về nội dung cuộc trò chuyện giữa hai vợ chồng.

Đọc di thư xong, ba người đều hiểu ra ngay rằng có kẻ đang muốn hãm hại họ.

“Hoặc di thư này là giả, hoặc là Lý Huệ Phân vu khống cho chúng ta.” Sau khi đọc xong, Nghiêm Khải không nén nổi mà nói với vẻ nghi ngờ.

“Thật hay giả thì chúng tôi cũng sẽ điều tra. Nếu là thật thì các người cứ chuẩn bị tinh thần chờ cảnh phục dân đi!” Cục trưởng Bành tái mặt, nói năng không chút nề tình.

“Chúng tôi sẽ tìm ra chân tướng và cho cục trưởng Bành một lời giải thích rõ ràng.” Kiều Phong Ca lấy điện thoại chụp bức di thư này lại.

“Hiện giờ cô cậu dính dáng tới việc này nên không được tiếp tục điều tra nữa. Tôi sẽ thông báo với cấp trên của bên đó, cô cậu quay về chờ xử lý đi.” Cục trưởng Bành nghiêm giọng nói.

Kiều Phong Ca biết hiện tại có giải thích gì cũng vô ích, cách duy nhất để làm sáng tỏ mọi chuyện bây giờ là tìm ra hung thủ thật sự. Cô dẫn theo Nghiêm Khải và Vu Đức Chính rời khỏi văn phòng của Bành Trung Hoa, bằng không Nghiêm Khải đang bưng bưng lửa giận sẽ cãi nhau um lên với ông ta mất. Như vậy thì mọi chuyện lại càng rối hơn.

Vừa ra khỏi tòa nhà công an huyện, Kiều Phong Ca bèn lấy điện thoại để gọi thông báo tình hình cho Triệu Mộ Vân. Nhưng cô còn chưa kịp nhấn gọi thì Tào Chúc Hâm bất ngờ lao tới từ một con ngõ nhỏ gần đó.

“Tôi có manh mối!” Ông tóm lấy cánh tay Kiều Phong Ca.

“Đội trưởng Tào, anh...” Điện thoại trên tay Kiều Phong Ca suýt thì rơi xuống đất, cô cứ tưởng Tào Chúc Hâm đã bị đưa tới bệnh viện, không ngờ ông lại đột ngột xuất hiện trước cổng sở cảnh sát thế này.

“Mọi người đi theo tôi.” Tào Chúc Hâm nhìn xung quanh với vẻ mặt căng thẳng rồi kéo Kiều Phong Ca đi.

Nghiêm Khải và Vu Đức Chính không biết là Tào Chúc Hâm có manh mối thật hay đây chỉ là hành động sau khi chịu đả kích, thế nên vội vàng chặn ông lại từ phía bên cạnh.

“Đội trưởng Tào, hay là anh nghỉ ngơi chút đi, có manh mối gì thì để bọn em đi điều tra.” Vu Đức Chính nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, nhưng tôi không điên đâu.” Sắc mặt Tào Chúc Hâm tái nhợt, đôi mắt sưng đỏ nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như cũ.

“Đội trưởng Tào, anh muốn đi đâu, chúng tôi đi cùng anh.” Kiều Phong Ca nhẹ nhàng tránh khỏi tay Tào Chúc Hâm và nói với giọng điệu kiên định.

“Tới nơi mọi người đào được thi thể!” Dứt lời, Tào Chúc Hâm tiên phong đi trước.

Tuy nhóm Kiều Phong Ca không biết nơi đó còn có manh mối gì nhưng vẫn đi theo, định lên xe sẽ hỏi rõ tình hình sau.

Tào Chúc Hâm vốn muốn lái xe nhưng Kiều Phong Ca kiên quyết bảo Vu Đức Chính cầm lái. Cô kéo Tào Chúc Hâm ngồi vào hàng ghế sau, còn Nghiêm Khải ngồi ở ghế phó lái.

Sau khi khởi động xe, Kiều Phong Ca lấy điện thoại mở bức di thư vừa chụp cho Tào Chúc Hâm xem.

“Đội trưởng Tào, anh nhìn xem chữ trên bức thư này có phải do chị dâu viết không?”

Tào Chúc Hâm nhận điện thoại với đôi tay hơi run rẩy. Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy bức di thư này, có lẽ Bành Trung Hoa nghĩ đến cảm nhận của ông nên tạm thời chưa cho ông xem nó.

Một lúc lâu sau Tào Chúc Hâm mới đặt điện thoại xuống và nói với vẻ đầy ngờ vực: “Nhìn rất giống nét chữ của Huệ Phân, nhưng sao bà ấy lại viết những lời này?”

“Có người hãm hại chúng ta, muốn đuổi chúng ta đi. Em thấy chính là cục trưởng Bành kia giờ trò...” Nghiêm Khải ngồi ở phía trước cảm phần ngập lòng.

“Nghiêm Khải, đừng có nói linh tinh!” Kiều Phong Ca ngay lập tức quở mắng.

Nghiêm Khải không nói tiếp nhưng trên mặt vẫn đầy vẻ khó chịu.

Tào Chúc Hâm nhắm mắt lại, im lặng dựa vào ghế sau.

Kiều Phong Ca muốn tiếp tục hỏi Tào Chúc Hâm xem vì sao ông lại cho rằng nơi đào được thi thể có khả năng là của Mạn Tiểu Lệ kia vẫn còn manh mối, nhưng thấy dáng vẻ mệt mỏi của Tào Chúc Hâm, cô lại không hỏi nữa. Dù sao thì tới nơi cũng sẽ biết ngay thôi.

Ngoài những tạp âm rất nhỏ vang lên khi xe chạy thì cả bốn người đều không nói chuyện gì, ngay cả Vu Đức Chính bình thường

luôn thích đùa giỡn mà lúc này cũng thức thoir duy trì sự im lặng.

Sau khi lái được khoảng hơn hai mươi phút, Vu Đức Chính dừng xe ở bên đường. Một đoạn ngắn còn lại chỉ có thể đi bộ vào.

Tào Chúc Hâm vẫn nằm bất động, dường như đã ngủ say.

Kiều Phong Ca khẽ vỗ ông, nhỏ giọng gọi: "Đội trưởng Tào, chúng ta tới nơi rồi."

Tào Chúc Hâm vẫn không có phản ứng gì.

"Ngủ say thế, hay là chúng ta..." Vu Đức Chính quay lại, nhìn Tào Chúc Hâm đang nghiêng đầu nằm ở ghế sau thì bỗng cảm thấy có gì đó khác thường.

Kiều Phong Ca cũng cảm thấy tình hình hơi lạ. Cô ra sức vỗ lên mặt Tào Chúc Hâm, nhưng lại phát hiện ra mặt ông lạnh toát. Kể đó cô đưa tay thăm dò hơi thở của Tào Chúc Hâm thì nhận thấy ông đã không còn hô hấp.

"Đội trưởng Tào, đội trưởng Tào, anh làm sao thế?" Kiều Phong Ca kinh hãi, ngay lập tức đặt Tào Chúc Hâm nằm ngửa xuống ghế sau rồi kéo áo ông ra, phát hiện tim ông cũng đã ngừng đập.

Kiều Phong Ca vừa tiến hành hồi sức tim phổi cho Tào Chúc Hâm vừa hô lên với Nghiêm Khải: "Mau gọi xe cấp cứu!"

Tào Chúc Hâm đã thức đêm làm việc mấy ngày liên tiếp, lại còn tận mắt chứng kiến vợ mình rơi xuống lầu, do phải chịu kích thích quá lớn nên dẫn tới nhồi máu cơ tim.

Trước đây Kiều Phong Ca từng học sơ cứu khẩn cấp trong đội cảnh sát, sau một hồi cố gắng, cuối cùng cô cũng cứu được Tào Chúc Hâm khỏi tay Tử thần.

Lúc này, xe cấp cứu cũng nhanh chóng tới nơi. Sau khi tìm hiểu tình hình, nhân viên y tế đã tiêm thuốc cho Tào Chúc Hâm.

Kiều Phong Ca bảo Vu Đức Chính cùng lên xe cứu thương tới bệnh viện để tiện chăm sóc cho Tào Chúc Hâm, còn việc bên này tạm thời để cô và Nghiêm Khải xử lý.

Sau khi xe cứu thương rời đi, Kiều Phong Ca còn chưa kịp thở phào thì điện thoại lại đổ chuông. Thấy người gọi tới là Triệu Mộ Vân, cô lập tức bắt máy.

Triệu Mộ Vân gọi tới chính vì cái chết của Lý Huệ Phân.

Quả nhiên sau khi nhóm Kiều Phong Ca rời khỏi văn phòng của cục trưởng Bành, ông ta đã gọi thẳng cho cục trưởng Hồ - người phụ trách điều tra hình sự của Sở Cảnh sát thành phố Vũ Khẩu, trên danh nghĩa là bàn về vụ án nhưng thực tế lại khiêu nại nhóm Kiều Phong Ca điều tra quá gay gắt, thiếu kỷ luật.

Nghe được sự quy chụp này cùng với lá thư tuyệt mệnh kia, cục trưởng Hồ nổi giận cũng là lẽ thường tình.

Triệu Mộ Vân tuyệt đối không tin nhóm Kiều Phong Ca lại làm ra chuyện khó tin như vậy. Sau khi hứng chịu một tràng chỉ trích từ cấp trên, chị lập tức gọi cho Kiều Phong Ca để tìm hiểu tình hình cụ thể.

Kiều Phong Ca báo cáo quá trình điều tra của họ cho Triệu Mộ Vân, đồng thời xác nhận toàn bộ nội dung trên bức thư tuyệt mệnh của Lý Huệ Phân đều không đúng sự thật.

“Đội trưởng Tào đâu? Tôi gọi điện mà anh ấy không nghe.” Triệu Mộ Vân hỏi.

“Anh ấy vừa được đưa vào viện cấp cứu.”

“Gì cơ? Không sao chứ?”

Kiều Phong Ca kể lại chuyện Tào Chúc Hâm vừa đột ngột lên cơn nhồi máu cơ tim cho Triệu Mộ Vân.

Triệu Mộ Vân im lặng chốc lát mới nói: “Cục trưởng Hồ yêu cầu mọi người trở về ngay lập tức.”

“Sao lại thế được...” Kiều Phong Ca nhất thời kích động nên lỡ lời. Sau khi ý thức được điều này, cô bèn nuốt nửa câu sau về, sau đó hít sâu một hơi rồi giải thích: “Đội trưởng Triệu, nếu bây giờ bọn em cứ thế mà quay về trong lúc mọi chuyện còn chưa rõ ràng, để hung thủ nhỡ ngoài vòng pháp luật thì chúng ta còn mặt mũi nào để nhìn mấy nạn nhân vô tội kia đây?”

“Kiều Phong Ca!” Giọng điệu Triệu Mộ Vân trở nên nghiêm túc: “Cô không phải đảng cứu thế, cô là cảnh sát. Cảnh sát buộc phải tuân thủ pháp luật, làm theo mệnh lệnh, lẽ nào cô nghĩ không có các cô thì sẽ không phá được án sao?”

“Đội trưởng Triệu, ý của em không phải như vậy. Bây giờ chúng ta đã đến rất gần với chân tướng...” Kiều Phong Ca muốn biện giải

nhưng lại bị Triệu Mộ Vân ngắt lời.

“Tôi chỉ có thể giúp mọi người kéo dài thời gian một ngày với cục trưởng Hồ, trưa mai bắt buộc phải quay về, hiểu chưa?” Triệu Mộ Vân cắn răng, thật lòng mà nói thì chị không có chút tự tin nào, đáng vẻ đập bàn với gương mặt đỏ gay vừa rồi của cục trưởng Hồ vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt chị.

“Vâng, cảm ơn đội trưởng Triệu.” Kiều Phong Ca biết đội trưởng Triệu đã cố hết sức để giúp họ.

Sau khi tắt máy, Kiều Phong Ca chuyển lời Triệu Mộ Vân vừa nói cho Nghiêm Khải.

Nghiêm Khải tức đến nổi dấm mạnh vào thân cây và mắng: “Cái ông Bành Trung Hoa này đúng là chẳng biết phân rõ phải trái gì!”

“Hết cách rồi, đứng ở vị trí của ông ấy thì làm như vậy cũng phải thôi. Chúng ta chỉ có thể cố gắng nhanh chóng tìm ra sự thật!” Kiều Phong Ca cảm thấy phàn nàn cũng vô dụng, hành động mới tạo ra được sức mạnh.

“Tổ trưởng Kiều, chị đúng là rộng lượng thật đấy, sớm muộn gì cũng sẽ thành cục trưởng.” Nghiêm Khải xoa nắm tay đau đớn vì cú dấm vừa rồi, vẫn không giấu nổi vẻ tức giận trong cả lời nói lẫn tâm tư.

“Bớt nói vớ vẩn đi, thà dành thời gian mà nghĩ xem vì sao đội trưởng Tào lại muốn dẫn chúng ta tới đây, lúc trước chúng ta bỏ sót điều gì sao?” Kiều Phong Ca chuyển ánh nhìn vào rừng cây quen thuộc kia.

“Đã tới đây rồi thì vào trong xem đi.” Nghiêm Khải hít sâu một hơi rồi lấy lại tinh thần, anh cũng biết tức giận chẳng làm nên trò trống gì.

Hai người tiến vào rừng cây. Nơi này đã bị canh sát giăng dây phong tỏa, nhưng hài cốt và những chứng cứ có liên quan đều đã được mang đi, chỉ còn lại một ngôi mộ trống không nên cũng chẳng có canh sát nào ở lại trông coi.

“Có phải đội trưởng Tào nhầm rồi không, ở đây thì có manh mối gì được?” Nghiêm Khải đi vài vòng quanh mộ nhưng không thu hoạch thêm được gì.

Kiều Phong Ca lắc đầu, cô ngồi xổm xuống cạnh ngôi mộ và bảo: “Tuy đội trưởng Tào phải chịu kích thích nhưng khi tới tìm chúng ta, anh ấy hoàn toàn tỉnh táo.”

“Hay là không phải một món đồ cụ thể, mà là một dấu vết hay suy đoán gì đó... đội trưởng Tào cũng không thể giải thích rõ ràng bằng vài ba câu được, thế nên mới dứt khoát kéo chúng ta tới hiện trường luôn.” Nghiêm Khải ngồi xổm xuống bên cạnh Kiều Phong Ca, nêu ra phỏng đoán của mình.

“Tôi cũng nghĩ vậy, thứ đội trưởng Tào muốn cho chúng ta xem không phải là trong mộ có gì, mà là sau khi chúng ta phát hiện ra ngôi mộ, nơi này đã có thêm gì đó.” Kiều Phong Ca đứng lên.

“Vậy thì khả năng cao là có liên quan tới Lý Huệ Phân, chắc đội trưởng Tào cũng vừa phát hiện ra gì đó nên mới cảm thấy nơi chôn hài cốt có manh mối.” Nghiêm Khải suy đoán.

“Cậu nói đúng trọng tâm rồi đấy, vậy chúng ta thử đặt ra một giả thiết, Lý Huệ Phân có liên quan gì tới ngôi mộ này?” Đây chính là vấn đề mà Kiều Phong Ca đang suy nghĩ lúc này.

“Có lẽ chị ta từng tới đây.” Nghiêm Khải nói bừa.

“Đúng vậy, cậu nhìn những dấu chân này đi.” Kiều Phong Ca chỉ vào những dấu chân hỗn loạn xung quanh ngôi mộ.

Đa số đều là dấu chân của cảnh sát để lại, bao gồm cả của nhóm Kiều Phong Ca. Những dấu chân trái phải lớn nhỏ chồng chất lên nhau, chẳng phân biệt được là của ai với ai.

Nghiêm Khải nhìn một lát, đang định nói “Chẳng nhìn ra được gì” thì lại phát hiện ra vài vết hình bán nguyệt trông như dấu chân hình trăng lưỡi liềm giữa đồng dấu chân hỗn độn kia.

“Đây là giày cao gót của phụ nữ.” Nghiêm Khải ngay lập tức chỉ vào dấu chân và bảo.

“Đúng vậy, cảnh sát nữ thường đi giày da hoặc giày thể thao khi ra ngoài làm việc, chắc chắn không thể đi giày cao gót tới nơi này, thế nên tôi nghi ngờ những dấu chân này là của Lý Huệ Phân. Xung quanh nơi này toàn là đất đỏ, đặc trưng rất rõ ràng, tôi nghĩ đội trưởng Tào phát hiện trên giày cao gót của Lý Huệ Phân có dính đất

đỏ này nên nghi ngờ chị ta đã tới mộ, bởi vậy mới muốn đến đây để xác nhận chuyện này.” Kiều Phong Ca nói ra suy đoán của mình.

“Việc này cũng dễ chứng minh thôi, chỉ cần chúng ta tới nhà đội trưởng Tào tìm đôi giày kia là có thể chứng thực được suy đoán ngay, nhưng nếu Lý Huệ Phân tới thật thì sao?” Nghiêm Khải gãi đầu, nhất thời không hiểu manh mối này rốt cuộc có gì đặc biệt.

“Nếu chị ta tới thì chắc hẳn là muốn xác nhận gì đó...” Kiều Phong Ca vuốt tóc, suy nghĩ một lát mới nói tiếp: “Những thứ có giá trị ở đây đều đã được cảnh sát mang đi hết, điều duy nhất chị ta có thể xác nhận chính là vị trí của ngôi mộ.”

“Nếu đúng như chị nói thì...” Nghiêm Khải cảm thấy da đầu tê rần, anh cũng không phải kẻ ngốc, nhোáng cái đã hiểu ra ý của Kiều Phong Ca: “Có khả năng Lý Huệ Phân đã tham gia vào vụ mưu sát năm đó, thế nên chị ta mới tới đây để xác nhận xem ngôi mộ mà chúng ta phát hiện có phải vị trí mà họ chôn Trần Võ Ninh hay không.”

“Trước khi chết Tống Kim đã nói rằng hẳn, Cốc Đại Phúc và Mã Quý từng chôn một cô gái. Khả năng cao cô gái ấy chính là Mạn Tiểu Lệ. Đây cũng chính là lý do khiến ba người họ bị trả thù một cách dã man như vậy. Còn Lý Huệ Phân chỉ tham gia vào việc chỉnh sửa hồ sơ của Lưu Phi năm ấy, điều gì đã khiến cho một cảnh sát trở thành tên tội phạm giết người chôn xác đây?” Kiều Phong Ca phân tích.

“Trần Võ Ninh là giáo viên chủ nhiệm năm đó của Mạn Tiểu Lệ và Lưu Phi. Có lẽ anh ta phát hiện ra chuyện Lưu Phi giả mạo Mạn Tiểu Lệ, mà Mạn Tiểu Lệ lại mất tích. Một giáo viên quan tâm tới học sinh như vậy chắc chắn sẽ tìm mọi cách để chống đối lại hành động mạo danh xấu xa đó nhằm tìm lại học sinh bị mất tích kia. Bấy giờ Lý Huệ Phân quản lý hộ tịch, Trần Võ Ninh tố cáo khắp nơi, ắt hẳn khiến chị ta cảm thấy bị uy hiếp, thế nên mới giết người diệt khẩu?” Nghiêm Khải mở to mắt.

Kiều Phong Ca vỗ vai Nghiêm Khải, chỉ nói đúng một câu: “Việc cần làm bây giờ là chứng thực suy đoán của chúng ta!”

CHƯƠNG 12

THÔNG BÁO TÌM NGƯỜI

Mạn Tiểu Lệ dẫn Liêu Tuấn và Hùng Đào ra khỏi rừng cây rồi tạm thời trú trong căn chung cư nhỏ bà mua ở bên ngoài. Trước khi tìm được con gái, bà sẽ không tin tưởng bất cứ ai. Bản năng của một người mẹ khiến bà trở nên mạnh mẽ và bình tĩnh hơn nhiều so với trước đây, huống hồ bà đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đương đầu với mọi tình huống.

Bà chưa từng nói với ai về căn chung cư này, ngay cả Cố Thiên Thành cũng không hề biết. Thi thoảng bà sẽ tới đây một mình để nghỉ ngơi, nơi này là không gian bí mật của riêng bà. Bây giờ căn chung cư lại trở nên hữu ích khi giúp ba người họ có nơi dừng chân tạm thời.

Vừa đến chung cư, Mạn Tiểu Lệ đã viết ngay một thông báo tìm người.

Thông báo tìm người

Tiểu Lệ Chi, nữ, 17 tuổi, người huyện Thương Long, cao 1m61, khi đi mặc sơ mi trắng, quần kaki xám cùng giày thể thao trắng. Tiểu Lệ Chi mất tích vào ngày 4 tháng Bảy tại lâm trường Đại Hưng, huyện Thương Long. Có tin tức hãy tới chòi nghỉ bên hồ công viên Hoa Tân trước 12 giờ đêm nay để trao đổi thông tin. Biết gì xin hãy báo. Mong tin!

Liên hệ: Lưu Phi

Liêu Tuấn và Hùng Đào đều thấy nội dung trên tờ thông báo tìm người này rất khó hiểu. Tuy học hành chẳng đến nơi đến chốn nhưng họ cũng có thể nhìn ra được thông báo tìm người này thiếu

rất nhiều thông tin quan trọng, hơn nữa câu cú còn rời rạc, đầu cuối không nhất quán.

“Thế này cũng được sao?” Hùng Đào đứng một bên hỏi với vẻ thoáng ngờ vực.

“Không sao đâu.” Mạn Tiểu Lệ bảo Hùng Đào và Liêu Tuấn giúp đỡ, cùng phát tán thông báo tìm người này lên các trang mạng.

“Nhỡ tên bắt cóc không nhìn thấy hoặc thấy rồi mà không tới thì sao?” Liêu Tuấn nhíu mày, hần cảm thấy dùng cách này để tìm tên bắt cóc chẳng khác nào một trò đùa trẻ con.

“Hai người cứ giúp tôi là được, xong việc tôi sẽ trả đủ tiền cho.” Mạn Tiểu Lệ không muốn giải thích việc mình làm, nhưng bà biết tên bắt cóc chắc chắn sẽ xuất hiện nếu hần nhìn thấy thông báo tìm người này. Song những điều Liêu Tuấn nói cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Đâu có cách nào để đảm bảo rằng tên bắt cóc nhất định sẽ nhìn thấy thông báo tìm người? Bà nhớ tới một tài khoản mạng xã hội mình thường dùng để đăng những đoạn văn tâm trạng hằng ngày. Không nhiều người quen biết tài khoản này của bà, nhưng với những gì bà hiểu về tên bắt cóc thì khả năng cao là hần cũng theo dõi tài khoản này.

Mạn Tiểu Lệ đăng thông báo tìm người lên tài khoản đó và thầm cầu mong tên bắt cóc nhất định sẽ nhìn thấy rồi tới tìm mình.

Hần làm nhiều việc như vậy chẳng phải chính vì muốn tìm ra chân tướng của chuyện này hay sao?

Trong đầu Mạn Tiểu Lệ dần hiện lên một gương mặt. Đó là một cô gái tóc ngắn với khuôn mặt tròn, đôi mắt to và nụ cười rạng rỡ như hoa đào tháng Ba.

Bà không khỏi cảm thấy ghen ngào nơi lồng ngực, đầu óc choáng váng tới nỗi suýt chút nữa thì té ngã.

Hoa Tân là một công viên đầm lầy được bao quanh bởi hồ nước, nằm ở vùng ngoại ô. Trong tiết trời lạnh lẽo giữa 10 giờ đêm, nơi

này gần như không có lấy một bóng người.

Trước kia Mạn Tiểu Lệ thường xuyên cho nhân viên tới đây tổ chức hoạt động ngoại khóa nên rất quen thuộc với địa hình của công viên này. Bởi vậy bà mới cố ý chọn địa điểm gặp tên bắt cóc ở đây.

Chòi nghỉ nằm ở một góc trong công viên, chỉ có một con đường dẫn tới đó. Bên trái chòi là hồ, bên phải là hàng rào thép gai bảo vệ của công viên.

Thật ra Mạn Tiểu Lệ không hề có ý định khống chế tên bắt cóc ở đây. Với bà, chuyện quan trọng nhất bây giờ là cứu được con gái. Bà bảo Hùng Đào và Liêu Tuấn lái sẵn một chiếc xe tới mai phục tại cửa ra vào duy nhất của công viên để hỗ trợ mình.

Nếu bà và tên bắt cóc không đạt được thỏa thuận thì hai người họ sẽ phụ trách bám theo tên bắt cóc và tìm ra nơi con gái mình đang bị giam giữ.

Gió lạnh cắt da cắt thịt giữa đêm tối rét buốt.

Mạn Tiểu Lệ ngồi trong chòi nghỉ, dù đã đội mũ và đeo khăn quàng cổ nhưng vẫn phải siết chặt áo khoác trên người vì sợ gió lạnh len lỏi được vào bên trong.

Đèn đường rực sáng hai bên lối đi, ánh đèn màu vàng nhạt rọi xuống biến mặt nước xanh thẫm thành một màu lục u ám, khiến công viên tĩnh mịch toát lên một vẻ ma mị thần bí.

Mạn Tiểu Lệ nhìn chăm chú vào con đường nhỏ quanh co, người đó sẽ đến chứ? Bà hy vọng có thể nhìn thấy hắn, nhưng lại sợ phải gặp hắn.

Vô số lần bà muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng cứ nghĩ đến con gái là đôi chân lại như bị đóng đinh, chẳng thể cất bước nổi.

Bà không khỏi nhớ tới hồi con gái còn nhỏ, khi ấy con bé rất hay rúc vào lòng bà làm nũng.

"*Mẹ ơi, mẹ có mệt không ạ, con bóp chân cho mẹ nhé.*" Đôi tay nhỏ mềm mại non nớt của Cố Phi Phi nhẹ nhàng vỗ lên đùi bà, biểu cảm nom vừa buồn cười vừa nghiêm túc.

"*Mẹ ơi, Phi Phi yêu mẹ nhất.*"

"Mẹ cũng yêu Phi Phi nhất."

Quãng thời gian khiến người ta hoài niệm ấy tốt đẹp biết bao. Nhưng từ khi con gái bắt đầu đi học, quan hệ giữa hai mẹ con lại bất ngờ xấu đi. Hai con người từng thân thiết với nhau nhất dần dần trở nên như nước với lửa.

Đương nhiên cũng không phải tự nhiên mà thành ra như vậy. Đó là một quá trình chuyển biến từ từ, mà nguyên nhân chủ yếu đến từ chuyện học hành.

Với Mạn Tiểu Lệ, việc học là ưu tiên hàng đầu của con gái. Bà gửi gắm kỳ vọng vô cùng lớn lao vào Cố Phi Phi, chính sự kỳ vọng ấy đã trở thành con ác quỷ giày vò hai mẹ con bà.

Từ khi vào lớp 1, Cố Phi Phi chưa từng được tận hưởng một cuối tuần trọn vẹn. Bất kể là nghỉ đông hay nghỉ hè đều dày kín lịch học.

Khi còn nhỏ, dù có cảm thấy vất vả đi chăng nữa thì Cố Phi Phi cũng không thể phản kháng. Lớn dần, cô bắt đầu có năng lực chống đối lại những yêu cầu khắt khe từ Mạn Tiểu Lệ. Việc Cố Phi Phi thích vẽ nhưng lại không được mẹ ủng hộ đã khiến cho sự bài xích với việc học của cô trở nên gay gắt hơn.

Hai mẹ con thường xuyên nảy sinh tranh cãi kịch liệt vì vấn đề học tập.

Nghĩ tới đây, Mạn Tiểu Lệ không khỏi thở dài. Bà đã suy nghĩ rất nhiều trong mấy ngày Cố Phi Phi bị bắt cóc và cực kỳ tự trách mình khi nhớ về mối quan hệ giữa hai mẹ con trước kia. Bà thầm quyết định rằng sẽ tôn trọng mong muốn và ủng hộ sở thích của con sau khi con bé trở về. Nếu con bé thật sự thích thì vào trường nghệ thuật thì bà sẽ để con bé thi. Chỉ cần con bé vui vẻ, bình an và khỏe mạnh là được.

"Xoạt, xoạt..." Lúc này phía xa xa truyền tới tiếng bước chân. Đó là âm thanh giày da giẫm lên lớp lá dày.

Tới rồi, cuối cùng hẳn cũng tới.

Người nọ chậm rãi bước ra từ sau hàng cây ngô đồng. Ông ta đội mũ và mặc áo khoác màu xám, trông vừa to xác vừa nặng nề.

"Bố... chú... chú Lưu... Sao chú lại tới đây?" Mạn Tiểu Lệ không ngờ người tới lại là Lưu Chí Phong.

Lưu Chí Phong sầm mặt, không nói năng gì mà rảo bước tới trước mặt Mạn Tiểu Lệ rồi giơ tay giáng cho bà một cái tát.

Mạn Tiểu Lệ che lại bên má nóng rát, ngổ ngàng nhìn Lưu Chí Phong.

“Con điên rồi sao, con biết làm thế này sẽ có hậu quả gì không?” Lưu Chí Phong giận dữ gằn lên. Giờ phút này ông tức giận khôn cùng, đáng vẻ ốm yếu lúc ở viện dưỡng lão đã hoàn toàn biến mất tăm.

“Con mặc kệ, con phải cứu Phi Phi.” Mạn Tiểu Lệ không hề nao núng, trừng mắt lớn giọng nói với Lưu Chí Phong.

“Ngu ngốc, con nghĩ đối phương muốn cái gì hả?” Lưu Chí Phong chât vắn.

“Hắn... chẳng phải hắn muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì sao?” Mạn Tiểu Lệ nói với vẻ run rẩy.

“Nếu đơn giản như vậy thì tốt quá...” Lưu Chí Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Hắn muốn tất cả chúng ta chết không có chỗ chôn!”

Nghe vậy, Mạn Tiểu Lệ run rẩy lùi về sau ba bước với vẻ mặt sợ hãi. Nếu không phải bám được vào lan can thì chắc bà còn chẳng đứng vững nổi: “Vậy Phi Phi... Phi Phi...”

“Yên tâm, trước khi đạt được mục đích hắn sẽ không làm hại Phi Phi đâu. Bây giờ Phi Phi là lợi thế lớn nhất mà hắn nắm giữ, vừa uy hiếp được chúng ta lại vừa kìm kẹp được phía cảnh sát.” Lưu Chí Phong ngồi xuống chòì nghỉ, thở dốc mấy hơi rồi nói tiếp: “Sau khi rời khỏi viện dưỡng lão ta đã tới tìm một người bạn, nghe nói ba người kia đều chết cả rồi.”

Sắc mặt Mạn Tiểu Lệ tái nhợt, giờ phút này bà mới nhận ra suy nghĩ trước đây của mình ngây thơ đến nhường nào, đồng thời hiểu được rằng tên bắt cóc chắc chắn sẽ không tới đây gặp mình. Mà khoảnh khắc bà và hắn gặp nhau ắt hẳn sẽ là thời khắc quyết định sống chết giữa đôi bên.

“Người mà chú bảo con đi tìm chẳng những không giúp mà còn giam cầm con. Nếu không phải con dùng tiền mua chuộc hai tên canh gác thì giờ vẫn đang bị nhốt trong căn nhà gỗ kia.”

“Bây giờ hẩn ngồi lên vị trí cao hơn nhưng lá gan lại nhỏ đi nhiều, chỉ biết chăm chăm lo cho bản thân thôi. Muốn nhà họ Lưu chúng ta gánh hết ư, đúng là nằm mơ.” Lưu Chí Phong nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Thế bây giờ phải làm sao?” Đầu óc Mạn Tiểu Lệ rối bời, hoàn toàn không nghĩ ra được cách gì.

“Ta sẽ khiến hẩn hiểu ra rằng, trước giờ chúng ta đều ngồi trên cùng một con thuyền, thuyền mà lật thì đừng ai hòng sống sót.” Lưu Chí Phong cười gằn.

Tào Chúc Hâm được đưa vào bệnh viện vì cơn nhồi máu cơ tim bùng phát đột ngột. Tuy được chữa trị kịp thời, dấu hiệu sống cũng đã ổn định nhưng vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Thấy có cảnh sát huyện tới, Vu Đức Chính nói rõ tình hình rồi rời khỏi bệnh viện để tụ họp với nhóm Kiều Phong Ca.

Ba người lại tới nhà của Tào Chúc Hâm một lần nữa. Tại đó, họ tìm thấy đôi giày cao gót của Lý Huệ Phân. Hình dạng gót giày trùng khớp với dấu vết ở hiện trường ngôi mộ, hơn nữa vết đất đỏ đặc trưng vẫn dính lại trên đế giày. Việc này không chỉ chứng tỏ rằng Lý Huệ Phân thật sự đã từng đến ngôi mộ mà còn tăng thêm độ chắc chắn cho những suy đoán bên lề của họ.

Hiện giờ Tào Chúc Hâm đang hôn mê, muốn chứng minh sự trong sạch của nhóm Kiều Phong Ca thì phải làm rõ nguyên nhân cái chết của Lý Huệ Phân. Nếu Lý Huệ Phân bị người ta mưu sát thì sẽ không có chuyện nhóm Kiều Phong Ca phá án tàn bạo và càng khỏi phải nói đến việc ép chết Lý Huệ Phân.

Hành động tới khách sạn Lan Đình của Lý Huệ Phân là manh mối lớn nhất hiện giờ.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca lại một lần nữa tới khách sạn điều tra. Lý Huệ Phân chết ở đây nên câu đố vẫn cần được giải từ nơi này.

Đa số cảnh sát đã rút khỏi khách sạn Lan Đình, dữ liệu camera trong khách sạn cũng đã được mang đi.

Lúc này đại sảnh khách sạn hơi hỗn loạn. Rất nhiều khách vội vã trả phòng sau khi biết tin nơi đây xảy ra án mạng, thậm chí có những người vừa tới đã yêu cầu phí trả phòng.

Nhóm Kiều Phong Ca đã thuận lợi lẻn vào được khách sạn và tới thang phòng phân phối điện trong lúc quây lể tân rồi loạn.

“Cảnh sát huyện không cho chúng ta xem camera thì em càng phải xem!” Nghiêm Khải rút sợi cáp mạng từ phòng máy tính ra rồi cắm vào laptop của mình.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính nhìn nhau cười, cũng may mà Nghiêm Khải chuẩn khỏi bộ phận kỹ thuật để tới đây hỗ trợ. Nhờ chuyên môn kỹ thuật của anh mà việc phá án trở nên thuận tiện hơn rất nhiều.

Nghiêm Khải nhanh chóng xâm nhập được vào hệ thống camera của khách sạn và tìm thấy dữ liệu video từ camera lúc ấy.

Tổng cộng có ba camera trong khách sạn quay được Lý Huệ Phân. Theo trình tự thời gian, camera đầu tiên ở bãi đỗ xe trước cổng khách sạn hiển thị Lý Huệ Phân tiến vào bãi đỗ xe lúc 13 giờ 12 phút. Camera thứ hai được đặt ở đại sảnh khách sạn, Lý Huệ Phân đi thang về hướng thang máy và tiến vào. Camera thứ ba nằm trong thang máy, Lý Huệ Phân ấn nút lên tầng 27 - nơi cao nhất của tòa nhà. Hình ảnh hiển thị thang máy liên tục đi lên, giữa chừng không hề dừng ở tầng nào khác.

Sau khi thang máy tới tầng cao nhất đã xảy ra một chuyện kỳ lạ. Lúc cửa thang máy mở ra, Lý Huệ Phân không hề đi thang ra ngoài mà lại nhìn quanh ngó quất thăm dò, sau đó cả người co rúm lại trong thang máy như một con chuột chũi.

Nhìn từ hình ảnh trên camera, sắc mặt bà trắng bệch, toàn thân run rẩy, đôi tay vung loạn xạ hết như phát điên.

Trạng thái khó hiểu này của Lý Huệ Phân kéo dài khoảng bảy, tám giây. Tiếp đó bà đột ngột lao ra khỏi thang máy như một con trâu đực đang cuồng nộ.

Đáng tiếc camera không ghi lại được âm thanh nên chẳng thể nghe ra bấy giờ miệng Lý Huệ Phân đang lẩm bẩm những gì.

Kiều Phong Ca chú ý đến thời gian Lý Huệ Phân lao ra khỏi thang máy là 13 giờ 37 phút, gần như cùng lúc họ tới khách sạn. Một phút sau, cũng chính là 13 giờ 38 phút, Lý Huệ Phân đã rơi xuống lầu và tử vong.

Tầng cao nhất không lắp camera, thế nên họ không thể nào tìm ra đáp án cho câu hỏi rốt cuộc Lý Huệ Phân đã nhìn thấy những gì và chuyện gì đã xảy ra khi bà lao khỏi thang máy.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca đều không khỏi nổi da gà sau khi xem hết những biểu hiện như thể trúng tà của Lý Huệ Phân trong video từ camera.

“Chuyện này mà xảy ra vào ban đêm thì đúng là phim kinh dị ngoài đời thực. Lý Huệ Phân cứ như bị nhập ấy.” Vu Đức Chính lau mồ hôi trên trán, nhớ tới bộ phim kinh dị mình vừa xem cách đây không lâu.

“Anh Vu, anh vẫn nên chuyển nghề sang làm đạo sĩ đi thì hơn.” Nghiêm Khải trêu chọc.

“Anh bạn trẻ, cậu chưa từng gặp vụ án tà ma nào thôi, nhớ năm xưa...”

“Anh Vu, chuyện ma quỷ để sau rồi nói đi.” Lúc này Kiều Phong Ca thật sự không có tâm trạng để nghe hai người họ lải nhải. “Nghiêm Khải, cậu copy toàn bộ dữ liệu camera trong ba ngày gần đây trước rồi chúng ta sẽ tìm hiểu kỹ càng lại sau. Bây giờ chúng ta phải tranh thủ thời gian lên sân thượng xem thế nào.”

Đó là nơi cuối cùng Lý Huệ Phân xuất hiện, dù thế nào đi chăng nữa họ vẫn phải lên xem rốt cuộc ở đó có gì, là người hay là ma.

Nghiêm Khải tải xuống toàn bộ video từ camera theo lời Kiều Phong Ca rồi cất laptop vào ba lô. Ba người ra khỏi phòng phân phối điện, sau đó lên thẳng tầng cao nhất của khách sạn.

Tầng 27 không có phòng cho khách. Ban đầu nơi này là một nhà hàng nhưng sau đó đã đóng cửa vì kinh doanh không tốt. Cửa ra vào ở hành lang đều khóa, đường đi cũng phủ kín bụi và mấy món đồ linh tinh.

Lối đi dẫn lên sân thượng trên tầng 27 đã bị phong tỏa. Cảnh sát huyện từng xem camera nên nơi đây xuất hiện dấu vết điều tra cũng chẳng có gì lạ.

“Liệu có phải Lý Huệ Phân nhìn thấy người nào đó khiến chị ta sợ ở đây không?” Nghiêm Khải nhìn bốn phía xung quanh nhưng không hề thấy có món đồ nào đáng sợ nên chỉ có thể chuyển hướng suy đoán về phía người.

“Có thể thế lắm, nhưng nếu chỉ sợ thôi thì vẫn không thể lý giải hành động của chị ấy.” Kiều Phong Ca dùng tay vén dây phong tỏa lên rồi cúi đầu đi qua bên dưới, tiến vào bên trong sân thượng.

“Tôi nghĩ chắc là gặp ma rồi.” Vu Đức Chính đi theo sau Kiều Phong Ca.

“Lần này em đồng ý với quan điểm của anh Vu. Nếu không phải gặp ma thì sao có thể phản ứng như vậy được.” Nghiêm Khải nhớ lại video vừa xem, cũng thuận miệng phụ họa theo.

Kiều Phong Ca không đáp lời, cô nhẹ nhàng kéo chốt cửa và đẩy ra.

Ánh mắt trời xuyên qua hành lang tăm tối khiến tầm nhìn trở nên chói lóa, một sân thượng rộng lớn xuất hiện trước mắt ba người.

Xung quanh sân thượng có một bức tường vây cao chừng hơn một mét nên hoàn toàn không có khả năng trượt chân té ngã. Lý Huệ Phân chỉ có thể là tự sát hoặc bị người ta đẩy xuống.

Kiều Phong Ca đi tới vị trí Lý Huệ Phân ngã xuống lâu. Cảnh sát cũng đã kéo dây phong tỏa chỗ này, đồng thời dùng phấn vẽ lên điểm cuối cùng Lý Huệ Phân đứng.

Bề mặt trên của bức tường vẫn còn in dấu chân của Lý Huệ Phân, màu bùn đen tạo nên thể tương phản rõ nét với bức tường trắng, nom cực kỳ bắt mắt.

Kiều Phong Ca bước đến bức tường bao quanh sân thượng rồi lấy điện thoại chụp lại dấu chân hằn trên đó. Nói đúng ra thì chỉ là một phần ba dấu giày, bởi vì độ rộng của mặt trên tường vây không đủ nên chỉ có phần giữa của đế giày được in lên.

Nếu xét từ dấu chân trên tường thì Lý Huệ Phân đã nhảy thẳng xuống ngay khi đứng lên, bởi vì không còn dấu chân nào khác xuất

hiện trên mặt tường vôi.

Những chứng cứ thấy được ở hiện trường nghiêng về khả năng Lý Huệ Phân tự sát hơn.

“Chẳng biết ở đây còn chứng cứ nào khác không. Nếu cảnh sát huyện có thể phối hợp với chúng ta một chút thì tốt.” Vu Đức Chính hiểu những thứ họ nhìn thấy bây giờ đều là các chứng cứ không thể mang đi, bởi vì những thứ mang đi được thì cảnh sát huyện đều mang đi cả rồi, thế nên họ vẫn không có cách nào nắm được toàn bộ thông tin.

“Đừng nhắc tới họ nữa, họ mà có quyền thì chắc giờ đã bắt cả ba chúng ta đi rồi ấy.” Nghiêm Khải bất bình nói.

“Hai người nhìn dấu chân trên tường đi, có thấy gì khác lạ không?” Kiều Phong Ca chỉ vào dấu chân trên tường rồi hỏi.

Vu Đức Chính và Nghiêm Khải đều đã nhìn qua dấu chân nhưng không thấy có chỗ nào kỳ lạ. Điều duy nhất cần xác định là dấu chân đó có phải của Lý Huệ Phân hay không. Mà chuyện này thì hết sức đơn giản, chỉ cần so sánh với giày trên thi thể là sẽ rõ ngay.

“Tổ trưởng Kiều đừng có đổ chúng tôi, mất thời gian lắm. Cô nhìn ra được gì thì nói đi.” Vu Đức Chính thúc giục.

Kiều Phong Ca cũng không cố ý úp úp mở mở, cô chỉ đặt câu hỏi theo trực giác mà thôi.

“Để tôi thử xem.” Dứt lời, Kiều Phong Ca đi tới bên tường vôi rồi chống tay, sau đó phải giẫm vào tường mấy bước mới có thể đứng hẳn lên.

“Cẩn thận, Phong Ca.” Nghiêm Khải vội vàng duỗi tay muốn đỡ Kiều Phong Ca.

“Không sao đâu.” Kiều Phong Ca nhảy khỏi tường vôi, xoa xoa tay rồi nói: “Hai người cũng thử leo lên xem.”

Vu Đức Chính và Nghiêm Khải đều cẩn thận trèo lên một lần. Sau khi nhảy xuống, họ nhìn lại vị trí Lý Huệ Phân nhảy lầu và lập tức hiểu ra dụng ý của Kiều Phong Ca khi làm vậy.

Tường vôi cao khoảng một mét rưỡi, chẳng dễ dàng gì nếu chỉ trèo lên bằng tay không và không dùng bất cứ dụng cụ hỗ trợ nào.

Kiều Phong Ca, Vu Đức Chính và Nghiêm Khải đều phải nương vào lực chân cùng đùi, thế nên trên bề mặt tường và mép tường nơi họ leo lên đều lưu lại rất nhiều dấu chân.

Vóc người Vu Đức Chính khá to béo, thậm chí còn đập trầy cả lớp vôi trên tường.

“Chỗ Lý Huệ Phân sạch sẽ quá nhỉ, lẽ nào chỉ bằng hai dấu chân mà chị ta đã có thể nhảy lên được rồi sao?” Vu Đức Chính trợn tròn mắt nhìn.

“Chị ta sắp sáu mươi tuổi đến nơi rồi, sao có thể nhảy lên được bức tường cao một mét rưỡi. Thế nên chắc chắn không phải chị ta tự leo lên!” Nghiêm Khải nói chắc như đinh đóng cột.

“Sau khi đánh ngất Lý Huệ Phân, hung thủ đã tháo giày của chị ta để in dấu chân lên tường rồi mới ném chị ta xuống tầng!” Kiều Phong Ca phỏng đoán.

“Rõ ràng là đang dựng lên hiện trường Lý Huệ Phân tự sát... Còn cả bức di thư giả kia nữa. Hết trò này tới trò khác, chẳng những giết người diệt khẩu mà còn gắp lửa bỏ tay người. Đám người này đúng là lộng hành quá rồi, không bắt được chúng thì Nghiêm Khải em...” Nghiêm Khải vung vẩy tay và nói ra những lời đong đầy căm phẫn.

“Thì thế nào?” Vu Đức Chính cố ý hỏi dồn.

“Thì... bắt tiếp!” Cuối cùng Nghiêm Khải lại “quay xe”.

“Lươn lẹo, không thể độc thì sao mà làm hết sức được.” Vu Đức Chính cười nói.

“Có sự dẫn dắt sáng suốt của tổ trưởng thì chắc chắn sẽ bắt được.” Nghiêm Khải lập tức đẩy vấn đề sang cho Kiều Phong Ca.

Kiều Phong Ca cười khở, lại lấy điện thoại ra chụp vài tấm ảnh rồi nói: “Hung thủ hành động hấp tấp nên mới để lại sơ hở. Chúng ta cũng gặp may nên mới tìm ra điều này. Gửi manh mối này cho đội trưởng Triệu, chắc là có thể làm sáng tỏ chuyện chúng ta bị nghi ngờ ép chết Lý Huệ Phân.”

“Chúng ta cứ áp sát từng bước, hung thủ đã bắt đầu bối rối rồi, tiếp theo... tiếp theo...” Nghiêm Khải lặp ba lần, anh quả thật không biết tiếp theo nên làm gì. Dù sao anh cũng xuất thân từ dân kỹ thuật, sau khi thi được vào đội cảnh sát hình sự đã tham gia

huấn luyện nhậm chức, nhưng so với các đồng nghiệp xuất thân từ trường cảnh sát thì anh hoàn toàn không có chút kỹ năng cũng như kinh nghiệm gì ở phương diện điều tra hình sự.

“Tiếp theo chúng ta phải đi tìm Dương Thiển Thiển một lần nữa.” Kiều Phong Ca tiếp lời Nghiêm Khải.

“Thế này thì đúng là quá tam ba bận.” Vu Đức Chính so sánh như vậy cũng chẳng ngoa chút nào.

Sau khi hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng Cổ Thiên Thành cũng xác định được Đỗ Quyên thật sự đã ra đầu thú. Tuy ông đã nghe Đỗ Quyên nói về việc đi đầu thú nhưng không hề tin tưởng hoàn toàn. Tối giờ ông vẫn hơi kinh ngạc khi biết mọi chuyện là thật.

Ông đã cung cấp manh mối về Lưu Chí Phong cho phía cảnh sát đúng như những gì Đỗ Quyên dặn. Theo thỏa thuận, Đỗ Quyên và đồng bọn sẽ thả con gái ông ra.

Nhưng Cổ Thiên Thành vẫn không nhận được bất cứ tin tức gì từ tên bắt cóc. Ông muốn tới đồn cảnh sát để chất vấn Đỗ Quyên xem vì sao vẫn chưa thả người? Nhưng ngẫm đi ngẫm lại vẫn thấy làm như vậy không ổn chút nào. Thứ nhất là phía cảnh sát chưa chắc đã để ông gặp Đỗ Quyên; thứ hai là sợ chẳng may mình làm hỏng việc của tên bắt cóc khiến hắn muốn giết con tin thì con gái lại gặp nguy hiểm.

Cổ Thiên Thành quyết định kiên nhẫn chờ đợi. Hiện giờ ông đã không còn rồi bởi như lúc con gái mới bị bắt cóc nữa. Tuy ông vẫn chưa biết rõ mục đích tên bắt cóc làm vậy nhưng cũng có thể xác định được những gì hắn làm đều nhằm vào Mạn Tiểu Lệ.

Rốt cuộc Mạn Tiểu Lệ đang che giấu bí mật gì? Cổ Thiên Thành - ít nhất vẫn còn là một người chồng trên danh nghĩa của bà, cũng không khỏi rùng mình khi nghĩ tới đây.

Ông bỗng nhớ đến một đoạn video tên bắt cóc gửi tới có nhắc đến một người tên Lưu Phi. Dù luôn cảm thấy đã từng nghe hoặc nhìn thấy cái tên này ở đâu đó nhưng Cổ Thiên Thành vẫn không

thể nào nhớ rõ được, chỉ lảng máng có những ấn tượng cực kỳ mơ hồ.

“Lưu Phi, Lưu Phi...” Một tay Cố Thiên Thành day thái dương, tay kia gõ lên mặt bàn, miệng thì lầm nhảm cái tên này.

Đột nhiên ông nhớ ra gì đó và đi lên tầng 3.

Tầng 3 có hai phòng, một là phòng sinh hoạt chung, còn lại là phòng ngủ của Mạn Tiểu Lệ. Bà thường tới đây ngủ khi hai vợ chồng giận đối nhau.

Cố Thiên Thành mở cửa phòng ngủ ra. Bên trong rất sạch sẽ, sau lần nhân viên đến dọn vệ sinh vừa rồi, con gái lại bị bắt cóc nên đã mấy ngày liền không có ai ngủ ở đây.

Mục đích của ông không nằm ở căn phòng này, mà là một căn gác xép nối liền với gian phòng.

Gác xép chứa rất nhiều đồ đạc lung tung. Trước Tết năm nay, Cố Thiên Thành từng dọn dẹp nơi này. Nếu ông nhớ không nhầm thì hình như lúc ấy đã từng nhìn thấy cái tên Lưu Phi ở đây.

Cố Thiên Thành thả thang dây xuống rồi trèo lên gác xép bật đèn.

Gác xép không cao nên ông chỉ có thể quỳ trên mặt đất để tìm kiếm manh mối. Sau một hồi lục lọi, cuối cùng ông cũng tìm được một tấm bưu thiếp trong một hộp giấy.

Bưu thiếp trông hơi ngả vàng, mặt trên là hình phong cảnh Tam Á, đảo Hải Nam, bên dưới viết một dòng chữ bằng bút màu nước: *Lưu Phi, ngày 11 tháng 8 năm 1997*. Ngoài ra, tấm bưu thiếp còn bị khuyết mất một góc, góc khuyết ấy dính một vết ố màu đỏ.

Cố Thiên Thành có ấn tượng với tấm bưu thiếp này bởi vì khoảng một năm trước, ông từng vô tình thấy Mạn Tiểu Lệ đỡ ra khi cầm nó. Bấy giờ ông cũng hơi tò mò nên đã liếc nhìn thoáng qua. Phản ứng của Mạn Tiểu Lệ không giống bình thường cho lắm, thấy Cố Thiên Thành để ý bèn cất tấm bưu thiếp đi ngay, đồng thời cố ý gợi chuyện chuyển chủ đề: “Hôm nay không đi đón Phi Phi tan học à?”

Sau đó, trong một lần dọn dẹp đồ, Cố Thiên Thành lại nhìn thấy tấm bưu thiếp này rơi ra từ cuốn sách. Ông nhìn kỹ hơn, thấy cũng

không có gì đặc biệt nên tùy tiện đặt vào hộp. Bây giờ nhớ tới mới lôi ra xem.

Mặt sau tấm bưu thiếp đề tên và địa chỉ người nhận, bên trên còn được đóng dấu.

Địa chỉ: Số 2 đường Bảo Hoa, huyện Thương Long

Người nhận: Mạn Tiểu Lệ

Có vẻ như tấm bưu thiếp này là Lưu Phi gửi cho Mạn Tiểu Lệ làm kỷ niệm trong chuyến du lịch tới Tam Á.

Lúc ấy Cố Thiên Thành không để ý, nhưng bây giờ ngẫm lại mới thấy, chắc hẳn Lưu Phi cực kỳ thân thiết với Mạn Tiểu Lệ, nếu không thì đã chẳng nghĩ tới việc tặng bưu thiếp cho bà khi đi du lịch. Mà địa chỉ phía trên có khi là nhà cũ ở huyện Thương Long của vợ ông cũng nên.

Cố Thiên Thành cất bưu thiếp rồi đi xuống gác xép. Ông định tới huyện Thương Long một chuyến để thăm dò địa chỉ trên bưu thiếp. Có lẽ sẽ tìm thấy manh mối gì đó hữu ích, dù sao cũng tốt hơn là ngồi ở nhà chờ.

Sau khi thu dọn xong hành lý, đương lúc Cố Thiên Thành cầm chìa khóa xe chuẩn bị ra khỏi nhà thì điện thoại lại vang lên.

Ông ấn nhận cuộc gọi.

"8 giờ sáng ngày Hai mươi lăm, tới xưởng quặng Hạo Thiên ở huyện Thương Long đón con gái." Trong điện thoại truyền đến âm thanh máy móc từ máy biến âm.

Cố Thiên Thành căng thẳng, nóng ruột hỏi: "Phi Phi, Phi Phi vẫn ổn chứ? Có thể để tôi nói vài câu với con bé không? Tôi đã làm theo những gì các người bảo rồi, cầu xin các người, đừng làm hại con bé..."

"Nhớ kỹ, đến một mình!" Dứt lời, bên kia ngay lập tức tắt máy.

Cố Thiên Thành cầm điện thoại một lúc lâu mới hồi phục tinh thần. Ông vốn đã định tới huyện Thương Long, mà không ngờ bây giờ tên bắt cóc cũng hẹn đến đó, nói vậy là ngay từ đầu con gái đã bị bắt tới huyện Thương Long chứ không hề ở thành phố Vũ Khẩu.

Cố Thiên Thành cắt điện thoại đi rồi vội vàng tới huyện Thương Long, nhưng trong lòng ông vẫn thấp thỏm lo lắng, tên bắt cóc sẽ thả con gái ông thật ư?

Triệu Mộ Vân căn rắng tới phòng làm việc của cục trưởng để đảm bảo cho nhóm Kiều Phong Ca, thiếu điều đập cả thẻ cảnh sát của mình lên bàn ông ta. Tuy phải hứng chịu sự chỉ trích nặng nề từ phía cục trưởng nhưng cuối cùng chị cũng xin thêm được thời gian một ngày cho nhóm Kiều Phong Ca.

Vừa ra khỏi văn phòng cục trưởng, chị lại nhận được điện thoại của đội điều tra. Căn cứ vào số liệu phân tích mẫu đất dính trên bánh xe, hai cảnh sát phụ trách điều tra đã tìm được công trình và nhân viên khả nghi tại khu vực khoanh vùng nên gọi tới để xin chỉ thị tiếp theo.

“Bảo các điều tra viên tiếp tục giám sát, hành động cẩn thận. Tôi sẽ sắp xếp cảnh sát của đội hình sự tới chi viện ngay.” Triệu Mộ Vân vui mừng siết chặt nắm tay. Chỉ cần bắt được tên bắt cóc thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Chị đặt điện thoại xuống rồi ngay lập tức liên hệ với đội đặc nhiệm và cùng lái xe tới địa điểm khả nghi.

Thời hạn ba ngày tên bắt cóc đưa ra yêu cầu tìm Trần Võ Ninh đã tới. Theo những manh mối từ phía Kiều Phong Ca báo cáo, họ đã tìm được ngôi mộ mới được dựng lên khoảng mấy tháng cùng với bộ hài cốt chưa rõ có phải của Trần Võ Ninh hay không.

Trong lòng Triệu Mộ Vân đã có suy đoán, nếu hài cốt đó thật sự là Trần Võ Ninh thì khả năng cao ngôi mộ mới ấy là do tên bắt cóc - cũng chính là Mạn Hoa dựng lên.

Mạn Hoa đã biết Trần Võ Ninh chết từ lâu nên mới yêu cầu họ tìm Trần Võ Ninh nhằm dẫn dắt cảnh sát điều tra vụ án từ hai mươi hai năm về trước. Thậm chí việc nhóm Kiều Phong Ca tìm thấy hài cốt của Trần Võ Ninh cũng là do sự chỉ dẫn của Mạn Hoa mà ra.

Chứng cứ xác thực nhất cho suy đoán này là hôm nay đã tới thời hạn ba ngày nhưng tên bắt cóc không hề gọi điện yêu cầu Cổ Thiên Thành giao Trần Võ Ninh, chứng tỏ hắn đã biết từ trước rằng không thể tìm thấy Trần Võ Ninh.

Các điều tra viên tìm thấy một trạm phát điện bỏ hoang tại khu vực đáng ngờ. Cư dân gần đó cho biết, trạm phát điện này đã đình công từ mấy năm trước do vấn đề môi trường, không có ai sống ở bên trong.

Họ cũng phát hiện vết bánh xe trùng khớp với chiếc xe khả nghi trên mặt đường đất dẫn vào trạm phát điện bỏ hoang.

Để đảm bảo an toàn cho con tin, các điều tra viên không dám hành động sơ suất mà chỉ ẩn nấp tại rừng cây cạnh trạm phát điện để quan sát. Họ nhanh chóng nhìn thấy một người đàn ông đáng ngờ tiến vào căn nhà bỏ hoang của trạm phát điện, thế nên mới ngay lập tức báo cáo tình huống với cấp trên nhằm xin thêm tiếp viện.

Chuyện gì tên bắt cóc cũng tính trước cảnh sát một bước, chứng tỏ hắn đã chuẩn bị cực kỳ kỹ càng. Triệu Mộ Vân không nghĩ sẽ bắt được tên bắt cóc ở trạm phát điện, nhưng nếu đã để lại manh mối như vậy cho cảnh sát thì rất có thể hắn muốn truyền đạt tin tức gì đó. Tức là họ buộc phải đến nơi này.

Tới nơi, đội đặc nhiệm bao vây toàn bộ trạm phát điện. Theo báo cáo của điều tra viên, người đàn ông khả nghi tiến vào tầng 2 tòa nhà trạm phát điện.

Thông qua máy đo cảm biến nhiệt, Triệu Mộ Vân xác định trong tòa nhà có hai người, đồng thời còn khoanh vùng được vị trí cụ thể. Chị quyết định chỉ huy đội đặc nhiệm tiến hành áp sát để giải cứu con tin.

Đội đặc nhiệm đã trải qua huấn luyện giải cứu con tin chuyên nghiệp nên nhanh chóng vào đúng vị trí dưới sự chỉ đạo của Triệu Mộ Vân.

Hiệu lệnh vang lên, đội đặc nhiệm tấn công dồn dập, dứt khoát và chuẩn xác từ nhiều hướng cửa sổ, kết hợp sử dụng hỏa mù cùng lựu đạn gây choáng để đảm bảo người bên trong sẽ mất khả năng phản công và bảo vệ con tin được an toàn.

Hành động thành công ngoài mong đợi, đội đặc nhiệm đã khống chế được hai người trong tòa nhà với chưa đầy mười bảy giây.

Hai người nọ mặc quần áo cũ kỹ, bộ dạng nhếch nhác, thấy đội đặc nhiệm bất ngờ ập tới thì không khỏi hết hoảng hoang mang.

“Cố Phi Phi đâu?” Triệu Mộ Vân túm lấy cổ áo một người trong đó, nghiêm giọng hỏi.

Hai người kia trợn tròn mắt nhìn với vẻ hoàn toàn mờ mịt.

“Nói mau, con tin đâu?” Triệu Mộ Vân ép hỏi.

“Con tin... con tin gì cơ... Chúng tôi không biết...” Một người đàn ông tóc xoăn vừa ho khan vừa đánh liều nói.

“Đội trưởng Triệu, đã lục soát hết rồi, không còn người nào khác đây nữa.” Một cảnh sát đặc nhiệm chạy tới nói nhỏ vào tai Triệu Mộ Vân.

“Sắp xếp người điều tra toàn bộ trạm phát điện.” Triệu Mộ Vân đã lảng máng cảm thấy có gì đó không đúng.

“Vâng.” Một vài thành viên trong đội đặc nhiệm đã ra ngoài tìm kiếm ở những khu vực khác.

“Hai người làm gì ở đây?” Triệu Mộ Vân lại một lần nữa chuyển ánh mắt tới hai kẻ có bộ dạng khả nghi.

“Chúng tôi sống ở đây...” Người đàn ông tóc xoăn nói.

“Sống ở đây? Đừng có nói linh tinh với tôi, rốt cuộc các người đang làm gì?” Triệu Mộ Vân quát lớn. Nơi này cách xa thôn xóm, chỉ riêng việc ăn uống đã cực kỳ khó khăn rồi chứ nói gì tới những vấn đề khác.

“Thật... sống ở đây thật mà, có người bảo chúng tôi tới sống ở đây, đợi...” Người đàn ông tóc xoăn lắp bắp nói.

Lúc này, khói mù đã dần dần tan bớt, Triệu Mộ Vân nhìn thấy trong góc tường quả thật có bảy, tám thùng nước khoáng và một số đồ ăn.

“Nói cho rõ đi, ai bảo các người tới sống ở đây? Và bảo các người đợi ai?”

Người đàn ông tóc ngắn còn lại chỉ vào góc tường, sốt sắng nói: “Chúng tôi không quen anh ta, đồ ở kia kia. Anh ta bảo có người tới thì cho họ xem là họ sẽ hiểu.”

“Đúng thế, chúng tôi không hề biết anh ta làm chuyện phạm pháp. Chúng tôi chỉ là hai kẻ lang thang kiếm chút tiền tiêu mà thôi, thật sự không biết bắt cóc hay con tin gì cả...” Lúc này, người tóc xoăn cũng vội vã biện bạch.

“Đồ gì, anh tới lấy qua đây đi.” Triệu Mộ Vân nhú mày, sau đó vẫy tay bảo cảnh sát buông người đàn ông tóc ngắn ra.

Người đàn ông tóc ngắn đi tới góc tường và lấy một túi ni lông màu đen nặng trĩu từ đáy thùng các tông ra.

“Chính là cái này.” Hắn quay người cầm túi tới cho Triệu Mộ Vân.

Triệu Mộ Vân cũng không sợ tên đó giở trò, nhận lấy túi rồi nói: “Bên trong có đồ gì? Các anh từng thấy chưa?”

“Một đồng thư, chúng tôi chẳng biết nhiều chữ lắm nên không xem.” Người đàn ông tóc ngắn trả lời.

Triệu Mộ Vân mở túi ra, bên trong quả nhiên đựng đầy ắp thư từ. Chị rút bừa ba lá thư ra thì phát hiện chúng được viết vào những thời điểm khác nhau, địa chỉ gửi thư và người gửi cũng không hề giống nhau, nhưng người nhận đều là Mạn Hoa. Ba bức thư trong tay chị lần lượt được viết vào bảy năm trước, năm năm trước và ba năm trước, người gửi lần lượt là Phòng Hành chính huyện Thương Long, Phòng Thanh tra Sở Cảnh sát huyện Thương Long và Ủy ban huyện Thương Long.

Chị mở ba phong thư ra xem, nội dung bên trên cơ bản giống nhau, đều là thư hồi đáp Mạn Hoa. Thông qua nội dung thư trả lời, có thể thấy Mạn Hoa đã viết thư yêu cầu điều tra vụ án mất tích của Mạn Tiểu Lệ.

Đồng chí Mạn Hoa:

Chúng tôi đã nhận được thư. Về vụ việc Mạn Tiểu Lệ mất tích được nhắc tới trong thư của anh, văn phòng chúng tôi đã chuyển cho bộ phận có liên quan xử lý theo đúng quy định.

Lá thư hồi âm này tới từ Phòng Hành chính huyện Thương Long vào bảy năm trước, nội dung trên các bức thư phản hồi khác cũng tương tự, hầu như đều là những câu từ quanh co mang tính chất xoa dịu, không hề có chút gì gọi là nghiêm túc giải quyết vấn đề.

Triệu Mộ Vân lại lật xem các bức thư còn lại, cả một túi đầy ụ đều là thư trả lời từ các cơ quan hành chính thuộc các cấp chính quyền, ít cũng phải hơn trăm bức. Có nghĩa là trước đó Mạn Hoa từng viết ít nhất hàng trăm lá thư với yêu cầu tương tự. Lúc này chị đã chắc chắn rằng chiếc xe là manh mối mà Mạn Hoa cố tình để lại. Đương nhiên hãn làm vậy không chỉ vì muốn giao số thư này cho cảnh sát, mà giống với thể hiện sự bất mãn hơn.

Bất kể là nguyên nhân gì thì bao nhiêu năm qua những yêu cầu của hãn vẫn không được giải quyết, bởi vậy mới khiến hãn cảm thấy cảnh sát không hề nghiêm túc tìm kiếm Mạn Tiểu Lệ - người chị đang mất tích của mình. Việc bắt cóc Cố Phi Phi không chỉ nhằm tìm ra chân tướng đằng sau vụ mất tích của Mạn Tiểu Lệ mà còn để trút bỏ nỗi oán hận đã tích tụ trong lòng hãn suốt nhiều năm qua.

Triệu Mộ Vân không nén nổi tiếng thở dài. Chị cất thư đi rồi báo cảnh sát dẫn hai kẻ lang thang về đồn thẩm vấn xem có thể tìm được thêm manh mối gì từ phía họ không. Bỗng nhiên chị có một cảm giác thất vọng khó nói thành lời, một phần là vì thất bại trong công cuộc tìm kiếm Cố Phi Phi, phần khác là đến từ túi thư nặng trĩu kia.

Chiều hôm nay, ba người Kiều Phong Ca lại một lần nữa tới nhà văn hóa tìm Dương Thiển Thiển. Lần này họ buộc phải nghĩ được cách khiến bà ta nói ra sự thật.

Tới cổng nhà văn hóa, họ lại bị bảo vệ ngăn cản, đồng thời báo rằng quản lý không có ở đây.

Thấy thái độ của bảo vệ kiên quyết, thậm chí họ xuất trình cả thẻ cảnh sát ra cũng vô ích là Kiều Phong Ca đã thầm hiểu rằng Dương

Thiến Thiến từ chối gặp họ, thế nên mới đánh tiếng trước với bảo vệ ở cổng.

Nghiêm Khải thoáng bức bối, định xông vào bên trong nhưng bị Kiều Phong Ca cản lại.

“Thôi, vào cũng chưa chắc đã gặp được.”

“Thế phải làm sao bây giờ?” Nghiêm Khải nói với vẻ không cam lòng.

“Bạn ở đây trông chừng trước, tôi và anh Vu đi gọi cuộc điện thoại.” Kiều Phong Ca ra hiệu ánh mắt với Nghiêm Khải.

Tuy không biết Kiều Phong Ca có kế hoạch gì nhưng Nghiêm Khải vẫn gật đầu và canh giữ ở cổng theo lời cô.

Kiều Phong Ca dẫn Vu Đức Chính đi một vòng rồi tới hầm gửi xe.

“Tổ trưởng, sao lại đến đây?” Vu Đức Chính thắc mắc.

“Dương Thiến Thiến không muốn gặp chúng ta, bây giờ Nghiêm Khải chặn ở cửa nên chắc chắn chị ta sẽ tránh đi từ bãi đỗ xe...” Kiều Phong Ca còn chưa dứt lời thì đã thấy một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở gara. Quả nhiên là Dương Thiến Thiến, bà ta đang mở cửa xe và chuẩn bị bước lên.

“Quản lý Dương!” Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính lần lượt chặn trước đầu và đuôi xe của Dương Thiến Thiến.

Bà ta không ngờ nhóm Kiều Phong Ca sẽ chặn mình lại ở bãi đỗ xe.

“Sao các người cứ như âm hồn bất tán thế, tôi đã bảo là tôi không biết gì cả rồi!” Dương Thiến Thiến mở cửa sổ xe rồi ngó đầu ra hét lên với Kiều Phong Ca.

“Chúng tôi đã tìm được bạn học cùng lớp trước đây với Mạn Tiểu Lệ và Lưu Phi. Bây giờ đã có thể chứng minh rằng năm xưa Lưu Phi mạo danh thân phận của Mạn Tiểu Lệ để vào đại học, sự thật về cái chết của Mạn Tiểu Lệ cũng sẽ được làm rõ ngay thôi. Còn về Trần Võ Ninh, cái chết của Trần Võ Ninh rất có thể có liên quan tới Lý Huệ Phân, mà Lý Huệ Phân thì đã bị giết để diệt khẩu rồi, lẽ nào chị định nhắm mắt làm ngơ thật sao?” Kiều Phong Ca đi tới bên cạnh cửa sổ xe và nói ra những lời đầy thâm thía.

Nghe thấy tên Trần Võ Ninh, khoe mắt Dương Thiển Thiển hơi nheo lại, cả người thoáng run lên. Bà chợt nhớ tới mùa hè năm ấy, cái đêm mà Trần Võ Ninh ôm bà trong lòng và trao nhau nụ hôn say đắm.

Dương Thiển Thiển thích được Trần Võ Ninh hôn, ông ấy luôn dịu dàng mà vẫn nồng nàn như thế.

Nụ hôn đêm mùa hè năm ấy là nụ hôn cuối cùng của Dương Thiển Thiển và Trần Võ Ninh. Dường như tới tận giờ phút này Dương Thiển Thiển vẫn có thể cảm nhận được đôi môi nóng bỏng và bàn tay ấm áp của Trần Võ Ninh lúc bấy giờ.

"Thiển Thiển, em lấy anh nhé, được không?" Trần Võ Ninh buông Dương Thiển Thiển ra rồi lấy một chiếc nhẫn kim cương được thiết kế tinh xảo từ túi áo trước ngực ra. Đó là tất cả những gì ông có thể mua được. Dứt lời, ông quỳ một chân xuống đất.

Dương Thiển Thiển sững sốt, sau đó mặt đỏ ửng lên. Bà nhận lấy chiếc nhẫn rồi kéo Trần Võ Ninh lại, hạnh phúc ôm chầm lấy ông.

Hai người quấn quýt nhau một hồi, Dương Thiển Thiển ôm Trần Võ Ninh và nói: "Anh Ninh, em muốn anh đồng ý với em một chuyện."

"Bà xã nói gì anh cũng sẽ làm theo." Trần Võ Ninh nói với vẻ trêu đùa.

Dương Thiển Thiển nghe vậy thì hết sức vui vẻ, bấy giờ mới bảo: "Anh đừng lo chuyện của Mạn Tiểu Lệ nữa. Anh chỉ là một giáo viên, đã báo cảnh sát rồi thì cứ để cảnh sát điều tra đi."

Nụ cười trên khuôn mặt Trần Võ Ninh thoáng chốc cứng đờ, rõ ràng ông không ngờ Dương Thiển Thiển sẽ nhắc tới chuyện này.

Thấy Trần Võ Ninh lộ ra vẻ khó xử, Dương Thiển Thiển lại nói tiếp: "Bố em cũng bảo anh đừng dính vào chuyện này, sẽ ảnh hưởng tới tương lai của anh..."

“Thiến Thiến, chuyện gì anh cũng có thể đồng ý với em, nhưng riêng chuyện này thì không được.” Trần Võ Ninh ngắt lời Dương Thiến Thiến, nhẹ nhàng buông cánh tay bà đang ôm lấy mình ra.

Dương Thiến Thiến sững sốt, Trần Võ Ninh chưa bao giờ nói chuyện với bà như vậy, bà cũng không ngờ thái độ của ông với chuyện này lại kiên quyết đến thế.

“Tiểu Mạn không có bố mẹ, bà nội ở nhà lo lắng cho cháu gái mất tích nên sức khỏe ngày một suy yếu. Cậu em trai mười sáu tuổi thì phải bỏ học đi làm thuê để tìm con bé... Con bé cố gắng biết bao mới thi đỗ vào đại học, giờ lại mất tích ở đâu chẳng rõ. Cảnh sát bảo có thể con bé đã bỏ nhà ra đi vì áp lực nặng nề, nhưng còn lâu anh mới tin.” Nói tới đây, Trần Võ Ninh đã không nén nổi cơn tức.

“Nhưng... nhưng anh chỉ là một giáo viên, có thể làm được gì chứ?” Dương Thiến Thiến hỏi.

Trần Võ Ninh nhíu mày, xoa tay do dự trong chốc lát mới nói: “Anh từng điều tra rồi, có người giả mạo chữ ký của anh để chỉnh sửa hồ sơ học bạ của Mạn Tiểu Lệ. Hơn nữa giấy báo trúng tuyển của con bé cũng biến mất. Anh đã phản ánh chuyện này với sở giáo dục, nhưng lại không có kết quả gì.”

Nghe tới đây, Dương Thiến Thiến cũng cảm thấy chuyện này không hề đơn giản. Song bà vẫn cố gắng khuyên Trần Võ Ninh đừng dây dưa vào nữa, bởi vì bà có thể cảm nhận được mối nguy hiểm bên trong đó dẫu chỉ dựa vào trực giác.

“Anh đã nói chuyện này với bố em chưa?”

“Anh nói rồi, ông ấy thấy anh nghĩ nhiều quá, bảo anh đừng nhiều chuyện, không thì sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh của ngành giáo dục huyện.”

“Vậy anh nên nghe lời bố em đi!” Tới lúc này Dương Thiến Thiến mới hiểu, hóa ra bố cũng muốn mình tới khuyên Trần Võ Ninh đừng gây phiền phức.

“Thiến Thiến, em yên tâm, anh biết chừng mực mà. Không làm rõ chuyện này thì anh không yên tâm...”

“Quản lý Dương!” Thấy Dương Thiến Thiến hơi thất thần, Kiều Phong Ca không nhịn được mà vỗ nhẹ lên bả vai bà.

Dương Thiến Thiến thoát khỏi những hồi ức, nhìn thoáng qua Kiều Phong Ca rồi lại quay đầu nhìn Vu Đức Chính, cuối cùng vẫn gật đầu bảo: “Hai người lên xe đi.”

CHƯƠNG 13

DIỆT CỎ TẬN GỐC

Thâm tâm Liêu Tuấn và Hùng Đào đều thầm nghĩ, ban đầu bảo bắt tên bắt cóc, sao tự nhiên lại có một ông lão tới? Mà hình như ông già này có quan hệ không hề bình thường với Mạn Tiểu Lệ.

Bây giờ Mạn Tiểu Lệ bảo họ lái xe tới huyện Thương Long nhưng lại không nói rõ nguyên nhân, đúng là khiến người ta nghi ngờ.

Song Liêu Tuấn và Hùng Đào đều rất vui vì có tiền.

Liêu Tuấn đặt một chiếc ô tô điện mẫu mới nhất trên mạng. Hắn vẫn luôn ao ước có một chiếc xe như vậy nhưng chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình thật sự sẽ mua được nó, lại còn thanh toán dứt trong một lần luôn. Hắn định bụng làm xong vụ này thì sẽ rời khỏi thành phố Vũ Khẩu và tới bờ biển mà hắn vẫn hằng mong, ngày nào cũng có thể tận hưởng ánh mặt trời, sóng biển cùng bãi cát...

Hùng Đào trông có vẻ nhếch nhách, thô bỉ nhưng lại là một đứa con có hiếu. Việc đầu tiên hắn làm khi nhận được tiền là bảo cậu em họ giúp mình đưa người mẹ vẫn luôn đau ốm tới viện. Mẹ hắn bị bệnh thận từ lâu, lẽ ra phải nằm viện điều trị nhưng phí nhập viện cao ngất ngưởng, Hùng Đào không trả nổi nên chỉ có thể để mẹ ở nhà chịu khổ.

Bây giờ biết mẹ mình đã được vào viện, hắn cũng chuyển đủ phí điều trị trong một tháng cho bệnh viện nên tâm trạng cực kỳ tốt, chỉ chờ làm xong vụ này rồi nhận nốt số tiền còn lại là có thể cùng mẹ sống một cuộc đời hạnh phúc.

Mạn Tiểu Lệ cũng rất hào phóng, thoải mái hứa rằng họ làm xong chuyện ở huyện Thương Long là sẽ chuyển nốt số tiền còn lại ngay.

Chiếc xe này là của Lưu Chí Phong. Liêu Tuấn phụ trách lái xe, Hùng Đào ngồi ở ghế phó lái, còn Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong ngồi ở hàng sau. Bốn người mang trong mình những suy nghĩ riêng, im lặng suốt dọc đường đi.

Từ thành phố Vũ Khẩu tới huyện Thương Long không có đường cao tốc, đoạn đường dễ đi nhất cũng chỉ có quốc lộ. Cả hành trình hầu như đều là đường đèo và những con đường nhỏ gồ ghề lầy lội.

Đường đêm khó đi, tốc độ lái xe của Liêu Tuấn cũng không nhanh. Gần bốn tiếng sau, trời đã tờ mờ sáng mà họ vẫn cách huyện thành tầm bốn, năm chục cây số nữa. Phía trước có một ngọn núi, đi qua núi là có thể thấy huyện Thương Long.

Phong cảnh ngoài xe như một bức tranh vẽ. Xa xa là núi non trùng điệp giữa những mảng mây trắng phau, rừng cây tốt tươi dưới chân núi xào xạc trong gió thu, những tán lá đỏ rung rinh tựa sóng vàng khiến lòng người nhẹ nhõm hân hoan.

Lưu Chí Phong vẫn luôn im lặng nhắm mắt bồng lên tiếng nói chuyện: "Phía trước có một ngã rẽ thông đến đài quan sát, chúng ta nghỉ ngơi ở đó một lát."

Liêu Tuấn nhìn hướng dẫn chỉ đường, đáp: "Tôi lái nhanh hơn chút, bốn mươi phút nữa là tới huyện rồi."

"Tôi già rồi, không khỏe được như mấy người." Lưu Chí Phong tươi cười bảo.

Mạn Tiểu Lệ tưởng Lưu Chí Phong muốn đi vệ sinh nên cũng nói: "Tôi cũng muốn nghỉ ngơi một lát, cứ dừng ở phía trước một lúc đi."

"Ngồi ê cả mông rồi, xuống dưới đi vệ sinh cái cũng được." Hùng Đào phụ họa theo.

Liêu Tuấn không phản đối. Bây giờ Mạn Tiểu Lệ là chủ của họ, vì tiền nên đương nhiên phải nghe theo lệnh thôi.

Quả nhiên phía trước đã xuất hiện một lối rẽ, Liêu Tuấn giảm tốc độ rồi ngoảnh vào. Đường gồ ghề xóc nảy, cỏ dại mọc tràn lan, đi mất mấy phút mới tới nơi.

Nơi này có một tảng đá to và bằng phẳng, bên dưới là vách đá dựng đứng, leo lên đó có thể nhìn ra phía xa, quả thật là một nơi thích hợp để thưởng thức phong cảnh.

Sau khi Liêu Tuấn đỗ xe, mọi người đều lần lượt đi xuống.

Hùng Đào vội vội vàng vàng chạy thẳng tới sau gốc cây to để “giải quyết”.

Lưu Chí Phong không đi vệ sinh mà chống gậy bước đến bên cạnh vách đá, dõi mắt nhìn phong cảnh phía xa xăm. Mạn Tiểu Lệ đến gần Lưu Chí Phong không hiểu vì sao ông lại muốn dừng xe ở đây.

Liêu Tuấn châm một điếu thuốc, hắn đã lái xe gần bốn tiếng đồng hồ nên cần hút một điếu cho thư giãn.

“Tiểu Mạn, trong cốp xe có nước đấy, lấy ra cho mọi người uống đi.” Lưu Chí Phong nói với Mạn Tiểu Lệ.

Bà đi về phía sau xe và mở cốp lấy ra bốn chai nước khoáng, đưa cho Hùng Đào hai bình trước rồi cầm hai bình còn lại đi tới bên cạnh Lưu Chí Phong.

Lưu Chí Phong nhận lấy một chai nước và vặn nắp ra.

Mạn Tiểu Lệ cũng khát nước nãy giờ nên mở nắp uống hai ngụm.

“Có nước mà không lấy ra từ sớm.” Hùng Đào vừa cảm râm vừa ném một chai cho Liêu Tuấn.

Liêu Tuấn dập tắt điếu thuốc rồi nhận lấy chai nước uống một ngụm lớn.

Lưu Chí Phong ném bình nước trong tay sang một bên, ông không uống mà lại chống gậy chậm chậm đi về phía xe.

Liêu Tuấn đóng nắp chai nước lại, cũng định quay về xe để tiếp tục lên đường. Nhưng hắn còn chưa đi được hai bước thì bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, thoáng lảo đảo rồi ngã nhào ra đất.

Mạn Tiểu Lệ và Hùng Đào cũng chẳng khác gì, cả hai đều lần lượt ngã xuống, cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào.

Lưu Chí Phong cười lạnh, ném cây gậy trong tay đi rồi lấy một con dao sắc nhọn từ hàng ghế sau xe ra. Mũi dao bén nhọn lóe lên một tia sáng đỏ rực dưới ánh mặt trời sớm mai.

Lưu Chí Phong đi thẳng tới phía Hùng Đào - kẻ cách mình gần nhất rồi cắt đứt yết hầu của hắn như cắt tiết một con gà. Toàn thân Hùng Đào co giật, máu từ cổ tuôn ra như nước máy tự động.

Mạn Tiểu Lệ hét lên một tiếng chói tai. Bà nằm trên mặt đất, thật sự không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt mình.

Lưu Chí Phong tiếp tục đi về phía Liêu Tuấn.

Liêu Tuấn hoảng sợ trợn trừng mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi...”

Dường như Lưu Chí Phong không hề nghe thấy, tay trái ông ta túm lấy tóc Liêu Tuấn, tay phải cắt cổ hắn một cách nhanh nhẹn và đầy dứt khoát.

“Bố... Bố... bố điên rồi sao? Bố đang làm cái gì thế?” Cả người Mạn Tiểu Lệ run lên, sợ bản thân sẽ là người tiếp theo chịu trận.

Lưu Chí Phong lau con dao trong tay mình vào quần áo Liêu Tuấn để xóa bỏ vết máu và dấu vân tay dính trên đó rồi ném xuống vách núi.

“Hai người này đã biết quá nhiều, không thể giữ lại.” Dứt lời, Lưu Chí Phong đi tới bên cạnh Mạn Tiểu Lệ rồi khom lưng đỡ bà dậy.

Mạn Tiểu Lệ muốn tránh khỏi đôi tay của Lưu Chí Phong nhưng bà hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

“Đừng sợ, uống thuốc một lát là đỡ thôi.” Lưu Chí Phong đỡ Mạn Tiểu Lệ dậy rồi nhét một viên thuốc màu xanh lam vào miệng bà.

Toàn thân Mạn Tiểu Lệ run rẩy, bà không ngờ Lưu Chí Phong đã giết chết hai người chỉ trong chưa đầy vài phút đồng hồ. Sự tàn nhẫn ấy khiến bà khiếp đảm.

“Nếu muốn cứu Phi Phi và giữ vững địa vị bây giờ của con thì không thể nương tay được.” Lưu Chí Phong ngồi trên tảng đá và thở dốc mấy hơi, dường như ông ta cũng lớn tuổi thật rồi.

Mạn Tiểu Lệ không biết nên nói gì, hoặc có lẽ bà hoàn toàn không nghe rõ những lời Lưu Chí Phong đang nói. Bà chỉ nhìn hai thi thể nằm trên mặt đất cùng vết máu đỏ tươi kia, thần thờ trong thoáng chốc.

Cảnh tượng này khá giống với một ngày của rất nhiều năm về trước. Cô gái đó, cô ấy cũng nằm trên mặt đất đầy đá vụn, khắp đầu toàn là máu...

“Tôi không cố ý, không cố ý đâu, không phải...” Mạn Tiểu Lệ bỗng nhiên trở nên kích động, đôi tay khua khoắng loạn xạ như bị ong đốt.

Một tiếng “chát” vang lên cùng với cái tát của Lưu Chí Phong giáng xuống kèm theo tiếng quát tháo: “Đủ rồi, không còn đường lui nữa, con tỉnh táo lại cho ta!”

Mạn Tiểu Lệ bị đánh đến nổi hoa cả mắt. Sau khi bình tĩnh lại, bà nhìn thẳng vào Lưu Chí Phong rồi cuối cùng vẫn cắn chặt răng và lăm bắm với ánh mắt hung ác: “Đúng vậy, không còn đường lui nữa rồi.”

“Tốt lắm, đứng lên giúp ta ném thi thể xuống dưới đi.” Lưu Chí Phong hít sâu một hơi rồi đứng dậy.

Lưu Chí Phong cùng Mạn Tiểu Lệ hợp sức ném thi thể của Liêu Tuấn và Hùng Đào xuống vách núi, sau đó lại lấy cát để lấp kín vết máu. Sau khi giải quyết gọn ghẽ, họ quay trở lại xe như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Mạn Tiểu Lệ ngồi trên ghế lái, vén tóc rồi khởi động xe.

Chiếc xe chậm chậm quay lại mặt đường rồi hòa vào màn sương tiến tới huyện Thương Long.

Cố Thiên Thành vội vàng tới huyện Thương Long. Ông lái xe một mình, gần như không ngơi nghỉ suốt cả quãng đường. Sau hơn bốn tiếng đồng hồ, cả người đã mệt đến rã rời.

Tới huyện Thương Long, ông cũng không đến địa chỉ “số 2 đường Bảo Hoa” ghi trên bưu thiếp vội mà tìm một nhà nghỉ để thu xếp ổn thỏa trước. Ông thay một bộ quần áo, đội mũ và đeo khăn quàng cổ rồi mới ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Cố Thiên Thành tới huyện Thương Long, nhưng ông vẫn nhanh chóng tìm thấy số 2 đường Bảo Hoa nhờ hướng dẫn chỉ đường trên điện thoại. Từ khách sạn ông ở tới đó chỉ mất năm phút lái xe, đi bộ cũng chỉ tốn nửa tiếng. Sau khi ngấm

nghĩ cẩn thận, ông quyết định sẽ đi bộ tới đó để tiện làm quen với môi trường huyện Thương Long.

Tuy chỉ mới đi được ba mươi phút nhưng Cố Thiên Thành đã có thể rút ra một kết luận rằng đây là một nơi suy tàn. Bây giờ mới chập choạng tối mà người qua lại trên đường đã cực kỳ thưa thớt, hơn nữa phần lớn đều là người già và trẻ nhỏ, hiếm thấy có người trẻ tuổi nào. Cửa hàng trên phố cũng đã đóng cửa gần hết, còn có thể nhìn thấy rất nhiều hàng quán treo biển “chuyển nhượng”.

Số 2 đường Bảo Hoa hiện giờ là một căn nhà ba tầng kiểu Tây màu trắng, nom sang trọng hơn hẳn so với những nhà dân xung quanh. Các ngôi nhà quanh đây trông như kiểu nhà từ thời thập niên 80 với tầng trệt và tường xám cùng đủ loại dây cáp chằng bên ngoài.

Cố Thiên Thành đi tới trước căn nhà kiểu Tây, trên cửa có treo một tấm biển, ông xác nhận bên trên viết “số 2 đường Bảo Hoa”.

Nhìn từ bên ngoài tòa kiến trúc này thì có vẻ như nó chỉ mới được xây khoảng bảy, tám năm, nhưng thời gian trên tấm bưu thiếp lại là hơn hai mươi năm trước.

Tuy không ôm hy vọng gì nhưng Cố Thiên Thành vẫn ấn chuông cửa với tâm lý cầu may. Ông nghĩ thầm rằng đã mất công tới rồi thì cứ hỏi thăm một chút về chuyện năm xưa cho biết mình biết ta, có thể mới không đến nỗi bị tên bắt cóc dắt mũi. Tuy Cố Thiên Thành rất mong tên bắt cóc sẽ thả con gái vào ngày mai đúng như đã hứa, nhưng ông cũng không tin là mọi chuyện lại đơn giản như vậy. Thế nên ông buộc phải thu thập được thật nhiều thông tin và manh mối để làm tốt công tác chuẩn bị ứng phó với mọi khả năng có thể xảy đến.

Sau bảy, tám tiếng chuông cửa vang lên, một bà lão run rẩy mở cửa ra.

Bà lão nhìn Cố Thiên Thành một lượt, đoạn hỏi: “Anh tìm ai?”

“Cô ơi, cho hỏi cô có quen người phụ nữ tên Mạn Tiểu Lệ không, trước kia cô ấy sống ở đây sao?” Cố Thiên Thành dò hỏi.

“Anh tìm nhầm nhà rồi, không có người này ở đây đâu.”

“Hơn hai mươi năm trước cô ấy sống ở đây. Cháu là bạn học cũ của cô ấy nhưng mãi không liên lạc được, hôm nay vừa đến huyện nên muốn hỏi xem có thể biết được cô ấy đang ở đâu không.” Cố Thiên Thành giải thích.

“Thế thì có thể là chủ nhà trước đây... Tôi mới ở đây hơn mười năm thôi...” Bà lão lắc đầu bảo.

“Cô ơi, cháu hỏi khí không phải, nhà này là cô mua sao ạ?”

“Chồng tôi mua đất ở đây xây nhà... nhưng mà ông ấy qua đời lâu rồi.” Sắc mặt bà lão ánh lên vẻ bị thương.

“Cô ơi, thế cô có phương thức liên lạc với chủ cũ của căn nhà không ạ?” Cố Thiên Thành vốn dĩ không ôm hy vọng gì, vả lại chưa chắc người ta đã để ý tới khi một người lạ như ông tùy tiện hỏi mấy vấn đề này, chỉ là cứ cố dấm ăn xôi mà thôi.

“Cũng lâu lắm rồi... hay là anh vào ngồi trước đã, để tôi tìm giúp anh xem.” Bà lão ngỏ lời mời với giọng điệu hòa nhã.

Câu nói này quả thật khiến Cố Thiên Thành cảm thấy bất ngờ, song ông nghĩ có lẽ do bà lão ở một mình cô đơn nên mới muốn có người nói chuyện cùng để giết thời gian.

Nghĩ vậy, ông bèn vui vẻ đồng ý vào nhà cùng bà lão.

Căn nhà được bài trí đơn giản, tràn ngập mùi thuốc bắc nhưng trông có vẻ rất sạch sẽ, ngăn nắp.

Cố Thiên Thành ngồi lên sofa, bà lão đi rót nước cho ông.

“Uống trà nhé?”

“Cảm ơn cô, phiền cô ạ.” Cố Thiên Thành không quá khách sáo, cứ thuận theo tự nhiên.

Bà lão bưng trà lên rồi bảo: “Anh ngồi đợi chút, để tôi tìm giúp anh.”

“Cảm ơn cô nhiều ạ.” Cố Thiên Thành vô cùng cảm kích.

Bà lão mỉm cười gật đầu, sau đó bước lên tầng 2.

Cố Thiên Thành đợi khoảng hơn mười phút vẫn không thấy bà lão đi xuống nên đành phải đứng lên đi về phía cầu thang bộ. Ông ngó lên tầng 2 nhưng không thấy ai, cũng chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào vọng tới.

“Cô ơi, nếu không thấy thì thôi ạ.” Cố Thiên Thành vốn không ôm quá nhiều hy vọng nên mới hô to lên.

Nhưng trên tầng không có ai đáp lại ông.

Ông không kìm được muốn lên xem thử, vừa bước lên cầu thang vừa nói: “Cô ơi, cô không sao chứ?”

Cố Thiên Thành mới đi được mấy bước thì bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, sau một thoáng lão đảo bèn ngã lăn xuống cầu thang.

Ông muốn đứng dậy theo bản năng nhưng tầm nhìn lại dần trở nên mơ hồ, không thốt nổi nên lời, mí mắt thì nặng trĩu, chốc lát sau đã mất đi ý thức.

Lúc này, có ba người đi từ cầu thang xuống. Đó chính là bà lão, Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong.

“Chị, ở đây không còn việc của chị nữa, chị đi nghỉ ngơi trước đi.” Lưu Chí Phong nhìn Cố Thiên Thành nằm trên mặt đất, sau đó ngẩng đầu nói với bà lão.

Bà lão gật đầu, im lặng quay trở lên lầu.

Mãi tới khi nghe thấy tiếng đóng cửa của bà lão, Mạn Tiểu Lệ mới lên tiếng hỏi: “Bố, dù sao Thiên Thành cũng là bố của Phi Phi, bố không thể...”

“Yên tâm, ta sẽ không động đến nó đâu. Nhưng sao nó lại biết chỗ này, là con nói với nó sao?” Lưu Chí Phong hỏi.

“Không ạ, con không nói gì với anh ta cả.”

Lưu Chí Phong nhìn thoáng qua Mạn Tiểu Lệ rồi nói với giọng điệu đầy ý tứ sâu xa: “Nếu nó biết quá nhiều thì chẳng những không tốt cho bản thân nó, mà còn bất lợi cho cả con. Chuốc mê nó là vì không muốn để nó gây phiền phức thêm nữa. Nhốt nó vào phòng trước đã, người sắp tới rồi.”

Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong cùng kéo Cố Thiên Thành vào căn phòng nhỏ bên cạnh cầu thang.

Lưu Chí Phong dùng dây thừng trói tay chân Cố Thiên Thành lại, sau đó dán băng dính lên miệng ông để phòng bất trắc.

Mạn Tiểu Lệ đứng bên cạnh nhìn Cố Thiên Thành đang hôn mê, trong lòng không khỏi nghĩ vì sao ông lại đến đây, lẽ nào ông đã có

manh mỗi gì của con gái ư? Bà quyết định đợi mọi chuyện xong xuôi, dù Lưu Chí Phong có phản đối thì cũng phải hỏi cho ra nhẽ nguyên nhân Cố Thiên Thành tới huyện Thương Long.

Lưu Chí Phong và Mạn Tiểu Lệ ra khỏi phòng, vừa ngồi xuống thì chuông cửa lại vang lên.

Mạn Tiểu Lệ nhìn qua cửa sổ rồi nói: "Chị ta tới rồi."

"Vừa đúng lúc." Lưu Chí Phong cười bảo: "Con ra mở cửa đi."

Mạn Tiểu Lệ mở cửa ra, một người phụ nữ trung niên với khí chất quý phái bước vào.

"Quản lý Dương, đã lâu không gặp." Lưu Chí Phong nhìn người vừa tới và nói với vẻ đầy thân thiết.

Người phụ nữ trung niên bước vào chính là Dương Thiển Thiển - quản lý nhà văn hóa huyện Thương Long.

Ba tiếng trước.

Dương Thiển Thiển lái xe đưa ba người nhóm Kiều Phong Ca tới đỉnh núi công viên Độc Sơn của huyện, đứng ở đây có thể quan sát toàn bộ huyện thành.

Đỉnh núi mùa này không một bóng người, gió rét thét gào, nhiệt độ thấp hơn nhiều so với dưới chân núi.

"Chúng ta xuống xe hít thở không khí chút đi." Dứt lời, Dương Thiển Thiển bèn xuống xe trước.

Kiều Phong Ca ngồi trên ghế phó lái cũng bước xuống theo.

"Vãi chưởng, họ biết chọn chỗ thật đấy, biết vậy thì hôm nay tôi đã đội mũ và đeo khăn quàng cổ rồi." Vu Đức Chính còn chưa xuống xe đã run cầm cập vì gió lạnh lùa từ cửa sổ vào.

"Đi thôi, xem chị ta nói gì nào?" Nghiêm Khải đẩy Vu Đức Chính.

Vu Đức Chính gật đầu, xoa xoa tay rồi xuống xe cùng Nghiêm Khải.

Gió lạnh phả vào mặt, rét đến cắt da cắt thịt.

Dương Thiển Thiển dường như không hề cảm nhận được, bà nhìn xuống huyện lỵ chìm trong màn sương dưới chân núi, hít sâu một hơi rồi mới nói: "Tôi từng khuyên anh ấy hết lần này tới lần khác, nhưng anh ấy không chịu nghe, vẫn nhất quyết muốn dính vào chuyện này."

"Ý chị là Trần Võ Ninh phát hiện ra chuyện Lưu Phi mạo danh Mạn Tiểu Lệ để vào đại học sao?" Kiều Phong Ca truy hỏi.

"Có phải Lưu Phi hay không thì tôi không biết, nhưng sau khi Mạn Tiểu Lệ mất tích, anh ấy luôn tìm kiếm tung tích của cô ấy, kết quả lại phát hiện có khả năng ai đó đã dùng thân phận của Mạn Tiểu Lệ để vào đại học. Anh ấy nghi ngờ chuyện này có liên quan tới việc Mạn Tiểu Lệ mất tích, thế nên đã bắt tay vào điều tra. Lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau, anh ấy bảo rằng muốn tới trường đại học kia để xác nhận tình hình, sau đó không thấy anh ấy xuất hiện nữa."

"Chị không đi tìm anh ấy sao?"

"Sao lại không tìm cho được!" Dương Thiển Thiển hơi bất mãn với câu hỏi này của Kiều Phong Ca: "Anh ấy như thể bốc hơi khỏi thế giới, sống không thấy người, chết chẳng thấy xác. Tôi lo anh ấy xảy ra chuyện nên đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát cũng không cho tôi bất cứ phản hồi nào."

Kiều Phong Ca im lặng trong giây lát, những lời này của Dương Thiển Thiển cũng không cung cấp thêm được manh mối gì mới, cô chỉ đành hỏi tiếp: "Trần Võ Ninh đã từng nhắc tới đối tượng mà anh ấy nghi ngờ với chị chưa?"

"Rồi, chính là Lý Huệ Phân mà mấy người vừa nhắc đến ấy. Trần Võ Ninh đã tới tìm chị ta trước khi mất tích, thậm chí còn chất vấn chị ta ngay tại đồn cảnh sát rằng tại sao lại chỉnh sửa hồ tịch của Mạn Tiểu Lệ!"

"Chị có biết lúc ấy Lý Huệ Phân đã nói gì không?"

"Còn nói gì được nữa, chị ta vặc lại, bảo Trần Võ Ninh nói năng linh tinh, bịa đặt sinh sự, gây rối loạn trật tự. Đồn cảnh sát suýt chút nữa đã bắt anh ấy với tội danh gây hấn và làm loạn. Sau đó may mà có phía nhà trường đứng ra bảo lãnh cho anh ấy, hiệu trưởng cũng

cảnh cáo anh ấy không được nói hươu nói vượn nữa.” Kể tới đây, gương mặt Dương Thiển Thiển toát lên vẻ căm phẫn.

“Hai người mà chị nhắc tới đều đã chết rồi, người chết không biết nói, muốn kể thế nào chẳng được!” Vu Đức Chính buột miệng thốt lên, song những lời anh ta nói cũng chính là suy nghĩ trong lòng Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải.

“Chị dẫn chúng tôi tới đây hẳn là có chuyện quan trọng hơn muốn nói. Rốt cuộc chị đang sợ hãi và lo lắng điều gì?” Kiều Phong Ca luôn cảm thấy Dương Thiển Thiển đang lảng tránh gì đó, chuyện đến nước này, cô cũng không muốn vòng vo nữa mà hỏi thẳng vào vấn đề.

Dương Thiển Thiển siết chặt nắm tay, đi về phía trước vài bước rồi dừng lại bên rìa vách núi.

Nhóm Kiều Phong Ca đứng phía sau nhìn, dường như chỉ cần gió mạnh hơn một chút là có thể thổi bay Dương Thiển Thiển, hoặc là bà chẳng may tiến về phía trước thêm một bước thôi là sẽ ngã ngay xuống vực thẳm.

“Quản lý Dương, cẩn thận...” Kiều Phong Ca không nhìn được mà nhắc nhở.

“Mọi người có biết đội trưởng Đội Cảnh sát Hình sự huyện Thương Long lúc bấy giờ là ai không?” Dương Thiển Thiển chợt hỏi.

Kiều Phong Ca không ngờ Dương Thiển Thiển sẽ đột nhiên hỏi tới chuyện này, song trước đó cô cũng đã tìm hiểu qua nên bèn đáp: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì là chính ủy hiện giờ của Sở Cảnh sát huyện Thương Long - Lỗ Cẩm.”

Dương Thiển Thiển hừ lạnh một tiếng, đoạn bảo: “Hai người sống sờ sờ mất tích mà năm đó cảnh sát xử lý ra sao? Các người còn không hiểu ư?”

“Ý chị là chuyện này có liên quan tới Lỗ Cẩm?”

“Không có chứng cứ nên tôi đâu dám nói bừa, nhưng chẳng phải các người nên điều tra cho rõ xem rốt cuộc năm đó cảnh sát đã làm gì trước à? Lẽ nào vì là đồng nghiệp trong ngành nên các người muốn bao che cho nhau?” Dương Thiển Thiển chất vấn.

“Chúng tôi không bao che, nhưng trong quá trình điều tra chúng tôi phát hiện toàn bộ hồ sơ của năm 1999 tại Sở Cảnh sát huyện Thương Long đều đã biến mất.” Kiều Phong Ca cũng nghi ngờ năm đó còn có những người khác ở sở cảnh sát huyện làm trái pháp luật, nhưng nếu không tìm thấy hồ sơ của năm ấy thì sẽ không thể nào triển khai điều tra, trừ phi xuất hiện chứng cứ khác, hoặc là có ai đó đứng ra làm chứng.

“Đương nhiên sẽ không để các người thấy, bởi vì chắc chắn đồng hồ sơ ấy có gì đó mờ ám. Tuy tôi chỉ là một quản lý nhà văn hóa, nhưng nhắm mắt cũng đoán được quá trình điều tra của mấy người ở đây gặp rất nhiều khó khăn và trở ngại, nếu không thì đã chẳng năm lần bảy lượt tới tìm tôi như thế.” Dương Thiến Thiến nói hơi khó nghe nhưng câu nào câu nấy đều có lý, khiến người ta không thể phản bác.

Kiều Phong Ca và những người khác nhất thời đều chẳng biết đáp lại ra sao, họ đều hiểu rằng lời buộc tội của Dương Thiến Thiến không hề đơn giản.

Sau một thoáng im lặng, Dương Thiến Thiến lại nói tiếp: “Chẳng phải các người bảo muốn điều tra chân tướng ư, việc gì phải đi lòng vòng khắp nơi, cứ tới tìm Lỗ Cẩm hỏi xem ông ta đã làm tròn trách nhiệm trong chuyện năm đó chưa là được!”

Nghe thấy câu này, mồ hôi trên trán Vu Đức Chính đã chảy ròng ròng. Anh ta biết Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đều cứng nhắc như nhau, họ chỉ biết đến công việc chứ không hề màng tới tình cảm, chẳng may hấp tấp chạy tới điều tra Lỗ Cẩm thật thì e là sẽ lớn chuyện mất.

“Những gì nên nói tôi đều nói cả rồi, sau này không có chuyện gì thì đừng tới làm phiền tôi nữa.” Nói đoạn, Dương Thiến Thiến bèn đi về phía xe, không để ý tới ba người nhóm Kiều Phong Ca nữa.

Quay trở lại xe, bà không khỏi thở dài một hơi. Bà biết những lời mình vừa nói đã khiến nhóm Kiều Phong Ca lâm vào thế cưỡi trên lưng hổ. Tiếp theo đây, bà phải tới gặp một người, một người thật sự khiến bà sợ hãi - Lưu Chí Phong.

Biểu cảm trên gương mặt Lưu Chí Phong luôn dừng dừng như vậy, bất kể là tâm trạng ông ta đang vui hay đang buồn. Từng có người nói đùa rằng nếu làm diễn viên thì chắc chắn ông ta có thể trở thành ảnh đế.

Có người bị Lưu Chí Phong tổng vào tù rồi vô tình bỏ mạng trong một vụ xô xát ở trại giam. Tuy trong lòng ai nấy đều rõ chuyện này chắc chắn có liên quan tới Lưu Chí Phong nhưng chẳng ai dám "nói đùa" là ông ta làm.

Người chết trong tù đó là bạn làm ăn với Lưu Chí Phong. Hai người cùng nhau thành lập xưởng quặng Hạo Thiên và đưa nó trở thành một xí nghiệp tư nhân lớn nhất huyện Thương Long thời đó. Sau cái chết của cộng sự, Lưu Chí Phong trở thành ông chủ nắm quyền tuyệt đối tại mỏ quặng Hạo Thiên.

Lưu Chí Phong là một người hào phóng, thoải mái lại kết giao nhiều với quan chức địa phương. Năm đó ông ta xây dựng một câu lạc bộ tư nhân tại huyện Thương Long với tên gọi "Hạo Thiên Tower", không mở cửa kinh doanh với bên ngoài mà chỉ dùng làm nơi tiếp đãi bạn bè.

Lúc bấy giờ, Lưu Chí Phong cũng được xem như một ông chủ có máu mặt tại huyện Thương Long.

Dương Thiến Thiến đã quen biết Lưu Chí Phong từ lâu. Hồi ấy bà vẫn là học sinh, cứ tới thăm lễ tết là lại gặp Lưu Chí Phong tới nhà tặng quà. Khi đó, ấn tượng của bà về Lưu Chí Phong là một ông chú hiền hòa.

Tới tận bây giờ Lưu Chí Phong vẫn treo trên gương mặt nụ cười hiền từ ấy, nhưng trong mắt Dương Thiến Thiến, nụ cười đó giờ đây lại là thứ khiến bà sợ hãi nhất.

"Đã nói với cảnh sát những lời ta dặn rồi chứ?" Lưu Chí Phong không hề khách sáo, vừa lên tiếng đã nói thẳng vào vấn đề.

Dương Thiến Thiến gật đầu, đoạn hỏi: "Nhưng vì sao phải nói mấy câu kiểu Mạn Tiểu Lệ không phải Mạn Tiểu Lệ, nhờ cảnh sát tra

ra được chuyện Lưu Phi mạo danh Mạn Tiểu Lệ thật thì sao? Và lại đẩy hết những chuyện này cho chính ủy Lỗ có được không?”

“Giấy không gói được lửa, chuyện mạo danh đã tới nước này rồi thì e là dù cô có không nói, cảnh sát cũng sẽ tra ra manh mối được thôi, thà rằng cô nói ra để giành lấy sự tín nhiệm của cảnh sát còn hơn. Về phía Lỗ Cẩm, ta phải ép ông ta ra mặt giải quyết, bằng không thì sẽ chết hết với nhau!”

“Nhưng... nhưng chuyện này dính dáng đến cả bố tôi, liệu ông ấy có bị xử lý không?” Dương Thiến Thiến lo lắng hỏi.

“Những chuyện thế này có thể phạt nặng đến đâu được chứ? Giám đốc Dương đã về hưu lâu như vậy rồi, ai làm gì ông ấy được nữa, cùng lắm chỉ viết cái bản kiểm điểm thôi.” Lưu Chí Phong cười nói.

Dương Thiến Thiến cảm thấy Lưu Chí Phong nói có lý nên cũng không nhiều lời thêm.

“Tốt lắm, chắc chuyện này sẽ sớm kết thúc thôi.” Lưu Chí Phong thở phào một hơi, dựa người lên sofa.

“Lưu... chú Lưu... có thể đưa món đồ đó cho tôi không?” Dương Thiến Thiến đã không còn vẻ ngạo mạn trong cách nói năng như thường ngày nữa, thay vào đó là giọng điệu đầy van nài.

“Tiểu Dương, cô vẫn không tin ta sao? Đừng lo, ta còn có vài chuyện cần cô giúp...”

“Lưu Chí Phong, ông đừng có mà quá đáng!” Cuối cùng Dương Thiến Thiến cũng bùng nổ.

Lưu Chí Phong không hề nổi giận, dáng vẻ vẫn ung dung hờ hững như trước, song ngữ điệu lại nặng nề hơn không ít: “Tiểu Dương, ta làm vậy cũng vì người nhà thôi. Con gái và cháu ngoại ta là những người ta yêu thương nhất trên đời này. Kẻ nào dám làm hại chúng nó thì dù có phải liều cả cái mạng già này ta cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn!”

Nghe Lưu Chí Phong nói câu này, Mạn Tiểu Lệ ở bên cạnh lại thấy ấm lòng. Ngẫm lại bấy nhiêu năm qua, đúng là bố đã làm tất cả vì bà. Bất kể là lúc bà còn ngồi trên ghế nhà trường hay đi làm, rồi được đề bạt thăng chức thì bố luôn ở phía sau giúp đỡ công khai

hoặc âm thầm, nếu không thì sao bà có thể thuận buồm xuôi gió như vậy được.

Dương Thiển Thiển toát mồ hôi lạnh, bà biết Lưu Chí Phong đã làm những gì nên cũng hiểu những điều ông ta nói hoàn toàn không phải chỉ là lời dọa dẫm.

“Chú còn muốn gì nữa?” Giọng điệu Dương Thiển Thiển lại dịu xuống.

“Ha ha.” Lưu Chí Phong cười gằn hai tiếng: “Muốn ép tên điên kia ra thì chỉ có thể dùng cô làm mồi nhử thôi.”

“Tôi? Vì sao? Tên điên mà chú nói là ai?” Dương Thiển Thiển ngơ ngác không hiểu.

“Đương nhiên là tên điên Trần Võ Ninh đó rồi.” Lưu Chí Phong tắt hẳn nụ cười, giọng điệu trở nên nghiêm túc.

Dương Thiển Thiển liên tiếp lùi về sau ba bước, suýt nữa thì ngã ngối trên mặt đất. Mặt bà tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra: “Chú... chú nói gì... không thể nào, không thể nào...”

“Bố, chẳng phải kẻ bắt cóc Phi Phi là Mạn Hoa sao? Thầy Trần vẫn còn sống ư?” Mạn Tiểu Lệ cũng bàng hoàng.

“Nếu Mạn Hoa còn sống thì đúng là bị ma trêu. Theo những gì ta biết thì Mạn Hoa đã bị chôn ở dưới căn nhà này rồi. Trần Võ Ninh là kẻ duy nhất ta chưa xác định được còn sống hay đã chết, thế nên chỉ có hắn mới làm ra được những chuyện này mà thôi!” Lưu Chí Phong giậm chân xuống sàn nhà, cất giọng đầy quả quyết.

“Không thể nào, chắc chắn không thể nào. Nếu anh ấy còn sống thì tại sao bao nhiêu năm qua lại không xuất hiện, tới tận bây giờ mới đứng ra trả thù? Chuyện này quá vô lý, ông nói vớ vẩn!” Dương Thiển Thiển chỉ thẳng mặt Lưu Chí Phong mà mắng.

“Ta cũng không biết vì sao hắn lại làm vậy. Nhưng đợi gặp được hắn, cô có thể hỏi xem sao.” Lưu Chí Phong hoàn toàn không tức giận mà chỉ lạnh nhạt nói.

Dương Thiển Thiển ngây ra, dáng vẻ Lưu Chí Phong trước mặt bà không hề giống đang đùa chút nào. Chính bởi vậy mà bà càng hoảng loạn hơn, lẽ nào Trần Võ Ninh thật sự còn sống sao?

“Tôi không gặp anh ấy!”

“Không phải cô muốn là được đâu.”

“Ông đang uy hiếp tôi?”

“Đúng vậy, chưa nói đến việc thứ cô cần đang ở trong tay ta, cô nghĩ nếu Trần Võ Ninh biết được sự thật năm đó thì sẽ bỏ qua cho cô sao? Hắn không chết thì cô cũng đừng hòng sống yên!”

Những lời Lưu Chí Phong nói tựa như một mũi dao đâm vào lòng Dương Thiển Thiển từng nhát một.

“Tôi không cố ý, không cố ý... không, không liên quan gì tới tôi!”

“Cô nói với ta những lời này cũng vô ích thôi, có những chuyện không cần ta nói cô cũng hiểu mà, vô tình hay cố ý đâu quan trọng, quan trọng là hắn sống thì cô không yên, không đúng sao? Dù cô không nghĩ cho mình đi nữa thì cũng phải nghĩ cho chồng con cô chứ? Tiểu Thiển, tuổi này của cô không còn cơ hội bắt đầu lại nữa đâu, chỉ có thể tiến về phía trước thôi, không thể quay đầu!”

Toàn thân Mạn Tiểu Lệ run lên khi lại một lần nữa nghe thấy câu nói này, bà cầm lòng chẳngặng bảo: “Chúng ta đều ngồi trên cùng một con thuyền, chỉ khi giải quyết được đồng phiền phức này thì mới có thể sống thoải mái an yên.”

“Không còn... không còn cách nào khác sao?” Thật ra Dương Thiển Thiển đã biết trước đáp án khi hỏi câu này.

“Chỉ khi hắn chết thì mọi chuyện mới kết thúc được.” Lưu Chí Phong nói ra đáp án trong lòng Dương Thiển Thiển.

“Chú muốn làm thế nào?” Dương Thiển Thiển nghiêng rằng, thật ra bà đã sớm biết, so với nộ hân nồng nhiệt thời trẻ thì bà vẫn yêu bản thân mình hơn cả.

Sau khi nhóm Kiều Phong Ca tạm biệt Dương Thiển Thiển, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính đã nảy sinh bất đồng trong việc xác định hướng điều tra tiếp theo. Nghiêm Khải cảm thấy nên điều tra Lỗ Cẩm ngay lập tức, năm đó ông ta nắm quyền hành quan trọng trong đội cảnh sát hình sự huyện, dù thế nào đi nữa thì ông ta cũng

phải có trách nhiệm với kết quả điều tra lúc bấy giờ, về lý thì vẫn nên tiến hành thẩm vấn ông ta.

Vu Đức Chính lại phản đối, anh ta cho rằng trước mắt chỉ dựa vào mấy câu nói của Dương Thiển Thiển, còn không có chút chứng cứ nào mà tùy tiện triển khai điều tra Lỗ Cẩm thì không phù hợp, sẽ mang tới những phiền phức không đáng có cho họ.

"Sợ gì chứ, chưa nghe câu 'Hoàng tử phạm luật cũng phạt như thứ dân' sao? Chẳng việc gì phải sợ hết!" Nghiêm Khải cố gắng giữ vững lập trường.

"Đồng chí Tiểu Nghiêm, trong tiểu thuyết có thể viết như vậy, nhưng cuộc sống ngoài đời thật không đơn giản thế đâu." Giọng điệu Vu Đức Chính đầy sâu sắc, chẳng khác nào một ông anh trai kiên nhẫn dạy bảo cậu em chưa hiểu chuyện.

Kiều Phong Ca ở bên cạnh nghe họ tranh cãi nhưng vẫn không nói gì, dường như cô đang suy nghĩ đến chuyện khác.

"Phong ca, chị là sếp, chị quyết định đi." Nghiêm Khải cảm thấy Kiều Phong Ca không phải kiểu người nhát gan sợ này sợ nọ, chắc chắn cô sẽ đứng về phía mình.

"Có gì đó lạ lắm." Kiều Phong Ca lên tiếng.

"Lạ gì cơ?" Nghiêm Khải sửng sốt, hỏi lại ngay.

"Đương nhiên là Dương Thiển Thiển lạ." Kiều Phong Ca nhìn Nghiêm Khải và Vu Đức Chính: "Chẳng lẽ hai người đều không cảm thấy thế sao?"

"Chị ta... rất nóng tính..." Vu Đức Chính nghĩ mãi mới nói được một câu, anh ta thật sự không nhìn ra Dương Thiển Thiển lạ ở chỗ nào.

"Nghiêm Khải, cậu thì sao?"

"Em... em cảm thấy chị ta hơi khó gần..." Nghiêm Khải cũng đoán mò.

Kiều Phong Ca lắc đầu bảo: "Những gì hai người nói đều là cảm xúc bên ngoài của chị ta, cái tôi muốn nói là hành vi khác thường cơ. Vừa rồi trong lúc nói chuyện, từ đầu đến cuối Dương Thiển Thiển đều không hỏi tường tận về cái chết của Trần Võ Ninh, thậm chí khi chúng ta nhắc tới việc cái chết của Trần Võ Ninh có liên quan

đến Lý Huệ Phân, chị ta cũng không hề hỏi xem rốt cuộc chuyện là thế nào. Phản ứng này không bình thường chút nào!”

“Nghe chị nói thì đúng là lạ thật, cứ như thể chị ta đã biết trước là Trần Võ Ninh chết rồi, và còn biết cả ai là người đã giết anh ta vậy.” Suy đoán thẳng thắn này của Nghiêm Khải nghe hơi đáng sợ.

“Không những thế, chị ta vòng vo một hồi chính là vì muốn khích chúng ta tới tìm Lỗ Cẩm.” Vu Đức Chính bổ sung.

“Nghĩ kỹ lại thì ngay từ đầu chị ta đã đợi chúng ta tới tìm mình để nói chuyện. Lảng tránh, động lòng, day dứt lương tâm, tức giận... tất cả đều là diễn kịch, chị ta đang cố gắng che giấu điều gì đó...” Kiều Phong Ca siết chặt nắm tay, cô tin vào phán đoán của bản thân.

“Nói vậy thì... chúng ta không nên tới tìm Lỗ Cẩm?” Nghiêm Khải vãi mồ hôi, nghĩ đến việc hết thầy đều do Dương Thiển Thiển cố ý dựng lên để họ chuyển hướng điều tra sang Lỗ Cẩm, vậy thì chắc hẳn sẽ lớn chuyện đúng như Vu Đức Chính lo lắng.

“Cũng không hẳn, Lỗ Cẩm quả thật cũng đáng nghi, nhưng đúng như anh Vu nói, bây giờ chúng ta không có chứng cứ, chỉ dựa vào suy đoán mà tìm tới cửa thì chẳng những gây phiền phức cho bản thân mà còn có thể rút dây động rừng nữa.” Kiều Phong Ca bình tĩnh phân tích, cô đã không còn là cô gái bốc đồng của trước đây từ lâu rồi.

“Tổ trưởng, chắt!” Vu Đức Chính nhiệt tình giơ ngón tay cái lên.

Kiều Phong Ca mỉm cười, cô sớm đã quen với mấy lời nịnh nọt này của Vu Đức Chính. Lúc mới vào đội cảnh sát hình sự cô còn hơi đỏ mặt, chứ bây giờ thì hoàn toàn không quá để tâm. Bởi vì cô biết anh Vu này cứ mở miệng là khen ngợi người khác, nhưng thật ra lại là “viên đạn bọc đường” phiên bản người thật.

“Chúng ta cần tranh thủ thời gian thu thập tài liệu tìm hiểu về Dương Thiển Thiển, tập trung điều tra xem rốt cuộc chị ta đang muốn giở trò gì.”

Dương Thiến Thiến sinh ra và lớn lên tại huyện Thương Long. Bà ta học đại học chuyên ngành nghệ thuật nhưng sau đó không ở lại thành phố lớn mà quay về huyện Thương Long tham gia kỳ thi công chức và thuận lợi trở thành công chức nhà nước làm việc trong nhà văn hóa huyện. Nhà họ Dương là một gia tộc lớn ở huyện Thương Long. Bố bà ta từng giữ chức giám đốc sở giáo dục huyện, bây giờ đã về hưu, chồng bà ta nay là phó chủ tịch huyện. Bà ta còn có hai người cậu, hai người cô, ba người dì, hai cô em họ, hai ông anh họ và một cậu em trai họ đều làm việc trong cơ quan nhà nước, chức thấp nhất trong số đó cũng là cán bộ cấp phó khoa. Ngoài những họ hàng thân thích này ra, bà ta còn có một vài họ hàng xa cũng làm công chức, ít cũng phải tới hơn chục người.

“Nửa cái huyện Thương Long này đều là của nhà họ rồi. Không tra thì thôi, đã tra là giật mình.” Sau khi tra được những tư liệu này, Nghiêm Khải không khỏi thấy lạnh sống lưng.

“Năm đó bố của Dương Thiến Thiến - Dương Chính Khang là phó giám đốc sở giáo dục, chẳng biết ông ta có nhúng tay vào mấy hồ sơ học bạ kia hay không, cứ có cảm giác ông ta cũng dính dáng vào.” Vu Đức Chính cầm hồ sơ của Dương Chính Khang trong tay, ngón trỏ khẽ búng lên đó.

“Nghiêm Khải, cậu nghĩ cách tìm ra vị trí hiện giờ của Dương Thiến Thiến, tôi và anh Vu sẽ tới tìm Dương Chính Khang trước.” Sau khi tách khỏi bọn họ, Dương Thiến Thiến không về nhà, cũng không quay lại cơ quan nên chưa rõ là bây giờ đang ở đâu.

Kiều Phong Ca nói đoạn bèn nhìn đồng hồ, thấy đã 8 giờ tối, họ không còn lại nhiều thời gian nữa. Tuy cô đã cung cấp chứng cứ Lý Huệ Phân bị giết cho Triệu Mộ Vân, nhưng sau khi Triệu Mộ Vân nói chuyện với sếp, họ vẫn bị cấp trên yêu cầu quay về thành phố Vũ Khẩu.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca không phục trong lòng, nhưng cũng chẳng dám trái lệnh, may mà Triệu Mộ Vân đã xin kéo dài thời gian cho họ, nếu tìm thấy chứng cứ quyết định trong khoảng thời gian này thì biết đâu sẽ có thể khiến cấp trên đổi ý. Họ chỉ có thể tiếp tục chạy đua với thời gian, không dám trì hoãn dù chỉ một chút.

Sau khi về hưu, cuộc sống của Dương Chính Khang vô cùng nhàn nhã và thoải mái. Hết du lịch, câu cá, rồi đánh bài... có thể nói là đủ thú vui, vừa có tiền lại rảnh rỗi.

Khi Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính tới nhà Dương Chính Khang, ông ta đang chuẩn bị ra ngoài đi câu đêm, trong tay còn cầm theo thùng lớn thùng bé và đeo một chiếc ba lô đựng đầy đồ câu cá trên lưng.

Dương Chính Khang hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy nhóm Kiều Phong Ca, song sau khi biết được thân phận của họ, ông ta vẫn đặt dụng cụ câu xuống và lịch sự mời họ vào nhà ngồi.

Năm nay Dương Chính Khang đã sáu mươi bảy tuổi nhưng tóc vẫn đen nhánh, cơ thể khỏe mạnh, đi lại vững vàng, nói năng lưu loát, thoạt nhìn chỉ như mới ngoài năm mươi.

Nhìn dáng vẻ điềm tĩnh thản nhiên của Dương Chính Khang là Kiều Phong Ca biết ngay tuy bề ngoài phối hợp là thế, nhưng ông ta chắc chắn là một kẻ đáng gờm.

"Giám đốc Dương, lần này chúng tôi tới đây tìm ông là để tìm hiểu một chút về vụ án Trần Võ Ninh mất tích năm xưa." Kiều Phong Ca hỏi thẳng vào vấn đề. Cô muốn nhìn xem Dương Chính Khang sẽ có phản ứng gì, ông ta sẽ vờ như không quen biết hay nói mình không nhớ đây?

"Đừng gọi tôi là giám đốc, tôi đã nghỉ hưu lâu lắm rồi." Dương Chính Khang xua tay, nở một nụ cười hòa nhã: "Trần Võ Ninh à, haiz, cậu ta là một chàng trai tốt. Bao nhiêu năm qua rồi nhưng tôi vẫn nhớ rõ. Nếu cậu ta không mất tích thì chắc bây giờ đã thành con rể tôi rồi." Dương Chính Khang thốt lên chẳng chút nghĩ ngợi.

Kiều Phong Ca sửng sốt, cô không ngờ Dương Chính Khang lại trả lời thản nhiên đến thế, từ vẻ mặt đến giọng điệu đều toát lên vẻ chân tình.

"Theo những gì chúng tôi được biết thì lúc đó Trần Võ Ninh đang điều tra việc một nữ học sinh mất tích, thầy Dương có từng nghe nói đến chuyện này không?" Kiều Phong Ca thận trọng trong từng câu hỏi.

Dương Chính Khang gật đầu, gương mặt ánh lên vẻ tiếc nuối, đoạn bảo: “Chuyện đó ầm ĩ lắm, Trần Võ Ninh liên tục phản ánh với sở giáo dục, chúng tôi cũng nhiều lần phối hợp điều tra với phía cảnh sát nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy người.”

“Kết quả điều tra mới nhất của chúng tôi cho thấy, sau khi Mạn Tiểu Lệ mất tích, một bạn học cùng lớp của Mạn Tiểu Lệ có tên Lưu Phi đã dùng thân phận của cô ấy để vào đại học.” Kiều Phong Ca nhìn thẳng vào mắt Dương Chính Khang, chậm rãi nhả chữ.

“Hả, có chuyện này ư?” Dương Chính Khang kinh ngạc.

“Thầy Dương, huyện Thương Long xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ sở giáo dục lại không có trách nhiệm sao?” Kiều Phong Ca hỏi ngược lại.

“Nếu thật sự có chuyện như vậy thì với tư cách là một trong số lãnh đạo của sở giáo dục lúc bấy giờ, chắc chắn tôi cũng không phải bỏ được trách nhiệm. Nhưng cũng mong cảnh sát Kiều hiểu cho, lúc ấy cả huyện có bảy, tám nghìn học sinh, chỉ tính riêng học sinh cấp ba thôi cũng đã lên đến gần hai nghìn em rồi. Trình độ quản lý, rồi điều kiện giám sát ở mọi mặt của ngành giáo dục khi ấy đều rất lạc hậu...” Nói tới đây, Dương Chính Khang thở dài thườn thượt.

Nghe Dương Chính Khang nói xong, Kiều Phong Ca biết ngay mình gặp phải một lão cáo già thật rồi, trong phút chốc cô chẳng biết nên đáp lại thế nào. Ông ta thừa nhận bản thân có trách nhiệm, nhưng cũng ngay lập tức chỉ ra điều kiện khách quan và nguyên nhân thời đại, chỉ bằng mấy câu ngắn ngủi mà không hề có chút sơ hở nào.

“Thầy Dương hiểu nhầm rồi, chúng tôi tới đây không phải để truy cứu trách nhiệm của ông...” Thấy Kiều Phong Ca im lặng, Vu Đức Chính bèn nói: “Chúng tôi chỉ muốn tới xem ông có thể cung cấp một vài manh mối để hỗ trợ chúng tôi điều tra vụ án Trần Võ Ninh mất tích hay không thôi.”

“Tôi nghĩ hai người tìm nhầm người rồi, vì con gái nên tôi mới có chút ấn tượng với Trần Võ Ninh thôi chứ cũng chẳng biết nhiều chuyện về cậu ta. Hay là hai người thử tìm Thiến Thiến hỏi xem.” Dương Chính Khang không hề lảng tránh mà lại đề xuất họ tìm tới

con gái ông ta, thậm chí còn hỏi Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính có số điện thoại của Dương Thiển Thiển hay chưa.

“Chúng tôi từng tìm chị ấy rồi, manh mối mà chị ấy đưa ra cũng giúp ích rất nhiều cho việc điều tra của chúng tôi, nhưng trong đó vẫn có một vài vấn đề cần xác minh thêm, mà bây giờ chúng tôi lại không liên hệ được với chị ấy, nếu ông có thể liên lạc giúp chúng tôi thì tốt quá.” Thật ra Kiều Phong Ca không ôm quá nhiều hy vọng vào việc có thể tìm được Dương Thiển Thiển qua Dương Chính Khang.

Dương Chính Khang gọi cho con gái mấy lần ngay trước mặt hai người họ nhưng đều không có ai bắt máy. Sau đó ông ta còn gọi cho mấy người bạn thân của Dương Thiển Thiển, song cũng chẳng ai biết bà ta đang ở đâu.

“Con cái lớn rồi, chẳng chuyện trò gì với ông già này nữa, chắc là nó đang bận gì đó nên không để ý điện thoại. Hay là thế này đi, nếu liên lạc được với nó, tôi sẽ bảo nó gọi cho hai người ngay.” Dương Chính Khang nhiệt tình nói.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính gần như không thu hoạch được gì từ chỗ Dương Chính Khang, kẻ khôn khéo như ông ta quả thật khiến họ hết cách. Ấn ý của ông ta chính là: Dù việc năm đó có là thật đi chăng nữa thì tôi cũng chỉ sai ở khâu giám sát, tôi không chịu trách nhiệm chính đây, các người làm gì được tôi?

Trừ khi nhóm Kiều Phong Ca tìm được bằng chứng trực tiếp chứng minh Dương Chính Khang đã nhận hối lộ thì mới có thể xử lý theo pháp luật, nếu không chuyện này quả thật chẳng hề hấn gì tới một cán bộ đã nghỉ hưu. Dương Chính Khang khách sáo ứng phó với nhóm Kiều Phong Ca như vậy đã xem như nể mặt lắm rồi.

Song bản thân Kiều Phong Ca cũng không ôm quá nhiều hy vọng khi tới tìm Dương Chính Khang. Cô chỉ tới để thăm dò đối phương, nhân tiện xem có thể tìm được Dương Thiển Thiển hay không thôi. Việc Dương Thiển Thiển biến mất ngay sau khi gặp họ quả thật rất kỳ lạ.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính vừa ra khỏi nhà Dương Chính Khang thì Nghiêm Khải gọi điện tới.

“Phong Ca, Dương Thiến Thiến xuất hiện lần cuối ở giao lộ Bảo Hoa, chị ta tiến vào đường Bảo Hoa rồi không thấy đi ra nữa, trên đường không có camera nên không thể xác định được vị trí cụ thể của chị ta ở đâu.” Lúc này, Nghiêm Khải vừa tra ra được dấu vết của Dương Thiến Thiến.

“Đường Bảo Hoa? Nghe quen quen, hình như đã thấy ở đâu đó... Chúng ta tụ họp ở giao lộ Bảo Hoa nhé.” Trong đầu Kiều Phong Ca chợt lóe lên một chuyện, cô không khỏi cảm thấy căng thẳng, cảm giác như thể đã nắm bắt được thông tin nào đó.

Sau khi ba người tụ họp, họ vào xe cùng nhau phân tích những nơi Dương Thiến Thiến có khả năng lui tới.

Nghiêm Khải mở phần mềm bản đồ trên máy tính lên. Nhìn từ bản đồ, có thể thấy rõ ràng đường Bảo Hoa nằm ở rìa huyện, xa xôi và hẻo lánh. Tổng chiều dài quãng đường ước chừng khoảng hai cây số, dọc đường có bốn giao lộ với tầm vài chục hộ dân, muốn tìm người thật sự không dễ.

Hiện giờ mới hơn 8 giờ tối nhưng đường phố đã vắng tanh, không còn hàng quán nào mở cửa, cũng chẳng có đèn đường, chỉ có thấp thoáng ánh đèn thừa thốt hắt ra từ mấy nhà dân.

Kiều Phong Ca chỉ vào một căn nhà trên bản đồ và nói: “Trên đường tới đây tôi đã nghĩ, số 2 đường Bảo Hoa chính là nhà cũ của Mạn Tiểu Lệ thật, trước kia chị ấy và bà Mạn cùng Mạn Hoa đã sống ở đây.”

“Chắc không trùng hợp như vậy chứ.” Nghiêm Khải sửng sốt khi nghe thấy lời này.

“Tuy không có bằng chứng nhưng tôi nghi ngờ Dương Thiến Thiến đã tới đây, chỉ là trực giác của tôi thôi!” Kiều Phong Ca cười nói.

“Cái này thì tôi tin, trực giác của phụ nữ chuẩn lắm. Hồi nhỏ, mẹ tôi chỉ liếc mắt một cái là biết ngay tôi đang nghĩ gì.” Vu Đức Chính liên tục gật đầu.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đều bị anh ta chọc cười, cảm giác căng thẳng vốn có trong xe cũng vơi đi không ít.

“Nghiêm Khải, cậu có thể tra được hiện giờ căn nhà số 2 đường Bảo Hoa thuộc sở hữu của ai không?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Không thành vấn đề, đợi em một lát.” Nghiêm Khải gõ mấy hàng chữ đã tìm thấy thông tin liên quan: “Căn nhà này do Mạn Tiểu Lệ đứng tên... Đúng rồi, Mạn Tiểu Lệ chính là người sở hữu.”

“Mạn Tiểu Lệ mà cậu nói là mẹ của Cố Phi Phi à?” Vu Đức Chính hỏi.

“Chính là chị ta. Ghê thật, chị ta đứng tên ba mươi căn nhà...” Nghiêm Khải tắc lưỡi nói.

“Bây giờ doanh nghiệp nhà nước trả lương cao thế cơ à?” Vu Đức Chính biết thừa mà còn cố tình hỏi.

“Lạ thật, khi bà Mạn qua đời, Mạn Tiểu Lệ đã mất tích rồi. Theo lý mà nói thì Mạn Hoa mới là người kế thừa gia sản, sao Mạn Tiểu Lệ lại đứng tên?” Kiều Phong Ca cảm thấy chuyện này hơi khó tin.

“Chắc chắn là có người giở trò phía sau, tàn ác thật, hết giành tên lại đến đoạt nhà. Nhưng Mạn Tiểu Lệ ở thành phố Vũ Khẩu, đường tới đây rất bất tiện nên chắc sẽ không sống ở đây đâu. Thế thì ai là người sống ở đây? Nếu Dương Thiển Thiển tới đây thật thì chị ta đã gặp ai? Vụ án này đây rầy những bí ẩn, sao tôi cứ cảm thấy giống như đang rơi vào một cái hố.” Vu Đức Chính gãi đầu.

“Chúng ta tới xem là sẽ biết ngay thôi.” Nghiêm Khải cất máy tính đi.

Nhóm Kiều Phong Ca xuống xe rồi đi thẳng tới số 2 đường Bảo Hoa. Từ xa họ đã nhìn thấy căn nhà kiểu Tây ba tầng màu trắng đang sáng đèn.

Nghiêm Khải tiến lên xem biển số nhà, xác nhận đây chính là số 2 đường Bảo Hoa. Kiều Phong Ca bước lên gõ cửa nhưng trong nhà không có ai đáp lại.

Cô lại gõ mạnh hơn, đồng thời gọi một tiếng: “Xin chào, có ai không?”

“Ai thế?” Cuối cùng trong nhà cũng có một giọng nói già nua đáp lại.

“Cảnh sát đây, làm phiền mở cửa một lát.” Tiếng nói chuyện của Kiều Phong Ca không to nhưng lại đầy uy lực.

“Tới đây, tới đây.”

Ba người nhóm Kiều Phong Ca nghe thấy tiếng bước chân từ trong nhà vọng tới, chẳng bao lâu sau cửa đã được mở ra cùng với sự xuất hiện của một bà lão.

Kiều Phong Ca giơ thẻ cảnh sát ra trước mặt bà lão, sau đó cất tiếng hỏi: “Cô ơi, cô là chủ căn nhà này sao ạ?”

Bà lão gật đầu, đoạn nói: “Đồng chí cảnh sát, có chuyện gì thế?”

“Theo chúng tôi được biết thì căn nhà này do Mạn Tiểu Lệ đứng tên, cô có quan hệ gì với người này?” Kiều Phong Ca quan sát bà lão một lượt.

Bà lão thoáng ngây ra, sau đó mới đáp: “Tôi là bác nó, sống ở đây để coi sóc nhà cửa giúp nó.”

Kiều Phong Ca cảm thấy lần này mình đã tìm tới đúng nơi, nhưng cô vẫn bình tĩnh hỏi tiếp: “Chúng tôi đang điều tra một vụ án có liên quan tới Mạn Tiểu Lệ, nếu tiện thì chúng tôi có thể vào trong nói chuyện được không?”

“À, đương nhiên rồi, mời vào, mời vào.” Bà lão vội vàng nghiêng người để nhóm Kiều Phong Ca vào nhà.

Trong lúc chờ đợi, Kiều Phong Ca bắt đầu cẩn thận đánh giá căn nhà.

Tầng 1 có phòng khách, nhà bếp và hai căn phòng nữa, bố cục tổng thể không khác biệt lắm so với phần lớn các căn nhà ngày nay, ngoại trừ không gian rộng hơn một chút. Phòng khách có sofa, bàn trà và kệ tivi, cạnh cửa sổ còn có một bộ bàn ghế theo phong cách nhà Minh, nom có vẻ cổ kính.

Nhà bếp trông bóng loáng, không hề dính chút dầu mỡ nào, thường ngày được lau chùi rất sạch sẽ. Tuy nhiên lại hơi thiếu sức sống, một bà lão sống ở đây lâu năm thì không thể nào có chuyện bếp núc chẳng dính chút khói dầu nào được.

Hai căn phòng còn lại đều khóa cửa.

Kiều Phong Ca cảm giác một ngôi nhà có người sống hơn chục năm mà như thế này thì quá đổi đơn giản, thậm chí còn chẳng có lấy một tấm ảnh.

Dưới sự truy hỏi dồn dập của ba người, quả nhiên bà lão bắt đầu không ứng phó nổi nên đã sửa lời lại rằng thi thoảng mới tới đây để dọn dẹp giúp.

Kiều Phong Ca ngờ vực, hỏi về danh tính của bà lão thì được biết bà ta tên Vương Thu Thủy, sau đó lại bảo bà ta xuất trình chứng minh thư để xác thực thông tin.

“Được, mọi người chờ một lát để tôi lên tầng lấy chứng minh thư.” Vương Thu Thủy tập tễnh bước lên tầng.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca lẳng lặng chờ đợi bên dưới, nghĩ bụng Vương Thu Thủy đã từng này tuổi rồi, có muốn chạy cũng chẳng thoát, thế nên không đi lên theo.

Nhưng họ chờ mãi mà không thấy người xuống. Kiều Phong Ca liếc nhìn điện thoại, đã sắp mười phút trôi qua kể từ khi Vương Thu Thủy lên tầng.

“Cô Vương ơi, cô tìm thấy chứng minh thư chưa?” Vu Đức Chính gọi một tiếng.

Trên tầng không có ai đáp lại.

Ba người nhận thấy điểm bất thường nên ngay lập tức chạy lên tầng xem rốt cuộc chuyện là thế nào.

Đúng lúc này, một tiếng “ùynh” vang lên, làn khói mịt mù bỗng nhiên tỏa ra từ căn phòng trên tầng 2. Ba người đẩy cửa xem thì thấy ánh lửa tràn ngập bốn phía, nháy mắt đã lan ra cả ngoài căn phòng.

Họ đều không ngờ rằng Vương Thu Thủy sẽ phóng hỏa nên vội vàng hô hoán, nhưng hoàn toàn không có một ai đáp lại.

“Chắc chắn là Vương Thu Thủy chạy rồi, chúng ta ra ngoài trước đã.” Kiều Phong Ca bịt mũi lùi về phía dưới tầng.

Tầng 2 đã giấu sẵn xăng, lửa gặp xăng thoát chốc bùng lên dữ dội, bao vây ba người ở giữa.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca cởi áo, ôm lấy đầu và cúi thấp người lao về phía dưới tầng. Cũng may mà phản ứng nhanh, nếu chậm thêm vài giây thì có muốn chạy cũng không còn đường nào mà chạy.

Ba người chật vật chạy xuống tầng, ngọn lửa cũng tràn tới tầng dưới ngay sau đó.

Họ không dám dừng lại, hít sâu một hơi rồi lại chạy về phía cửa nhà.

“Đợi một lát, hình như có người...” Kiều Phong Ca bất chợt khựng lại, ghé tai lắng nghe.

Quả nhiên ba người đều nghe thấy những tiếng đập bình bịch phát ra từ căn phòng nhỏ bên cạnh phòng khách.

“Bên này!” Nghiêm Khải cũng nghe thấy, anh lập tức chạy về phía căn phòng phát ra âm thanh.

Cửa phòng bị khóa, mà tiếng động kia đúng là truyền ra từ căn phòng này.

Nghiêm Khải không nghĩ nhiều, đập vài ba cái mở tung cửa thì thấy một người đàn ông bị trói trên giường. Ông ta đang ra sức đập đầu vào thành giường.

Bấy giờ Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính cũng vội vàng chạy tới hỗ trợ, ba người hợp sức cứu người đàn ông ra khỏi căn phòng.

Khó khăn lắm bốn người mới ra ngoài được, sau lưng là đám lửa hừng hực, chưa đầy mấy phút mà cả căn nhà đã chìm trong biển lửa.

Xung quanh ồn ào tán loạn, hàng xóm đều chạy ra ngoài hô hoán báo cảnh sát, phía xa cũng dần dần vọng tới tiếng còi xe cứu hỏa.

Nhóm Kiều Phong Ca quan sát khắp xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Vương Thu Thủy đâu, cũng chẳng biết bà ta đã chạy ra ngoài bằng đường nào.

“Anh là ai? Ai đã nhốt anh vào phòng?” Kiều Phong Ca vội vàng hỏi người đàn ông vừa được cứu ra ngoài.

“Thế các người là ai?” Người đàn ông hỏi với vẻ hoảng hốt.

“Cảnh sát.” Kiều Phong Ca nói.

Người đàn ông thở phào một hơi, bấy giờ mới đáp: “Tôi là Cố Thiên Thành...”

CHƯƠNG 14

THẬP THỎM

“Cố Thiên Thành...” Kiều Phong Ca ngỡ ngàng. Chẳng trách cô cứ cảm thấy người đàn ông này quen quen, ông ta chính là bố của Cố Phi Phi đang bị bắt cóc. “Sao anh lại ở đây?”

“Tôi... tôi đến tìm manh mối liên quan tới con gái tôi nhưng không ngờ lại bị một bà lão bỏ thuốc. Sau khi tỉnh lại thì tôi phát hiện tay chân mình bị trói, miệng cũng bị dán băng dính, thế nên chỉ có thể đập đầu vào thành giường. Cũng may mà có mọi người tới, không thì chắc tôi bị thiêu chết rồi...” Cố Thiên Thành nhìn căn nhà bị ngọn lửa thiêu rụi, mồ hôi lại túa ra khắp trán.

“Anh chỉ nhìn thấy một bà lão, không thấy ai khác sao?” Kiều Phong Ca không nghĩ Vương Thu Thủy lại có sức để di chuyển một người cao to như Cố Thiên Thành, chắc hẳn lúc ấy trong nhà phải có cả người khác.

Cố Thiên Thành lắc đầu, hồi tưởng lại một lúc rồi bảo: “Tôi không thấy ai khác trong nhà.”

Kiều Phong Ca cảm thấy mọi chuyện hơi bất thường. Cố Thiên Thành vốn dĩ nên ở thành phố Vũ Khẩu, sao tự nhiên lại đến huyện Thương Long, và vì sao lại tới địa chỉ này để tìm kiếm manh mối về việc con gái bị bắt cóc? Còn cả Vương Thu Thủy nữa, rốt cuộc bà ta là ai? Tạm thời còn rất nhiều vấn đề cô chưa có thời gian suy nghĩ nên quyết định rời khỏi hiện trường vụ cháy trước để đỡ phải tiếp xúc với cảnh sát huyện. Thời điểm này họ vẫn nên tạm tránh đi thì hơn.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca dẫn Cố Thiên Thành lên xe, đi dọc theo quốc lộ tới một nơi hẻo lánh bên ngoài huyện Thương Long.

“Đây là đâu thế?” Cổ Thiên Thành không hiểu ý họ nên thấy hơi căng thẳng.

“Chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc.” Kiều Phong Ca dừng xe bên đường: “Trước tiên hãy nói cho chúng tôi biết vì sao đột nhiên anh lại tới huyện Thương Long?”

Cổ Thiên Thành thoáng lưỡng lự giữa việc có nên nói thật hay không, hoặc là nói sao cho hợp lý, nhưng nếu không nói gì thì chắc tối nay khó mà thoát nổi.

“Tôi có thể xem giấy tờ của mấy người trước được không?” Một mặt đúng là Cổ Thiên Thành muốn xác nhận thân phận của đối phương, mặt khác là muốn kéo dài thời gian để nghĩ xem nên dựng chuyện như thế nào cho phải.

Kiều Phong Ca đưa thẻ cảnh sát cho Cổ Thiên Thành. Xem xong, ông lại hướng ánh mắt về phía Vu Đức Chính bên cạnh mình.

Vu Đức Chính và Nghiêm Khải đều lần lượt đưa thẻ cho ông xem. Bây giờ Cổ Thiên Thành mới gật đầu. Thật ra ngay từ đầu ông đã tin họ đúng là cảnh sát rồi, có một số người chỉ cần nhìn khí chất thôi cũng có thể biết ngay họ xuất thân từ ngành nghề gì.

Lúc này Cổ Thiên Thành đã suy nghĩ được đại khái sẽ nói những gì. Ông cũng không hề nói dối, chẳng qua là không phải toàn bộ sự thật thôi.

Cổ Thiên Thành thẳng thắn nói với ba người nhóm Kiều Phong Ca rằng dựa vào những thông tin thu thập được từ tên bắt cóc, Mạn Tiểu Lệ, Đỗ Quyên và phía cảnh sát, ông đã phân tích ra rằng việc con gái mất tích có liên quan tới một người phụ nữ tên Lưu Phi. Vì tìm thấy một tấm bưu thiếp do Lưu Phi gửi cho Mạn Tiểu Lệ ở trong nhà, địa chỉ người nhận ở số 2 đường Bảo Hoa nên ông mới quyết định tới huyện Thương Long điều tra để làm rõ uẩn khúc giữa Lưu Phi và Mạn Tiểu Lệ.

Nhưng không ngờ khi tới đây ông chỉ gặp một bà lão, mà bản thân lại bất tỉnh ngay sau khi uống ly trà do bà ta pha cho, lúc tỉnh lại thì trước mắt đã mịt mù khói lửa.

Những lời này hợp tình hợp lý, Cổ Thiên Thành chỉ che giấu thông tin tên bắt cóc bảo ông tới xưởng quặng đón con gái vào ngày

mai, bởi vì chuyện này có liên quan tới giao dịch giữa ông và Đỗ Quyên, và lại ông cũng lo tên bắt cóc sẽ giết con tin nếu thấy cảnh sát tham gia vào.

Nghe Cổ Thiên Thành nói xong, Kiều Phong Ca tin rằng ông vẫn chưa biết thân phận thật của Mạn Tiểu Lệ vợ mình. Song Vương Thu Thủy mới là người khiến Kiều Phong Ca cảm thấy khó hiểu thật sự. Đương nhiên rất có thể đó chỉ là một cái tên giả, nhưng vì sao bà ta phải chuốc thuốc mê Cổ Thiên Thành? Rõ ràng Vương Thu Thủy không hề có ý định giết Cổ Thiên Thành. Việc phóng hỏa phát sinh là do bà ta cần thoát thân hoặc tiêu hủy chứng cứ khi thấy nhóm Kiều Phong Ca tìm tới nhà, mà tình thế lại cấp bách nên mới không thể đưa Cổ Thiên Thành đi được.

Ba người nhóm Kiều Phong Ca tiếp tục đặt nghi vấn nhưng Cổ Thiên Thành không cung cấp thêm manh mối gì nữa.

“Cảnh sát ơi, tôi mệt quá, đưa tôi về khách sạn được không?” Giọng điệu Cổ Thiên Thành chất chứa vẻ van nài.

“Đợi một lát, giúp chúng tôi phác họa chân dung nghi phạm đã.” Kiều Phong Ca tin rằng Vương Thu Thủy có đồng bọn. Chắc chắn chúng đang ấp ủ âm mưu gì đó ở huyện Thương Long, vì sợ mọi chuyện bại lộ nên mới đánh ngất Cổ Thiên Thành, thậm chí còn bắt chấp thiêu rụi cả căn nhà. Họ cần phải nhanh chóng tìm ra thân phận thật sự của Vương Thu Thủy thì mới có thể xác định được phương hướng điều tra tiếp theo.

Hiện nay, cảnh sát có cách thức phục dựng chân dung vô cùng nhanh gọn và dễ dàng. Giống như hệ thống tạo mặt trong game, phần mềm có đủ loại dáng mặt, kiểu tóc, mắt, mũi, miệng... chỉ cần chọn đặc điểm của các bộ phận trên gương mặt tương tự với nhận định của mình là có thể tạo ra chân dung nghi phạm.

Việc này không thể trì hoãn, bốn người họ đều từng gặp Vương Thu Thủy nên ngay lập tức bắt tay vào tạo dựng chân dung trên máy tính Nghiêm Khải.

Họ phối hợp vô cùng ăn ý, bổ sung và sửa đổi cho nhau trong suốt quá trình tạo chân dung. Khoảng nửa tiếng sau đã dựng lên

một bức chân dung mà tất cả mọi người đều công nhận là kẻ tình nghi.

“Nghiêm Khải, tiến hành so sánh ngay đi.” Kiều Phong Ca nói.

“Đang làm rồi.” Nghiêm Khải thuần thục gõ phím, nhập bức tranh vào cơ sở dữ liệu để bắt đầu đối chiếu gương mặt.

Cuối cùng phần mềm cũng lọc ra được hai mươi tư hồ sơ cá nhân có độ tương đồng cao nhất với bức chân dung từ cơ sở dữ liệu chứa vô số gương mặt khác nhau.

Nhóm Kiều Phong Ca nhanh chóng tìm thấy “Vương Thu Thủy” từ số hồ sơ này. Bà ta tên thật là Trâu Xảo Liên, sáu mươi một tuổi, người huyện Thương Long, chưa lập gia đình và không có con cái. Trâu Xảo Liên từng phụ trách tài vụ tại xưởng quặng Hạo Thiên, địa chỉ trên chứng minh thư là “Ký túc xá xưởng quặng Hạo Thiên, số 18 đường Kim Thủy, huyện Thương Long”.

Nhìn thấy bốn chữ “Xưởng quặng Hạo Thiên”, tim Cố Thiên Thành lại đập thành thịch. Đây chính là nơi tên bắt cóc muốn ông tới đón con gái.

“Chắc nơi đó đã thành một đồng đố nát từ lâu rồi nhỉ?” Vu Đức Chính vừa nói vừa mở phần mềm định vị trên điện thoại để tìm kiếm địa chỉ này, xưởng quặng Hạo Thiên không hề xuất hiện trên bản đồ.

“Anh xem bằng cái này không chính xác đâu, để em xem bản đồ vệ tinh.” Thông qua ảnh chụp từ vệ tinh, Nghiêm Khải đã tìm ra hình ảnh thực tế hiện giờ của xưởng quặng Hạo Thiên, quả nhiên cỏ dại đã mọc um tùm. Nhà xưởng và các thiết bị vẫn còn đó, nhưng đoạn đường này hẻo lánh hoang vu, chỉ sót lại những khu mỏ đã bị đào rỗng nên đương nhiên không có ai tiếp quản.

“Rõ ràng không có ai sống ở đây, muốn tìm ra tung tích của Vương... Trâu Xảo Liên thì phải nghĩ cách khác.” Kiều Phong Ca thoáng dừng lại, chuyển ánh nhìn về phía Cố Thiên Thành rồi nói tiếp: “Chúng tôi đưa anh về khách sạn trước. Anh chú ý an toàn, cần gì thì cứ liên lạc với chúng tôi qua điện thoại.”

“Tốt quá, cảm ơn, cảm ơn mọi người.” Cố Thiên Thành đúng là chẳng mong gì hơn nữa.

Kiều Phong Ca cho Cố Thiên Thành số điện thoại của mình, sau đó lái xe đưa ông về khách sạn.

Nằm trong phòng khách sạn, Cố Thiên Thành không sao ngủ nổi. Những chuyện trải qua ngày hôm nay khiến lòng ông run sợ, định bụng tới xưởng quặng Hạo Thiên trước để tìm hiểu tình hình xem sao, nhân tiện chuẩn bị một chút. Nghĩ là làm, ông bật dậy khỏi giường, mặc quần áo dày dặn, còn đội thêm mũ và quàng khăn rồi nhét thêm cả cái chăn lông vào ba lô để chống rét.

Ra khỏi khách sạn, Cố Thiên Thành lên xe của mình rồi mở bản đồ và tiến tới điểm đến.

Ba người Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính ngồi trong xe. Họ không rời khỏi khách sạn mà chỉ đi lòng vòng, tìm một nơi hẻo lánh cách khách sạn không xa để giám sát Cố Thiên Thành. Lúc này, thấy xe của Cố Thiên Thành ra khỏi khách sạn, họ ngay lập tức bám theo sau.

“Cố Thiên Thành ra ngoài thật này. Tổ trưởng tính toán như thần, quả nhiên anh ta có chuyện giấu chúng ta.” Vừa rồi Vu Đức Chính còn cảm thấy ở đây ôm cây đợi thỏ thì khó mà có cơ hội tìm thấy manh mối gì.

“Con gái anh ta bị bắt cóc, nếu không phải có chuyện gì quan trọng thì sao có thể rời khỏi thành phố Vũ Khẩu được. Chỉ vì một tấm bưu thiếp thì hoàn toàn không đủ sức thuyết phục.” Kiều Phong Ca nói ra suy đoán của bản thân.

“Dựa vào GPS trên điện thoại anh ta, mọi người đoán xem anh ta sẽ đi đâu?” Nghiêm Khải ngồi ở hàng ghế sau, ôm máy tính hỏi với vẻ đặc chí.

“Đi đâu?” Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đồng thanh hỏi.

“Xưởng quặng Hạo Thiên!” Nghiêm Khải nhả ra từng câu từng chữ.

Cố Thiên Thành không dừng xe trước cửa xưởng quặng bỏ hoang. Ông cảm thấy làm vậy quá thu hút sự chú ý nên đã lái xe tới đoạn đường cách mỏ quặng một đoạn rồi giấu vào trong rừng.

Trăng sáng vằng vặc trên tầng không mênh mông, nhưng từng cơn gió lạnh quét qua đã làm nhiễu loạn cảnh trời trăng ấy.

Cố Thiên Thành tắt điện thoại rồi rút cả sim ra vì không muốn cảnh sát tìm thấy mình.

Nướng vào ánh trăng, ông băng qua rừng cây rồi từ từ tiến về hướng xưởng quặng Hạo Thiên. Phía trước bỗng nhiên loáng thoáng truyền tới tiếng nói chuyện của hai người, nếu là một người nhát gan thì chắc hẳn đã sợ đến vã cả mồ hôi giữa chốn rừng núi hoang vu này rồi.

Cố Thiên Thành vội vàng cúi thấp người xuống, chầm chậm bước thật nhẹ nhàng về phía phát ra âm thanh. Ông vén cành cây trước mặt ra, thấy ánh lửa dập dìu trong rừng cây trước mặt cùng với một đôi nam nữ đang ôm nhau thắm thiết bên lửa trại.

Cố Thiên Thành cười khỏ, cứ tưởng đụng phải tên bắt cóc, hóa ra là có đôi tình nhân yêu đương vụng trộm ở đây.

Người phụ nữ trông chưa tới bốn mươi tuổi, ăn mặc thời thượng, gương mặt còn trang điểm nhẹ nhàng, khóe mắt rơm rớm nước, dáng vẻ nom yếu ớt đáng thương.

Người đàn ông có vẻ lớn tuổi hơn một chút, mặt có râu quai nón, đầu tóc như tổ quạ, mặc chiếc áo gió màu kaki nhàu nhĩ cùng quần jeans màu lam.

Người phụ nữ ôm lấy người đàn ông rồi chủ động tiến tới hôn anh ta. Người đàn ông không từ chối mà nhiệt tình đáp lại. Đúng lúc này, người phụ nữ rút tay vào túi áo khoác của mình rồi rút ra một con dao găm sắc bén.

Cố Thiên Thành trốn trong bóng tối, vừa hay nhìn thấy con dao lóe lên trước ánh lửa. Ông không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nụ hôn của người phụ nữ lúc này càng nồng nhiệt hơn, mà bàn tay cầm con dao găm cũng chầm chậm di chuyển tới phía sau người đàn ông, nhắm thẳng vào gáy anh ta.

Cố Thiên Thành hơi do dự, chẳng biết có nên lên tiếng cảnh báo người đàn ông kia hay không. Nhưng ngẫm lại vẫn thấy tránh voi chẳng xấu mặt nào, cuối cùng quyết định ngậm chặt miệng.

Nhóm Kiều Phong Ca lái theo phía sau xe Cố Thiên Thành, vì Nghiêm Khải đã xâm nhập vào hệ thống trên điện thoại của ông nên khi tới khu vực hoang vắng, họ đã giảm tốc độ, không đi quá gần để tránh bị phát hiện.

Song, điều Nghiêm Khải không ngờ tới là tín hiệu di động của Cố Thiên Thành đột nhiên biến mất.

“Cố Thiên Thành rút sim ra rồi, không còn tín hiệu nữa!” Nghiêm Khải lập tức nói.

“Tín hiệu biến mất ở đâu?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Cách xưởng quặng khoảng hai ki lô mét, phạm vi sai số tầm hai trăm mét.” Nghiêm Khải nhìn màn hình máy tính, chỉ ra phạm vi ước chừng nơi tín hiệu biến mất.

“Anh Vu, lái nhanh hơn chút, chúng ta tới xem xem.” Kiều Phong Ca không ngờ Cố Thiên Thành lại bất ngờ làm như vậy, lẽ nào ông ta phát hiện ra có người bám theo.

Vu Đức Chính gia tăng tốc độ, nhưng đã không thấy xe của Cố Thiên Thành đâu nữa. Họ dừng lại tại nơi tín hiệu biến mất.

“Tổ trưởng, chẳng phải Tiểu Nghiêm nói đích đến trên bản đồ của anh ta là xưởng quặng sao, chúng ta tới thẳng đó luôn đi?” Vu Đức Chính đề xuất.

“Đúng vậy, đích đến trên bản đồ ở điện thoại anh ta chính là chỗ đó.” Nghiêm Khải nói với vẻ chắc chắn.

“Chúng ta xuống xe ở đây đã, tìm xem có thấy vết bánh xe trên mặt đường xung quanh không. Tôi nghi anh ta đã lái xe ra khỏi đường.” Nói rồi Kiều Phong Ca tự xuống xe trước.

Vu Đức Chính và Nghiêm Khải cũng lần lượt bước xuống. Quả nhiên họ đã tìm thấy vết bánh xe trên nền đất bùn gần đó.

“Anh ta cứ lén lén lút lút thế này thì chắc chắn chẳng phải chuyện tốt đẹp gì cho cam!” Vu Đức Chính ngồi xổm xuống sờ vết bánh xe trên nền đất. Dấu vết rất rõ ràng, chứng tỏ vừa mới đi qua không lâu.

“Đi thôi, chúng ta đi xem xem anh ta đang giở trò gì.” Kiều Phong Ca dẫn đầu, ba người lần theo vết bánh xe tiến vào khu rừng. Họ nhanh chóng phát hiện ra xe của Cố Thiên Thành bên trong rừng cây.

“Anh ta sợ người khác nhìn thấy. Tôi nghĩ đích đến của anh ta chắc hẳn vẫn là xưởng quặng, chúng ta cứ đi theo hướng đó chắc chắn có thể tìm thấy anh ta.” Kiều Phong Ca rọi đèn pin vào cửa sổ xe, nhìn thấy điện thoại của Cố Thiên Thành bị vứt trên ghế phó lái.

Cố Thiên Thành nín thở khi nghĩ rằng người phụ nữ kia sẽ đâm con dao găm vào cổ người đàn ông.

Nhưng nhất đảm còn chưa kịp hạ xuống thì ông đã thấy con dao đó lơ lửng giữa không trung rồi tiếp đất trên tảng đá với những âm thanh “leng keng” đầy thanh thúy.

Người phụ nữ tuột khỏi vòng tay người đàn ông, trên ngực cô ta cắm một con dao, nhìn thì đơn sơ nhưng lại vô cùng sắc bén. Con dao đâm xuyên qua áo cô ta, nhắm chuẩn xác vào vị trí trái tim nơi lồng ngực.

Đôi mắt cô ta trợn trừng, nhìn chăm chăm vào người đàn ông, gắng sức vươn tay hòng túm lấy anh ta. Ánh mắt vốn đang dịu dàng của người đàn ông bỗng trở nên lạnh lùng. Anh ta bước lên trước rồi rút con dao đang cắm trên ngực người phụ nữ ra.

Máu bắn tung tóe khắp nơi, chẳng khác nào một chai coca bất ngờ bị mở nắp sau một hồi rung lắc.

Cố Thiên Thành không nhịn được mà thốt lên một tiếng “A”, dù âm thanh không lớn nhưng lại cực kỳ gây chú ý giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.

Ánh mắt hung ác của người đàn ông chuyển hướng về nơi Cổ Thiên Thành đang ẩn mình. Anh ta nắm chặt con dao trong tay, từng bước tiến tới phía Cổ Thiên Thành.

“Cổ Thiên Thành, mau ra đây, tôi nghe thấy tiếng của anh rồi.” Lúc này trong rừng cây truyền tới một tiếng gọi, là Nghiêm Khải tìm tới sau khi nghe thấy tiếng “A” mà Cổ Thiên Thành bật thốt ra.

Nghe thấy giọng của một người khác, gã đàn ông vừa mới giết người vội vã quay lưng bỏ chạy không chút do dự.

Cổ Thiên Thành đổ mồ hôi đầm đìa. Nghe thấy giọng Nghiêm Khải, ông biết là nhóm Kiều Phong Ca đã tìm tới nên lập tức đứng lên khỏi bụi cỏ và hô to: “Giết người, giết người, cảnh sát Kiều, mọi người mau tới đây.”

Ba người nhóm Kiều Phong Ca ngay lập tức phi như bay đến khi nghe thấy tiếng gọi. Đập vào mắt họ là cảnh tượng Cổ Thiên Thành đang hoang mang luống cuống bên cạnh đồng lửa trại cháy hừng hực, cùng với người phụ nữ máu me đầm ngực đang nằm trên mặt đất kia.

Giờ phút này ba người đã không còn lòng dạ nào để màng tới Cổ Thiên Thành nữa, họ vội vàng lao về phía người phụ nữ.

“Dương Thiến Thiến!” Tới nơi, Kiều Phong Ca mới nhìn rõ người phụ nữ đó chính là Dương Thiến Thiến - quản lý nhà văn hóa huyện Thương Long.

Kiều Phong Ca dùng tay che lồng ngực Dương Thiến Thiến lại, Nghiêm Khải thấy vậy cũng vội vàng gọi xe cứu thương.

Vu Đức Chính kiểm tra hơi thở và mạch đập của Dương Thiến Thiến, sau đó lắc đầu nhìn Kiều Phong Ca.

Dương Thiến Thiến đã hoàn toàn không còn dấu hiệu của sự sống, bà ta chết mà mắt vẫn mở trừng trừng.

Kiều Phong Ca bất đắc dĩ buông tay ra, cô cũng biết vết thương trên ngực Dương Thiến Thiến là một đòn trí mạng.

“Cổ Thiên Thành, là anh làm sao?” Vu Đức Chính thầm hiểu Cổ Thiên Thành không thể làm ra chuyện này nhưng vẫn cố ý hỏi để buộc ông phải nói ra sự thật.

Cố Thiên Thành vội vàng xua tay, căng thẳng đáp: “Không phải tôi, hung thủ chạy rồi, nghe thấy tiếng của mọi người là anh ta chạy luôn!”

Ba người nhóm Kiều Phong Ca soi đèn pin khắp bốn phía. Xung quanh rừng cây hoàn toàn ăng lạng, không hề có người nào hay động tĩnh gì khác.

“Cố Thiên Thành, nếu anh còn không nói thật thì chúng tôi chỉ có thể dẫn anh về đồn!” Kiều Phong Ca dùng giọng điệu nghiêm nghị nhìn thẳng vào Cố Thiên Thành. Hôm nay lại thêm một người nữa mất mạng, manh mối mà họ đang truy tìm từ phía Dương Thiển Thiển cũng theo đó mà đứt đoạn.

Cố Thiên Thành biết mình không thể giấu giếm thêm được nữa nên chỉ đành nói rõ đầu đuôi ngọn ngành nguyên nhân thật sự khiến ông đến huyện Thương Long lần này.

“Giờ tôi không thể tới đồn cảnh sát được, tôi phải đi đón con gái. Trời sắp sáng rồi, mọi người hãy giúp tôi...” Cố Thiên Thành khổ sở van xin.

Kiều Phong Ca đã có định hướng ngay sau khi nghe Cố Thiên Thành nói xong. Dù Cố Thiên Thành có cầu xin họ hay không thì cô cũng sẽ để ông tiếp tục hoàn thành giao kèo với tên bắt cóc. Cơ hội bắt được tên bắt cóc này đáng để họ mạo hiểm một phen.

“Nghiêm Khải, cậu ở lại đây thu xếp những việc còn lại đi, tôi và anh Vu sẽ đưa Cố Thiên Thành tới địa điểm giao kèo.” Thật ra Kiều Phong Ca muốn để mấy chuyện liên quan tới xã giao này cho Vu Đức Chính làm hơn, nhưng vừa rồi Nghiêm Khải là người gọi điện thoại nên chỉ có thể để anh ở lại hỗ trợ nhân viên cứu hộ, đồng thời ứng phó với những vấn đề cảnh sát huyện Thương Long đưa ra.

Nghiêm Khải gật đầu. Ban nãy anh đã nghe Cố Thiên Thành kể lại nên cũng nắm được đại khái tình hình, vả lại anh hiểu Kiều Phong Ca muốn nhân cơ hội này tóm gọn tên bắt cóc.

Lúc này phía đường lớn đã truyền tới tiếng còi xe cứu thương inh ỏi.

“Mọi người mau đi đi, em có thể lo liệu được.” Nghiêm Khải nói với vẻ bình tĩnh.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính biết tình hình cấp bách, một khi những người khác tới thì sẽ khó mà rút được. Thế nên họ không nói thêm gì nữa mà dẫn Cổ Thiên Thành rời khỏi hiện trường ngay.

Mạn Tiểu Lệ kê phòng ốc bẩn thỉu, lấy một gói khăn giấy trong túi áo ra lau bàn ghế cho sạch, đoạn bảo: "Trước đây con thường tới văn phòng này chơi, không ngờ bây giờ lại thành ra thế này."

Lưu Chí Phong không nói gì, trong lòng cũng thoáng chút bùi ngùi khi nhìn phòng làm việc của mình năm xưa.

Mạn Tiểu Lệ lấy di động ra xem giờ, nhưng bà lại phát hiện nơi này thậm chí còn không có cả sóng điện thoại. Dương Thiển Thiển đã đi hơn một tiếng đồng hồ rồi, cũng chẳng biết bà ta có gặp được người hay không.

Hồi còn yêu nhau, thi thoảng Dương Thiển Thiển và Trần Võ Ninh sẽ chơi vài trò lẩn mạn. Hai người cùng xem một bộ phim tình cảm, trong đó có tình tiết khi nữ chính nhớ nam chính sẽ treo một chiếc khăn màu vàng trên cây trước cửa nhà, còn nếu gặp nguy hiểm thì sẽ treo khăn màu đỏ. Ngày nào tan làm Trần Võ Ninh cũng đi qua cửa nhà Dương Thiển Thiển, thế nên họ đã ước định rằng nếu Dương Thiển Thiển nhớ tới Trần Võ Ninh thì sẽ treo một chiếc khăn màu vàng lên cành cây trước cửa nhà. Nhìn thấy chiếc khăn, Trần Võ Ninh sẽ lấy nó từ trên cây xuống và viết địa điểm cùng thời gian hẹn hò lên trên. Cách thức hẹn hò này thú vị hơn gọi điện rất nhiều, cứ thi thoảng họ lại chơi cùng nhau. Đây cũng được xem như một bí mật nho nhỏ giữa hai người.

Lần này, Dương Thiển Thiển cũng treo một chiếc khăn lên cửa nhà rồi viết thời gian địa điểm lên đó hệt như hai mươi năm trước, chỉ có điều bà không hề dám chắc Trần Võ Ninh sẽ xuất hiện ở điểm hẹn.

Nghe Dương Thiển Thiển nói vậy, Mạn Tiểu Lệ cũng cảm thấy chẳng đáng hy vọng là bao, song Lưu Chí Phong lại cho rằng Trần Võ Ninh nhất định sẽ tới.

“Chú Lưu, vì sao chúng ta không đi theo Dương Thiển Thiển, chị ta... chị ta đi một mình có được không?” Bao nhiêu năm qua, Mạn Tiểu Lệ đã quen gọi Lưu Chí Phong là chú dù cho ở bên ngoài hay những lúc ở riêng. Mà Lưu Chí Phong cũng liên tục nhắc nhở bà phải làm như vậy. Còn nhớ rất nhiều năm về trước, hồi đại học, Mạn Tiểu Lệ từng vô tình buột miệng gọi Lưu Chí Phong một tiếng “bố” khi gặp ông, Lưu Chí Phong đã ngay lập tức giáng cho bà một cái tát mạnh đến nỗi khóe miệng rớm máu.

“Được hay không thì cũng chỉ có hai kết quả. Một là cô ta giết Trần Võ Ninh, hai là Trần Võ Ninh giết cô ta. Dù kết cục có thể nào đi chăng nữa thì cũng là chuyện tốt đối với chúng ta.” Lưu Chí Phong ngồi xuống, giọng điệu nhẹ nhàng hết như đang nói chuyện phiếm: “Nếu chúng ta đi cùng mà bị Trần Võ Ninh phát hiện ra thì chắc chắn hẳn sẽ không lộ diện. Thế nên chỉ có thể để Dương Thiển Thiển đi một mình thì mới có cơ hội.”

“Nhưng vẫn chưa biết Phi Phi đang ở đâu, Trần Võ Ninh mà chết thì ai có thể tìm được Phi Phi đây?” Mạn Tiểu Lệ chẳng quan tâm hai người họ sống chết thế nào, bà chỉ lo cho con gái mình thôi.

“Đừng lo, Dương Thiển Thiển bắt buộc phải dùng tung tích của Phi Phi để đổi lấy thứ mà cô ta muốn. Thế nên trước khi giết Trần Võ Ninh, chắc chắn cô ta sẽ hỏi giúp chúng ta xem Phi Phi đang ở đâu.”

“Nhưng nếu Trần Võ Ninh giết Dương Thiển Thiển thì sao?” Mạn Tiểu Lệ tò mò.

“Thế thì càng chứng tỏ cho những người kia thấy rằng Trần Võ Ninh bất chấp để đạt được mục đích tới mức nào. Hôm nay là Dương Thiển Thiển, ngày mai sẽ tới lượt bọn họ.” Lưu Chí Phong cười khẩy.

Mạn Tiểu Lệ đi tới bên cửa sổ, xướng quặng toát lên vẻ hiu hắt quanh quẩn dưới ánh trăng, cảnh tượng náo nhiệt bừng bừng khí thế khi xưa sẽ chẳng bao giờ thấy lại được nữa.

“Con nhớ khi ấy thầy Trần rất yêu Dương Thiển Thiển. Bọn họ... bọn họ thật sự sẽ tàn sát lẫn nhau sao? Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?” Mạn Tiểu Lệ cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng hỏi. Khoảng thời gian đó bà như người mất hồn, hết thầy đều

nghe theo sắp xếp của bố nên rất nhiều chuyện không hề rõ nội tình.

“Những chuyện đó đã qua bao nhiêu năm rồi, con còn hỏi tới làm gì nữa. Sống tốt cuộc đời mình mới là điều quan trọng nhất.” Lưu Chí Phong không trả lời câu hỏi của Mạn Tiểu Lệ.

“Chú Lưu, giờ con đâu còn là cô bé mười mấy tuổi nữa. Con cần biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao Trần Võ Ninh lại hận chúng ta đến vậy?” Mạn Tiểu Lệ hy vọng được biết tường tận về chuyện năm xưa. Nếu như có thể bù đắp thì bà sẽ dốc hết sức, biết đâu lại thuyết phục được Trần Võ Ninh đổi ý và thả con gái mình ra. Bà nhớ thầy Trần là một người tốt bụng, nếu bà cầu xin thì có lẽ ông ấy sẽ hiểu được nỗi khổ của mình và không làm hại đến Phi Phi.

Lưu Chí Phong không ngờ Mạn Tiểu Lệ vẫn tiếp tục truy hỏi. Đôi mày ông ta chau lại, song vẫn lên tiếng bảo: “Nếu con đã muốn biết thì ta sẽ nói cho con hay. Nhưng con phải hiểu, rất nhiều chuyện năm đó đi tới bước cuối cùng đã không còn nằm trong sự kiểm soát của ta nữa. Việc duy nhất ta có thể làm là cố hết sức để bảo vệ con thật tốt.”

Lưu Chí Phong cũng không bắt đầu kể lại chuyện cũ ngay mà im lặng trong thoáng chốc rồi nói một câu chẳng mấy liên quan: “Nếu không phải vì chuyện của con thì ta cũng rất muốn làm bạn với một người như Trần Võ Ninh.”

Mạn Tiểu Lệ không nói gì, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của Trần Võ Ninh hiện lên trong tâm trí bà. Những năm tháng ấy, bà cũng từng thích thầm thầy Trần. Đó là tình yêu của một cô thiếu nữ ngây thơ, ngô nghê không hề chất chứa tạp niệm.

“Chuyện này vốn dĩ chẳng liên quan gì tới Trần Võ Ninh.” Cuối cùng Lưu Chí Phong cũng mở lời: “Nhưng hắn cứ bám dai như đĩa nên mới gây ra phiền toái lớn.”

Mạn Tiểu Lệ lấy lại tinh thần, chuyên tâm lắng nghe Lưu Chí Phong kể lại mọi chuyện.

Tuy tuổi còn trẻ nhưng Trần Võ Ninh luôn tin vào hai chuyện: Một là lẽ trời, hai là pháp luật.

Chuyện gì pháp luật không xử lý được thì vẫn còn lẽ trời.

Khi phát hiện ra học sinh Mạn Tiểu Lệ của mình mất tích, hơn nữa có kẻ còn mạo danh thân phận của Mạn Tiểu Lệ để vào đại học, anh đã tìm mọi cách để biết được chân tướng. Càng điều tra anh càng thấy thất vọng, thậm chí còn nghi ngờ Mạn Tiểu Lệ không phải mất tích, mà là bị sát hại.

Ai có khả năng làm hại Mạn Tiểu Lệ nhất? Đáp án cho câu hỏi này quá đơn giản, đương nhiên không ai khác ngoài kẻ đã giả mạo thân phận của cô ấy để vào đại học.

Trần Võ Ninh muốn làm cho ra nhẽ chuyện này. Ban đầu anh còn tưởng đây chỉ là một chuyện hết sức đơn giản. Đến con lừa con ngựa nhìn qua còn dễ dàng phân biệt được chứ nói gì tới một con người. Nhưng nào ngờ một chuyện tưởng chừng như đơn giản đến vậy trong mắt anh lại khiến anh đi đến đâu cũng gặp rắc rối. Anh tới trường học trước, song hiệu trưởng một mực từ chối, đã vậy còn đúng vào thời gian trường học sắp nhập nên ngoài anh ra thì bên cạnh không còn ai để ý đến một người xa lạ như Mạn Tiểu Lệ cả.

Hiệu trưởng bị hỏi tới nổi phát bực, vặc lại rằng: "Cậu có chứng cứ gì?"

Trần Võ Ninh nhất thời ghen hòng vì câu hỏi này. Chứng cứ duy nhất mà anh có là một cuộc điện thoại tới trường đại học kia. Giáo viên phòng đào tạo trường xác nhận Mạn Tiểu Lệ đã tới trường nhập học. Anh muốn tìm hiểu tình hình rõ hơn với phía nhà trường nhưng đối phương từ chối. Chuyện này liên quan tới quyền riêng tư của sinh viên, anh không có bất cứ thủ tục hay chứng nhận nào nên phía nhà trường chắc chắn sẽ không đồng ý với yêu cầu này.

Trần Võ Ninh cũng không nản lòng, anh tiếp tục tới Sở Cảnh sát huyện Thương Long báo án.

Cảnh sát tiếp nhận trình báo của Trần Võ Ninh lúc bấy giờ rất thông thả, trước tiên hỏi về quan hệ giữa anh và Mạn Tiểu Lệ. Trần Võ Ninh nói rằng mình là thầy giáo của Mạn Tiểu Lệ, song phía cảnh

sát lại yêu cầu phải có người nhà tới báo án, thế nên đã đuổi anh ra ngoài.

Trần Võ Ninh vốn định tới tìm người thân của Mạn Tiểu Lệ, nhưng bà Mạn đã qua đời, cậu em trai Mạn Hoa ra ngoài tìm chị cũng chẳng rõ tung tích, không liên lạc được. Dù vậy, Trần Võ Ninh vẫn không thoái chí, cuối cùng cũng có được một bản hồ sơ hộ tịch của Mạn Tiểu Lệ thông qua anh bạn cũ đang công tác ở đồn cảnh sát.

Từ hồ sơ này, có thể thấy rõ ràng Mạn Tiểu Lệ đã nộp đơn xin cấp sổ hộ khẩu và chứng minh thư mới vào ngày 17 tháng Tám. Quan trọng nhất là phần chủ hộ trong sổ hộ khẩu này đã được thay đổi thành Mạn Tiểu Lệ, còn bà Mạn và Mạn Hoa thì hoàn toàn không có tên.

Mạn Tiểu Lệ biến mất vào ngày 4 tháng Bảy, mà thời gian xin cấp lại giấy tờ là ngày 17 tháng Tám, rõ ràng là có người giả mạo cô ấy để làm chứng minh thư mới.

Trần Võ Ninh mang tài liệu này tới phòng đăng ký hộ tịch của sở cảnh sát huyện để yêu cầu một lời giải thích. Người tiếp nhận yêu cầu của anh lúc bấy giờ chính là Lý Huệ Phân.

Lý Huệ Phân thậm chí còn kinh hơn, chị ta nói thẳng với Trần Võ Ninh rằng sổ hồ sơ này không rõ nguồn gốc, nghi ngờ bị làm giả.

Trần Võ Ninh không thể lấy ra hồ sơ gốc, lại không muốn làm liên lụy tới bạn mình. Trong lúc bối rối chẳng biết nói sao cho phải, anh không kiểm soát được tính khí của mình nên đã mất bình tĩnh và gây náo loạn trong đồn cảnh sát.

Cảnh sát đã bắt giữ Trần Võ Ninh với tội danh gây rối nơi công cộng.

Sau khi ra khỏi phòng tạm giam, Trần Võ Ninh vẫn không thay đổi ý định, cũng chẳng hề lùi bước. Trái lại, anh quyết định xin thôi việc, đồng thời lên kế hoạch đòi lại công bằng cho Mạn Tiểu Lệ bằng mọi giá.

“Năm đó ta đã phải tốn gần 2 triệu tệ để xử lý chuyện này. Từ những nhân vật chủ chốt trong các phòng ban lớn nhỏ, cho tới mấy tên côn đồ ngoài xã hội đều đã nhận được không ít lợi ích. Trần Võ Ninh làm vậy chính là muốn đối địch với cả huyện Thương Long.” Nói tới đây, Lưu Chí Phong mở nắp chai nước uống một ngụm cho đỡ khô cổ: “Người đứng mũi chịu sào chính là Dương Chính Khang - bố của Dương Thiến Thiến.”

Thư khiếu nại của Trần Võ Ninh cũng không hoàn toàn vô ích. Người đầu tiên cảm nhận được áp lực chính là Dương Chính Khang - phó giám đốc Sở Giáo dục huyện Thương Long lúc bấy giờ. Dương Chính Khang chịu trách nhiệm quản lý học bạ của học sinh, vì thế nếu muốn làm giả học bạ thì buộc phải qua tay ông ta. Sau khi nhận được thư trình báo của Trần Võ Ninh, cấp trên yêu cầu Sở Giáo dục huyện Thương Long tiến hành tự rà soát, và nhiệm vụ này cũng do một tay Dương Chính Khang phụ trách.

Như một lẽ đương nhiên, Dương Chính Khang đã đưa ra phản hồi rằng không hề có chuyện này, tất cả đều là tin bịa đặt. Song, ông ta vẫn bảo Dương Thiến Thiến - con gái mình tới khuyên nhủ Trần Võ Ninh.

Dương Thiến Thiến vừa ấm vừa xoa, nhưng Trần Võ Ninh hoàn toàn không nghe lọt tai. Điều khiến Dương Thiến Thiến tức giận hơn cả là những lời Trần Võ Ninh nói còn loáng thoáng ám chỉ Dương Chính Khang tham gia vào việc sửa đổi học bạ của Mạn Tiểu Lệ.

Mẹ Dương Thiến Thiến mất sớm, những năm qua Dương Chính Khang vô cùng nuông chiều con gái. Có thể nói ông ta vừa làm tròn bổn phận của một người cha lại vừa đảm nhiệm chức trách của một người mẹ, một tay nuôi dưỡng con gái nên người.

Tình cảm giữa hai cha con thấm thiết sâu đậm. Dương Thiến Thiến cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện, biết bố mình vất vả nên vô cùng hiếu thuận với Dương Chính Khang.

Ban đầu Dương Thiến Thiến còn cho rằng Trần Võ Ninh điên rồi. Nhưng những việc xảy ra sau đó đã khiến cô cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như mình tưởng.

Trần Võ Ninh liên tục gặp nạn. Một lần là lúc đang đi trên đường thì bỗng nhiên có một chiếc xe mất lái đâm về phía anh, cũng may mà anh phản ứng nhanh nên tránh kịp. Lần khác là Trần Võ Ninh bất chợt bị hai kẻ bịt mặt xông tới cầm dao chém ngay gần ký túc xá.

Trần Võ Ninh đã học được vài đòn tấn công cơ bản khi còn học đại học, cộng thêm bên cạnh có một thanh thép nên mới có thể may mắn thoát nạn.

Chính lần đánh úp ấy khiến Dương Thiển Thiển bắt đầu ý thức được rằng chuyện mà Trần Võ Ninh nói không hề vớ vẩn.

Cuối cùng, Trần Võ Ninh quyết định tự mình tới Đại học Hạ Bắc một chuyến để tìm ra “Mạn Tiểu Lệ” đang theo học tại đó. Dương nhiên anh đã kể kế hoạch này cho Dương Thiển Thiển.

Dương Thiển Thiển vẫn kiên quyết muốn thuyết phục Trần Võ Ninh từ bỏ, dầu sao thì Mạn Tiểu Lệ đâu có thân quen gì với anh, việc gì phải vì cô ấy mà từ bỏ cả tương lai tốt đẹp phía trước chứ?

Nhưng Trần Võ Ninh vẫn kiên trì như cũ.

Về đến nhà, Dương Thiển Thiển đã kể lại chuyện này cho Dương Chính Khang.

Dương Chính Khang nhíu chặt hàng lông mày, trong lòng ông ta hiểu rõ vì sao Trần Võ Ninh lại quyết làm tới cùng như vậy. Nếu Trần Võ Ninh tra ra được gì đó thì sẽ khiến cấp trên chú ý, tới lúc ấy bản thân ông ta cũng khó mà tránh khỏi liên quan, chẳng những mất chức mà có khi còn phải ngồi tù cũng nên.

Nhìn dáng vẻ hờn vía lên mây của bố, trong lòng Dương Thiển Thiển cũng đã đoán được phần nào. Cô thấp thỏm dò hỏi, Dương Chính Khang chẳng còn cách nào khác nên chỉ đành thẳng thắn thừa nhận với con gái rằng mình đã nhận tiền.

Dương Thiển Thiển chỉ có thể đối mặt với hai con đường: một là ngăn cản Trần Võ Ninh; hai là trơ mắt nhìn bố mình vào tù.

Giữa bố và người yêu, cuối cùng cô đã chọn bố. Nói cách khác, thứ cô chọn là tương lai bình an sung túc cho chính bản thân mình.

“Lúc ấy, những người muốn đối phó với Trần Võ Ninh không chỉ có nhóm của Dương Chính Khang, ta, Lý Huệ Phân... mà còn rất nhiều người khác. Nhưng sau vài lần thất bại trước, Trần Võ Ninh đã trở nên cực kỳ thận trọng nên không thể tìm được cơ hội ra tay, bởi vậy chỉ có thể để Dương Thiển Thiển ra mặt. Dương Thiển Thiển cũng khá tàn nhẫn, không ngờ cô ta lại cầu kết với Dương Chính Khang để mưu sát Trần Võ Ninh.”

“Tuy bây giờ xem ra Trần Võ Ninh đã thoát được một mạng, ý định giết người của họ chưa thành nhưng cũng bị xem như trọng tội. Thứ ta nắm giữ trong tay chính là bằng chứng bố con họ mưu sát Trần Võ Ninh. Con nói xem Dương Thiển Thiển có dám làm trái lời ta không? Cô ta có thể chấp nhận để Trần Võ Ninh sống tiếp hay không? Đó là cái gai trong lòng, cái đinh trong mắt cô ta. Ngày nào Trần Võ Ninh chưa chết thì ngày đó cô ta vẫn còn sống trong nỗi thấp thỏm lo âu!”

Nói đoạn, Lưu Chí Phong nhìn đồng hồ đeo tay, thấy cũng sắp tới giờ nên nhắc nhở: “Tiểu Lệ, tắt đèn đi.”

Mạn Tiểu Lệ nghe đến thất thần, bà “A” lên một tiếng rồi tắt đi chiếc đèn cắm trại duy nhất mà họ mang theo. Cả căn phòng ngay lập tức chìm trong bóng tối.

“Ta nghĩ bên đó chắc sẽ có kết quả nhanh thôi.” Lưu Chí Phong gõ vào đồng hồ trên cánh tay.

“Sau đó thì sao?” Mạn Tiểu Lệ cầm lòng chẳngặng hỏi.

“Sau đó...” Lưu Chí Phong thoáng dừng lại: “Sau đó Trần Võ Ninh đã biến mất, mọi người đều cho rằng hắn đã chết, nhưng chưa một ai nhìn thấy thi thể của hắn...”

“Vì sao lại thế?”

“Dương Thiển Thiển làm theo sắp xếp của bố cô ta, hẹn gặp Trần Võ Ninh ở địa điểm cũ...” Lưu Chí Phong tiếp tục hồi tưởng.

Trần Võ Ninh chẳng nghĩ ngợi nhiều, anh hoàn toàn không nghĩ ngờ Dương Thiển Thiển sẽ hại mình. Anh yêu cô, và cho rằng Dương Thiển Thiển cũng yêu mình như thế. Vì cuộc hẹn này với Dương Thiển Thiển mà anh đã đổi vé xe, chỉ vì hy vọng có thể nói chuyện thêm với Dương Thiển Thiển để cô hiểu cho mình, hiểu tại sao mình nhất quyết phải làm như vậy. Anh không thể trơ mắt nhìn một đứa trẻ cứ thế mà mất tích, dù là luật pháp hay lẽ trời đều không thể nào chấp nhận được chuyện này.

Trần Võ Ninh rất cẩn thận, anh đi vòng vèo xác nhận không có ai bám theo rồi mới tới công viên thường hay hẹn hò với Dương Thiển Thiển.

Lần gặp mặt này, Dương Thiển Thiển không hề trách cứ hay tiếp tục khuyên nhủ Trần Võ Ninh mà thay vào đó lại thể hiện thái độ thấu hiểu, đồng tình và ủng hộ anh. Trần Võ Ninh vui mừng khôn xiết khi Dương Thiển Thiển cuối cùng cũng chịu hiểu cho mình. Họ còn cùng nhau lên kế hoạch cho tương lai của hai người sau khi mọi chuyện kết thúc.

Dương Thiển Thiển dẫn Trần Võ Ninh ra khỏi công viên rồi tản bộ dọc theo con đường nhỏ trong rừng cây.

Trần Võ Ninh dần dần rơi vào cảnh giác. Đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào của tình yêu khiến anh quên đi mối nguy hiểm.

Đôi tình nhân triền miên trao cho nhau nụ hôn nồng nhiệt giữa rừng cây hoang vắng, quyến luyến khó mà tách rời. Nhưng chính vào lúc này, một cây gậy sắt bỗng phang thật mạnh vào gáy Trần Võ Ninh.

Dương Thiển Thiển hét lên một tiếng chói tai, Trần Võ Ninh cũng theo đó mà ngã gục xuống đất.

Một người bước ra từ phía sau gốc cây to, không ai khác chính là Dương Chính Khang - bố của Dương Thiển Thiển.

"Bố, bố... chẳng phải bố bảo sẽ không làm hại anh ấy sao?" Dương Thiển Thiển sợ hãi che miệng lại.

"Con yên tâm, bố chỉ đánh ngất nó thôi. Tạm thời nhốt nó lại một thời gian, đợi mọi chuyện êm xuôi sẽ thả nó ra ngoài." Dương Chính Khang sờ lên cái trán đầm mồ hôi của mình.

Nhìn Trần Võ Ninh nằm trên mặt đất, rớt cuộc Dương Thiến Thiến cũng không đành lòng, muốn tiến tới đỡ anh dậy.

Dương Chính Khang ngăn con gái lại, đoạn nói: "Con mềm lòng vào lúc này thì chẳng khác nào kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Con muốn nhìn thấy bố vào tù ư?"

Dương Thiến Thiến nghe vậy thì bật khóc.

"Con về trước đi, tối nhà dì cả ở mấy hôm." Dương Chính Khang bảo con gái về trước.

Dương Thiến Thiến do dự chốc lát, cuối cùng vẫn ngập ngừng bước ra khỏi rừng cây.

"Chú Lưu, sao chú lại biết chuyện này?" Nghe tới đây, Mạn Tiểu Lệ không nén nổi hỏi.

"Ta cũng tham gia vào." Lưu Chí Phong nói với giọng điệu hết sức thản nhiên: "Hơn nữa ta còn sắp xếp người quay lại quá trình Dương Chính Khang và Dương Thiến Thiến sát hại Trần Võ Ninh trong rừng. Thứ Dương Thiến Thiến muốn lấy chính là đoạn băng ghi hình đó."

"Hóa ra là vậy." Lúc này Mạn Tiểu Lệ mới hiểu ra vấn đề. Chẳng trách Dương Thiến Thiến lại nghe lời Lưu Chí Phong như thế. Hóa ra là chứng cứ bố con họ mưu sát Trần Võ Ninh nằm trong tay ông ta.

"Nhưng những chuyện sau đó ta lại không rõ lắm. Kể được ta sai đi ghi hình cũng chỉ bảo Trần Võ Ninh đã bị giết chết, ta chưa bao giờ nhìn thấy thi thể hắn cả." Lưu Chí Phong chau mày: "Lần này ta ra mặt vốn là định liên hệ với người năm đó đã giúp mình làm chuyện này, nhưng hỏi thăm lại phát hiện hắn đã bị giết, nghe đâu mắt với tim đều bị hung thủ moi ra cả."

Sắc mặt Mạn Tiểu Lệ trắng bệch, lại không cảm nổi lòng mà nhớ đến con gái.

Đúng lúc này bên ngoài bỗng truyền tới những tiếng bước chân dồn dập, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có.

Mạn Tiểu Lệ ngay lập tức nhẹ nhàng di chuyển tới bên rèm cửa, nhìn qua khe hở để quan sát tình hình. Bên ngoài là hai người đàn ông và một người phụ nữ đang tiến vào sân xưởng quặng.

“Tổ trưởng, đây chính là xưởng quặng.” Vu Đức Chính nhìn bốn phía xung quanh. Nhà xưởng vẫn còn đó, khu mỏ nằm ở ngọn núi phía sau cách đó không xa. Những dụng cụ bỏ đi rải rác trên mặt đất, khung cảnh hoang vu quạnh quẽ. “Ở đây hẻo lánh quá, đến sóng điện thoại cũng không có, tên bắt cóc cũng biết chọn chỗ thật đây.”

“Cố Thiên Thành, tên bắt cóc có nói vị trí cụ thể không?” Kiều Phong Ca quan sát khu xưởng rộng thênh thang, vừa nhìn đã biết nếu tên bắt cóc muốn lẩn trốn thì quả thật không dễ tìm.

“Không hẳn chỉ bảo 8 giờ sáng ngày Hai mươi lăm ở xưởng quặng Hạo Thiên thôi.” Cố Thiên Thành nói.

Nghe thấy giọng Cố Thiên Thành, Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong đều sửng sốt. Cả hai đều không ngờ Cố Thiên Thành đã thoát ra được, lại còn đi cùng với hai người lạ tới đây. Xung quanh khu vực khai thác mỏ không có sóng, Lưu Chí Phong không thể liên lạc được với Trâu Xảo Liên nên cũng chẳng biết rốt cuộc phía bên đó đã xảy ra chuyện gì.

Mạn Tiểu Lệ nhìn Lưu Chí Phong, đang định cất tiếng hỏi thì bị Lưu Chí Phong che miệng lại.

Lưu Chí Phong ra hiệu cho Mạn Tiểu Lệ giữ im lặng. Nếu bị những người bên dưới phát hiện thì mọi công sức sẽ đổ sông đổ bể hết.

Thấy Mạn Tiểu Lệ gật đầu, Lưu Chí Phong mới buông tay ra. Hai người tiếp tục lắng nghe những người bên dưới nói chuyện.

Kiều Phong Ca nhìn đồng hồ, bây giờ là 5 giờ 41 phút, còn hơn hai tiếng nữa mới tới thời gian hẹn: “Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một lát đã, tới căn nhà trệt gần đây đi.”

Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong thở phào một hơi, đám người Cổ Thiên Thành vào một căn nhà khác chứ không tới chỗ họ.

Hai bố con Lưu Chí Phong vừa bước ra khỏi văn phòng thì bất chợt bị ai đó siết chặt cổ và bịt miệng từ phía sau, cùng với đó là ánh sáng lạnh lẽo toát lên từ lưỡi dao lóe qua gương mặt họ.

“Lão cáo già, tìm ông khó thật đấy!” Một giọng nói trầm khàn phảng phất bên tai Lưu Chí Phong.

Ánh trắng u ám len lỏi vào trong căn phòng, dần dần hiện ra một khuôn mặt dữ tợn tàn ác.

Kể cả như vậy, chỉ bằng một ánh nhìn Mạn Tiểu Lệ vẫn có thể nhận ra ngay người nọ là gã áo xám đã bắt cóc bà, hẳn cũng chính là thuộc hạ của “sếp lớn”.

Có năm người tất cả, có lẽ chúng đã ẩn nấp xung quanh từ lâu, chực chờ đến lúc bố con Mạn Tiểu Lệ mất cảnh giác mới đột ngột xuất hiện rồi khống chế hai người bằng một đòn duy nhất.

“Còn cả con mụ này nữa, cũng có tí bản lĩnh đấy.” Gã áo xám ngó đầu ra thăm dò tình hình bên ngoài. Ba người nhóm Cổ Thiên Thành đã tiến vào căn nhà trệt, không thể nghe thấy tiếng thì thầm của họ nữa.

“Hai thằng phản đồ Liêu Tuấn và Hùng Đào đâu rồi?”

Mạn Tiểu Lệ bị bịt miệng, hoàn toàn không thể thốt nên lời.

Gã áo xám nói với thuộc hạ: “Để họ nói chuyện, dám hét lên thì cắt cổ ngay.”

Mạn Tiểu Lệ có thể cảm nhận được lưỡi dao lạnh lẽo kề ngay cổ mình, bà hít sâu một hơi rồi mới tiếp lời: “Tôi cho họ tiền, họ đều chạy cả rồi.”

Câu này có một nửa là thật, một nửa là giả. Chỉ cần không tìm thấy Liêu Tuấn và Hùng Đào thì chẳng ai có thể vạch trần lời nói dối này được.

“Đừng để tao tìm thấy hai thằng đó, bằng không tao sẽ xé xác chúng.” Gã áo xám cất giọng đầy hung ác.

“Từ Vạn Đông, anh từng nghĩ tới hậu quả khi làm thế này chưa?” Vừa mở miệng, Lưu Chí Phong đã gọi thẳng tên gã áo xám.

Từ Vạn Đông sững sốt, liếc nhìn Lưu Chí Phong nhưng thái độ vẫn không hề thay đổi, trái lại còn vung tay bảo: "Dán hết miệng chúng lại cho tao."

Mấy tên cấp dưới nhanh nhẩu, ngay lập tức dùng băng dính dán miệng Lưu Chí Phong và Mạn Tiểu Lệ lại.

"Tôi nói cho ông biết, Lưu Chí Phong, ông tưởng có thể uy hiếp tôi sao, ông nhầm to rồi đấy." Từ Vạn Đông sầm mặt, sau đó lại nói với thuộc hạ: "Tiêm thuốc cho chúng trước, để chúng ngủ một lát."

Lưu Chí Phong và Mạn Tiểu Lệ muốn giãy giụa chống cự nhưng lại bị giữ chặt đến mức không có cơ hội phát ra chút tiếng động nào. Thuốc vừa được tiêm vào, họ đã nhanh chóng ngất lịm đi.

Từ Vạn Đông bảo thuộc hạ vác Lưu Chí Phong và Mạn Tiểu Lệ sang một căn phòng khác rồi ném vào trong góc.

"Nhét điều khiển từ xa vào tay Lưu Chí Phong." Từ Vạn Đông dặn dò.

Ba người Kiều Phong Ca ngồi trong căn nhà trệt. Tuy nơi này hơi bẩn nhưng bù lại được cái kín gió, không lạnh như bên ngoài.

"Cảnh sát Kiều.." Trong lúc nói chuyện, Cố Thiên Thành đã biết cô gái trẻ này là người chỉ đạo: "Nhỡ tên bắt cóc thấy mọi người ở đây, không chịu ra thì phải làm sao?"

Kiều Phong Ca nhìn thoáng qua Cố Thiên Thành. Lo lắng của ông không hề thừa thãi. Suốt thời gian qua, có thể thấy tên bắt cóc này cực kỳ xảo trá, e rằng gọi Cố Thiên Thành tới nơi xa xôi như huyện Thương Long cũng không đơn giản chỉ vì muốn thả con tin.

"Tôi không nghĩ tên bắt cóc sẽ trả Cố Phi Phi lại cho anh ở đây đâu." Kiều Phong Ca nói thẳng.

Cố Thiên Thành vẫn ôm hy vọng. Ông quả quyết lắc đầu bảo: "Người chúng muốn đổi phỏ là Mạn Tiểu Lệ. Tôi đã làm tất cả theo lời chúng rồi, chúng thả người cũng phải thôi."

“Ông có biết bây giờ Mạn Tiểu Lệ đang ở đâu không?” Kiều Phong Ca bình tĩnh hỏi.

Cố Thiên Thành lắc đầu.

“Chưa đạt được mục đích thì chúng sẽ không dừng tay lại đâu. Hơn nữa nếu thật sự muốn thả Cố Phi Phi thì việc gì phải phiền phức như vậy. Riêng việc hẹn anh tới gặp để thả người đã không hợp lý rồi.” Kiều Phong Ca bình tĩnh nêu ra phân tích.

Cố Thiên Thành nhất thời ghen hòng. Ông nóng lòng muốn cứu con gái, tuy cũng nghi ngờ nhưng vẫn cố tin rằng đối phương sẽ thả người. Bây giờ nghe Kiều Phong Ca lý giải mới có cảm giác như bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp.

“Thế phải làm sao bây giờ?” Cố Thiên Thành nhìn Kiều Phong Ca, thật sự không biết nên làm gì.

“Mọi hành động của tên bắt cóc đều xoay quanh Mạn Tiểu Lệ. Trước tiên là bắt cóc Cố Phi Phi, sau đó lại khiến gia đình anh tan tác, từng bước áp sát. Song mục tiêu cuối cùng của hắn không chỉ có Mạn Tiểu Lệ...” Kiều Phong Ca thoáng ngừng lại khi nói tới đây. Thứ nhất là do có một số chuyện tạm thời chỉ là suy đoán; thứ hai là cô cũng không cần thiết phải tiết lộ thêm những chi tiết về vụ án cho Cố Thiên Thành. “Tóm lại, việc anh cần làm nhất bây giờ là tin tưởng cảnh sát và phối hợp với chúng tôi để bắt tên bắt cóc. Đây mới đúng là cách để cứu con gái anh.”

Cố Thiên Thành gật đầu lia lịa. Bây giờ ông đã không còn nhiều lựa chọn hay cách làm nào khác nữa rồi.

Kiều Phong Ca lại nghĩ tới vụ án mạng vừa xảy ra. Vì sao Dương Thiển Thiển lại vào khu rừng đó, và ai là kẻ đã giết bà ta? Theo những gì Cố Thiên Thành miêu tả thì người đó ăn mặc lôi thôi, còn cực kỳ thân mật với Dương Thiển Thiển. Chẳng lẽ là giết người vì tình? Thời gian quả thật quá trùng hợp, đến cả vị trí cũng gần với xưởng quặng Hạo Thiên, liệu hung thủ có liên quan tới bọn bắt cóc không?

Đến nay, người chết đầu tiên là Mã Quý, rồi tới cái chết của Cốc Đại Phúc tại xưởng nồi hơi. Hai người đều bị moi tim móc mắt, trong hốc mắt cắm đồng xu. Kể đó là Mai Hồng - vợ của Cốc Đại Phúc, bị

dàn dựng thành tự sát tại nhà. Tiếp nữa là vụ tai nạn xe khiến Tống Kim tử vong, hung thủ không ngần ngại sát hại cả hai cảnh sát bằng mọi giá.

Sau đó là Lý Huệ Phân cũng bị dàn dựng thành tự sát, còn nhân cơ hội để hãm hại ba người nhóm Kiều Phong Ca. Bây giờ lại tới Dương Thiển Thiển - người vừa mới nói chuyện với họ trước đó không lâu, chết trong khu rừng cách xưởng quặng hai ki lô mét.

Tính ra thì tới thời điểm hiện tại đã có tổng cộng sáu vụ án mạng xảy ra xoay quanh vụ mất tích của Mạn Tiểu Lệ sau hai mươi hai năm. Hung thủ giết chết họ chưa chắc đã là một người, nhưng tất cả đều liên quan tới cùng một vấn đề. Điều Kiều Phong Ca muốn biết nhất bây giờ là rốt cuộc năm đó Mạn Tiểu Lệ đã xảy ra chuyện gì mà phải cần tới sự "cúng tế" của nhiều mạng người đến như vậy.

Ngoại trừ sáu vụ án mạng đã xảy ra gần đây thì còn có hai nhân vật chủ chốt đang mất tích. Trước mắt họ cũng được xem là nghi phạm lớn nhất của vụ án này. Người đầu tiên là Mạn Hoa, người còn lại là Trần Võ Ninh.

Kiều Phong Ca đã nghe Triệu Mộ Vân nói về chuyện Đỗ Quyên tới tự thú, thêm nữa hiện giờ Cố Thiên Thành cũng thừa nhận việc vì muốn cứu con gái mà đã giúp Đỗ Quyên làm giả lời khai nhằm dẫn dắt cảnh sát điều tra Lưu Chí Phong. Dựa vào những manh mối mà cảnh sát hiện có, Mạn Hoa chính là tên bắt cóc và cũng là kẻ khả nghi nhất cho hàng loạt vụ án này.

Song Kiều Phong Ca cảm thấy vẫn còn một khả năng nữa, đặc biệt là cái chết của Dương Thiển Thiển khiến cô có một suy đoán táo bạo rằng Trần Võ Ninh vẫn còn sống. Đương nhiên, tất cả những điều này vẫn cần phải được xác nhận thêm. Cô đồng ý để Cố Thiên Thành tới xưởng quặng không phải vì cho rằng sẽ tìm được Cố Phi Phi ở đây, mà là bởi muốn biết rốt cuộc mục đích thật sự của tên bắt cóc khi hẹn Cố Thiên Thành tới đây là gì.

Thời gian trôi qua nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng. Phía chân trời hừng sáng, bình minh cuối cùng cũng ló dạng.

CHƯƠNG 15

VỖ KỊCH BẮT ĐẦU

Cổ Thiên Thành đứng ngồi không yên. Càng tới gần thời gian tên bắt cóc hẹn thì ông càng căng thẳng, cứ chốc chốc lại nhìn đồng hồ rồi đi tới đi lui ngó qua cửa sổ.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính nhắm mắt nghỉ ngơi, họ biết những chuyện tiếp sau đây chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

“Tổ trưởng Kiêu, lần này chúng ta sơ suất khi ra ngoài quá, quên không xin mang súng theo.” Vu Đức Chính lần mò bên hông nhưng hoàn toàn trống rỗng. Anh ta lo nếu chỉ vật lộn bằng tay không thì sẽ khó mà khống chế được nghi phạm.

“Còn có Nghiêm Khải mà, tôi tin là cậu ấy sẽ tới tiếp viện.” Kiêu Phong Ca cũng không ngờ rằng sẽ gặp phải một chuyện khó nhằn tới mức này khi đến huyện Thương Long. Hết vụ án này tới vụ án khác, nguy hiểm dồn dập nối tiếp, mà kẻ địch thì vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối. Mấy ngày qua đã gặp nạn biết bao lần, nếu không phải nhờ vào may mắn thì chắc cô và Nghiêm Khải đã hy sinh anh dũng trong vụ tai nạn xe lần trước rồi.

“Tôi sợ cảnh sát huyện sẽ không dễ để cậu ấy đi...” Vu Đức Chính nói rất nhỏ vì dù sao những chuyện như thế này cũng không tiện để người ngoài biết, rất khó để giải thích rõ ràng.

Kiều Phong Ca khẽ cười, đáp lại với vẻ tự tin: “Vào những lúc quan trọng, cậu ấy đáng tin lắm.”

Vu Đức Chính cũng cười, anh ta tin lời Kiêu Phong Ca, và cũng tin vào Nghiêm Khải. Thành thật mà nói thì trong đội cảnh sát hình sự chẳng ai có thể làm thần thám một mình ôm đồm hết mọi việc được. Tất cả mọi người đều hợp tác, giúp đỡ và cổ vũ lẫn nhau để

khi đối mặt với bất cứ tình huống khó khăn nào cũng có thể dễ dàng giải quyết. Đúng với cái gọi là “một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”.

Từ Vạn Đông ngồi trong một hang núi, tại đây có thể nhìn thấy toàn bộ xưởng quặng Hạo Thiên.

Trong hang có một bộ bàn ghế di động, trên bàn đặt một màn hình giám sát, thông qua đó hẳn có thể quan sát tình hình ở khắp mọi góc ngách trong xưởng quặng Hạo Thiên.

Từ Vạn Đông đã cho thuộc hạ giải tán từ lâu, bên trong hang chỉ còn lại một mình hẳn. Lúc này hẳn đang thất thần nhìn chăm chăm vào màn hình giám sát.

Từ Vạn Đông năm nay bốn mươi hai tuổi, tới giờ vẫn độc thân. Không phải hẳn không thích phụ nữ, mà chỉ vì không có được cô gái mình thích nên mới quyết định ở vậy cả đời.

Không nhiều người biết Từ Vạn Đông, nhưng hầu như những ai quen biết đều rất sợ hẳn.

Từ Vạn Đông có một “năm đấm sắt”, hồi đi học từng được biết đến với biệt danh “Thiệt Quyền”. Hẳn chưa từng đánh nhau thua bao giờ, bất kỳ ai từng hứng chịu cú đấm của hẳn đều sẽ phải nhập viện. Thời cấp ba, Từ Vạn Đông từng phải vào trại giáo dưỡng sau một trận ẩu đả gây thương tích nặng năm mười sáu tuổi.

Sau ba năm ở trong trại giáo dưỡng khi ra ngoài hẳn đã tới thành phố Vũ Khẩu.

Tuy Từ Vạn Đông học hành chẳng đến nơi đến chốn nhưng làm việc luôn hết mình, không từ thủ đoạn, đã vậy còn khéo léo, khiêm tốn nên chưa đầy mấy năm đã tìm được một chỗ đứng ổn định. Sau đó hẳn ngày một thăng tiến, tìm được chỗ dựa và trở thành tay sai chuyên đứng ra thay cho những kẻ phạm pháp “giấu mặt”.

Mấy năm qua chẳng có gì là hẳn chưa từng nếm trải, nhưng vẫn không thể nào quên được gương mặt tươi cười chất phác kia. Đó là

người duy nhất đưa tay về phía hắn. Cứ thi thoảng hắn lại thấy hối hận vì bấy giờ đã đẩy bàn tay của cô ấy ra và từ chối ý tốt đó. Lòng tự tôn của một thằng con trai thật sự quá khó hiểu.

Hôm ấy là bên bờ sông Dương Gia thì phải? Hắn nhớ rõ con sông ấy, đó là con đường ngày ngày hắn phải đi qua để về nhà khi tan học, dấu cho điều mà hắn ghét nhất mỗi ngày chính là về nhà.

Vụ ẩu đả ấy là trận đánh nhau mà Từ Vạn Đông thấy uất ức nhất trong đời. Một mình hắn bị năm tên lưu manh cầm ống thép mai phục bên bờ sông. Tuy hắn đã liều mình phản kháng nhưng trứng không chọi được đá, cuối cùng vẫn bị đánh cho tơi bời.

Nếu bấy giờ không có cô ấy xuất hiện và hét lớn lên thì e rằng hắn đã trở thành kẻ tàn phế rồi. Khó tin hơn nữa là cô ấy còn dám tới đỡ một kẻ "ác bá" khét tiếng trong trường như hắn đây.

"Cậu không sao chứ, nào, để tớ đưa cậu tới bệnh viện." Hắn chỉ nhớ giọng cô ấy dịu dàng và ngọt ngào tựa như ánh sáng trong đêm đen.

Nhưng lúc đó hắn lại ra sức đóng chặt cửa sổ và chặn đứng tia sáng kia.

Hắn đẩy bàn tay vươn tới của cô ấy ra, dữ dằn trừng mắt nhìn cô ấy, nhổ một ngụm máu rồi bảo: "Lắm chuyện!"

Nghĩ tới đây, Từ Vạn Đông xoa mặt, dựa người vào ghế và thở hắt ra một hơi thật dài.

Lúc này, một người đàn ông mặc áo khoác gió màu kaki bước vào trong hang.

"Thầy Trần, thầy tới rồi ạ." Từ Vạn Đông đứng dậy nói với vẻ kính cẩn.

Người được gọi là thầy Trần không nói gì, vẻ mặt hơi thần thờ, lưỡng lự bước tới trước mặt Từ Vạn Đông mới dừng lại.

Bấy giờ Từ Vạn Đông mới nhìn rõ thầy Trần, thấy trên quần áo ông dính đầy máu.

"Thầy Trần, thầy bị thương sao?"

"Không... không phải máu của tôi. Tạm thời không nói đến chuyện này vội, bắt được người chưa?" Thầy Trần sốt sắng hỏi.

“Thầy yên tâm, Lưu Chí Phong và Lưu Phi đều bị em tóm được rồi.” Từ Vạn Đông cười nói.

“Tốt lắm.” Thầy Trần siết chặt tay.

“VẬY NƠI NÀY GIAO LẠI CHO THẦY.” DỨT LỜI, Từ Vạn Đông định bụng rời đi.

“Tiểu Từ...” Thầy Trần bỗng nhiên gọi giật lại khi Từ Vạn Đông đang bước tới ngoài cửa.

“Thầy Trần còn muốn dặn dò gì ạ?” Nét hung hãn đã hoàn toàn biến mất khỏi gương mặt Từ Vạn Đông, thay vào đó là một nụ cười nhàn nhạt.

“CẢM ƠN CẬU.” THẦY TRẦN ĐIỀM TĨNH CẮT GIỌNG.

“Thầy, người muốn đòi lại công bằng cho cô ấy không chỉ có một mình thầy đâu.” Từ Vạn Đông xua tay, hẳn tuyệt đối sẽ không chấp nhận lời cảm ơn này.

Vì sợ tên bắt cóc không nhìn thấy mình nên Cố Thiên Thành đã đứng tại vị trí bắt mắt nhất ở xưởng quặng Hạo Thiên từ lúc 7 giờ. Mắt ông đã dán chặt vào đồng hồ đeo tay từ 7 giờ 50 phút, quan sát kim đồng hồ chuyển động từng giây từng phút.

Đúng 8 giờ, kim giây dường như ngưng lại, trái tim Cố Thiên Thành cũng theo đó mà ngừng đập, đến cả tiếng gió thét gào tựa hồ cũng ngưng bật.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính vẫn ở bên trong căn nhà trệt kia nhìn Cố Thiên Thành qua khe hở cửa sổ, đồng thời quan sát tình hình xung quanh xưởng quặng.

“Xoạt”, “xoạt”, “xoạt”...

Tiếng bước chân truyền tới từ rừng cây bên cạnh quốc lộ, những âm thanh trầm thấp nặng nề mà vẫn toát lên vẻ cẩn trọng, tốc độ không nhanh cũng chẳng chậm.

Tức thì, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía phát ra tiếng động, nhìn vào rừng cây rậm rạp không khác gì hố đen kia.

Một bóng người bước ra từ trong đó. Khuôn mặt người nọ dần lộ ra dưới sự soi rọi của những tia nắng lốm đốm khiến ai nấy đều không khỏi bàng hoàng kinh ngạc.

Không ngờ người tới lại là Dương Chính Khang - bố của Dương Thiên Thiên.

Dương Chính Khang sửng sốt khi vừa tới đã thấy Cố Thiên Thành đang đứng trên một cỗ máy bỏ đi, ông ta hoàn toàn không quen biết người đàn ông trước mặt này.

Cố Thiên Thành cũng nhìn Dương Chính Khang, ông không hề quen biết đối phương, nhưng nhìn đối phương ít cũng phải sáu mươi tuổi rồi, khác một trời một vực với hình tượng tên bắt cóc mà ông nghĩ tới.

"Con gái tôi đâu?" Cố Thiên Thành và Dương Chính Khang đều đồng thanh hỏi một câu giống nhau.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính không khỏi cảm thấy kỳ lạ, xem ra cảnh sát vẫn chưa thông báo với người nhà, hoặc là Dương Chính Khang chưa nhận được tin tức, thế nên không hề hay biết con gái mình đã chết.

Cố Thiên Thành và Dương Chính Khang cũng sửng sốt nhìn nhau với vẻ mặt ngờ vực.

"Ông bắt cóc con gái tôi đúng không?" Cố Thiên Thành nháy khỏi cỗ máy, trừng mắt hỏi Dương Chính Khang.

Dương Chính Khang bình tĩnh lại, nhận thấy có vẻ đang hiểu nhầm ở đâu đó nên chần chờ giây lát mới nói: "Hình như có hiểu nhầm gì rồi, tôi cũng tới đây vì con gái bị bắt cóc."

Cố Thiên Thành kinh ngạc, ông biết Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính vẫn ở trong nhà, xung quanh ngoại trừ ông lão này ra thì không thấy người nào khác. Lẽ nào tên bắt cóc lại giở trò. Suy nghĩ này khiến ông tức đến run cả người.

"Tên khốn này, rốt cuộc mày muốn gì, thả con gái tạo ra!" Cố Thiên Thành ngửa đầu hét to. Ông cũng chẳng biết tên bắt cóc có thể nghe được hay không, nhưng lúc này cơn giận của ông đã khó mà đè nén nổi nữa.

Dương Chính Khang nhìn bốn phía xung quanh, cảm thấy có gì đó kỳ lạ nên lấy điện thoại ra định dò hỏi tình hình, nhưng lại phát hiện không có sóng. Do dự giây lát, ông ta quyết định rời khỏi đây trước, dầu sao thì đàn ông thực thụ sẽ chẳng ngại gì mà dẫn thân vào nguy hiểm.

Dương Chính Khang quay người rời đi, hoàn toàn phớt lờ Cổ Thiên Thành đang phát điên.

Cổ Thiên Thành chạy tới ngăn Dương Chính Khang lại. Tuy ông cảm thấy người này không phải kẻ bắt cóc, nhưng nếu đã tới rồi thì cũng phải hỏi cho rõ ràng trước: “Đợi đã, ai bảo ông tới đây?”

Dương Chính Khang không khó chịu khi bị chặn lại, nhưng vẫn nhẫn nại đáp: “Tôi qua tìm câu cá ở bờ hồ, có ai đó đã ném đồ về phía tôi. Tôi quay lại nhìn thì thấy một mẫu giấy vo viên, bên trong có vòng tay ngọc của con gái tôi, trên giấy còn viết bảo tôi tới xưởng quặng Hạo Thiên, nếu không thì sẽ giết con gái tôi. Thế nên tôi mới đến đây.”

“Con gái ông tên là gì?”

“Anh hỏi nhiều quá rồi đấy.” Dương Chính Khang hơi mất kiên nhẫn, ông ta đẩy Cổ Thiên Thành ra.

Sao Cổ Thiên Thành có thể để đối phương rời đi khi chưa hỏi cho ra nhẽ, hai người bắt đầu giằng co.

“Tổ trưởng, chúng ta có cần ra ngoài không?” Thấy tình hình hơi khác so với dự liệu, Vu Đức Chính bèn hỏi.

“Không vội, đợi thêm lát nữa xem sao.” Kiều Phong Ca bình tĩnh nói.

Thấy Cổ Thiên Thành gây sự vô cớ, Dương Chính Khang chỉ đành lớn giọng bảo: “Nó tên là Dương Thiển Thiển!”

“Dương Thiển Thiển?” Cổ Thiên Thành cúi đầu, cái tên này nghe hơi quen quen, ông nhớ hình như mấy người nhóm cảnh sát Kiều từng nhắc tới. Chẳng phải người phụ nữ bị giết kia tên Dương Thiển

Thiến sao? Nghĩ tới đây, ông lặng lẽ liếc mắt về phía căn nhà trệt. Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính vẫn không ra ngoài, có vẻ họ cũng nghĩ người này không phải tên bắt cóc, nếu không thì đã lao ra bắt người từ lâu rồi.

Thấy vẻ mặt Cố Thiên Thành hơi khác lạ, cứ như thể có quen biết với Dương Thiến Thiến, Dương Chính Khang bèn hỏi: "Anh quen nó à?"

Cố Thiên Thành gật đầu rồi lại lắc đầu, do dự chẳng biết có nên nói ra hay không.

Thấy vậy, Dương Chính Khang tức mình túm lấy cổ áo Cố Thiên Thành, sốt sắng hỏi: "Có phải anh biết cái gì không?"

"Cô ấy..." Cố Thiên Thành cũng là một người bố như ông lão trước mặt, thế nên ông hiểu đối phương đang lo cho con gái đến nhường nào. Do dự chốc lát, cuối cùng ông vẫn nói ra sự thật: "Cô ấy bị giết rồi..."

Toàn bộ xưởng quặng dường như ngưng tụ lại trong nháy mắt, lửa lớn tựa hồ lan tràn trong không khí rồi chậm chậm cắn nuốt lấy thân thể Dương Chính Khang vào khoảnh khắc ông nghe thấy những lời này.

"Vớ vẩn!" Dương Chính Khang sửng sờ một hồi lâu mới thốt lên được hai từ này.

"Ông tới đồn cảnh sát mà hỏi, chắc cảnh sát sẽ nói cho ông..." Cố Thiên Thành không muốn tranh cãi với Dương Chính Khang, ông bỗng thất thần trong thoáng chốc vì không hiểu sao tên bắt cóc lại làm như vậy? Ông không quen biết người trước mặt, thậm chí cũng chẳng biết con gái ông ta, tại sao hẳn lại muốn gọi hai người tới đây cùng lúc.

Lúc này Dương Chính Khang lại không đi nữa, phong thái nho nhã vừa rồi của ông ta đã biến mất hoàn toàn, thẳng thừng tiến tới túm lấy cánh tay Cố Thiên Thành.

"Anh nói cho tôi luôn đi!" Dương Chính Khang đỏ ửng mắt: "Có phải anh giết con gái tôi không, phải không? Là anh dụ tôi tới đây, đúng không?"

Cố Thiên Thành cũng nổi đóa, vừa ra sức giăng tay khỏi Dương Chính Khang vừa hét lên: "Nếu tôi giết thì cảnh sát đã bắt tôi từ lâu rồi. Tôi chỉ nhìn thấy con gái ông bị giết thôi."

"Anh nhìn thấy?" Dương Chính Khang buông tay ra, cả người bỗng nhiên mất hết sức lực.

Cố Thiên Thành không nói gì, lúc này trong lòng ông cũng rối như tơ vò, chẳng biết phải làm sao.

"Hung thủ là ai?"

"Tôi không quen."

"Trông hăn như thế nào?"

Cố Thiên Thành muốn tới căn nhà trệt tìm nhóm Kiều Phong Ca, bị hỏi đến phát phiền nên tức tối bảo: "Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đang thân mật với con gái ông ở trong rừng thì đúng lúc tôi đi ngang qua nhìn thấy, con gái ông cầm dao định giết gã đó nhưng lại bị hăn ra tay trước một bước."

Cố Thiên Thành đã kể lại hết những chi tiết này cho nhóm Kiều Phong Ca, bây giờ nói lại một lần nữa vẫn cảm thấy chuyện này quá đổi khó tin. Ông cứ tưởng ông lão sẽ không tin lời mình nói, nhưng phản ứng của đối phương lại hoàn toàn trái với dự liệu.

Dương Chính Khang ngã phịch xuống mặt đất. Vừa rồi ông ta còn nghi ngờ, nhưng bây giờ rõ ràng đã tin vào những lời Cố Thiên Thành nói.

"Là hăn, đúng là hăn! Hăn đã trở lại, hăn trở lại rồi..."

"Ông biết hung thủ là ai? Hăn là ai?" Cố Thiên Thành không nén nổi tò mò hỏi.

"Trần Võ Ninh, chắc chắn là Trần Võ Ninh!" Dương Chính Khang đứng lên, cũng ngửa mặt lên trời hét lớn: "Trần Võ Ninh, dù anh là người hay là ma thì cũng ra đây cho tôi. Có chuyện gì thì cứ tới tìm tôi này, năm đó người muốn giết anh là tôi!"

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đều sửng sốt khi nghe thấy lời Dương Chính Khang nói. Hóa ra Dương Chính Khang đã tham gia vào vụ mưu sát Trần Võ Ninh năm xưa. Nhưng hình như ông ta cũng không hoàn toàn chắc chắn Trần Võ Ninh còn sống hay đã chết, nếu không thì sao có thể nói ra những lời điên khùng như vậy.

“Tổ trưởng, bắt người nhé?” Vu Đức Chính không thể chờ thêm nữa.

Kiều Phong Ca gật đầu, tuyệt đối không thể thả Dương Chính Khang đi hay để ông ta bị giết được. Nhất định phải bảo toàn tính mạng cho ông ta và khiến ông ta nói ra mọi chuyện năm đó.

Hai người đang định ra khỏi căn nhà thì bỗng nhiên có một người bước từ khu mỏ ra. Họ vội vàng ngồi xổm xuống, định bụng tiếp tục quan sát tình hình.

Cách ăn mặc của kẻ đó hoàn toàn trùng khớp với miêu tả của Cố Thiên Thành, thậm chí trên áo khoác gió vẫn còn dính những vết máu loang lổ. Không ngờ kẻ này lại tùy tiện xuất hiện ở xưởng quặng như thế.

“Vỡ kịch này đã đông đủ cả khán giả lẫn diễn viên rồi. Đây chính là lúc để mở màn.” Giọng điệu người nọ trầm thấp, lạnh lùng và đầy uy lực, khiến tất cả những người có mặt đều hãi hùng khiếp vía.

Thấy người tới chính là kẻ đã giết Dương Thiển Thiển vào tối qua, sắc mặt Cố Thiên Thành tức thì tái nhợt, lắp bắp không thốt nổi nên lời.

“Trần Võ Ninh, trả con gái tôi đây!” Dương Chính Khang hét lớn một tiếng rồi bất chấp lao về phía Trần Võ Ninh.

Động tác của Trần Võ Ninh nhanh nhẹn đến không ngờ, nhoáng một cái đã đánh ngã Dương Chính Khang trên mặt đất.

Dẫu sao Dương Chính Khang cũng lớn tuổi rồi, cú ngã khiến xương cốt ông ta rã rời, muốn đứng lên cũng không nổi.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính biết không thể bàng quan thêm nữa nên lập tức lao ra khỏi căn nhà trệt rồi chia làm hai hướng bao vây Trần Võ Ninh nhằm ngăn ông ta trốn thoát.

Trần Võ Ninh không hề nhúc nhích mà lại giơ một chiếc điều khiển từ xa trong tay lên.

“Đứng lại, nơi này đã lấp đầy thuốc nổ, ai dám làm càn thì tôi sẽ nhấn kíp nổ ngay lập tức!”

Nghe vậy, Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đều không dám mạo hiểm. Họ dừng bước chân lại nhưng ánh mắt vẫn ghim chặt vào Trần Võ Ninh.

“Trần Võ Ninh, anh đừng bí quá hóa liều, tự thú với cảnh sát đi thì sẽ được khoan hồng.” Kiều Phong Ca hét to.

Trần Võ Ninh cười lớn, tiếng cười ấy nghe thê lương mà lại đầy khinh thường.

“Cười cái gì, đừng tưởng trên tay có điều khiển thì dọa được chúng tôi. Chúng tôi không tin anh dám đánh bom liều chết!” Vu Đức Chính thở lên tiếng thăm dò.

Trần Võ Ninh nhấn nút, sau một tiếng đùng vang dội, căn nhà Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính vừa ẩn náu nhoáng cái đã phát nổ thành một đồng trống nát.

Khói bụi tràn ngập trong không khí, Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính ngay lập tức đổ mồ hôi giữa tiết trời lạnh giá. Trần Võ Ninh muốn giết họ quả thật dễ như trở bàn tay.

“Con gái tôi ở đâu?” Cố Thiên Thành tiến lên vài bước. Tuy ông không quen biết Trần Võ Ninh nhưng nhìn bộ dạng thì khả năng cao hẳn chính là tên bắt cóc.

“Anh yên tâm, tôi nói được làm được. Con gái anh, vợ anh và bố vợ anh đều đang ở trong tòa nhà văn phòng ba tầng kia.” Nói rồi, Trần Võ Ninh chỉ tay về phía tòa nhà ở hướng Đông xướng quặng.

Cố Thiên Thành hết nhìn Trần Võ Ninh rồi lại nhìn Kiều Phong Ca, đoạn nói: “Cảnh sát Kiều, tôi đi xem xem.”

Kiều Phong Ca gật đầu.

Thấy Trần Võ Ninh và Kiều Phong Ca đều không ngăn cản, Cố Thiên Thành mặc kệ bên trong có âm mưu gì, chỉ muốn nhanh chóng được gặp con gái nên lập tức phi như bay về phía tòa nhà văn phòng.

“Trần Võ Ninh, anh dụ tất cả những người này tới đây, rốt cuộc là muốn làm gì?” Kiều Phong Ca cũng không ngạc nhiên khi Lưu Chí Phong và Mạn Tiểu Lệ - giờ nên gọi là Lưu Phi thì đúng hơn, cũng

đang ở xưởng quặng. Thấy Cố Thiên Thành rời đi, cô mới lên tiếng hỏi.

“Mời các người xem một vở kịch.” Trần Võ Ninh thản nhiên nói.

“Phía cảnh sát đã nắm được manh mối trong chuyện của Mạn Tiểu Lệ. Anh phải tin vào pháp luật, chúng tôi nhất định sẽ bắt tất cả những kẻ làm trái pháp luật về quy án và làm rõ mọi chuyện năm đó.” Kiều Phong Ca nói một cách chân thành, đồng thời cũng muốn thử trấn an cảm xúc của Trần Võ Ninh.

“Tôi tin cô.” Lời Trần Võ Ninh nói khiến người ta thoáng kinh ngạc: “Nhưng đã chậm hai mươi hai năm rồi. Chính nghĩa đến muộn không còn là chính nghĩa nữa, vô ích thôi. Đối với tôi, ngoài pháp luật còn có lẽ trời, nhân quả báo ứng, ông trời có mắt.”

Lòng Kiều Phong Ca ớn lạnh khi biết Trần Võ Ninh đã hạ quyết tâm báo thù, e rằng không thể nào khuyên ông ta bằng vài ba câu nói được.

Cố Thiên Thành chạy thẳng một mạch tới tòa nhà văn phòng, vừa xông vào bên trong vừa lớn tiếng gọi Cố Phi Phi.

“Bố ơi, bố ơi, con ở đây, bố ơi...” Nghe thấy tiếng hét của Cố Thiên Thành, Cố Phi Phi khóc toáng lên.

Lông tơ khắp người Cố Thiên Thành dựng đứng khi nghe thấy giọng con gái. Tâm trạng ông kích động đến nỗi không từ ngữ nào có thể diễn tả nổi, vành mắt thoát chốc đỏ lựng.

“Phi Phi, bố ở đây, bố ở đây!” Cố Thiên Thành bật khóc theo con, chạy lên tầng 3 rồi vung chân đá văng cửa.

Hai mắt Cố Phi Phi đăm lẹ, cô bị trói trên một chiếc ghế sắt, toàn thân và quanh ghế quấn những dây điện đủ màu sắc cùng với thiết bị điện tử kỳ lạ.

Tuy Cố Thiên Thành chưa từng thấy những thứ này nhưng cũng có thể đoán được là bom.

“Phi Phi đừng sợ, bố tới cứu con đây.” Cố Thiên Thành đi xung quanh con gái, nhưng vẫn chẳng biết nên làm thế nào.

“Những thứ này là thuốc nổ, bố đừng đụng chạm lung tung.” Cố Phi Phi sợ hãi hét to.

“Bố biết... bố biết...” Giữa tiết trời lạnh giá nhưng trán Cố Thiên Thành lại đổ mồ hôi như mưa.

“Bố ơi, bên kia, mẹ ở bên kia...” Cố Phi Phi nghiêng đầu ra hiệu cho Cố Thiên Thành.

Từ lúc xông vào trong đầu Cố Thiên Thành chỉ có con gái, bây giờ mới chú ý đến trong góc phòng còn có hai người nữa. Một người là Mạn Tiểu Lệ - vợ ông, người còn lại là một ông lão xa lạ.

Hiện giờ một mình ông cũng khoanh tay bó gối khi phải đối mặt với đồng bom, thêm được một người là có thêm sức mạnh. Tuy không biết vì sao Mạn Tiểu Lệ và ông lão kia lại ở đây, nhưng chắc chắn phải đánh thức họ dậy.

Cố Thiên Thành chạy tới bên cạnh Mạn Tiểu Lệ rồi ra sức vỗ lên mặt bà, nhưng bà hoàn toàn không có phản ứng gì. Ông sờ lên mũi Mạn Tiểu Lệ, thấy hơi thở vẫn còn, chỉ là đang hôn mê. Ông lão kia cũng chẳng khác gì, cả hai đều bất tỉnh.

Trong tay ông lão còn nắm một chiếc điều khiển từ xa, trông có vẻ giống hệt với chiếc mà Trần Võ Ninh cầm.

“Chẳng lẽ ông lão này cùng một giuộc với Trần Võ Ninh?” Cố Thiên Thành thầm suy đoán.

“Bố ơi, sao bố lại tìm thấy con? Sao mẹ lại ngất xỉu ở đây?” Cố Phi Phi nhớ mình ngủ thiếp đi trong căn phòng nhỏ bị đóng kín kia, khi tỉnh lại thì thấy đã bị đưa đến đây. Trên người cô treo thứ gì đó giống như bom, mà mẹ thì đang hôn mê ngay bên cạnh.

“Tạm thời không nói những chuyện này vội, bố nghĩ cách tháo đồ trên người con xuống đã.” Cố Thiên Thành lo đến độ như kiến bò trên chảo lửa, bởi vì ông còn nhìn thấy trên người Cố Phi Phi lấp một chiếc đồng hồ đếm ngược, mà thời gian còn lại chỉ chưa đầy nửa tiếng.

Cố Thiên Thành cảm thấy nên đánh thức hai người Mạn Tiểu Lệ dậy trước để xem đã xảy ra chuyện gì. Vì vẫn không có hiệu quả gì

nên ông nhặt một viên đá sắc nhọn dưới đất lên.

Ông lại một lần nữa chạy tới bên cạnh Mạn Tiểu Lệ, cởi giày của bà ra rồi dùng viên đá nhọn ấn vào huyết vị dưới lòng bàn chân bà, kích thích bà tỉnh lại.

Không ngờ cách này thật sự có hiệu quả, Mạn Tiểu Lệ hôn mê này giờ bỗng thốt lên một tiếng “A” rồi tỉnh lại.

Vừa mở mắt bà đã thấy Cố Thiên Thành, tiếp đến lại nhìn thấy con gái ở đằng sau chồng, cả người bỗng bật dậy như lò xo.

“Phi Phi!” Mặc kệ một chân còn đang trần trụi và chảy máu, Mạn Tiểu Lệ khập khiễng chạy về phía Cố Phi Phi.

“Mẹ!” Cố Phi Phi cũng khóc thốt lên.

Song Cố Thiên Thành lại giữ chặt Mạn Tiểu Lệ, đoạn bảo: “Đừng cử động, trên người con có bom.”

Bấy giờ Mạn Tiểu Lệ mới nhìn thấy thứ đồ được cột trên người Cố Phi Phi, quả nhiên là bom thật.

“Mau... mau tìm cách gỡ nó ra!” Mạn Tiểu Lệ sốt sắng nói với Cố Thiên Thành.

“Tôi không dám động chạm linh tinh, sao mọi người lại ở đây? Ông ta là ai?” Cố Thiên Thành chỉ về phía ông lão đang nằm trên mặt đất và hỏi.

Lúc này Mạn Tiểu Lệ mới quay đầu nhìn Lưu Chí Phong. Bà biết bố mình đa mưu túc trí, có lẽ sẽ gỡ bỏ được thuốc nổ cài trên người con gái.

“Đừng có hỏi nhiều, đánh thức ông ấy trước đã.” Mạn Tiểu Lệ nói với Cố Thiên Thành.

Cố Thiên Thành không dám chậm trễ, ngay lập tức dùng cách ban nãy để gọi Lưu Chí Phong dậy.

Lưu Chí Phong cũng tỉnh lại. Ông ta nhìn mấy người trước mắt rồi lại nhìn điều khiển từ xa trong tay, nhất thời cảm thấy hơi mơ màng.

“Chú Lưu, trên người Phi Phi cột thuốc nổ, phải làm sao bây giờ?” Mạn Tiểu Lệ túm lấy Lưu Chí Phong, khóc lóc bảo.

“Đừng có hoảng” Lưu Chí Phong vịn vào Mạn Tiểu Lệ đứng lên rồi đi tới trước mặt Cổ Phi Phi.

Hồi còn mở xưởng quặng, Lưu Chí Phong từng tiếp xúc với không ít thuốc nổ, thế nên ông ta vừa nhìn đã biết loại bom trên người Cổ Phi Phi là C4, sức nổ vô cùng khủng khiếp, hơn nữa còn được kích hoạt qua điều khiển từ xa. Nếu không biết nối dây và tháo nhăm thì nó sẽ phát nổ ngay lập tức.

“Đây là thuốc nổ C4. Nếu bị kích nổ thì tất cả những người trong căn nhà này đều không thể sống sót ra ngoài.” Lưu Chí Phong nói.

“Thế thì phải làm sao, còn hơn hai mươi phút nữa thôi...” Cổ Thiên Thành chỉ vào thuốc nổ trên người Cổ Phi Phi.

“Bố mẹ ơi, bố mẹ đi trước đi.” Cổ Phi Phi cố nén nước mắt, dù sợ đến mức cả người run rẩy nhưng vẫn cắn răng nói ra những lời này.

“Phi Phi, mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ con lại đâu.” Mạn Tiểu Lệ cũng khóc òa lên. Bà không ngờ con gái lại hiểu thảo như vậy, còn tình nguyện ở lại đây một mình để đổi lấy sự an toàn cho bố mẹ.

“Tôi đi tìm hân!” Cổ Thiên Thành giậm chân, xoay người định quay lại tìm Trần Võ Ninh.

Lưu Chí Phong giữ ông lại, đoạn hỏi: “Hân là ai?”

“Trần Võ Ninh!” Cổ Thiên Thành thốt lên.

Sắc mặt Lưu Chí Phong và Mạn Tiểu Lệ tức thì thay đổi. Xem ra cuối cùng Dương Thiển Thiển vẫn thất bại, chỉ có điều chẳng biết bà ta còn sống hay không.

“Nơi... nơi này có vấn đề!” Lưu Chí Phong nhíu chặt lông mày.

“Vấn đề gì?” Cổ Thiên Thành vội hỏi.

Lưu Chí Phong không để ý tới ông mà nhìn Mạn Tiểu Lệ và bảo: “Từ Vạn Đông là kẻ chuốc thuốc mê chúng ta, bây giờ Trần Võ Ninh lại đưa Phi Phi tới đây, lẽ nào chúng...”

Nghe tới đây, sắc mặt Mạn Tiểu Lệ bỗng trở nên trắng bệch. Họ đều nghĩ đến khả năng Từ Vạn Đông và Trần Võ Ninh đã đạt được thỏa thuận nào đó rồi dùng bố con họ để đổi lấy “hòa bình” nhằm bảo đảm bình an cho người kia. Nếu đúng là vậy thật thì nguy to.

“Tôi và Mạn Tiểu Lệ đi tìm Trần Võ Ninh, cậu ở đây với Phi Phi.” Sau một thoáng trầm tư, cuối cùng Lưu Chí Phong đã lên tiếng.

Cố Thiên Thành sững sốt, Mạn Tiểu Lệ thì thẳng thừng lắc đầu.

“Con không thể để Phi Phi ở lại đây một mình được.”

“Chúng ta đi thì còn có khả năng khiến Trần Võ Ninh tha cho Phi Phi, con ở lại đây thì chỉ có thể chết cùng nhau thôi.” Lời Lưu Chí Phong nói khó nghe nhưng lại là sự thật. Người Trần Võ Ninh muốn nhắm tới là bọn họ, Cố Thiên Thành và Phi Phi chẳng qua là bị liên lụy vào thôi. Thế nên Cố Thiên Thành có đi tìm Trần Võ Ninh cũng vô ích.

“Mẹ ơi, rốt cuộc là có chuyện gì thế?” Vẻ mặt Cố Phi Phi mờ mịt, hoàn toàn không hiểu họ đang nói cái gì.

“Phi Phi, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ cứu con.” Mạn Tiểu Lệ bật khóc, vươn tay ra cẩn thận vuốt ve gương mặt con gái, giúp cô chải gọn tóc trước trán.

Tuy Cố Thiên Thành không biết giữa họ có khúc mắc gì nhưng “muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông”, đúng là nên để họ đi tìm Trần Võ Ninh thì hợp lý hơn.

“Tôi ở lại với con, hai người đi nhanh về nhanh!” Cố Thiên Thành lên tiếng thúc giục.

Lưu Chí Phong gật đầu, trước khi đi còn nói với Cố Thiên Thành: “Nếu sắp đến giờ mà chúng tôi chưa về thì cậu phải đánh cược vào may mắn, cắt một trong ba sợi đỏ, vàng, xanh. Nếu cắt đúng dây thì kíp nổ sẽ bị vô hiệu hóa, nếu chọn sai thì...”

Cố Thiên Thành ngơ ngẩn nhìn ba sợi dây trên quả bom, đôi tay không ngừng run rẩy.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính chặn Trần Võ Ninh lại từ hai hướng trái phải, giằng co với ông ta.

“Trần Võ Ninh, mày giỏi thì giết tao đi!” Dương Chính Khang nằm trên mặt đất thét gào. Ông ta hận không thể bám vào Trần Võ Ninh

ra, nhưng chỉ đành lực bất tòng tâm.

“Ông đừng sốt ruột, nhân vật chính còn chưa tới đâu.” Trần Võ Ninh lạnh nhạt nói.

Khi nhóm Kiều Phong Ca còn đang thắc mắc không biết có ai ở nơi này nữa thì bỗng nhìn thấy hai người chạy từ căn nhà ba tầng kia ra.

Chính là Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong.

Trông thấy hai người họ, Dương Chính Khang đang nằm trên mặt đất nheo mắt rồi lại giơ tay vuốt ngực theo bản năng, không nén nổi mà há miệng thở dốc.

Lưu Chí Phong chống gậy, Mạn Tiểu Lệ đỡ ông ta, nhanh chân bước tới trước mặt Trần Võ Ninh.

“Cố Thiên Thành đâu?” Kiều Phong Ca hỏi.

Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong đều không quen Kiều Phong Ca, chỉ liếc nhìn cô chứ không đáp lại.

“Chúng tôi là Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính thuộc Đội Cảnh sát Hình sự số 3 của thành phố Vũ Khẩu.” Vu Đức Chính lấy thẻ cảnh sát ra xác nhận thân phận với Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong.

Vẻ mặt Mạn Tiểu Lệ và Lưu Chí Phong lập tức thay đổi, họ không ngờ lại có cảnh sát ở đây.

“Cảnh sát ở đây thì tốt quá, con gái tôi bị cột bom trên người, đang ở trong căn nhà kia kìa.” Lúc này Mạn Tiểu Lệ chỉ một lòng muốn cứu con gái nên thấy có cảnh sát bèn xin giúp đỡ ngay.

“Trần Võ Ninh, dù anh muốn báo thù nhưng Cố Phi Phi vô tội, anh gỡ bom cho cô ấy trước đã.” Kiều Phong Ca đã đoán ra kế hoạch của Trần Võ Ninh. Hiện giờ quyền kiểm soát đang nằm trong tay ông ta nên chỉ đành nghĩ cách cứu người vô tội ra trước.

“Thế thì chỉ có thể trách cô ta đầu thai nhầm thôi!” Vẻ mặt Trần Võ Ninh lạnh băng.

“Thầy Trần, tất cả đều là lỗi của tôi, xin thầy hãy tha cho Phi Phi.” Mạn Tiểu Lệ mặc kệ hết thảy, chạy tới quỳ xuống trước mặt Trần Võ Ninh.

Nghe thấy tiếng “thầy”, cảm xúc trên gương mặt lạnh nhạt của Trần Võ Ninh rốt cuộc cũng thay đổi.

“Phi Phi, cô đặt tên con gái là Phi Phi, chứng tỏ cô vẫn chưa quên bản thân mình là ai. Cô nói cho mọi người biết cô tên gì, thật ra cô là ai?”

Mạn Tiểu Lệ đỏ mặt tía tai, nhưng bà đã hoàn toàn gục ngã khi nhớ tới ánh mắt con gái nhìn mình ban nãy.

“Tôi là Lưu Phi, Lưu Phi! Tôi có lỗi với Mạn Tiểu Lệ, nhưng năm đó tôi thật sự không cố ý, tất cả đều là chuyện ngoài ý muốn, đều là ngoài ý muốn...” Lưu Phi tê dại ngã quỵ xuống đất. Sau hai mươi hai năm, cuối cùng bà ta cũng nói ra được tên của chính mình một lần nữa.

Đó là một ngày hè nóng nực, nhưng niềm vui vẫn tràn ngập trong không khí.

Tiếng nói cười vang vọng khắp trường học, nhóm học sinh tốt nghiệp hân hoan cầm giấy báo trúng tuyển trên tay với nụ cười rạng rỡ.

Lưu Phi chờ đợi trốn trong một góc không người. Kết quả thi đại học của cô ta không tốt, chỉ đỗ nguyện vọng 2 vào một trường bình thường, đang bị bố mình là Lưu Chí Phong bắt tới trường làm thủ tục học lại. Cứ nghĩ đến khoảng thời gian khủng khiếp của lớp 12 là cô ta lại thấy cả người ớn lạnh.

Đúng lúc này, Mạn Tiểu Lệ đi ngang qua người cô ta. Vừa liếc mắt một cái, Lưu Phi đã nhìn thấy nụ cười tươi rói trên mặt Mạn Tiểu Lệ cùng với tờ giấy báo trúng tuyển thếp vàng trong tay cô ấy. Nụ cười của Mạn Tiểu Lệ đọng đầy sự tốt đẹp, tự tin, đặc ý và cả tương lai... Đó đều là những thứ Lưu Phi không có được. Lòng đổ kỵ nháy mắt hóa thành căm hận, như thể Mạn Tiểu Lệ chính là kẻ đã cướp đi hết thầy tương lai tốt đẹp của cô ta.

“Dựa vào cái gì chứ!” Mấy chữ này bỗng lóe lên trong đầu Lưu Phi. *Mạn Tiểu Lệ lúc nào cũng mặc trên mình bộ đồ cũ nát, đi đôi*

giày rách rưới, không có đồ trang sức và thậm chí còn chẳng có bố mẹ. Một con vịt xấu xí nghèo khổ như vậy mà thầy giáo và bạn học luôn đối xử tốt với cậu ta và yêu quý cậu ta đến vậy.

Thật là không công bằng!

Bố mình là sếp lớn, mấy quan chức trong huyện gặp bố còn phải khom lưng cúi đầu. Từ nhỏ đến lớn, tất cả những người bên cạnh đều ra sức lấy lòng mình, mình muốn gì là được nấy. Quần áo mình mặc phải thời thượng nhất, trang sức mình đeo phải quý giá nhất, kỳ nghỉ nào cũng có thể ra ngoài du lịch... Rõ ràng mình mới là cô gái tỏa sáng nhất, nhưng chính vì cậu ta, vì con bé nghèo khổ xấu xí ấy mà mình đã trở thành một trò cười.

Vì ghen ghét mà đầu óc Lưu Phi như có một con ngựa hoang lao vào một cách mất kiểm soát, khiến cô ta hoàn toàn mất đi lý trí.

"Tiểu Lệ Chi, chúc mừng cậu đỗ Đại học Hạ Bắc nhé." Lưu Phi nặn ra một nụ cười, chạy theo Mạn Tiểu Lệ. "Tiểu Lệ Chi" là biệt danh cô ta đặt cho Mạn Tiểu Lệ, Tiểu Lệ Tiểu Lệ, chẳng phải là "Tiểu Lệ Chi"^[4] hay sao?

"Cảm ơn cậu." Mạn Tiểu Lệ cúi đầu cười với vẻ thoáng ngại ngùng.

"Cậu đi đâu thế?" Lưu Phi vừa hỏi vừa ngó nghiêng xung quanh.

"Về nhà." Mạn Tiểu Lệ cất giấy báo trúng tuyển vào chiếc ba lô màu xanh lục, kéo tay Lưu Phi hỏi: "Cậu học trường nào thế, chẳng biết sau này bọn mình còn gặp nhau được không nhỉ?"

Mạn Tiểu Lệ vốn chỉ quan tâm hỏi một câu, nhưng lọt vào tai Lưu Phi lại như một con dao đâm thẳng tới ngực cô ta.

"Haiz, tớ thi cũng bình thường, để xem bố tớ sắp xếp thế nào đã." Lưu Phi ra chiều không để ý, đáp qua loa rồi chuyển chủ đề: "Tớ cũng đi hướng đó, để tớ đi cùng cậu."

"Được." Mạn Tiểu Lệ vui vẻ đồng ý. Thường ngày, quan hệ của cô và Lưu Phi khá tốt. Lưu Phi hay cho cô xem mấy món đồ lạ mắt, lần nào đi du lịch cũng gửi bưu thiếp cho cô. Cô cũng thường giảng đề Toán cho Lưu Phi và giúp đỡ nhau cùng tiến bộ trong học tập.

Họ ra khỏi trường học, đi dọc theo con sông nhỏ trong huyện, vừa đi vừa nói chuyện như hai cô bạn thân thăm thiết chan hòa.

“Hôm qua tớ nghe người ta bảo hoa ở lâm trường Đại Hưng nở rộ rồi, giờ ở đó có cả biển hoa, tiện đường bọn mình đi xem nhé?” Lưu Phi kéo tay Mạn Tiểu Lệ rủ rê.

“Để lần sau đi, em trai còn đang đợi tớ về ăn cơm...” Mạn Tiểu Lệ lắc đầu.

“Ăn cơm thôi mà, muộn một chút cũng có sao đâu. Đi mà, Tiểu Lệ Chi, đi một lát thôi, xem xong bọn mình về luôn.” Lưu Phi quyết tâm đến cùng, kéo tay Mạn Tiểu Lệ đi về phía lâm trường Đại Hưng.

Mạn Tiểu Lệ không nói lại được Lưu Phi nên chỉ đành đi theo.

Hai người tiến vào sâu bên trong lâm trường, quả nhiên hoa đã nở rộ rồi.

Mạn Tiểu Lệ đắm chìm trong cảnh đẹp trước mắt mà không hề hay biết nguy hiểm đang ngày một cận kề.

Lưu Phi nhặt một cành cây thô ráp to chừng bằng cổ tay trên mặt đất lên rồi bất ngờ tấn công Mạn Tiểu Lệ từ phía sau, dùng cành cây đập vào lưng cô ấy.

Mạn Tiểu Lệ không kịp đề phòng, bị đánh ngã với cơn đau truyền tới từ sau lưng.

“Lưu Phi, sao cậu lại đánh...” Mạn Tiểu Lệ vừa bất ngờ vừa giận dữ, nhưng cô còn chưa kịp dứt lời thì cành cây đã lại đánh tới tấp xuống như mưa.

“Mày khoe này, mày khoe nữa đi, con khốn nạn...” Lưu Phi vừa đánh vừa mắng, chẳng khác nào một kẻ điên trút tất cả bất mãn và đổ kỵ của mình lên người Mạn Tiểu Lệ.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa...” Mạn Tiểu Lệ khóc lóc lùi về sau, cố gắng quýt đứng lên đẩy cành cây ra rồi quay người bỏ chạy.

Sự phản kích của Mạn Tiểu Lệ càng khiến Lưu Phi tức giận hơn, cô ta ném cành cây đi rồi gần như dồn hết sức lực toàn thân để đập thật mạnh vào lưng Mạn Tiểu Lệ.

Mạn Tiểu Lệ đột ngột mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước. Sau một tiếng “bịch” vang lên, Mạn Tiểu Lệ bất động nằm sấp trên mặt đất.

“Đừng có vờ vịt nữa, đứng lên cho tao.” Lưu Phi tiếp tục tiến tới đá vào Mạn Tiểu Lệ đang ngã sõng soài.

Nhưng Mạn Tiểu Lệ vẫn không nhúc nhích. Lưu Phi bắt đầu sợ hãi, vội vàng ngồi xổm xuống lật người Mạn Tiểu Lệ lên.

Khuôn mặt Mạn Tiểu Lệ lúc này toàn là máu, hoàn toàn không động đậy.

Bấy giờ Lưu Phi mới nhìn thấy một hòn đá nhô lên trên bãi cỏ, đầu Mạn Tiểu Lệ đã đập vào đó. Vốn dĩ cô ta chỉ muốn trút giận nên mới hành hạ Mạn Tiểu Lệ một lát nhằm phát tiết những cảm xúc tồi tệ do kết quả thi đại học không tốt mang lại cho mình, ai ngờ lại xảy ra chuyện lớn tới mức này.

“Mạn Tiểu Lệ, Mạn Tiểu Lệ, đứng lên, đừng... đừng có giả chết...” Lưu Phi đẩy Mạn Tiểu Lệ nhưng cô vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lưu Phi hoảng hốt đỡ Mạn Tiểu Lệ lên, cảm thấy cả người cô ấy lạnh băng dường như mũi cũng không còn hơi thở nữa. Cô ta vội vàng lấy điện thoại ra định gọi xe cứu thương, nhưng sau khi ấn được hai số “12” thì lại chần chừ. Nhìn Mạn Tiểu Lệ đang nằm đó, rồi lại nhìn máu trên tay mình và cành cây trên mặt đất, cuối cùng Lưu Phi quyết định gọi cho bố.

“Đúng như Mạn... con tôi nói, đó là chuyện ngoài ý muốn. Lúc ấy nó vẫn còn nhỏ, nhất thời kích động phạm phải sai lầm. Vì muốn bảo vệ nó nên tôi mới che giấu sự thật.” Thấy con gái đã nói ra chân tướng năm xưa, Lưu Chí Phong biết không thể giấu giếm thêm nữa nên chỉ đành cố gắng giành lấy sự đồng cảm.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đứng một bên nghe Lưu Phi kể lại, trong lòng khiếp sợ đến cùng cực. Hóa ra vì ghen tỵ với Mạn Tiểu Lệ nên Lưu Phi mới ra tay sát hại đối phương.

“600 nghìn tệ, một mạng người.” Trần Võ Ninh hướng ánh mắt sắc bén như một thanh kiếm về phía Lưu Chí Phong.

Lưu Chí Phong lạnh lùng giương mắt nhìn lại, không nói một lời.

Lưu Phi nhìn Trần Võ Ninh, khẩn cầu nói: “Đều là lỗi của tôi, việc này... không liên quan gì đến bố tôi và con gái tôi, thầy hãy tha cho họ đi.” Đôi mắt Lưu Phi thoáng chốc rưng rưng.

“Cốc Đại Phúc và Mã Quý đã xác nhận trước mặt tôi rằng lúc chôn xác, họ phát hiện Mạn Tiểu Lệ vẫn còn sống. Chính ông, Lưu Chí Phong, ông đã tàn nhẫn trả thêm 600 nghìn tệ để họ chôn sống cô ấy.” Trần Võ Ninh nói từng câu từng chữ.

“Sao có thể?” Lưu Phi lắc đầu nhìn Kiều Phong Ca: “Cô ấy... cô ấy đã chết lúc đập đầu vào đá rồi... không liên quan gì tới bố tôi.”

Tất cả những người có mặt tại đây đều không khỏi rùng mình khi nghe thấy những lời buộc tội của Trần Võ Ninh.

“Bố, có thật là thế không?” Lưu Phi ghen ngào hỏi.

“Để bảo vệ bản thân thì có gì mà ba người họ không dám nói đâu chứ. Đúng là năm đó tôi đã cho họ tiền để xử lý thi thể của Mạn Tiểu Lệ, nhưng tuyệt đối không hề bảo họ giết người!” Lưu Chí Phong thẳng thừng phủ nhận.

“Ông lo chuyện Lưu Phi gây thương tích cho Mạn Tiểu Lệ bị bại lộ, đâm lao thì phải theo lao nên mới mua chuộc giết người, không phải ông chống chế là xong đâu!”

“Lưu Chí Phong tôi đã từng này tuổi rồi, dám làm dám chịu. Tôi chưa từng chôn sống Mạn Tiểu Lệ.” Lưu Chí Phong khẳng định chắc nịch.

Mạn Tiểu Lệ nhìn đồng hồ, thấy không còn nhiều thời gian nữa nên khóc lóc van xin: “Thầy Trần, tôi đền tội, tôi nhận tội, lát nữa tôi sẽ tới đồn cảnh sát đầu thú ngay. Thầy thả Phi Phi ra đi, tôi cầu xin thầy.”

Trần Võ Ninh liếc nhìn Mạn Tiểu Lệ, chậm rãi nói: “Quyền quyết định cứu con gái cô nằm trong tay bố cô.”

“Tôi?” Lưu Chí Phong sửng sốt, song lại ngay lập tức nhớ ra chiếc điều khiển từ xa trong tay lúc mình tỉnh lại. Bấy giờ ông ta mới lấy nó ra khỏi túi.

“Đúng vậy, điều khiển từ xa trong tay ông có liên kết với cái này của tôi. Tôi đã chôn bom ở toàn bộ xưởng quặng, đồng thời hẹn thời

gian phát nổ vào lúc 8 giờ 44 phút.” Trần Võ Ninh nhìn đồng hồ: “Còn mười phút nữa... Cách để ngăn chặn vụ nổ là ông mở nắp điều khiển và ấn nút, đồng hồ đếm ngược sẽ dừng lại...”

“Bố, mau lên, mau ấn đi!” Nghe tới đây, Mạn Tiểu Lệ vội vàng nói với Lưu Chí Phong.

Song Lưu Chí Phong lại lắc đầu bảo: “Sao có thể đơn giản như thế.”

Trần Võ Ninh nghe vậy bèn nở một nụ cười đắc ý, khiến người ta lạnh cả sống lưng.

“Điều khiển trên tay ông có thể ngăn chặn vụ nổ lớn, nhưng đồng thời cũng sẽ kích nổ quả bom trên người Cố Phi Phi. Nếu ông không ấn thì có thể đặt cược vận may vào vụ nổ lớn kia, biết đâu Cố Phi Phi sẽ sống sót.”

Sắc mặt Lưu Chí Phong tái nhợt. Ông ta không ngờ Trần Võ Ninh sẽ trả thù họ bằng cách thức ác độc đến vậy.

“Tôi không tin anh sẽ đánh bom liều chết.” Lưu Chí Phong không tin có người sẽ dùng cả mạng sống của mình để trả thù cho người khác: “Anh không quen thân gì với Mạn Tiểu Lệ, cùng lắm chỉ là một thầy giáo, đáng để làm tới mức này sao?”

Trần Võ Ninh hít sâu một hơi, ánh mắt quét qua Dương Chính Khang, Lưu Phi và Lưu Chí Phong, đoạn bảo: “Các người đều là những kẻ làm quan bất chính, làm giàu bất minh, vì tư lợi cho bản thân mà giết người rồi chiếm đoạt danh tính, sau đó lại hại biết bao nhiêu mạng người vì sợ mọi chuyện bại lộ. Đến cả Mạn Hoa cũng không tha, cả nhà họ Mạn bị các người diệt trừ tận gốc, rồi chiếm cả gia sản nhà người ta. Những tội ác đó chồng chất không đếm xuể. Hai mươi hai năm trước tôi may mắn chạy thoát, cố sống cho tới tận bây giờ cũng chỉ vì muốn nhìn thấy các người gặp báo ứng! Những kẻ nên giết tôi đều đã giết rồi, chẳng nào bị bắt cũng phải chịu tử hình, tội gì mà không kéo các người chết chung luôn!”

Vừa rồi Dương Chính Khang vẫn còn nằm trên mặt đất, nhưng vào giờ phút phải đối mặt với sinh tử ông ta bỗng có sức trở lại, bò dậy lao tới trước mặt Lưu Chí Phong rồi hét: “Ông còn suy nghĩ cái gì nữa, mau ấn nút đi, chết một người còn hơn chết hết.”

Dứt lời, ông ta bèn đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay Lưu Chí Phong. Lưu Phi vội vàng chạy tới đẩy Dương Chính Khang ra, hai người giằng co qua lại chẳng khác nào trò hề.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính ngay lập tức tiến đến kéo hai người họ ra.

“Cảnh sát Kiêu, hai người có thể rời khỏi đây. Tôi sẽ không làm khó hai người, nhưng nếu những kẻ khác muốn chạy thì tôi sẽ kích nổ ngay lập tức!” Sự xuất hiện của Kiêu Phong Ca và Vu Đức Chính hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Trần Võ Ninh, cũng khiến kế hoạch của ông bị đảo lộn.

Kiều Phong Ca nghiêm mặt nói: “Nếu chúng tôi cứ thế bỏ đi thì sao có thể xứng với bốn chữ cảnh sát nhân dân.”

“Trần Võ Ninh, anh dùng bạo lực chống lại bạo lực, làm tổn thương người vô tội như thế thì anh cũng có khác gì bọn họ đâu chứ?” Vu Đức Chính cũng đanh thép cắt lời.

“Tự các người muốn chôn cùng, vậy thì đừng có trách tôi.” Trần Võ Ninh lạnh lùng “hừ” một tiếng.

“Đáng tiếc thật đấy, trước đây anh là một giáo viên, còn tự xưng sẽ đòi lại công bằng cho Mạn Tiểu Lệ, ấy vậy mà anh còn chưa làm rõ được mọi chuyện đã muốn cho nơi này nổ tung rồi. Anh cảm thấy thoải mái, nhưng đây đâu phải sự thật, ít nhất thì chưa phải toàn bộ sự thật. Cái chết oanh liệt không thể an ủi linh hồn người đã mất, mà chỉ khiến những tên tội phạm lọt lưới cười nhạo sự ngu ngốc của anh thôi!” Kiêu Phong Ca vẫn luôn im lặng nãy giờ bởi cô đang chờ đợi thời cơ. Bây giờ đã tới thời khắc quan trọng, cô buộc phải dốc hết sức để ngăn chặn tấn bi kịch này.

“Cô điếc hay là mù thế, hết thấy đã rõ ràng sáng tỏ như thế rồi!” Trần Võ Ninh dùng dùng giọng dữ nói.

“Tôi hỏi anh, rốt cuộc là ai bảo Cốc Đại Phúc chôn sống Mạn Tiểu Lệ?”

“Đương nhiên là Lưu Chí Phong!”

“Không phải tôi!” Lưu Chí Phong chen lời.

Kiều Phong Ca giơ tay lên, ý bảo Lưu Chí Phong tạm thời đừng lên tiếng. Lúc này không còn nhiều thời gian nữa, cô sốt ruột nói:

“Năm đó Cốc Đại Phúc có biệt danh là tên mập, Mã Quý có biệt danh là tên gầy. Anh chỉ từng gặp hai người họ, nhưng người thứ ba là Tống Kim với biệt danh “mực” luôn lẫn trốn thì anh chưa từng gặp nhỉ?”

Trần Võ Ninh im lặng, rõ ràng những lời Kiều Phong Ca nói không hề sai.

“Chúng tôi đã tìm được Tống Kim, nhưng tiếc là lại gặp phải một vụ va chạm xe kỳ lạ khi chúng tôi chuẩn bị đưa hân về đồn. Xe của chúng tôi bị đâm xuống vách núi, hân cũng vì vậy mà mất mạng. Tôi tin là chuyện này không liên quan đến anh, và cũng chẳng liên quan tới Lưu Chí Phong. Lúc ấy ông ta hoàn toàn không biết Cốc Đại Phúc và Mã Quý đã chết, dù có biết thì bây giờ đến năng lực sắp xếp người tới huyện Thương Long giết người diệt khẩu ông ta còn chẳng có, thì sao có gan dám tập kích cảnh sát cho được.” Kiều Phong Ca biết Lưu Chí Phong đã không còn uy phong như trước đây nữa. Sau khi nhà máy đóng cửa, không còn ai chịu bán mạng cho ông ta nên ông ta mới phải tự rời khỏi viện dưỡng lão để ra mặt vì con gái và cháu gái mình.

Trần Võ Ninh vẫn không tin còn có kẻ khác đứng sau vụ việc chôn sống Mạn Tiểu Lệ, đoạn bảo: “Thế thì có sao, đơn giản là kẻ từng tham gia vào việc mạo danh thân phận Mạn Tiểu Lệ năm đó sợ bị bại lộ nên mới giết người diệt khẩu thôi!”

“Không thể nào, nếu anh đưa chuyện này ra ánh sáng vào hai mươi hai năm trước thì sẽ chặn đứt con đường thăng quan tiến chức của họ, thế nên việc có nhiều người muốn hại chết anh cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng bây giờ chuyện đã qua ngàn ấy năm, những người đó đều về hưu cả rồi, dù có thẩm tra chuyện này thì hình phạt cho họ cũng chẳng đáng là bao, không thể vì thế mà giết người diệt khẩu được!” Kiều Phong Ca nói như chém định chặt sắt.

Lòng Trần Võ Ninh quặn thắt khi nghe Kiều Phong Ca nói ra sự thật, một cảm giác chua xót khó nói nên lời bỗng trào dâng trong ông.

Kiều Phong Ca vẫn chưa dừng lại tại đây, cô thoáng ngừng một chút rồi nói tiếp: “Thế nên chuyện khiến hung thủ nóng lòng muốn giết người diệt khẩu như thế chỉ có thể vì Tống Kim là người duy

nhất biết được chân tướng việc chôn sống Mạn Tiểu Lệ năm đó! Mà chân tướng này hiển nhiên không hề đơn giản như anh nghĩ!”

Mấy lời này như một tia sét giáng thẳng vào đầu Trần Võ Ninh, khiến ông bắt đầu lung lay.

“Tổng Kim là đại ca trong ba người họ. Tôi tưởng Mạn Tiểu Lệ chết rồi nên bảo hắn tìm mấy người tới xử lý thi thể, cho hắn 50 nghìn tệ. Với thủ đoạn của tôi năm đó, nếu hắn dám đòi 600 nghìn tệ thì chắc chắn tôi sẽ giết chết hắn.” Sự tàn độc của Lưu Chí Phong hoàn toàn không hề giống nói dối chút nào.

“Trần Võ Ninh, muốn làm rõ chân tướng thì nhất định phải để Lưu Phi và Lưu Chí Phong sống sót. Cảnh sát sẽ tiến hành điều tra toàn diện vụ việc năm đó, tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào nhỡ nợ ngoài vòng pháp luật, buộc họ phải chịu phán quyết trước tòa và đòi lại công bằng cho người chết!” Kiều Phong Ca nghiêm túc nói.

Lưu Phi đứng bên cạnh bỗng nhớ tới một chuyện khi nghe Kiều Phong Ca nói vậy. Vì muốn cứu con gái, bà ta chủ động lên tiếng: “Tên Từ Vạn Đông đó bảo tôi sắp xếp xe tới đâm một chiếc xe hơi ở huyện Thương Long. Có phải xe của mọi người màu đen, biển số ‘WUA7698’ không?”

“Đúng, chính là xe của chúng tôi.” Kiều Phong Ca khẳng định.

“Chắc chắn là Từ Vạn Đông giở trò rồi. Thầy Trần, chuyện của Mạn Tiểu Lệ còn chưa rõ ràng, thầy tha cho Phi Phi đi, nhất định tôi sẽ khai hết mọi chuyện với cảnh sát. Cầu xin thầy, cầu xin thầy!” Lưu Phi quỳ trên mặt đất khóc lóc.

“Từ Vạn Đông? Không thể nào...” Bàn tay đang cầm điều khiển từ xa của Trần Võ Ninh khẽ run lên. Ông không tin Từ Vạn Đông sẽ bán đứng mình, chẳng lẽ bên trong thật sự có nội tình khác? Nghĩ tới đây, Trần Võ Ninh thoáng rung mình.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tất cả những người có mặt đều lã chã mồ hôi, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Điều khiển trên tay Trần Võ Ninh và Lưu Chí Phong bắt đầu vang lên cảnh báo, ánh đèn vàng nhấp nháy báo hiệu thời gian phát nổ còn chưa đầy một phút.

Khi mọi người còn đang đổ dồn ánh mắt về phía Trần Võ Ninh, chờ đợi ông đưa ra quyết định thì Dương Chính Khang đột nhiên gây rối, lao về phía Lưu Chí Phong và đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay ông ta.

Chuyện xảy ra quá đột ngột nên tất cả mọi người đều không phản ứng kịp. Bản năng sinh tồn khiến động tác của Dương Chính Khang trở nên nhanh nhẹn, dứt khoát. Vừa cướp được điều khiển, ông ta đã nhấn nút không hề do dự.

Lưu Phi gào lên một tiếng hét xé lòng.

Song không hề có vụ nổ nào xảy ra ở phía Cổ Phi Phi, trái lại thứ phát nổ lại chính là chiếc điều khiển từ xa trên tay Dương Chính Khang.

Một tiếng “đùng” vang lên, tay Dương Chính Khang bị nổ đứt, một bên mặt cũng bê bết máu. Ông ta yếu ớt rên rỉ vài tiếng rồi ngã gục xuống đất.

Bấy giờ mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra chiếc điều khiển từ xa mà Trần Võ Ninh đưa cho Lưu Chí Phong chính là một quả bom nhỏ. Nếu Lưu Chí Phong ham sống, nhấn nút trên điều khiển thì người chết chính là ông ta chứ không phải Cổ Phi Phi.

Nhưng mọi người còn chưa kịp thở phào thì xung quanh xưởng quặng lại liên tiếp vang lên những tiếng nổ mạnh. Xem ra điều khiển từ xa trong tay Lưu Chí Phong không chỉ giết chết người cầm nó, mà còn kích hoạt toàn bộ thuốc nổ bên trong xưởng.

Cú nổ bùng lên rực rỡ như một đóa hoa nở rộ từ ngoài vào trong, hết lớp này đến lớp khác, làm bật tung cát đá, cỏ cây, sắt thép... Sau đó dần dần hòa thành một hố đen, nuốt chửng cả đất trời.

Bên trong hố đen ấy, chỉ còn duy nhất căn nhà ba tầng màu trắng kia như thuộc về một không gian khác.

Cổ Thiên Thành là một người bố, ông ôm chặt lấy Cổ Phi Phi trong những giây phút cuối cùng. Khoảnh khắc ấy, ông không nghe thấy tiếng nổ lớn bên ngoài, mà chỉ còn lại tiếng tim đập cùng với thanh âm gọi “bố” nức nở bên tai.

“Bố ơi.”

“Phi Phi.”

Chỉ khi trải qua cảm giác cận kề cái chết, con người ta mới nhận ra sống là một việc tốt đẹp đến nhường nào!

Chẳng có gì quý giá hơn sinh mạng, có chẳng cũng chỉ tình yêu mới vượt qua được nó.

Cố Thiên Thành đã hiểu ra điều này vào khoảnh khắc đó. Nếu có cơ hội, ông tình nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự sống cho con gái.

Từng giây từng phút chảy trôi, những tiếng nổ mạnh bên ngoài căn nhà vẫn vang lên không ngớt, mặt đất rung chuyển, khói bụi mịt mù phủ kín bầu trời.

Nhưng thuốc nổ trên người Cố Phi Phi vẫn yên ắng như một đứa trẻ đang say giấc nồng, thậm chí cả thanh âm đếm ngược cũng đột ngột ngưng bật.

Chẳng biết đã bao lâu trôi qua, tiếng nổ bên ngoài rốt cuộc cũng ngừng lại.

“Bố... bố ơi, không sao rồi đúng không?” Cố Phi Phi ngẩng đầu, ghé vào tại bố hỏi.

Cố Thiên Thành hoàn hồn, thấy đồng hồ đếm ngược trên người Cố Phi Phi đã dừng lại, quả bom cũng không hề phát nổ.

“Không... không sao rồi...” Toàn thân Cố Thiên Thành vẫn đang run rẩy: “Cục cưng, chúng ta về nhà thôi, bố đưa con về nhà!”

CHƯƠNG 16

NUÔI TIẾC

Nghiêm Khải giải quyết xong chuyện của Dương Thiển Thiển, sau đó hoàn thành việc lấy lời khai ở đồn cảnh sát rồi vội vã rời đi. Trong tay anh cầm một tờ giấy Kiều Phong Ca đưa cho trước lúc đi, bên trên viết một câu đơn giản: Điều tra những chiếc xe khả nghi lui tới đường Hạo Lâm trong năm ngày qua.

Tuy không hiểu ý của Kiều Phong Ca cho lắm nhưng Nghiêm Khải vẫn tuân theo mệnh lệnh của cô một cách tuyệt đối. Anh tìm được một quán net mở cửa xuyên đêm, ở đây có đồ ăn thức uống, còn có phòng riêng nên cực kỳ thích hợp để thức khuya làm việc.

Hạo Lâm là con đường buộc phải đi qua khi di chuyển từ huyện Thương Long tới xưởng quặng Hạo Thiên. Đây là một con đường liên tỉnh nối liền với huyện Phì Thủy bên cạnh. Giao thông giữa hai huyện đều phụ thuộc vào con đường này.

Thông qua camera trên đường, Nghiêm Khải thống kê mỗi ngày có khoảng ba trăm chiếc xe qua lại, cũng không hẳn là nhiều. Anh xác định phạm vi theo ngày trước, sau đó bắt đầu kiểm tra từng chiếc xe một. Đây là công việc đòi hỏi sự cẩn thận mà lại cực kỳ rắc rối, người bình thường có khi một tháng cũng không thể làm xong nổi. Dựa vào biển số của từng chiếc xe để tra ra thông tin về nó, bao gồm chủ sở hữu, lộ trình, rồi phân tích để đưa ra kết luận xem có phải chiếc xe khả nghi hay không. Đương nhiên, những chiếc xe sử dụng giấy phép giả, che biển số hoặc dùng biển số giả sẽ càng phải xếp vào đối tượng điều tra trọng điểm.

Nhiều số liệu như vậy rõ ràng không thể chỉ dựa vào sức người được, đây cũng chính là lý do Kiều Phong Ca để Nghiêm Khải làm

việc này. Bởi vì anh có khả năng sử dụng chương trình máy tính để hỗ trợ tổng hợp và phân tích dữ liệu.

Nghiêm Khải uống hết ly cà phê này tới ly cà phê khác, sàng lọc từng chiếc xe một, cuối cùng cũng tìm ra được manh mối.

Một chiếc xe tải nông nghiệp không có giấy phép đi từ huyện Phì Thủy tới đường Hạo Lâm sáu lần trong năm ngày, nhưng lại không phát hiện dấu vết của nó ở huyện Thương Long. Lần nào chiếc xe cũng quay lại huyện Phì Thủy sau khoảng ba đến bốn tiếng.

Nói cách khác, chiếc xe tải này hoàn toàn không tiến vào huyện Thương Long nhưng lại chạy qua đường Hạo Lâm, vậy thì khả năng cao điểm đến của nó chính là xưởng quặng Hạo Thiên.

Nghiêm Khải phân tích tốc độ xe chạy và phát hiện xe đi từ huyện Phì Thủy tới với tốc độ rất chậm, nghi ngờ bên trong thùng hàng có chở đồ nặng. Còn khi quay về tốc độ lại nhanh hơn nhiều, có nghĩa là đồ vật trên xe đã được dỡ xuống trước khi nó trở về.

“Lạ thật.” Nghiêm Khải không hề thấy nhà máy hay công trường nào trên đường Hạo Lâm qua bản đồ vệ tinh. Lộ trình của chiếc xe này cực kỳ đáng ngờ.

Chiếc xe không có giấy phép, Nghiêm Khải muốn tìm hiểu sâu hơn cũng không hề dễ. Khi tham gia huấn luyện ở trường cảnh sát trước lúc vào làm, anh có quen một bạn học, trùng hợp là người đó hiện đang công tác tại huyện Phì Thủy. Để nhanh chóng tìm ra nguồn gốc chiếc xe, anh ngay lập tức liên hệ với bạn học đó để yêu cầu sự trợ giúp.

Thông tin tra được khiến Nghiêm Khải cực kỳ bất ngờ.

Gần đây huyện Phì Thủy đã xảy ra một vụ án lớn. Thuốc nổ ở mỏ đá bị trộm, một trong những phương tiện khả nghi lại chính là chiếc xe tải nông nghiệp mà Nghiêm Khải đang tìm kiếm.

Trong lòng Nghiêm Khải dâng lên dự cảm chẳng lành. Tuy trước mắt chưa có bất cứ bằng chứng nào chứng minh lô thuốc nổ này có liên quan tới vụ án của Mạn Tiểu Lệ, nhưng anh vẫn cảm thấy nên báo cho Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính ngay để họ có sự chuẩn bị trước, đồng thời chú ý an toàn.

Anh gửi tin nhắn, rồi lại gọi điện thoại cho hai người nhưng đối phương không online, cũng chẳng phản hồi lại. Tình hình này khiến anh càng lo lắng hơn.

Nghiêm Khải quyết định tới xưởng quặng Hạo Thiên ngay lập tức để trực tiếp nói chuyện này với họ. Khi anh ra khỏi quán net thì trời đã sáng. Sáng sớm là thời điểm lạnh nhất, gió rét quét qua từng cơn.

Nghiêm Khải hít sâu một hơi, xoa xoa tay rồi xem đồng hồ. Bây giờ đã là 7 giờ 30 phút, cách thời gian tên bắt cóc hẹn Cố Thiên Thành nửa tiếng nữa.

Nghiêm Khải chạy bước nhỏ lên xe, đang chuẩn bị khởi động xe thì bỗng nhiên có một người lao ra chặn trước đầu xe khiến anh giật mình, nhìn kỹ thì hóa ra chính là Tào Chúc Hâm.

Tào Chúc Hâm mặc đồ bệnh nhân, trên tay vẫn còn dán băng kim tiêm.

“Đội trưởng Tào, sao anh lại tới đây?” Nghiêm Khải vội vàng xuống xe, tiến tới đỡ Tào Chúc Hâm vì sợ ông sẽ có vấn đề gì.

Tào Chúc Hâm đẩy Nghiêm Khải ra, nghiêm túc nói: “Tôi không sao, ngủ một giấc dài là hết bệnh rồi.”

“Vậy... đội trưởng Tào, sao anh lại tìm được tôi?” Nghiêm Khải hỏi.

“Tôi là một cảnh sát lâu năm, chẳng nhẽ lại không tìm nổi một người sống sờ sờ như cậu. Tôi nghe đồng nghiệp bảo Dương Thiển Thiển đã xảy ra chuyện, nhóm Kiều Phong Ca đâu rồi? Sao chỉ có một mình cậu?” Tào Chúc Hâm cố tình cao giọng, tỏ vẻ bản thân đã hoàn toàn khỏe lại.

“Họ tới xưởng quặng Hạo Thiên rồi. Tôi đang vội đi tìm họ, lên xe đã rồi nói.” Nghiêm Khải lo cho sự an toàn của Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính, muốn đi ngay lập tức nên cũng không rảnh để lo Tào Chúc Hâm đã bình phục hẳn thật hay chưa.

“Được!” Tào Chúc Hâm nói đoạn bèn ngồi lên xe.

Vừa tỉnh dậy ông đã nghĩ ngay đến vụ án, dù bác sĩ và y tá không cho xuất viện nhưng ông vẫn lén chạy ra ngoài. Tào Chúc

Hâm dùng danh dự cả đời để đánh cược, nhất định phải điều tra rõ vụ án này vì vợ mình.

Nghiêm Khải vừa lái xe vừa kể lại tình hình điều tra của họ, cùng với chuyện của Dương Thiển Thiển.

Tào Chúc Hâm khâm phục Kiều Phong Ca từ tận đáy lòng. Tuy ông ngất xỉu nhưng cô vẫn có thể đoán ra nguyên nhân ông kéo họ tới khu rừng chôn bộ hài cốt kia. Đồng thời, ông cũng bất ngờ vì sự to gan của tên bắt cóc. Số lượng thuốc nổ ấy đủ để phá hủy cả một khu mỏ, không biết hẳn định làm ra chuyện gì nữa. Cứ nghĩ đến việc bây giờ vẫn chưa thể liên lạc với nhóm Kiều Phong Ca, Tào Chúc Hâm lại toát mồ hôi lạnh.

Nghiêm Khải càng sốt ruột hơn, chỉ hận không thể giẫm kích chân ga.

Nhưng cuối cùng anh vẫn chậm một bước. Một tiếng vang lớn nghe như âm thanh sấm sét bỗng truyền tới khi họ chỉ còn cách xưởng quặng Hạo Thiên chừng hai, ba mét. Ngay sau đó là hàng loạt cú nổ mạnh đến rung chuyển đất trời. Dù ngồi trong xe nhưng họ vẫn có thể thấy khói mù bốc lên từ phía xa.

“Không hay rồi, Phong Ca, xin chị đừng có chuyện gì!” Nghiêm Khải đạp chân ga, lao về phía xưởng quặng Hạo Thiên.

Trước mặt Nghiêm Khải và Tào Chúc Hâm là một đồng đồ nát, mọi thứ tan hoang, khói bụi cuồn cuộn khắp trời.

“Kiều Phong Ca! Vu Đức Chính!” Nghiêm Khải bất chấp nguy hiểm lao thẳng tới xưởng quặng để tìm kiếm dấu vết của nhóm Kiều Phong Ca.

“Đừng lo, có lẽ họ không ở bên trong.” Tào Chúc Hâm an ủi Nghiêm Khải đang hoảng loạn.

Xưởng quặng có diện tích lên đến mấy chục mẫu đất, khói bụi sau vụ nổ đã phủ kín trời, tầm nhìn chưa tới hai mét, mà mặt đường lại gồ ghề khó đi nên muốn tìm người không dễ chút nào.

Cách duy nhất bây giờ chính là gào lên. Xung quanh yên tĩnh cực kỳ khi vụ nổ qua đi, nếu có người nghe thấy tiếng gọi thì chắc chắn sẽ đáp lại.

“Cảnh sát Nghiêm đây à? Có phải cảnh sát Nghiêm không?” Lúc này, phía xa truyền tới một tiếng hô lên hỏi.

Nghiêm Khải nghe ra giọng của Cố Thiên Thành, mừng rỡ đáp lời ngay lập tức: “Là tôi đây, Cố Thiên Thành, anh đang ở đâu? Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đâu rồi?”

“Tôi ở đây, tôi tìm thấy con gái rồi, chúng tôi sẽ qua đó ngay!” Cố Thiên Thành nắm chặt tay con gái, cẩn thận đi về phía phát ra tiếng Nghiêm Khải.

Cuối cùng bốn người tập hợp bên cạnh một hố sâu tạo thành sau vụ nổ.

“Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đâu?” Nghiêm Khải túm lấy bả vai Cố Thiên Thành, lặp lại câu hỏi.

“Chắc là họ ở xưởng quặng, nhưng chúng tôi đã tách ra, tôi luôn ở cùng Phi Phi, trên người con bé bị cột bom, may mà không nổ...” Tới tận bây giờ trong lòng Cố Thiên Thành vẫn không thôi sợ hãi.

Nghiêm Khải nhìn thoáng qua Cố Phi Phi, rồi lại nhìn Cố Thiên Thành, sau đó nói với Tào Chúc Hâm: “Đội trưởng Tào, anh đưa họ tới nơi an toàn trước, tôi đi tìm Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính.”

“Hai người đi theo tôi.” Tào Chúc Hâm gật đầu, đưa bố con Cố Thiên Thành tới vị trí an toàn.

Nghiêm Khải tiếp tục đi về phía trước, lớn giọng gọi tên Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính.

Bỗng nhiên anh vấp phải thứ gì đó, suýt nữa thì té ngã. Cúi đầu xem thì bất ngờ thấy một thi thể không toàn vẹn nằm trên mặt đất.

Nghiêm Khải lật thi thể lên, vừa nhìn đã nhận ra ngay người chết là Dương Chính Khang. Nửa bên mặt ông ta đã cháy sém, tay chân đều không lành lặn, chỉ còn lại nửa cái đầu và một phần thi thể, trông cực kỳ kinh khủng.

“Sao Dương Chính Khang lại ở đây?” Nghiêm Khải lẩm bẩm, nhìn thấy thi thể Dương Chính Khang khiến anh hãi hùng, càng lo cho sự an toàn của Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính hơn.

“Không đâu, không đâu, họ nhất định sẽ không sao!” Nghiêm Khải tự nhủ rồi vỗ đầu mình thật mạnh, gạt bỏ những suy nghĩ đáng sợ kia đi.

“Kiều Phong Ca! Vu Đức Chính!” Nghiêm Khải kéo dài giọng, tiếp tục vừa gọi vừa đi sâu vào bên trong.

“Nghiêm Khải, ở đây, chúng tôi ở đây!” Giọng Vu Đức Chính bỗng truyền tới từ một đồng đồ nát cách đó không xa.

Nghiêm Khải kích động chạy như bay tới, vội vã hét lên hỏi: “Mọi người không sao chứ? Ở đâu? Sao em không nhìn thấy mọi người!”

“Chúng tôi không sao, nhưng Lưu Phi và Trần Võ Ninh bị thương, gọi cứu hỏa và xe cứu thương ngay đi!” Cuối cùng giọng Kiều Phong Ca cũng vang lên một cách rõ ràng dưới đồng đồ nát.

Hóa ra Kiều Phong Ca đã chú ý đến địa hình xung quanh từ lâu và tính toán sẵn phương hướng trốn thoát khi vụ nổ xảy ra. Chỉ có một nơi như vậy, đó chính là căn nhà trệt họ vừa ẩn nấp ban nãy.

Trần Võ Ninh đã kích nổ bom trong căn nhà đó trước để đe dọa họ, tức là xung quanh họ chỉ có căn nhà trệt là nơi duy nhất không chứa bom.

Vụ nổ vừa xảy ra, Kiều Phong Ca đã kéo mọi người chạy về hướng căn nhà trệt ngay lập tức, nhưng tòa nhà bên cạnh lại sụp đổ, may thay khung thép của căn nhà trệt vẫn còn nguyên sau vụ nổ nên đã chặn lại căn nhà bị sập kia. Vì thế mấy người họ mới bị mắc kẹt trong không gian nhỏ hẹp này.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính bị thương nhẹ, Lưu Phi bị đá vỡ đập trúng trán nên đang hôn mê, Lưu Chí Phong không thể chạy tới căn nhà trệt nên đã bị nổ chết, còn Trần Võ Ninh bị một thanh sắt đâm vào ngực, tính mạng đang gặp nguy hiểm.

Ban đầu Nghiêm Khải muốn dùng tay bốc đá ra, nhưng vừa thử đã biết chẳng có tác dụng gì, hơn nữa nếu xử lý không tốt thì sẽ tác động tới những hòn đá khác và gây nguy hiểm cho nhóm Kiều Phong Ca.

“Mọi người cố chịu thêm một lát, em sẽ tìm người tới ngay.” Nghiêm Khải không dám chậm trễ, vội vàng chạy ra phía ngoài. Ở đây không có tín hiệu nên chỉ có thể lái xe ra ngoài.

Dưới đồng đồ nát, Trần Võ Ninh thở hổn hển hơi được hơi chẳng. Một thanh sắt to chừng bằng ngón tay cái đâm xuyên qua ngực phải ông.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính đang dùng quần áo bọc vào miệng vết thương trên người Trần Võ Ninh, nhưng máu vẫn không ngừng rỉ ra. Nếu không nhanh chóng tiến hành điều trị thì e rằng Trần Võ Ninh sẽ chẳng sống được bao lâu nữa.

“Cảnh sát Kiều, hai người đừng lo. Tôi đã sống thêm hai mươi hai năm, bây giờ thù lớn đã trả, chết cũng không oán hận.” Trần Võ Ninh nín nhịn, chậm rãi nói.

Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính chỉ có thể cầm máu giúp Trần Võ Ninh, nhất thời chẳng biết nên nói gì để an ủi ông.

Trần Võ Ninh dùng bạo lực đấu với bạo lực, trên tay nhuộm đầy máu tươi, dính đến mấy vụ án mạng, nhưng Kiều Phong Ca và Vu Đức Chính lại nảy sinh sự đồng cảm vào khoảnh khắc ông cận kề cái chết.

“Làm thế nào mà anh tránh được sự đuổi giết của họ năm đó?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Sau khi đánh ngất tôi, Dương Chính Khang đã gọi Mã Quý tới chôn tôi. Cũng coi như ông trời thương xót tôi, hoặc có lẽ do họ hoang mang sợ sệt nên chôn không sâu lắm, bùn đất cũng mềm xốp. Lúc tỉnh lại, tôi đã dốc hết sức lực để bò ra ngoài. Tôi lão đạo muốn tới tính sổ với họ, nhưng lại lỡ trượt chân xuống sông, may mà được ngư dân đi đánh cá vớt lên thuyền...” Trần Võ Ninh nôn ra một ngụm máu, mặt mũi trắng bệch.

“Vậy sao sau đó anh không báo cảnh sát, cứ trốn chui chồn nhủi suốt hai mươi hai năm như thế?” Vu Đức Chính cảm thấy có chút khó tin.

“Cảnh sát Vu, dù không điều tra việc Mạn Tiểu Lệ mất tích, chỉ muốn sống tiếp trên đời này thôi cũng đã là một chuyện chẳng dễ gì rồi.” Trần Võ Ninh bật cười, máu tươi không ngừng rỉ ra từ khóe miệng.

Vu Đức Chính im lặng. Đúng như Trần Võ Ninh nói, ông không thể quay lại huyện Thương Long được vì không có bất cứ giấy tờ

nào để chứng minh thân phận, và cũng chẳng có tiền. Nhưng một người muốn tồn tại thì nhất định phải có cơm ăn, áo mặc... Việc trả thù ngoài đời thực phức tạp, chi li và khó khăn hơn nhiều so với tiểu thuyết.

"Sau khi tỉnh lại, tôi nằm trên thuyền đánh cá nửa tháng. Tâm trạng tôi chán nản, suy sụp vì không ngờ người mình yêu nhất cũng muốn hại mình. Thậm chí tôi còn từng nghĩ tới việc tự sát..." Nhớ lại chuyện năm xưa khiến Trần Võ Ninh đau đớn hơn cả thanh sắt đang găm vào ngực mình lúc này: "Tôi mơ màng sống trên thuyền chài nửa năm, cũng biết bản thân không thể quay lại huyện Thương Long được nữa. Một khi để những người đó phát hiện ra tôi vẫn còn sống thì chúng sẽ tìm cách lấy mạng tôi bằng mọi giá. Thế nên tôi vừa vào Nam làm thuê, vừa âm thầm điều tra manh mối để tìm kiếm Mạn Tiểu Lệ và Mạn Hoa..." Nói đoạn, hơi thở của Trần Võ Ninh lại trở nên dồn dập.

"Đừng nói nữa, xe cấp cứu sẽ tới nhanh thôi." Kiều Phong Ca an ủi ông.

"Tôi muốn nói nốt... Kiều... Cảnh sát Kiều... thi thể của Mạn Tiểu Lệ ở xưởng ô tô phế liệu Hồng Nhật... Mạn Hoa cũng bị họ giết chết rồi... Tôi không hối hận về những gì mình đã làm... Chỉ là tôi... tôi vẫn chưa làm xong." Trần Võ Ninh vươn tay ra, túm lấy cánh tay Kiều Phong Ca. Ông biết mình không còn nhiều thời gian nữa nên đã lược bỏ rất nhiều chi tiết, chỉ nói vào trọng điểm: "Mạn Tiểu Lệ, tên của cô ấy, cái tên bị họ chiếm đoạt đó... cô... cô hãy giúp cô ấy lấy lại..."

Sau khi cố hết sức mình để nói ra những lời này, hơi thở của Trần Võ Ninh đã hoàn toàn ngưng bật. Đôi mắt ông trợn trừng, bàn tay trượt khỏi cánh tay Kiều Phong Ca.

Chết không nhắm mắt.

Ông vẫn còn oán hận, còn có chuyện muốn nói. Ông không cam lòng, không thể chờ tới lúc được đích thân mai táng cho Mạn Tiểu Lệ và tự tay khắc tên của cô ấy lên bia mộ.

Kiều Phong Ca vươn tay, vuốt mắt cho Trần Võ Ninh.

Vu Đức Chính muốn nói gì đó, đôi môi hơi hấp háy nhưng rồi cuộc lại im lặng.

Sự tĩnh mịch chết chóc bao trùm khắp không gian tăm tối vẫn đục.

Tiếng nổ cực lớn đã kinh động tới tất cả người dân huyện Thương Long. Rất nhiều người ở trong nhà vẫn nghe được âm thanh vọng tới, đứng ở chỗ cao cũng có thể nhìn thấy làn khói dày đặc bốc ra từ xưởng quặng Hạo Thiên.

Hơn chục xe cảnh sát, cứu hỏa lần cứu thương hú còi inh ỏi phóng về hướng phát ra tiếng nổ.

Dưới sự nỗ lực của nhân viên cứu hỏa, cuối cùng nhóm Kiều Phong Ca cũng được cứu ra. Lúc này, khói thuốc đã tan đi dưới ánh nắng rạng rỡ, chỉ còn lại những hố sâu khổng lồ cùng với mấy thi thể lạnh lẽo nằm trên mặt đất nhắc nhở người ta rằng nơi đây vừa xảy ra một vụ nổ thảm khốc.

Cả nhà Cổ Thiên Thành đoàn tụ, nhưng sau thời gian ôm nhau ngẩn ngui, mẹ con Cổ Phi Phi đã buộc phải chia lìa một lần nữa.

Cảnh sát đưa "Mạn Tiểu Lệ", cũng chính là Lưu Phi đi.

Cổ Phi Phi không biết vì sao cảnh sát lại gọi mẹ mình là "Lưu Phi", còn ngây thơ hô lên một câu: "Cô chú bắt nhầm người rồi."

Song vào lúc Cổ Phi Phi còn đang mờ mịt khó hiểu thì mẹ cô lại đỏ bừng mặt, cúi gằm đầu, không dám nhìn con gái của mình.

"Bố, có chuyện gì thế ạ?" Thấy mẹ bị đưa lên xe cảnh sát, Cổ Phi Phi kéo chặt tay bố.

Cổ Thiên Thành cũng không hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Đương nhiên ông biết Lưu Phi, nhưng tại sao cảnh sát lại gọi Mạn Tiểu Lệ là Lưu Phi?

"Cảnh sát Kiều, có phải mọi người nhầm rồi không." Cổ Thiên Thành nhẹ nhàng buông tay con gái ra, sau đó đuổi theo hỏi: "Bà xã tôi tên là Mạn..."

“Chị ta tên Lưu Phi, hai mươi hai năm trước đã giả mạo thân phận của Mạn Tiểu Lệ để vào đại học và tham gia công tác. Cảnh sát sẽ thông báo tình hình cụ thể và chi tiết cho anh sau khi điều tra rõ ràng!” Kiều Phong Ca nhìn thoáng qua Cố Phi Phi đang đứng ở phía xa, nhỏ giọng nói: “Anh đưa con gái tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe trước đi đã, sau đó cảnh sát cũng sẽ tìm bố con anh nói chuyện.”

Cố Thiên Thành chẳng biết nên nói gì, những lời Kiều Phong Ca nói chấn động đến nỗi khiến ông đứng tại chỗ trong thoáng chốc.

“Bố ơi, cảnh sát nói gì thế?” Thấy nhóm Kiều Phong Ca đi rồi Cố Phi Phi mới chạy tới túm lấy tay bố mình một lần nữa.

“Không có gì... bảo mẹ con hỗ trợ điều tra thôi...” Cố Thiên Thành không muốn con gái bị cuốn vào mớ hỗn độn này, định một thời gian nữa mới giải thích cho cô về mọi chuyện.

Lưu Phi bị đưa vào trại tạm giam và bị giam giữ tạm thời.

Phía cảnh sát chưa tiến hành thẩm vấn ngay bởi vì Kiều Phong Ca kiên quyết muốn đội cảnh sát hình sự thành phố Vũ Khẩu tiếp nhận vụ án, nhưng cảnh sát huyện lại cho rằng vụ án xảy ra ở huyện Thương Long nên sẽ thuộc thẩm quyền của huyện. Hai bên nảy sinh tranh chấp về việc ai sẽ phụ trách vụ án này.

Bành Trung Hoa vừa nghe tin đã vội vàng tới trại tạm giam, trông thấy Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Vu Đức Chính thì ngay lập tức nổi trận lôi đình. Ông ta đã không hài lòng với cách làm việc của nhóm Kiều Phong Ca từ lâu, nay lại còn dám giành người với cảnh sát huyện, quả thật không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

“Ba người được lắm, tôi đã hạ lệnh buộc các người không được nhúng tay vào vụ án này nữa, vậy mà giờ gây ra phiền phức lớn thế này, còn dám tranh giành người với chúng tôi. Các người chán việc rồi chứ gì!”

“Cục trưởng Bành, anh nói vậy sao được. Vụ án này quan trọng, còn có bao nhiêu công nhân chức ở huyện Thương Long dính

dáng vào, các anh nên tránh tiếp xúc thì hơn.” Kiều Phong Ca vô cùng kiên quyết với vấn đề này.

Nghe vậy, Bành Trung Hoa tức đến xanh mặt. Ông ta lớn tiếng trách cứ: “Một cục trưởng đeo hoa trên vai^[5] như tôi mà phải ở đây phí lời với mấy người, đừng có tưởng từ thành phố xuống mà tôi không trị được mấy người. Người đâu, áp giải họ vào trại tạm giam!”

Nghe thấy mệnh lệnh của cục trưởng, mấy viên cảnh sát ngay lập tức vây quanh nhóm Kiều Phong Ca.

“Các người dám!” Nghiêm Khải vén tay áo, lớn tiếng nói.

“Có gì thì từ từ nói, cục trưởng Bành, anh việc gì phải...” Vu Đức Chính nặn ra một nụ cười, vội vàng đứng ra hòa giải.

Cục trưởng Bành sầm mặt, cương quyết muốn nhốt ba người này lại.

“Sao cục trưởng Bành lại nổi giận bùng bùng thế này, thanh niên nóng nảy chút cũng có thể hiểu được mà.” Lúc này, một lãnh đạo mặc sơ mi trắng bước tới.

“Chính ủy Lỗ...” Vừa thấy Lỗ Cẩm tới, Bành Trung Hoa đã bình tĩnh lại, vội vàng giải thích: “Bọn họ...”

Lỗ Cẩm xua tay, ngắt lời Bành Trung Hoa: “Tôi đã biết tình hình rồi. Đây là một vụ án quan trọng và có tính chất nguy hiểm, đã gây xôn xao dư luận từ lâu. Dù là ai đứng ra phụ trách đi chăng nữa thì cũng phải nhanh chóng phá án để đưa ra một lời giải thích rõ ràng với toàn thể xã hội và nhân dân!”

Lỗ Cẩm thoáng dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Tôi cũng vừa được nghe ý kiến của cảnh sát Kiều rồi. Khách quan mà nói thì bản thân vụ án này cũng đã có tính chất liên khu vực, thế nên bên nào đứng ra phụ trách thì chúng tôi cũng sẽ phối hợp với lãnh đạo thành phố để đưa ra một phương án cuối cùng. Trước mắt cứ tạm giam nghi phạm ở đây đã.”

“Chính ủy Lỗ nói đúng, như vậy rất hợp lý.” Thấy không khí đã dịu bớt, Vu Đức Chính vừa nói vừa ra hiệu ánh mắt với Kiều Phong Ca. Có người đưa thang cho thì phải nhanh chóng mà leo xuống, nếu cứ tiếp tục làm loạn lên ở địa bàn của người khác thì chỉ có ba người họ chịu thiệt thôi.

“Tôi sẽ báo cáo vụ án với cấp trên phụ trách, tất cả đều nghe theo chỉ đạo.” Những lời của Kiều Phong Ca không mềm mỏng cũng chẳng cứng rắn, một câu mà mang hai hàm ý.

Đương nhiên Lỗ Cẩm có thể nghe ra ý của Kiều Phong Ca. Ông ta nhú mày, song cũng không nói gì.

Tuy Bành Trung Hoa vô cùng bức bối, nhưng Lỗ Cẩm nói rất có lý, vả lại đối phương còn là chính ủy, ông ta cũng không tiện đòi co thêm nên chỉ có thể dẫn người rời đi trước.

Lỗ Cẩm lại cười nói mấy câu động viên nhóm Kiều Phong Ca, sau đó cũng rời khỏi trại tạm giam.

“Chính ủy Lỗ này cũng biết ăn nói đấy. Thế mới ra dáng lãnh đạo chứ, cái ông cục trưởng Bành kia đúng là không thể nói lý nổi.” Thấy Lỗ Cẩm đi rồi, Nghiêm Khải mới lên tiếng.

“Tổ trưởng Kiều, vừa rồi tôi vã cả mồ hôi, chưa từng thấy cô cứng rắn như thế bao giờ!” Vu Đức Chính hít sâu một hơi rồi nói.

“Hiện giờ Lưu Phi là nhân chứng quan trọng, chúng ta nhất định phải thận trọng. Tôi báo cáo vụ án cho đội trưởng Triệu đã.”

Kiều Phong Ca báo cáo tình hình vụ án cho Triệu Mộ Vân. Vụ án này hết sức quan trọng, sau khi xin chỉ thị của cấp trên, chị đã được phép dẫn đội tới huyện Thương Long để phụ trách điều tra toàn diện vụ án.

Mặt khác, sau quá trình trao đổi giữa cảnh sát thành phố và cảnh sát huyện, Lưu Phi sẽ được đưa về trại tạm giam ở thành phố Vũ Khẩu để đảm bảo an toàn cho nghi phạm.

Nhóm Kiều Phong Ca đã nhận được sự khích lệ to lớn sau khi biết tin này. Việc quan trọng nhất bây giờ là đảm bảo an toàn cho Lưu Phi, bà ta là một trong những mấu chốt để tháo gỡ mọi bí ẩn.

“Anh Vu, phiền anh chịu khó áp giải Lưu Phi tới thành phố Vũ Khẩu cùng cảnh sát huyện, đi đường nhớ cẩn thận. Tôi và Nghiêm Khải sẽ đến xưởng ô tô phế liệu Hồng Nhật một chuyến, có lẽ ở đó sẽ có manh mối.” Kiều Phong Ca muốn tới địa điểm Trần Võ Ninh nói trước khi chết để điều tra, một mặt là muốn thu hồi di hài của Mạn Tiểu Lệ, mặt khác là sợ nơi đó vẫn còn manh mối do Trần Võ Ninh để lại.

“Yên tâm, tôi sẽ giám sát Lưu Phi cẩn thận.” Vu Đức Chính biết chuyện này rất quan trọng nên không dám sơ suất.

Hoạt động kinh doanh chủ yếu của xưởng xe phế liệu Hồng Nhật là xử lý những chiếc ô tô báo hỏng. Nơi này chất đống ít nhất năm trăm chiếc xe bỏ đi, ngược mắt nhìn không thấy điểm cuối.

Xưởng xe phế liệu này thực chất là một bãi đất trống, vì tiền thuê rẻ nên hai năm trước có một chủ tư nhân đã nhận thầu để chứa những chiếc ô tô bỏ đi. Việc xử lý những chiếc xe cũ này cũng không được thực hiện ở đây, mà mỗi tháng ông chủ sẽ sắp xếp một chiếc xe tải lớn tới kéo một lô xe hỏng đến xưởng gia công.

Trần Võ Ninh lấy tên Giả Hâm và dùng các giấy tờ giả để nhận được công việc này.

Để tiết kiệm tiền nên ông chủ chỉ thuê một người, nhưng được bao ăn bao ở, mỗi ngày vào làm lúc 10 giờ sáng và tan ca lúc 5 giờ chiều. Nếu có việc bận cần ra ngoài thì phải tìm người thay ca cho mình. Nội dung công việc cực kỳ đơn giản, chỉ cần trông chừng không để ai trộm xe hỏng đi.

Công việc như vậy nên đương nhiên lương cũng không cao, cộng thêm việc vị trí xưởng ô tô xa xôi, đi vào huyện cũng rất phiền phức nên gần như chẳng có ai ứng tuyển. Bởi vậy Trần Võ Ninh mới dễ dàng nhận được công việc này.

Đây đều là những thông tin Kiều Phong Ca điều tra được, đương nhiên cũng bao gồm cả một vài suy đoán hợp lý của cô.

Trong xưởng xe phế liệu chỉ có một căn nhà lợp bằng tôn đơn sơ cho người ở. Xung quanh căn nhà trồng rất nhiều cây, nếu không đi sâu vào còn tưởng mình đang lạc trong một khu rừng. Bên trong bày biện đơn giản, điều kiện sơ sài. Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải tìm kiếm cẩn thận mới phát hiện ra có một cái hang trong phòng. Không ngờ Trần Võ Ninh đã đào một tầng hầm bên dưới.

Có lối đi dẫn xuống tầng hầm, hai bên đường có đèn, bên trong có tổng cộng ba phòng, bao gồm một phòng lớn và hai phòng nhỏ.

Diện tích khoảng chừng bảy, tám mươi mét vuông.

Trong phòng lớn lắp đặt camera, bên trong có giường đệm, bàn ghế, xô, sách cùng với một vài vật dụng giải trí hằng ngày khác. Trên giường có mấy bộ đồ nhàu nhĩ của con gái, trông có vẻ từng có người mặc.

Kiều Phong Ca cầm bộ quần áo lên xem, đoạn bảo: “Chắc là Cổ Phi Phi từng bị nhốt ở đây. Chúng ta sang phòng khác xem xem.”

“Ở đây có một cỗ quan tài.” Nghiêm Khải đẩy cánh cửa khác ra, bên trong giống như một phòng thờ truyền thống ở nông thôn, chỉ khác là không châm hương nến.

Quan tài không khóa chốt, đẩy mạnh nắp bên trên vang lên một tiếng “kéo kẹt” là mở ra được.

Một di hài phụ nữ nằm bên trong, xương cốt trắng dã.

“Có lẽ đây chính là hài cốt của Mạn Tiểu Lệ như lời Trần Võ Ninh nói.” Kiều Phong Ca bảo.

“Có lẽ Trần Võ Ninh thấy nơi này kín đáo nên mới nhận công việc này. Anh ta cũng xem như dốc hết tâm tư cho việc báo thù đấy.” Nghiêm Khải cảm khái.

“Không chỉ là báo thù.” Kiều Phong Ca lại lắc đầu: “Trên đời này có những người như anh ấy, trong mắt chúng ta có lẽ là cố chấp, nhưng với họ lại là việc quan trọng hơn cả tính mạng.”

“Vậy thứ Trần Võ Ninh tin là gì?” Nghiêm Khải gật đầu. Anh hiểu ý của Kiều Phong Ca, nhưng anh chỉ nhìn thấy thi thể của Trần Võ Ninh chứ chưa từng tiếp xúc trực tiếp. Rốt cuộc điều gì đã thúc đẩy ông ta lên kế hoạch suốt hai mươi hai năm cho công cuộc trả thù này? Điều này khiến Nghiêm Khải khó mà hiểu nổi.

Kiều Phong Ca im lặng một lát mới chầm chậm nói: “Trần Võ Ninh là một người có học. Anh ấy tin trên đời này có công lý, có lẽ trời. Đám người Lưu Chí Phong đã làm những chuyện táng tận lương tâm, nhưng pháp luật hay ông trời đều chưa thể cho anh ấy một câu trả lời thích đáng. Người yêu phản bội, oan ức bất bình, cùng đường bí lối. Những chuyện xảy ra năm đó đã khiến thế giới của anh ấy sụp đổ và thay đổi hoàn toàn con người anh ấy. Thế nên anh ấy cảm

thấy bản thân nên thay trời hành đạo, cuối cùng mới đi tới bước đường cùng này.”

“Em chưa bao giờ gặp một người như vậy. Em nghĩ nếu không xảy ra chuyện của Mạn Tiểu Lệ thì anh ấy sẽ là một thầy giáo tốt.” Nghiêm Khải thở dài.

“Tôi chọn làm cảnh sát chính vì không muốn để những người tin vào lẽ trời và pháp luật phải thất vọng.” Kiều Phong Ca nói với giọng điệu kiên định.

“Em ủng hộ chị, bắt hết mấy kẻ chó chết lộng quyền hại người đó lại, chúng ta không tha cho tên nào hết!” Nghiêm Khải siết chặt nắm tay.

“Cảnh sát Nghiêm, chú ý lời ăn tiếng nói của cậu, đừng có nói tục. Kiều Phong Ca vỗ vai Nghiêm Khải.

“Chó chết mà cũng tính là nói tục á? Gọi bọn họ là chó chết mà em còn cảm thấy xúc phạm con chó ấy.”

Kiều Phong Ca chuyển ánh nhìn về phía hài cốt của Mạn Tiểu Lệ, khẽ giọng bảo: “Mạn Tiểu Lệ, chúng tôi nhất định sẽ tra rõ chân tướng, tìm ra hung thủ thật sự chôn sống chị...”

“Ngoài Lưu Chí Phong ra thì còn kẻ nào có thể chôn sống Mạn Tiểu Lệ nữa? Những người khác không thể có động cơ này...” Nghiêm Khải tỏ vẻ ngờ vực trước suy luận này của Kiều Phong Ca.

“Trần Võ Ninh cho rằng Lưu Chí Phong đã hạ lệnh chôn sống Mạn Tiểu Lệ chủ yếu là vì nghĩ ông ta có động cơ gây án, kết hợp với suy đoán từ những lời anh ấy nghe được từ Cốc Đại Phúc và Mã Quý...”

“Suy đoán? Không phải chứ, hai người họ đã tham gia vào việc chôn sống Mạn Tiểu Lệ mà!”

“Đúng là họ có tham gia, nhưng lúc ấy người liên hệ là Tống Kim, chỉ có Tống Kim là người biết rõ chuyện này nhất.” Nói tới đây, Kiều Phong Ca thoáng khựng lại: “Trước kia chúng ta mãi vẫn không xác định được ai là kẻ đã sai người tập kích chúng ta, trong lúc cấp bách, Lưu Phi đã nói ra chiếc xe công trình đó là do chị ta sắp xếp, còn người chỉ thị cho chị ta tên là Từ Vạn Đông.”

“Vậy chúng ta mau đi bắt Từ Vạn Đông thôi!”

“Người này có xuất thân phức tạp, hành động lại kín kẽ, muốn bắt được hắn không phải chuyện dễ.” Trên đường tới xưởng xe, Kiều Phong Ca đã tìm hiểu sơ qua về lai lịch của Từ Vạn Đông.

“Tốt nhất là mau chóng thẩm vấn Lưu Phi, chắc hẳn chỗ chị ta sẽ có manh mối quan trọng.” Nghiêm Khải đề xuất.

“Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng chuyện liên quan tới thẩm quyền vụ án nên vẫn phải làm một vài thủ tục, chỉ có thể chờ cấp trên sắp xếp.” Kiều Phong Ca cũng bất lực trước chuyện này.

Nghiêm Khải biết phản nản cũng chẳng ích gì, may mà đội trưởng Triệu đang trên đường tới nên anh tin rằng vấn đề này sẽ nhanh chóng được giải quyết thôi.

“Hình như bên dưới hài cốt có gì đó...” Lúc này, Kiều Phong Ca đang kiểm tra bên trong quan tài thì phát hiện bên dưới hài cốt có một cuốn sổ, cô vươn tay lấy ra.

Đây là một cuốn sổ ghi chép khá mỏng có bìa màu đen, đơn sơ, giản dị, không trang trí gì. Bên trên còn phủ chút bụi.

Kiều Phong Ca phải vài cái rồi mở cuốn sổ ra.

Trang đầu tiên viết một dòng chữ màu xanh lam: *Chẳng một ai trên thế giới này nghe thấy tiếng nói của chúng tôi.*

Chữ viết dứt khoát, nét bút phóng khoáng.

Nghiêm Khải cũng ngó vào, lấy điện thoại bật đèn pin soi lên cuốn sổ để nhìn cho rõ hơn.

“Chữ đẹp thật!” Nghiêm Khải cảm lòng chẳngặng thốt lên lời khen.

Kiều Phong Ca lật sang trang tiếp theo, trang thứ hai dày đặc chữ, hai người không hện mà cùng đọc lên.

Tôi đoán người nhìn thấy cuốn sổ này là cảnh sát, dù các người đã tới đây bằng cách nào đi chẳng nữa thì chắc hẳn tôi đã bị các người bắt, hoặc là chết rồi. Các người đã tới được đây thì hẳn là cũng biết tôi đã trải qua những gì nên tôi không kể lại nữa. Tôi để lại cuốn sổ này vì không muốn làm liên lụy tới những người vô tội, tự làm thì tự chịu thôi.

Hai mươi hai năm trước, tôi may mắn thoát chết sau đại nạn, người đánh ngất tôi lúc ấy là Dương Chính Khang, kẻ chôn sống tôi là Mã Quý. Tôi đã tỉnh lại trong lúc bị chôn, nghe thấy Mã Quý vừa chôn mình vừa chửi bới. Những câu chửi của hắn nghe đến là rợn người, cũng bởi vậy mà tôi mới biết Mạn Tiểu Lệ cũng bị hắn chôn sống. Bấy giờ tôi vẫn chưa biết kẻ chôn mình tên là Mã Quý, chỉ ghi nhớ giọng hắn cùng với câu cửa miệng "Mẹ kiếp" mà hắn thường nói.

Do luống cuống, Mã Quý không nén chặt đất, chôn cũng không sâu nên tôi may mắn thở được, sau khi hồi sức đã bò ra. Nhưng trong lúc bị phần tôi lại trượt chân rơi xuống dòng nước xiết, may mà được một ngư dân tốt bụng cứu giúp. Từ đó tôi trở thành một kẻ ăn xổi ở thì. Về sau, tôi không dám quay lại huyện Thương Long nữa mà vẫn luôn kiếm sống ở bên ngoài và âm thầm điều tra. Đồng thời, để che mắt mọi người, tôi đã giả danh Mạn Hoa để nộp đơn trình báo tới các ban ngành, nhưng không một ai đồng ý điều tra chân tướng.

Cùng lúc đó, tôi tìm kiếm Mạn Hoa khắp nơi, bởi vì cậu ấy là người thân duy nhất của Mạn Tiểu Lệ, chỉ khi cậu ấy tự mình ra mặt thì khả năng nhận được sự giúp đỡ từ các bộ phận liên quan mới tăng lên. Thậm chí sau khi tìm được thi thể của Mạn Tiểu Lệ, chỉ có mẫu DNA của cậu ấy mới có thể xác nhận thân phận của cô ấy. Nhưng cậu ấy cũng không khác gì Mạn Tiểu Lệ, cả hai đều biến mất biệt tăm biệt tích. Tôi nghi ngờ cậu ấy gặp nguy hiểm, nhưng lại không có cách nào để xác thực. Nói thẳng ra là sống không thấy người, chết chẳng thấy xác.

Bao nhiêu năm trôi qua nhưng tôi vẫn không cam lòng. Tôi cải trang để quay trở lại huyện Thương Long tìm kẻ đã chôn sống mình và Mạn Tiểu Lệ năm đó.

Ông trời có mắt, không ngờ đã để tôi tìm được thật. Bấy giờ tôi mới biết tên hắn là Mã Quý. Tôi tìm cách bắt Mã Quý lên núi rồi tra tấn cho tới khi hắn không chịu nổi mà nói ra sự thật. Hai mươi hai năm trước, Lưu Phi vô tình khiến Mạn Tiểu Lệ bị thương nhưng lại cho rằng Mạn Tiểu Lệ đã chết. Lưu Chí Phong - bố cô ta đã tìm ba người Mã Quý, Cốc Đại Phúc và Tống Kim tới chôn xác.

Lúc ba người vận chuyển xác đã phát hiện ra Mạn Tiểu Lệ chỉ bất tỉnh vì bị thương nặng, vẫn còn hơi thở. Nhưng Lưu Chí Phong sợ mọi chuyện bại lộ nên đã bảo bọn họ chôn sống Mạn Tiểu Lệ để diệt trừ hậu hoạn. Đồng tiền đã che lấp lương tâm ba người họ, để rồi chôn sống Mạn Tiểu Lệ bây giờ mới có mười tám tuổi. Khoảnh khắc đó, tôi quyết định đòi lại công bằng cho Mạn Tiểu Lệ, đòi lại công bằng cho Mạn Hoa, và cũng là đòi lại công bằng cho chính bản thân mình.

Tôi biết ba người nhóm Mã Quý chỉ là tay sai, muốn tìm ra kẻ đứng sau thì không thể chỉ dựa vào sức lực, mà cần có một kế hoạch cẩn thận, tỉ mỉ mới có thể dụ hết chúng ra và quăng lưới bắt gọn một mẻ được. Đầu tiên, tôi cố ý giết Mã Quý bằng một cách thức mang đầy tính tâm linh, sau đó chôn thi thể hắn trên một sườn núi dễ sạt lở khi gặp mưa lớn rồi chờ đợi thi thể hắn bị phát hiện. Tiếp đó tôi tìm thấy Cốc Đại Phúc, uy hiếp hắn giúp tôi tìm nơi chôn cất Mạn Tiểu Lệ, đồng thời dùng một thi thể nam giới trong một ngôi mộ hoang nguy tạo thành tôi rồi chôn ở nơi nằm đó tôi đã bị chôn sống để chuẩn bị cho kế hoạch sau này.

Tôi nhốt Cốc Đại Phúc ở xưởng nồi hơi bỏ hoang tại thành phố Vũ Khẩu, đồng thời giết hắn bằng cách thức giống với Mã Quý vào đúng ngày Cổ Thiên Thành mang tiền chuộc tới. Hai xác chết có tình trạng tử vong tương tự nhau cũng đủ để cảnh sát quy vụ án về một mối, như vậy là có thể dẫn dắt cảnh sát tới huyện Thương Long điều tra.

Tôi rất khó để tiếp cận với gia đình Lưu Phi, thế nên tôi đã tới nhà chứa tìm một cô gái, đưa cho cô ấy một khoản tiền lớn và yêu cầu cô ấy đóng giả làm cháu gái tên "Đỗ Quyên" của mình, đồng thời giúp cô ấy dựng nên một câu chuyện, lợi dụng cô ấy để tiếp cận Cổ Thiên Thành. "Đỗ Quyên" là một cô gái tốt. Cô ấy làm chuyện này cũng không hắn chỉ vì tiền, mà là bởi hồi nhỏ cô ấy cũng từng bị bắt nạt, nhưng lại không có cách nào để thoát ra, thế nên chỉ đành mặc cho dòng đời xô đẩy. Vì vậy cô ấy có thể hiểu được tình cảnh của tôi, đồng cảm cho tôi và tình nguyện giúp đỡ tôi. Nhưng cô ấy không hề biết tôi đã giết người, cũng không biết tường tận về kế hoạch trả thù của tôi. Cô ấy chỉ là một quân cờ bị tôi lợi dụng. Cô ấy

vô tội, các đồng chí cảnh sát chỉ cần điều tra kỹ điểm này là sẽ biết thực hư những điều tôi nói ngay thôi.

Dưới sự giúp đỡ của "Đỗ Quyên", tôi thăm dò được tình hình của Lưu Phi và bắt đầu triển khai bước tiếp theo của kế hoạch, cũng chính là bắt cóc Cố Phi Phi. Làm như vậy một phần vì muốn ép Lưu Phi vào tình thế hoảng loạn, dụ những kẻ đồng lõa tham gia vào vụ việc năm xưa ra, phần là bởi muốn giày vò cô ta, muốn cô ta sống không bằng chết. Những chuyện sau đó thì chắc mọi người cũng biết rồi, tôi không nói nhiều nữa. Nếu tối nay tôi có thể tóm gọn bọn chúng thì cũng coi như chết không nuôi tiếc. Nếu tôi thất bại thì có hóa thành ma tôi cũng sẽ bám lấy bọn chúng, để bọn chúng không được sống yên.

Trần Võ Ninh - Tuyệt bút

Ngày 24 tháng 11 năm 2021

Đọc xong thư tuyệt mệnh của Trần Võ Ninh, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đều không khỏi bồi ngùi cảm khái.

"Có bức tuyệt bút này của Trần Võ Ninh là kết án được rồi." Nghiêm Khải cảm thấy chân tướng của vụ án đã được làm sáng tỏ.

"Không đơn giản như vậy đâu, trong bức thư này, Trần Võ Ninh cố tình bỏ qua một nhân vật quan trọng là Từ Vạn Đông. Rõ ràng anh ta muốn một mình gánh hết trách nhiệm, giúp hẩn thoát thân."

"Cũng phải..." Nghiêm Khải lại nhìn qua bức thư một lượt: "Có rất nhiều chi tiết chưa viết."

Kiều Phong Ca cất cuốn sổ đi, sau đó gọi xe đưa hai cốt và cuốn sổ tới bộ phận khám nghiệm để tiến hành các bước kiểm tra tiếp theo.

Xong xuôi, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải lại tới bệnh viện ngay lập tức. Tại đây, hai người tìm thấy Cố Thiên Thành và Cố Phi Phi, dự định sẽ thăm vấn bố con họ trước.

Cố Phi Phi kiểm tra sức khỏe tổng quát ở bệnh viện, ngoài việc thiếu hụt dinh dưỡng và tụt huyết áp ra thì không có vấn đề gì khác.

Cố Thiên Thành đang thu dọn đồ đạc bên ngoài phòng bệnh, chuẩn bị làm thủ tục xuất viện cho Cố Phi Phi về nhà. Thấy Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải tới, ông không khỏi chau mày.

“Vừa rồi đồng nghiệp của hai người đã tới hỏi rồi, sao hai người lại tới nữa? Nói một lần cho xong luôn có được không.” Cố Thiên Thành không muốn con gái phải chịu quấy rầy thêm, ông muốn nhanh chóng để con được quay lại cuộc sống bình thường.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cũng khó giải thích cho Cố Thiên Thành hiểu về vấn đề sắp xếp công việc của nội bộ cảnh sát, thế nên chỉ có thể nói rằng vẫn còn một số thông tin quan trọng cần phải xác minh.

Cũng may mà tuy có hơi bức tức nhưng Cố Thiên Thành vẫn khá phối hợp, dù sao thì bản thân ông cũng có rất nhiều thắc mắc về chuyện của vợ mình.

Ngoài việc hoảng sợ khi bị cột bom trên người ra thì hiện giờ tâm trạng của Cố Phi Phi đã hoàn toàn ổn định. Cô kể lại những chuyện bản thân gặp phải trong khoảng thời gian bị bắt cóc. Trần Võ Ninh không hề ngược đãi cô, mỗi ngày cho ăn ba bữa, còn mang sách tới cho cô đọc. Thậm chí khi Cố Phi Phi bị ốm, Trần Võ Ninh còn cho cô uống thuốc và tiêm.

Tuy nhiên Cố Phi Phi không thể cung cấp được thêm thông tin gì vì Trần Võ Ninh luôn đeo mặt nạ và dùng máy biến âm trong suốt quá trình tiếp xúc với cô.

“Chị Kiều, rốt cuộc ông ta là ai, vì sao lại bắt cóc em? Mẹ em sao thế?” Cố Phi Phi nhìn Kiều Phong Ca, cô vẫn luôn thắc mắc hai vấn đề này nhưng chẳng một ai giải đáp cho cô.

Kiều Phong Ca có thể hiểu cho tâm trạng của Cố Phi Phi, cũng biết sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ biết sự thật, chỉ là chẳng biết có thể chấp nhận được hết thảy hay không.

“Rất nhiều chuyện cảnh sát vẫn đang điều tra. Nhưng em yên tâm, cảnh sát tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ xấu, và cũng sẽ không để bất kỳ người tốt nào phải chịu oan uổng. Đợi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, nhất định sẽ nói cho em biết.” Kiều Phong Ca hứa hẹn.

“Chị Kiều, chị có thể gặp mẹ em sao?” Cố Phi Phi hỏi.

Kiều Phong Ca gật đầu.

“Em muốn chị giúp em chuyển lời tới mẹ có được không ạ?” Cố Phi Phi khẩn cầu.

“Chỉ cần nội dung không trái với quy định là được.” Kiều Phong Ca nói như vậy có nghĩa là đã đồng ý với yêu cầu của Cố Phi Phi.

“Giúp em nói với mẹ rằng sau này chắc chắn em sẽ chuyên tâm học hành, không bao giờ chọc giận mẹ nữa.” Cố Phi Phi nói với vành mắt đỏ hoe.

“Em là một đứa trẻ ngoan.” Kiều Phong Ca khẽ khàng xoa đầu Cố Phi Phi rồi đưa cho cô một tờ khăn giấy.

Cố Thiên Thành ở bên cạnh thấy vậy cũng không khỏi thở dài.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải lại đưa Cố Thiên Thành tới một căn phòng đơn để nói chuyện riêng.

Cố Thiên Thành tường thuật lại quá trình ông phát hiện ra vợ mình và Lưu Chí Phong khi tới xưởng quặng tìm Cố Phi Phi.

Dựa vào miêu tả của Cố Thiên Thành, nhóm Kiều Phong Ca phỏng đoán rằng Từ Vạn Đông đã theo dõi Lưu Phi và Lưu Chí Phong từ lâu rồi tấn công họ, sau đó hỗ trợ Trần Võ Ninh hoàn thành việc báo thù.

Nhưng vì sao Từ Vạn Đông lại giúp Trần Võ Ninh? Chuyện này thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Trần Võ Ninh không có quyền thế cũng chẳng giàu sang, khả năng duy nhất là giữa họ có mối liên hệ tình cảm, hơn nữa tình nghĩa này còn quan trọng tới mức đủ để khiến Từ Vạn Đông giết người giúp ông ấy.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải sắp xếp lại tình tiết vụ án một lần nữa, đồng thời thu thập thêm thông tin về Từ Vạn Đông. Họ cần có đủ tin tức trước khi đưa ra bất kỳ phán đoán nào.

Nghiêm Khải có một ưu thế đặc biệt trên phương diện thu thập thông tin, đó là khả năng sử dụng máy tính mà người khác không có. Anh có thể tìm ra những thông tin có giá trị nhất trong kho dữ liệu khổng lồ trên Internet nhờ vào chương trình mạng. Sau đó những thông tin này sẽ được Kiều Phong Ca phân tích để đưa ra các suy đoán hợp lý và tìm ra manh mối phá án.

Sau khi cùng nhau trải qua nhiều vụ án lớn, hai người ngày càng ăn ý khi hợp tác làm việc.

Ngoài mặt Từ Vạn Đông là chủ của một công ty thương mại, nhưng trên thực tế hắn lại nắm giữ khối tài sản lên tới hàng chục triệu thông qua các đại lý và cổ phần gián tiếp.

“Bảo sắp kiểm soát biên giới đi. Hắn nhiều tiền thế này, nếu xuất cảnh thì phiền to.” Nghiêm Khải lo lắng nói.

“Ừ, chúng ta đã có lời khai của Lưu Phi và Cố Thiên Thành, bây giờ tôi sẽ xin lệnh bắt giữ từ cấp trên và phát thông báo điều tra ngay.” Dứt lời, Kiều Phong Ca bèn lấy điện thoại ra định gọi cho bộ phận liên quan để xử lý mấy vấn đề vụn vặt này.

Nghiêm Khải không có gì làm nên tiếp tục lướt xem thông tin về Từ Vạn Đông trên máy tính.

“Phong Ca, chị xem em tìm được gì này!” Nghiêm Khải bỗng vỗ bàn, hưng phấn thốt lên.

Kiều Phong Ca đang định gọi điện thoại, nghe thấy tiếng hô của Nghiêm Khải bèn ngắt máy chạy tới ngay lập tức.

“Gào thét cái gì thế?”

“Chị nhìn cái này đi.” Nghiêm Khải chỉ vào bức ảnh trên máy tính.

Khó khăn lắm Nghiêm Khải mới tìm thấy một bức ảnh của Từ Vạn Đông trên mạng, trích xuất thông tin khuôn mặt trong đó rồi đưa vào kho dữ liệu trên Internet để tiến hành đối chiếu, không ngờ lại có thể tìm được một bức ảnh có độ tương đồng cao trên một nền tảng mạng xã hội.

Đây là một bức ảnh tập thể được đăng tải bởi một người dùng có tên “Hùng Quan”. Bức ảnh được chụp lại bằng điện thoại di động, ảnh gốc chụp bằng phim. Trên bức ảnh có bảy người, bốn nam ba nữ. Địa điểm chụp hình là một sự kiện nào đó ở trường học, có thể nhìn thấy tên trường là “Trung học số 2 huyện Thương Long” từ khung cảnh phía sau.

Từ Vạn Đông chính là một trong số bảy người trên bức ảnh. Anh ta đứng ngoài cùng bên trái với vẻ mặt đầy khinh thường.

“Mau liên hệ với người tên Hùng Quan này và hỏi xem anh ta chụp bức ảnh này từ đâu!” Kiều Phong Ca vội vàng nói.

Nghiêm Khải ngay lập tức gọi cho “Hùng Quan” sau khi tra ra được số điện thoại của anh ta.

Ban đầu “Hùng Quan” còn tưởng là điện thoại lừa đảo, nhưng sau khi nói chuyện qua video call thì anh ta đã tin vào thân phận của Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải.

“Hùng Quan” tên thật là Nhậm Đan Dũng người huyện Thương Long hiện đang sinh sống ở thành phố Hoàng Bình. Anh ta đăng bức ảnh này vì nó là kỷ niệm thời thanh xuân. Nhậm Đan Dũng tốt nghiệp trường Trung học số 2 huyện Thương Long là học sinh khóa 95, những người trong ảnh đều là bạn học của anh ta.

Sau khi nói chuyện với Nhậm Đan Dũng, Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải mới biết những người trên ảnh là ai. Có hai chuyện trong đó khiến họ kinh hoàng nhất. Đầu tiên là Từ Vạn Đông tên thật là Từ Triều Đông, sau khi ra khỏi trại giáo dưỡng mới đổi tên thành Từ Vạn Đông, thứ hai là có một cô gái bên trong bức ảnh chính là Mạn Tiểu Lệ.

Những thông tin tình cờ có được này quả thực quá bất ngờ, nhưng cũng có thể lý giải cho việc vì sao Từ Vạn Đông lại tham gia vào kế hoạch báo thù của Trần Võ Ninh. Hóa ra Từ Vạn Đông và Mạn Tiểu Lệ từng học chung một trường, hẳn là đàn anh học trước Mạn Tiểu Lệ hai khóa.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải lại tiếp tục điều tra sâu hơn và nhanh chóng xác nhận được Từ Vạn Đông cũng là học sinh của Trần Võ Ninh.

Mọi manh mối đều liên kết với nhau, sự thật đã dần dần nổi lên mặt nước.

Kiều Phong Ca đột nhiên cảm thấy toát mồ hôi, một dự cảm chẳng lành bỗng dâng lên trong lòng.

“Anh Vu, mọi người lên đường rồi sao?” Kiều Phong Ca vừa đi vừa gọi cho Vu Đức Chính.

“Đang trên đường rồi.” Vu Đức Chính ngồi trên ghế sau, bên cạnh chính là Lưu Phi.

“Lưu Phi đang gặp nguy hiểm, mọi người cẩn thận một chút.”

“Cô yên tâm, tôi và cảnh sát huyện đều trông chừng mà!”

“Mọi người cách huyện bao xa rồi?” Kiều Phong Ca truy hỏi.

“Khoảng hơn trăm cây...”

“Anh bảo tài xế quay đầu đi, chúng tôi tới chi viện.”

“Được, tôi sẽ thu xếp ngay.” Tuy không biết vì sao Kiều Phong Ca lại bảo mình quay về, nhưng Vu Đức Chính tin tưởng cô nên không ngần ngại mà chấp hành mệnh lệnh ngay lập tức.

“Tôi và Nghiêm Khải sẽ qua đó ngay.” Kiều Phong Ca cúp máy.

Vu Đức Chính cắt điện thoại đi, đang định bảo tài xế quay đầu thì thấy một chiếc xe SUV cỡ lớn bất ngờ lao tới từ phía sau.

“Cẩn thật chút, để anh ta đi trước đi!” Vu Đức Chính vội vàng nhắc nhở.

Tuy nhiên, sau khi vượt lên ngang hàng với xe của họ, chiếc SUV không tăng tốc nữa mà lại bẻ lái mạnh sang bên phải và tông vào xe cảnh sát Vu Đức Chính đang ngồi.

Xe cảnh sát có gầm thấp, trọng lượng nhẹ, bên phải tiếp giáp với tường đá, muốn tăng tốc vượt lên nhưng lại bị chiếc SUV kia chặn đứng.

Mọi người trên xe còn chưa kịp phản ứng thì chiếc SUV lại một lần nữa tông mạnh vào.

Xe cảnh sát ngay lập tức mất lái, trượt bánh và đâm thẳng vào vách đá.

Lưu Phi không khỏi sợ hãi kêu lên.

Lúc này Vu Đức Chính chỉ cảm thấy toàn thân quay cuồng, đầu anh ta đập vào cửa sổ, xây xẩm cả mặt mày.

Xe cảnh sát lật trên mặt đất, đèn xe nhấp nháy phát ra những âm thanh “rè rè”.

Vu Đức Chính gắng gượng bò ra ngoài nhưng cửa bên phía anh ta đã bị sườn đá chặn lại. Lưu Phi ở bên cạnh thì đang hôn mê bất tỉnh.

Anh ta vươn tay đẩy cánh cửa bên phía Lưu Phi ra nhưng không mở nổi, cảm giác như cửa bị kẹt bởi thứ gì đó.

Đúng lúc này, Vu Đức Chính nhìn thấy một người bước từ chiếc xe SUV xuống. Từ góc độ này, anh ta không nhìn được mặt đối

phương mà chỉ có thể thấy một đôi giày da màu nâu cùng chiếc quần jeans màu đen.

Người nọ đi thẳng tới trước xe rồi không ngần ngại rút dao đâm vào cổ đồng chí cảnh sát lái xe một cách dứt khoát gọn gàng, chẳng chút chần chừ do dự.

Đồng chí cảnh sát phía trước hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ phát ra được một tiếng "A" rồi bất động.

Vu Đức Chính ngay lập tức kéo Lưu Phi tới vị trí trong cùng, còn bản thân thì dồn hết sức lấy chân đá văng cửa ra.

Cánh cửa bật tung, đập vào đùi tên sát thủ khiến hắn phải lùi về sau mấy bước mới đứng vững được.

Vu Đức Chính thừa cơ lao tới, tiện tay nhặt những cục đá lăn xuống do vụ va chạm xe vừa rồi lên và ném thẳng về phía tên sát thủ.

Đòn tấn công của Vu Đức Chính dồn dập chính xác nhưng thân thủ của đối phương lại nằm ngoài dự liệu của anh ta.

Tên sát thủ cương quyết đến cùng, né tránh những hòn đá lao tới, con dao trong tay như một mũi tên nhắm thẳng vào ngực Vu Đức Chính.

Vu Đức Chính dựa lưng vào xe cảnh sát nên không còn đường nào để lui, con dao theo đà găm vào lồng ngực anh ta, máu bắn tung tóe.

Tên sát thủ rút con dao khỏi lồng ngực Vu Đức Chính rồi đẩy anh ta ra, sau đó khom người vào trong xe. Mục tiêu của hắn là Lưu Phi vẫn đang ở bên trong.

Lưu Phi bị đánh thức bởi trận xô xát bên ngoài. Nhìn thấy con dao cắm trên ngực Vu Đức Chính, bà sợ tới mức kêu thất thanh, biết nếu đối phương vào được thì mình chết là cái chắc nên đôi chân không ngừng liêu mạng giãy giụa.

Nhưng chút dũng khí chống chọi lại cái chết này cũng chỉ như châu chấu đá xe.

Tên sát thủ hung hãn tóm lấy chân Lưu Phi rồi kéo bà ra ngoài xe. Lưu Phi muốn tránh nhưng đến cả đứng cũng không nổi.

Một tay hấn bóp cổ Lưu Phi, tay kia giơ cao con dao lên. Cái chết chỉ còn cách bà trong gang tấc.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Vu Đức Chính đã bò dậy từ mặt đất, gào lên một tiếng rồi bổ nhào về phía tên sát thủ, dồn hết sức lực để ôm ghì lấy hấn.

“Mau chạy đi!” Vu Đức Chính hô to lên với Lưu Phi.

Chân Lưu Phi nhũn ra, nhưng nếu bây giờ không đi thì khi tên sát thủ thoát được khỏi Vu Đức Chính, có muốn đi cũng chẳng được nữa.

Tên sát nhân không ngờ Vu Đức Chính ăn trọn một nhát đâm vào ngực rồi mà vẫn còn khỏe đến vậy. Lửa giận bùng lên, hấn dùng hai tay đâm bùm bụp vào Vu Đức Chính. Sau mấy đòn liên tiếp, Vu Đức Chính đã gãy cả xương sườn.

Nhưng anh vẫn sống chết không chịu buông tay, đôi chân khóa chặt lấy chân tên sát nhân, cánh tay ghì lấy cổ hấn, liều mạng níu kéo.

Lưu Phi nghiêng rằng nghiêng lợi lùi về sau. Bà không dám chạy trên đường vì sợ kẻ giết người còn có đồng bọn, hoặc là hấn thoát được khỏi Vu Đức Chính thì bà sẽ không còn đường sống. Vào thời khắc sinh tử, đầu óc bà bỗng trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết. Bà nhảy khỏi lòng đường, lặn vào khu rừng sâu vô tận không nhìn thấy điểm cuối.

Cuối cùng tên sát thủ vẫn thoát được khỏi sự kìm kẹp của Vu Đức Chính và đuổi theo hướng Lưu Phi vừa chạy trốn.

Vu Đức Chính ngửa mặt nằm trên đất, máu trong miệng không ngừng tuôn ra. Anh cố dốc hết chút sức lực cuối cùng để duỗi tay chỉ về phía tên sát nhân chạy đi, song chẳng bao giờ anh có thể đứng dậy được nữa.

Lưu Phi chạy loạn xạ trong rừng một lúc thì nghe thấy động tĩnh phía sau, biết ngay là kẻ giết người đã thoát được khỏi Vu Đức Chính và đang chạy về phía mình.

Nhìn thấy một tảng đá lớn có mặt dưới lõm vào dưới triền núi, bà vội vàng chui vào, sau đó dùng cỏ khô lấp lên người mình.

Lưu Phi có thể nghe thấy tiếng bước chân và hơi thở dồn dập của tên sát nhân. Bà biết một khi bị phát hiện thì mình sẽ hết đường sống sót, thế nên gần như nín thở, không dám thở mạnh lấy một hơi.

Thời gian mấy phút ngắn ngủi dường như bị ngưng đọng.

Vài phút sau, tiếng bước chân ngày một xa nhưng Lưu Phi vẫn không dám cử động chút nào. Chẳng biết bao lâu trôi qua, mãi cho tới khi tiếng còi xe cảnh sát vang lên, bà mới khóc lóc chạy ra ngoài và lớn tiếng kêu cứu.

Việc hai cảnh sát thiệt mạng trên đường áp giải nghi phạm đã gây chấn động tới toàn thể ban lãnh đạo thành phố Vũ Khẩu và huyện Thương Long.

Lưu Phi đã nhìn thấy dáng vẻ tên bắt cóc, Vu Đức Chính cũng túm được một sợi tóc trên đầu hằn trước khi chết.

Có được manh mối này, cảnh sát ngay lập tức giăng lưới, phong tỏa tất cả các con đường gần đó, chó nghiệp vụ săn lùng khắp núi, cuối cùng cũng bắt được tên sát nhân vào lúc nửa đêm.

Nhận được tin Vu Đức Chính hy sinh, Triệu Mộ Vân ngồi bần thần năm phút mới hoàn hồn. Ngoài ra, chị còn nhận được báo cáo Nghiêm Khải mất kiểm soát cảm xúc. Nghiêm Khải gây náo loạn trại tạm giam huyện Thương Long - nơi tên sát nhân bị bắt giữ, cuối cùng anh đã bị cảnh sát địa phương giam giữ tạm thời.

Kiều Phong Ca là người duy nhất duy trì được lý trí, nhưng e rằng cô cũng chính là người phải chịu đựng áp lực và đau khổ lớn nhất. Nghe nói, sau khi nhìn thấy thi thể Vu Đức Chính, cô không nói một lời nào mà chỉ kiên quyết muốn ở cạnh Lưu Phi để đảm bảo an toàn cho bà.

Dưới sự yêu cầu quyết liệt của Triệu Mộ Vân, cơ quan thanh tra phía cảnh sát đã quyết định điều tra toàn diện vụ việc này.

Việc đầu tiên Triệu Mộ Vân làm khi tới huyện Thương Long là đến phòng tạm giam tại đồn cảnh sát huyện để đón Nghiêm Khải ra.

Trông thấy Triệu Mộ Vân, cuối cùng một người đàn ông như Nghiêm Khải cũng không cầm lòng nổi mà bật khóc.

“Đội trưởng Triệu, đến chết anh Vu vẫn không buông tay, anh ấy... anh ấy bị tên sát nhân kia đánh tới chết...”

Triệu Mộ Vân hít sâu một hơi, hốc mắt cũng đỏ lựng nhưng cuối cùng vẫn cố nén nước mắt.

“Anh Vu của cậu là một người đàn ông, và cũng là một cảnh sát thực thụ.” Triệu Mộ Vân ra sức vỗ vai Nghiêm Khải: “Cậu phải tỉnh táo lại cho tôi...”

Nghiêm Khải đẩy Triệu Mộ Vân ra, khàn giọng hét: “Em không làm nữa, em không làm công việc này nữa, em nghỉ!”

Dứt lời, Nghiêm Khải lập tức chạy ra ngoài. Từ nhỏ anh đã lớn lên trong một môi trường thuận lợi, còn là thiên tài trong lĩnh vực IT nên chưa từng hứng chịu một cú sốc thật sự nào. Anh trở thành cảnh sát sau khi tốt nghiệp đại học cũng chỉ vì sự nhiệt huyết và bùng bột nhất thời. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp phải một cảnh tượng tàn khốc đến mức này. Đồng nghiệp vừa mới cùng nhau nói cười, kề vai sát cánh bên nhau mà chỉ trong thoáng chốc đã biến thành một thi thể nằm ngay trước mắt anh.

Kiều Phong Ca đứng ở cửa, thấy Nghiêm Khải chạy tới bèn giáng cho anh một cái tát.

Nghiêm Khải bị đánh đến đờ ra, ngơ ngác nhìn Kiều Phong Ca.

“Cậu làm loạn đủ chưa? Muốn nghỉ việc chứ gì? Cậu nói với anh Vu đi, giờ anh ấy đang nằm trong phòng khám nghiệm tử thi, cậu bảo với anh ấy rằng cậu không làm nữa, cậu muốn để những tên tội phạm đó nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Nào, tôi dẫn cậu đi, tôi dẫn cậu đi nói!” Kiều Phong Ca kéo Nghiêm Khải ra ngoài.

Nghiêm Khải không phản kháng, để mặc Kiều Phong Ca kéo mình tới phòng khám nghiệm tử thi.

Vu Đức Chính đang nằm trên chiếc giường kim loại lạnh lẽo, quần áo trên người anh ấy đã bị cởi bỏ, đắp một tấm vải mỏng màu

trắng. Vết máu trên mặt đã được lau đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy những vết bầm tím dưới da.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đều im lặng. Hai người nhìn chăm chăm vào Vu Đức Chính, toàn thân không khỏi thoáng run lên.

Nghiêm Khải quay người lặng lẽ lui ra, Kiều Phong Ca cũng theo sát ngay sau.

“Phong Ca, chị có thể hứa với em là nhất định sẽ bắt được những kẻ xấu đó không?”

“Tôi hứa, nhưng tôi cần sự giúp đỡ của cậu.”

Nghiêm Khải nhìn Kiều Phong Ca, rồi lại nhìn Triệu Mộ Vân đang chăm chú quan sát họ từ phía xa. Ánh mắt họ đọng đầy sự kỳ vọng và tin tưởng.

Cuối cùng anh vẫn vươn tay, nắm thật chặt lấy tay Kiều Phong Ca.

Cảnh sát tiến hành thẩm vấn tên sát nhân. Gã được thuê bởi một kẻ đến từ khu vực biên giới phía Bắc. Người thuê gã cực kỳ thận trọng, hẳn không ra mặt trực tiếp mà liên hệ với gã qua người trung gian. Tất cả hành động của tên sát nhân đều do người trung gian này chỉ đạo. Gã được biết trước lộ trình và thời gian cảnh sát áp giải nghi phạm rồi phục kích giữa đường.

Cảnh sát thành phố Vũ Khẩu ngay lập tức liên hệ với cảnh sát Diên Biên để tiến hành bắt giữ người trung gian này, nhưng lại phát hiện hắn đã trốn ra nước ngoài.

Việc quan trọng nhất với phía cảnh sát bây giờ là bắt được kẻ đứng sau chỉ đạo giết người, mà Lưu Phi chính là một nhân vật mẫu chốt.

Công an tỉnh cực kỳ coi trọng vụ án này nên đã quyết định đứng ra giám sát, Đội Cảnh sát Hình sự số 3 thành phố Vũ Khẩu sẽ phụ trách điều tra, còn các bộ phận khác phối hợp hỗ trợ.

Có được “Thượng Phương bảo kiếm” như vậy, Triệu Mộ Vân hoàn toàn không chần chừ thêm nữa. Toàn thể Đội Cảnh sát Hình sự số 3 với hơn hai mươi thành viên mang theo nỗi bi phẫn và buồn thương bắt đầu dốc toàn lực phá án.

Lưu Phi biết mình không còn lựa chọn nào khác ngoài việc thẳng thắn để nhận được khoan hồng.

Bà khai ra cái tên Hình Kiến Công với cảnh sát. Thời điểm Cổ Phi Phi bị bắt cóc cũng là lúc bà bó tay hết cách, Lưu Chí Phong đã bảo bà tới tìm sự giúp đỡ từ Hình Kiến Công.

“Phi Phi bị bắt cóc, khi đối phương đưa ra yêu cầu tìm Trần Võ Ninh là tôi đã biết mục đích của tên bắt cóc căn bản không phải vì tiền, mà là vì chuyện của Mạn Tiểu Lệ năm xưa rồi. Tôi vừa sợ vừa lo nên vội vàng đi tìm chú Lưu, à không, đi tìm Lưu Chí Phong - bố tôi. Ông ấy bảo tôi tới tìm một người, người đó chính là Hình Kiến Công, nói là ông ta nhất định sẽ giúp tôi...” Lưu Phi bắt đầu kể lại chuyện mình đã tìm Hình Kiến Công giúp như thế nào.

Lưu Phi quen biết Hình Kiến Công từ lâu. Hồi bà vẫn còn là học sinh, chú Hình đã là phó chủ tịch huyện. Bây giờ ông ta là anh em tốt của bố, thường xuyên đến nhà chơi. Nhưng tới khi bà tham gia công tác thì chú Hình này cũng đã trở thành cán bộ cấp sở, bà chỉ có thể thỉnh thoảng thấy ông ta trên báo chí hoặc TV.

Bà rất sợ hãi khi thấy Lưu Chí Phong viết cái tên này lên mặt bàn. Tuy Hình Kiến Công đã về hưu nhưng sức ảnh hưởng của ông ta vẫn không hề suy giảm. Bản thân bà hiện giờ cũng đang lẩn lộn trong giới quan chức cấp cao nên đương nhiên hiểu được sự thật này cùng những bí ẩn đằng sau nó. Nếu Hình Kiến Công chịu giúp đỡ thì việc cứu Cổ Phi Phi chắc chắn không phải là chuyện khó.

Lưu Phi tới tìm Hình Kiến Công theo địa chỉ mà bố mình đưa cho.

Đó là một tòa biệt thự nhìn không quá nổi bật, ẩn mình giữa rừng cây sum sê, nếu không nhìn kỹ thì có thể sẽ không chú ý đến cánh cửa.

Song dù Lưu Phi đã nhìn thấy cánh cửa thì khi bà nhấn chuông và tự giới thiệu xong, quản gia vẫn không đồng ý để bà vào. Thậm

chí đến cả giọng của Hình Kiến Công bà còn chẳng nghe thấy chứ nói gì đến gặp mặt.

Lưu Phi thoáng bức bối, định quay về tìm bố để bàn cách nhưng nửa đường lại bị một người tự xưng là cấp dưới của Hình Kiến Công chặn lại. Người đó chính là Từ Vạn Đông.

Từ Vạn Đông nói thi thoảng Hình Kiến Công lại biến mất, song đã biết chuyện của Cố Phi Phi nên bảo hẩn tới giúp.

Lưu Phi cực kỳ vui sướng, nhưng bà đâu phải đứa trẻ lên ba, sao có thể dễ dàng tin Từ Vạn Đông chỉ bằng vài ba câu nói.

Tuy nhiên, Từ Vạn Đông đã nhanh chóng thể hiện thực lực của mình. Ngoài việc lái siêu xe đắt đỏ ra thì hẩn đi đến đâu cũng có đám lâu la theo đến đấy, còn đánh tiếng với một vài lãnh đạo. Lưu Phi bắt đầu lục tục nhận được những cuộc gọi từ các sếp thường ngày không thể tiếp xúc cùng, gọi đến bày tỏ sự quan tâm tới chuyện con gái bà bị bắt cóc.

Thế nên Lưu Phi đã hoàn toàn tin tưởng vào thân phận của Từ Vạn Đông và ngay lập tức nghe theo mọi điều hẩn nói.

Từ Vạn Đông lại thuận theo tình hình mà đưa ra một điều kiện, bảo Lưu Phi sắp xếp một chiếc xe tải không có giấy phép mai phục ở đường 217 huyện Thương Long để tấn công một chiếc xe hơi màu đen có biển số WUA7698. Sau khi xong việc, Từ Vạn Đông sẽ giúp Lưu Phi tìm con gái.

Lưu Phi vừa nóng lòng muốn cứu con gái, lại hết mình tin tưởng vào năng lực của Hình Kiến Công nên cũng tin luôn Từ Vạn Đông. Bà dặn dò Trần Kiếm Phi sắp xếp trận tập kích này. Lúc nghe thấy lời Kiều Phong Ca nói ở xưởng quặng Hạo Thiên, Lưu Phi mới vỡ lẽ trong số những người họ đánh úp tối đó còn bao gồm cả hai cảnh sát.

Sau khi nhận được lời khai này của Lưu Phi, Triệu Mộ Vân cực kỳ đau đầu. Bởi vì từ đầu tới cuối Lưu Phi chưa nói một lời nào với Hình Kiến Công, thế nên tất cả mọi chuyện đều do Từ Vạn Đông sắp xếp.

Nếu dựa vào khẩu cung này để tới tìm Hình Kiến Công thì e rằng sẽ gặp rắc rối to.

Hình Kiến Công là cựu chủ tịch tập đoàn xí nghiệp trung ương Thiên Thành. Ông ta từng nhậm chức phó chủ tịch huyện Thương Long, bí thư huyện ủy, sau đó được điều chuyển tới tập đoàn Thiên Thành giữ chức giám đốc rồi dần dần thăng tiến, cho tới khi trở thành chủ tịch tập đoàn, cán bộ cấp chánh sở. Hiện giờ ông ta đã về hưu, đang đảm nhiệm một chức vụ nhàn tản ở Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Trung Quốc nhưng thanh danh vẫn hiển hách như trước, là nhân vật có tiếng nói trong cả hai giới chính trị lẫn kinh doanh.

Thế nên lựa chọn trước mắt của phía cảnh sát rất hạn chế, chỉ có thể bắt giữ Từ Vạn Đông hoặc là tìm thêm chứng cứ chứng minh Hình Kiến Công có liên quan tới việc này.

Theo chỉ thị của cấp trên, Triệu Mộ Vân cũng sắp xếp đồng thời các công việc, một mặt tiếp tục truy bắt Từ Vạn Đông, mặt khác âm thầm điều tra quá khứ của Hình Kiến Công tại huyện Thương Long.

Kiều Phong Ca có một vài suy nghĩ khác. Cô đề xuất với Triệu Mộ Vân rằng muốn điều tra lại cái chết của Mai Hồng và Lý Huệ Phân, đồng thời tìm kiếm tung tích của Trâu Xảo Liên. Cô tin chắc có những bí ẩn chưa tìm ra lời giải trong những vụ án này.

Triệu Mộ Vân đồng ý với ý kiến của Kiều Phong Ca. Chị cũng biết Kiều Phong Ca là một cảnh sát hình sự có tài nên để cô tự do hành động là sắp xếp tốt nhất với cô. Huống hồ hiện giờ đã có đủ nhân lực và tài nguyên dồi dào, Triệu Mộ Vân bảo Kiều Phong Ca tách ra, đồng thời để Nghiêm Khải đi theo hỗ trợ, có bất kỳ vấn đề gì đều có thể báo cáo trực tiếp với chị.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cực kỳ may mắn khi gặp được một cấp trên như Triệu Mộ Vân. Chị là một lãnh đạo có trách nhiệm, rộng lượng, tận tâm đào tạo người mới và để cho họ có cơ hội được phát triển lớn nhất trong quyền hạn của mình.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cũng biết rõ điều này. Ngoài cảm kích, họ còn hy vọng có thể nhanh chóng lập được công để không phụ sự tin tưởng của Triệu Mộ Vân dành cho mình.

Nhóm Kiều Phong Ca đã nắm được nhiều manh mối và bằng chứng hơn trước kia rất nhiều, cũng đã xâu chuỗi rõ ràng mối liên hệ giữa tổng thể vụ bắt cóc và án mạng, thế nên sẽ có cái nhìn chuẩn xác hơn nếu điều tra lại cái chết của Mai Hồng.

Trần Võ Ninh thừa nhận đã sát hại hai kẻ từng chôn sống Mạn Tiểu Lệ là Cốc Đại Phúc và Mã Quý để báo thù, không còn nghi ngờ gì về vấn đề này nữa. Nhưng ông không có lý do gì để giết Mai Hồng, và lại trong thư tuyệt bút cũng không hề nhắc tới Mai Hồng. Vậy thì có thể suy đoán được rằng người giết Mai Hồng là một kẻ khác. Đồng thời cũng không khó để đoán ra sự tồn tại của Mai Hồng sẽ ảnh hưởng tới đối phương, thế nên kẻ đó mới giết hại bà ta và dàn dựng hiện trường tự sát để diệt khẩu.

Trước khi chết Mai Hồng đã tới đồn cảnh sát huyện để lấy lời khai nhiều lần, Kiều Phong Ca cũng đã xem qua những khẩu cung này nhưng không phát hiện ra nội dung gì có giá trị. Hiển nhiên những thứ đó không phải lý do khiến hung thủ sát hại Mai Hồng. Nói cách khác, rất có thể Mai Hồng đã biết được manh mối quan trọng gì đó nên mới khiến hung thủ muốn giết người.

Rốt cuộc Mai Hồng đã phát hiện ra điều gì?

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải lại tới nhà Cốc Đại Phúc một lần nữa, đồng thời hỏi Cốc Tuyền thêm một vài chi tiết rõ hơn về bố mẹ anh ta trước khi chết.

Hiện giờ cảm xúc của Cốc Tuyền đã ổn định lại, anh ta từng có kinh nghiệm lấy lời khai mấy lần nên suy nghĩ cũng dần trở nên thông suốt hơn, không khỏi nhớ lại những lời mẹ từng lải nhải trước khi chết.

"Mấy năm gần đây bố con tin Phật, chắc hẳn Phật Tổ sẽ phù hộ cho ông ấy thôi. Lẽ nào ông ấy chuộc tội bao nhiêu năm qua vẫn chưa đủ sao?"

"Những tên đó đều là đồ lừa đảo, chẳng tin được kẻ nào hết."

"Khả năng cao là bố con bị giết rồi, nhưng chưa chắc đã là chủ, nói không chừng những kẻ đó muốn giết người diệt khẩu..."

Bình thường đầu óc mẹ anh ta vốn đã hơi không bình thường nên nói năng linh tinh cũng chẳng có gì lạ. Bây giờ tuy cảm thấy mẹ

chỉ đang nói mê nói sáng nhưng Cốc Tuyền vẫn đề cập tới chuyện này với cảnh sát điều tra vụ bố anh ta mất tích. Song cảnh sát phụ trách điều tra lúc ấy cũng không xem trọng những lời mẹ anh ta nói, còn nghiêm túc bảo Cốc Tuyền đừng nói vớ vẩn gây cản trở tới việc điều tra. Vốn dĩ Cốc Tuyền vẫn luôn đồng tình với cảnh sát, nhưng từ khi mẹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh ta lại nhớ tới những lời mẹ nói lúc trước. Cốc Tuyền cảm thấy mẹ không hề nói nhảm, có lẽ bà thật sự biết nội tình chuyện bố mất tích và bị sát hại.

Một ngày trước khi chết, mẹ còn gọi điện thoại cho anh ta và bảo rằng muốn đến thành phố thăm cháu trai, còn nói là không muốn sống ở huyện Thương Long nữa. Bởi vậy anh ta mới nghi ngờ mẹ mình không hề tự sát, cũng lặp đi lặp lại với cảnh sát điều tra nhưng cuối cùng phía cảnh sát vẫn kết luận cái chết của mẹ anh ta là tự sát. Mà một người bình thường như anh ta cũng chẳng có cách nào để điều tra đến cùng.

“Cảnh sát Kiều, mẹ tôi không thể nào tự sát được! Bố mẹ tôi chết oan quá, xin mọi người hãy làm rõ giúp tôi.” Cốc Tuyền không cầm nổi nước mắt, cả người run lên. Chỉ trong vòng vòn vẹn mấy tháng mà bố mẹ lần lượt qua đời một cách đầy bí ẩn, quả thực là nỗi đau thấu tận tâm can với anh ta.

Kiều Phong Ca an ủi Cốc Tuyền vài câu, đợi cảm xúc của anh ta ổn định lại mới đáp lời: “Anh Cốc, chúng tôi có thể xem di vật của mẹ anh không?”

“Đương nhiên là được, tôi dẫn mọi người vào phòng” Cốc Tuyền dẫn Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải vào phòng ngủ mẹ anh ta ở lúc sinh thời. Anh ta có thể cảm nhận được hai cảnh sát này không giống những người khác. Có lẽ họ thật sự sẽ tìm ra được hung thủ và an ủi cho vong linh bố mẹ trên trời.

Ở dưới quê, phòng ngủ của Cốc Đại Phúc và Mai Hồng có diện tích tầm ba, bốn mươi mét vuông, bài trí đơn giản theo kiểu truyền thống, có giường, tủ quần áo, tủ đựng đồ, bàn ghế, v.v... Tất cả đều là những đồ dùng sinh hoạt hằng ngày.

“Mọi người cứ xem tự nhiên, mọi đồ dùng của mẹ tôi lúc sinh tiền đều ở trong tủ này.” Cốc Tuyền chỉ vào chiếc tủ đứng đối diện với giường ngủ và nói.

Kiều Phong Ca gạt đầu rồi tiến lên mở cửa tủ ra. Bên trong có một vài đồ dùng hằng ngày của Mai Hồng, còn có mấy cuốn sổ và danh bạ điện thoại các kiểu.

Trong số đồ hỗn độn đó có một chùm chìa khóa khiến Kiều Phong Ca chú ý. Cô lấy chùm chìa khóa từ trong tủ ra.

Chùm chìa khóa được buộc bằng sợi dây màu đỏ, bên trên có tổng cộng năm chìa. Dựa vào độ hao mòn của sợi dây, có thể thấy trước kia Mai Hồng rất thường xuyên mang theo chùm chìa khóa này bên mình.

Kiều Phong Ca vẫn nhớ rõ tình huống lúc phát hiện thi thể của Mai Hồng, bấy giờ trên người Mai Hồng không có thứ này.

"Anh Cốc, đây là chìa khóa gì thế?" Kiều Phong Ca đưa chìa khóa trong tay cho Cốc Tuyền.

Cốc Tuyền xem xét rồi bảo: "Hai chìa này là khóa cửa nhà, đây là khóa tủ, chìa này chắc là khóa hộp trang sức, còn chìa này... tôi cũng không biết là khóa gì nữa..."

"Chắc mẹ anh rất hay đeo chùm chìa khóa này trên người, anh nhớ kỹ lại xem." Nghiêm Khải ở bên cạnh sốt sắng nói.

Cốc Tuyền suy nghĩ chốc lát, nhưng vẫn lắc đầu bảo: "Tôi thật sự không để ý."

"Không cần vội, nhất thời chưa nhớ ra cũng không sao, chúng tôi tạm giữ chiếc chìa khóa này được không?" Kiều Phong Ca hỏi.

"Được." Cốc Tuyền tháo chiếc chìa khóa đó khỏi chùm rồi đưa cho Kiều Phong Ca.

Kiều Phong Ca nhận lấy chìa khóa rồi tiếp tục xem xét những vật phẩm khác. Nhìn thấy một cuốn album ảnh, cô bèn tiện tay lấy ra xem.

Trong album phần lớn là những bức ảnh cũ, nhiều nhất là ảnh của Cốc Tuyền, còn có một vài bức ảnh chụp gia đình. Có thể thấy đây là cuốn album được người mẹ sưu tầm cẩn thận.

Kiều Phong Ca lật xem cuốn album hai lần nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt nên khom lưng cất nó về vị trí cũ. Nhưng đúng lúc này cô lại nhìn thấy một sợi dây xích nhỏ trong khe hở tủ.

Nếu không phải do cô ngồi xổm xuống và quan sát kỹ thì rất khó phát hiện ra dây xích mảnh như vậy trong tủ.

Kiều Phong Ca tò mò kéo dây xích thì thấy mặt trong tủ khẽ động, tiếp đó cô vươn tay đập mạnh xuống mặt gỗ một cái, tấm ván gỗ bèn lật úp lại.

Hóa ra đây là một tấm ván gỗ chuyển động được kết nối với dây xích để tháo xuống.

Mặt sau ván gỗ có một ngăn bí mật, bên trong đặt một hộp sắt nhỏ, trên đó có một ổ khóa.

Kiều Phong Ca lấy hộp sắt ra, hỏi: "Anh Cốc, đây là cái gì?"

"Tôi cũng chưa thấy bao giờ." Cốc Tuyên lắc đầu, vẻ mặt cũng mờ mịt, không ngờ tủ đồ còn có ngăn bí mật, lại còn giấu một cái hộp sắt như vậy.

"Dùng cái chìa khóa vừa rồi mở thử xem." Nghiêm Khải cảm thấy ổ khóa này khớp với chiếc chìa khóa vừa rồi.

Kiều Phong Ca lấy chìa khóa từ trong túi ra, quả nhiên là cắm được vào ổ khóa, vặn khẽ là chốt khóa bật ra.

Kiều Phong Ca mở hộp sắt ra, bên trong có một tờ giấy A4 gấp lại, màu giấy đã ngả vàng, phần trên bên trái còn khuyết mất một góc, nom hơi cũ kỹ.

Đây là một bản photo, chữ trên giấy hơi mờ nhưng vẫn loáng thoáng đọc được nội dung. Bên trên viết:

Giấy ghi nợ

Hôm nay, Lỗ Cẩm đã vay Tổng Kim tròn 100 nghìn tệ.

Người vay: Lỗ Cẩm

Người cho vay: Tổng Kim

13/9/1998

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải thảng thốt khi nhìn thấy tờ giấy ghi nợ này. Cô cất biên lai đi rồi nói với Cốc Tuyên: "Anh Cốc, đây có thể là chứng cứ quan trọng, chúng tôi cần phải mang đi."

Cốc Tuyên cũng nhìn thấy giấy ghi nợ, nhưng anh ta không hề quen biết người vay lẫn người cho vay. Một tờ biên lai mượn tiền mà

mẹ lại cất giữ cẩn thận đến vậy, quả thực khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nhưng cảnh sát muốn lấy thì đương nhiên anh ta cũng không có lý do gì để phản đối, chỉ có thể mờ mịt gật đầu.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải nhanh chóng cầm hộp sắt ra ngoài, gần như đi thẳng một mạch lên xe mới thở hắt ra.

“Lỗ Cẩm này chắc không phải là chính ủy Lỗ đấy chứ?” Nghiêm Khải gõ vào chiếc hộp sắt trên tay Kiều Phong Ca và nói.

“Tự tin lên chút, sửa thành câu trần thuật đi.” Kiều Phong Ca nghiêng răng nghiêng lợi bảo.

“Khốn kiếp, chẳng trách chúng ta bị khống chế đủ đường, mất công em tưởng cục trưởng Bành là nội gián. Rất có thể ông ta chính là kẻ cho tên sát thủ biết trước tuyến đường và thời gian xe cảnh sát xuất phát. Chúng ta còn đợi gì nữa, mau đi bắt người thôi!” Nhớ tới việc Vu Đức Chính phải chết thảm, Nghiêm Khải siết chặt nắm tay thành quyền, hận không thể ngay lập tức lái xe tới đồn cảnh sát huyện Thương Long để cho tên Lỗ Cẩm một trận trước.

“Sát thủ biết trước chi tiết về việc cảnh sát áp giải Lưu Phi tới thành phố Vũ Khẩu, dù là thời gian hay địa điểm hẳn đều nắm rõ tường tận, tôi không tin là không có nội gián! Nhưng chỉ dựa vào tờ giấy ghi nợ này thì cùng lắm cũng chỉ có thể chứng minh Lỗ Cẩm quen biết nhóm Tống Kim. Huống hồ biên lai mượn tiền từ năm 1998, tới nay đã qua hai mươi ba năm rồi, Lỗ Cẩm nói mấy câu là lấp liếm được ngay thôi.” Kiều Phong Ca hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

“Chắc chắn Tống Kim đã đưa bản gốc cho Lỗ Cẩm và giữ lại bản sao để đề phòng, chết tiệt thật! Lẽ nào lại để hăn ung dung ngoài vòng pháp luật như vậy?!” Nghiêm Khải bực bội đâm vào hộp đựng đồ trên ghế lái phụ.

“Cậu bình tĩnh đi, càng muốn giúp anh Vu tìm ra hung thủ thì càng phải bình tĩnh và kiềm chế, nếu không thì chẳng những không giúp được mà còn hỏng chuyện đấy.” Kiều Phong Ca khuyên nhủ.

Biết lời Kiều Phong Ca nói có lý, nhưng Nghiêm Khải vẫn không nhin được cơn tức. Anh mở cửa xuống xe ra ngoài hít sâu một hơi

mới dần dần bình tĩnh lại. Sau khi kiểm soát được cảm xúc của mình, Nghiêm Khải mới quay lại ngồi vào trong xe.

“Mất quá nhiều thời gian và công sức để thu thập chứng cứ. Lần này chúng ta phải dùng cách khác, gài bẫy chính ủy Lỗ mới được. Nhất định phải tiêu diệt được khối u ác tính bên trong này.” Kiều Phong Ca nắm lấy bả vai Nghiêm Khải.

Nghiêm Khải ra sức gạt đầu, nói: “Yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nường tay khi đối phó với loại người hai mặt này.”

“Nhưng trước khi ra tay với Lỗ Cẩm, chúng ta phải tìm được Trâu Xảo Liên đã. Bà ta là tâm phúc của Lưu Chí Phong, chắc sẽ biết nhiều chuyện hơn Lưu Phi.” Kiều Phong Ca khởi động xe.

“Có lẽ Trâu Xảo Liên đã trốn rồi, e rằng sẽ khó tìm được ngay.” Hiện giờ trong đầu Nghiêm Khải chỉ nghĩ đến việc bắt Lỗ Cẩm.

“Chúng ta vẫn luôn kiểm soát chặt chẽ thông tin về cái chết của Lưu Chí Phong. Bà ta đang lẩn trốn nên chưa chắc đã biết Lưu Chí Phong chết rồi...”

“Ý chị là dùng Lưu Chí Phong để dụ bà ta ra?” Nghiêm Khải vỡ lẽ.

“Đúng vậy, tôi nghĩ Lưu Phi sẽ giúp chúng ta.” Kiều Phong Ca đạp chân ga, bánh xe cuốn lên lớp bụi mịn mù trên mặt đường.

CHƯƠNG 17

KẺ CHỦ MƯU

Trâu Xảo Liên trốn tới căn nhà cũ của họ hàng ở dưới quê. Theo kế hoạch ban đầu, lẽ ra Lưu Chí Phong sẽ liên hệ với bà ta vào sáng hôm sau, nhưng chờ đến ba ngày trời rồi vẫn không thấy có tin tức gì.

Bà ta muốn ra ngoài thăm dò nhưng lại lo hành tung của mình bị lộ nên chỉ có thể liên tục tìm kiếm thông tin qua điện thoại trong nỗi thấp thỏm, lo âu.

Bản tin địa phương có một tin ngắn đề cập tới việc xưởng quặng Hạo Thiên bỏ hoang nhiều năm đã xảy ra một vụ nổ lớn, nhưng lại không nhắc tới chuyện có thương vong hay không và nguyên nhân dẫn tới vụ nổ là gì. Trâu Xảo Liên sợ Lưu Chí Phong và Lưu Phi xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên lo đến độ như ngồi trên đống lửa.

Đúng vào lúc bà ta không chịu nổi nữa, đang định mạo hiểm ra ngoài thì nhận được tin nhắn Lưu Phi gửi tới.

Tin nhắn sử dụng mật hiệu mà họ thống nhất với nhau từ lâu. Lưu Phi báo với Trâu Xảo Liên rằng bố con họ bình an và bảo bà ta tới căn nhà gỗ bên bờ sông để bàn bước tiếp theo của kế hoạch cứu Cố Phi Phi.

Lúc này Trâu Xảo Liên mới yên tâm, hoàn toàn không nghi ngờ gì hết. Căn nhà gỗ bên bờ sông là nơi chỉ có bà ta và bố con Lưu Chí Phong biết, hơn nữa nơi đó cách chỗ bà ta không xa, dọc đường toàn là đất hoang nên có thể tránh được đám đông.

Bà ta đã ở độ tuổi gần đất xa trời, cả đời này có thể nói là cút cung tận tụy vì nhà họ Lưu.

Lưu Chí Phong là một con sói hung ác trong mắt người khác, nhưng lại là ân nhân và người đỡ bả ta dựa vào suốt đời.

Gia đình của Trâu Xảo Liên hồi trẻ rất nghèo. Vào những năm 80 của thế kỷ 20, chính phủ kêu gọi vào Nam lập nghiệp, bà ta từ bỏ cơ hội thi đại học, bất chấp tất cả để vào miền Nam. Ban đầu Trâu Xảo Liên cũng chăm chỉ chịu khó, dần dà kiếm được chút tiền nên cuộc sống cũng khấm khá hơn. Nhưng bà ta lại bất ngờ dính phải bài bạc rồi chìm đắm không dứt ra nổi.

Bà ta chẳng còn tâm tư làm việc, số tiền kiếm được lúc trước cũng thua bằng sạch, còn ôm một đống nợ.

Lâm vào đường cùng nên bà ta chỉ có thể về quê, dựa vào chút sắc đẹp và phong thái quyến rũ của mình để tới quán bar làm tiếp rượu.

Bấy giờ Lưu Chí Phong là ông chủ quán bar, cũng chiêu cố nhiều tới bà ta.

Không lâu sau, chủ nợ tới tìm và ép bà ta trả tiền.

Lưu Chí Phong biết chuyện bèn giúp bà ta trả nợ. Dần dà, bà ta cứ thế mà trở thành nhân tình của ông ta.

Ban đầu Trâu Xảo Liên cảm thấy Lưu Chí Phong đến với bà ta chỉ để vui đùa và tìm kiếm sự kích thích, thậm chí còn chuẩn bị sẵn tâm lý bị vứt bỏ. Nhưng những chuyện sau đó lại khiến bà ta cực kỳ cảm động. Một thời gian sau Lưu Chí Phong vẫn không bỏ rơi bà ta, còn đưa bà ta tới lớp học ban đêm để bổ túc kế toán tài vụ.

“Cô rất hiểu chuyện, còn thông minh và có văn hóa, học vài thứ để giúp tôi đi.” Lưu Chí Phong nói rất chân thành.

Trâu Xảo Liên không phụ sự kỳ vọng của Lưu Chí Phong đã thi đỗ chứng chỉ kế toán. Từ đó, bà ta vào xưởng quặng làm quản lý tài vụ cho Lưu Chí Phong.

Ngoài danh phận ra thì Lưu Chí Phong cũng xem như trọn tình trọn nghĩa với bà ta.

Lúc ấy, bà ta từng yêu Lưu Chí Phong, rồi dần dà lại xem bản thân như một phần của nhà họ Lưu.

Khi Lưu Phi vào đại học, xưởng quặng Hạo Thiên bắt đầu sa sút. Bấy giờ, một mặt là do giá than sụt giảm, mặt khác là nhà nước bắt

đầu đánh vào các mỏ than nhỏ. Hết khó khăn này tới khó khăn khác ập tới, lúc ấy trên mỏ còn xảy ra sự cố, phải bồi thường một số tiền lớn.

Xưởng quặng đóng cửa, Lưu Chí Phong suýt nữa thì cùng đường, nhưng Trâu Xảo Liên vẫn đi theo Lưu Chí Phong và không oán hận một câu nào vào lúc ông ta khốn khó nhất.

Nhoáng cái đã mấy chục năm trôi qua, Lưu Chí Phong muốn vào viện dưỡng lão để được ở gần con gái và cháu ngoại hơn một chút, Trâu Xảo Liên muốn đi theo nhưng lại bị Lưu Chí Phong từ chối, thế nên bà ta đã tới sống tại căn nhà ở huyện Thương Long.

Bà ta hiểu Lưu Chí Phong yêu con gái và cháu ngoại đến nhường nào, nhưng đó cũng chính là điều khiến bà ta lo lắng. Hiện tại đã không còn như xưa, tuy trong tay Lưu Chí Phong cũng có một vài thứ để nắm thóp người khác, nhưng những thứ đó chẳng khác nào một thùng thuốc nổ, một khi châm lửa thì khó mà tránh được mang vạ vào thân.

Lưu Chí Phong già rồi, dù sự tàn ác năm xưa vẫn còn đó nhưng không có tiền, không có quyền thì cũng chẳng ai để ý tới ông ta.

Sau một hồi suy nghĩ, Trâu Xảo Liên vẫn quyết định sẽ khuyên nhủ ông ta đừng bí quá hóa liều, có lẽ sẽ còn cách khác tốt hơn để cứu Cố Phi Phi.

Trước kia Lưu Chí Phong thường tới căn nhà gỗ bên bờ sông để câu cá, thi thoảng cũng qua đêm ở đó, tránh xa ồn ào náo nhiệt. Đây là một nơi khiến người ta có thể hoàn toàn thư giãn thả lỏng.

Trâu Xảo Liên rất quen thuộc với nơi này. Bà ta vội vàng tới căn nhà gỗ, sốt sắng đẩy cửa vào.

Nhưng người bà ta gặp được không phải bố con Lưu Chí Phong và Lưu Phi, mà là Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đang ngồi bên trong như những người đi câu đang chờ cá cắn mồi.

Trâu Xảo Liên ngay lập tức hiểu ra rằng Lưu Chí Phong và Lưu Phi đã bị cảnh sát bắt. Việc đến nước này nhưng bà ta lại rất thản nhiên. Bà ta không chạy nổi và cũng chẳng muốn chạy, cái gì nên tới thì sẽ tới thôi.

“Trâu Xảo Liên, cuối cùng bà cũng tới.” Kiều Phong Ca đứng lên.

“Lưu Chí Phong và Lưu Phi có khỏe không?” Trâu Xảo Liên muốn xác nhận sự an toàn của Lưu Chí Phong và Lưu Phi trước tiên.

“Lưu Phi đã bị chúng tôi bắt, còn Lưu Chí Phong..” Kiều Phong Ca thoáng dừng lại, cô để ý thấy hơi thở của Trâu Xảo Liên trở nên dồn dập hơn một chút: “Ông ta đã bỏ mạng trong vụ nổ.”

Cơ thể Trâu Xảo Liên thoáng run lên, gần như không đứng vững nổi. Bà ta vội vàng bám vào khung cửa bên cạnh.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đều không ngờ rằng Trâu Xảo Liên sẽ có phản ứng mạnh như vậy với cái chết của Lưu Chí Phong.

Cô bước lên phía trước đỡ lấy Trâu Xảo Liên. Nghiêm Khải muốn còng tay bà ta nhưng lại bị Kiều Phong Ca xua tay ngăn cản.

“Trâu Xảo Liên, giờ Lưu Chí Phong đã chết rồi, không cần biết vì sao bà lại bán mạng cho ông ta như vậy, nhưng bây giờ bà buộc phải nói ra sự thật. Rất nhiều người vô tội đã phải bỏ mạng vì ông ta, và lại Lưu Phi cũng sẽ phải đối mặt với sự nghiêm trị của pháp luật. Nếu bà đồng ý nói ra những thông tin mình biết thì có lẽ sẽ cứu được rất nhiều người, đồng thời giúp Lưu Phi được giảm bớt tội trạng!” Kiều Phong Ca đỡ Trâu Xảo Liên ngồi xuống.

“Chuyện tới nước này rồi còn nói gì được nữa? Các người muốn biết gì?” Trâu Xảo Liên vẫn không chấp nhận nổi việc Lưu Chí Phong đã chết, vẻ mặt bà ta trông cực kỳ u ám.

“Nói từ chuyện Lưu Phi giả mạo Mạn Tiểu Lệ để vào đại học đi, rốt cuộc năm đó Lưu Chí Phong đã nghĩ gì?” Kiều Phong Ca không vội truy hỏi những chuyện xảy ra trước mắt mà tuần tự bắt đầu từ chuyện năm xưa.

“Năm đó tôi từng khuyên ông ấy, chôn người ta rồi thì thôi, nhưng đừng để Lưu Phi giả mạo người ta vào đại học vì kiểu gì cũng để lại rắc rối về sau, nhưng ông ấy nhất quyết không nghe. Cũng chẳng trách được, nhìn ông ấy có chút tiền thế chứ thật ra cũng chỉ là nhà giàu mới nổi, những người tai to mặt lớn qua lại với ông ấy cũng chẳng có mấy ai thật sự xem trọng ông ấy. Bản thân ông ấy cũng biết, thế nên mới gửi gắm hết hy vọng vào con gái, tốn một mớ tiền mời bao nhiêu giáo viên đến phụ đạo cho Phi Phi. Nhưng việc học tập quan trọng là phải có tố chất, Phi Phi có cố gắng đến

mấy thì cuối cùng cũng chỉ thi đỗ nguyện vọng 2. Sức hấp dẫn của Đại học Hạ Bắc quá lớn, Lưu Chí Phong biết dù có tiền cũng chẳng mua nổi suất vào một trường đại học top đầu như vậy. Chỉ cần Lưu Phi vào được Hạ Bắc thì con bé sẽ có cơ hội thăng tiến." Nói tới đây, Trâu Xảo Liên thở dài thườn thượt.

"Bà có biết lúc ấy có những ai giúp Lưu Chí Phong làm việc này không?" Kiều Phong Ca hỏi.

"Tôi cũng không rõ lắm, chẳng qua là sếp của mấy phòng ban liên quan làm việc vì tiền thôi. Nếu không phải sau đó xảy ra án mạng thì các người làm gì được đâu cơ chứ?" Trâu Xảo Liên chất vấn.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải nhất thời đều nghẹn lời vì câu nói này. Đúng là như vậy thật, nếu không phải những vụ án nổi tiếp nhau xảy ra thì có lẽ Lưu Phi sẽ sống được cả đời với thân phận Mạn Tiểu Lệ, chức vụ cũng sẽ ngày một cao hơn.

"Lúc ấy có những ai ở Sở Cảnh sát huyện Thương Long tham gia vào chuyện này?" Kiều Phong Ca im lặng trong thoáng chốc mới lên tiếng hỏi.

Trâu Xảo Liên lắc đầu.

Kiều Phong Ca nhìn ra bà ta có chút đắn đo nên nói tiếp: "Có một nguyên nhân quan trọng khiến Lưu Phi giúp chúng tôi dụ bà tới đây, đó là hiện giờ đang có người muốn chị ta phải chết. Mấy ngày trước, theo kế hoạch thì chị ta sẽ bị áp giải tới thành phố Vũ Khẩu, nhưng nửa đường đã bị sát thủ tập kích. Nếu không phải đồng nghiệp của chúng tôi liều chết ngăn chặn hung thủ thì chị ta đã mất mạng từ lâu rồi. Kẻ đứng sau thuê sát thủ nắm rõ kế hoạch của cảnh sát trong lòng bàn tay, thế nên chúng tôi nghi ngờ trong đồn cảnh sát có nội gián. Nếu bà không giúp chúng tôi tìm ra kẻ nội gián này thì có thể tính mạng của Lưu Phi sẽ gặp nguy hiểm."

Sắc mặt Trâu Xảo Liên tái nhợt khi nghe vậy. Bà ta ngẩng đầu nhìn Kiều Phong Ca, hỏi: "Có... có chuyện như vậy thật ư?"

"Một đồng nghiệp của chúng tôi đã hy sinh vì chuyện này, chúng tôi còn có thể bịa đặt để lừa bà được sao?" Nghiêm Khải ở bên cạnh cầm lòng chẳngặng mà chen lời.

“Lỗ... Lỗ Cẩm, tôi nghĩ có lẽ là ông ta. Tôi từng nghe Lưu Chí Phong nói ông ấy nắm thóp được Lỗ Cẩm...”

“Nắm được cái gì?” Kiều Phong Ca truy hỏi.

“Một khẩu súng, nhưng tôi thật sự không biết Lưu Chí Phong cất súng ở đâu. Tôi chỉ biết Lỗ Cẩm có một khẩu súng nằm trong tay Lưu Chí Phong” Trâu Xảo Liên túa mồ hôi lạnh.

“Súng?” Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đồng thanh nói. Họ liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy chuyện này chắc chắn không đơn giản.

Hai người tiếp tục dò hỏi Trâu Xảo Liên sâu hơn nhưng bà ta cũng chỉ biết năm đó Lỗ Cẩm và Lưu Chí Phong có mối quan hệ thân thiết. Lưu Chí Phong đã cho Lỗ Cẩm rất nhiều tiền, mà Lỗ Cẩm cũng giúp Lưu Chí Phong không ít chuyện, nhưng vì những chuyện đó đều xảy ra cách đây quá lâu nên bà ta không thể đưa ra bằng chứng. Còn về chuyện khẩu súng, bà ta cũng chỉ từng nghe Lưu Chí Phong nhắc tới chứ không hề hỏi nhiều.

“Lỗ Cẩm không bao giờ có thể ngờ rằng khẩu súng đó của ông ta đang nằm trong tay tôi, chỉ cần tôi muốn thì ông ta có thể thân bại danh liệt bất cứ lúc nào. Tên khốn kiếp, vào lúc quan trọng thế này mà không chịu giúp tôi!” Trâu Xảo Liên nhớ lại chuyện năm xưa xướng quặng bị niêm phong do vi phạm quy định, Lưu Chí Phong đã nói ra câu này trước mặt bà ta trong cơn giận dữ. Nhưng bấy giờ Lưu Chí Phong không hề dùng chuyện này để uy hiếp Lỗ Cẩm, e rằng ông ta cũng dè chừng điều gì đó.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải bắt giữ Trâu Xảo Liên, nhưng trước khi gài bẫy Lỗ Cẩm, họ buộc phải tìm một người đáng tin tới áp giải Trâu Xảo Liên về trại giam, đồng thời giữ bí mật một cách tuyệt đối.

Người đầu tiên họ nghĩ tới là Tào Chúc Hâm. Nếu ông ấy ra mặt thì chắc hẳn chuyện này sẽ trót lọt.

Sau khi biết tình hình cụ thể, Tào Chúc Hâm đã đồng ý ngay lập tức. Ông biết chuyện này nguy hiểm, một khi kế hoạch không thành công hoặc bại lộ thì rất có thể ông sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị sờ cảnh sát khai trừ.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải bắt đầu điều tra chuyện khẩu súng. Họ nhanh chóng tra ra được từ những hồ sơ cũ. Hai mươi năm trước, Lỗ Cẩm từng báo cáo rằng ông ta đã làm thất lạc một khẩu súng và phải chịu kiểm điểm nặng nề vì chuyện đó. Theo ghi chép trong hồ sơ, Lỗ Cẩm vô tình bị kẻ tội phạm trốn trại tấn công trong lúc truy đuổi hãn và đã đánh rơi khẩu súng trong tay xuống sông. Có điều không biết vì sao khẩu súng đó lại lọt vào tay Lưu Chí Phong, song chắc chắn đây là một manh mối quan trọng đáng để tận dụng.

Lỗ Cẩm ngồi trong văn phòng với ly trà trên tay. Trà trong ly đã cạn nhưng ông ta hoàn toàn không hay biết, vẫn cúi đầu nhấp một ngụm.

Trên bàn ông ta đặt một xấp hồ sơ dày cộp, tất cả đều là tài liệu có liên quan tới Trần Võ Ninh và Lưu Phi. Tuy nhiên cặp hồ sơ vẫn đóng chặt, thoát nhìn như chưa từng được mở ra.

Lỗ Cẩm đặt ly trà xuống, cầm điện thoại bàn lên suy nghĩ trong chốc lát rồi lại úp ống nghe trở về. Ông ta bấm một tiếng chuông, thư ký Tiểu Vương ở phòng bên cạnh ngay lập tức chạy tới.

Lỗ Cẩm thích thiết kế độc đáo này của mình, cảm giác nhấn chuông là có người tới ngay khiến ông ta cảm thấy mình như một vị sếp lớn đầy khí thế.

“Chính ủy Lỗ.” Tiểu Vương vừa tốt nghiệp đại học, từ lúc đi làm vẫn luôn rất cố gắng trong công việc với hy vọng có một tương lai tốt đẹp.

Lỗ Cẩm thích những người trẻ tuổi như vậy, người có mong muốn thì mới dễ dàng sai bảo.

“Tiểu Vương, cậu sửa lại bài phát biểu này đi.” Lỗ Cẩm nghiêm túc cầm bản thảo trên bàn đưa cho Tiểu Vương.

“Chính ủy, còn chỗ nào cần sửa nữa ạ?” Tiểu Vương khom lưng hỏi.

“Chưa thể hiện được địa vị cao, phân tích cũng chưa đủ sâu. Tiểu Vương, cậu phải chú ý chút khi viết bài, tôi coi trọng cậu lắm đấy. Tôi cảm thấy cậu là cây bút của văn phòng, cậu đừng có làm tôi thất vọng.” Lỗ Cẩm nói đầy ý tứ.

Tiểu Vương nghe vậy thì liên tục gật đầu. Cậu ta đã sửa bản thảo bảy, tám lần rồi nhưng chính ủy Lỗ vẫn không hài lòng, thế nên trong lòng không khỏi sợ hãi hoang mang.

“Chính ủy, để em suy nghĩ thêm ạ. Anh yên tâm, em nhất định sẽ sửa lại cho tốt.”

“Vậy hôm nay cậu chịu khó chút, sáng mai mang bản thảo đã sửa sang bàn tôi là được.”

Tiểu Vương gật đầu lia lịa, quay người rời khỏi văn phòng của Lỗ Cẩm.

Lỗ Cẩm “hừ” một tiếng, vo bài phát biểu trên bàn thành một nhúm rồi ném vào thùng rác bên cạnh. Ông ta hoàn toàn không quan tâm đến bài phát biểu trong hội nghị, đó chẳng qua cũng chỉ là một bước làm cho có, bản thân ông ta cũng biết chẳng có mấy ai thực sự nghiêm túc lắng nghe. Thứ mà ông ta muốn là hưởng thụ cái cảm giác dùng quyền lực của mình để chơi đùa mấy người như Tiểu Vương. Khoái cảm ấy giống như được nắm giữ vận mệnh của người khác, không gì có thể so sánh được.

Đúng lúc này, di động của Lỗ Cẩm bỗng reo lên vài tiếng.

Ông ta cầm điện thoại, nhấn mở màn hình và thấy một tin nhắn mới.

“Lỗ Trí Thâm, tiền ông vay tôi nên trả cả vốn lẫn lãi đi chứ nhỉ?”

Nhìn thấy tin nhắn này, di động trong tay Lỗ Cẩm suýt nữa rơi xuống đất. “Lỗ Trí Thâm” là một biệt danh thời trẻ của ông ta, ngoài những người thân cận với ông ta ra thì không nhiều người biết đến cái tên này. Nhưng ông ta hoàn toàn không biết số điện thoại gửi tới tin nhắn này.

“Ai thế? Đừng có đùa linh tinh.” Lỗ Cẩm nhắn lại một tin.

Vài giây sau, đối phương gửi tới một tấm hình.

Lúc này, điện thoại trong tay Lỗ Cẩm đã rơi trên mặt đất.

Hình ảnh gửi tới là một tờ giấy ghi nợ, tên người vay tiền chính là Lỗ Cẩm.

Lỗ Cẩm sững sốt trong chốc lát rồi ngay lập tức nhấc điện thoại dưới đất lên và xóa hình ảnh đi. Ông ta định trả lời lại một tin nhưng ngẫm nghĩ rồi lại đặt di động xuống, nhấc ống nghe máy bàn lên và nhấn gọi tới bộ phận kỹ thuật để bảo họ điều tra xem số điện thoại gửi tin nhắn tới là của ai.

Bộ phận kỹ thuật nhanh chóng tra ra chủ nhân số điện thoại là một người tên Tống Kim.

Mồ hôi lạnh túa ra khắp trán Lỗ Cẩm. Ông ta lại một lần nữa cầm điện thoại di động lên rồi gửi cho đối phương một tin nhắn.

"Nếu anh muốn tổng tiền thì tìm nhầm người rồi."

"Lỗ Trí Thâm trở thành chính ủy Lỗ, chúc vụ oai phong thật đấy."

"Rốt cuộc anh là ai?"

"Ông trả lời tôi lâu như thế thì chắc cũng tra ra được tôi là ai rồi chứ."

"Đừng có giả thần giả quỷ, Tống Kim chết lâu rồi."

"Ông chắc là tôi chết rồi sao?"

Tim Lỗ Cẩm đập thành thịch, thi thể đã bị cháy rụi, không có mẫu DNA để đối chiếu nên đúng là khó mà xác định được rốt cuộc người chết có phải Tống Kim hay không. Bàn tay ông ta lướt trên màn hình, nhưng không tiếp tục gửi tin nhắn. Dù đối phương là ai đi chăng nữa thì lựa chọn tốt nhất với ông ta vẫn là giữ im lặng cho tới khi biết rõ mục đích thật sự của hắn.

Một lát sau, đối phương lại gửi tới bức ảnh kèm theo tin nhắn. Song lần này hắn không có làm ra vẻ thần bí nữa mà cuối cùng cũng đưa ra yêu cầu.

Tấm ảnh là hình Tống Kim tự chụp, một tay hắn cầm giấy ghi nợ, tay kia cầm một khẩu súng, bức tường sau lưng còn dán một tờ báo trong ngày, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười giễu cợt.

"1 triệu tệ, chuẩn bị cho tôi cả một cuốn hộ chiếu giả nữa. Sau khi tôi ra nước ngoài, hai ta sẽ không còn liên quan gì hết. 10 giờ tối ngày mai, một mình ông mang tiền và hộ chiếu tới núi Miêu Đầu tìm

tôi, nếu không tôi sẽ gửi tất cả những thứ này cho Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật.”

Lỗ Cẩm phóng to bức hình, số hiệu của khẩu súng hiện rõ mồn một. Không còn nghi ngờ gì nữa, đối phương chính là Tống Kim. Ông ta ngồi sụp xuống ghế, hồi lâu sau vẫn không thể hoàn hồn.

“Tiểu Lỗ ơi, nếu cậu muốn đi được xa hơn thì phải bỏ bài bạc đi. Nếu không thì sớm muợn gì cậu cũng gặp rắc rối thôi, sau này không ai giúp nổi cậu đâu!” Đây là lời khuyên chân thành từ một lãnh đạo trước đây dành cho ông ta, không ngờ hôm nay nó đã trở thành sự thật.

Hơn hai mươi năm trước, Lỗ Cẩm chỉ là một cảnh sát hình sự nhỏ bé ở huyện Thương Long. Bấy giờ huyện Thương Long náo nhiệt phần thịnh, xa hoa trụy lạc, nơi nơi đều tràn ngập dục vọng.

Cờ bạc chắc chắn là thứ có sức hấp dẫn lớn nhất với con người trong tất cả các loại ham muốn làm giàu.

Lỗ Cẩm thắng được tiền, chỉ một đêm đã thu được hàng trăm nghìn tệ nhờ bài bạc, trong khi lúc ấy lương tháng của ông ta chỉ có 1500 tệ. Nhưng vận may dùng mãi cũng hết, về sau ông ta bắt đầu thua nhiều hơn thắng và rơi vào cảnh nợ nần chồng chất.

Có một lần Lỗ Cẩm thua đến đỏ cả mắt, lại không vay được tiền của ai. Để gỡ vốn, ông ta đã thế chấp cả súng của mình. Dù vậy, ông ta vẫn liên tục thua. Có điều trận thua này đã khiến đầu óc ông ta tỉnh táo trở lại.

“Chờ đó, tôi sẽ mang tiền tới chuộc súng ngay.” Lỗ Cẩm vội vàng chạy đi tìm người cho vay tiền, dù thế nào cũng không thể để mất súng được.

Lỗ Cẩm đã tìm được Tống Kim, Tống Kim đồng ý cho ông ta vay tiền với điều kiện phải viết giấy ghi nợ.

Sau khi nhận được tiền, Lỗ Cẩm quay lại sòng bạc nhưng không thấy người kia đâu nữa.

Kẻ thắng tiền sợ gặp rắc rối khi cầm súng nên đã chạy mất. Người chạy thì đương nhiên súng cũng mất theo.

Kiều Phong Ca cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy kỹ năng chỉnh sửa hình ảnh đẳng cấp của Nghiêm Khải. Thường ngày cô cũng hay dùng phần mềm chỉnh ảnh để làm đẹp cho ảnh chụp của mình, nhưng Nghiêm Khải thì có thể tạo ra một Tống Kim sống sờ sờ ở trong máy tính.

“Cậu siêu quá, từ mấy bức hình cũ thôi mà cũng phục dựng ra được một Tống Kim.” Kiều Phong Ca tận mắt nhìn thấy Nghiêm Khải tạo ra đủ loại hình ảnh của Tống Kim trên máy tính.

“Phong Ca, chị lạc hậu quá, chị chưa dùng thử AI hoán đổi khuôn mặt trên mạng bao giờ à? Nhưng mà cái của em cao cấp hơn, đừng nói là ảnh tĩnh, đến cả video em cũng có thể tạo ra bằng AI được.” Nói đoạn, Nghiêm Khải khẽ mỉm cười, gõ vài cái lên bàn phím rồi ngay lập tức tạo ra một đoạn video Tống Kim đang đi trên đường.

“Tuyệt quá, giờ thì chỉ cần chờ xem cá cắn câu thôi.” Kiều Phong Ca siết chặt nắm tay.

“Chắc chắn lão cáo già này sẽ cho người điều tra, chúng ta chuyển video này vào hệ thống camera giám sát nội bộ cho hẳn xem luôn.”

“Chú ý chừng mực, rõ ràng quá cũng không hay.”

“Em hiểu mà.”

“Đúng rồi, đây là khẩu súng tôi xin cho cậu, cậu cầm lấy đi.” Kiều Phong Ca đưa súng cho Nghiêm Khải. Cô không biết Lỗ Cẩm sẽ làm ra hành động điên cuồng gì nên họ buộc phải mang theo súng vào ngày mai để đề phòng.

Nghiêm Khải nhìn khẩu súng Kiều Phong Ca đưa tới, nhưng lại không nhận lấy. Anh từng tham gia không ít nhiệm vụ, song chưa từng mang theo súng bao giờ. Và lại lúc tham gia huấn luyện nhậm chức, anh cũng phải miễn cưỡng lắm mới qua được hạng mục bắn súng.

“Cái này... tổ trưởng, em không mang theo súng đâu.”

“Sao thế, không dám nổ súng à?”

“Sao lại thế được... chỉ là em thấy mình hợp với động não hơn...”

“Đừng có nói linh tinh nữa, cầm lấy phòng thân đi!” Kiều Phong Ca nhét khẩu súng vào tay Nghiêm Khải.

Nghiêm Khải chỉ đành nhận lấy, thật ra ngoài việc kỹ năng bắn súng không tốt ra thì anh sợ dùng súng giết người hơn. Bảo anh đánh nhau còn được, dù sao cũng không dễ chết người, nhưng bắn súng thì lại khác.

Nghiêm Khải đứng phía sau Kiều Phong Ca, lén lút tháo hết đạn trong súng ra. Nếu thật sự có chuyện gì thì anh sẽ dùng súng không đạn để đe dọa thôi.

Mặt khác, Tào Chúc Hâm đã công khai tuyên bố trong cuộc họp ở huyện rằng mình nhận được một tin tình báo về việc Tống Kim - nghi phạm quan trọng trong vụ án Mạn Tiểu Lệ đã xuất hiện ở gần huyện Thương Long, trước mắt cảnh sát hình sự đang lên kế hoạch bắt giữ hắn, hy vọng huyện có thể bổ sung thêm lực lượng cảnh sát tham gia. Tào Chúc Hâm còn chiếu đoạn video Nghiêm Khải dàn dựng để tăng thêm độ tin cậy cho lời nói của mình.

Cục trưởng Bành Trung Hoa đồng ý ngay lập tức, điều động cảnh sát cả huyện truy bắt Tống Kim.

Về mặt Lỗ Cẩm vô cảm. Ông ta không nói lời nào, chỉ thi thoảng khẽ nheo khóe mắt lại.

Kiều Phong Ca chọn núi Miêu Đầu cũng có nguyên nhân cả. Thứ nhất là ngọn núi này không quen thuộc với người ngoài, đến cả dân bản địa cũng ít ai biết tới nó, nhưng dựa vào những tài liệu điều tra được thì trước kia Tống Kim từng nhận thầu ngọn núi này để trồng cây ăn quả nên chọn chỗ này sẽ dễ khiến Lỗ Cẩm tin tưởng hơn. Mặt khác là nơi đây có địa hình phức tạp, một khi xảy ra sự cố ngoài ý muốn thì sẽ dễ rút lui hơn.

Thời gian được định vào ban đêm cũng vì Nghiêm Khải cần cải trang thành Tống Kim, bóng tối sẽ dễ che giấu hơn. Đương nhiên, chỉ dựa vào ban đêm thì không đủ, Kiều Phong Ca còn tìm được một

vị chuyên gia trang điểm cho phim điện ảnh tới hỗ trợ. Anh ta hóa trang cho Nghiêm Khải giống Tống Kim tới bảy, tám phần từ hình thể cho đến diện mạo. Khi tới hiện trường, Nghiêm Khải sẽ đeo mặt nạ và dùng máy biến âm, cố gắng để khó bị phát hiện nhất có thể.

Cái bẫy mà Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải giăng ra lần này là để làm rõ ba chuyện. Thứ nhất là xác nhận xem Tống Kim và Lỗ Cẩm có quan hệ với nhau thật hay không, chỉ cần Lỗ Cẩm xuất hiện ở núi Miêu Đầu thì sẽ không còn gì phải nghi ngờ về điều này nữa. Thứ hai là muốn xem Lỗ Cẩm có từng tham gia hay biết đến việc chôn sống Mạn Tiểu Lệ năm xưa hay không, và thứ ba là Lỗ Cẩm có liên quan tới việc tiết lộ thông tin về hoạt động của phía cảnh sát lần này hay không.

Để đảm bảo hành động được tiến hành một cách bí mật, Kiều Phong Ca còn không báo cho Triệu Mộ Vân. Ngoài cô, Nghiêm Khải và Tào Chúc Hâm ra thì không ai biết về kế hoạch của họ nữa.

Núi Miêu Đầu không lớn, nhưng cũng không quá nhỏ. Nhóm Kiều Phong Ca không nói vị trí chuẩn xác cho Lỗ Cẩm để đề phòng ông ta có chuẩn bị trước. Mãi tới 9 giờ tối, sau khi sắp xếp ổn thỏa xong họ mới gửi định vị cho Lỗ Cẩm.

Trong tay Lỗ Cẩm xách theo một vali da to đùng. Với hình thể của ông ta thì việc cầm theo một cái vali nặng như vậy lên núi đứng là chật vật hết sức. Dù đang trong tiết trời rét lạnh cuối thu đầu đông nhưng ông ta vẫn mồ hôi nhễ nhại khi tới được điểm hẹn.

Lỗ Cẩm biết Tống Kim là người như thế nào. Ông ta không sợ loại người như thế, kiểu người khiến ông ta sợ là Tào Chúc Hâm kia. Một khi họ tìm thấy Tống Kim thì chắc chắn sẽ phiền phức to.

Lỗ Cẩm không quá tham tiền, ít nhất là ông ta tự cảm thấy như vậy. Ông ta sẵn sàng chi tiền cho bạn bè và những người xung quanh mình. Ông ta cảm thấy tiền chỉ là bước đệm tăng thêm quyền lực cho bản thân, chỉ có quyền lực mới mang tới cho ông ta sự khoái cảm vượt xa cả vật chất.

Lỗ Cẩm tuyệt đối không cho phép bất cứ ai hủy hoại thành quả cố gắng của mình sau hơn nửa đời người vất vả.

Địa điểm giao dịch nằm tại ngôi đình ở sườn núi. Cây cối rậm rạp bao quanh bốn phía, bên cạnh có một con đường lát đá dẫn lên đình núi. Ngôi đình được xây dựng đơn sơ, ngày trước được sử dụng cho công nhân trồng cây ăn quả nghỉ ngơi hóng mát.

Đã nhiều năm ngôi đình không được tu sửa nên giờ đây chỉ còn lại nửa phần mái, trông lung lay không vững, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Lỗ Cẩm soi đèn pin đánh giá xung quanh, bên trong đình không một bóng người.

“Tổng Kim, đừng có giả thần giả quỷ nữa, mau ra đây đi.” Lỗ Cẩm hét lên.

“Lỗ Trí Thâm, ông vẫn thiếu kiên nhẫn thế nhỉ.” “Tổng Kim” ló nửa người ra từ phía sau một gốc cây. Hắn đeo mặt nạ, mặc đồ đen, giọng nói máy móc rõ ràng được tạo nên từ thiết bị điện tử. Hắn cách Lỗ Cẩm khoảng mười mét, đôi mắt toát lên vẻ cảnh giác.

“Sao anh phải ăn mặc thế này?” Lỗ Cẩm nhíu mày.

“Đề phòng cho chắc thôi, tôi biết thủ đoạn của ông mà, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa.” Lời nói này của “Tổng Kim” mang theo ẩn ý, khiến Lỗ Cẩm không thể phản bác.

“Tháo mặt nạ ra, đừng có giả thần giả quỷ trước mặt tôi.” Lỗ Cẩm kiên quyết nói.

“Tổng Kim” bỏ mặt nạ xuống, nửa khuôn mặt lấp sau thân cây, nửa còn lại lộ ra ngoài, toát lên vẻ quỷ dị dưới ánh đèn pin nhấp nháy, tối tăm.

“Anh vẫn có cái dáng vẻ đáng khinh như vậy.” Lỗ Cẩm cười lạnh.

“Ông cũng có khác gì đâu.” “Tổng Kim” lại đeo mặt nạ lên: “Ông mang tiền và hộ chiếu tới đặt lên bàn trong đình đi.”

“Đồ của tôi đâu?” Lỗ Cẩm vừa nói vừa bước tới gần Tổng Kim.

“Đừng có qua đây, nếu không tôi sẽ đi ngay đây!” “Tổng Kim” lập tức nói.

Lỗ Cẩm sững sốt, song vẫn đứng chân lại, ra chiều thoải mái bảo: “Chúng ta là bạn cũ mà, tôi đáng sợ đến vậy sao?”

“Để tránh sự truy sát của các người mà tôi phải giả ngây giả dại trốn trong núi sâu. Ông tưởng tôi ngu thật đấy à?” “Tổng Kim” cười lạnh nói.

“Anh hiểu nhầm rồi, tôi thấy mấy người bạn tốt của anh xảy ra chuyện nên muốn bảo vệ anh thôi...” Lỗ Cẩm nở nụ cười, nói với giọng điệu đầy chân thành.

“Đừng có nói nhảm, đặt đồ lên bàn đi. Sau khi tôi qua xem, nếu không có vấn đề gì thì sẽ đưa thứ ông muốn cho ông!” “Tổng Kim” cắt ngang mấy lời vớ vẩn của Lỗ Cẩm.

Lỗ Cẩm xách vali nhìn bốn phía xung quanh, ngẫm nghĩ chốc lát rồi vẫn bước vào trong đình, sau đó đặt vali lên bàn đá.

“Ông lùi về sau năm mét đi.” “Tổng Kim” hét lên.

Lỗ Cẩm rọi đèn pin vào vali, sau đó lùi lại mấy bước cũng chừng bốn, năm mét rồi đứng chân.

“Tổng Kim” chậm rãi đi vào trong đình, bàn tay đặt lên rương đồ, đang chuẩn bị mở ra.

“Đồ của tôi đâu?” Lỗ Cẩm hỏi, ông ta không sợ “Tổng Kim” cầm vali chạy mất, bởi vì 1 triệu tệ tiền mặt cũng không hề ít, đại khái cũng phải có trọng lượng hơn chục cân, không thể nào vác theo một thứ như vậy để bỏ chạy được. Đây cũng chính là lúc để chứng minh tiền quả thực là một gánh nặng, trong lòng Lỗ Cẩm thầm mỉa mai Tổng Kim thật sự quá tham lam.

“Tôi xem tiền xong thì sẽ đưa cho ông thôi.”

“Tổng Kim” mở túi ra, từng xấp tiền mặt trắng bóc nhét đầy trong túi, bên trên còn có một quyển hộ chiếu.

“Tổng Kim” mở hộ chiếu ra, thiết kế rất cẩn thận, quả nhiên chẳng khác gì so với hàng thật.

“Tới anh rồi đấy.” Lỗ Cẩm dứt tay vào túi, lơ dểnh tiến lên trước một bước.

“Tổng Kim” lấy một phong thư to trong túi ra rồi ném cho Lỗ Cẩm.

Lỗ Cẩm mở phong thư, bên trong đúng là bản photo của tờ giấy ghi nợ kia. Ông ta lấy bật lửa trong túi ra, không chút do dự đốt rụi tờ biên lai.

“Tổng Kim, anh đừng có giở trò với tôi. Chỉ có tờ giấy ghi nợ này thôi thì sao đáng giá 1 triệu tệ được, súng đâu?” Lỗ Cẩm nổi trận lôi đình sau khi xác nhận trong túi không còn món đồ nào khác. Ông ta cho rằng Tổng Kim đang chơi mình nên bèn rút một khẩu súng trong túi ra nhắm thẳng vào đối phương.

“Tổng Kim” lúc này chính là Nghiêm Khải giả dạng, anh cũng không hề sợ hãi khi phải đối mặt với họng súng đen ngòm.

“Tôi muốn đảm bảo mình được an toàn thì mới có thể đưa súng cho ông.” Nghiêm Khải chậm rãi nói.

“Sao súng lại ở trong tay anh? Anh cũng là khách trong sòng bạc năm đó sao?” Lỗ Cẩm không nhịn được mà hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Bấy giờ Nghiêm Khải mới vỡ lẽ, hóa ra khẩu súng của Lỗ Cẩm không phải mất vì rơi xuống nước trong lúc truy đuổi tội phạm, mà là dùng súng để thế chấp do thua tiền. Anh không khỏi chửi thầm Lỗ Cẩm đúng là kẻ bí quá hóa liều, cả gan làm càn.

“Có một số chuyện việc gì phải hỏi cặn kẽ.” Nghiêm Khải nói với vẻ sâu xa.

“Đưa súng cho tôi!” Lỗ Cẩm tiến thêm một bước về phía trước.

“Tôi không giữ lại một thứ, ông nhận được đồ rồi giết tôi thì tôi lấy mạng đâu mà tiêu tiền đây.” Trong cái khó ló cái khôn, Nghiêm Khải nhanh miệng viện cớ.

“Mẹ kiếp, mày tưởng mày uy hiếp được tao thật đấy à? Ông đây có thể giết chết mày ngay bây giờ!” Mục đích Lỗ Cẩm tới đây chỉ có một, đó chính là giết người!

“Bằng bằng bằng”, Lỗ Cẩm bắn ba phát súng liên tiếp vào ngực Nghiêm Khải.

Nghiêm Khải ngã xuống mặt đất theo tiếng súng vang lên.

Lỗ Cẩm tiến lên phía trước, muốn bóp cò tiếp rồi tiện thể kéo mặt nạ của Tổng Kim xuống xem.

Nhưng đúng vào lúc này, sau lưng ông ta bỗng truyền tới một thanh âm.

“Cảnh sát đây, bỏ súng xuống ngay!” Chính là Kiều Phong Ca đang mai phục gần đó.

“Tôi là Lỗ Cẩm, chính ủy sở cảnh sát huyện. Đây là nghi phạm Tống Kim, hãn mưu đồ chống lại lệnh bắt giữ, đã bị tôi hạ gục...” Gân xanh trên trán Lỗ Cẩm giãn giãn, tuy ông ta đã phát giác ra điểm kỳ lạ nhưng vẫn bất chấp nói.

“Nghiêm Khải, cậu không sao chứ?” Kiều Phong Ca không quan tâm tới mấy lời vớ vẩn của Lỗ Cẩm mà chậm rãi di chuyển, hô lên với Nghiêm Khải.

“Không sao, chất lượng áo chống đạn này tốt thật đấy, nhưng vẫn hơi đau.” Nghiêm Khải bò dậy từ mặt đất, sau đó kéo mặt nạ xuống.

“Nghiêm Khải... Kiều Phong Ca... Các người... các người làm gì thế?” Bàn tay cầm súng của Lỗ Cẩm thoáng run lên.

“Chính ủy Lỗ, ông bỏ súng xuống trước rồi chúng ta nói chuyện.” Đôi tay cầm súng của Kiều Phong Ca nhắm vào đầu Lỗ Cẩm, sợ ông ta lại tiếp tục gây khó dễ.

“Các người to gan lắm, Triệu Mộ Vân có biết các người làm thế này không? Các người dám làm vậy với một lãnh đạo cấp huyện như tôi à. Các người đang lừa người khác vào tròng, bày mưu hãm hại!” Lỗ Cẩm kích động hét lên, khẩu súng trong tay ông ta hướng vào Nghiêm Khải.

“Lỗ Cẩm, ông chính là kẻ hại chết vợ tôi đúng không?” Lúc này, Tào Chúc Hâm bước ra từ một gốc cây khác.

Thấy Tào Chúc Hâm cũng ở đây, mồ hôi trên trán Lỗ Cẩm cuối cùng cũng không chịu nổi mà tuôn ra.

“Đội trưởng Tào, bọn họ hãm hại tôi, vợ ông cũng là do họ hại...”

“Chính ủy Lỗ, giờ ông bỏ súng xuống, theo chúng tôi về đầu thú thì vẫn còn cơ hội quay đầu đấy.” Kiều Phong Ca khuyên nhủ.

“Các người có bằng chứng gì?” Lỗ Cẩm càng siết chặt khẩu súng trong tay hơn.

“Lỗ Cẩm, chúng tôi đã ghi hình lại toàn bộ quá trình, giấy ghi nợ ông vừa thiêu hủy cũng chỉ là bản sao thôi. Ngoài ra chúng tôi còn nắm giữ chứng cứ về các hành vi sai trái của ông.” Kiều Phong Ca tiếp tục nói đầu ra đầu.

“Vớ vẩn, vớ vẩn...” Ngoài hai chữ này ra thì Lỗ Cẩm không thốt được một lời nào khác.

“Hai mươi hai năm trước, ông phụ trách vụ án Mạn Tiểu Lệ mất tích. Lúc đấy đã tra ra được chuyện ba người Tống Kim, Cốc Đại Phúc và Mã Quý chôn sống Mạn Tiểu Lệ, nhưng lại làm trái pháp luật, kết án vội vàng để tư lợi cá nhân. Sau đó, ông còn thông đồng với nhóm Lý Huệ Phân giúp Lưu Chí Phong sửa đổi hồ sơ hộ tịch của Mạn Tiểu Lệ, để Lưu Phi vào đại học với tên của Mạn Tiểu Lệ.”

“Nửa năm trước, ông phát hiện Cốc Đại Phúc, Mã Quý lần lượt mất tích nên sợ những chuyện xấu xa mình làm năm đó sẽ bị bại lộ. Ông biết rõ kẻ nắm giữ chứng cứ phạm pháp của mình là Tống Kim nên mới muốn giải quyết hẳn. Nhưng ông không ngờ Tống Kim đã phải giả điên giả dại lẫn trốn vì phát hiện ra Trần Võ Ninh vẫn chưa chết. Do không tìm được hẳn nên lòng ông nóng như lửa đốt.”

“Cảnh sát thành phố phái người tới huyện Thương Long điều tra lại càng khiến ông đứng ngồi không yên. E rằng có năm mơ ông cũng không ngờ từ giấy ghi nợ đó lại ở chỗ của Mai Hồng. Nếu tôi đoán không nhầm thì sau khi phát hiện ra Cốc Đại Phúc mất tích, Tống Kim sợ bản thân gặp bất trắc nên mới đưa tờ biên lai đó cho Mai Hồng để đề phòng tương lai xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng xem như nắm được lợi thế trong tay.”

“Tuy Mai Hồng không biết rõ nội tình nhưng sự xuất hiện của tờ giấy ghi nợ khiến bà ấy đoán ra được chồng mình đã bị sát hại, thế nên mới không nhịn được mà khai ra việc cái chết của Cốc Đại Phúc có liên quan tới ông trong lúc lấy lời khai. Ông lại ngay lập tức lạm dụng chức quyền để thay đổi khẩu cung của Mai Hồng. Thật ra Mai Hồng cũng không hề biết căn nguyên mọi chuyện, chỉ vì ông sợ sau khi chúng tôi đến tìm Mai Hồng điều tra thì những chuyện bản thân từng làm sẽ bị bại lộ nên mới vội vàng giết chết bà ấy trước lúc chúng tôi đến.”

Kiều Phong Ca nói liền một mạch với trật tự logic rõ ràng như thể đã tận mắt chứng kiến. Nhưng thật ra những lời này hầu hết đều là suy đoán của cô dựa trên những thông tin vụn vặt thu thập được chứ không hề có quá nhiều chứng cứ thực tế.

Song sau khi nghe xong, Lỗ Cẩm lại cho rằng nhóm Kiều Phong Ca đã nắm được bằng chứng nên mới có thể nói một cách chi tiết và đầy đủ đến thế. Đôi mắt ông ta đờ đẫn, tựa như bị lột sạch quần áo trước mặt tất cả mọi người, chẳng còn lại chút uy quyền nào.

“Lỗ Cẩm, tôi hỏi ông, người cuối cùng vợ tôi tới tìm có phải ông không? Có phải ông đã đẩy bà ấy xuống lầu hay không?” Tào Chúc Hâm chỉ thẳng tay vào mặt Lỗ Cẩm trong cơn giận dữ, cả người thoáng run lên.

“Không... không liên quan tới tôi... giết... người giết bà ấy là Trần Võ Ninh...” Tâm trí Lỗ Cẩm đã trở nên hoảng loạn.

“Sao ông biết Trần Võ Ninh giết bà ấy?” Tào Chúc Hâm ép hỏi.

Từ đầu tới cuối, thậm chí cả trong tuyệt bút Trần Võ Ninh cũng không hề nhắc tới việc giết Lý Huệ Phân. Có lẽ ông ta cảm thấy chuyện này không đáng để đề cập đến, nhưng Lỗ Cẩm vừa mở miệng đã nhắc tới Trần Võ Ninh khiến người ta không khỏi nghi ngờ.

Kiều Phong Ca tưởng rằng sau vụ nổ Lỗ Cẩm mới biết người trả thù là Trần Võ Ninh, nếu ngay từ đầu ông ta đã biết là Trần Võ Ninh thì hoàn toàn có thể ngăn cản những hành động báo thù của Trần Võ Ninh. Nhưng ông ta lại không làm vậy, nói cách khác, ông ta mặc kệ cho Trần Võ Ninh giết những người này. Mục đích của ông ta là gì? Nghĩ tới đây, Kiều Phong Ca không khỏi rùng mình.

“Tôi... Tôi đoán...” Lòng dạ Lỗ Cẩm rối bời, ông ta cũng không biết bản thân mình đã lỡ lời nên chỉ có thể nghiêng rằng cam chịu.

“Lỗ Cẩm, hai mươi hai năm trước ông chỉ là một cán bộ nhỏ, không thể nào có gan to như vậy được. Chúng tôi biết ông cũng chỉ làm việc cho người khác, rốt cuộc phía sau ẩn chứa bí mật gì, bây giờ Từ Vạn Đông đang ở đâu?” Kiều Phong Ca hy vọng có thể ép Lỗ Cẩm nói ra sự thật dưới sự áp bức này.

“Các người... các người... đừng ép tôi...” Mặt Lỗ Cẩm đỏ gay, ông ta biết nếu nói ra sự thật thì sẽ có hậu quả gì. Đột nhiên ông ta lại

nhớ đến vợ con của mình.

“Chính ủy Lỗ, ông bình tĩnh một chút. Nếu ông không muốn nói thì chúng ta có thể về đồn trước, thẳng thắn trình bày với đơn vị, lập công chuộc tội...”

Kiều Phong Ca còn chưa nói xong lời khuyên giải thì Lỗ Cẩm lại cầm súng nhắm thẳng vào trán mình.

“Không ai có thể hủy hoại tôi, ngoại trừ chính bản thân tôi.” Ông ta lầm bầm.

“Đừng!” Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đồng thanh hô lên.

Nhưng lời còn chưa dứt thì tiếng súng đã rền vang.

Máu tươi bắn ra tung tóe khắp mặt Kiều Phong Ca.

Lỗ Cẩm ngã xuống với khuôn mặt bê bết máu, nửa cái đầu bị đạn bắn nổ tung, hoàn toàn biến dạng.

Cái chết của Lỗ Cẩm đã gây ra chấn động lớn.

Tuy Triệu Mộ Vân đã cố gắng bào chữa cho ba người Kiều Phong Ca, Nghiêm Khải và Tào Chúc Hâm nhưng họ vẫn bị đình chỉ công tác do phá án sai quy trình và làm trái kỷ luật.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải nộp lại giấy ghi nợ và súng. Hai người không phản nản quá nhiều, vốn tưởng chỉ cần bắt được Lỗ Cẩm thì chân tướng sẽ được làm sáng tỏ, không ngờ Lỗ Cẩm lại sợ tội tự sát.

Nhưng dù vậy thì những lời Lỗ Cẩm nói trước khi chết vẫn để lại một vài manh mối.

Sau khi xin được lệnh khám xét, Triệu Mộ Vân đã điều tra phòng làm việc của Lỗ Cẩm cùng những nơi ông ta thường lui tới. Qua quá trình tra xét kỹ càng, cảnh sát phát hiện ra một số tài khoản nước ngoài của Lỗ Cẩm. Dựa vào việc phân tích dòng tiền trong tài khoản, họ xác nhận rằng gần đây ông ta đã gửi tiền tới một tài khoản nước ngoài, thời gian gửi tiền trùng khớp với thời gian thuê sát thủ, giá trị cũng tương đương nhau. Căn cứ vào lời khai của tên sát thủ, cảnh

sát đã thanh tra tài khoản của hắn và phát hiện số tiền đặt cọc trả trước tới từ một tài khoản trung gian.

Điều này cũng chứng thực Lỗ Cẩm chính là người thuê sát thủ, nhưng nguyên nhân ông ta giết Lưu Phi vẫn còn là một dấu chấm hỏi. Trước mắt chỉ có thể phỏng đoán rằng ông ta lo Lưu Chí Phong giao chứng cứ phạm tội của mình cho Lưu Phi nên mới giết người để diệt khẩu. Nhưng suy đoán này vẫn thiếu chứng cứ để tăng độ xác thực, hơn nữa cũng tồn tại một vài điểm đáng ngờ. Tiếc là Lỗ Cẩm đã chết, tạm thời rất khó để làm rõ nguyên nhân ông ta mạo hiểm thuê người giết Lưu Phi.

Đúng như Kiều Phong Ca nói, có kẻ đứng sau Lỗ Cẩm và xung quanh ông ta vẫn còn rất nhiều bí ẩn chưa có lời giải đáp.

Triệu Mộ Vân an ủi Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải rồi bảo họ về thành phố Vũ Khẩu nghỉ ngơi trước. Chị sẽ tiếp tục sắp xếp người triển khai điều tra, nhất định sẽ tìm ra chân tướng.

“Phong Ca, chúng ta cứ vậy mà quay về thật ư?” Nghiêm Khải ngồi trong sảnh chờ ở bến xe, nhìn dòng người qua lại. Hiện giờ bọn họ đang bị đình chỉ công tác nên không thể sử dụng xe công vụ, chỉ có thể ngồi ô tô đường dài để về thành phố Vũ Khẩu.

“Đúng vậy, chúng ta phải quay về thành phố Vũ Khẩu!” Kiều Phong Ca nhìn Nghiêm Khải: “Nhưng chúng ta về không phải để nghỉ ngơi, mà là về để ngăn cản Từ Vạn Đông.”

“Ngăn cản Từ Vạn Đông?” Vẻ mặt Nghiêm Khải mù mịt.

“Nếu tôi tính toán không sai thì có lẽ hai ngày nữa hắn sẽ hành động.” Kiều Phong Ca vừa nói vừa nghịch tờ vé xe đường dài trên tay.

“Phong Ca, rốt cuộc chuyện là sao, chị nói em nghe xem nào.” Nghiêm Khải sốt ruột hỏi.

“Cậu từng xem *Vô gian đạo* chưa?” Kiều Phong Ca hỏi ngược lại.

“Ý chị là ngoài mặt Từ Vạn Đông làm việc cho Hình Kiến Công, nhưng thực chất là đang đối phó với ông ta?” Nghiêm Khải động não rất nhanh, nháy mắt đã hiểu ra ý của Kiều Phong Ca.

“Từ Vạn Đông tự nhận là tay chân của Hình Kiến Công, nhưng hẳn không hề phải sạch quan hệ của Hình Kiến Công với những chuyện mình làm, mà ngược lại còn cố ý hướng sự nghi ngờ tới ông ta.”

“Nhưng hẳn sai Lưu Phi sát hại Tống Kim để làm gì cơ chứ? Chỉ Tống Kim mới có thể xác nhận được ai là người thật sự hạ lệnh chôn sống Mạn Tiểu Lệ. Nếu kẻ đó là Hình Kiến Công hoặc là có liên quan tới ông ta thì nhất định phải để Tống Kim chỉ ra và xác nhận mới có thể định tội Hình Kiến Công được. Từ Vạn Đông giết Tống Kim chẳng phải chính là giúp Hình Kiến Công diệt trừ hậu hoạn sao?” Nghiêm Khải suy nghĩ trong chốc lát rồi nói tiếp: “Thậm chí Từ Vạn Đông còn mượn tay Trần Võ Ninh để giải quyết hai người có khả năng làm liên lụy tới Hình Kiến Công. Cái chết của Lưu Chí Phong và Dương Chính Khang cũng chỉ có lợi chứ không hề hấn gì tới Hình Kiến Công cả.”

“Những điều cậu nói ngoài mặt đều không sai. Tôi nghĩ Lỗ Cẩm cũng cho là vậy nên mới bị Từ Vạn Đông lợi dụng thuê sát thủ giết Lưu Phi. Thật ra những người cậu nói còn có một điểm chung, đó là họ đều cần phải chịu trách nhiệm với cái chết của Mạn Tiểu Lệ.” Nói tới đây, Kiều Phong Ca hít sâu một hơi: “Điều Từ Vạn Đông muốn căn bản không phải là đưa những người này ra trước pháp luật, thế nên hẳn không cần nhân chứng. Việc duy nhất hẳn muốn làm là khiến họ chết bằng cách thức đau khổ nhất. Nỗi hận của hẳn mãnh liệt, ngoan cố và bất chấp hơn Trần Võ Ninh rất nhiều.”

Nghiêm Khải im lặng trong chốc lát. Anh nhớ lại tất cả các cuộc điều tra trước đây, trong lòng không khỏi có thêm một vài nghi vấn khiến bản thân khó chịu như thể mắc xương cá ở cổ.

“Có một việc em không hiểu nổi. Từ Vạn Đông và Trần Võ Ninh cùng lên kế hoạch báo thù, rõ ràng Từ Vạn Đông biết Tống Kim đang ở đâu nhưng lại không nói cho Trần Võ Ninh, chẳng phải chính vì muốn Trần Võ Ninh cho rằng Lưu Chí Phong là người đã hại chết Mạn Tiểu Lệ ư? Vì sao hẳn lại muốn đánh lạc hướng Trần Võ Ninh?

Dựa vào các dấu vết hiện giờ thì chắc hẳn Từ Vạn Đông đã dẫn dắt Tống Kim nhìn thấy số hiệu của chiếc máy xúc kia. Nếu không thì sao có thể trùng hợp như vậy được, cả huyện Thương Long lớn như thế mà lại tình cờ đụng phải. Tất cả đều do hắn dựng lên, rốt cuộc hắn muốn làm gì đây?”

“Hình như có một chuyện cậu nghĩ sai rồi. Từ Vạn Đông không hề lên kế hoạch cùng Trần Võ Ninh. Với hắn, Trần Võ Ninh chỉ là một vật hiến tế buộc phải hy sinh trên con đường trả thù mà thôi. Mục tiêu lớn nhất của hắn chỉ có một người, đó chính là Hình Kiến Công. Để giành được sự tin tưởng của Hình Kiến Công, hắn bắt buộc phải hy sinh Trần Võ Ninh. Chỉ cần cậu hiểu được điều này thì những vấn đề phía trên tự nhiên sẽ có lời giải.” Đôi mắt Kiều Phong Ca sáng như sao, giờ đây cô đã nhìn thấu mọi chiêu trò của Từ Vạn Đông.

Nghiêm Khải thở hắt ra một hơi, nhưng vẫn lắc đầu hỏi: “Vì sao chứ? Điều gì khiến hắn căm hận đến vậy?”

“Tôi nghĩ chỉ có thể là tình yêu, bởi vì chỉ tình yêu sâu đậm mới có thể tạo nên nỗi hận thù sâu sắc đến thế.” Giọng Kiều Phong Ca dường như trở nên mờ nhạt giữa bến xe ồn ào huyền ảo.

“Có nghĩa là hắn yêu Mạn Tiểu Lệ?” Nghiêm Khải nhớ lại bức ảnh chụp chung của Mạn Tiểu Lệ và Từ Vạn Đông mà anh tìm được trên mạng, nhưng dù vậy anh vẫn khó mà chấp nhận ngay được những suy đoán của Kiều Phong Ca.

“Tôi nghĩ tìm được Từ Vạn Đông là sẽ biết sự thật của câu chuyện thôi, nhưng chắc chắn đó là một câu chuyện buồn.” Dứt lời, Kiều Phong Ca nhắm mắt lại. Cô bắt đầu có chút mệt mỏi.

Việc đầu tiên Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải làm sau khi trở về thành phố Vũ Khẩu là tới trại tạm giam tìm Đỗ Quyên, cũng chính là người phụ nữ Trần Võ Ninh nhắc tới trong tuyệt bút.

Hiện giờ cảnh sát đã điều tra ra thân phận thật của cô ta. Cô ta tên thật là Chu Huyền, năm nay ba mươi lăm tuổi. Hai năm trước, Trần Võ Ninh thuê cô ta tiếp cận Cố Thiên Thành. Trước đó, cô ta

thuê một căn phòng ở một tiểu khu cũ, kiếm tiền bằng thể xác, gọi nôm na là “gái ngành”.

Mỗi tháng Trần Võ Ninh cho cô ta 30 nghìn tệ tiền mặt, đồng thời hứa hẹn sau khi mọi chuyện xong xuôi sẽ cho cô ta thêm 1 triệu tệ.

Trần Võ Ninh lấy đâu ra số tiền này? Với tình hình của ông ta chắc hẳn không thể có được số tiền lớn như vậy để thuê Chu Huyền. Chứng tỏ ông ta cũng có người chống lưng, và kẻ chủ mưu thật sự chính là Từ Vạn Đông.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải tới gặp Chu Huyền là vì muốn tìm được chút manh mối từ chỗ cô ta.

“Chu Huyền, tôi cần thông báo cho cô một chuyện trước, Trần Võ Ninh chết rồi.” Kiều Phong Ca cảm thấy cô ta nên biết chuyện này.

Chu Huyền đeo còng tay, nghe vậy thì bàn tay thoáng run lên, còng tay phát ra những âm thanh “leng keng” va chạm với mặt bàn. Nhưng cô ta vẫn giữ im lặng, chỉ lảng tránh ánh mắt của Kiều Phong Ca.

“Cảnh sát đã nắm được thân phận thật sự của cô cùng một số tội trạng nhưng chúng tôi vẫn còn vài nghi vấn, hy vọng cô có thể phối hợp với chúng tôi, cố gắng thành thật để nhận được sự khoan hồng.”

“Những gì nên nói tôi đều nói cả rồi...”

“Tôi đã xem qua lời khai của cô, nghe cứng nhắc quá, cứ như là lời thoại được chuẩn bị từ trước vậy.”

“Cảnh sát, tôi không được học hành nhiều, chẳng rõ ý cô là gì. Có gì cô cứ nói thẳng đi.”

“Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu nhé. Vì sao cô lại đồng ý giúp Trần Võ Ninh?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là vì tiền, chẳng lẽ lại là vì tình chăng? Thần kinh!”

“Giết người vì tiền, có đáng không?”

“Đáng, đương nhiên là đáng, với điều kiện tiền quyết là tiền đủ nhiều. Nhưng số tiền Trần Võ Ninh cho tôi cũng đủ để tôi diễn một

vở kịch rồi ngồi tù mấy năm. Cảnh sát, cô có muốn vu cho tôi giết người cũng chẳng được đâu!”

“Cảnh sát đã thông báo với cô rằng có án mạng xảy ra, vì sao cô vẫn không nói thật. Có lẽ cô không trực tiếp giết người, nhưng làm vậy cũng chẳng khác nào là đồng lõa, cô hiểu không?” Kiều Phong Ca chất vấn Chu Huyền, bởi vì cô ta vẫn luôn kiên quyết cho rằng mình không tham gia giết người.

“Cô đừng có dọa tôi, tôi hoàn toàn không biết anh ta giết người, tôi cũng không giết người, xảy ra án mạng thì liên quan quái gì đến tôi.” Chu Huyền thanh minh.

“Thẩm phán chưa chắc đã cho là vậy đâu.” Kiều Phong Ca buộc phải gây áp lực cho Chu Huyền để ép cô ta phải nói cho rõ ràng.

“Các người đừng có mà lừa tôi!” Chu Huyền kích động đứng lên.

“Ngồi xuống!” Nghiêm Khải giữ bả vai cô ta lại, ép cô ta ngồi về ghế.

“Chu Huyền, cô suy nghĩ kỹ lại đi, tham gia bắt cóc, nghi ngờ giết người, khai man, gây cản trở điều tra... Tất cả đều là tội nặng!”

Nghe vậy, Chu Huyền túa mồ hôi lạnh khắp trán, thái độ ngạo mạn vừa rồi cũng biến mất tăm.

“Tôi thật sự không biết, thật sự không biết sẽ thành ra như vậy. Tôi trả lại tiền là được chứ gì. Tôi không cần nữa, không cần nữa. Xin các người tha cho tôi.”

“Chu Huyền, bây giờ cô chỉ có một lựa chọn, đó là thành thật nói cho chúng tôi biết tất cả mọi chuyện. Chúng tôi sẽ nói với cảnh sát giúp cô, cố gắng để cô được giảm nhẹ tội.” Kiều Phong Ca biết hiện giờ phòng tuyến tâm lý của Chu Huyền đã bị phá vỡ.

“Tôi... tôi nên nói từ đâu đây?” Chu Huyền bỗng nhiên có chút mờ mịt.

“Không cần vội, cũng không cần nói lại mấy lời cô đã chuẩn bị từ trước. Cứ từ từ, cô muốn bắt đầu từ đâu cũng được.” Kiều Phong Ca trấn an.

Hồi ức của Chu Huyền tựa như một đập chứa nước mở cửa xả lũ, thoáng chốc đưa cô ta quay về những ngày tháng xa xăm.

Một người phụ nữ chưa trải qua tuyệt vọng thì sẽ chẳng thể nào đi tới bước đường hôm nay như cô ta.

Bố Chu Huyền là thợ mỏ, ông bị mất hai chân trong một lần gặp nạn ở mỏ quặng và phải nằm liệt trên giường bệnh suốt một thời gian dài. Mẹ cô ta một mình gánh vác gia đình, vất vả nuôi sống cả nhà. Tuy gia cảnh nghèo khó nhưng tình yêu của mẹ vẫn sưởi ấm cho cô ta suốt thời thơ ấu.

Cho tới năm mười lăm tuổi, Chu Huyền bị bác cả xâm hại, đồng thời uy hiếp cô ta không được nói lung tung, bằng không sẽ giết chết cả nhà cô ta.

Kể từ đó, Chu Huyền thường mơ thấy ác mộng, lúc nào cũng phải sống trong lo sợ. Cho tới một ngày nọ, cô ta phát hiện ra mình mang thai.

Cuối cùng chuyện cũng không giấu nổi nữa. Sau khi biết sự thật, mẹ cô ta đã tới liều mạng với bác cả.

Một người phụ nữ yếu ớt làm sao đánh lại được gã đàn ông trưởng thành như bác cả. Thế nên chẳng những không đòi được công bằng, mà còn phải chịu một trận đòn đau.

Đêm đó, bố cô ta nằm trên giường tức đến hộc máu, chưa đầy một tuần sau đã qua đời. Mẹ cô ta quá thương tâm nên cũng nhảy sông tự vẫn vào ngày hôm sau.

Hài cốt bố mẹ còn chưa lạnh mà ông bác cả kia đã cưỡng ép Chu Huyền tới bệnh viện phá thai.

Chu Huyền không cầu cứu được ai, ngược lại còn bị người trong thôn nhạo báng, trở thành một đôi giày rách, một con nhỏ dâm ô trong mắt người đời. Bọn trẻ con trong làng cứ thấy cô ta là lại vấy bùn, ném đá.

Cô ta không chịu nổi nên đã bỏ làng ra đi.

Vì mưu sinh mà Chu Huyền phải làm phục vụ, lao công, lễ tân, công nhân sản xuất theo dây chuyền... Dù cuộc sống khó khăn nhưng vẫn xem như có hy vọng.

Nhưng số mệnh lại không buông tha cho Chu Huyền như vậy. Năm hai mươi lăm tuổi, cô ta gặp được người bạn trai - mối tình đầu của mình.

Cô ta thật sự yêu anh ta, tình nguyện làm mọi thứ vì anh ta. Nhưng không lâu sau Chu Huyền phát hiện bạn trai hút chích, thậm chí còn lấy trộm tiền lương của cô ta để mua thuốc phiện.

Cô ta hết khóc lóc bù lu bù loa, cầu xin rồi khuyên nhủ anh ta, giúp đỡ anh ta... nhưng đều vô dụng. Thay vào đó lại nhận được những cú đánh tàn nhẫn và lừa lọc không ngừng nghỉ đến từ bạn trai.

Chu Huyền lại một lần nữa bỏ trốn. Sau đó cô ta trở nên buông thả và chỉ còn tin vào một thứ duy nhất - Tiền.

Lần đầu gặp Trần Võ Ninh, cô ta còn tưởng ông là khách nên vội vàng cởi quần áo ngay khi gặp mặt.

Nhưng Trần Võ Ninh lại ngăn cản cô ta và bảo rằng ông tới tìm cô ta vì chuyện khác.

"Đừng nói là anh muốn giở trò đấy nhé, thế thì phải thêm tiền." Chu Huyền mặc lại quần áo rồi nhìn Trần Võ Ninh và nói.

Trần Võ Ninh lấy ba xấp tiền mặt trong ví ra đặt lên bàn.

Chu Huyền không cần đếm cũng biết đó là 30 nghìn tệ tiền mặt. Bình thường cô ta làm việc cũng chỉ được 300 tệ một lần, nay có khách trả một lần 30 nghìn khiến cô ta bỗng chẳng biết nên làm thế nào.

"Tôi nói với cô một chuyện, nếu cô đồng ý làm thì mỗi tháng tôi sẽ cho cô 30 nghìn, sau khi xong việc tôi sẽ cho cô thêm 1 triệu tệ." Trần Võ Ninh nói thẳng vào vấn đề.

"Nếu... nếu tôi không đồng ý thì sao?" Chu Huyền cẩn thận hỏi.

"Không đồng ý thì 30 nghìn này vẫn là của cô." Trần Võ Ninh hào phóng đẩy 30 nghìn tệ tới trước mặt Chu Huyền.

"Anh nói đi, anh nói đi, tôi nghe." Chu Huyền cười đến nỗi không khép nổi miệng, sợ Trần Võ Ninh đổi ý nên vội vàng ôm tiền vào lòng.

Trần Võ Ninh không để ý, thấy cô ta nhận tiền xong thì ngay lập tức nhập vai người kể chuyện, bắt đầu dẫn vào câu chuyện.

Chuyện kể về một cô gái tên Mạn Tiểu Lệ.

Chu Huyền vốn chỉ nghe cho có lệ, nhưng càng nghe cô ta càng cảm thấy cô gái bị chôn sống kia rất giống mình, khác biệt duy nhất là cô ta chỉ bị chôn vài phần linh hồn.

Một người chưa bao giờ được lên tiếng mới có thể hiểu rõ nỗi tuyệt vọng và khao khát báo thù ấy.

“Sau khi xong việc tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, cô chỉ cần tiếp cận Cố Thiên Thành, sau đó giúp tôi diễn một vở kịch thôi.” Trần Võ Ninh hứa hẹn.

Chu Huyền nhìn đồng tiền trong lòng mình, rồi lại nhìn Trần Võ Ninh, đoạn hỏi: “Vì sao lại tìm tôi?”

Trần Võ Ninh hít sâu một hơi, nói với vẻ thẳng thắn mà lạnh lùng: “Cô không có người thân, không có vương bận, còn phải sống dưới một đồng bùn lầy. Đây có thể là cơ hội để cô thay đổi số phận, cô có đồng ý cược một phen không?”

Chu Huyền quyết định cược một ván. Số tiền này có thể giúp cô ta bỏ ra khỏi vũng bùn và sống cuộc đời của một người bình thường.

“Tôi dựa theo sắp xếp của Trần Võ Ninh, tiếp cận Cố Thiên Thành và tìm hiểu tình hình gia đình anh ta, phá hoại tình cảm vợ chồng bọn họ. Sau khi Trần Võ Ninh bắt cóc Cố Phi Phi, tôi làm theo yêu cầu của anh ta, cung cấp thông tin sai lệch cho phía cảnh sát để cảnh sát tiến hành điều tra thêm về Lưu Phi và Lưu Chí Phong, ép bọn họ phải chó cùng rút giậu.” Nói tới đây, mắt Chu Huyền đã đỏ hoe: “Tôi thật sự không biết anh ta đã giết người. Anh ta chỉ nói muốn trả thù những người này và đưa bọn họ ra trước pháp luật. Sau đó tôi nghe các người nói có án mạng, nhưng bấy giờ cũng chẳng quay đầu được nữa rồi, chỉ có thể cắn răng diễn nốt... Đồng chí cảnh sát, xin cô hãy tin tôi, tôi thật sự chỉ biết có vậy thôi. Tôi không nói dối.”

“Trần Võ Ninh có đồng bọn nào khác không?” Kiều Phong Ca hỏi.

“Không có, mỗi tháng anh ta gặp tôi một lần để cho tôi tiền, còn tôi chỉ làm theo sắp xếp của anh ta thôi.” Chu Huyền lắc đầu.

“Cô có từng hỏi anh ta xem anh ta lấy số tiền đó từ đâu chưa? Dù sao thì cô cũng cần biết anh ta có đủ năng lực để thực hiện lời

hứa chứ.” Kiều Phong Ca không nghĩ Chu Huyền sẽ dễ dàng tin tưởng Trần Võ Ninh như vậy.

“Ban đầu tôi cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng ba tháng đầu tiên tôi không làm gì cả, chỉ chuyển tới thành phố Vũ Khẩu, sau đó đến quán ăn làm việc theo sắp xếp của anh ta, nhưng tháng nào Trần Võ Ninh cũng đưa tiền đúng hạn. Mấy năm nay tôi đã nhận được gần 800 nghìn tệ. Thế thì có lý do gì để tôi nghi ngờ nữa đây, dù không nhận được khoản tiền cuối là 1 triệu thì tôi cũng đâu có thiệt.” Chu Huyền thẳng thắn nói.

“Cô nhìn xem đã từng gặp người này hay chưa?” Kiều Phong Ca lấy bức hình Từ Vạn Đông ra cho Chu Huyền xem.

Chu Huyền nhìn chăm chăm vào ảnh chụp rồi vẫn lắc đầu như cũ.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải không khỏi thoáng thất vọng, xem ra Chu Huyền thật sự không biết nhiều chuyện cho lắm. Có lẽ Trần Võ Ninh cũng cẩn thận, hoặc là do không muốn cô ta bị liên lụy quá nhiều.

“Đồng chí cảnh sát, có mấy lời này tôi chẳng biết có nên nói hay không?” Chu Huyền bỗng chủ động lên tiếng.

“Có gì cô cứ nói.” Kiều Phong Ca đáp.

“Giết người rất dễ, nhưng đó không phải cách báo thù thật sự.”

“Vậy thế nào mới là báo thù thật sự?”

“Cướp đi thứ kẻ đó trân trọng nhất, hủy hoại mọi thứ của hắn, giống như ông bác hại tôi đó, nếu không phải do ông ta đã chết vì xuất huyết não vào hai năm trước thì bây giờ tôi nhất định sẽ khiến ông ta phải sống không bằng chết.”

Nghe vậy, trong lòng Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đều không khỏi ớn lạnh. Họ không thể phủ nhận lời Chu Huyền nói.

Vẻ mặt Chu Huyền thoáng cô đơn, cô ta dừng lại chốc lát rồi nói tiếp: “Tôi không biết Trần Võ Ninh có đồng bọn hay không, nếu có thì tôi nghĩ anh ta làm nhiều chuyện như vậy chắc chắn không chỉ vì giết người.”

Đây là một sự kiện rầm rộ hiếm có ở thành phố Vũ Khẩu. Các quan chức, doanh nhân và báo giới đều tề tựu tại công trường Vân Sơn để tham dự lễ khởi công Trung tâm Văn hóa Đồng Mộng.

Tập đoàn Thịnh Phong đầu tư 5 tỷ Nhân dân tệ để xây dựng Trung tâm Văn hóa Đồng Mộng, tọa lạc ngay tại khu vực trung tâm của thành phố Vũ Khẩu với tổng diện tích đất khoảng 46 mẫu và tổng diện tích công trình lên đến 77,8 nghìn mét vuông. Toàn bộ trung tâm văn hóa bao gồm Nhà hát lớn Đồng Mộng, Trung tâm Văn hóa Đồng Mộng và Khu vui chơi Đồng Mộng...

Buổi lễ lần này còn đặc biệt mời cả Hình Kiến Công - thành viên Hội nghị Hiệp thương Chính trị tới cắt băng rôn và phát biểu.

"Sau khi hoàn thành, Trung tâm Văn hóa Đồng Mộng sẽ trở thành một điểm đến quan trọng trong đời sống văn hóa và giải trí của thành phố Vũ Khẩu..." Hình Kiến Công năm nay sáu mươi lăm tuổi nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, giọng nói đồng đặc, mỗi hành động đều rất khí thế. Trong lúc Hình Kiến Công phát biểu, màn hình lớn phía sau đang hiển thị bản quy hoạch hoành tráng của Trung tâm Văn hóa Đồng Mộng trong tương lai.

Sau khi nghỉ hưu tại doanh nghiệp nhà nước, Hình Kiến Công thường xuyên ở nhà, rất ít khi lộ diện trước đám đông. Ông ta đức cao vọng trọng, quan hệ lại rộng, dự án này có thể mời ông ta tới tham gia thì quả thật rất đáng vinh dự.

Tập đoàn Thịnh Phong hoạt động trong nước nhưng địa điểm trên giấy tờ lại là quần đảo Cayman. Ngoài mặt là được quản lý bởi một vị CEO, nhưng có tin đồn rằng Hình Kiến Quân - con trai Hình Kiến Công là một cổ đông lớn của tập đoàn. Đương nhiên những điều này chỉ là tin đồn chứ chưa có ai nắm được bằng chứng xác thực.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cũng tới địa điểm cắt băng rôn. Họ trà trộn vào đám người để tìm kiếm bóng dáng Từ Vạn Đông.

"Phong Ca, Từ Vạn Đông đang bị truy nã, hǎn dám tới đây sao?" Nghiêm Khải đã đi một vòng nhưng không thấy Từ Vạn Đông, cũng

chẳng phát hiện ra điều gì bất thường ở hiện trường.

Ngoài nhân viên bảo vệ thì ở đây còn có cảnh sát đặc nhiệm, cảnh sát mặc thường phục, thậm chí có cả vệ sĩ riêng, ra vào đều cần giấy chứng nhận hoặc thư mời, đồng thời còn được trang bị hệ thống nhận diện khuôn mặt. Có thể nói là khâu bảo vệ cực kỳ cẩn thận. Nếu không nhờ kỹ năng IT xuất chúng của Nghiêm Khải thì chắc hẳn anh và Kiều Phong Ca cũng phải chật vật lắm mới vào được.

Người bình thường muốn trà trộn vào đã khó chứ nói gì tới một tên tội phạm truy nã.

“Chắc chắn hẳn sẽ tới, đây là một cơ hội cực tốt để khiến Hình Kiến Công thân bại danh liệt. Đúng như Chu Huyền nói, hẳn làm nhiều chuyện như vậy tuyệt đối không phải chỉ vì giết người. Hẳn muốn cướp đi tất cả những thứ Hình Kiến Công coi trọng, quyền lực, danh dự, tiền tài... rồi cuối cùng mới tới mạng sống của ông ta.” Kiều Phong Ca nói với giọng điệu khẳng định.

“Em bắt đầu thấy thích rồi đấy.” Nhìn Hình Kiến Công vẫn đang liến thoắng trên sân khấu, tự nhiên Nghiêm Khải lại nảy sinh cảm giác chán ghét.

“Dù lát nữa có xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng chỉ làm một việc, đó là để mắt thật kỹ tới Hình Kiến Công!” Kiều Phong Ca dặn dò.

“Em hiểu rồi, chỉ cần mỗi vẫn ở đó thì chẳng sợ cá không cắn câu.” Dứt lời, Nghiêm Khải lấy một ly sâm banh trên tay nhân viên phục vụ vừa đi qua: “Chị có muốn một ly không?”

Kiều Phong Ca cũng không từ chối, tiện tay lấy một ly, nhưng ngửi thấy mùi rượu lại đột nhiên bảo: “Tôi quên mất là chúng ta không thể uống rượu trong lúc làm việc.”

“Chị quên là chúng ta đang bị đình chỉ à, bây giờ là ân oán cá nhân!” Nghiêm Khải uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Kiều Phong Ca lắc đầu cười, song cô vẫn đặt ly rượu xuống rồi một lần nữa hướng ánh mắt về phía Hình Kiến Công trên sân khấu.

“Em còn mang cho chị một món đồ tốt đấy.” Nghiêm Khải bỗng đưa cho Kiều Phong Ca một khẩu súng từ dưới bàn.

Kiều Phong Ca sửng sốt khi sờ thấy súng, nhưng cô đã nhanh chóng phát hiện ra đây chỉ là một khẩu súng nhựa.

“Cậu mang súng giả đi làm gì?” Kiều Phong Ca vẫn cất khẩu súng nhựa vào túi áo khoác.

“Chúng ta là cảnh sát, dù có dùng súng giả thì người khác cũng tưởng là thật.” Nghiêm Khải nháy mắt cười hì hì, trong túi anh cũng có một khẩu súng giả.

“Cậu đúng thật là...” Kiều Phong Ca còn chưa dứt lời thì không khí trong hội trường bỗng đột ngột thay đổi.

Màn hình lớn đang chiếu kế hoạch dự án trong tương lai bỗng lóe lên, thay vào đó lại xuất hiện một người mặc đồ đen đeo mặt nạ trên đó.

“Trong thời gian giữ chức bí thư huyện ủy huyện Thương Long và chủ tịch tập đoàn Thiên Thành, Hình Kiến Công đã nhận hối lộ, lạm dụng chức quyền để tham gia vào các giao dịch liên quan tới tình dục, thuê sát thủ giết người! Ông ta chống lưng cho các tổ chức xã hội đen, tội ác chồng chất. Tôi sẽ cho mọi người thấy bộ mặt thật của ông ta!” Người áo đen vung tay lên, trên màn hình bắt đầu lần lượt chiếu những video Hình Kiến Công tán tỉnh phụ nữ, nhận hối lộ, sai thuộc hạ đánh người, cùng với đủ loại biệt thự cao cấp, siêu xe và tài khoản ngân hàng thuộc quyền sở hữu của ông ta.

Nội dung cực kỳ kinh khủng. Xung quanh ngay lập tức òa lên, phóng viên báo chí sôi nổi giơ máy ảnh quay chụp. Có một số người còn lấy cả điện thoại di động ra quay, nháy mắt đã lan truyền trên khắp các phương tiện truyền thông. Toàn bộ hội trường trở nên hỗn loạn.

“Đừng có quay, đừng có chụp, bịa đặt, tất cả đều là bịa đặt!” Các nhân viên an ninh lớn tiếng hô hoán, giơ tay ngăn cản bộ phận phóng viên, không để họ ghi hình.

Lúc này có một người nhanh trí hô to một tiếng: “Cúp điện, mau cúp điện!”

Bấy giờ bảo vệ mới hoàn hồn, từ bỏ việc ngăn cản phóng viên và khách khứa quay chụp một cách vô ích rồi vội vàng chạy tới sập cầu dao điện.

Tuy nhiên, dù nguồn điện bị cắt nhưng tất cả những người có mặt đều nhận được tin nhắn với một tệp đính kèm bao gồm địa chỉ liên kết dẫn tới video có nội dung giống vừa rồi.

Sắc mặt Hình Kiến Công xanh mét, tức đến nổi run cả người. Ông ta chưa từng nghĩ sẽ có người dám làm thế này. Sau khi từ từ bình tĩnh và suy nghĩ lại, ông ta cho rằng kẻ tung ra số tư liệu này chắc chắn là người bên cạnh mình. Hình Kiến Công thề nhất định phải tìm ra người này và nghiền nát hẳn thành tro.

“Ông Hình, ở đây hỗn loạn quá, để chúng tôi đưa ông về trước.”
Mấy bảo vệ đi tới vây quanh Hình Kiến Công, ngăn chặn những phóng viên muốn lên sân khấu.

Hình Kiến Công biết không thể ở đây được nữa nên gật đầu, sau đó lui về hậu trường dưới sự hộ tống của bảo vệ rồi trốn đi từ phía sau.

Một chiếc xe sang trọng đã đợi sẵn ở cổng sau. Hình Kiến Công ngay lập tức lên xe rồi nhanh chóng rời đi.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cũng đã theo sát Hình Kiến Công từ lâu, họ lái một chiếc xe khác bám theo sau.

Hình Kiến Công ngồi trên hàng ghế rộng rãi phía sau, đổ mồ hôi đầm đìa. Ông ta lấy một chai whiskey từ trong tủ lạnh ra.

Tuy trên xe vẫn luôn có sẵn rượu nhưng ông ta rất ít khi uống. Nếu không phải vì gặp chuyện khó chịu thế này thì ông ta cũng không muốn uống.

Sau khi uống một ly whiskey nguyên chất, cơ thể Hình Kiến Công dần ấm hơn. Tâm trạng dần bình tĩnh lại, ông ta lập tức nghĩ tới chuyện giải quyết hậu quả. Hình Kiến Công vội vàng gọi cho mấy người phụ trách truyền thông, rồi lại liên lạc với vài phương tiện báo chí yêu cầu họ giúp mình xóa hết những thứ liên quan, đồng thời công khai bác bỏ tin đồn.

Làm xong những việc này Hình Kiến Công mới có thể thở phào một hơi. Ông ta lại uống thêm một ly rượu cho tỉnh tâm. Chuyện này vẫn chưa xong đâu, nếu không tìm ra kẻ tung tin thì những ngày tháng sau này của ông ta sẽ không được yên ổn.

Nghĩ tới đây, Hình Kiến Công chỉ cảm thấy hít thở không thông, ông ta không nhịn được mà mở cửa sổ xe bên cạnh ra.

Gió lạnh ùa vào khiến ông ta không khỏi run lên.

Nhưng Hình Kiến Công lại nhanh chóng phát hiện ra điều kỳ lạ. Xe không hề đi tới nơi ông ta sống mà lại lái ra khỏi nội thành, hướng về vùng ngoại ô hoang vu, hẻo lánh.

"Tiểu Mạnh, cháu đi đâu đấy?" Tiểu Mạnh là cháu ngoại của Hình Kiến Công, vẫn luôn làm tài xế cho ông ta nên cực kỳ đáng tin. Ông ta rất ít khi ngồi xe người khác lái, Tiểu Mạnh là tài xế duy nhất và cũng đã gắn bó với ông ta hai mươi năm trời.

"Ông Hình, là tôi." Tài xế mở cửa sổ nhỏ phía trước ra, quay đầu lại cười nói.

"Từ Vạn Đông!" Hình Kiến Công sững sốt. Ông ta chậm rãi đóng cửa sổ lại, cẩn thận vươn tay tới ngăn bí mật ở hàng ghế phía sau để lấy súng ra: "Chẳng phải tôi sắp xếp anh tới Úc để tận hưởng cuộc sống rồi ư? Sao vậy, anh không đi à?"

"Ông Hình, đừng có tìm nữa, tôi lấy súng đi rồi." Từ Vạn Đông chuyên tâm lái xe, nhưng hẳn vẫn biết Hình Kiến Công đang tìm súng, cứ như thể có mắt ở sau gáy.

"Xem ra chuyện hôm nay là anh làm, vì sao lại làm vậy?" Hình Kiến Công không hề hoảng sợ. Ông ta nhanh chóng hiểu ra chuyện ngày hôm nay là do Từ Vạn Đông giở trò. Điều duy nhất ông ta không biết là vì sao hẳn lại bán đứng mình. Từ Vạn Đông là một cánh tay đắc lực đã giúp ông ta làm không ít chuyện bẩn thỉu, đặc biệt là liên tục giải quyết mấy mối họa lớn đợt vừa rồi cho ông ta, công lao quả thật không hề nhỏ. Tuy hiện giờ Từ Vạn Đông đang bị truy nã nhưng Hình Kiến Công vẫn không bạc đãi hẳn, cho hẳn một khoản tiền lớn rồi thu xếp thuyền để hẳn tới Úc, thậm chí còn mua cả nhà và xe cho hẳn ở đó. Có thể nói, chỉ cần Từ Vạn Đông tới Úc là sẽ được an nhàn hưởng thụ cả đời.

Hình Kiến Công cảm thấy bản thân đã tận tình tận nghĩa lắm rồi. Chẳng mấy ông chủ có thể làm được đến mức như thế, Từ Vạn Đông không có lý do gì để phản bội ông ta cả.

“Tôi đã đợi ngày này suốt hai mươi hai năm.” Từ Vạn Đông giẫm kích chân ga. Chiếc xe tựa như một mũi tên bật khỏi dây cung, lao vun vút trên đường.

Kiều Phong Ca luôn duy trì khoảng cách với xe của Hình Kiến Công để không bị phát hiện, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn để chiếc xe phía trước ở trong tầm mắt.

Lúc này cô đột nhiên phát hiện xe của Hình Kiến Công phóng ra khỏi quốc lộ rồi lao xuống một sườn núi có độ dốc ít nhất phải 45 độ.

Kiều Phong Ca chỉ có thể dừng xe ở ven đường. Xe của họ không thể chịu nổi tác động nên hai người chỉ đành xuống xe và chạy xuống sườn núi.

“Anh điên rồi sao?” Hình Kiến Công nắm chặt tay vịn, la lên thất thanh.

Từ Vạn Đông hoàn toàn không để ý tới ông ta. Chiếc xe xóc nảy và rung lắc dữ dội trên sườn núi, sau đó lao thẳng xuống một hồ chứa nước dưới chân núi.

Nước len lỏi vào mọi góc ngách.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã ngập trong nước.

Hình Kiến Công giãy giụa muốn mở cửa xe nhưng áp lực nước khiến cánh cửa không thể xê dịch. Dù sao ông ta cũng là một ông lão già cả hơn sáu mươi tuổi, có muốn đến mấy cũng sẽ chẳng phá nổi cửa sổ xe chống đạn.

Nỗi sợ và cơn sặc nước bóp nghẹt yết hầu Hình Kiến Công. Cả thể chất lẫn tinh thần của ông ta đều phải chịu đựng sự giày vò. Hình Kiến Công liều mạng giãy giụa trong làn nước, nhưng ông ta càng vùng vẫy thì chút hơi thở còn sót lại càng tiêu hao nhanh hơn.

Nỗi sợ hãi của con người với cái chết còn đau đớn hơn cả chính bản thân cái chết, mà ngạt thở chính là cảm giác thống khổ nhất trong số đó.

Khi Hình Kiến Công dần mất đi ý thức, nước bắt đầu lan vào phổi, ông ta tưởng rằng mình phải chết là cái chắc thì cửa sổ xe bỗng bật mở, một bàn tay mạnh mẽ kéo ông ta trôi lên mặt nước.

Người kéo ông ta lên chính là Từ Vạn Đông.

Từ Vạn Đông túm tóc Hình Kiến Công, kéo lê ông ta tới bên bờ, sau đó dấm một phát vào ngực ông ta.

Hình Kiến Công phun ra mầy ngụm nước rồi tỉnh lại.

“Sao có thể để ông chết dễ dàng như vậy!” Từ Vạn Đông cười gằn, đạp chân lên đầu Hình Kiến Công: “Có lăng trì ông cũng không xả được nỗi hận trong lòng tôi!”

“Vạn Đông, có phải có hiểu lầm gì không... Anh đừng kích động...” Hình Kiến Công chật vật nặn ra một câu.

“Hiểu lầm?” Từ Vạn Đông bật cười, nụ cười rất dối thê lương nhưng Hình Kiến Công lại không nhìn thấy gương mặt tươi cười của hắn: “Tối hôm ấy ông và Lỗ Cẩm đã làm trò gì ở thôn Bắc, ông còn nhớ chứ? Tối hôm ấy không chỉ có Mạn Tiểu Lệ ở đó, mà còn có cả tôi nữa.”

Sắc mặt Hình Kiến Công trắng bệch khi nghe vậy, ký ức bỗng chốc bị kéo về buổi tối của hai mươi hai năm về trước.

Ông ta không nhớ rõ cụ thể là ngày nào, chỉ nhớ đó là một ngày oi bức ẩm ướt của tháng Sáu.

Tối đó, Lỗ Cẩm mời ông ta đi uống rượu. Bấy giờ hai người đều rất vui nên uống không ít rượu trên bàn tiệc.

Rượu vào lại nổi hứng, Hình Kiến Công ghim chặt ánh nhìn vào nhân viên phục vụ Bạch Vân Thư trong phòng tiệc. Cũng phải sau khi xong việc ông ta mới biết cái tên này.

Bạch Vân Thư mười sáu tuổi, xinh xắn đáng yêu, bố mẹ đều là nông dân chân chất, không có tiền cho cô học cấp ba nên đành phải tới quán rượu làm phục vụ.

“Anh Hình, anh thích con bé này à?” Lỗ Cẩm ghé vào tai Hình Kiến Công.

“Trông trắng trẻo ngon nghề thật.” Hình Kiến Công tự rót cho mình thêm một ly.

“Em sắp xếp giúp anh.” Lỗ Cẩm lại rót một ly rượu trắng, sau đó nâng chén của mình lên kính rượu.

Hình Kiến Công cũng nhắc chén rượu lên, đoạn bảo: “Nếu cậu làm anh thoải mái thì chắc chắn anh sẽ không bạc đãi cậu đâu. Chuyện phó cục trưởng, anh sẽ cố gắng giúp cậu!”

Lỗ Cẩm mừng rỡ, ngay lập tức uống cạn một hơi.

Hai người lại uống sạch một bình rượu trắng nữa mới dừng lại.

Lỗ Cẩm sắp xếp để Hình Kiến Công ở trên xe đợi mình trước, sau đó quay vào quán rượu gọi Bạch Vân Thư ra.

“Tiểu Bạch, đi thôi, đi ăn đêm với anh.” Lỗ Cẩm kéo tay Tiểu Bạch, vừa nói vừa kéo cô ấy về phía bãi đỗ xe.

Bạch Vân Thư lắc đầu, nói với vẻ hơi kháng cự: “Anh Lỗ, muộn quá rồi, lần sau tôi sẽ ăn đêm với anh.”

“Chẳng phải mấy ngày trước em bảo muốn tìm bác sĩ chữa bệnh gan sao? Anh quen một bác sĩ có tay nghề giỏi lắm, tiện đường dẫn em tới gặp rồi bảo anh ta chữa bệnh miễn phí cho mẹ em.”

“Anh Lỗ, thật... thật sao ạ?” Bạch Vân Thư bắt đầu dao động, đi theo Lỗ Cẩm: “Các bệnh viện lớn bảo chữa căn bệnh này tốn nhiều tiền lắm.”

“Anh là ai chứ, em còn không biết sao? Anh lại lừa em chắc?” Lỗ Cẩm tiện tay ôm lấy Bạch Vân Thư, bước chân càng nhanh hơn.

Tới xe, Lỗ Cẩm mở cửa nhét Bạch Vân Thư vào trong.

Hình Kiến Công đã chờ sẵn ở ghế sau. Nhìn thấy Bạch Vân Thư tới, ông ta ngay lập tức nở nụ cười, tinh thần cũng phấn chấn hơn không ít.

Lỗ Cẩm khởi động xe rồi lái tới một nơi hẻo lánh trong tình trạng đã ngấm men say.

“Tiểu Bạch, em tới huyện bao lâu rồi, cuộc sống có khó khăn gì không? Có yêu cầu gì thì cứ nói?” Hình Kiến Công giống như một vị

trưởng bối ôn hòa, vừa quan tâm hỏi han vừa nắm lấy tay Bạch Vân Thư.

“Cũng ổn ạ, đều ổn...” Bạch Vân Thư rút tay về, căng thẳng lùi người lại phía sau.

“Đừng khách sáo với anh, chỉ cần em muốn, cứ nói với anh, anh sẽ mua cho em...” Cuối cùng Hình Kiến Công cũng không nhịn được nữa, ôm chặt lấy Bạch Vân Thư rồi sờ soạng.

“Đừng mà, anh Lỗ, tôi không đi nữa, không đi nữa, cho tôi xuống xe.” Bạch Vân Thư sợ tới nỗi toàn thân run rẩy.

Lỗ Cẩm nhìn qua gương chiếu hậu, gương mặt nở một nụ cười đều cáng, vẫn nhấn nút khóa cửa xe mặc kệ những lời van xin của Bạch Vân Thư.

Lỗ Cẩm lái xe tới thôn Bắc. Đây là một ngôi làng hẻo lánh, vì khai thác quặng nên nguồn nước bị ô nhiễm, người dân đã chuyển đi hết, chỉ còn lại mấy căn nhà tồi tàn bỏ hoang.

Ông ta dừng xe tại một bãi đất trống trong thôn, xuống xe rồi bước đi không thèm ngoảnh lại.

Lỗ Cẩm châm một điếu thuốc, dựa vào bức tường của một căn nhà cũ đợi Hình Kiến Công xong việc.

Chiếc xe rung lắc dữ dội, hiệu quả cách âm của xe thời ấy không bằng bây giờ, thi thoảng Lỗ Cẩm lại nghe thấy tiếng kêu của Bạch Vân Thư cùng với những âm thanh thờ dốc đầy hưng phấn của Hình Kiến Công.

Hút hết một điếu thuốc thì chiếc xe cũng ngừng lại. Lỗ Cẩm ném tàn thuốc xuống đất, giẫm chân lên dập tắt lửa.

Ông ta chờ mãi nhưng vẫn không thấy Hình Kiến Công ra ngoài. Lỗ Cẩm không chịu nổi bèn tiến lên trước gõ vào cửa sổ xe.

Lúc này Hình Kiến Công mới mở cửa xe ra, quần áo ông ta xộc xệch, vẻ mặt hoang mang.

Bạch Vân Thư nằm bất động trên ghế sau, đầu tóc rũ rượi.

Lỗ Cẩm cảm thấy có gì đó kỳ lạ: “Anh, sao thế?”

“Tắt... tắt thờ rồi... cô ta...” Hình Kiến Công đổ đầy mồ hôi, men say đã vơi đi phân nửa.

Lỗ Cẩm nhanh chóng vòng qua bên kia xe, mở cửa rồi dùng ngón tay thăm dò đầu mũi Bạch Vân Thư, quả nhiên đã không còn hơi thở. Đồng thời ông ta còn nhìn thấy vết siết tay đỏ ửng hằn trên cổ Bạch Vân Thư. Ông ta là cảnh sát hình sự, khỏi cần Hình Kiến Công nói cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Cô ta cứ giãy giụa... nên tôi giữ chặt cô ta, cũng có dùng sức mấy đâu, thế mà cô ta... lại không động đậy nữa...”

“Anh, không sao, chúng ta giải quyết thi thể đi.” Lỗ Cẩm đánh liều, biết chuyện này đã không còn đường lui nữa.

“Được, được...” Hình Kiến Công hoảng loạn mặc quần áo gọn gàng lại.

Hai người nâng thi thể Bạch Vân Thư ra khỏi xe, chuẩn bị tìm chỗ chôn xác. Nhưng trong lúc đang kéo thi thể họ lại nghe thấy tiếng hét thất thanh của một cô gái.

Hình Kiến Công và Lỗ Cẩm ngay lập tức lần theo để tìm kiếm bóng dáng cô gái đó. Nhưng bấy giờ trời tối om, thôn Bắc lại nhiều nhà hoang, ngõ ngách như rừng rậm nên họ đành phải trở về tay không, thậm chí còn chẳng nhìn thấy mặt mũi cô gái.

Chuyện này đã trở thành một cái gai trong lòng họ, ngày nào chưa tìm ra “cô gái la hét” kia thì ngày đó họ còn chưa được sống yên.

Hình Kiến Công và Lỗ Cẩm bắt đầu dốc hết sức tìm kiếm manh mối về cô gái đó. Thậm chí còn bất chấp lạm dụng quyền lực. Sau một tháng điều tra, cuối cùng họ cũng tra được cô gái đi qua thôn Bắc vào tối đó tên là Mạn Tiểu Lệ.

“Đêm đó ông cường hiếp rồi giết chết Bạch Vân Thư, Mạn Tiểu Lệ và tôi nghe được động tĩnh, nhưng chúng tôi chỉ đứng trên cao nhìn từ xa. Mạn Tiểu Lệ trông thấy thi thể nên đã hét lên một tiếng, song khoảng cách quá xa nên chúng tôi hoàn toàn không nhìn rõ dáng vẻ của ông!” Từ Vạn Đông hung hăng đá thật mạnh vào Hình Kiến Công.

Cơn đau truyền tới lồng ngực, Hình Kiến Công trở về từ trong hồi ức. Ông ta che ngực, đôi chân lùi lại phía sau hòng chạy trốn theo bản năng.

Nhưng ông ta đâu còn đường nào để chạy.

Từ Vạn Đông tiến lên hai bước, túm lấy tóc ông ta.

“Đám cặn bã các người, tôi không quan tâm các người hại bao nhiêu người, nhưng các người lại hại Mạn Tiểu Lệ. Kể từ đó, cả đời này tôi chỉ sống để làm một chuyện duy nhất, đó chính là khiến các người thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn!” Từ Vạn Đông rút một con dao ra, dứt khoát chém đứt tai trái của Hình Kiến Công.

Hình Kiến Công bị lỗ tai đang chảy máu ròng ròng lại, thốt lên những tiếng thét gào thảm thiết như một con lợn đang bị làm thịt.

“Dừng tay lại, Từ Vạn Đông!”

Lúc này Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải đã đuổi tới nơi, họ giơ “súng” lên nhắm vào Từ Vạn Đông.

Từ Vạn Đông túm lấy Hình Kiến Công, chặn trước người mình rồi cầm dao ghì vào cổ ông ta.

“Các người lùi về sau!” Nói rồi, con dao trên tay hắn lại siết chặt hơn, một vết máu xuất hiện trên cổ Hình Kiến Công.

“Từ Vạn Đông, chúng tôi đã nhìn thấy video anh phát ở hội trường, chỉ cần anh giao những tư liệu này cho cảnh sát, tôi đảm bảo sẽ đưa Hình Kiến Công ra trước pháp luật!” Kiều Phong Ca muốn ngăn cản Từ Vạn Đông giết Hình Kiến Công.

“Đưa ra trước pháp luật? Phì!” Từ Vạn Đông nhổ khạc trên mặt đất.

“Từ Vạn Đông, anh giết ông ta thì bản thân cũng mất mạng theo, thế có đáng không?” Kiều Phong Ca vừa nói vừa chậm chậm di chuyển bước chân. Trong tay cô là súng đồ chơi, muốn không chế Từ Vạn Đông để cứu Hình Kiến Công thì buộc phải thu hẹp khoảng cách với hắn.

“Đừng có giở trò với tôi, nếu cô tiến thêm một bước nữa thì tôi sẽ giết chết ông ta ngay lập tức, chết cả lũ với nhau!” Con dao trong tay Từ Vạn Đông cứa vào cổ Hình Kiến Công, để lại thêm một vài vết máu nữa. Hắn không nghĩ cảnh sát sẽ xuất hiện ở đây vào lúc này. *Đáng ra hiện giờ họ nên ở huyện Thương Long điều tra vụ án mới phải, theo kịp mình và Hình Kiến Công tới đây thì chắc hắn đã bám theo từ lâu rồi. Chẳng lẽ cảnh sát đã nhìn ra kế hoạch của*

mình? Nhưng vì sao chỉ có hai người bọn họ? Từ Vạn Đông bắt đầu tính toán xem nên giải quyết tình hình trước mắt như thế nào.

Thấy cảnh sát tới, Hình Kiến Công khóc thét kêu cứu, mặt mũi và đũng quần đều ướt nhẹp.

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải không dám manh động, đành phải từ bỏ ý định tiếp cận, dừng bước chân lại.

“Từ Triều Đông.” Kiều Phong Ca nói ra tên thật của Từ Vạn Đông: “Chắc hẳn Mạn Tiểu Lệ không hy vọng anh thành ra như bây giờ đâu. Anh làm vậy chỉ để trút giận mà thôi. Nếu anh thật sự yêu cô ấy, bận tâm về cô ấy thì nên để pháp luật phán quyết những kẻ xấu xa đó, để mọi người biết được chân tướng mọi chuyện, lấy lại công bằng cho Mạn Tiểu Lệ và cảnh tỉnh những kẻ làm trái với pháp luật...”

“Ai cho các người nhắc tới tên của cô ấy, các người có tư cách gì mà gọi tên của cô ấy, các người đã làm được gì cho cô ấy chứ? Cô ấy là một cô gái lạc quan, lương thiện, nhưng lại bị đám cặn bã này chôn sống vào lúc sắp thực hiện được ước mơ của bản thân. Chúng không chỉ cướp đi mạng sống của cô ấy mà còn lấy đi cả cái tên của cô ấy, cả cuộc đời của cô ấy,... tất cả mọi thứ thuộc về cô ấy! Các người nói xem, đám người đó có đáng chết hay không, chúng có đáng chết hay không?” Đôi mắt Từ Vạn Đông đỏ ngầu, hấn vung vẩy con dao trong tay và kích động chất vấn liên hồi.

“Mạn Tiểu Lệ có bà nội, có Mạn Hoa, có Trần Võ Ninh, và có cả anh nữa... Bao nhiêu người yêu thương cô ấy, quan tâm cô ấy, và không hề quên đi cô ấy. Nhưng những chuyện anh làm là để trả thù cho hả giận, làm tổn thương biết bao người vô tội. Cố Phi Phi, Trần Võ Ninh, Mai Hồng, còn cả Vu Đức Chính đồng nghiệp của chúng tôi đã hy sinh nữa... Họ đều là những người vô tội, họ cũng có người thân, có người họ yêu thương và người yêu thương họ. Anh làm như vậy thì có khác gì Hình Kiến Công đâu?” Kiều Phong Ca hỏi ngược lại với những câu từ đầy lý lẽ.

Từ Vạn Đông không hề hổ thẹn khi nghe thấy những lời này. Hắn hoàn toàn chẳng quan tâm có bao nhiêu người vô tội chịu tổn thương hay thậm chí phải chết vì chuyện này.

“Tôi không rảnh để lo nhiều đến vậy!” Từ Vạn Đông đâm một nhát dao lên cánh tay Hình Kiến Công: “Mẹ kiếp ông đừng có mà lộn xộn, tôi chém đứt hai tay ông trước đây!”

Hình Kiến Công gào thét kêu đau, nhưng không dám giãy giụa nữa mà cắn răng liều mạng nhẫn nhịn.

“Dừng tay!” Cái khó ló cái khôn, Kiều Phong Ca chợt nói: “Dù anh không quan tâm tới những người khác, nhưng nếu bây giờ anh giết Hình Kiến Công thì chẳng những không có cách nào lấy lại công bằng cho Mạn Tiểu Lệ, mà ngược lại còn giúp Hình Kiến Công đạt được mục đích. Không có một phương tiện truyền thông nào dám công khai video anh vừa chiếu, tất cả tin tức xuất hiện trên Internet đều bị gỡ bỏ. Tuy Hình Kiến Công chết nhưng ông ta sẽ được người ta tiếp tục ca tụng công đức, ai ai cũng sẽ chì chiết lên án kẻ giết người là anh. Nguyên nhân thật sự khiến Mạn Tiểu Lệ bị giết cũng sẽ bị chôn vùi, mọi tội ác sẽ đổ hết lên người anh và Trần Võ Ninh. Chỉ cần không có chứng cứ thì chân tướng sẽ bị che đậy mãi! Nhưng nếu anh và Hình Kiến Công đều sống sót thì sự thật sẽ được làm sáng tỏ!”

“Cô nói vớ vẩn!” Cơ thể Từ Vạn Đông thoáng run lên, Kiều Phong Ca đã nói trúng tim đen của hắn.

“Anh biết những lời tôi nói là sự thật. Nếu bây giờ Hình Kiến Công chết, mong muốn mà anh kỳ vọng suốt hai mươi hai năm sẽ tan biến.” Kiều Phong Ca tiếp tục đánh vào tư tưởng, cô biết Từ Vạn Đông đã dao động.

Lúc này, Nghiêm Khải cẩn thận chăm chăm tiếp cận từ một phía, chờ đợi thời cơ thích hợp.

Mục đích của Từ Vạn Đông không đơn giản chỉ là giết Hình Kiến Công. Nếu chỉ muốn giết người thì hắn có rất nhiều cơ hội trong hai mươi hai năm qua. Hắn cần phơi bày chân tướng, khiến tất cả những kẻ đã hại Mạn Tiểu Lệ phải trả giá, khiến Hình Kiến Công phải thân bại danh liệt, và hơn hết, hắn muốn đòi lại công bằng cho Mạn Tiểu Lệ.

Cũng giống như Trần Võ Ninh, tuy lúc ở xưởng quặng Trần Võ Ninh nói từ lâu đã không còn tin vào cảnh sát và pháp luật, nhưng

ông vẫn để lại cho cảnh sát rất nhiều manh mối trong suốt quá trình trả thù.

“Họ... họ nói thật đấy, tôi thề, chỉ cần anh đừng giết tôi thì tôi sẽ đầu thú, tôi sẽ khai hết...” Thấy có cơ hội thoát thân, Hình Kiến Công vội vàng hứa hẹn.

“Được, bây giờ ông hãy chính miệng nói xem mình đã giết hại Mạn Tiểu Lệ như thế nào trước mặt hai cảnh sát này đi!” Từ Vạn Đồng kề con dao vào sát môi Hình Kiến Công, nói với vẻ uy hiếp: “Nếu ông dám có nửa câu giả dối thì tôi sẽ cắt lưỡi ông.”

“Tôi nói, tôi nói...” Hình Kiến Công không dám lấy mạng mình ra đánh cược, chỉ cần sống tiếp được thì sau này ông ta có hàng trăm cách để lấp liếm những lời mình nói ngày hôm nay.

Hình Kiến Công liếm môi, cố chịu đựng cơn đau để kể lại sự thật năm xưa.

Sau khi biết cô gái ở thôn Bắc tối hôm đó là Mạn Tiểu Lệ, Hình Kiến Công và Lỗ Cẩm bèn tìm Tống Kim rồi bảo hắn nghĩ cách giết người diệt khẩu.

Tống Kim đã làm đủ loại chuyện xấu nhưng vẫn hơi chần chừ với việc giết một cô gái mới mười tám tuổi. Song có tiền thì mua tiên cũng được, bây giờ lại đúng lúc hắn cần tiền để trả nợ bài bạc, vì tiền nên hắn vẫn quyết định nhận công việc này.

Sau đó Tống Kim bắt đầu theo dõi Mạn Tiểu Lệ, nhắm nhe tìm cơ hội hạ thủ nhưng lần nào cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu không phải có người đi ngang qua thì là Mạn Tiểu Lệ đổi hướng khiến hắn buộc phải dừng hành động lại.

Hôm ấy hắn âm thầm bám theo Mạn Tiểu Lệ tới trường nhận giấy báo trúng tuyển. Suốt dọc đường đi vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay. Lúc quay về Mạn Tiểu Lệ lại đi cùng Lưu Phi nên càng khiến hắn cảm thấy hôm nay hoàn toàn không có hy vọng, đành phải trở về nhà.

Tống Kim đang nằm ở nhà thì Lưu Chí Phong gọi điện thoại tới bảo hắn giúp ông ta xử lý một thi thể.

Trước kia hắn đã từng làm công việc này, tiền công không cao, được có ngót nghét 10 nghìn tệ nhưng dầu sao có vẫn còn hơn

không. Hắn ngay lập tức gọi hai người anh em là Cốc Đại Phúc và Mã Quý cùng bắt tay vào làm.

Tối hiện trường Tổng Kim nhìn thấy thi thể đó là Mạn Tiểu Lệ thì không khỏi giật mình, sau đó lại mừng rỡ. Đúng là thỏi vàng từ trên trời rơi xuống. Hắn vội vàng gọi cho Hình Kiến Công báo cáo rằng Mạn Tiểu Lệ đã bị mình giết.

Ban đầu Hình Kiến Công cũng không biết Lưu Chí Phong và Lưu Phi dính dáng tới chuyện này. Nếu Tổng Kim làm xong việc, giải quyết được nỗi lo lớn cho ông ta thì ông ta sẽ sẵn lòng thực hiện lời hứa đã đưa ra trước đó, cho Tổng Kim 800 nghìn tệ.

Ba người Tổng Kim, Cốc Đại Phúc và Mã Quý đi chôn xác, nhưng nào ngờ Mạn Tiểu Lệ vẫn chưa chết mà chỉ hôn mê vì bị thương nặng. Tổng Kim không thể nào để "con vịt đã luộc chín" bay đi mất được nên đã bịa ra chuyện Lưu Chí Phong cho 600 nghìn tệ để bảo Cốc Đại Phúc và Mã Quý cùng chôn sống Mạn Tiểu Lệ. Sau khi xong việc, hắn chia cho Cốc Đại Phúc và Mã Quý mỗi người 200 nghìn, còn bản thân thì cầm 400 nghìn.

Chẳng bao lâu sau, Lưu Chí Phong tìm tới Hình Kiến Công nhờ ông ta cơ cấu giúp con gái mình giả mạo thân phận để vào đại học. Vừa nhìn thấy tên Mạn Tiểu Lệ, Hình Kiến Công ngay lập tức nảy sinh nghi ngờ. Sau khi âm thầm điều tra mới biết được chân tướng thật sự đằng sau. Có điều ông ta cũng không gây phiền phức cho Tổng Kim mà chỉ vờ như không biết, còn thuận nước đẩy thuyền hoàn thành chuyện này giúp Lưu Chí Phong.

Lý do Hình Kiến Công làm vậy rất đơn giản. Chuyện này chỉ có lợi chứ không hề có hại gì với ông ta, còn gì tốt hơn việc để Lưu Chí Phong và Lưu Phi trở thành hung thủ giết Mạn Tiểu Lệ nữa đây.

Nhưng Hình Kiến Công chẳng bao giờ có thể ngờ được rằng, tối hôm đó không chỉ có Mạn Tiểu Lệ nhìn thấy họ sát hại Bạch Vân Thư.

"Vạn... Vạn Đông, là tôi... tôi bảo Tổng Kim xử lý chuyện này, nhưng tôi thật sự không bảo hắn giết người... chứ nói gì đến chôn sống Mạn Tiểu Lệ..." Hơi sức nói chuyện của Hình Kiến Công ngày

một nhỏ dần, mang tới cho người ta cảm giác tính mạng đang cận kề nguy hiểm.

"Từ Vạn Đông, tôi đã ghi âm hết những lời Hình Kiến Công nói rồi. Anh yên tâm, chắc chắn ông ta sẽ không chống chế được đâu." Nghiêm Khải lấy điện thoại ra rồi ấn mở bản ghi âm, từng câu từng chữ Hình Kiến Công vừa nói đều vô cùng rõ ràng.

"Từ Vạn Đông, bỏ dao xuống đi, để chúng tôi giúp anh." Kiều Phong Ca nói với giọng điệu nhỏ nhẹ.

Từ Vạn Đông nhìn Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải, rồi lại nhìn Hình Kiến Công đang thở thoi thóp, cuối cùng cũng lên tiếng: "Các người bỏ súng xuống trước đã."

Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải nhanh chóng ném "súng" xuống đất không chút do dự.

Bấy giờ Từ Vạn Đông mới nói tiếp: "Sao tôi biết được các người có phải người của Hình Kiến Công hay không?"

"Tôi sẽ đăng tải bản ghi âm này lên các phương tiện truyền thông ngay lập tức." Nghiêm Khải nói được làm được, anh là chuyên gia trong lĩnh vực này, chỉ cần dùng một phần mềm là có thể đăng tải bản ghi âm lên hầu hết các trang mạng xã hội chính thống trong và ngoài nước.

Toàn thân Hình Kiến Công không khỏi thoáng run lên khi nghe được điều này.

Từ Vạn Đông lấy điện thoại của mình ra. Quả nhiên bản ghi âm đã xuất hiện trên rất nhiều trang mạng. Lúc này hẳn mới xem như hoàn toàn tin tưởng Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải.

"Các người còn phải đồng ý với tôi ba việc."

"Anh nói đi, chỉ cần không phải chuyện trái với pháp luật thì tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." Kiều Phong Ca nói.

"Một là đưa Mạn Tiểu Lệ tới an táng ở cạnh mộ của bà Mạn, hai là tổ chức cho cô ấy một tang lễ long trọng, ba là để tôi đến thắp cho cô ấy một nén hương." Giọng Từ Vạn Đông khế run lên.

"Được, tôi đồng ý với anh." Kiều Phong Ca khẳng định với giọng điệu đầy kiên quyết.

Bàn tay cầm dao của Từ Vạn Đông đã buông lỏng, con dao rơi xuống mặt đất vang lên những âm thanh "leng keng".

Cuối cùng Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải cũng có thể thở phào một hơi.

"Gọi xe cấp cứu!" Kiều Phong Ca nói khẽ với Nghiêm Khải.

Nghiêm Khải vừa gọi xe cấp cứu vừa xin chi viện.

Từ Vạn Đông chậm rãi buông Hình Kiến Công ra.

Hình Kiến Công ngã gục xuống đất như một đồng bùn lầy, toàn thân run lên bần bật.

Nghiêm Khải tiến tới khống chế Từ Vạn Đông, hẳn hoàn toàn không có bất cứ phản kháng nào.

Kiều Phong Ca ngay lập tức chạy đến đỡ Hình Kiến Công đang nằm liệt trên đất lên, kiểm tra vết thương cho ông ta rồi giúp ông ta cầm máu.

Đúng vào lúc Kiều Phong Ca và Nghiêm Khải thở phào, cảm thấy mọi chuyện cuối cùng cũng đã xong thì biến cố lại ập tới.

Hình Kiến Công trông có vẻ cực kỳ yếu ớt vừa rồi đã lén nhặt con dao lên rồi bất ngờ đâm thẳng về phía ngực Từ Vạn Đông trong lúc Kiều Phong Ca không chú ý.

Hình Kiến Công điên tiết đến nỗi mất trí. Cả cuộc đời xán lạn của ông ta đã bị hủy hoại dưới tay Từ Vạn Đông trong ngày hôm nay. Thấy cơ hội ở ngay trước mắt, dù có chết ông ta cũng phải kéo đối phương chết cùng.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Kiều Phong Ca đứng bên cạnh đã bất chấp lao tới đẩy Từ Vạn Đông ra.

Từ Vạn Đông ngã trên mặt đất, tránh được nhát dao nhưng Kiều Phong Ca lại hứng trọn cú đâm ấy.

Máu tươi tựa như một đóa hoa nở rộ, nhuộm đỏ lồng ngực Kiều Phong Ca.

Nghiêm Khải ôm lấy cô, lòng đau như cắt.

Hình Kiến Công lập tức buông dao ra rồi nhào người tới nhặt khẩu súng dưới đất lên. Ông ta giơ súng, gào thét với khuôn mặt dữ tợn: "Tao giết chúng mày, tao giết hết cả lũ chúng mày!"

Ông ta bóp cò súng, nhưng thứ bắn ra từ bên trong lại toàn là nước.

“Súng giả?” Hình Kiến Công trợn tròn mắt, với kinh nghiệm của ông ta thì chỉ nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhận ra đây là súng giả. Nhưng dưới tình thế cấp bách lại không kịp để phân biệt, và cũng chẳng ngờ tới cảnh sát sẽ mang theo súng giả.

“Tên khốn kiếp này!” Nghiêm Khải đặt Kiều Phong Ca xuống, lửa giận bùng lên đỏ cả mắt, lao tới đập Hình Kiến Công ngã nhào ra đất.

Anh đề lên người ông ta, đôi tay bóp chặt cổ đối phương.

Hình Kiến Công liều mạng giãy giụa, hai chân vung vẩy, khuỷu tay loạn xạ nhưng Nghiêm Khải hoàn toàn không để ý. Sức lực trên tay anh ngày một tăng lên, dường như sắp sửa bóp chết Hình Kiến Công.

“Nghiêm Khải... dừng tay... cậu... cậu là cảnh sát...” Kiều Phong Ca che lại lồng ngực đang chảy máu, lao đảo bước tới bên cạnh Nghiêm Khải rồi túm lấy tay anh.

“Phong Ca, chị sẽ không sao đâu, chị sẽ không sao đâu...” Dòng lệ hoen mờ đôi mắt Nghiêm Khải, cuối cùng anh cũng buông lỏng đôi tay đang bóp cổ Hình Kiến Công để ôm lấy Kiều Phong Ca đang nghiêng ngả như sắp ngã xuống.

Phía xa truyền tới tiếng còi xe cảnh sát và cứu thương. Từ Vạn Đông chậm rãi bò lên khỏi mặt đất. Hắn đeo còng tay, không hề chạy trốn mà chỉ nhìn cảnh tượng dường như có chút không chân thật trước mắt với vẻ mặt vô cảm.

Con đập chứa nước lạnh lẽo phẳng lặng chẳng khác nào một mặt đá cẩm thạch. Máu đỏ nhỏ giọt bên bờ tựa như sợi dây chuyền nối liền qua mặt đá.

Hình Kiến Công há miệng thở dốc, cả người run lên như một con gà trống đang bị cắt tiết.

Nghiêm Khải ôm lấy Kiều Phong Ca. Một người thì đau thương tột độ, hoảng loạn chẳng biết phải làm sao. Người kia thì yên tĩnh như một đứa trẻ đang chìm trong giấc ngủ say.

Đôi mắt Kiều Phong Ca rất giống Mạn Tiểu Lệ. Ngay từ lần đầu gặp cô, Từ Vạn Đông đã cảm thấy như vậy. Ánh mắt của họ đều lấp lánh tia sáng, thuần khiết, ngây thơ và đong đầy lương thiện.

Loại người như hắn sợ nhất là bị nhìn bằng ánh mắt như vậy.

“Sao em lại đồng ý làm bạn với người như anh?” Hắn từng hỏi Mạn Tiểu Lệ câu này.

“Anh là người như thế nào?” Mạn Tiểu Lệ lại mỉm cười xoa xoa mái tóc bù xù của hắn: “Em thấy ngoài việc anh không ưa sạch sẽ cho lắm ra thì mọi thứ đều ổn.”

Từ Vạn Đông đỏ mặt. Từ đó về sau, hắn rất năng gội đầu và thường xuyên thay quần áo.

Bởi vậy mà cũng dần bớt đánh nhau đi, vì cứ đánh nhau là đầu tóc lại rối tung, còn quần áo thì bẩn thỉu.

Mạn Tiểu Lệ từng giúp hắn bên bờ sông. Tuy hắn chưa bao giờ nói lời cảm ơn nhưng vẫn luôn là một chàng trai đầy nghĩa khí.

Đàn ông nghĩa khí không nói cảm ơn mà sẽ dùng hành động thực tế để đáp lại.

Có một lần bà Mạn đổ bệnh, Mạn Tiểu Lệ xin nghỉ ở nhà chăm sóc bà. Hắn cứ quanh quẩn ở bên ngoài căn nhà.

Bà Mạn đột nhiên sốt cao, Mạn Tiểu Lệ cũng bà tới bệnh viện nhưng chưa đi được mấy bước đã bị Từ Vạn Đông cản lại. Từ Vạn Đông chẳng nói chẳng rằng, cũng bà Mạn lên chạy gần năm cây số tới bệnh viện.

Kể từ đó hắn và Mạn Tiểu Lệ đã trở thành bạn tốt.

Mạn Tiểu Lệ luôn ngăn cản mỗi lần hắn gây gổ đánh nhau, còn hắn thì luôn đau lòng mỗi khi thấy cô vất vả nhọc nhằn.

Tuy bố mẹ Mạn Tiểu Lệ mất sớm nhưng cô có bà nội và một cậu em trai. Dù không cùng huyết thống nhưng họ vẫn là một gia đình ấm áp, đầy tình yêu thương và hạnh phúc.

Còn hắn, bố mẹ ly hôn, mẹ đi bước nữa rồi tới nơi nào hắn cũng chẳng hay, bố thì nghiện rượu, nhà cửa không được yên ổn ngày nào. Một mình hắn lang thang khắp nơi, chẳng muốn về nhà.

Thôn Bắc - ngôi làng bị bỏ hoang đã trở thành nơi trú ẩn của hắn. Ở đó có nhà có giường, chỉ cần thu dọn một chút là có thể sống tạm được vài ba hôm.

Hôm đó họ vừa hoàn thành kỳ thi đại học. Hắn dẫn Mạn Tiểu Lệ tới thôn Bắc chơi. Tại đây, hắn đã tỏ tình và nói lời tạm biệt với Mạn Tiểu Lệ.

"Tiểu Lệ, anh sẽ vào Nam làm thuê kiếm tiền, sau đó đến Hạ Bắc tìm em và chăm sóc em cả đời!" Từ Vạn Đông không hề ngại ngùng, giọng hắn kiên quyết và tràn đầy năng lượng.

Mạn Tiểu Lệ đã đỏ ửng mặt khi nghe câu nói này.

Hai con người trẻ tuổi tràn đầy khao khát hướng tới tương lai ngồi trên mái ngói căn nhà cũ, cùng uống bia và ngắm trăng sáng dưới cơn gió mùa hạ.

Chẳng một ai quấy rầy bọn họ. Dường như cả thế giới đều thuộc về họ trong khoảnh khắc này, cho tới khi...

KẾT THÚC SỰ THẬT SÁNG TỎ

Một tuần sau.

Vu Đức Chính nằm trong quan tài lạnh lẽo, bốn phía đặt đầy hoa tươi trắng muốt. Trên người anh ấy mặc bộ cảnh phục thẳng thớm. Một người luôn vui vẻ như anh ấy lúc này đây lại chẳng còn nụ cười trên gương mặt nữa.

Phòng viếng thi thoảng lại truyền tới những thanh âm nức nở. Vu Đức Chính có quan hệ tốt ở đơn vị, hầu như những đồng nghiệp không có nhiệm vụ đều tới tham gia tang lễ. Các thành viên trong cơ quan đảng ủy cũng có mặt đông đủ, an ủi từng người trong gia đình anh ấy.

Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, bố mẹ Vu Đức Chính giờ đây đã khóc nức không nên lời.

Nghiêm Khải nắm tay mẹ Vu Đức Chính, rưng rưng nói: "Cháu xin lỗi, nếu hôm ấy chúng cháu tới sớm hơn một chút thì anh Vu sẽ không..."

"Nhóc con, không phải lỗi của cháu đâu." Mẹ Vu Đức Chính nhẹ nhàng vỗ lên bờ vai đang run rẩy của Nghiêm Khải.

Cuối cùng Nghiêm Khải cũng không cầm nổi nước mắt nữa. Anh vội vàng ôm mặt chạy ra ngoài.

Ra khỏi phòng viếng, anh tìm một nơi vắng vẻ, ngồi xồm xuống rồi bật khóc nức nở.

Kiều Phong Ca vào phòng ICU, tạm thời đã không còn nguy hiểm tới tính mạng sau khi được cấp cứu, nhưng cô vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Hầu hết thời gian Nghiêm Khải đều trông chừng ở bên ngoài, bác sĩ luôn bảo anh quay về vì không ai được ra vào phòng ICU ngoại trừ bác sĩ và y tá, cũng không cần có người nhà ở lại cùng. Song anh vẫn kiên quyết không đi vì muốn được ở gần Kiều Phong Ca hơn một chút.

Hình Kiến Công đã bị Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật thẩm vấn và điều tra. Hầu hết các hành động trái với pháp luật đều đã được làm rõ, bước tiếp theo là chuyển cho Viện Kiểm sát khởi tố.

Từ Triều Đông đã thú nhận tội lỗi của mình. Hắn là kẻ chủ mưu thật sự, tìm được Trần Võ Ninh, lên kế hoạch và thực hiện một loạt hành vi nhằm mục đích trả thù.

Triệu Mộ Vân và Nghiêm Khải tiến hành thẩm vấn Từ Triều Đông.

"Vì sao anh lại tìm được Trần Võ Ninh?" Tuy sự thật của vụ án đã được phơi bày, nhưng Triệu Mộ Vân vẫn cần làm rõ một vài chi tiết.

"Trần Võ Ninh luôn dùng danh nghĩa của Mạn Hoa để trình báo, tìm kiếm sự trợ giúp, mà tôi cũng vô tình đọc được một vài bức thư trình báo trong lúc điều tra chuyện Mạn Tiểu Lệ mất tích. Ban đầu tôi cũng tưởng là Mạn Hoa thật, nhưng đi tìm thì lại phát hiện ra là Trần Võ Ninh." Từ Triều Đông kể lại với giọng điệu bình tĩnh.

"Anh đã nói những gì với Trần Võ Ninh để khiến ông ấy đồng ý giúp mình?" Triệu Mộ Vân tiếp tục truy hỏi.

"Còn phải nói gì nữa? Tôi chỉ nói sự thật cho ông ấy thôi là đủ rồi." Từ Triều Đông ngồi thẳng người dậy: "Ông ấy là một người tốt, nhưng cũng là một người đáng thương. Trước kia ông ấy quá yếu đuối, tới khi gặp tôi ông ấy mới hiểu ra rằng, muốn thế giới này nghe được tiếng nói của mình thì buộc phải dùng đến một số thủ đoạn đặc biệt, chứ không phải viết mấy bức thư bị người ta coi như giấy vụn đó."

"Để báo thù và giành được sự tín nhiệm của Hình Kiến Công với Lỗ Cẩm mà anh dùng Trần Võ Ninh làm vật hy sinh, chẳng lẽ anh không thấy áy náy sao?" Triệu Mộ Vân phần nộ chất vấn.

“Áy náy? Thế giới mà thầy Trần tin tưởng đã sụp đổ từ lâu rồi. Khi tôi tìm thấy ông ấy, ông ấy đang chuẩn bị tự sát, còn thứ gì đáng giá với ông ấy hơn là cái chết đây?” Từ Triều Đông nói đầy lý lẽ.

“Anh không có tư cách nói ra những lời này, càng không có tư cách gọi ông ấy là thầy Trần!” Nghiêm Khải không nhịn được mà lên giọng trách cứ.

Từ Triều Đông không phản bác mà chỉ duy trì sự im lặng.

“Các người thuê Chu Huyền tiếp cận Cố Thiên Thành, vì sao lại để cô ta đóng giả làm Đỗ Quyên - cháu gái của Trần Võ Ninh, không sợ bị lộ sao?” Triệu Mộ Vân hỏi.

“Đỗ Quyên là một người có thật, Trần Võ Ninh hiểu cô ấy nên để Chu Huyền dùng thân phận này càng dễ ngụy trang hơn, và thực tế thì đúng là có thể đánh lạc hướng cảnh sát các người một thời gian thật.”

“Chu Huyền biết bao nhiêu về chuyện của các người?”

“Tôi cũng chẳng làm gì sai với cô ta. Cô ta không biết gì nhiều, chỉ làm việc vì tiền thôi.”

Lúc này Nghiêm Khải không nhịn được mà hỏi: “Lúc ấy anh biết chuyện Mạn Tiểu Lệ mất tích có khả năng liên quan tới Hình Kiến Công thì sao không báo cảnh sát?”

Từ Triều Đông nhìn Nghiêm Khải rồi bật cười.

“Cảnh sát Nghiêm, cậu đang nói đùa đấy à. Bây giờ tôi là một thằng nhãi nghèo khổ mới hai mươi tuổi đầu, còn chẳng có tí bằng chứng nào. Đám Hình Kiến Công là loại người gì chứ? Nếu lúc ấy tôi ra mặt thì chắc cũng thành bộ hài cốt giống Mạn Hoa từ lâu rồi.”

Sắc mặt Nghiêm Khải hơi khó coi, nhưng quả thật anh không có cách nào phản bác lại những lời Từ Triều Đông nói nên chỉ đành hỏi tiếp: “Anh ở bên cạnh Hình Kiến Công nhiều năm như thế, có bao nhiêu cơ hội để ra tay, sao anh lại chờ tới tận bây giờ?”

“Tôi không chỉ muốn giết một hay vài người đơn giản đến vậy đâu, cái tôi cần là biết toàn bộ chân tướng. Tôi muốn khiến tất cả những kẻ đã hại Mạn Tiểu Lệ phải chịu báo ứng mà chúng nên có!

Hủy hoại mọi thứ của chúng!" Nói tới đây, Từ Triều Đông bắt đầu trở nên kích động.

Triệu Mộ Vân lấy một chai nước khoáng đưa cho Từ Triều Đông, đoạn nói: "Chúng tôi vẫn cần xác minh thêm một số chuyện trong kế hoạch trả thù của anh. Thứ nhất là cái chết của Lý Huệ Phân, thứ hai là chuyện Lỗ Cẩm thuê người ám sát Lưu Phi, hai vụ này có liên quan tới anh không?"

Từ Triều Đông uống một ngụm nước to, cảm xúc dần bình tĩnh hơn mới gật đầu khi nghe vậy.

"Năm đó Trần Võ Ninh chủ yếu muốn trình báo hai người. Đầu tiên là Lý Huệ Phân, bởi vì Trần Võ Ninh biết bà ta đã động tay động chân với hộ tịch. Người còn lại là Dương Chính Khang - giám đốc sở giáo dục. Thế nên Dương Chính Khang và Lý Huệ Phân vừa hận vừa sợ Trần Võ Ninh. Họ thông đồng với nhau để lên kế hoạch loại bỏ Trần Võ Ninh nhằm diệt trừ hậu hoạn."

"Sau khi đánh ngất Trần Võ Ninh, Dương Chính Khang đã tìm Lý Huệ Phân để bàn bạc, nhưng hai người đều không dám tự mình ra tay giết người nên mới tìm Lưu Chí Phong giúp đỡ. Lưu Chí Phong sắp xếp ba người nhóm Tống Kim chôn sống Trần Võ Ninh, thế là xong. Lý Huệ Phân cũng biết chuyện này, trước khi chết Mã Quý đã khai ra. Lúc chôn sống Trần Võ Ninh, Lý Huệ Phân và Dương Chính Khang cũng núp ở gần đó nên bà ta vẫn luôn tưởng rằng Trần Võ Ninh đã chết trong rừng cây."

"Chúng tôi từng bước một dần dặt cảnh sát tới rừng cây - nơi Trần Võ Ninh bị chôn sống, đồng thời cũng tìm một thi thể nam giới thế vào vị trí trước đó. Lý Huệ Phân sợ hãi, tưởng rằng cảnh sát đã tìm thấy thi thể Trần Võ Ninh thật và tra ra manh mối từ đó. Bà ta còn bị Tào Chúc Hâm phát hiện chuyện nhận hối lộ năm xưa nên càng thêm luống cuống, chạy tới tìm sự giúp đỡ của Lỗ Cẩm. Tôi đã nói với Lỗ Cẩm rằng để mình giết người diệt khẩu, tránh cho bị Lý Huệ Phân làm liên lụy. Thế nên Lỗ Cẩm làm theo sắp xếp của tôi, bảo Lý Huệ Phân tới sân thượng khách sạn để thương lượng, còn tôi thì đương nhiên sẽ thông báo cho Trần Võ Ninh rằng Lý Huệ Phân đang ở trên sân thượng, tiễn bà ta lên đường thôi."

“Chẳng trách biểu cảm của Lý Huệ Phân lại kỳ lạ như vậy. Hóa ra là nhìn thấy Trần Võ Ninh, tưởng là gặp ma.” Nghiêm Khải cảm thán.

“Bà ta chợt dạ nên thấy ma cũng phải thôi!” Từ Triều Đông cất giọng đầy cảm hận.

“Còn chuyện Lỗ Cẩm thuê sát thủ ám sát Lưu Phi thì sao?” Triệu Mộ Vân hỏi lại.

“Tôi nói với Lỗ Cẩm rằng Lưu Chí Phong đã đưa tất cả chứng cứ ông ta nắm giữ năm xưa cho Lưu Phi, nếu Lưu Phi không chết thì ông ta và Hình Kiến Công sẽ gặp rắc rối to. Thật ra thì có khi tôi không nói, ông ta cũng sẽ nghĩ như vậy thôi. Thế nên loại bỏ Lưu Phi là lựa chọn duy nhất của ông ta.” Từ Vạn Đông nói với vẻ lạnh nhạt.

Nghiêm Khải tức giận đập bàn, lớn tiếng quát tháo: “Anh có biết là hành động của mình đã khiến hai cảnh sát phải hy sinh không!”

Từ Triều Đông cúi đầu, lại một lần nữa lựa chọn im lặng.

Mặt khác, Lưu Phi đã bị khởi tố với nhiều tội danh, bà ta khai ra chuyện Lưu Chí Phong - bố mình giết Mạn Hoa. Cảnh sát đã căn cứ vào các manh mối bà ta cung cấp để tìm ra hài cốt của Mạn Hoa ở căn nhà cũ nhà họ Mạn.

Cố Thiên Thành dẫn Cố Phi Phi tới thăm Lưu Phi.

Cố Phi Phi đã biết tất cả mọi chuyện. Hóa ra mẹ cô tên thật là Lưu Phi, bao nhiêu năm qua bà đã sống với thân phận của một người khác.

“Phi Phi, mẹ sai rồi.” Lưu Phi không ngừng khóc lóc nhận lỗi trước mặt con gái.

Sau đó Cố Thiên Thành đã tới trại giam một lần nữa để làm thủ tục ly hôn với Lưu Phi.

Lần đầu tiên ký lên đơn ly hôn, Lưu Phi quen tay ký thành “Mạn Tiểu Lệ” như một bản năng, bà ta mất rất nhiều công sức mới có thể viết ra được hai chữ “Lưu Phi” trong tên mình.

Một tháng sau.

Kiều Phong Ca tỉnh lại, vừa mở mắt ra cô đã nhìn thấy Nghiêm Khải đang ngồi bên giường bệnh.

Nghiêm Khải mừng rỡ nhảy dựng lên như một cậu bé.

Cùng ngày hôm đó, tòa án đã đưa ra phán quyết cho vụ án.

Chu Huyền bị kết án 5 năm tù.

Lưu Phi bị kết án 10 năm tù.

Hình Kiến Công bị kết án 15 năm tù.

Còn Từ Triều Đông bị kết án tử hình.

Nghe được tin tức này, Kiều Phong Ca bần thần mất năm phút.

Nghiêm Khải thì đập vỡ cốc nước đang cầm trong tay.

Trước khi Từ Triều Đông bị hành hình, dưới sự giúp đỡ của cấp trên cùng với nỗ lực ở nhiều phương diện, cuối cùng Kiều Phong Ca đã thuyết phục được trại giam để Từ Triều Đông tới tham dự tang lễ của Mạn Tiểu Lệ.

Lễ tang được tổ chức theo phong tục địa phương. Rất nhiều người dân huyện Thương Long tới phúng viếng, trong số đó có cả học sinh và giáo viên của trường Trung học số 2.

Từ Triều Đông đeo còng tay và xích chân bước vào tang lễ dưới sự áp giải của mấy quản ngục.

Mạn Tiểu Lệ được chôn cất bên cạnh mộ của bà Mạn, mộ của Mạn Hoa cũng được đặt tại đây.

Khoảnh khắc nhìn thấy bia mộ, Từ Triều Đông không cầm được nước mắt mà bật khóc như một đứa trẻ.

Trên tấm bia viết: *Mộ Mạn Tiểu Lệ.*

[1] Trích trong bài thơ Đường Bá Thượng nhàn cư (Tạm dịch: Cuộc sống nhàn nhã ở Bá Thượng) của Vương Xương Linh.

[2] Hai trong ba mươi sáu kể từ Tam thập lục kế. “Vô trung sinh hữu” nghĩa là biến không thành có, “Ám độ trần thương” là chọn con đường, cách thức tấn công không ai ngờ tới.

[3] Lỗ Ban là một thợ thủ công người nước Lỗ đầu thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

[4] Trong tiếng Trung, tên Tiểu Lệ đồng âm với Lệ Chi (Quả vải).

[5] Phép ẩn dụ chỉ một người đạt được những thành tích đáng tự hào trong một lĩnh vực. Số lượng hoa trên vai cũng thể hiện cấp bậc hàm của công an.

MỞ ĐẦU CHÔN XÁC CHỖN RỪNG HOANG
CHƯƠNG 1 CÔ GÁI MẤT TÍCH
CHƯƠNG 2 HỒC MẮT CẮM ĐỒNG XU
CHƯƠNG 3 NÓI NHẰNG NÓI CUỘI
CHƯƠNG 4 BỐC HƠI KHỎI THỂ GIỚI
CHƯƠNG 5 BÍ MẬT CỦA KẺ ĐIÊN
CHƯƠNG 6 GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU
CHƯƠNG 7 NỘI GIÁN
CHƯƠNG 8 NGHĨA TRANG MA THẠCH SƠN
CHƯƠNG 9 KẺ BẮT CỐC TỰ KHAI
CHƯƠNG 10 TÊN CỦA CÔ ẤY
CHƯƠNG 11 ÁN LỒNG ÁN
CHƯƠNG 12 THÔNG BÁO TÌM NGƯỜI
CHƯƠNG 13 DIỆT CỎ TẬN GỐC
CHƯƠNG 14 THẤP THỎM
CHƯƠNG 15 VỖ KỊCH BẮT ĐẦU
CHƯƠNG 16 NUỐI TIẾC
CHƯƠNG 17 KẺ CHỦ MƯU
KẾT THÚC SỰ THẬT SÁNG TỎ